

Giới thiệu Mạt Thế Tiến Hóa

Thể loại: dị năng, thám hiểm mạt thế..

Một câu chuyện có bối cảnh ở khoảng không gian giả tưởng về tương lai không xa khi con người phải đối mặt với thảm họa thiên nhiên, thời tiết cực đoan, những hiện tượng mới mà khoa học chưa tìm được lời giải thích.

Vào mùa cuối mùa đông, đầu mùa xuân năm ấy, thành phố Nội Hà đông đúc đột nhiên xảy ra một trận động đất mạnh nhất trong lịch sử loài người, cướp đi không biết bao nhiêu sinh mạng khiến người dân chìm vào cảnh tang tóc đau thương. Thành phố bị phá hủy gần như hoàn toàn, con người vội vã đua nhau cứu giúp người bị nạn.

Nhưng như thế là chưa hết, bởi chỉ ngay sau một khoảng thời gian không lâu sau thảm họa thì một loài quái vật mới xuất hiện tấn công và tiêu diệt mọi sinh vật sống trong mắt. Khung cảnh hoang loạn xảy ra khắp nơi, con người bị tàn sát một cách ghê rợn khiến cho xã hội gần như bị phá hủy.

Trong hoàn cảnh tăm tối đáng sợ ấy, không ai có thể thoát khỏi số phận, kể cả Tân một cậu sinh viên thất nghiệp phải đi làm công theo công trình. Cậu may mắn không chết sau động đất, tưởng chừng như thế đã là tất cả rồi cậu có thể về quê với người thân đang bị nạn. Ai ngờ quái vật xuất hiện, nó khiến cho cậu rơi vào tình thế tuyệt vọng. Rồi không chỉ quái vật, thành phố cũng diễn ra những điều khác, Liệu cậu có sống sót để về đến nhà được không.

Hãy đón xem và cho những bình luận nhé. Cảm ơn mọi người

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thảm họa bắt đầu

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 1: Thảm họa bắt đầu

6h30 Sáng, Ngày 5 tháng 2 năm 2023.

Tại một căn phòng trọ tồi tàn trong dãy nhà trọ có diện tích khoảng gần hai chục mét vuông. Căn nhà được thiết kế rất đơn sơ, nhưng được cái là có phòng vệ sinh khép kín. Bên trong, có một cậu thanh niên đang bận rộn thực hiện vệ sinh cá nhân và mặc quần áo. Trời bên ngoài khá lạnh, cậu phải mặc thêm cái áo len dày bên trong trước khi khoác cái áo xường màu xanh rộng thùng thình lên người. Mặc cái quần bò màu đen đã bạc phéch, cậu xỏ đôi tất, rồi đi nốt đôi giày bảo hộ lao động bốc mùi bằng da vào. Xong xuôi, cậu tới chỗ để bát mì tôm pha sẵn, bê lấy nó rồi mang ra ngoài cửa ngồi ăn.

Vừa ăn, cậu thỉnh thoảng lại gấp xuống cái bát vỡ bên dưới chân vãi sợi mì cho con chó đốm ăn. Con chó này không phải là của cậu, nó cũng chẳng là của ai cả. Thực chất, nó là một con chó hoang chuyên đi lang thang khắp các xóm trọ để kiếm ăn. Cậu không biết làm sao nó lại bị bỏ rơi thành chó hoang. Cũng không biết nó bằng cách nào để có thể sống sót với những tay trộm chó.

Có lẽ, do nó gầy quá đi.

Câu truyện thế này, trong một lần cậu đang ăn cơm thì con chó bất ngờ xuất hiện ngoài cửa. Định ra ngoài đuổi nó đi, nhưng nhìn vào tấm thân gầy còm của nó cậu thấy nó thật đáng thương. Thế là, cậu lấy cái bát vỡ rồi cho nó một ít đồ ăn. Những ngày sau, con chó liền liên tục đến chầu chực. Nó cứ đến là cậu lại chia sẻ cho nó một ít đồ ăn vào bát. Lâu ngày, nó ăn quen, liền ở cửa phòng cậu luôn không đi chỗ khác nữa.

Và cậu cũng đặt cho con chó một cái tên là Lu.

Con Lu này có hình dáng bề ngoài rất xấu xí. lông nó màu xám đen và có đầy những đốm màu nâu đen xen kẽ. Cơ thể thì gầy gò, trên lông mới đầu còn bám đầy ve chó, chỉ đến khi cậu mua thuốc xịt cho nó mới hết. Nó cụt mất một tai, một bên mắt thì không biết bị ai chém nên mù. Mồm của nó dài và bên trong thì có bộ hàm rất sắc nhọn, đáng sợ.

Cậu thanh niên và con Lu đang chậm rãi ăn mì thì bỗng từ phòng trọ bên cạnh vang lên tiếng tivi. Đây là phòng ông bác bảo vệ, người đã có tuổi nên có thói quen dậy khá sớm. Mà trong khoảng thời gian mới sáng sớm này, cả dãy trọ tương đối yên tĩnh nên tiếng tivi rất to và rõ. Dù không muốn nghe, nhưng thanh âm cứ nhồi vào tai cậu vậy. Nội dung, là những bản tin nóng thời sự thế giới và trong nước.

“Hôm qua, Ngày 4 tháng 2, tại ngoại ô thành phố Los Angeles của bang California Mỹ xuất hiện hồ tử thần khổng lồ... Nó có đường kính lên tới mười ba ki-lô-mét sâu xuống lòng đất... Hiện các nhà khoa học và địa chất vẫn chưa đo được độ sâu của nó...”

“Đây, cũng không phải là lần đầu tiên hồ tử thần xuất hiện như vậy... Trong ba năm nay, đã có liên tiếp nhiều hồ tử thần xuất hiện rải rác trên khắp thế giới như, Trung quốc, Nhật bản, Ấn độ, Nam phi...”

“Theo thông tin mới nhất... Đêm qua, tại thành phố Osaka của Nhật Bản vừa trải qua một trận động đất mạnh 6,7 độ Richter phá hủy nhiều tòa nhà lớn... Ước tính đã có đến hàng trăm người thiệt mạng và mất tích... Chính phủ Nhật bản đã điều động quân đội kết hợp với người dân tham gia vào tìm kiếm cứu nạn...”

“Và theo thông tin của Bộ lao động, hiện có mười lăm người Việt Nam sang lao động đã mất tích cùng tử nạn trong vụ động đất trên... Hiện đại sứ quán ở Nhật đã kết hợp với lực lượng chức năng cố gắng tìm kiếm và giải cứu những người mất tích một cách nhanh nhất”

“Trong những năm gần đây, Nhật Bản liên tiếp phải hứng chịu những thảm họa này... Theo dự đoán của các nhà khoa học, Nhật Bản là một quốc gia nằm trên vành đai núi lửa... Nên thời gian tới sẽ có nhiều trận động đất hơn...”

“Đứng trước nguy cơ đó, Thủ tướng cũng đã có lời kêu gọi những đồng bào đi xuất khẩu lao động sớm về nước... Chính phủ sẽ hỗ trợ cho về vấn đề hợp đồng để bảo vệ an toàn cho người dân...”

“Kết thúc bản tin quốc tế... Bây giờ là bản tin trong nước...”

“Đêm qua, tại một số tỉnh miền núi phía bắc như Lào Xứ, Sa Po, Lạng Thủy và Đà Lửa có tuyết rơi... Nhiệt độ hạ thấp, có lúc xuống tới âm năm độ... Tuyết phủ trắng xóa cả đồi, gây thiệt hại to lớn cho người nông dân khi hoa màu mất trắng, gia súc và gia cầm bị chết rét dù đã thực hiện những biện pháp phòng chống...”

“Theo thông tin dự báo thời tiết... Đây là đợt rét đậm, rét hại cuối cùng của nước ta... Bởi khối không khí lạnh và khô tràn sang từ Trung Quốc đã kết thúc... Trong hai ngày tới nhiệt độ sẽ tăng nhanh vào kèm theo mưa nhỏ...”

“Cũng trong ngày... Các tỉnh từ Thanh Hoa đến Thiên Huế vừa mới hứng chịu cơn bão Saian được hình thành từ khối áp thấp nhiệt đới ở vùng biển Philippines đổ bộ... Dù đã được cảnh báo và sơ tán từ trước, nhưng bão đến vẫn gây ra thiệt hại vô cùng lớn về của...”

Tiếng tivi vẫn còn vang lên văng vẳng bên tai, nhưng cậu thanh niên đã không phải nghe nữa. Cậu đã ăn xong bát mì. Bây giờ, là lúc cậu phải khóa cửa rồi đi làm.

Dong cái xe đạp cũ ra ngõ, cậu xỏ đôi giày tay len đã cắt ngón vào, và đeo khẩu trang đen lên rồi đạp cái xe phóng ra đường lớn. Bên cạnh, con chó đốm cũng phi nước đại chạy theo cậu.

.....

Cậu thanh niên này tên Tân, tên đầy đủ là Trần Thanh Tân. Năm nay, hần hai mươi năm tuổi, đã tốt nghiệp trường Đại Học Công Nghiệp Nội Hà khoa cơ khí. Hần có dáng người hơi gầy, chiều cao khiêm tốn chỉ khoảng một mét sáu. Khuôn mặt của hần chẳng có gì nổi bật, làn da thì thô ráp màu cổ đồng và lấm tấm mụn trứng cá. Mái tóc của hần thì dài khá dài, nó bù xù trùm tai và hơi che mắt. Điểm nhấn duy nhất của hần, chắc là vết sẹo dài nơi đuôi mắt trái và ánh mắt rất sáng.

Tân sinh ra trong một gia đình không mấy khá giả. Bố hần trước kia đi lính, sau khi về hưu thì làm thợ mộc. Người hay đau ốm bệnh tật nên việc làm ăn toàn thua lỗ, lại không may trong một lần đi làm về bị tai nạn giao thông đã mất. Mẹ hần cũng chỉ làm nông thôi, nhưng vì hoàn cảnh gia đình mà buộc phải rời xa quê hương khi hần còn nhỏ, sang nước ngoài làm ăn kiếm đồng tiền gửi về.

Khi đi, vốn ít, mẹ hần bắt buộc phải chọn nước có phí thấp nên tiền kiếm được cũng không nhiều lắm. Mà mẹ hần cũng chẳng khỏe mạnh gì, tuổi trẻ làm lưng vắt và nên trung niên bị mắc bệnh viêm cầu thận không chữa được. Bệnh tật nó khiến cho mẹ hần kiếm tiền càng khó hơn, nên chỉ lo việc ăn học cho hai anh em hần là cũng hết sạch tiền. Hần còn một người em nữa, nó tên Tú, đang học cấp ba lớp 12 ở quê. Bố mất, mẹ đi làm xa, em hần ở mới bà. Hai bà cháu nuôi nhau mà sống.

Hần là người trầm tính, ít nói và sống nội tâm. Đây, là kết quả của tuổi thơ không có mẹ, lớn nên không có bố khiến hần thành như vậy. Cũng một phần do chính con người hần nữa. Không biết từ bao giờ, hần cảm thấy mình lạc lõng với xã hội và không thể hòa nhập được. Suy nghĩ của hần khác quá. Những cái người khác thấy thích, thấy hay hần lại không thích. Hay những điều người khác thấy không phải làm, hần lại muốn làm. Hần không phải là người lập dị. Hần chỉ khác thôi. Hần sống nội tâm, nhưng không phải là kiểu chỉ biết mình mà thờ ơ với xã hội. Không những thế, hần còn là người rất giàu tình cảm ghét những cái tiêu cực và thích giúp đỡ người khác, nếu có thể.

Tân tốt nghiệp đại học cũng được bốn năm rồi. Trước kia, hần chọn học đại học là vì suy nghĩ. Nó có thể giúp hần kiếm được thật nhiều tiền, để mẹ về nhà không phải đi xa làm nữa. Nhưng học xong, hần mới biết thế nào là thất bại. Hần không quá nổi trội, tốt nghiệp cũng chỉ ở mức trung bình nên ra trường chẳng có công ty hay xí nghiệp nào nhận ngay. Lại không có cơ cánh, hần đã nộp rất nhiều đơn xin việc, nhưng tất cả đều bị từ chối không nhận do thiếu kinh nghiệm. Cuối cùng, hần phải ra ngoài xin vào làm công nhân cơ khí đi theo đội làm các công trình.

Hôm nay, hần cũng như mọi ngày, phải dậy sớm đạp xe đến chỗ làm để làm việc.

Mất khoảng mười năm phút, hần đạp xe trên đường lớn đông đúc cuối cùng cũng tới nơi. Chỗ hần làm là ga một tàu điện ngầm đang xây dựng tại vùng ngoại thành của thành phố Nội Hà. Hần vừa dắt xe xuống đường hầm dưới lòng đất thì lập tức có người nhìn thấy rồi lên tiếng:

“Tân đã đến rồi đấy à! Vào đây làm cốc nước chè cho ấm!” – Bác trưởng nhóm thợ vẫy tay gọi hần vào.

“Vâng! Hôm nay vẫn rét quá bác Nam nhỉ?” – Tân dắt xe lại gần, con Lu vẫn lặng lẽ đi theo bên cạnh một cách quen thuộc.

“Trong đây là ấm nhiều rồi đấy! Đứng ngoài kia một lúc là rét công tay luôn...” - Bác Nam vừa nói vừa xoa hai bàn tay bong da, nứt nẻ vào với nhau.

“Tôi mới nghe đài nói sáng nay là sắp ám lên rồi...” - Một ông bác ngồi bên cạnh bỗng nhiên xen vào.

“Mong là thế! Em xem thời sự mấy hôm nay mà cũng xót ruột cho mấy người miền núi...” - Lại một ông chú nữa thấy hay liền lên tiếng tham gia.

“...”

Nhìn mấy ông bác, ông chú trò chuyện rôm rả với nhau, Tân liền im lặng tự rót cho mình một cốc nước chè nóng rồi hà hơi uống. Vị đắng chát lan tỏa khắp miệng, nhưng hần không ghét điều này vì lúc nữa nó sẽ ngọt. Con Lu đã vào chỗ nằm quen thuộc của mình rồi cuộn tròn lại ngủ. Chỗ đó là nơi để giẻ lau, có rất nhiều và nó nằm trong đó sẽ rất ấm. Mặc dù, hần đã mặc cho nó cái áo len bỏ đi của mình, nhưng với thời tiết lạnh thế này thì không ăn thua lắm.

Ngồi được khoảng chục phút, Bác trưởng nhóm liền hô lên mọi người làm việc. Thế là tất cả cùng đứng lên, vào trong kho mỗi người lấy một dụng cụ rồi tìm đến vị trí quen thuộc của mình. Nhóm có hơn chục người, trừ Tân ra những người ở đây đều là đã có tuổi. Họ không học cao như hần, nhưng hần thấy mình không bằng họ dù đã học hết đại học. Họ là những thợ cơ khí lành nghề, đã vào đời làm từ rất lâu nên kinh nghiệm rất nhiều. Cũng nhờ họ mà hần học được nhiều cái, không chỉ trong công việc mà còn ở cuộc sống.

Tân vẫn như thường lệ vào lấy dụng cụ hàn của mình, nhưng hần vừa đi được vài bước con Lu đột nhiên chạy tới gần hần rồi sửa ầm lên. Tưởng nó bị làm sao, hần ngồi xuống vuốt đầu nó rồi hỏi:

“Mày sao thế?”

“Gâu...! Gâu...! Gâu...!”

Con Lu vẫn sửa ầm ỏi, nhưng nhìn vào trong mắt nó, hần thấy nó đang rất sợ hãi một cái gì đó. Khi hần vẫn còn chưa hiểu ra sao, nó trở nên ngày càng gấp gáp. Nó cắn vào tay áo rồi định kéo hần đi.

Ở phía xa, bác trưởng nhóm thấy động tĩnh nên cất tiếng quan tâm hỏi:

“Con chó bị bệnh à Tân?”

“Cháu cũng không biết! Tự nhiên hôm nay nó lạ quá...” - Tân gãi đầu đáp lại. Thấy bác trưởng nhóm đã nhắc, hần không muốn lè mề hơn nữa mà chuẩn bị đứng lên vào lấy đồ nghề. Nhưng trước lúc đi, hần cũng không quên an ủi con Lu.

“Ngoan! Mày! Ra kia nằm im chờ tao... Tí nữa về tao nấu canh xương rồi cho mày khúc xương...”

“Gâu...Gâu...Gâu...” - Con Lu vẫn không ngừng sửa. Thấy hần đứng dậy định đi, nó liền cắn vào gấu quần hần giữ lại.

Trong hầm tiếng chó sửa rất vang nên mọi người đã bắt đầu đổ dồn ánh mắt vào chỗ Tân. Con Lu hôm nay bướng quá, mọi khi hần thấy nó rất nghe lời và thông minh đâu có phá thế này. Hần bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn mà gắt lên với nó.

“Mày có thôi ngay không...? Tao đánh cho một trận giờ...” - Tân vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng nổ lớn ở đâu đó vang lên khiến hần giật bản mình.

“ẦM!!!”

Hần vẫn còn chưa hiểu chuyện ra làm sao thì bỗng cảm thấy mặt đất truyền đến dư chấn. Ban đầu rất nhẹ, nhưng chỉ mấy giây sau mặt đất rung chuyển dữ dội khiến hần hoảng sợ. Phía đằng kia hần, mấy ông bác ông chú cũng dồn dập ngã xuống.

“Động đất... Chạy mau... Chạy...” - Không biết là ai hô lên, mọi người dưới ga tàu điện ngằm bắt đầu chạy tán loạn ra bên ngoài.

Tân cũng vậy, hần cố gắng dựng người dậy rồi nhắm hướng cửa lên rồi chạy. Con Lu lúc này đã đứng trước lối lên. Nó sửa to từng tiếng một như muốn thúc giục hần cố gắng chạy. Bây giờ, hần mới hiểu tại sao hôm nay nó khác vậy. Nó muốn kéo hần chạy tránh trận động đất trước.

Trong khi đó, trận động đất có cường độ ngày càng mạnh. Bên trên, trần hang có chỗ đã không chịu được mà bắt đầu nứt vỡ rơi xuống. Cát bụi bay mù mịt khắp nơi, nó chui cả vào mắt Tân khiến cho con mắt hần cay xè rất khó nhìn. Đoạn cầu thang lên trên mặt đất cũng không dài, vậy mà, hần khó khăn lắm mới lết lên được mặt đất. Chẳng bù cho những ông bác, ông chú trong nhóm. Thấy động đất cái, mấy người co chân chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lên mặt đất, ngay lập tức hần liền chứng kiến một hình ảnh vô cùng đáng sợ. Cách chỗ hần xa, ở khu trung tâm thành phố có mấy tòa nhà cao chọc trời đang rầm rập sụp đổ xuống. Rồi những tòa nhà xung quanh chỗ hần đứng cũng bắt đầu lung lay đổ dần. Các cột điện với dây dợ chẳng chịt bị đứt, bị đổ phát ra âm thanh loẹt xoẹt cùng với tia lửa bắn ra xung quanh cực kì khủng khiếp. Mặt đất thì rung chuyển ngày càng dữ dội, chấn động mạnh đến mức khiến hần đứng còn không vững. Kéo theo việc những tòa nhà đổ sập là âm thanh lớn như tiếng bom nổ, nó càng đáng sợ hơn khi có xen kẽ tiếng gào thét thảm thiết của con người.

Ở khắp nơi trên phố, mọi người lao ra từ những tòa nhà lớn rồi chạy tán loạn trên đường. Họ giẫm đạp lên nhau để tìm kiếm sự sống. Họ kêu gào kinh hãi tột độ khi chứng kiến từng khối bê tông rơi vào người bên cạnh. Máu đã đổ ra, có nhiều người đã chết.

Cái chết thảm khốc đến ghê rợn.

Chứng kiến cảnh đáng sợ đó, Tân cũng sợ đến bủn rủn cả chân tay. Hắn nhanh chân chạy bừa kiếm một nơi nào đó để lánh nạn. Nhưng bụi mù lúc này đã bao phủ mù mịt, nó khiến cho tầm nhìn của hắn giảm xuống chỉ còn vài mét. Đất cát vẫn liên tục rơi vào trong mắt vô cùng khó chịu, hắn loạn lên loạng quạng không biết trốn vào đâu thì nghe thấy tiếng con Lu sửa cách không xa.

“Gâu... Gâu... Gâu...”

Thế là, Tân lập tức chạy theo hướng đó. Tới nơi, hắn nhìn thấy con Lu bây giờ đang chui dưới gầm một cái xe container lớn. Không cần nghĩ nữa, hắn lập tức chui xuống nằm bên cạnh nó. Cát bụi bên dưới này rất dày đặc khiến hắn gần như không nhìn thấy gì và rất khó thở. Hắn dứt quyết nhắm mắt lại và lấy vật áo che mũi chờ đợi động đất qua đi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sau thảm họa

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 2: Sau thảm họa

Không biết là trải qua bao lâu, nửa tiếng hay một tiếng, Tân chỉ cảm thấy rằng khi hắn nhắm mắt chờ động đất kết thúc thì thời gian trôi đi thật chậm. Bỗng một tiếng nổ lớn vang lên kèm theo chấn động mạnh làm hắn giật bắn mình, cuối cùng trận động đất kinh khủng cũng đã dừng lại. Mặt đất không còn chấn động nữa và âm thanh đồ sụp của các tòa nhà đã biến mất. Nhưng tiếng con người gào khóc không chấm dứt, mà nó còn rõ và thảm thiết hơn khi không còn tạp âm. Bụi mù vẫn còn rất dày đặc, nó phủ kín mọi góc ngách trên đường như sương mờ vậy.

Hắn chui ra khỏi gầm xe container. Bên dưới, có vài người cũng trốn giống hắn lần lượt bò ra. Cơ thể run lên nhẹ nhàng đứng không vững, hắn bây giờ vẫn còn chưa hết sợ hãi và bàng hoàng với những điều đã xảy ra. Mắt hắn chảy đầm nước do sạn và đất cát bay vào, cổ họng thì khô khốc ho lên liên tục. Hắn sức nhớ mình có khẩu trang và kính đen bảo hộ trong túi. Lúc này, hắn hoảng quá không dùng nên giờ lấy ra đeo lên.

Dưới hình ảnh mờ mịt, hắn thấy trận động đất này để lại hậu quả vô cùng kinh khủng. Khu phố nhỏ ven rìa ngoại thành cũng tính là sầm uất, bây giờ đã biến thành đổ nát. Hầu như, những tòa nhà có móng nhỏ mà xây cao đã đổ hết, từng mảng bê tông rơi vỡ ngổn ngang khắp nơi. Các cột điện thì đứt dây nghiêng ngả, trong khi điện vẫn còn khiến cho các tia lửa đánh ra loẹt xoẹt rất nguy hiểm. Các phương tiện giao thông nằm hỗn loạn trên đường, nhiều cái bẹp rúm rỏ do bị mảng vỡ rơi trúng tạo thành từng đống vít cả một đoạn đường. Khung cảnh càng thảm thiết và thể lương đến cực điểm, khi hắn chứng kiến trong đống đổ nát có một vài người bị thương may mắn sống sót nằm quần quai.

“Aaaaa. ... Đau quá...!” – Một người đàn ông trung niên bị đè nát cánh tay rên lên.

“Hư...Hư...Hư... Mẹ ơi... Hư... Hư... Mẹ dậy đi...!” – Một bé gái đang ngồi xồm lay mẹ dậy. Nhưng có vẻ như mẹ của bé sẽ không dậy nữa, khi đầu bà bị vỡ toác và máu tươi phun ra không ngừng.

“Bỏ tôi ra! Tôi phải vào cứu vợ con tôi...” - Một người đàn ông trẻ hai mắt vẫn đầy tơ máu, đang cố lao vào một tòa nhà ông đã đổ sập nghiêng sang một bên hết sức nguy hiểm dưới sự ngăn cản của mấy người xung quanh.

“...”

Tân nghe những tiếng rên rỉ đau đớn, tiếng khóc gào gọi người thân, hay tiếng kêu cứu ở khắp nơi mà thấy não lòng. Nhìn thảm cảnh của những người khác, hắn dù không quen biết họ, nhưng tâm lại liên tục thôi thúc. Hắn phải cứu lấy họ, đưa họ ra khỏi đống đổ nát để họ bớt đau, để họ bớt buồn, để cho khung cảnh thảm thiết không còn trong mắt nữa.

Cảm xúc của hắn dồn nén đến một mức nào đó, bỗng nó bùng phát.

Thế là, hắn lao nhanh tới chỗ một người phụ nữ bị đống gạch vữa đè gần kín hết người, chỉ để lộ ra ngoài cái đầu và một cái tay đang cố vùng vẫy thoát

ra. Nhìn vào ánh mắt cầu cứu của cô và cái miệng đang cố nói không lên lời, hắn thấy sức mạnh của mình như bùng nổ. Lập tức, hắn bắt tay vào kéo những tảng bê tông đè lên người phụ nữ vất đi. Chỉ mấy chục giây, hắn thành công bới tung đồng đồ nát và kéo được người phụ nữ này ra ngoài.

Thật không ngờ, trong lòng cô còn ôm ấp một đứa bé gái, may mắn, nó không bị làm sao. Hắn muốn bế hai mẹ con ra ngoài chỗ thoáng, nhưng người phụ nữ này bị thương nặng quá không dễ di chuyển. Hắn đang không biết làm sao thì lập tức có mấy người đến bên cạnh mình, rồi tất cả cùng nhau khẽ nâng hai mẹ con cô gái đến chỗ lòng đường thoáng.

Không ai bảo nhau gì, tất cả những người còn khỏe như đạt được cộng hưởng mà sức sôi cứu nạn. Liên tục có nhiều người bị thương được moi ra từ đồng đồ nát, thậm chí cả những người không may mắn sống sót. Chỗ bằng phẳng bây giờ chỉ có duy nhất lòng đường, theo thời gian những người được cứu ngày một nhiều hơn. Nó phủ kín cả mặt đường cho thấy những người bị nạn nhiều thế nào.

Tân không nhớ, mình cùng với nhóm người lạ đã cứu bao nhiêu người rồi. Chỉ biết là rất nhiều, người già, người trẻ, thậm chí là trẻ con bé tí. Cứ thấy trong tầm mắt là hắn cứu thôi. Con Lu cũng giúp đỡ hắn rất nhiều, nó cứ đánh hơi chỗ nào cái, bới tung lên, là y rằng chỗ đó có người bị nạn. Hắn như quên hết cả thời gian và suy nghĩ chỉ biết đào móc đồng đồ nát rồi cứu người ra.

Trời lúc này cũng bắt đầu lất phất mưa phùn, nó giúp cho bụi mù lắng xuống để công cuộc cứu nạn thuận lợi hơn. Không biết có phải do nhiệt độ tăng lên, hay hắn vận động nhiều quá mà mồ hôi vã ra như tắm. Một quả, hắn không ngại bản mà ngồi bệt lên trên một tảng bê tông. Kéo khẩu trang xuống, hắn thở hồng hộc ra từng đợt khói trắng từ miệng. Khát nước quá, hắn cảm thấy cổ họng của mình khô khốc nóng rất. Đang không biết đi đâu để kiếm nước uống, bỗng một bé gái tầm bốn đến năm tuổi chậm rãi lại gần hắn, rồi bé gơ hai tay đưa chai Lavi đã uống một nửa lên trước mặt.

“Mẹ con bảo đưa chai nước cho chú!” – Bé gái nhìn hắn rụt rè nói. Sau đó, bé liền quay ra đằng sau nhìn mẹ rồi lại quay lại nhìn hắn.

Tân nhìn theo hướng cô bé thì thấy, cách không xa có một người phụ nữ đang ngồi tựa lưng vào cái ô tô bẹp rúm nhìn hắn gượng cười. Đây là hai mẹ con hắn cứu lúc trước, có vẻ như họ được người có kinh nghiệm sơ cứu và bình phục một chút. Hắn mỉm cười đáp lại rồi xoa đầu cô bé dịu dàng nói.

“Con ngoan lắm! Về với mẹ đi!”

Hắn nhìn cô bé quay lưng đi về rồi mở chai nước uống ừng ực. Vừa ngồi nghỉ ngơi, hắn vừa móc cái điện thoại cảm ứng lỗi thời ra xem thì thấy đã gần mười hai giờ. Hắn mãi mê đào bới, thời gian trôi qua mà đã đến trưa.

Lúc này, trên đường đã tấp nập xe cứu thương qua lại. Các lực lượng chức năng như đội cứu hộ, cảnh sát giao thông, cảnh sát đặc nhiệm, quân đội... đã tham gia kết hợp với người dân cứu nạn và điều động xe cẩu, máy xúc để dọn vật cản giải phóng giao thông. Có thêm sự tham gia của lực lượng chuyên nghiệp, công cuộc cứu nạn cũng được xúc tiến rất nhanh.

Nghỉ một lúc xong, Tân lại đứng dậy lao vào kết hợp với người khác moi móc và vận chuyển người bị nạn lên xe cứu thương. Số người bị thương nhiều quá, cho lên cả xe tải của quân đội mà không hết. Hắn đang vất vả ngược xuôi thì bỗng chuông điện thoại vang lên. Hắn rút chiếc điện thoại ra nhìn thì thấy người gọi là em trai mình nên vội bấm nút nghe.

“Tú à... Có chuyện gì thế?” – Tân lo lắng hỏi em, hắn ẩn cảm thấy không ổn.

“Mày đang ở đâu thế... Thu xếp được công việc thì về nhà sớm nhé... Sáng sớm nay bà bị ngã, giờ đang nằm viện...” – Thăng Tú nói qua điện thoại với giọng ngập ngừng có chút gì đó ghen lại trong cổ.

“Sao bà lại bị ngã?” – Mặt hắn biến sắc lớn tiếng hỏi lại.

“Tút... Tút... Tút...” – Đúng lúc này điện thoại mất mạng để lại âm thanh tút tút đơn điệu.

Tân vội bấm nút gọi lại, nhưng sóng rất yếu chỉ có một vạch, chập chờn lúc có lúc không. Hắn phải đi ra chỗ thoáng dưới lòng đường cho sóng khỏe hơn rồi gọi điện tiếp. Nhưng cũng chả dễ dàng gì, mạng điện thoại nghẽn liên tục, thỉnh thoảng gọi được thì đầu máy bên kia thuê bao, chắc là do chỗ em hắn cũng bị mất sóng. Phải mất một lúc khá lâu, khi hắn đã sốt hết cả ruột thì mới liên lạc được với thằng em.

Ngay lập tức, hắn gấp gáp hỏi luôn:

“Bà bị ngã thế nào?”

“Sáng nay ở quê có động đất... Nhiều nhà bị đổ sập lăm... Nhà mình chỉ có mỗi gian nhỏ của bà sụp mái thôi, nhưng lúc bà chạy ra khỏi nhà thì bị ngã... Lúc đấy, tao vừa mới đi học xong...” – Em hắn khó khăn nói với giọng tự trách.

“Vậy bà bị ngã có nặng không?” – Tân trầm giọng hỏi tiếp.

“Bà bị vỡ xương bánh chè... Giờ vẫn đang nằm ở viện... Bà nhớ mày, nhắc mày luôn ấy...” – Thăng Tú nhẹ giọng trả lời, giọng nói của nó đã có chút khàn khàn buồn lắm.

“Ừ! Ở trên Hà Nội cũng vừa bị động đất xong... Đợi tí, tao bắt thử xe bus xem có đi được không... Nếu không, tao sẽ thuê taxi về vậy...” – Tân vừa nói vừa hướng mắt nhìn con đường ngập tràn đồng đồ nát. Hắn không chắc với hoàn cảnh thế này còn bắt được xe mà đi không.

“Ừ! Mày cứ từ từ về... Tao ở viện mới bà rồi... Mới cả bác Đức cũng đến nữa... Mày không phải lo đâu...” – Như để an ủi hắn, thăng Tú ho mấy cái rồi nhẹ nói.

“Ừ! Động đất... Mà mày không bị sao chứ...” - Hấn quan tâm hỏi em.

“Tao không sao... Lúc động đất tao đang ở đường bê tông sát ruộng... Nãy mày bảo trên đây cũng động đất... Thế mày có bị thương không...” - Em hấn trả lời rồi hỏi lại.

“Tao cũng không sao!”

“Tút...Tút...Tút...”

Điện thoại lại mất sóng, Tân phải vất vả một lúc mới gọi lại được. Vừa bắt máy, em hấn nói nhanh luôn.

“Thế mày thu xếp về... Tao pha gói cháo cho bà ăn đây...Có gì về nói sau, giờ gọi điện khó lắm...” - Em hấn nói xong rồi cúp máy.

Nó vẫn ít nói như thế. Hai anh em hấn có tính gần giống nhau, trầm lặng và không nói nhiều. Nhưng hấn có thể cảm nhận được rõ ràng, thằng Tú rất quan tâm đến mình. Lớn rồi, nhưng hai anh em hấn cũng không thay đổi cách xưng hô hồi còn bé. Ít nói đi, nhưng tình cảm lại nhiều hơn và thể hiện ra ở hành động.

Nghĩ đến bà, Tân liền thấy nóng hết cả ruột gan. Hấn thương bà lắm, nhưng thật không may tai nạn lại đến với bà thế này. Thằng Tú ở một mình với bà chắc lo lắm, hấn phải về ngay xem thế nào mới được. Không biết mẹ hấn đã biết chuyện này chưa. Nằm bệnh viện chắc tốn kém lắm, mà tháng này hấn vẫn chưa lĩnh lương. Giờ xảy ra chuyện thế này, chẳng biết có lấy được không nữa. Giữa lúc hấn đang lo âu tái nhợt cả mặt thì bất ngờ mấy người bên cạnh lên tiếng.

“Chú em đừng lo... bà chú được đưa vào viện thì chắc chắn các bác sĩ đã giải quyết tốt đẹp rồi...” - Một ông chủ mặc đồ công nhân xây dựng tham gia cứu nạn cùng hấn mở miệng an ủi.

“Ừ! Em lo lắng thêm mệt ra... Đây, cầm lấy cái bánh mì anh vừa nhận được từ đội cứu hộ ăn đi cho đỡ đói” – Một anh nhân viên văn phòng với bộ đồ công sở bết bẩn vừa đưa cho hấn cái bánh mì khô vừa nói.

Nhận cái bánh mì, Tân hỏi lại luôn:

“Còn ông anh thì sao?”

“Ha ha ha... Chú em cứ ăn đi không phải nghĩ...” - Ông anh mặc đồ công sở vỗ vai hấn cười trả lời.

Sau đó, anh ta chỉ tay vào đằng xa nói tiếp:

“Ồ đằng kia có mấy tiệm bánh đang phát bánh mì miễn phí...”

Hấn nhìn theo hướng chỉ tay của ông anh mặc đồ công sở thì thấy bên kia đường, có tiệm bánh mì nhỏ may mắn không bị tàn phá sau động đất, đứng đầy người. Họ đến để nhận bánh mì được phát miễn phí, vì bên cạnh cái tủ kính treo tám biển hiệu là cái bìa các tông mới viết “Bánh mì miễn phí, ai đói lại lấy ăn. Ông chủ của tiệm bánh là một người đàn ông trung niên bụng phệ, đầu quần băng thấm đẫm máu đi cà nhấc, hai tay thì dầy đặc hình xăm. Ông ta có vẻ dữ tợn khi quát tháo nhân viên của mình liên tục, nhưng nội dung mỗi câu nói lại khiến cho mọi người xung quanh ảm lòng.

“Ê! Thằng kia... Mày làm cái đ*t gì đấy... Tao bảo mày vào kho lấy thùng bánh mì to nhất ra đây cơ mà...”

“Còn mày! Nhanh cái chân lên... Cầm túi bánh mì này chạy ra đằng kia đưa cho mấy người đang ngồi nghỉ...”

“...”

Hấn nhìn xa hơn nữa ra xung quanh, còn thấy rất nhiều những chị, những cô, những em bé theo thùng nước khoáng mang đi khắp xung quanh đổ đổ nát. Họ phát cho nước cho người đang vất vả cứu nạn. Rồi trong những khoảng trống dưới đường, có vài cô trẻ đang ẵm từng đứa, cố gắng dỗ dành hàng chục cháu nhỏ đang gào khóc. Một số người có kiến thức chuyên môn thì bện đến sát đầu mẹ trấn để sơ cứu cho người bị nạn.

Đang thần thờ nhìn khắp nơi, bỗng bên cạnh Tân có người lên tiếng.

“Thế chỗ cháu ở đâu? Giờ bác đưa người về bệnh viện tiện đường chờ cho...”

Đây, là ông bác nhiều tuổi mặc bộ đồ cứu hỏa vừa nãy cũng với hấn vận chuyển người bị thương lên xe. Thấy vẻ mặt của hấn sau khi nghe điện thoại lo lắng gấp gáp, ông bác chắc cũng đoán được đại khái lên mở lời giúp đỡ. Hấn đang rất sốt ruột, thấy ông bác quan tâm mà ảm hết lòng. Những lúc như này, hấn cảm thấy tình người thật rõ rệt.

Đang vội, nên hấn cũng xin đi nhờ xe luôn.

“Vâng! Vậy cho cháu đi nhờ về đằng kia một đoạn...”

Con đường bây giờ cũng được khơi thông khá nhiều, mặc dù vẫn còn chồng đống những vật cản, nhưng thế này đã đủ để đi lại. Ngồi trên nóc của xe cứu thương, Tân hướng ánh mắt ra hai bên đường nhìn. Ôi! Cảnh vật đổ nát hoang tàn, nhiều chỗ có cụm khói bốc lên cùng một số đoạn đường ngập

nước. Người bị nạn vẫn còn nằm la liệt trên đường rất nhiều, người thân của họ vẫy tay gọi xe cứu thương, nhưng bên trong xe đã chật ních nên không thể chở thêm được nữa. Hấn thấy thật thảm thương.

Chỗ hấn trọ cách không xa lắm, xe đi một lúc là tới nơi. Hấn kêu ông bác cho đỡ ở đoạn đường lớn đầu ngõ rồi xuống. Bên cạnh, con Lu vẫn im lặng bám sát theo hấn. Hôm nay, nó như một vị anh hùng, giúp hấn cứu được bao nhiêu người bị nạn. Cúi xuống, hấn vuốt ve đầu con chó mấy cái rồi cất bước tiến về dãy trọ. Khu này toàn là các xóm trọ cho công nhân, động đất xảy ra đúng vào thời điểm tất cả đi làm nên hấn không nhìn thấy mấy ai trong tầm mắt cả. Như vậy, hấn cũng yên tâm hơn mà tăng tốc đi nhanh.

Đang đi gần tới nơi rồi, Tân chợt nhìn thấy ở một đồng đồ nát có một cô bé tầm mười hai mười ba tuổi đang cố kéo tấm ván gỗ to đang đè lên ai đó. Nheo mắt nhìn kĩ vào khuôn mặt lem lúcc đầy nước mắt và thân hình gầy gò mặc cái áo khoác mỏng của em, hấn liền nhận ra đây là bé Thương, mồ côi cha mẹ đang ở cùng với bà chuyên đi nhặt đồng nát. Hai bà cháu sống gần chỗ hấn, nhưng ở khu nhà ổ chuột cạnh sông bẩn thỉu đầy rác thải. Cuộc sống của hai bà cháu là lang thang tìm kiếm chai nhựa, vỏ lon nước ngọt trong thùng rác, rất đáng thương nên rất nhiều lần hấn cho họ mấy đồ đồng nát sắt vụn.

Hấn thật không ngờ hai bà cháu lại gặp nạn thế này. Không nghĩ thêm nữa, hấn vội chạy tới vận sức nâng tấm ván gỗ lên cao để bé Thương kéo bà mình ra. May mắn, bà của bé vẫn còn sống, nhưng tình trạng không được tốt lắm. Chỉ thấy, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của bà nhuốm đầy máu. Một cánh tay thì vụn vẹo bất quy tắc, khả năng lớn nó đã bị gãy nhiều chỗ. Bà bị thương nặng, nhưng vẫn còn tỉnh táo. Khi bé Thương kéo bà ra, bà không nhăn mặt gào thét đau đớn như những người khác mà khó khăn nở nụ cười dễ dàng đứa cháu.

“Ngoan... Nào... Thương... Đừng... Khóc... Nữa...Cháu...” - Bà phải khó nhọc lắm mới thốt ra khỏi miệng.

“Hu hu hu... Bà có đau không... Hu hu...” - Bé Thương nhào vào lòng bà nức nở.

“Bà... Không đau...Cháu... Nín... Đi nào...” - Bà dùng cái tay vẫn còn hoạt động được run run vuốt đôi tóc bết bần của bé Thương.

“Hu hu hu... Để con đi gọi bác sĩ... Hức.. Hức...” - Bé Thương vừa nói vừa cố dùng khóc, nhưng không được. Cổ họng bé cứ nức nghẹn lên từng hồi.

“Đừng...Bà cháu mình... Không có tiền... Bà nghỉ một tí... Là khỏe...” - Không biết bà còn bị thương ở đâu nữa. Có vẻ như, cứ mỗi lần bà nói là phải chịu sự đau đớn nên một câu nói mãi mới xong.

Nhìn cảnh hai bà cháu, Tân thấy đỏ cả mắt, rồi một cảm giác nghẹn ở cổ nổi lên. Cuối cùng, hấn không chịu được liền quay đầu chạy ra đường lớn. Sau đó, hấn gào lên gọi một đội cứu hộ đang đi ngang qua tới. Chỉ rõ cho họ người bị nạn, hấn đứng nhìn họ đưa hai bà cháu lên xe cứu thương đi khuất mới tiếp tục quay về phòng trọ.

May mắn, xóm trọ của hấn không có căn nhà nào sụp. Trong xóm vắng tanh, chỉ có mỗi mình hấn trở về.

Vừa nãy, Tân chứng kiến cảnh hai bà cháu bé Thương. Hấn nghĩ đến bà mình nên càng nóng ruột hơn, muốn về ngay bây giờ. Hấn mở khóa phòng xong cái, liền ngồi thần thờ trên giường nghỉ một lúc. Lúc trước, hấn bị bắt bần đầy người xong lại còn phải vát và cứu người và đi bộ về khiến cho mồ hôi vã ra. Bây giờ, nó nhóp nhép làm hấn ngứa ngáy rất khó chịu. Hấn vừa đứng lên định đi tắm siêu nước thì bỗng một cảm giác choáng váng ập tới. Ngay lập tức, mắt hấn hoa lên rồi lão đảo ngã vật xuống giường ngất đi.

Ngoài cửa, con Lu cũng đột nhiên kêu lên ư ừ như gặp cái gì khó chịu. Nó nhìn vào trong phòng sủa mấy tiếng rồi cũng ngã vật xuống mất ý thức giống Tân.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Biến đổi

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 3: Biến đổi

Trong lúc Tần chìm vào trong giấc ngủ. Bên ngoài, thành phố Nội Hà vẫn còn hỗn loạn tung bùng. Mọi người đổ xô vào những đồng đồ nát tìm cách giải cứu những người bị lấp. Tiếng còi xe cứu thương từ sáng đến giờ vẫn luôn vang vọng. Tiếng máy bay trực thăng được điều động để giúp đỡ chiếu sáng cứu nạn.

Tại một bệnh viện không bị ảnh hưởng bởi động đất. Lúc này, nơi đây đã chật ních người bị thương. Không còn chỗ trống, các bác sĩ phải tận dụng khoảng sân của bệnh viện để cấp cứu. Bầu không khí ở chỗ này đang hết sức gấp gáp và khẩn trương vì lượng người được chuyển đến ngày càng tăng.

Bác sĩ Lâm, là bác sĩ chuyên khoa phẫu thuật. Hôm nay, bác sĩ đã phải làm việc vất vả suốt từ sáng đến giờ. Tranh thủ lúc thay ca, người đàn ông trung niên ăn vội cái bánh mì khô và uống chai nước suối. Gấp quá, không có thời gian để ăn cơm, nhưng biết làm sao được vì bệnh viện thiếu người.

Bác sĩ Lâm vừa mới ăn được vài miếng thì một cô y tá trẻ gấp gáp chạy tới nói:

“Bác sĩ Lâm mau đến đây xem... Tình hình của bệnh nhân chuyển biến xấu và đang có biểu hiện rất lạ...”

Không kịp trả lời, bác sĩ Lâm liền đeo khẩu trang lên rồi theo gót của cô y tá tới giường bệnh nhân. Tới nơi, bác sĩ liền lập tức tiến hành cấp cứu. Dù rất nỗ lực, nhưng bệnh nhân cũng không qua khỏi mà trút hơi thở cuối cùng. Khi thấy bác sĩ dừng lại, người nhà bệnh nhân liền nhào tới cạnh giường bệnh gào khóc. Họ không trách các bác sĩ, họ chỉ đau buồn thôi.

Người thân của người đã khuất là một người đàn ông trẻ đang khóc thương vợ mình. Anh ta nhìn vào khuôn mặt quần băng kín đầu của vợ mà gục xuống khóc nức lên, trong tâm mong mỏi biết bao kì tích có thể xảy ra. Mãi khóc, anh chồng không nhận ra được rằng vợ mình tưởng đã chết khế nhúc nhích. Rồi dưới lớp vải băng quấn quanh đầu vợ anh bỗng nổi cộm lên một cái gì đó ngo ngoáy. Nó trồi lên, lén lỏi qua khe vải và phá tung lớp trói buộc. Cái thứ mọc ra từ đầu cô gái, là những cụm cây nấm màu đỏ tươi như máu nhìn hết sức yêu dị. Nó phát triển với tốc độ cực nhanh, và theo số lượng cây nấm tăng lên cô gái trẻ bắt ngờ mở mắt ngồi dậy như con rối.

Đang gối đầu trên người vợ mình khóc, người đàn ông chợt cảm thấy cô ấy cử động. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn thì thấy vợ mình đã ngồi dậy. Trong con người đã nhòe, anh không phát hiện ra dấu hiệu lạ của vợ mình. Vui mừng quá, anh nhào lên ôm vợ vào ngực rồi hét lên:

“Em sống lại rồi...! Hu Hu... Anh hứa sẽ không giấu tiền vợ đi uống rượu với bạn nữa...Hu hu...”

Nghe thấy người đàn ông kêu, bác sĩ Lâm cùng mấy cô y tá quay lại nhìn. Họ thấy vui mừng cho người chồng, đang tiến tới định kiểm tra lại tình trạng của bệnh nhân thì chứng kiến một cảnh đáng sợ. Người vợ vốn đã bị đè gãy chân tay bỗng quần chặt lấy người chồng rồi cắn vào cổ họng anh ta. Máu tóe ra, trong bệnh viện cùng lúc vang lên nhiều tiếng hét.

“Á á á á!!!”

.....

Nửa đêm

Trong căn phòng trọ tối tăm, cơ thể Tần chợt giật giật, khuôn mặt nhăn nhó biến dạng, chân tay thì vùng vẫy như cố đẩy ra một cái gì đó cực kì đáng sợ. Mồm hán bắt đầu ứ ó phát ra âm thanh không có nghĩa, còn mồ hôi thì đã vã ra như tắm, ướt đẫm cả cái áo lót.

Hắn đang gặp ác mộng.

Trong mơ, hắn đã về đến nhà. Gặp bà, gặp em và cả hai đang rất khỏe mạnh vui vẻ chào hắn. Sau đó, bà kéo tay hắn và trong nhà ngồi hỏi chuyện. Còn em hán thì xuống bếp liên tục bê lên bàn đồ ăn ngon như cá chép sốt cà chua, thịt lợn kho với đậu... Toàn những món hán thích ăn cả. Nhìn bà cười hiền từ, hán vui lắm, rồi hỏi sao hai bà cháu nấu nhiều món thế này thì thấy trả lời tí nữa mẹ hán cũng về.

Nghe vậy, hán mừng lắm. Bỗng thằng Tú bên ngoài reo lên mẹ về rồi. Lâu lắm không gặp mẹ, hán gấp gáp cùng bà ra cửa đón. Đúng là mẹ đã về rồi, hán cười tí mắt chạy tới hỏi thăm, chuẩn bị xách đồ giúp mẹ. Nhưng đi được mấy bước hán cảm thấy là lạ. Sao mặt mẹ hán dờ dẩn, vô cảm thế kia, đôi tay buông thõng đung đưa như không có xương vậy. Khi thằng Tú tới sát mẹ, hán liền chứng kiến một điều khủng khiếp nhất trên đời. Đầu mẹ hán bỗng tách mở chia cơ thể ra làm đôi. Sau đó, là một loạt những cái xúc tu bung ra từ cơ thể mẹ quần chặt lấy thằng Tú. Trên những cái xúc tu mọc ra rất nhiều miệng tua tủa răng nhọn, và nó đang ngấu nghiến cắn thịt hút máu em hán, nặc cho thằng Tú vùng vẫy kêu gào. Quá kinh sợ, hán quay đầu lại nhìn bà thì không biết từ lúc nào bà đã biến mất. Thay vào đó, là con quái vật kinh khủng giống như mẹ hán kia. Nó lập tức lao vào quần lấy hán.

Tần kêu gào, giãy giụa trong tuyệt vọng. Bất chợt, hán cảm thấy mặt mình ướt ướt và có chút lạnh. Thế là, hán giật mình tỉnh giấc. Bên cạnh, con Lu vẫn còn đang liêm mặt hán. Kia chỉ là con ác mộng thôi, nhưng nó thật quá khủng khiếp đối với hán. Mấy chục giây sau, hán dần lấy lại sự bình tĩnh. Vuốt nhẹ đầu con Lu, hán cho tay vào túi quần móc điện thoại ra xem. Ánh sáng từ màn hình chiếu vào mặt khiến hán thấy nhức nhối, phải mất thêm một lúc mới nhìn được.

Bây giờ, mới mười hai giờ đêm, vẫn còn quá sớm để hán làm bất cứ việc gì. Mồ hôi vã ra nhiều thấm ướt cả cái áo len, hán liền cởi bỏ đi chỉ để lại một cái áo thu đông mỏng. Sau đó, hán loạng choạng đứng dậy đi rót cho mình một cốc nước uống. Nhưng hán vừa mới uống nước xong, đột nhiên đầu lại truyền đến cảm giác ong ong nặng trĩu, thân thể thì mệt mỏi rã rời, hai mí mắt nặng trĩu. Hán nghĩ phải ngủ thêm lúc nữa, nhưng thấy cửa phòng mở nên không yên tâm. Hắn gắng gượng lấy điện thoại soi rồi đứng lên đi ra đóng cửa. Trước khi đóng, hán gọi con Lu vào trong phòng luôn.

.....

Sáng sớm

Tiếng chuông báo thức điện thoại của Tân kêu lên inh ỏi.

“Tút... Tút... Tút...”

Đang ngủ ngon, hần bị âm thanh tra tấn giết nãy cả mình. Vội lần mò lấy cái điện thoại, hần mắt nhắm mắt mở nhìn. Mới có năm giờ sáng, hần sớm, hần tắt báo thức đi định ngủ thêm mấy phút nữa, nhưng cứ vừa mới nhắm mắt là trong đầu liền hiện lên hình ảnh đáng sợ của giấc mơ đêm qua. Dứt khoát không ngủ nữa, hần rời giường đi vệ sinh cá nhân. Nhưng vừa đứng lên, lập tức một cảm giác choáng váng hoa mắt chóng mặt ập đến khiến hần suýt nữa thì bị ngã. Chân tay bủn rủn, hần cảm giác mình như bị đói lâu ngày đến kiệt sức sắp là đến nơi.

Phải mất một lúc, Tân mới làm quen được trạng thái khó chịu này. Sau đó, hần cố gắng dựng người dậy rồi cầm điện thoại soi lét đến phòng tắm. Té chút nước lên mặt, hần cảm thấy tỉnh táo hơn đôi chút. Nhìn vào hình ảnh của mình trong gương, hần thấy sắc mặt của mình không được tốt lắm. Làn da hần nhợt nhạt không có huyết sắc, môi thì thâm tím lại. Đói, nên hần động vào nước có cảm giác rất lạnh, rùng mình rét run lên từng đợt.

Không đứng lâu hơn nữa, hần rời khỏi nhà vệ sinh ra bên ngoài lấy cái áo khoác dày mặc lên. Sau đó, hần mở cửa phòng cho ánh sáng tràn vào. Ai ngờ, bên ngoài vẫn còn sớm quá, trời vẫn còn nhá nhem tối. Hần bước ra khỏi cửa ngắm nhìn một chút thì thấy, trong không khí có sương mù phủ kín dày đặc, xa hơn bán kính vài mét gần như không nhìn thấy gì. Thời tiết có vẻ đã ẩm hơn nhiều, hần vẫn thấy rét nhưng không giá buốt đến tận xương như hôm qua. Hít sâu một hơi, lập tức một làn không khí tươi mát tràn vào phổi, hần cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn. Không biết có phải do hần tưởng tượng không, hôm nay không khí bỗng trở nên rất trong lành dễ chịu.

Hít hà mấy cái, Tân đảo mắt nhìn xung quanh xóm trọ. Hần thấy, cả dãy trọ im lìm, các phòng đều khóa cửa, khả năng là từ đêm qua đến nay chỉ có mỗi một mình hần trở về. Đang định ra đằng kia mở cổng thì bất chợt bụng hần sôi lên sùng sục, kéo theo là cảm giác đói cồn cào nóng rực. Hần tạm gác mọi chuyện qua một bên rồi chạy vào trong nhà nấu bữa cơm ăn sáng. Điện vẫn mất, hần phải đun tất cả bằng bếp ga. Cũng chả có gì màu mè, hần nấu cơm rồi gọt mấy củ khoai tây đem đi xào mỡ. Một lúc sau, cơm chín, hần mang đồ ăn ra ngoài cửa chia một phần cho con Lu rồi cả hai cùng ăn. Vì hôm qua con Lu chưa ăn gì nên hần xúc cho nó nhiều cơm hơn, hần một bát to to đầy luôn.

Ăn no, hần cảm thấy tốt hơn hẳn, người ấm lên, chân tay cũng có lực không run run nữa. Vuốt ve cái bụng, hần ngồi nghỉ ngơi một tí. Trong lúc rảnh rỗi, hần móc điện thoại ra gọi về quê cho em. Sóng không yếu lắm, ba vạch, nhưng hần gọi mãi mà không liên lạc được. Không phải do nghẽn mạng, mà cứ như ở tổng đài không có người làm việc nói máy giúp hần vậy. Hần gọi thêm mấy cuộc nữa, cả sang nước ngoài xem, nhưng vẫn không được. Hần đành phải từ bỏ. Nghĩ đến giấc mơ nửa đêm hôm qua, lòng của hần lại nóng như lửa đốt. Không ngồi im nữa, hần vào bên trong thu xếp đồ đạc. Hần sẽ ra ngoài trạm xe xem có bắt được xe bus không. Nếu không được, hần sẽ đi bộ về quê vậy rồi bắt nhờ xe lớn dọc đường đi.

Lấy cái ba lô, hần sắp mấy bộ quần áo và đồ dùng vệ sinh cá nhân vào. Xong, hần mặc thêm cái áo khoác mỏng, xỏ giày rồi chuẩn bị đi ra ngoài khóa cửa. Nhưng đi được mấy bước, hần đột nhiên quay lại rồi cúi xuống gầm giường móc ra một cái hòm sắt. Mở khóa, hần móc bên trong ra mấy loại vũ khí mà bản thân tự chế. Là một người đàn ông chân chính, hần rất thích vũ khí lạnh nên trong lúc làm việc có sẵn vật liệu đã tự làm cho mình vài món.

Tìm hết một lượt, hần lấy ra một cái rìu nhỏ và một đầu mũi thương. Hai cái này được hần chế ra từ nhíp ô tô, rất cứng và bền, khó bị mẻ, cong, biến dạng, và chịu mài mòn cao. Cái rìu có lưỡi to bằng nửa bàn tay hần, cán bằng sắt đặc dài khoảng hai mươi centimet có quấn một lớp cao su mỏng, cầm lên khá đầm tay. Còn mũi thương của hần có hình thoi tam giác nhọn, bốn cạnh, không có cán, hần chế ra nó cũng không định lắp cán mà dùng để đâm.

Giấu hai món vũ khí vào sau thắt lưng, hần cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Từ giấc mơ đáng sợ đêm qua, hần ần ần có cảm giác bất an. Nên để phòng thân, hần cứ mang vũ khí trong người là tốt nhất.

Xong xuôi, Tân ra ngoài khóa cửa phòng rồi nhắm hướng cổng mà bước đi. Mở cổng, hần cất bước rẽ qua khu phố đồ nát để hướng tới đường lớn. Đi được một tí, hần chợt dừng lại lắng nghe rồi nhận ra một điều kì lạ.

Đó là, yên tĩnh.

Thành phố bỗng trở lên yên ắng quá mức, không có tiếng còi xe cứu thương, âm thanh phương tiện giao thông, hay tiếng người nói ồn ào khi cứu nạn cũng chấm dứt. Điều này quá vô lý, trận động đất hôm qua rất kinh khủng, chỉ sau một đêm không thể khắc phục nhanh thế được.

Yên ắng quá khiến hần cảm thấy hơi rờn rợn. Nhìn con Lu vẫn theo sát mình một tí, hần nuốt một ngụm nước bọt rồi đi tiếp. Trong mắt hần vẫn là sương mờ dày đặc, không có một bóng người, không gian thì yên tĩnh đến ngột ngạt.

Đi được một đoạn, hần đến chỗ có tòa nhà sắp thành đồng đồ nát. Vừa mới liếc mắt qua, hần liền trợn mắt khó tin vào điều mình đang chứng kiến. Chỉ thấy, trên đồng đồ nát bây giờ đã bao phủ đầy dây leo to dùng xanh mượt. Hần không biết đây là giống dây leo gì mà nó dài loằng ngoằng, mỗi dây to bằng cổ tay, có cái còn to bằng cả bắp đùi. Nó giống như mọc từ trong lòng đất xuyên qua đồng đồ nát để leo lên cao, bám vào các tòa nhà lớn. Tuy chưa nhiều, nhưng nhìn quy mô của đám dây leo thì chả mấy nó sẽ phủ kín cả tòa nhà cao tầng bên cạnh.

Quá ngạc nhiên, hần đảo mắt ra xung quanh nhìn còn thấy những kẽ hở nứt trên đường đã mọc lên một lớp cỏ xanh non non mơn mẫm. Hần cúi xuống nhìn xem, lại là một thứ cỏ lạ, chả biết là giống gì. Phía trước một tí, hần phát hiện ra một cái chồi non khổng lồ mới nhú. Nó phải to bằng bắp chân, béo mập, ngắn cùn mới đâm phá nền bê tông mà mọc lên. Nhìn cái chồi rất lạ mắt và hay, hần tò mò lại gần xem.

Đang mãi mê nghiên cứu cái mầm cây, bỗng Tân nghe thấy đằng sau mình có tiếng động lạ.

“Lộc cốc... Lộc cốc...”

“Gừ ừ ừ... Rừ...” - Con Lu ở sát cạnh hấn liền gầm gừ nhe răng.

Hấn vội quay lại thì thấy, cách mình khoảng vài mét về đằng xa, ẩn trong sương mù có bóng người đang tiến lại gần. Nhìn thấy người bên ngoài, hấn cảm giác an tâm hẳn. Quát con Lu không kêu nữa, hấn vui mừng định tiến tới hỏi thăm tình hình. Nhưng khi hình ảnh người kia hiện rõ trong tầm mắt, hấn liền giật bắn mình, kinh hãi đến dựng đứng cả lông tơ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quái vật xuất hiện

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 4: Quái vật xuất hiện

Trước mắt Tân bây giờ là một người đàn ông trung niên hết sức kinh dị. Bụng ông ta bị xé toạc, nội tạng lòi hết ra ngoài chảy cả xuống lòng đường. Đôi chân cùng hai tay thì có chỗ gãy gập, xương trắng thậm chí đâm xuyên cả ra khỏi thịt, nhìn như sắp đứt tới nơi. Nhưng nó không đứt, vì hấn thấy chỗ xương gãy được rất nhiều tua rua giống như rễ cây bọc lại. Kinh khủng nhất, là đầu ông ta đã bị vỡ nát một bên, tại những chỗ bị thương ấy mọc ra lúc nhúc cây nấm màu đỏ như máu. Nó bao phủ gần như kín đầu, mọc rậm nhất ở nơi hộp sọ bị vỡ, chỉ để lộ ra khuôn mặt bị mài mòn một nửa.

Bị thương nặng như vậy, mà người đàn ông trung niên không chết, thậm chí vẫn còn di chuyển khập khiễng được. Nhìn vào đôi mắt mờ đục ông ta, hấn không cảm thấy có chút sức sống nào. Nó vô hồn, lạnh băng như người chết vậy.

Đây, không phải là con người nữa rồi, phải là quái vật mới đúng.

Chứng kiến hình ảnh con quái vật vô cùng đáng sợ và ghê tởm đang tiến lại gần mình, Tân quá sợ hãi mà chết đứng cả người. Mặt hấn trắng bệch, hai mắt tròn lớn, trong đầu liên tục nhấn mạnh câu nói “chạy... chạy mau... mình phải chạy khỏi đây..”, nhưng chân tay cứ cứng lại run lên bần bật. Hấn khó khăn lùi từng bước về đằng sau rồi không may vấp ngã ngồi bệt xuống đất.

“Bịch!”

“Gầm!” - Khi âm thanh Tân ngã xuống đất vang lên, con quái vật đang lơ lửng như được tiêm thuốc kích thích. Nó gào lên rồi lao hùng hục tới vị trí của hấn.

“Gâu! Gâu!”

Trong lúc hấn vẫn còn ở trong trạng thái tê liệt, vì sợ hãi quá độ và không kịp phản ứng thì con Lu đứng sát bên cạnh bỗng sủa lên một tiếng to rồi lao tới tấn công con quái vật.

“Grừuuuu... Groámmmm...” - Con Lu chạy tới, nhe răng ngoạm vào cổ chân con quái rồi ra sức cắn xé.

“Uyech!” - Con quái nhờ đà bị ngã úp mặt xuống lòng đường, nhưng như vậy cũng chỉ làm chậm tốc độ của nó đôi chút. Con quái không hề cảm thấy đau đớn, nó để mặc cho con Lu cắn xé mà bỏ nhanh đến chỗ Tân.

Nhìn vào khuôn mặt bị lột bỏ gần hết da của con quái cùng đôi mắt đục ngầu trắng rã, hấn sợ hãi đến cứng cả người. Hấn muốn đứng dậy quay đầu chạy, nhưng cơ thể cứ run lay bầy, ngã lên ngã xuống. Trong khi đó, quái vật áp sát ngày càng gần. Khi hấn vẫn chưa kịp phản ứng, con quái chớp lấy thời cơ, lập tức chồm lên ôm chặt lấy hấn. Sau đó, nó há to cái miệng đỏ lòm toàn cơ thịt với những sợi như rễ cây định tấp lấy cổ hấn.

Đứng trước nguy cơ sinh tử, hấn vội đưa cánh tay phải lên chắn trước mặt, tay còn lại thì cố gắng đẩy con quái vật ra khỏi người mình, nhưng không ăn

thua. Tay phải bị cắn truyền đến cảm giác đau nhói khiến hân phải hét lên.

“Á... Aaaa!!!”

Con đau khiến đầu óc của hân tỉnh táo và thoát khỏi trạng thái tê liệt vì sợ. Tay trái của hân đang vùng vẫy thì vớ được viên gạch trên đường. Thế là, hân liền vùng tay nắm chặt viên gạch táng liên tiếp vào đầu con quái vật bằng tất cả sức mạnh.

“Bộp! Bộp! Rắc!” - Âm thanh bồm bộp đập hộp sọ vang lên một cách ghê rợn, con quái bị Tân đập vỡ một mảng đầu, óc cùng máu đông bắn tung tóe ra, nhưng nó không dừng lại.

Con Lu thấy chủ nhân của mình bị nguy hiểm, nó điên cuồng cắn xé, giựt ra từng mảng thịt dưới chân quái vật đến trơ cả xương. Cắn mãi không hiệu quả, nó gặm chặt lấy xương chân rồi cố gắng kéo con quái ra khỏi người hân.

Trong lúc Tân đau khổ vùng vẫy, nhưng không thể thoát ra khỏi con quái vật. Bỗng từ phía xa ầm trong làn sương mù, có mấy sợi rễ cây màu đen uốn lượn bò trên mặt đất như rắn tới gần vị trí của hân. Rồi không có bất cứ cảnh báo gì, rễ cây quấn lấy con quái vật rồi kéo mạnh nó về phía đằng sau.

“Graooo! Grắc...Grắc...! - Mặc cho con quái vật kêu gào vùng vẫy, nó bị kéo đi ngày càng xa rồi âm thanh phát ra từ nó bỗng im bật, thay vào đó là tiếng nhai nuốt ghê rợn.

Thoát khỏi trời buộc, Tân vội vàng lùi về đằng sau đến khi chạm vào bức tường mới thôi. Hân thở hồng hộc, rồi hướng ánh mắt vẫn chưa hết kinh sợ nhìn về phía con quái vật bị bắt mất. Nheo mắt nhìn kỹ, hình ảnh rõ lên hân liền thấy lạnh cả gáy. Chỉ thấy, cách khá xa, trong màn sương mù dày đặc có một bóng hình to lớn đang đứng ở đó. Nó phải cao bằng tòa nhà một tầng, có hình dáng hơi giống một bà già còng lưng, nhưng trên cơ thể lại nổi lên từng khối xòe ra như những cây nấm khổng lồ cùng những sợi dây dài buông thõng như rễ cây xi.

Nhìn bóng đen khổng lồ, dù không thấy rõ được nó ra sao, nhưng hân dám chắc nó đáng sợ hơn con quái vật mọc nấm trên đầu nhiều. Hân lập tức nín thở, rồi kéo con Lu ôm lấy, không dám cử động, ánh mắt khóa chặt vào bóng đen xem hành động của nó rồi chuẩn bị phản ứng.

Khoảng chục giây sau, bóng đen quay đầu bỏ đi. Nó biến mất hân trong màn sương lặng lẽ như cách nó đến. Đợi thêm một tí, không thấy có bất cứ động tĩnh gì, hân mới thở phào một hơi, thần kinh căng lên như dây đàn cũng được buông lỏng. Hít lấy hít để không khí trong lành, nhịp tim đập bình bình như trống dần ổn định lại.

Nguy hiểm tạm thời qua đi, nhưng tinh thần của hân không hết được nỗi sợ và khủng hoảng. Quái vật xuất hiện đã lật đổ nhận thức của hân. Để tiếp thu được việc này, hân cần phải có một khoảng thời gian thích ứng. Nơi này vẫn còn rất nguy hiểm, hân nhanh chóng suy tính trong đầu để đưa ra quyết định khẩn cấp.

Tiếp tục đi ra trạm xe Bus bắt xe về quê là không phải nghĩ nữa, hân chắc chắn, sẽ không có cái xe nào chạy khi thành phố có đầy rẫy quái vật như này. Đi tìm kiếm sự giúp đỡ cũng tốt, nhưng hân không biết còn nhiều người sống sót không, và họ đang tập trung ở đâu. Cách tốt nhất, hân sẽ về lại chỗ xóm trọ rồi cẩn thận quan sát hoàn cảnh bên ngoài rồi tính tiếp.

Nghĩ vậy, Tân nhanh chóng đứng lên rồi dẫn con Lu quay lại xóm trọ. Hân chậm rãi bước đi để không phát ra âm thanh. Nhớ lại, lúc trước hân bị con quái vật tấn công, khả năng rất lớn là do bản thân gây ra động tĩnh nên giờ phải cẩn thận. Đồng thời, hân cũng phải quan sát xem trong màn sương dày còn con quái nào khác không để mà tránh.

Đoạn đường về chỗ nhà trọ không xa, hân đi một tí là tới nơi. May mắn, trên đường đi hân không bắt gặp một con quái vật nấm nào nữa, có vẻ như sự xuất hiện của quái vật khổng lồ đã đe dọa khiến bọn chúng chạy xa khỏi nơi đây. Về đến xóm trọ, hân cẩn thận ngó qua hết một lượt. Nơi này cũng không lớn, chỉ có hai dãy phòng đối đầu với nhau dành ra một lối đi với mái hiên để treo quần áo. Không phát hiện ra cái gì khả nghi, hân mới nhẹ nhàng thở ra rồi vội vàng khóa cổng lại. Thế là, tạm thời hân sẽ an toàn vì xung quanh xóm trọ được bao bọc bởi những tòa nhà lớn, chỉ có một lối đi là cái cổng bằng sắt khá kiên cố.

Khóa cổng xong, nhưng hân thấy vẫn chưa yên tâm lắm. Đảo mắt nhìn xung quanh, hân phát hiện ở trong cái nhà kho nhỏ đầu xóm có rất nhiều tấm phản, gác giường, thanh gỗ... Thế là, hân nhanh chóng khuôn mấy cái chắc chắn mang ra chặn trước cổng. Một lúc sau, khi chất gần kín cái cổng, hân mới yên tâm mà đi về phòng mình.

Mở cửa, hân đi vào trong phòng rồi ngồi xuống giường. Lúc này đã an toàn, trạng thái căng thẳng và nơm nớp lo sợ của hân mới được buông lỏng. Ngay tức thì, hân cảm thấy căng tay phải, nơi bị con quái vật cắn truyền đến cảm giác đau xót dữ dội. Vội cởi áo khoác ra, hân chậm rãi kéo tay áo thu đông bằng vải mềm đã thấm đẫm máu lên. Vết thương lộ ra trong tầm mắt, nó có vẻ bề ngoài khá đáng sợ khi một mảng da trên căng tay của hân bị cắn nát. Từ miệng vết thương lưu đầy máu đỏ, nhuộm đỏ máu bốc mùi tanh tưởi lại pha lẫn một ít mùi hôi thối từ miệng con quái vật.

Hân thấy rất đau, nhưng may là vết thương của hân nhìn qua thì đáng sợ chứ thực tế không nặng. Con quái chỉ cắn phá được lớp da mỏng bề mặt, diện tích lại nhỏ, khoảng ba đến bốn cen-ti-met thôi. Lớp bầy nhầy phủ trên miệng vết thương là thịt vụn và máu đông của con quái vật, chứ máu của hân chảy ra không nhiều và đã tự cầm máu từ lâu rồi. Nên vết thương chỉ gây đau xót khó chịu một chút, chứ nó không làm ảnh hưởng đến hành động của hân.

Nhìn miệng vết thương, trong đầu hân liền liên tưởng đến những bộ phim zombie mình đã xem rồi cảm thấy sợ hãi. Liệu hân có bị biến thành xác sống như trong phim không. Nghĩ đến hình ảnh kinh tởm của con quái vật lúc trước, hân thà chết còn hơn. Nhưng ngẫm lại, trong phim là do trí tưởng tượng của con người, không thực tế, hân không phải nghĩ lung tung tự dọa mình. Điều cần làm khẩn cấp bây giờ, là hân phải xử lý vết thương ngay, nếu không sẽ bị nhiễm trùng.

Muốn sát trùng vết thương tốt nhất thì phải dùng cồn y tế, mà trong phòng trọ của hân không có thứ này. Phải kiếm thứ khác thay thế mới được, hân vò

đầu nhũ mày suy nghĩ. Ngoài còn ra, hần còn biết có thể dùng nước muối và rượu để sát trùng cũng được. Muối thì hần có, mỗi tội là muối bột canh chứ không phải muối trắng, nên khả năng hiệu quả sẽ không cao. Còn rượu thì hần không có, nhưng hần biết được một nơi chắc chắn sẽ có rượu. Đó, chính là phòng ông bác bảo vệ bên cạnh. Để cho tốt nhất, hần sẽ sang phòng bên lấy rượu về dùng.

Nghĩ vậy, hần cúi xuống gầm giường, mò mẫm móc cái kim cộng lực ra, rồi chạy sang cửa phòng ông bác bảo vệ, bắt đầu cắt khóa. Không khó lắm, chỉ một tí là hần bẻ khóa thành công vì cái khóa cửa chỉ là loại cũ. Vào trong, hần nhìn lướt qua một lượt. Đồ đạc trong phòng rất đơn sơ, ngoài cái tấm phản kê làm giường cùng mấy bộ quần áo treo trên tường thì chỉ có mỗi cái ti vi cũ là đáng giá.

Lấy điện thoại ra, hần bật đèn pin lên rồi tìm kiếm. Rất nhanh, hần liền phát hiện ra bình rượu nếp ngấm dưới gầm giường. Tìm được rượu, hần lập tức tiến hành sơ cứu vết thương. Đầu tiên, hần rửa sạch vết thương cho rơi hết đi đất cát, thịt vụn dưới vòi nước sạch. Sau đó, hần lấy một cốc rượu dội từ từ thẳng vào miệng vết thương để rửa trôi đi máu đông, máu bẩn.

Khi rượu chạm vào miệng vết thương, ngay tức thì hần cảm thấy đau và xót, rất rát khó chịu tí nữa thì hết lên. Hần phải nghiến chặt răng, cố gắng chịu đựng, vì sợ mình phát ra âm thanh sẽ kéo quái vật đến. Đồ hết một cốc rượu, hần thấy miệng vết thương đã sạch máu đông đi rất nhiều. Chả biết có tốt hay không nữa, để chắc ăn, hần lấy thêm một ít thuốc lã của ông bác bảo vệ rắc lên nữa. Xong xuôi, hần về phòng xé cái áo trắng cũ ra quấn lấy vết thương rồi thay quần áo mới.

Làm xong tất cả, Tần mệt mỏi ngồi xuống giường. Nhưng hần vừa đặt mông xuống thì lập tức trong đầu bùng lên cảm giác choáng váng. Hai mắt hoa lên quay cuồng rồi tối xầm, hần lại một lần nữa ngất đi.

Con Lu ngồi ở bên dưới. Nó thấy chủ nhân của mình đi ngủ liền trèo lên giường kéo chăn đắp lên người hần rồi chạy đến đóng vai của mình cuộn tròn nằm ở đó.

.....

Trong khi Tần bị ngất, thời gian cứ vùn vụt trôi.

8h30', Sáng.

Trời hừng nắng, sương mờ đã tan đi rất nhiều. Không khí ấm lên, thời tiết giống như đã chuyển giao sang mùa xuân. Đáng lẽ, hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời, nếu như thành phố Nội Hà không gặp biến cố.

Tại một con hẻm chật hẹp, bẩn thiu và đầy rác rưởi. Trong một cái thùng rác to bằng sắt ở cuối cùng con hẻm, có ba người đang trốn ở đó. Họ không ngại bẩn thiu, vui mình trong rác rưởi chỉ để lộ ra một khe hẹp trên nóc để nhìn ra bên ngoài. Cách không xa, ở đầu con hẻm, là vài người vật vờ đi qua, đi lại. Chính xác hơn, đó không phải người, mà là những con quái vật mọc đầy nấm trên đầu.

Cứ cách một khoảng thời gian, ở cái khe hẹp của thùng rác lại có một đôi mắt xuất hiện nhìn ra đầu hẻm. Chủ nhân của đôi mắt này là một người đàn ông trung niên, tầm hơn ba mươi tuổi mặc đồ vest tây đã rách nát bẩn thiu. Thấy tình hình chẳng có gì thay đổi, ông lại ngồi xuống chán nản và sợ hãi. Bên cạnh, một cậu bé tầm mười hai, mười ba tuổi mặt mũi lem luốc thấy bố mình ngồi xuống liền đưa tay rung nhẹ rồi hướng ánh mắt chờ mong như muốn hỏi. Trong lòng cậu bé còn ăm một đứa trẻ sơ sinh đang ngủ.

Người đàn ông quay lại nhìn con rồi khó khăn lắc lắc đầu. Ông và hai đứa con của mình đã trốn ở thùng rác này rất lâu rồi.

Đêm qua, gia đình ông phải ngủ trong lều ngoài trời như bao người khác, khi tòa nhà chung cư bị động đất đã biến thành đồng đồ nát. May mắn, gia đình ông không có ai bị nạn cả. Để cảm kích sự thương xót của ông trời, ông tham gia vào những người tình nguyện giúp đỡ lực lượng cứu nạn tìm kiếm người bị thương trong đồng đồ nát. Rồi trong lúc tinh thần tất cả mọi người đang dâng cao đó, đột nhiên quái vật xuất hiện. Bọn chúng là những người đã chết, trên đầu mọc đầy cây nấm kì lạ, chui ra từ đồng đồ nát. Không có bất cứ cảnh báo nào, lũ quái vật lập tức tấn công những người còn sống tạo ra sự hỗn loạn điên cuồng. Mọi người đua nhau chạy trốn, tiếng hét thảm và gào khóc ở khắp nơi.

Nhớ đến gia đình mình, người đàn ông vội vàng chạy về. Lẫn trong dòng người hoảng loạn, khó khăn lắm ông mới trở về được vị trí lều của vợ con, nhưng đã quá muộn. Vợ ông cố bảo vệ hai đứa con nên bị một con quái vật cắn xé, đã gần chết. Trong lúc hấp hối, cô ấy nhìn thấy ông, liền dùng chút sinh mạng ít ỏi của mình hét lên “chạy đi”. Nước mắt tuôn ra không ngừng, ông cắn răng ôm hai đứa trẻ chạy khắp nơi tìm chỗ trốn. Khi đã chạy đến gần kiệt sức, ông tình cờ lao vào con hẻm, và trốn được vào trong thùng rác. May mắn, những con quái vật đáng sợ kia không đi đến đây, nhưng bọn chúng cứ lảng vảng ở đầu hẻm khiến ông và hai đứa con không rời khỏi được.

Ông chỉ còn cách núp ở nơi hôi thối này, đợi sự giải cứu từ bên ngoài. Hi vọng, công an và quân đội có thể giải quyết bọn quái vật và cứu lấy gia đình ông. Nhìn hai đứa con, nhất là thằng cu mới ba tháng tuổi nằm trong tay anh nó, ông cảm thấy đau đầu trong lòng. Ôi! Hai đứa bé vẫn còn quá nhỏ. Giờ này, đáng lẽ bọn nó phải nằm trong chăn ấm và trong lòng mẹ nó, chứ không phải ở chỗ hôi thối muốn nôn mửa này.

Vượt nhẹ đầu đứa lớn, ông ra hiệu cho nó ngủ đi rồi lại ngẩng đầu lên nhòm tiếp. Nhưng khi ông vừa quay đi, từ đằng sau bỗng vang lên tiếng đứa con sơ sinh khóc.

“Oe... Oe... Oe...!” - Trong không gian yên tĩnh, tiếng khóc của bé bỗng trở nên chói tai và vang vọng vô cùng.

“Graoooo! Gào!” - Có động tĩnh, hai con quái vật ở đầu hẻm lập tức gầm lên rồi chạy nhanh tới.

Đứng trước nguy cơ sinh tử, người đàn ông trung niên liền vùng dậy, bật ra khỏi thùng rác. Sau đó, ông bế đứa lớn lên, đẩy nó trên tường rào cuối con hẻm rồi hét to.

“CHẠY ĐI...! CON...!”

“Graooo!”

Khoảng cách của con quái vật với cuối con hẻm không xa, khi người đàn ông đưa được hai đứa bé lên cao thì bọn chúng cũng chạy tới nơi. Không một chút chần chừ, hai con quái vồ lấy người đàn ông rồi bắt đầu cắn xé mặc cho ông ta giãy giụa.

Bé trai khóc nhìn bố lần cuối. Rồi dưới ánh mắt hi vọng của ông, cậu bé bé em nhảy sang cái ô tải đậu gần sát tường bên kia con hẻm. Sau đó, cậu dựa vào những mảng bê tông rơi chổng chéo cạnh ô tô nhảy dần xuống đường. Đằng sau, tiếng gào và cắn xé của lũ quái vật và tiếng kêu tuyệt vọng của bố vẫn vang lên. Nhìn lại đứa em vẫn oe oe khóc, cậu cắn chặt răng rồi chạy khỏi nơi đây.

Nhắm bừa một hướng, cậu không biết phải chạy đi đâu khi xung quanh có vài con quái vật nghe thấy tiếng khóc đã lại gần và truy đuổi. Suốt cả đêm không được ngủ ngon, không được ăn, cậu rất mệt nên chỉ chạy được một đoạn thì bắt đầu chậm đi. Lũ quái vật thì ngày tới gần và đông, cậu ngoái lại nhìn liền không may bị vấp. Trước khi ngã, cậu chỉ kịp ôm em vào lòng rồi nhắm mắt cuộn tròn trên mặt đất.

“Grừuuuu...” - Tiếng quái vật đã sát bên tai, cậu bắt đầu ngửi thấy mùi máu tanh hôi phả vào mặt.

“Đoàng...!” - Giữa lúc tưởng chừng như tuyệt vọng đấy, bỗng từ đằng xa vang lên một tiếng súng chói tai.

“Kình... Kình... Kình...” - Sau đó, âm thanh súng trường liên tiếp nổ ra giòn tan.

Trước khi ý thức chìm vào trong bóng tối, cậu bé nghe thấy cách mình không xa có tiếng bước chân của rất nhiều người đang vội vã chạy lại.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tìm thức ăn và quan sát

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 5: Tìm thức ăn và quan sát

Không biết là trải qua bao lâu, Tân giật mình tỉnh lại. Ngay lập tức, hắn cảm thấy đầu mình ong lên, choáng váng từng đợt, cơ thể thì mệt mỏi đau nhức khó chịu. Phải mất một lúc, hắn mới quen dần với trạng thái này mà mở mắt ra nhìn khắp xung quanh. Trong phòng âm u tối, yên tĩnh đến mức hắn có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của con Lu, ngoài cửa thì ánh sáng đã hừng lên rất nhiều.

Ý thức trở về, ngay lập tức trong đầu hắn nổi lên hình ảnh về con quái vật đáng sợ mà bản thân vừa đối mặt mới vài tiếng trước. Con quái quá ám ảnh, kinh tởm đối với một người bình thường như hắn. Và thật khó tin, nó có thể xuất hiện ngoài đời thực chứ không phải trong phim. Chẳng lẽ tận thế đã diễn ra như trong đồn đoán, quái vật đã xuất hiện và nó sẽ tiêu diệt loài người.

Nghĩ đến những điều kinh khủng, mặt hắn liền tái mét rồi sợ hãi run lên nhè nhẹ trên giường. Hắn sẽ phải làm gì bây giờ, làm cách nào để sống sót. Ngoài kia liệu còn ai sống sót giống như hắn không, con quái vật kinh khủng kia liệu có đông như bọn zombie. Bọn chúng mạnh quá, hắn sẽ bị giết mất, hắn không muốn chết như này. Càng lúc, hắn càng chìm sâu vào nỗi hoảng sợ tột độ và tuyệt vọng, cơ thể cũng run lên bầy bầy rồi co rúm lại.

Ở gần đó, con Lu nhìn thấy chủ nhân của mình rơi vào tình trạng không tốt, nó liền nhanh chóng áp sát lại gần. Chồm chân lên vai hắn, con Lu cúi mồm vào liếm láp mặt hắn liên tục, thỉnh thoảng nó còn kêu ư ử lên như để an ủi.

Hành động của Lu làm Tân đang chìm sâu trong tuyệt vọng bỗng giật mình tỉnh táo lại. Hắn không thể xuy xụp thế này được. Ngoài kia, mọi việc có lẽ không đến nỗi tồi tệ như hắn tưởng tượng. Mới hôm qua hắn còn nhìn thấy rất nhiều người còn sống, trong đó không thiếu những người là lực lượng chức năng như quân đội, công an... Họ chắc chắn sẽ ngăn cản những điều xấu xảy ra, cứu giúp những người bị nạn và tiêu diệt đám quái vật đáng sợ kia.

Đang tự động viên bản thân, cũng cố lại tinh thần thì bất chợt hắn nghĩ đến những người thân của mình. Nhớ tới em, tới mẹ, rồi bà mình, những người là động lực để hắn có thể sống sót và tìm cách vươn lên trong cuộc sống chán nản vốn có. Tai nạn xảy ra, hắn đã triệt để mất liên lạc với họ. Bây giờ, hắn không biết tình trạng của họ sao rồi, có khỏe không, có an toàn hay không nữa. Hắn còn sống, còn khỏe mạnh thế này thì không thể co rúm một chỗ mà sợ hãi được. Hắn phải tìm cách trở về để gặp bà, gặp em mình rồi mẹ nữa.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Mãi mê suy nghĩ, bỗng bụng hắn sôi lên ùng ục.

Ngay sau đó, một cảm giác đói cồn cào ruột gan bùng lên làm hắn hoa cả mắt. Hắn vỗ đầu mấy cái cho bớt khó chịu rồi móc điện thoại ra xem. Đã mười giờ trưa, và điện thoại của hắn cũng sắp hết pin rồi. Vừa định chống tay dựng người đứng dậy thì ngay lập tức, hắn lại ngã vật xuống giường vì bụng đói tới mức bủn rủn cả chân tay. Cách đây vài tiếng, hắn vừa mới ăn cơm xong, nhưng không hiểu sao lại đói nhanh như vậy.

Khó khăn lết ra cái bàn, hắn rót cho mình một cốc nước đầy rồi uống. Một lúc sau, hắn thấy đỡ hơn đôi chút nên nghĩ tới việc nấu cái gì đó để ăn. Không có sức thì chẳng làm gì được, hắn cần mình phải khỏe mạnh để sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Nhớ lại số thực phẩm mình có, trong phòng hắn lúc này chỉ còn gạo thôi, thức ăn thì chỉ có mấy củ khoai tây đã ăn hết lúc sáng rồi. Bây giờ, muốn có thêm đồ ăn, hắn phải đi sang phòng của hàng xóm mượn. Thảm họa diễn ra, cả khu trọ giờ đây chỉ còn một mình hắn, những người khác thì không biết sống chết ra sao. Ai còn để ý chuyện hắn mượn đồ nữa, cố gắng sống sót mới là việc phải ưu tiên hàng đầu, chắc những người hàng xóm tốt bụng kia cũng hiểu thôi. Nghĩ vậy, hắn cúi xuống gầm giường lục lọi tìm cái kim cộng lực.

Mấy giây sau, tìm thấy, hắn cầm chắc cái kim trong tay rồi dẫn con Lu rón rén đi ra ngoài cửa. Nép vào mép tường bên trong, hắn hé mắt nhòm ra bên ngoài. Mặc dù, hắn đã tự động viên mình mọi chuyện vẫn ổn, nhưng thực tế thì không biết đâu mà lần nên phải hết sức cẩn thận.

Đảo hết vệt vòng, hắn thấy, bên ngoài sương mờ đã tan hết hoàn toàn. Trên cao, bầu trời vẫn còn dày đặc những đám mây xám đen, nhưng nó đã hừng sáng hơn rất nhiều. Nhiệt độ đã tăng lên khiến không khí chỉ còn se se lạnh. Hôm nay, sẽ là một ngày đẹp trời nếu như không có thảm họa giáng xuống thành phố Nội Hà.

Hít sâu một hơi, hắn hơi căng thẳng nhìn ra phía cổng rồi quay lại nhìn con Lu. Nãy không để ý, giờ hắn mới thấy con Lu đang bắt đầu thay lông. Lóp lóng cũ xơ xác của nó đã rụng rất nhiều, thay vào đó là bộ lông mới bóng mượt nhìn rất thích mắt. Hắn ngồi xuống vuốt ve nó thì thấy rất mịn, và có vẻ như con Lu đã béo lên thì phải. Chăm chú nhìn kĩ, hắn thấy đúng là con Lu đã béo lên thật, một ít thôi, không phải béo mỡ mà chắc nịch. Con Lu béo lên thì tốt, nhưng bây giờ không phải là lúc hắn để tâm mấy chuyện này. Cái bụng đang liên tục réo lên sùng sục, hắn phải đi kiếm đồ ăn lấp đầy nó đã.

Rút cái riu đằng sau thắt lưng ra, hắn khom người dẫn con Lu nép sát vào tường rồi nhón chân đi nhanh tới cổng. Nấp sau một khối sạp gỗ mình dựng chắn lúc trước, hắn nhòm qua khe sắt ra bên ngoài. Căng mắt nhìn kĩ một lúc, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm khi thấy cảnh vật bên ngoài rất yên ắng và không thấy bóng dáng con quái vật nào. Có lẽ mọi chuyện đúng là không tệ như hắn nghĩ, và con quái vật đáng sợ kia không có nhiều.

Cảm giác nom nóp sợ hãi vơi đi đôi chút, cái bụng của hắn liền réo lên to hơn, cảm giác đói thì ngày một dữ dội. Không chậm trễ hơn nữa, hắn cất cái riu đi rồi quay đầu nhìn lướt qua tất cả các phòng trong dãy trọ một lượt.

Cả xóm trọ được chia làm hai dãy, mỗi dãy có sáu phòng, tổng tất cả là mười hai phòng. Trong dãy trọ, Tân dù không giao lưu với những người ở đây, nhưng hắn biết được phòng của ai trong xóm sẽ nấu ăn. Đó là, phòng trọ lớn nhất ở cuối dãy của gia đình hai vợ chồng trẻ thuê. Nhắm được mục tiêu, hắn nhanh chóng mang kim cộng lực đến chốt khóa.

Do đói và mệt, hắn khá vất vả mới phá khóa được cái phòng này. Tiến vào xem, rất nhanh hắn liền nhìn thấy cái tủ lạnh to ở ngăn bếp. Mở ra xem, hắn vui mừng vì thấy trên ngăn đá có rất nhiều thịt và xương lợn, ngăn mát thì chứa đầy rau củ và hoa quả như rau cải, củ su hào, bắp cải, quả táo lê, cam... nói chung là rất phong phú. Mất điện, nhưng tủ lạnh không có ai mở ra và thời tiết cũng vẫn còn rét nên thức ăn được bảo quản rất tốt.

Tìm được thức ăn, đặc biệt là có thịt, hắn nhanh chóng thu thập vào một cái túi nilon to rồi chuẩn bị mang về chế biến. Trước lúc đi ra khỏi phòng, hắn đảo mắt nhìn quanh xem có cái gì hữu dụng không thì nhanh chóng phát hiện thêm một cục sục đặt phòng ở đầu giường có đầy pin. Tốt quá, hắn lấy luôn cắm điện thoại mình vào sạc. Ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy trên tường có một cái tủ y tế gia đình. Tiến tới lục lọi, hắn thấy bên trong có một hộp cứu thương nhỏ cùng bông băng và một vài loại thuốc linh tinh khác. Hắn đang bị thương, mấy thứ này sẽ rất cần thiết nên gói gọn vào cái túi để mang hết về. Quay lại, hắn nhìn thêm một lần nữa, cảm thấy đã đủ rồi liền gom đồ mang về phòng mình.

Vắt đông đồ xuống, hắn nhanh chóng mang thức ăn xuống bếp chế biến. Để đơn giản và nhanh, hắn đem thịt và rau củ luộc hết lên rồi nấu một nồi com đầy bằng bếp ga.

Mất một lúc, cuối cùng cũng xong, hắn bê thức ăn ra giữa nhà rồi ngồi ăn cùng với con Lu. Không biết có phải do hắn quá đói, hay đồ ăn ngon quá mà hắn ăn được rất nhiều. Bốn bát gạo nấu được nồi com đầy, hắn và con Lu ăn hết sạch sẽ không còn một hạt, thức ăn cũng sạch luôn kể cả rau luộc.

Một lát sau, khi thức ăn tiêu hóa được kha khá, năng lượng hồi phục, hắn không còn cảm thấy khó chịu nữa. Lúc này, hắn mới để tâm vào vết thương của mình. Nhìn lớp vải quần sơ sài trên cánh tay, hắn thấy mình cần phải thay bằng lớp bông băng mới. Thế là, hắn cúi bỏ miếng vải vắt đi. Khi miếng vết thương vừa lộ ra, hắn liền kinh ngạc vì nó đã bắt đầu kéo vẩy. Đưa ngón tay vào chọt thử, lập tức cảm giác đau đớn xộc lên não hắn. Như vậy, vết thương chưa lành, nhưng tốc độ hồi phục của nó phải nhanh gấp đôi bình thường. Chẳng lẽ, hắn rịt thuốc lã có tác dụng tốt như vậy, khả năng là vậy rồi. Ti nữa, hắn phải sang phòng bên mang hết về mới được.

Vết thương đã đóng vẩy, Tân không quần lớp băng vải lên nữa mà để mặc nó cho mau lành. Hắn móc điện thoại ra xem, pin đã được sạc gần đầy. Mất điện, quả pin dự phòng sẽ là nguồn điện duy nhất của hắn, vì thành phố rơi vào tình trạng như này thì khả năng lớn là sẽ không có điện trở lại nữa. Hắn xem điện thoại hi vọng có thể gọi về cho em, cho mẹ, nhưng vạch sóng đã biến mất hoàn toàn. Chán nản, hắn quăng cái điện thoại xuống giường rồi vào

đầu cau mày suy nghĩ.

Hắn ước rằng, khi mình nhắm mắt lại mở ra thì tất cả mọi chuyện sẽ chỉ là giấc mơ, nhưng điều đó chắc chắn sẽ không xảy ra. Hắn phải tiếp thu sự thực thôi, thành phố Nội Hà đã không còn bình thường như xưa. Bên ngoài thay đổi rồi, thực vật lạ mọc lên, quái vật xuất hiện, nó sẵn sàng giết chết hắn bất cứ lúc nào khi phải đối mặt, và nó cũng không phải có một con. Những người sống sót đang ở đâu, hắn phải làm gì đây để được hỗ trợ và an toàn. Mặc dù công đã đóng, nhưng nhớ tới quái vật là bóng đen không lồ thì nó chả ăn thua gì. Hắn may mắn thoát chết một lần, nhưng không có nghĩa lần sau cũng như vậy.

Ngẫm nghĩ một tí, hắn nhanh chóng tìm ra nguyên nhân. Tất cả, là do hắn biết quá ít thông tin về thế giới bên ngoài. Muốn sống sót, hắn phải tự đi tìm hiểu nó, tìm cách thích ứng và biện pháp chống lại hay trốn tránh quái vật.

Bất chợt, hắn lại nhớ về giấc mơ hôm qua. Nghĩ đến em và bà ở nhà, hắn thấy lo lắng sốt ruột hơn bao giờ hết. Cả mẹ nữa, không biết bên nước ngoài có bị biến thành thể này không. Càng nghĩ càng thấy khó chịu, hắn dứt khoát không nghĩ nữa mà chuyển sang hành động.

Hắn sẽ ra bên ngoài tìm kiếm một chỗ tốt để quan sát cảnh vật, những mối nguy hiểm, những cái thay đổi mà mình không biết. Trước khi đi, hắn cần phải có thứ gì để ghi chép lại những điều mình nhìn thấy. Để sau khi về, hắn sẽ nghiên cứu, tổng hợp lại, tìm và phương án tốt nhất.

Trong phòng không có giấy bút, nhưng hắn biết nơi nào có. Thế là, hắn lại mang cái kìm cộng lực tới phòng ở của cậu sinh viên sát phòng ông bác bảo vệ rồi bẻ khóa. Cậu sinh viên này hơi lập dị, thích sưu tầm những món đồ kì lạ và rất ít giao tiếp với người xung quanh. Vào trong, hắn lục lọi rồi nhanh chóng tìm được quyển sổ nhỏ bằng bàn tay và cái bút. Ngoài ra, hắn còn lấy được thêm một cái ống nhòm, súng cao su và một hộp bi sắt. Mấy cái này hữu dụng, nên hắn mang hết về phòng mình. Sau đó, hắn lấy cái ba lô nhỏ sắp xếp đồ đạc vào để đi quan sát.

Xong xuôi, Tân bước ra ngoài rồi rón rén lại gần cái cổng một lần nữa. Hắn đứng ở đó nhòm qua khe hở những tấm gỗ. Sương mờ đã tan đi, nên tầm nhìn của hắn rất xa. Nhưng ở không gian chật hẹp bên ngoài cổng, hắn quan sát mãi mà không thấy có động tĩnh, cũng như có cái gì lạ cả. Nếu cứ đứng đây, chắc chắn hắn sẽ chẳng thu hoạch được gì, phải tìm cách khác mới được. Gãi đầu, hắn nhử mày nhìn hết xung quanh xóm trọ một lượt, xem có vị trí nào tốt hơn không.

Nhìn mãi mà chẳng có chỗ nào tốt, vì xóm trọ bị bao bọc bởi các nhà cao tầng xung quanh. Trèo lên nóc phòng trọ, tầm nhìn của hắn cũng chẳng được bao xa. Chợt hắn nhìn tòa nhà ống bảy tầng đằng sau cuối dãy trọ, trong đầu liền nảy ra ý tưởng trèo lên nóc nhà quan sát.

Càng nghĩ, càng thấy khả thi, hắn liền bắt tay vào thực hiện. Cách giữa cuối xóm trọ của hắn và tòa nhà này là một cái tường bao khá cao có quần dây thép gai ở trên. Cái này xử lí cũng đơn giản thôi, hắn vào phòng ông bác bảo vệ lấy cái chăn bông mang vắt lên dây thép gai. Thế là, hắn có thể yên tâm trèo qua lại mà không sợ bị quạc rách thịt.

Xong, hắn không vội trèo sang nhà bên kia mà yên tĩnh quan sát. Bên kia là một gia đình khá giả, xây nhà cao, cửa rộng nhưng người ở thì chỉ có vài người. Giờ đây, trên sân nhà kia vắng tanh, cổng và cửa nhà mở toang, không biết bên trong còn có người hay không. Một lúc sau, hắn lấy viên gạch đập sang tạo ra tiếng động. Thấy không có gì nguy hiểm, hắn chuẩn bị bám vào thân cây cảnh to sát tường đi xuống thì nghe thấy tiếng kêu ư ử của con Lu ở đằng sau.

Thấy thế, hắn quay lại bế nó mang theo sang nhà bên kia. Đặt chân xuống đất, hắn thấy hơi căng thẳng một tí. Đợi thêm chút nữa, không có gì xảy ra, hắn liền rón rén lại gần cái cổng đóng lại cài chốt. Như vậy, hắn cảm thấy an toàn hơn một chút. Xong, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi tiến vào bên trong căn nhà.

Bên trong tối om, nhà ống, phòng kín không có cửa sổ nên ánh sáng yếu ớt bên ngoài không chiếu được vào. Đồ đạc rất nhiều, rơi lung tung dưới mặt đất, hắn phải lấy điện thoại bật đèn pin lên mới đi lại được. Tầng dưới cùng này là phòng khách, hắn đi sâu vào nữa là gian bếp rất rộng. Ngó qua một lượt, hắn thấy cái tủ lạnh rất to trong bếp liền tiến lại gần mở ra xem. Trong tủ có rất nhiều thực phẩm, hắn đã ăn no, nhưng vẫn lấy một ít thịt, rau, hoa quả, bịch sữa, mấy chai nước suối cho vào trong ba lô để dự trữ. Dưới đất còn rơi liềng xiềng đầy các loại dao làm bếp, mấy thứ này không tốt bằng cái rìu và mũi thương của hắn nên chẳng quan tâm. Tìm thêm tí nữa, cảm thấy tầng này không có gì nguy hiểm, hắn liền lên cầu thang tới tầng cao hơn.

Nhưng hắn đi được vài bước thì thấy con Lu không theo mình mà đứng ở dưới chân cầu thang nhìn chằm chằm xuống bếp. Nơi đó có gì đâu, hắn cất tiếng gọi con Lu rồi đi tiếp. Hắn không hề biết rằng. Khi hắn đi khuất lên tầng hai thì ở sâu hơn trong phòng bếp, lối đi tới nhà tắm và vệ sinh. Nơi hắn đã không vào kiểm tra có một khối đen sì hình người bỗng mờ mắt.

Tân vừa đi vừa nhanh chóng kiểm tra các tầng của tòa nhà. Chả mấy chốc, hắn đã đặt chân tới sân thượng. Căn nhà này không tính là cao, nhưng so với khu này thì cũng là tương đối rồi. Mà nó là một trong số ít những tòa nhà cao tầng còn trụ vững sau trận động đất. Đứng ở trên, hắn nhìn lướt qua xung quanh một lượt. Tầm nhìn rất rộng, chứng kiến cảnh vật bên dưới hắn liền há hốc mồm vì kinh ngạc.

Thành phố Nội Hà qua một đêm đã thay đổi chóng mặt. Không biết bằng cách nào, từ những đồng đồ nát của các tòa nhà đã mọc đầy lên một lớp cỏ dại và dây leo mông. Cỏ mọc ở khắp mọi nơi, trên đường, trên miếng bê tông, chỗ nào cũng có. Một số chỗ có cây xanh đã phát triển thành đại thụ cực kì to lớn. Không gian trở nên thoáng đãng, và màu xanh gần như phủ kín mọi nơi.

Điều này khó tin quá, tưởng chừng chỉ có trong giấc mơ giờ đã xuất hiện trước mắt hắn. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn lấy ống nhòm lên nhìn để thấy xa hơn. Khi ống kính di chuyển, hắn bắt đầu phát hiện ra những sinh vật sống.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tấn công quái vật

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 6: Tấn công quái vật

Phía xa ngoài kia ở những nơi đồ nát dử dội nhất, Tân nhìn thấy trên khoảng không có rất nhiều những đám đen sì lơ lửng chập chờn. Hình ảnh không rõ lắm, hắn liền xoay ống nhòm, chỉnh tiêu cự thì kinh ngạc phát hiện cái mình nhìn thấy là những con bướm đen. Rất nhiều, chúng kết thành bầy bay cùng nhau tạo thành từng khoảng trong không gian. Những con bướm rất to, nhìn qua ống nhòm hắn ước tính nó phải bằng bàn tay, màu đen như mực xen kẽ đốm trắng lạ mắt. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại bướm quái dị thể này. Không biết bọn chúng từ đâu xuất hiện, nhưng mới thôi, vì sáng sớm hắn không nhìn thấy con nào.

Tại sao bọn chúng lại bâu xung quanh đồng đồ nát, hắn tò mò chỉnh ống nhòm xuống xem nhưng khoảng cách xa quá không thấy gì. Nhìn mấy con bướm đen, hắn thấy kinh kinh. Quan sát thể này, hắn không biết bọn nó có nguy hiểm không nữa nên tạm thời chưa ghi chép về mấy con bướm.

Nhìn qua ống nhòm một lúc, hắn bắt đầu cảm thấy nhức mắt nên bỏ xuống, nhắm mắt lại lấy tay day day. Khi hắn vừa mới nhắm mắt vào được một tí thì đột nhiên ở bên dưới cách đây không xa vang lên tiếng gào rú.

“Graoooo!”

Tân giật bắn mình vội đưa mắt tới hướng đó. Hắn thấy, khoảng một trăm mét so với tòa nhà bảy tầng dưới mặt đất có một con quái vật đang chạy rất nhanh lại gần đây. Đây là một người phụ nữ mặc đồ nhân viên siêu thị, thân hình bị nát gần hết một nửa cơ thể, chân tay bị gãy cong vẹo nhiều hướng, nhưng vẫn có thể di chuyển được nhờ mớ tua rua như rễ cây quấn quanh vết thương. Khuôn mặt cô ta đã bị hủy hoàn toàn thành một đồng bầy nhầy cực kì kinh tởm. Càng ghê gớm hơn, khi trên đầu cô ta mọc chi chít những cây nấm tròn, to nhỏ khác nhau lúc nhúc như những con giòi khổng lồ vậy.

Nhìn con quái vật chạy gần tới cổng, mặc dù là lần thứ hai, nhưng hắn cũng sợ hãi đến ngồi bệt xuống đất. Mồ hôi của hắn bắt đầu vã ra như tắm, trong bụng thì quặn lên từng đợt muốn nôn ra. Vội đưa hai tay lên bịt chặt miệng, hắn nép sát vào lan can để con quái vật không thấy mình, trong đầu thì liên tục suy nghĩ “Tại sao nó lại chạy tới đây... Nó đã phát hiện ra mình... Không thể thế được... Hay có ai bị nó đuổi... Mình không được sợ nữa... Mẹ nó...”

Trong lúc Tân vẫn còn đang rối loạn thì con quái vật đã chạy sát tới toàn nhà hắn đang trú ẩn. Rồi bên dưới bắt đầu vang lên âm thanh vật lộn, gầm gừ.

“Graoooo!”

“Ăng... ăng... ăng...” - Tiếng kêu đau đớn của con chó.

Nghe tiếng động bên dưới, hắn liền rõ tại sao con quái vật lại chạy về đây. Nó đang đuổi một con chó, và cả hai tình cờ lao tới chỗ này. Ngẩng đầu lên nhìn, hắn thấy con chó bị bắt rồi. Đây là một con chó cảnh nhỏ, lông dài, được nuôi rất phổ biến trong thành phố. Nó đang bị con quái vật đè lên cần xé phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến hắn thấy bứt rứt khó chịu vô cùng. Bên cạnh, con Lu cũng đứng ngồi không yên. Nó nhảy lên lan can nhìn, rồi lại nhảy xuống chạy lòng vòng rồi kêu lên ư ư.

Nhìn con Lu, lại nhìn con chó, trong đầu hắn bắt đầu đấu tranh “Không được sợ... Mình không phải sợ... Quái vật không làm gì được mình... Phải cứu con chó kia... Mạnh lên... Giết nó...” Mấy giây sau, ánh mắt của hắn chuyển dần từ hoang mang sợ hãi thành kiên quyết. Từ cuối cùng “Giết nó”, cứ lặp đi lặp lại trong đầu hắn như ma ám vậy. Nhũn mảy, hắn quay đầu, mở ba lô lấy cái súng cao su với hộp bi sắt ra. Súng cao su này cũng không phải là loại bình thường. Đây là súng cao su trợ lực có thêm kính ngắm laser. Nó có thiết kế rất đẹp mắt với bốn dây chun tròn ở hai bên, bên dưới tay cầm còn có bệ đỡ. Mặc dù là súng hiện đại, nhưng cách sử dụng vẫn dễ dàng như trước. Tay hắn run run lắp đạn, kéo dây rồi nhắm vào đầu con quái vật. Hít sâu một hơi, hắn cố ổn định tâm lý, ngắm chuẩn rồi thả tay.

“Vụt!”

“Băng!” – Viên bi sắt bay đi với tốc độ chóng mặt, nhưng tay vì trúng đầu con quái vật thì nó đập xuống nền bê tông.

Hắn bắn trượt.

Khoảng cách từ tầng bảy tới mặt đất khá xa, và hắn cũng không phải là tay bắn giỏi, tay lại còn hơi run run nên lệch mục tiêu cũng là điều dễ hiểu. Bên dưới, con chó đáng thương kêu ngày càng thảm thiết. Hắn cắn chặt răng, vội vàng nhấc chân chạy thật nhanh xuống tầng ba. Sau đó, hắn kiểm lấy một chỗ thoáng nhất rồi lắp đạn bắn. Lần này, hắn hít thở mấy hơi thật sâu để cho nhịp tim đập chậm lại và tay bớt run rồi mới bắn.

“Vụt!”

“Bốp...!” – Đạn bay nhanh trúng thẳng vào đầu con quái vật khiến mấy cây nấm vỡ ra để lộ hộp sọ. Trúng đạn, nhưng con quái chỉ chừng lại một tí rồi lại tiếp tục hành động của mình.

Bắn trúng mục tiêu, tâm lý của hắn cũng được buông lỏng một chút. Nhân lúc này, hắn lắp đạn rồi bắn liên tiếp xuống dưới. Mục tiêu, vẫn là cái đầu của con quái vật.

“Păng...! Bụp...! Phụp...!” – Âm thanh bi sắt xuyên vào đầu con quái vật nghe đến rợn cả người.

Mấy cây nấm bị hắn bắn vỡ nát lộ ra hộp sọ trắng xen lẫn chẳng chịt rễ cây, kính vỡ vỡ rồi. Theo thời gian, hắn bắn đi được hơn chục viên bi sắt. Súng xịn, khoảng cách gần, mục tiêu to, quan trọng nhất là hắn đã không còn run tay nên tất cả phát bắn đều trúng đích. Lúc này, cái đầu của con quái vật cũng bị bóc gần hết lớp cây nấm rồi nên nó hành động chậm lại. Chớp lấy thời cơ, con chó cảnh vùng vẫy thoát được ra ngoài. May mắn nó bị cắn vào chân sau, vết thương khá nặng, nhưng nó vẫn chạy khập khiễng đi được.

Nhìn con chó chạy đi mất trong tầm mắt, hắn cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng thì thầm cầu nguyện cho nó an toàn. Ngó lại con quái vật, hắn thấy nó thế mà chưa chết. Cái đầu bị hắn bắn cho gần nát rồi, lộ hết cả hộp sọ bị nứt vỡ nhiều chỗ, óc cũng phọt cả ra ngoài, vậy mà nó vẫn lết đi được. Sức sống thật kinh khủng, khác xa mấy bộ phim Zombie hắn xem. Thế này, hắn không thể áp dụng suy nghĩ giống như nhân vật trong phim được. Cũng may, cái đầu vẫn là yếu điểm của nó vì khi hắn bắn vào đó mới thấy có tác dụng.

Từ lúc Tân bắn trúng con quái nhất đầu tiên đến giờ thì sự sợ hãi và tâm lý chịu đựng của hắn cũng tốt hơn rất nhiều, nhưng cảm giác buồn nôn khi nhìn thấy thứ tởm lợm chỉ đỡ được đôi chút. Cuối cùng, không thể chịu được nữa, hắn phải chạy đến một góc nôn thốc nôn tháo. Nôn xong, hắn thấy tốt hơn rất nhiều, cái đầu cũng tỉnh táo hẳn lại. Nhìn con quái vật nằm lê lết trước cổng, trong đầu hắn liền nảy sinh ra ý tưởng kết liễu nó. Đẳng nào dù sớm hay muộn, với thể giới như này, hắn chắc chắn sẽ có lúc phải đối mặt với nó. Bây giờ, hắn diệt trước một con, sau này có kinh nghiệm đối phó những con khác sẽ dễ dàng hơn.

Thế là, hắn lấy súng cao su, lắp bi sắt, nhắm vào đầu con quái bắn tiếp. Lần này, mục tiêu của hắn là những cây nấm còn sót lại trên đầu của nó. Hắn ăn cảm giác được, cái này mới là nguyên nhân chính để tạo nên con quái vật.

Có kinh nghiệm lúc này, và hắn cũng làm quen được với súng cao su nên nhất bắn rất chuẩn. Nả cao su cao cấp này có uy lực thật đáng sợ, mỗi một viên đạn trúng đích kiểu gì cũng toét thịt, rụng xuống một mảng nấm. Dần dần, lớp nấm trên đầu của con quái bị hắn bóc hết. Con quái, cuối cùng cũng co giật mấy cái rồi nằm bất động. Hắn không biết nó chết chưa, cần phải theo dõi nó thêm nữa.

Tân ngồi nhìn con quái một lúc, vẫn không thấy nó hoạt động, mà với bộ dạng tởm lợm của nó bây giờ, hắn càng xem càng thấy không thoải mái. Dứt khoát không nhìn chăm chăm nữa, hắn lấy trong ba lô ra một chai nước suối tu hết sạch rồi đi lên tầng bảy. Hắn sẽ tiếp tục quan sát cảnh vật bên dưới, thỉnh thoảng liếc qua xác con quái vật là được, khả năng lớn là nó chết rồi.

Trước khi quan sát tiếp, hắn chợt nhớ được mục đích của mình lên đây để làm gì. Thế là, hắn lấy cái sổ tay nhỏ và cái bút ra bắt đầu ghi chép.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Quạ và Khu an toàn

Quái vật: Nấm đầu người

Nguyên nhân hình thành, có thể là do những cây nấm lạ mọc trên đầu người chết đã điều khiển cái xác hoạt động, gần giống như một con zombie. Bọn chúng rất khỏe, nhanh nhẹn, không còn cảm cảm xúc đau đớn hay sợ hãi, thị giác kém, nhạy cảm với âm thanh và sức sống rất mãnh liệt. Chưa rõ nguyên nhân tại sao bọn chúng tấn công sinh vật sống, có thể là để làm thức ăn hoặc để lây lan mầm bệnh.

Điểm yếu của quái vật là những cây nấm trên đầu. Tấn công vào những bộ phận khác chỉ có tác dụng làm chậm chứ không tiêu diệt được nó.

Thông tin không đủ, hắn chỉ ghi vắn tắt vài dòng vào cuốn sổ rồi về hình phác thảo tượng trưng. Hắn về không đẹp, nhưng vẫn ra hình dạng đại khái có thể nhận ra con quái vật được. Sau đó, hắn cất cuốn sổ đi và chuẩn bị quan sát tiếp. Nhưng bất giác, cái bụng lại sôi lên khiến hắn cảm thấy đói.

Dừng lại, hắn mở ba lô móc mấy quả táo lê và chùm nho ra ngồi ăn. Bên cạnh, con Lu nhìn thấy hắn ăn liền lại gần liếm tay ra vẻ mình cũng muốn. Thấy thế, hắn liền lấy một miếng thịt đã rửa đông vớt cho nó ăn. Vừa ăn, hắn vừa móc điện thoại ra xem.

Mới có một giờ chiều, hắn vừa ăn cách đây mấy tiếng thế mà bây giờ đã đói rã cả ruột. Nguyên nhân chắc là do lúc nãy hắn nhìn con quái vật tôm quá nên nôn hết thức ăn ra. Nhưng chả sao, đói thì ăn thôi vì trong ba lô hắn có khá nhiều thứ có thể ăn ngay được.

Tân ăn hết gần chục quả táo lê và hai chùm nho lớn, uống thêm hai hộp sữa tươi thì con đói mới vui đi. Xong xuôi, hắn tiếp tục ngó xuống mặt đất quan sát. Trong ống kính của ống nhòm, hắn rất nhanh lại phát hiện thêm vài con quái vật “Nấm đầu người” lảng vảng xung quanh khu vực đây đây. Bọn chúng đứng ở những đồng cỏ nát, đi lại vật vờ chậm rãi, nghe thấy tiếng động thì hùng hục lao tới với tốc độ đáng sợ.

Theo thời gian, hắn thấy số lượng của đàn bướm đen ngày một đông hơn. Bọn chúng đã kéo sát tới gần tòa nhà của hắn rồi, mấy con bướm bay là là mặt đất, tụ thành từng đám nhỏ bầu kín lấy một khu vực cỏ nát. Tò mò bọn chúng đang làm gì, hắn chỉnh tiêu cự cho ống kính to lên rồi nhắm vào một chỗ đây con bướm đen gần nhất. Hình ảnh rõ lên, hắn liền giật mình vì thấy chỗ bọn bướm bầu kín là một nửa thân thể đã chết của ai đó. Không cần lại gần xem hắn cũng đoán được bọn chúng đang làm gì, những con bướm này chắc chắn đang ăn xác chết đang phân hủy. Chỉ nghĩ đến thôi bụng hắn lại bắt đầu nhộn nhạo hết lên rồi. Dứt khoát không nhìn nữa, hắn chuyển ống nhòm sang hướng khác.

Tân đang tập trung quan sát con quái vật “Nấm đầu người” tiếp để thu thập được nhiều thông tin hơn thì bất ngờ từ phương xa vọng tới tiếng ồn:

“Quạ! Quạ! Quạ!”

Ngước mắt tới nơi phát ra âm thanh, hắn kinh hãi khi thấy có vô số con quạ đen đang bay tới phía cuối chân trời vào thành phố. Số lượng nhiều lắm, kín cả một khoảng trời đen sì như một cơn bão. Bọn chúng vừa bay vừa kêu lên inh ỏi, âm thanh nghe chói tai rợn hết cả người. Nhìn những con quạ bay tới ngày càng gần, hắn cảm thấy sợ hãi bất an trong lòng vì quạ là đại biểu cho chết chóc, điềm gở, nhất là trong lúc thành phố đang đầy rẫy quái vật thể này.

Nép sát thân mình vào một góc trên lan can, hắn lặng yên theo dõi xem lũ quạ định làm gì. Rất nhanh, mấy con quạ bay đến gần khu vực của hắn. Bọn chúng sà xuống mặt đất, nơi những con bướm đen bầu đầy trên xác chết rồi lao vào tranh ăn một cách ồn ào. Động tĩnh lớn, những con quái vật “Nấm đầu người” liền không yên tĩnh nữa mà lập tức lao vào những nơi phát ra âm thanh.

“Graoooo! Gruuu!”

“Quạ! Quạ! Quạ!”

Thành phố Nội Hà đang từ yên tĩnh đến ngột thở bỗng trở lên hỗn loạn tung bùng, trong không gian tràn ngập âm thanh gào rú của quái vật xen tiếng quạ kêu. Những con bướm bị xua đuổi khỏi miếng mồi bay tứ tung trên mặt đất càng khiến cảnh vật trở nên rối mắt.

“Á... Aaaa...”

“Cứu... Cứu với...”

Rồi trong lúc ồn ào đầy tạp âm ấy, hắn còn loáng thoáng nghe thấy tiếng người kêu cứu, gào thét ở khắp nơi trong thành phố. Hắn chăm chú lắng nghe, đúng là có cả tiếng người kêu cứu, la hét thật. Như vậy, trong thành phố vẫn còn rất nhiều những người khác sống sót giống hắn.

Tân vội giong ống nhòm lên nhìn vào những nơi có tiếng người. Hắn thấy ở khá xa, gần sâu trong trung tâm thành phố loáng thoáng có người chạy trốn khỏi sự truy đuổi của quái vật “Nấm đầu người”. Bọn quái vật trong đó rất đông, không đến mức dày đặc như phim zombie, nhưng nhiều hơn ở chỗ hắn nhiều. Nhìn những người chạy trời chết, hắn thấy có nam nữ, già trẻ đủ mọi loại người. Một số người chạy nhanh với may mắn không bị quái vật tóm thì không sao, còn những người xấu số, hắn nhìn thấy mà xót hết cả ruột cho họ.

Bất giác, trong đầu hắn liền nảy sinh ý nghĩ xuống dưới trợ giúp những người khác. Cứu họ thoát khỏi quái vật rồi đưa đến nơi an toàn, nhưng lý trí của hắn lại lập tức phủ định điều này, nó muốn hắn yên tĩnh ngồi đợi ở đây chờ hỗn loạn và nguy hiểm qua đi. Vì chỗ này cách vị trí những người bị nạn khá xa và hắn cũng không mạnh mẽ như siêu anh hùng trong phim có thể dễ dàng giải quyết quái vật.

“Đoàng... Đoàng...”

“Kính... Kính... Kính...”

Hắn đang vò đầu, bứt tóc đầu tranh tâm lý cực kì khó chịu, bỗng nhiên trong không gian hỗn loạn vang lên nhiều tiếng súng bắn. Vội đưa ống nhòm lên nhìn, hắn vui mừng phát hiện thấy quân đội và cảnh sát đã tham gia vào cứu nạn. Họ lái những chiếc xe tải, xe khách, xe bus trên đường xả đạn vào quái vật và đưa những người chạy trốn lên xe. Nhìn những con quái hùng hục lao tới liền bị bắn nát đầu, hắn thét lên trong lòng câu “Hay”. Quá tốt rồi, có lực lượng vũ trang giúp đỡ sẽ tốt hơn hắn nhiều. Xuống dưới, hắn chưa kịp cứu ai thì đã làm mỗi cho quái vật luôn cũng nên.

Thở phào nhẹ nhõm, Tân thấy mừng cho những người bên dưới. Chăm chú nhìn xem xe ô tô, hắn muốn biết quân đội sẽ đưa những người bị nạn tới đâu để được an toàn. Nhưng khoảng cách xa quá, hắn chỉ kịp nhìn thấy ô tô nối đuôi nhau đi khu trung tâm thành phố, nơi có những tòa cao ốc và khu chung cư đô thị lớn còn lênh lặn sau động đất.

Chinh tiêu cự ra xa nhất, hắn đảo mắt nhìn xem có phát hiện được gì không thì bất ngờ thấy trên nóc vài tòa cao ốc nơi xe đi vào có rất treo nhiều tấm bạt cực lớn, bên trong có chữ viết rất to nội dung là “Khu an toàn”. Có lẽ, những chỗ này là nơi an toàn mà chính phủ vừa mới tạo nên để tránh quái vật. Vậy là, nếu hắn có thể đến được đó thì sẽ được bảo vệ, không phải nom nớp lo sợ nữa.

Hắn rất vui mừng khi biết được điều này, trong đầu muốn xuống dưới đi ngay tới đó. Hắn mặc dù sống nội tâm, ít khi nói chuyện với người khác, nhưng hắn cũng sợ cô độc. Nhất là khi phải một mình chống chọi với quái vật thế này. Hắn đã quen với sự đông đúc nhộn nhịp của thành thị. Chỉ qua một đêm mà thay đổi đến chóng cả mặt khiến hắn không dễ dàng tiếp thu nhanh vậy được. Nhưng ý nghĩ vừa lóe lên, hắn liền nhanh chóng bác bỏ.

Điều này đối với hắn bây giờ là bất khả thi.

Chỗ của hắn cách rất xa khu vực nội thành, nếu đi bộ phải mất tầm một tiếng. Mà bây giờ trên đường quái vật “Nắm đầu người” đang hoạt động điên cuồng, càng vào sâu trung tâm số lượng lại càng đông, xe của lực lượng vũ trang lại chỉ di chuyển trong nội thành, hay đúng hơn chỗ nào có tiếng kêu cứu họ sẽ tới. Hắn ở xa như vậy, kêu cứu thì chỉ sợ họ chưa tới nơi đã bị quái vật xé xác rồi.

Ngẫm nghĩ kĩ lại, hắn quyết định ngồi đây tiếp tục quan sát vậy. Sau đó, khi về hắn sẽ tổng hợp thông tin rồi tìm phương án sau.

Thế là, Tân lại giong ống nhòm nhìn vào sâu trong thành phố. Cũng may, có đàn quạ không biết từ đâu tới kêu ầm lên khiến mấy con quái vật bị loạn, gián tiếp giúp đỡ những người chạy trốn. Như này, những người may mắn sống sót sẽ phải cảm ơn chúng rất nhiều. Thật không ngờ cũng có ngày mà quạ lại mang đến cơ hội sống cho con người chứ không phải chết chóc.

Thời gian trôi đi, tâm trạng của hắn lúc lên lúc xuống khi chứng kiến những người chạy trốn thành công được cứu và những người xấu số bị quái vật bắt. Hắn thấy cả những người bị dồn vào đường cùng phải quay ra liều mạng chiến đấu với con quái vật, hay hi sinh bản thân để cứu người khác. Nhiều lúc máu của hắn sôi lên muốn lao ngay tới để cứu lấy những người đáng thương, nhưng thực tế lại không thể làm vậy nên rất khó chịu. Còn tốt là, cảnh hỗn loạn chỉ kéo dài tầm một hai tiếng rồi kết thúc. Những con quạ cũng tan mất đi khắp nơi đậu trên chỗ cao và bớt ồn ào đi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kịch chiến

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 8: Kịch chiến

Nhìn qua ống nhòm nhiều quá, hai mắt của Tân bắt đầu đau nhức và mỏi. Hắn nhắm mắt lại lấy tay day day thì bụng bất ngờ lại sôi lên. Cảm giác đói nhanh chóng bùng phát khiến hắn thấy rất khó chịu nên lấy điện thoại ra xem mấy giờ rồi. Đã bốn rưỡi rồi, hắn mãi tập trung xem quá nên không để ý thời gian.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Lúc này, trên cao mây đen đã che phủ ngày một âm trầm khiến cho không gian trở nên u tối. Vẫn còn chưa hết mùa đông nên không khí ẩm lúc chiều đang chuyển dần sang lạnh giá. Đến giờ này, trời sẽ tối rất nhanh, hắn không nên ở trên nóc nhà quan sát nữa vì tầm

nhìn đã bị giảm xuống. Ngày hôm nay, hân thu hoạch được thế này cũng đủ rồi. Hân biết được sự nguy hiểm của quái vật “Nắm đầu người” ra sao và cách đối phó với nó. Không những thế, hân còn biết những người sống sót ở đâu để có thể tìm đến khi cần sự bảo vệ.

Liếc xuống dưới nhà chỗ cổng một tí xem quái vật hân bán chết chưa. Nó vẫn nằm im ở đó mặc lũ quạ và con bướm tới rĩa cái xác, như vậy là chết chắc rồi. Nhìn thân xác con quái bị rĩa đến trơ cả xương, lòng ruột bị kéo tứ tung ra xung quanh khiến hân thấy buồn nôn. Vội quay đi, hân lấy chai nước suối ra uống mấy ngụm mới thấy đỡ hơn. Mà phải nói rằng hôm nay bụng hân nhanh đói thật, cứ ăn được một lúc là thấy đói rồi.

Cúi xuống, hân lục trong ba lô lấy ra bốn quả lê, hai quả ổi và năm quả chuối ăn tạm. Trong lúc ăn, hân thấy con Lu cứ nhìn mình bằng ánh mắt thèm muốn nên vứt cho nó một miếng thịt. Con Lu giờ đây đối với hân như một người bạn sinh tử vậy. Hân có đồ ăn thì không thể để nó đói được.

Một lúc sau, ăn xong, hân lấy thêm một hộp sữa tươi uống. Thức ăn vào bụng, hân thấy vẫn chưa no, nhưng con đói đã dịu đi rất nhiều. Năng lượng được phục hồi, hân đứng lên vận người mấy cái cho giãn cơ đỡ mỏi. Sau đó, hân thu đồ vào ba lô, đeo lên vai rồi chuẩn bị đi xuống khỏi tòa nhà để về phòng trọ của mình.

Trước khi đi, hân liếc qua cảnh vật bên dưới. Thấy sát dây trụ và tòa nhà không có dấu hiệu của quái vật “Nắm đầu người”, cánh cổng xóm trọ vẫn ỳ như lúc sáng, hân cũng yên tâm đi đôi chút. Mà trời tối nhanh thật, trong lúc hân ăn, nháong một cái là tối sầm lại, cách hơn chục mét về phía trước không còn nhìn rõ cảnh vật được nữa. Hân ngó lại điện thoại xem thì thấy đã năm giờ, muộn rồi, nên nhanh chóng về thôi.

Tần xuống dưới bậc thang rồi khỏi nóc nhà. Sau đó, hân nhanh chóng bước vào tầng đầu tiên. Bên trong khung cảnh tối đen như mực, phía cửa kính ngoài hiên lấy ánh sáng từ bên ngoài vào không được bao nhiêu. Tối quá, hân phải bật đèn pin của điện thoại lên để nhìn. Ánh sáng từ đèn flash chiếu ra không được tốt lắm, nó chỉ sáng rõ được cảnh vật trong khoảng cách gần, xa hơn một tí là không nhìn thấy gì. Cầm cái điện thoại soi mãi cũng bất tiện, lát nữa, khi về hân phải sang phòng ông bác bảo vệ tìm xem có đèn pin không mượn dùng mới được.

Đi được vài bước, hân chợt thấy hơi bất an trong lòng vì hành lang tòa nhà này khá hẹp và dài, yên tĩnh đến ngột ngạt. Ánh đèn yếu khiến cho cảnh vật tạo thành những mảng sáng tối, nhìn cứ thấy rờn rợn. Càng đáng sợ hơn, khi bên ngoài thỉnh thoảng lại vọng vào tiếng quạ kêu xen kẽ tiếng chim lợn và âm thanh gào rú của quái vật. Nuốt một ngụm nước bọt, hân lấy tay phải rút cái rìu ra khỏi thắt lưng rồi soi đèn đi nhanh xuống tầng dưới. Không gian yên tĩnh quá khiến cho tiếng bước chân của hân vang vọng đập khắp nơi như có nhiều người cùng đi, rất khó chịu. Biết rằng lúc trước, hân đã kiểm tra hết một lượt tòa nhà rồi, không có gì nguy hiểm, nhưng giờ cứ thấy sợ sợ làm sao ấy.

Một lúc sau, hân bước xuống tầng một. Nhìn cửa chính rất to mờ toang, ánh sáng mờ đục hắt vào nhiều hơn, hân thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng xuống đến bên dưới, nãy đi trên cái cầu thang tròn mà hân toát cả mồ hôi hột. Đưa tay áo lên trán lau mồ hôi, hân bước nhanh ra ngoài cửa để đi về phòng trọ. Nhưng vừa đi được mấy bước hân liền dừng lại, vì sức nhớ ra cái tủ lạnh to đùng của nhà này. Bên trong tủ vẫn còn rất nhiều đồ ăn, nhân lúc thực phẩm vẫn còn tươi, hân muốn lấy về càng nhiều càng tốt.

Thế là, Tần quay lại, đi sâu vào gian bếp. Trong này kín như bưng, không có một lỗ ánh sáng nào nên không gian tối đen như mực. Chiếu đèn nhìn qua một lượt xong, hân kê cái điện thoại lên bàn ăn, để ánh sáng chiếu vào cái tủ lạnh rồi ngồi xuống mở tủ, bắt đầu lấy thức ăn cho vào trong ba lô. Hân lấy hết thịt trong ngăn đá, hoa quả và rau củ cũng lấy sạch, trứng, sữa chua, sữa tươi, nước ngọt... Nói chung là hân lấy đến khi nào đầy ba lô thì thôi. Bên cạnh, con Lu cũng chúm chím vào xem, nó lẽ lười liếm mép liên tục, chắc là đang rất đói đấy. Hân vuốt nhẹ đầu nó rồi kéo khóa mở ngăn khác cho đồ vào.

“Roẹt!”

“Graoooo!” – Âm thanh kéo khóa vừa dứt, đột nhiên ở bên cạnh hân vang lên tiếng rú của quái vật.

Giật bắn cả mình, hân ngã ngồi xuống đất. Đại não chưa kịp xử lý thông tin thì có một con quái vật nhảy bổ lên người hân. Bị đè, hân kinh hãi đến dựng đứng cả lông tơ, cơ thể liền phản xạ theo bản năng. Hân vùng hai tay đẩy mạnh cái thứ vô lấy mình ra, chân phải thì co lên đạp mạnh về phía trước.

“Bịch! Loảng xoảng!” – Con quái vật bị hân đạp ngã bay về đằng sau, va đập vào đồng hồ đặc linh tinh dưới đất.

“Grừrur!” – Bên cạnh, con Lu bị chững lại mấy giây giờ cũng nhanh chóng phản ứng. Nó gừ lên rồi lập tức lao tới chỗ con quái vật cắn vào cổ tay nó ra sức day nghiền.

Đẩy được cái thứ vô lấy mình ra, Tần lập tức nhặt lấy cái rìu dưới đất rồi hướng ánh mắt tới con quái vật. Dưới ánh sáng nhấp nhোang, hân thấy, quái vật là một bà cụ già không biết bao nhiêu tuổi. Cơ thể chỉ toàn da bọc xương, nhăn nheo khô quắt, hai tròng mắt là hai hốc đen xì trống rỗng. Trên đầu thì không còn da nữa, chỉ có những cây nấm đỏ mọng mọc trực tiếp từ hộp sọ lên. Đây là một con quái vật “Nắm đầu người” mà hân vẫn đang quan sát.

Nhìn hình dáng kinh dị của nó, hân cảm thấy sợ hãi cứ từng đợt thốc thẳng lên đầu. Nhưng lần này, chân tay hân không cứng lại tê liệt như trước nữa. Hân sợ hãi, nhưng lý trí vẫn còn hoạt động. Thế là, nhân lúc con quái bị con Lu quẩn lấy chưa dậy được ngay. Hân nghiêng chặt răng, tay phải xiết chặt cái rìu lao tới vùng một cú bổ chéo vào đầu con quái vật.

“Phập!”

Nhát chém ngọt xót, con quái vật lập tức bị gọt mất một mảng đầu, những cây nấm bám ở trên cũng bị chém đi một ít khiến nó hơi chững lại. Thấy vậy, hân chớp lấy cơ hội, nhảy đề lên người nó rồi điên cuồng vùng rìu chặt xuống.

“Phập! Phập! Phập!”

Mỗi một nhát chém, trên đầu con quái lại bị bóc đi một mảng nấm. Chả mấy chốc, mặt trước đầu nó bị hân gọt sạch chỉ còn mỗi hộp sọ trắng hếu. Lúc

hắn gọt sập hết cây nấm, con quái đột nhiên rống lên một tiếng điếc tai.

“Gruuuu!”

Sau đó, nó gồng mình hát văng hắn và con Lu ra khỏi cơ thể.

“Uych! Hự!” – Tần bị con quái hát văng bay đập lưng vào cái bàn. Lực mạnh khiến hắn bật thốt lên đau đớn rồi ngã vật xuống đất.

“Rầm! Loảng xoảng!”

Cái điện thoại hắn để trên bàn bị hát văng rơi xuống đất. May mà nó nằm úp sập mặt kính nên ánh sáng vẫn chiếu thẳng lên trần nhà được. Nhưng vị trí nó nằm lại cách hơi xa chỗ này khiến cho tầm nhìn của hắn giảm sút nghiêm trọng. Đập mạnh sống lưng vào bàn, hắn bây giờ tạm thời bị tê liệt. Không hoạt động được, thần kinh của hắn liên căng lên như dây đàn, mồ hôi vã ra như tắm, tim đập như trống trận và cả người run lên nhè nhẹ. Hắn mím môi, cố gắng lết ra xa con quái vật ít một chờ hoạt động được lại. Nhưng con quái không chờ hắn.

Hát bay Tần xong, con quái vật liền lập tức lao tới chồm lấy hắn lần nữa. Sau đó, nó há cái mồm chỉ còn cơ và xương đầy rẫy cây quán quanh tấp xuống, hai tay thì liên tục cào xé lớp áo khoác trên ngực hắn đến bật cả móng.

Khi con quái lao tới cắn, hắn cũng kịp thời giơ cánh tay trái lên trước mặt để đỡ. Thế là, con quái liền cắn vào bắp tay của hắn rồi ra sức giật xé. Ngay tức thì, chỗ bị cắn truyền đèn từng cơn đau nhói đến đỉnh đầu khiến hắn thoát khỏi tê liệt. Gồng cánh tay trái lên, hai mắt vẫn đầy tơ máu, hắn cắn chặt răng, tay phải xiết chặt cán rìu vùng lên chém liên tiếp vào cổ con quái.

“Phặc! Phặc! Phặc!” – Máu đông và thịt vụn rơi vãi đầy mặt, nhưng hắn không quan tâm mà nghiêng răng chặt mạnh.

“Gừrur!” – Trong lúc Tần chặt, con Lu cũng đã trở mình vào lao vào cắn chân con quái cố gắng kéo nó ra khỏi người hắn.

Một tí sau, cuối cùng hắn cũng chặt được đứt đầu con quái. Cơ thể của nó lập tức bị con Lu kéo xềnh xệch về phía sau, nhưng cái đầu tàn khuyết vẫn cắn chặt tay hắn. Hắn phải lấy cán rìu đập mấy cái vào đầu nó mới rơi ra. Cái đầu rơi xuống đất, hắn thấy nó ngo nguẩy một tí mới bắt động.

Giải quyết được con quái, nhưng hắn phải ngửi mùi não tương, máu tanh hôi thối cùng thịt vụn bắn đầy mặt nên lại nôn thốc nôn tháo. Nôn xong hắn thấy thoải mái hơn đôi chút. Lúc này, cả người hắn đau nhức ê ẩm, bắp tay nơi bị con quái vật cắn thì nhói lên từng đợt đau xót. May là con quái này là bà già, răng rụng gần hết, trong miệng chỉ còn mấy cái nên không gây được vết thương lớn cho hắn mà chỉ sứt sạt ngoài da. Mồ hôi đã vã ra như tắm, hắn ngồi bệt trên nền nhà mà thở hồng hộc, hai tay vẫn còn run run sau việc vừa rồi. Đằng kia, con Lu vẫn còn điên cuồng cắn xé cái xác chưa ngừng. Hắn liền cất tiếng gọi nó lại rồi vuốt vuốt đầu nó như là một phần thưởng.

Con quái vật này thật đáng sợ, qua việc chiến đấu vừa rồi, hắn thấy nó là một dạng sống khác chứ không hoàn toàn giống như zombie. Nó giống kiểu như thực vật săn mồi vậy, nhưng lại có chút biến dị không thụ động mà chuyển sang chủ động. Nó có cảm xúc chứ không phải là hoàn toàn không. Vì khi hắn chặt vào điểm yếu là những cây nấm trên đầu, nó phản ứng cực kì dữ dội không giống với việc con Lu cắn vào bộ phận khác.

Ngồi nghỉ ngơi một tí, Tần đứng dậy nhặt điện thoại lên soi rồi hắn đeo ba lô đi về phòng trọ. Vừa mới đối mặt với quái vật nên hắn rất cẩn thận, tay phải nắm chặt cái rìu sẵn sàng tấn công bất cứ cái gì lao tới mình.

Bước ra bên ngoài sân, hắn thấy trời đã tối sẫm hẳn, cách vài mét là không nhìn thấy gì. Soi qua hết một lượt, không có gì nguy hiểm, hắn liền nhanh chóng mang con Lu qua bên kia tường bao về phòng trọ của mình.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thành phố về đêm

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 9: Thành phố về đêm

Vừa đặt chân vào trong phòng, Tân liền ngồi bệt xuống đất thở dốc. Hắn cảm thấy cơ thể mình bây giờ mệt mỏi rã rời, đau đớn ê ẩm nhiều chỗ. Nhất là, vết thương trên bắp tay trái, nơi bị con quái vật cắn cứ nhói lên từng đợt. Mồ hôi vã ra như tắm, nó hòa quện với mùi máu đông và thịt vụn khiến bụng của hắn quặn lên muốn nôn mửa.

“Ừ... Ờe...!”

Đưa tay bịt miệng, hắn không thể chịu được nữa nên vội cầm điện thoại soi đèn bước xuống phòng tắm. Mở nước, hắn té lên mặt liên tục, rửa qua thịt vụn, máu đông bám trên đó đi. Dòng nước lạnh buốt nhanh chóng giúp hắn tỉnh táo hơn đôi chút và đánh tan cảm giác buồn nôn đang dâng lên tận cổ. Một lúc sau, hắn ngẩng đầu lên thở hồng hộc nhìn vào trong gương. Hắn thấy khuôn mặt mình của mình tái nhợt đáng sợ, môi thâm tím run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt thì vẫn còn vương vấn nét hoảng loạn sợ hãi bên trong.

“À...!” - Tân đang nhìn, đột nhiên vết thương trên cánh tay trái nhói lên đau xót khiến hắn nhúu mày bật thốt ra khỏi miệng.

Cởi phẳng cái áo khoác quăng xuống, hắn cắn răng run rẩy kéo cái áo mút lên để lộ ra vết thương trên cẳng tay trái. Vết thương không nặng, chỉ có ba đến bốn lỗ nhỏ đầu răng do con quái vật gây lên, sau khi chảy máu thấm đẫm một mảng trên cái áo mút giờ đã bắt đầu đông lại. Nó nhẹ hơn vết thương trên cánh tay phải, nhưng lại mang đến cho hắn cảm giác đau đớn hơn gấp hai lần.

Mấy giây sau, không biết vì nguyên nhân gì mà cánh tay trái của hắn run lên ngày càng mạnh. Quá sợ hãi, hắn vội đưa miệng vết thương xuống dưới vòi nước đang chảy như bản năng, hi vọng nước lạnh có thể giúp mình. Một lúc sau, theo vết máu đông trên cẳng tay bị rửa trôi, hắn liền đỡ hơn đôi chút, nhưng tâm trạng khủng hoảng thì không hạ thấp chút nào.

Vết thương này mang đến cho Tân cảm giác thật đáng sợ. Rửa sạch cánh tay xong, hắn vội cầm điện thoại chạy ra khỏi nhà tắm cuống cuống tìm rượu để sát trùng. Tìm một tí, hắn không thấy rượu đâu, nhưng lại tình cờ phát hiện ra hộp cứu thương mình mang về từ phòng trọ hai vợ chồng trẻ. Gấp quá, hắn quên mất mình có thứ này. Giờ thấy được, hắn lập tức kéo khóa docks hết đồ bên trong ra tìm cách sơ cứu vết thương.

Hộp cứu thương là loại mini, nhưng bên trong có khá nhiều đồ như, kéo, nhíp, bông, băng cá nhân, băng cuộn... Hắn run rẩy mở nắp nhanh chóng cầm lên hai lọ thuốc. Nhìn vào nhãn hiệu hắn thấy là còn y tế và dung dịch sát khuẩn. Không kịp đọc hướng dẫn sử dụng, hắn mở nắp lọ còn y tế đổ vào vết thương trước theo suy đoán của bản thân. Khi nước còn vừa tiếp xúc với da thịt, ngay lập tức, hắn cảm thấy đau xót bỏng rát đến mức phải rên lên khe khẽ.

“À...a...”

Cách không xa, con Lu nhìn thấy hắn đau đớn toát mồ hôi hột. Nó liền áp sát lại gần chạy vòng quanh kêu lên ư ử, thỉnh thoảng lại liếm liếm bàn tay trái và mặt của hắn. Hành động của con Lu khiến hắn cảm thấy ấm lòng, đỡ sợ hãi bất an rất nhiều. Cái sợ ở đây không phải chỉ là nỗi đau, mà nỗi sợ biểu hiện lạ của vết thương sẽ khiến bản thân biến thành quái vật như trong phim. Mặc dù, hắn biết khả năng này không cao, vì vết thương sắp lành trên tay phải đã nói rõ điều đó. Nhưng hắn vẫn sợ.

Một lúc sau, khi hắn đổ hết một nửa lọ còn y tế thì vết thương cũng được rửa sạch. Ngay tức thì, hắn cảm thấy cơn đau nhanh chóng dịu đi. Thở phào một hơi, tâm trạng gấp gáp của hắn cũng hạ thấp dần xuống. Nhìn vào lọ thuốc còn lại, hắn cầm lên đọc thì thấy có nội dung là dung dịch sát khuẩn nên mở ra sử dụng ngay. Rửa xong, hắn cảm thấy tốt hơn nhiều. Thế là, hắn tìm lại trong đồng đồ xem còn cái gì hữu dụng không dùng luôn thì thấy hết rồi. Không còn lọ thuốc nào nữa, hắn liền lấy băng vải quấn lại vết thương rồi ngồi bệt xuống tựa lưng vào thành giường.

Lưng vừa tiếp xúc, ngay lập tức cảm giác đau nhói bùng lên khiến hắn giật mình bật dậy. Vội đưa tay về đằng sau sờ, hắn thấy có một cục u sưng to đau đớn lồi lên. Nhớ tới tình huống bản thân bị con quái vật hất bay đập vào bàn, hắn lo lắng không biết cột sống của mình có bị làm sao không nữa. Ngộ nguy xuất xoa, chân của hắn đá vào túi nilon đựng thuốc men làm nó bung ra xung quanh. Liếc mắt nhìn, hắn tình cờ thấy lọ dầu gió tường sơn. Bất chợt, kí ức tuổi thơ hiện lên, hồi bé hắn bị ngã bầm dập chuyên lấy cái này để bôi. Thế là, hắn nhanh chóng cầm lọ dầu lên, sắc ra tay rồi cố gắng bôi vào lưng.

Dầu gió tiếp xúc với da, cảm giác nóng bùng nhanh chóng lan tỏa khiến cơn đau giảm đi giúp hắn dễ chịu rất nhiều. Một hồi, hắn nhìn ra ngoài cửa bắt gặp thần thờ cả người. Trong đầu hắn tự nhiên gọi nhớ lại những hình ảnh sinh hoạt của xóm trọ trước kia.

Giờ này, đáng lẽ cả dãy trọ phải đèn điện sáng trưng. Bên cạnh, phòng ông bác bảo vệ thì ồn ào tiếng thời sự trên tivi và cuối dãy là hai vợ chồng trẻ cãi nhau về chuyện tiền bạc. Ngoài đường thì tiếng còi xe và động cơ kêu lên không ngừng nghỉ, tiếng người nói, đi bộ tập lập mới đúng. Nhưng giờ thì sao, cả dãy trọ, hay đúng hơn cả khu phố, thành phố trở nên im ắng đến ngột ngạt. Không gian thì tăm tối mịt mờ, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng quạ kêu, chim lợn và cú, giống như đang ở một bãi tha ma nào đó. Nhất là, không xa ngoài kia, trên những đồng cỏ nát, có đầy rẫy những con quái vật kinh tởm vật vờ đi lại, sẵn sàng xé xác bất cứ ai chúng thấy.

Càng nghĩ, Tân càng thấy cô độc, lạnh lẽo và sợ hãi đến cùng cực. Người hắn run lên, lùi dần về đằng sau đến khi chạm vào góc tường mới thôi. Hắn đưa tay lên bịt miệng, nước mắt tuôn ra không ngừng, khóc không thành tiếng. Từ lúc thảm họa bắt đầu, hắn đã nhắm mắt rồi ngủ thắm bao nhiêu lần, đây là giấc mơ, tỉnh dậy đi, nhưng mở mắt ra thì vẫn là cái hiện thực tàn khốc này. Ngoài kia đáng sợ quá, bao nhiêu cái hắn không biết đột nhiên xuất hiện, cây cối, quái vật “Năm đầu người”, bướm đen ăn xác, quạ, quá nhiều thứ để một người bình thường có thể tiếp thu. Hắn phải làm gì đây, phải đi đâu đây, và làm cách gì để có thể về nhà với bà và em. Hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé, thật yếu đuối trước bày quái vật hung hãn ngoài kia.

Giữa lúc Tân gần như sụp đổ đó, con Lu liền nhảy chồm lên dùng hai chân trước ôm lấy đầu hắn. Sau đó, nó kêu ư ử khẽ lên rồi liếm liếm những giọt nước mắt chảy dài trên má hắn. Hành động của con Lu khiến hắn như người sắp chết đuối bắt được cái phao cứu mạng. Hắn ôm chặt lấy nó, vui đầu,

khóc nức lên từng đợt.

Một lúc sau, khóc xong, hắn cảm thấy trong lòng như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm hơn hẳn. Bên cạnh, con Lu vẫn ngồi yên không nhúc nhích, thỉnh thoảng lại liếm tay hắn an ủi. Hắn đang thần thờ nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên điện thoại vang lên tiếng kêu:

“Tút.. Tút...”

Giật nảy mình tỉnh lại, Tân buông con Lu ra rồi nhào người vội lấy điện thoại cầm lên xem. Hắn thấy, sắp hết pin rồi, vừa nảy là chuông báo pin yếu yêu cầu cắm sạc. Theo quán tính, hắn đứng dậy định đi tìm quả pin dự phòng thì bụng lại bất chợt sôi lên.

“Ừc... Ừc... Ừc...”

Ngay tức thì, hai mắt hắn hoa lên tối sầm lại, cả người lạnh buốt run lên cầm cập. Hắn nhanh chóng lấy cái áo khoác mặc lên rồi cắm điện thoại vào quả pin dự phòng, nhưng điện bên trong quả pin cũng sắp hết. Mà điện thoại của hắn dùng lâu chai pin rồi, sạc nhanh, nhưng dùng mỗi lúc là hết. Mất đi ánh đèn, căn phòng của hắn sẽ bị bóng tối bao trùm, chắc chắn sẽ rất đáng sợ. Vô đầu bứt tai, hắn cau mày suy nghĩ tìm cách gì đó chiếu sáng thay điện thoại. Hắn nhủ thầm trong đầu “giả như bây giờ có ngọn nến hay cái đèn pin thì tốt biết mấy...”. Từ đèn pin vừa xuất hiện, hắn sực nhớ ra một nơi chắc chắn có cái này.

Đó là, phòng ông bác bảo vệ ngay bên cạnh.

Nhìn ra ngoài cửa, Tân định bước nhanh sang để tìm kiếm cái đèn. Nhưng nhìn khung cảnh tối đen như mực và tiếng gầm rú của quái vật thỉnh thoảng vọng vào, hắn liền thấy chùn bước. Hắn vừa chần chờ lưỡng lự được mấy giây thì điện thoại lại vang lên tiếng báo pin yếu rồi đèn flash tắt ngấm. Bóng tối lập tức bao trùm, nó khiến cho sự sợ hãi của hắn như núi lửa bùng phát. Vội bấm màn hình lên xem, hắn thấy pin đã yếu không đủ để bật đèn sáng rồi, chỉ có thể dựa vào ánh sáng màn hình để soi thôi. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn cắn răng làm ra quyết định trong đầu. Cúi xuống, hắn vuốt nhẹ đầu con Lu rồi rút cái rìu ra cầm trên tay. Sau đó, hắn cùng con Lu lặng lẽ đi sang phòng bên.

Ra đến bên ngoài, ngay lập tức, hắn hướng ánh mắt tới chỗ cổng trước. Thấy nó vẫn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu, hắn liền cảm giác yên tâm đi đôi chút. Thờ ra một hồi nhẹ nhõm, hắn đảo mắt nhìn xung quanh một tí rồi cầm rìu rón rén đi vào phòng ông bác bảo vệ. Bên cạnh, con Lu luôn lặng lẽ theo sát, có nó đi cùng hắn cảm giác mình can đảm hơn nhiều.

Một lúc sau, hắn tìm được hai cái đèn pin, một cái to và một cái nhỏ. Hắn vội bật lên thử xem thì cả hai cái đèn cùng sáng rất mạnh, chắc được sạc đầy điện bên trong. Có hai cái đèn, hắn thở phào một hơi, nỗi lo lắng bất an khi điện thoại hết pin sẽ bị bóng tối bao trùm cũng được buông xuống. Đảo mắt một vòng quanh căn phòng, hắn nhìn đồng hồ đặc đơn sơ và cái tivi cũ kĩ loại hộp rồi bất giác tiếc thương cho ông bác bảo vệ vui tính hay nói. Thăm cảm ơn trong lòng, hắn tắt đèn đi chỉ để ánh sáng mờ mờ từ màn hình điện thoại rồi lặng lẽ đi về.

Bên ngoài, bóng tối bao trùm ngày càng dày. Nhiệt độ thì hạ thấp xuống nhanh chóng, trên thỉnh thoảng còn rơi xuống lát phát từng đợt mưa phùn. Cảnh vật vắng tanh, bị phủ lên một lớp màn đen tạo thành các hình khối kì dị như là những con quái vật ghê rợn.

Trong bóng tối, Tân cảm thấy cô độc đáng sợ và lạnh lẽo. Hắn cứ đi được hai bước là lại ngoái đầu nhìn về đằng sau, rồi rợn người khi cảm giác thấy, có ai đang nhìn mình chằm chằm thì phải. Nhớ tới con quái vật vừa đối mặt lúc trước, hắn rung mình rợn tóc gáy khi tưởng tượng nó vẫn còn sống và đang ẩn nấp trong bóng tối rình rập. Quá đáng sợ, hắn liên tục tự nhủ trong đầu rằng “điều đó không thể xảy ra... không phải sợ... con quái vật kia chết chắc rồi...”. Sau đó, hắn gắng bước nhanh đi vào trong phòng của mình rồi vội vàng đóng cửa cài then lại.

Bên trong, không gian chật hẹp của phòng trọ mang đến cho hắn cảm giác kín đáo an toàn. Thả lỏng tinh thần, hắn giắt cái rìu vào sau thắt lưng rồi bấm nút bật đèn pin lớn. Ánh sáng bùng lên, lập tức xua tan đi hắc ám, đồng thời, nó cũng mang đi cảm xúc tiêu cực trong đầu hắn. Bụng đói sôi lên, hắn không lãng phí một giây nào nữa mà bắt tay vào làm cái gì đó để ăn. Trước tiên, hắn treo cái đèn lên cao ở một vị trí đẹp, sao cho ánh sáng không hắt ra ngoài cửa được. Sau đó, hắn liền lấy ruột nôi com, đông gạo nấu ăn. Nhìn số gạo trong thùng của mình còn lại không nhiều, hắn cắn răng múc ba bát rưỡi đổ vào nôi. Hồi ít so với lúc trưa là bốn bát, chắc chắn ăn sẽ không đủ lo, nhưng hắn phải tiết kiệm.

Tân vo gạo, sắp nước, đặt ruột nôi com lên bếp ga đun. Xong, hắn liền chạy tới chỗ cái ba lô rồi móc đồ ăn ra. Lựa chọn một tí, hắn lấy một miếng thịt khá to, khoảng gần một cân cùng với hai củ su hào. Bên cạnh, con Lu thấy hắn móc ra đồ ngon, nó liền vẫy đuôi, liếm mép hí hửng chạy xung quanh. Chắc nó đói lắm rồi, hắn liền lấy một khúc xương ống vắt cho nó gặm tạm rồi nhanh chóng mang thức ăn đi chế biến. Để đơn giản và nhanh, hắn lại cho tất cả vào luộc.

Một lúc sau com chín, hắn bê đồ ăn xuống ngồi ngay sát cạnh bếp cùng với con Lu bắt đầu ăn. Cả hai ăn ngấu nghiến như chưa bao giờ được ăn, nhóang cái là hết sạch com và thức ăn. Vậy mà hắn cảm thấy vẫn còn chưa no, nhìn sang con Lu cũng đang liếm mép trông đợi. Không thể chịu được nữa, hắn liền lấy thêm hai miếng thịt khá to từ ba lô cho vào nôi luộc tiếp.

Thịt chín, hắn với con Lu mỗi người một miếng, cả hai cứ thế cắn xé ăn luôn. Ăn hết sạch đồ ăn, vậy mà hắn chỉ cảm thấy lưng lửng bụng chứ không no hẳn. Bên cạnh hắn, con Lu đã chạy ra đằng xa tiếp tục gặm khúc xương ống của mình.

Có thức ăn vào bụng, cả người Tân ấm lên nhanh chóng. Hắn chợt thấy đầu tóc và thân thể của mình ngứa ngáy vô cùng. Không chịu được nữa, hắn liền đi vội vào phòng tắm vẩy nước gội đầu rồi lấy khăn ướt lau qua người một lượt. Thay bộ quần áo mới xong, hắn ra bên ngoài cầm lấy cái đèn to ngồi xuống giường.

Hắn móc điện thoại ra xem, mới có bảy giờ tối, vậy mà bên ngoài như mười hai giờ đêm rồi vậy. Yên tĩnh và cảm giác cô độc khiến hắn cực kì khó chịu. Bất chợt, hắn nhớ tới người thân của mình là em, bà và mẹ mà cảm thấy lo lắng nóng ruột. Từ lúc động đất xảy ra, hắn chỉ liên lạc được cho em có đúng một lần. Thông tin thì biết bà đang bị tai nạn, em hắn đang ở bệnh viện chăm sóc. Bây giờ mất sóng điện thoại, hắn không có cách nào liên lạc được nữa.

Như vậy hấn không biết được bà, em và mẹ có an toàn không, có khỏe mạnh không, nhất là chỗ họ có xuất hiện những con quái vật đáng sợ kinh tởm này không.

Tân đang hoang mang rối loạn, bỗng cảm giác mệt mỏi rã rời bùng phát. Hai mí mắt hấn nặng trĩu, đầu thì ong lên từng đợt. Quá khó chịu, hấn liền nằm xuống, tắt đèn chui vào trong chăn ngủ. Nhắm mắt, hấn vừa thiếp đi một lúc thì trong đầu xuất hiện hình ảnh ác mộng đêm hôm trước. Giật bản mình, hấn hoảng sợ kéo chăn chui xuống gầm giường chồm kín rồi run lên cầm cập. Ở đằng xa, con Lu thấy thế, nó liền nhanh chóng tiến lại gần nằm ngay sát cạnh hấn.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ác mộng và sự thay đổi

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 10: Ác mộng và sự thay đổi

Tân đang nằm ngủ say dưới gầm giường tối tăm chật hẹp. Đột nhiên, hấn nhũu mảy lại, mồ hôi vã ra như tắm, miệng thì ú ớ kêu lên không rõ. Đầu hấn lật đi, lật lại, chân tay thì vùng vẫy cố gắng chối bỏ một cái gì đấy rất đáng sợ. Hấn đang gặp ác mộng, một giấc mơ hết sức chân thực không phân biệt được thực hay giả. Bên cạnh, Con Lu thấy khuôn mặt đau khổ của hấn, nó liền ra sức liếm.

Trong giấc mơ, hấn thức dậy vào một buổi sáng đẹp trời, thời tiết ấm áp, ánh nắng vàng bao phủ muôn nơi. Hấn dắt xe đạp ra ngoài, rồi đạp xe dẫn con Lu đến chỗ làm như mọi khi. Đi qua những con phố nhỏ, những ngã rẽ quen thuộc, hấn nhìn dòng người đông đúc, ồn ào mà cảm thấy thân thiết, nhẹ lòng.

Tới chỗ làm, hấn tiếp nhận đồ nghề từ tay bác trưởng nhóm, chào hỏi mọi người rồi chuẩn bị bắt tay vào làm việc. Nhưng hôm nay các bác, các chú lạ quá, họ không đáp lại lời hấn mà cứ nhìn chăm chăm không nói tiếng nào. Ánh mắt của họ lạnh tanh, không có chút tình cảm nào khiến hấn bỗng cảm thấy bất an. Ngần người, hấn thần thờ nhìn ngó khung cảnh sáng trưng ánh đèn của ga tàu điện ngầm rồi ần ần cảm giác có cái gì đó sai sai.

Bỗng hấn nhớ ra sự thật, mới đây thôi thành phố đã bị động đất tàn phá, người chết rất nhiều và quái vật đáng sợ xuất hiện cơ mà. Tại sao bây giờ mọi việc vẫn bình thường thế này, hấn hốt hoảng ngẩng đầu lên định hỏi các bác, các chú thì chứng kiến hình ảnh đáng sợ trước mặt.

Các bác, các chú, bác trưởng nhóm, những người làm thân thiết của hấn đột nhiên đồng loạt nhếch miệng cười quỷ dị. Nụ cười của họ cứng ngắc giống như con rối, ánh mắt thì đại đa mờ đục không có chút sinh cơ. Một giây sau, cơ thể họ đột nhiên biến đổi. Chân tay đang lành lặn bỗng chuyển thành cong, gãy gập, vặn vẹo bất quy tắc. Da thịt thì bị một cái gì đó bò lôm ngòm bên trong xé toạc, máu phun ra thành tia bắn ra xung quanh. Các vết thương khủng khiếp xuất hiện như, xương trắng đâm xuyên khỏi thịt, đầu bị bóp méo lòi cả con mắt và óc ra ngoài. Những cây nắm bắt đầu mọc lên, một cây, hai cây rồi bùng phát với tốc độ đáng sợ. Nhoáng một cái, những người quen của hấn biến thành lũ quái vật “Nắm đầu người”.

Nhìn đám quái vật chậm rãi tiến lại gần, trong lòng hấn bùng lên nỗi sợ hãi vô cùng. Hấn run lên loạng choạng bước lùi về đằng sau rồi không may vấp vào hòn gạch ngã ngồi xuống đất. Trong khoảnh khắc hấn ngã, lũ quái vật như được đánh thức đồng loạt gào thét xông lên.

Hấn sợ quá, vội quay người cầm đầu chạy. Ban đầu, hấn chạy rất nhanh, chỉ một tí là bỏ xa lũ quái vật nên mừng thầm trong lòng. Nhưng chạy mãi, thỉnh thoảng ngoái đầu lại, hấn vẫn thấy lũ quái vật bám theo. Cho dù hấn cố chạy nhanh hơn nữa, gắng hơn nữa, lũ quái vật vẫn dai dẳng đằng sau không tài nào bỏ được.

Dần dần, hấn bắt đầu cảm thấy mình chạy chậm lại. Hấn không cảm thấy mệt, trong lòng thì điên cuồng hò hét chạy nhanh lên, nhưng khoảng cách giữa bản thân và đám quái vật ngày bị rút ngắn. Hấn ngoái đầu lại, không biết từ khi nào lũ quái vật đã đuổi sát tới đằng sau, chỉ cách khoảng vài mét. Nhìn hình dạng kinh dị của lũ quái vật, và sự hung hãn của chúng, hấn sợ muốn rụng tim, cố gắng tăng tốc, nhưng hai chân ngày càng trở nên nặng nề trùng xuống.

Cuối cùng, hấn không may vấp ngã. Vội quay người lại, hấn nhìn thấy đám quái vật nhào tới mình rồi điên cuồng cắn xé. Hấn đau lắm, đau chảy nước

mất, đau thấu linh hồn nhưng không thét lên được. Hắn điên cuồng vùng vẫy, cố gắng đập đám quái vật ra khỏi người nhưng bọn chúng đông quá.

Trong lúc hắn tưởng mình chết chắc rồi thì dị biến phát sinh. Khắp cơ thể hắn đột nhiên bắn ra hàng trăm, hàng nghìn sợi tơ màu trắng trong suốt đâm xuyên qua người lũ quái vật rồi xé bọn chúng ra từng mảnh.

Lũ quái vật bị diệt sạch, hắn lùi về đằng sau rồi đứng lên nhìn ngó khắp cơ thể quan sát sợi tơ. Nhưng hắn vừa cúi xuống một tí thì cảm nhận được đằng xa có chấn động lạ. Ngẩng đầu lên nhìn, hắn liền chết cứng vì sợ hãi, bởi không biết từ lúc nào trước mặt hắn bây giờ đang có một bóng đen khổng lồ to như tòa nhà hai tầng đang tiến lại. Nó ẩn trong màn sương mờ, hắn không nhìn rõ hình dạng ra sao, nhưng trong tâm thì cảm giác sợ hãi tột cùng. Hắn muốn nhấc chân chạy, nhưng không hiểu sao mình cứ đứng yên một chỗ như bị trói lại vậy.

Trong lòng điên cuồng gào thét, hắn cố gắng vùng vẫy, nhưng chân lại nặng như đeo chì. Hắn nhìn con quái vật bước đến gần một gần, âm thanh mỗi bước đi ỳnh ỳnh như động đất vậy mà cảm thấy nỗi sợ hãi dâng lên vô tận. Bất chợt, hắn ngẩng đầu lên thì thấy cánh tay khổng lồ của con quái vật đang đập xuống. Quá sợ hãi, mí mắt hắn như muốn nứt, há hốc mồm hết lên kinh hoàng:

“KHÔNG!!!”

Cùng lúc đó, trong không gian đen kịt dưới gầm giường, Tân giấy dựa hết lên rồi vùng dậy.

“Cộp...! Á...!” – Ngay lập tức, hắn đập trán vào gầm giường đau đớn.

Đưa hai tay bưng trán, hắn nằm xuống nền nhà thờ hồng hộc. Từng giọt mồ hôi vã ra liên tục lăn trên trán, hắn vẫn còn chưa hết kinh sợ sau hình ảnh cuối cùng vừa rồi. Bên cạnh, con Lu vẫn đang miệt mài liếm mặt hắn an ủi. Nó như muốn nói cho hắn biết, lúc này chỉ là giấc mơ thôi, hãy bình tĩnh trở lại. Thờ phào một hồi, hắn ôm lấy con Lu rồi nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Một lúc sau, Tân cảm giác con đau trên trán vơi đi nhiều, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại. Hắn liền dựa vào cảm giác bò ra khỏi gầm giường. Trong căn phòng tối om đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón, hắn dựa vào cảm giác lọ mọ tìm kiếm cái đèn pin. Hắn nhớ hôm qua mình để trên giường nên nhòm người tìm kiếm. Không lâu lắm hắn tìm được nên vội bấm nút bật đèn vì ở trong bóng tối lâu thật áp lực.

“Tách!”

Ánh sáng trắng mãnh liệt từ pha đèn bùng lên khiến hắn nhức mắt phải díp lại. Phải mất vài phút để làm quen với ánh sáng, khi đã nhìn được bình thường, hắn đứng dậy cầm đèn loạng choạng bước tới chỗ siêu nước. Rót cho mình một cốc đầy, hắn tu một hơi hết sạch. Dòng nước mát lạnh nhanh chóng xua tan đi cơn khát khô khốc trong cổ họng và giúp hắn tỉnh táo hơn một chút. Cảm giác đầu vẫn còn chút choáng, hắn nhăn mày ngồi bệt xuống đất nghỉ một tí. Cú va chạm vừa rồi khá mạnh, trán hắn bây giờ đã sưng lên một cục.

Ngủ dậy, ý thức trở lại, hắn liền đối mặt với thực tại tàn khốc. Hắn cố gắng loại bỏ giấc mơ ra khỏi đầu, nhưng nỗi ám ảnh cứ vương vấn mãi. Liên tưởng tới vết thương mình bị con quái vật cắn, hắn sợ hãi vội vàng kéo tay áo lên xem. Nhìn vết thương trên hai tay đã lành, bong vảy, hắn thở phào một hơi, tảng đá trong lòng cũng được buông xuống. Trong lúc hoảng loạn, hắn không nhận ra một điều là tốc độ lành vết thương của mình mạnh đến khó tin.

Vội lấy điện thoại, hắn định xem mấy giờ rồi. Nhưng điện thoại đã hết sạch pin, hắn bấm nút nguồn mãi mà không lên màn hình. Khó chịu, hắn quăng điện thoại đi ngồi thần thờ. Bất chợt, hắn cảm thấy cô độc khó chịu vô cùng. Nhìn con Lu chạy vòng quanh, hắn liền kéo nó lại gần rồi vuốt ve thì tâm trạng trông vắng mới vơi đi một chút.

Một lát sau, cảm giác đau và choáng váng vơi đi nhiều, Tân đứng dậy cầm đèn đi xuống phòng tắm. Mở vòi cho nước chảy ra chậu, hắn không dám mở to mà chỉ vịn yếu rồi lấy thau hứng làm sao để âm thanh phát ra nhỏ nhất. Hôm qua, hắn đã biết được âm thanh là thứ thu hút quái vật nên làm cái gì cũng phải hạn chế hết mức để không phát ra tiếng ồn. Được lưng chậu nước, hắn đặt đèn pin vào một chỗ cao rồi té nước lên rửa. Dòng nước lạnh buốt nhanh chóng mát rửa trôi đi lớp mồ hôi nhớp nháp khó chịu, giúp vết sưng trên trán bớt đau và giúp hắn tỉnh cả người. Trong mồm chua lôm, tiện đó hắn súc miệng đánh răng luôn. Xong xuôi, hắn đứng lên ngẩng đầu nhìn vào hình ảnh của mình trong gương.

Tân thấy làn da của mình nhợt nhạt trắng bệch, môi thâm tím vì lạnh, trên trán thì lồi lên một cục sưng nhìn thấy rõ. Tổng thể không được tốt lắm, nhưng hắn nhận thấy khuôn mặt của mình có khác đi đôi chút với mọi ngày.

Đưa bàn tay lên sờ, hắn cảm giác da mặt của mình căng mịn hơn, mụn bọc trứng cá do rối loạn nội tiết ít đi. Râu và tóc thì phát triển rất nhanh, chỉ qua hai ngày mà nó rậm lên đáng kể. Chỉ có cái sẹo dài nơi đuôi mắt trái là vẫn vậy, nó khiến cho khuôn mặt của hắn có vẻ hiền lành yếu đuối của hắn trở lên dữ tợn.

“Ừc...! Ừc...! Ừc...!” – Tân đang tò mò đánh giá bản thân, bỗng cái bụng của hắn sôi lên.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy cơn đói cồn cào ruột gan bùng lên, hai mắt nhòa đi, cả người thì lạnh buốt. Không soi gương nữa, hắn nhăn mặt cầm đèn bước ra ngoài nhà tắm. Trong phòng tối đen như mực, điện thoại thì hết pin, hắn không biết bây giờ là mấy giờ rồi nữa. Để nắm bắt được thời gian, có lẽ hắn sẽ phải mở cửa ra ngoài nhìn trời rồi đoán xem.

Nhặt cái riêu cầm chắc trong tay, hắn rón rén lại gần cái cửa. Bên cạnh, con Lu thấy sắp được ra ngoài, nó vui vẻ vẫy đuôi kêu lên ư ư khiến hắn giật bắn mình. Vội ra dấu cho con chó yên lặng, hắn tắt đèn pin nhòm qua khe cửa, tập trung nghe ngóng.

Bên ngoài trời vẫn còn tờ mờ tối, sương mù dày đặc cùng với mưa phùn rả rích. Không gian thì yên tĩnh vô cùng, lặng nghe, hắn không thấy có bất kỳ tiếng động lạ gì mà thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng nước nhỏ giọt từ mái hiên xuống tóc tóc. Ngó nghiêng tứ phía, hắn không thấy có mối nguy hiểm nào mới rón rén kéo then thật nhẹ. Sau đó, hắn mở hờ ra một khe lớn hơn rồi nín thở cẩn thận quan sát.

Tân thấy đối diện bên kia, dãy trọ vẫn y nguyên như lúc ban đầu, ngoài sang hai bên hắn thấy không có cái gì nguy hiểm mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Mở cửa ra, hắn cầm chắc cái rui thật trọng bước xuống mái hiên. Bên cạnh, con Lu không cẩn thận như hắn. Nó vội vào xông ra khỏi cửa, lao tới phía cổng rồi đánh hơi bãi đất nhỏ trồng cây cảnh tìm chỗ đi vệ sinh.

Hành động của con Lu quá nhanh làm hắn muốn thót tim, muốn mở miệng ngăn cản mà không kịp. đành phải để mặc cho con Lu tự nhiên, hắn nắm chặt cái rui cẩn trọng quan sát cái cổng. Nhưng khoảng cách ở khá xa, hắn nhìn không rõ lắm, chỉ thấy đại khái là cái cổng vẫn còn an toàn. Để cho chắc, hắn sẽ lại gần kiểm tra cẩn thận cái cổng.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tân nép sát vào bờ tường rón rén đi về phía cổng. Vừa đi, hắn liên tục nhìn ngó khắp xung quanh đề phòng với những cái gì bất ngờ xông ra. Tới nơi, hắn lập tức ngồi xuống, nép sát vào khoảng chắn tầm thấp của cổng. Sau đó, hắn nhìn lên ổ khóa, thấy nó vẫn lành lặn và đóng sập giương, thanh gỗ dựng chắn không có gì thay đổi mới buông lỏng một hơi. Không biết bên ngoài có gì nguy hiểm không, hắn thận trọng nhòm người lên, nhòm qua khe cổng ra quan sát.

Trong làn mưa phùn dày và màn sương mờ tối, tầm nhìn của hắn giảm sút nghiêm trọng, cách hơn chục mét là không thấy gì. Nhìn kĩ càng mọi hướng, hắn không thấy bóng dáng con quái vật nào. Nhưng sự phát triển mạnh mẽ của thực vật khiến hắn cảm thấy đáng sợ.

Hắn thấy trước mắt không xa bên kia đường, trên đồng đồ nát của một tòa nhà, hôm qua vẫn còn trơ trọi toàn bê tông gạch vụn. Vậy mà, hôm nay nó đã bị phủ kín một lớp khá dày cây cỏ và dây leo. Cỏ mọc đầy đường, nó len lỏi qua những kẽ nứt, khoảng trống biến khu phố nhỏ nhộn nhịp thành hoang hóa như rất lâu không có con người rồi vậy.

Cảnh vật u ám tĩnh lặng khiến Tân thần thờ cả người, hai ngày nay phải đối mặt với tình trạng này rồi, nhưng hắn vẫn không quen được. Hắn cảm thấy buồn, mất mát, có chút nhớ nhói lên trong lòng về con phố ồn ào tấp nập khi xưa. Bên cạnh, con Lu không biết đã trở lại từ lúc nào. Nó thấy hắn quan sát, cũng bất trước nhảy hai chân lên ti vào thanh gỗ nhìn ra bên ngoài. Nhưng không ngờ, khi nó đề lên thanh gỗ liền khiến nó rơi xuống.

Động tĩnh phát ra làm Tân giật nảy mình. Hồi thần lại, hắn nhìn xuống thì thấy con Lu đang cụp tai nhìn mình sợ bị trách phạt. Cúi xuống, hắn vuốt ve đầu nó thì tình cờ phát hiện ra sự thay đổi của con Lu.

Lông của nó đã thay hết hoàn toàn. Bộ lông mới ngắn, nhưng nó mịn và bóng mượt như được bao phủ một lớp dầu. Con Lu đã béo hơn trước nhiều, hắn không thấy xương sườn lộ ra ở bụng nó nữa. Cơ thể nó bây giờ chắc nịch, trước ngực đang hình thành các bó cơ có vẻ rất mạnh mẽ, tiềm ẩn lực bùng phát. Thay đổi lớn nhất chắc là mắt của nó. Khi hắn nhìn thấy con người của nó trở lên linh động rất nhiều, trở nên có linh tính hơn, có vẻ thông minh hơn trước. Chỉ tiếc cho con mắt còn lại của nó, nhìn vết sẹo dài hắn bất chợt cảm thấy đau xót.

Hắn không hiểu lắm nguyên nhân tại sao con Lu lại trở lên như vậy. Chắc là do thức ăn đi, vì hai hôm nay hắn cho nó ăn rất nhiều, lại có cả thịt và xương nên nó béo hơn cũng phải.

“Úc... Úc... Úc...” - Đang đánh giá con Lu, bất giác bụng của hắn lại sôi lên cuộn trào.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tìm kiếm thực phẩm và chuẩn bị quan sát

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 11: Tìm kiếm thực phẩm và chuẩn bị quan sát

Lặng nhìn và nghe ngóng một lúc, Tân thấy bên ngoài cổng không có mối đe dọa nào mới cẩn thận dẫn con Lu về phòng. Sau đó, hắn đóng cửa, cài then, bật đèn pin rồi bắt tay vào chuẩn bị bữa sáng. Mở thùng gạo ra, nhìn số gạo ít ỏi còn lại, hắn lưỡng lự đóng hai bát cho vào ruột nồi cơm điện. Vừa đứng lên đi được ba bước thì bất ngờ mắt hắn nhòe đi, bụng sôi lên khó chịu. Xoa xoa bụng, hắn nhăn mặt nhìn vào chút gạo trong nồi, đang đói thế này chắc chắn sẽ không đủ độ ăn. Ăn không no sẽ không có sức, hắn cắn răng quay lại đóng thêm một bát nữa rồi mới đi nấu cơm.

Sắp nồi com lên bếp đun xong, hắn tới chỗ ba lô đồ ăn. Móc ra hai miếng thịt lớn với một mớ rau cải, hắn nhìn vào trong ba lô thì thấy số thực phẩm tươi của mình còn lại không nhiều. Nghĩ tới thành phố bây giờ đã đầy rẫy quái vật, tương lai hắn muốn kiếm đồ ăn chắc chắn sẽ rất khó. Hắn không lấy thêm đồ nữa mà mang hai miếng thịt với mớ rau đi luộc. Mặc dù rất đói, nhưng lúc chế biến và nấu ăn, hắn vẫn luôn thận trọng làm việc thật nhẹ nhàng, sao cho âm thanh phát ra nhỏ nhất để phòng bất trắc.

Một lúc sau, com chín, hắn mang xuống ăn cùng với con Lu. Đúng như hắn đoán, cả hai ăn hết sạch com và thức ăn mà vẫn thấy hơi đói. Xoa xoa bụng, hắn sực nhớ ra mình vẫn còn mấy gói mì tôm. Sẵn có nước luộc rau và thịt, hắn bóc ba gói mì cho vào nồi pha lên. Đợi một chút cho mì chín, hắn chia cho con Lu một nửa rồi cả hai tiếp tục ăn tiếp. Sau khi ăn đến sơi cuối cùng, húp cạn cả nước hắn mới thấy bụng mình lưng lửng. Quay sang bên cạnh, hắn thấy con Lu nhìn mình liếm mép có vẻ vẫn còn đói nên vớt cho nó một khúc xương ống to để nó gặm tạm.

Bụng no, Tân thấy nóng cả người, những cảm giác xấu tan biến đi nhanh chóng. Cởi bớt áo ra, hắn ngồi bệt dưới đất tựa vào bức tường đằng sau nhìn con Lu gặm xương. Trong đầu miên man suy nghĩ, hắn nhớ tới em, bà và mẹ của mình, lo lắng không biết họ bây giờ như thế nào rồi, có bị thương không, có được ăn no không... Càng nghĩ càng thấy nóng ruột mà không có phương án nào để giải quyết, hắn chuyển ra nghĩ về tương lai của mình mà thấy mù mịt.

Ngoài kia thay đổi nhanh quá, bao nhiêu là cái mới nảy sinh, hắn không biết mình phải làm gì để có thể sống sót, an toàn. Hắn muốn về quê ngay lập tức tìm bà và em, nhưng hiển nhiên điều đó bây giờ là không khả thi. Bị cô lập một mình ở đây, hắn cảm thấy cô độc, lúc nào cũng nom nớp lo sợ. Hắn muốn tới “Khu an toàn”, nơi có quân đội tập trung để được bảo vệ. Nhưng điều đó không hề dễ dàng chút nào vì chỗ hắn cách trung tâm thành phố khá xa, lực lượng cứu hộ của quân đội di chuyển đến nơi này khả năng rất thấp. Mà vấn đề nan giải phải giải quyết ngay bây giờ là phải tìm kiếm đồ ăn đã, bởi gạo trong thùng của hắn chỉ còn khoảng ba bát nữa, thực phẩm tươi sống cũng sắp hết, mấy thứ linh tinh còn lại chắc chắn sẽ không đủ lót dạ.

Ngẫm nghĩ một tí, Tân làm ra quyết định trong đầu là đi tìm kiếm thực phẩm. Không ngần ngại thêm nữa, hắn đứng lên tìm đôi găng tay đeo vào. Sau đó, hắn xách cái kìm cộng lực lên, vẫy tay gọi con Lu theo sát mình rồi chuẩn bị đi phá khóa mấy cái cửa phòng trọ còn lại. Tắt đèn pin cho vào trong túi áo khoác, hắn nhòm qua khe cửa ra bên ngoài liếc một vòng trước. Nghe ngóng một lát, không có tiếng động lạ, cũng như mỗi nguy hiểm gì, hắn mới nhẹ nhàng rút then, mở cửa đi ra bên ngoài.

Bên ngoài, trời đã hửng sáng hơn khá nhiều, nhưng mưa phùn vẫn không dứt và sương mờ thì ngày càng dày. Không gian yên ắng đáng sợ, thỉnh thoảng chỉ có một vài tiếng quạ kêu vang lên thê lương. Nhiệt độ đã ấm lên nhiều lắm, mặc dù vẫn còn khá lạnh, nhưng không rét buốt cắt da cắt thịt như trước.

Tân đảo mắt nhìn khắp xung quanh một vòng, tới vị trí cái cổng, hắn chăm chú quan sát một lúc. Thấy không có mối nguy hiểm nào, hắn mới cong người, nép sát vào bờ tường phòng trọ khuất dưới mái hiên rồi rón rén đi tới căn phòng phía trước.

Đứng trước cửa phòng ông bác bảo vệ, hắn bật đèn pin chiếu vào nhìn qua một tí. Căn phòng đơn sơ với rất ít đồ đạc, hắn không phát hiện ra dấu hiệu của đồ ăn nên nhanh chóng chuyển mục tiêu. Đến cửa phòng cậu sinh viên, hắn nhìn ngó bên trong một tí rồi ra hiệu cho con Lu đứng ngoài canh để một mình bước vào. Đứng giữa trung tâm căn phòng, hắn chiếu đèn nhìn hết một lượt.

Trong phòng này có khá nhiều thứ linh tinh như mô hình, đồ chơi điều khiển từ xa, loa, truyện tranh, bút vẽ, đài FM... Dù mọi thứ rơi vãi lung tung dưới đất, nó cho thấy sở thích sưu tầm lập dị của chủ nhân. Nhìn lướt qua một lượt, hắn không phát hiện ra đồ ăn. Thấy cái bàn học kết hợp tủ có vẻ khả nghi, hắn cúi xuống lục lọi mấy ngăn dưới tủ xem có cái gì ăn không, đồ ăn vặt như bánh trái chẳng hạn. Nhưng hắn kéo hết các ngăn mà không có đồ ăn, chỉ móc ra được một cái máy quay phim cầm tay cỡ nhỏ, nhìn qua rất hiện đại. Cảm thấy cái này hữu dụng, hắn cất nó vào trong túi áo khoác. Đang ngồi xỏm, hắn chiếu đèn pin đảo xung quanh thì tình cờ phát hiện dưới gầm giường có một thùng mì tôm.

Lại gần kiểm tra, hắn vui mừng khi thấy bên trong vẫn còn hơn một nửa. Hắn chuẩn bị mang về phòng mình cất đi thì bất ngờ nhìn thấy sâu giữa gầm giường có một cái đồng hồ đeo tay. Năm xuống, hắn nhào người với tay móc cái đồng hồ ra. Cầm lên xem, hắn thấy đây là đồng hồ thể thao kiểu dáng quân đội, nó tích hợp cả đồng hồ kim với đồng hồ điện tử, có cả la bàn dưới dây đeo rất đầy đủ. Đồng hồ vẫn chạy bình thường, kim báo là sáu giờ ba mươi sáng.

“Tút! Tút! Tút!”

Đang lặng yên ngẫm nghĩ, bỗng đồng hồ vang lên âm thanh báo thức khiến hắn giật bản mình đánh rơi xuống đất.

“Bịch!”

Vội vàng cúi xuống nhặt lên, hắn sợ hãi cuống cuống bấm loạn mấy cái nút xung quanh để tắt đi. Một tí sau, cuối cùng hắn cũng thành công tắt được báo thức. Sau đó, hắn rón rén nhào ra cửa, nhòm tới hướng cái cổng. Thấy nó vẫn bình yên, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Xoa nhẹ đầu con Lu mấy cái, hắn đeo cái đồng hồ lên tay. Điện thoại của hắn hết pin rồi, cái của nợ đây sau này cũng không dùng được nên cái đồng hồ này sẽ là vật thay thế xem giờ cực tốt. Quay lại, hắn tìm thêm chút nữa. Thấy không còn gì hữu dụng, hắn bê thùng mì tôm rón rén mang về phòng. Sau đó, hắn dẫn con Lu đi tới phòng hai vợ chồng trẻ ở kế bên phòng cậu sinh viên. Lại ra lệnh cho con Lu ngồi xỏm ngoài cửa canh, hắn tiến vào trong tới chỗ tủ lạnh rồi bắt đầu lục lọi.

Không lâu lắm, hắn móc hết ra trong tủ lạnh được một ít thực phẩm, rau củ còn sót lại. Ở bên cạnh tủ lạnh có cái thùng gạo, hắn mở nắp lên xem thì vui mừng khi thấy bên trong còn khá nhiều gạo, khoảng chục cân đi. Gom hết đồ cho vào bên trong cái thùng, hắn bê lên mang về thì trong lúc đi ra ngoài tình cờ liếc thấy thùng mì tôm dưới gầm giường. Tiện tay thu lại, hắn cẩn thận mang tất cả đồng đồ vừa tìm được về phòng. Lấy được gạo, hai thùng mì tôm và một ít thực phẩm, nỗi lo hết đồ ăn của hắn cũng vơi đi một chút. Nhưng với lượng tiêu thụ thức ăn ngày càng tăng của hắn và con Lu thì thế này có lẽ vẫn chưa đủ, cần phải kiếm thêm được càng nhiều càng tốt. Còn mấy phòng trọ bên dãy đối diện vẫn khóa cửa, bên trong chắc chắn vẫn còn đồ ăn nên đó sẽ là những mục tiêu kế tiếp của hắn.

Rót cho mình một cốc nước đầy, Tân tu một hơi hết sạch. Sau đó, hắn xách cái kim cộng lực nhìn trước ngõ sau, cong người chạy tới phòng đối diện. Nhíu mày, hắn nhìn cái khóa cửa mà cảm thấy khó khăn, đây là loại khóa chống trộm, to, nặng, móc khóa đầy được che chắn một nửa. Để phá được cái này chắc chắn hắn sẽ tốn rất nhiều sức, nhất là còn phải làm sao để âm thanh phát ra nhỏ nhất nữa.

Hí hoáy một lúc, hắn cất thử móc khóa nhưng không được. Cái khóa chất lượng tốt quá, hắn muốn cắt được nó thì phải dùng hết sức, khi đấy động tĩnh phát ra sẽ rất lớn. Phương án này không được, hắn gãi đầu chăm chú nhìn cái cửa tìm cách khác. Đang nhìn, hắn bất ngờ vỗ đầu mình một cái khiến con Lu đứng bên cạnh giật nảy mình. Hắn vừa phát hiện ra mục tiêu tốt hơn, nó lù lù trước mắt mà lúc này lại không nghĩ ra. Đó là, cái then cửa phòng trọ đã bị hạn gỉ, chọn điểm cắt này không thể tốt hơn được nữa.

Tìm được đầu mối, hắn gỡ kim cộng lực lên cắt ngay lập tức. Cẩn chặt rằng, hắn gồng mình vận sức nhích từng ít một.

“Cạch!”

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng khay cửa cũng bị hắn cắt đứt vang lên âm thanh rất nhỏ. Trước khi cái khóa rơi xuống, hắn đã vội đưa tay trái lên đỡ. Mát khóa, cánh cửa tự mở vào bên trong vang lên âm thanh kèn kẹt khá to khiến hắn hoảng sợ. Vội vàng vươn tay giữ lấy cái cửa, hắn ngoái đầu nhìn ra phía cổng. Không thấy có con quái vật nào bị thu hút tới, hắn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đặt cái khóa xuống, hắn vuốt nhẹ đầu con Lu mấy cái. Dặn nó đứng bên ngoài trông, hắn bật đèn pin đi vào phòng rồi bắt đầu lục lọi.

Căn phòng này là của một chị gái trẻ làm nhân viên bán hàng ngoài chợ. Chị ta có nấu ăn, nhưng do công việc bận rộn nên không nấu đều đều. Phòng không có tủ lạnh, hắn tìm được bên trong một thùng gạo nhỏ còn rất nhiều, khoảng hơn chục cân, một vài củ xu hào, nửa cái bắp cải cùng hai quả pin dự phòng có dung lượng lớn. Gom tất cả đồ lại, hắn cẩn thận vận chuyển về phòng mình. Xong xuôi, hắn liền tiếp tục nhắm tới mục tiêu kế tiếp là căn phòng bên cạnh.

Mất khá nhiều thời gian, đến tận chín giờ Tân mới phá khóa được hết các phòng và mang thực phẩm về. Rau củ, thịt thì không có thêm, vì những phòng kia cũng giống hắn, họ chỉ mua đồ ăn nấu đủ một bữa ăn hết chứ không để thừa. Nhưng may mắn là hắn tìm được thêm gạo, khá nhiều, tổng hơn hai chục cân từ ba phòng trọ ở đây đối diện. Ngoài ra, hắn còn tìm được ba thùng mì tôm nữa.

Mọi việc xong xuôi, hắn cũng cảm thấy hơi mệt, cả người nóng bừng, mồ hôi thì vã ra ngứa ngáy khó chịu. Hắn cởi áo khoác ra vắt xuống giường rồi ngồi xuống tựa vào tường thở hồng hộc. Lấy một chai nước suối to lúc này tìm được, hắn đưa lên miệng tu ừng ực. Bên cạnh, con Lu thấy hắn uống nước, nó liền vẫy đuôi liếm mép liên tục tỏ vẻ mình cũng khát. Thấy vậy, hắn đổ nước ra đầy một tô rồi đưa cho nó uống. Xong xuôi, hắn đưa tay áo lên lau mồ hôi rồi thần thần nhìn đồng chiến lợi phẩm.

Bất giác, hắn cảm thấy tiếc nuối cho những người ở trong xóm trọ. Họ đều là những người lao động vất vả, vì miếng cơm mà phải rời bỏ quê hương lên thành phố kiếm ăn. Chấp nhận một cuộc sống dè sẻn, tiết kiệm, thiếu thốn kham khổ, hi vọng có thể kiếm được cơ hội đổi đời ở chốn đô thị. Nhưng thảm họa xảy ra, tất cả biến thành hư vô, liệu trong số họ còn mấy người may mắn sống sót đây. Lấy được đồng đồ này, hắn muốn cảm ơn họ nhiều lắm. Nhưng tiếc thay, hắn sẽ không bao giờ có cơ hội đó.

Đang ngồi suy nghĩ, bỗng con Lu lại gần lấy chân kéo tay của Tân khiến hắn bừng tỉnh. Cúi xuống, hắn thấy nó dúi mõm vào chai nước, ý muốn uống thêm. Hành động của nó khiến hắn hơi kinh ngạc, con Lu có vẻ như đã khôn hơn trước. Vuốt ve đầu nó, hắn rót thêm nước vào bát cho con Lu uống. Nghe âm thanh tộp tộp uống nước của con Lu, hắn lách đầu đứng lên rồi chuẩn bị đồ đạc để leo sang tòa nhà bên kia quan sát.

Vẫn như hôm qua, hắn đeo cái ba lô nhỏ lên lưng. Bên trong có một ít thực phẩm ăn nhanh khi đói, gồm có mì tôm, hoa quả, bịch sữa và chút ít bánh kẹo hắn mới tìm được, thêm vài chai nước suối là đủ. Giắt cái rìu và mũi thương vào thắt lưng, hắn đeo cái súng cao su và ống nhòm lên trước ngực rồi mặc áo khoác chuẩn bị bước ra ngoài. Trước khi đi hắn ngoái đầu lại xem vì cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Nhìn thấy cái đèn pin, hắn chợt nhớ mình sẽ phải dùng cái này nên quay lại cầm lấy cái đèn nhỏ đút vào túi áo khoác.

Ra bên ngoài, đầu tiên Tân nhìn ngay tới chỗ cái cổng trước. Thấy nó vẫn an toàn, hắn mới quay lại cái then đóng cửa phòng mình lại. Đi lên mấy bước, hắn ngẩng đầu lên cao nhìn bầu trời. Gần vào giữa buổi trưa, mà trên cao vẫn còn dày đặc mây âm u tối. Sương mờ đã tan gần hết, nhưng mưa phùn vẫn còn liên miên không dứt. Trong không gian thỉnh thoảng lại văng vẳng tiếng quạ kêu, tiếng gào rú của quái vật khiến cho bầu không khí hoang vắng lạnh lẽo.

Nhắm hướng cuối dãy trọ nơi có cái thang, hắn khom người nép sát vào bờ tường chậm rãi đi tới.

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đầu quái vật

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 12: Đầu quái vật

Trèo lên cái thang, Tân ló đầu qua tường bao sang sân bên kia quan sát. Hắn thấy cái cổng sắt lớn mình đóng cài then vẫn an toàn, trong sân không có bất cứ dấu tích của sinh vật sống hoạt động mới nhẹ buông lỏng một hơi. Nhặt viên gạch đập xuống sân, hắn nhìn thêm một lúc nữa. Chắc chắn không có mối nguy hiểm nào, hắn mới quay lại bế con Lu trèo sang.

Tụt từ cây cảnh to sát bờ tường xuống mặt đất, ngay lập tức hắn kéo con Lu núp vào đằng sau chậu cây cảnh. Rút cái rìu ra cầm chắc trên tay, hắn lặng yên nhìn bao quát khắp mọi góc ngách. Trong tầm mắt của hắn, khoảng sân nhỏ lát gạch nung chỉ sau một đêm mà đã bị một lớp cỏ mỏng bao phủ. Bọn chúng mọc qua các kẽ nứt của mạch vữa, xanh mơn mớn biến cái sân như bị bỏ hoang lâu ngày khiến hắn hết sức kinh ngạc. Chưa hết, hai hàng cây cảnh trồng sát bờ tường bao cũng lớn lên với một tốc độ đáng sợ. Những cành lá được tia tốt chín chu lúc trước, bây giờ đã phát triển um tùm, tán lá xòe rộng, rễ cây buông thõng xuống chạm đất, nhiều chậu cây có rễ mọc tràn ra lung tung.

Cúi xuống, hắn tò mò bứt vài cây cỏ lên nghiên cứu. Hắn thấy đây là một giống cỏ lạ, bọn chúng mọc thẳng đứng thành từng chùm, thân dài cứng, lá nhỏ dạng kim, tán lá đầy những răng cưa màu tím rất khác biệt, một số bụi còn mọc ra hoa màu trắng, nhìn khá đẹp mắt. Từ bé đến giờ, hắn chưa bao giờ thấy loại cây này, kể cả trong sách báo hay ti vi cũng không có. Đây chắc chắn là một giống cây mới, hắn không biết nó ở đâu tới, làm sao có thể mọc lên nhanh như vậy.

Nghiên cứu thêm một tí, hắn chẳng phát hiện thêm được điều gì đặc biệt nên nhanh chóng bỏ qua mấy cây lạ mới mọc. Ngẩng đầu, hắn nhắm tới hướng cổng rồi nép sát vào bức tường mon men đi gần tới. Hé đầu, hắn nhòm qua khe sắt ra bên ngoài cổng quan sát.

Trong làn mưa phùn dày đặc, tầm nhìn của hắn cũng chẳng được bao xa, chưa kể trong tầm mắt còn bị ngăn cản bằng những đồng đồ nát to lớn của những tòa nhà đối diện bị sập. Cảnh vật trước mặt hắn vắng tanh, cây cỏ dây leo mọc lan tràn khắp mọi nơi, không khí thì ẩm ướt nồng nặc mùi hơi nước. Hắn không thấy bóng dáng con quái vật “Năm đầu người” nào vật vờ gần đây. Nhưng cái xác của con quái hôm qua hắn diệt đã biến mất. Không biết nó bị những con gì ăn sạch mà bây giờ chỉ còn lại một vài mẫu xương màu đỏ tươi khiến hắn lạnh sống lưng.

Trong không khí, mùi hôi thối như chuột chết, từ những gì của con quái vật còn sót lại bốc mùi thoang thoảng làm bụng hắn nhộn nhạo hết cả lên. Dứt khoát không nhìn nữa, hắn quay đầu chuyển mục tiêu tới tòa nhà.

Cúi người, Tân dẫn con Lu nép sát vào bờ tường bao ẩn sau lớp cây cảnh nhanh chóng bước tới. Nép sát vào một bên cửa, hắn ngoái đầu nhìn vào trong nhà. Trước mắt hắn là không gian u ám, càng vào sâu lại càng tối đen đến rợn người. Lặng yên nghe ngóng, hắn thấy trong nhà không có một chút âm thanh, yên tĩnh ngột ngạt khó chịu.

Nuốt một ngụm nước bọt, hắn cầm chắc cây rìu trên tay. Sau đó, hắn cúi xuống, xoa nhẹ đầu con Lu rồi bảo nó đi trước. Theo bước chân con Lu, hắn bật đèn pin chậm rãi vừa đi vừa soi mọi góc ngách. Bầu không khí tĩnh lặng vô cùng, hắn có thể nghe thấy tiếng móng chân của con Lu đập xuống nền đá hoa rất nhỏ cùng tiếng tim đập bình bình vì căng thẳng của mình. Càng đi sâu vào trong, hắn cảm thấy ngày một áp lực. Nó khiến một vài giọt mồ hôi li ti bắt đầu nhũ ra trên trán của hắn. Thần kinh tập trung cao hết mức có thể, tay phải hắn cầm chắc cái rìu run lên nhẹ nhẹ, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Một lát sau, hắn đi tới gian bếp. Đứng trước cửa, hắn vội soi đèn đến vị trí cái xác của con quái vật.

“Chít! Chít!” - Dưới ánh đèn pin, lập tức một đám chuột bị kinh hãi chạy tứ tán ra xung quanh.

Đứng ở khá xa, nhưng Tân vẫn bị một hai con chuột chạy va vào chân khiến hắn giật bắn mình. Hắn kinh hãi lùi về đằng sau rồi đập mạnh chân phải xuống đất.

“Bộp! Bộp!”

Bên cạnh, con Lu lập tức chồm lên, vồ lấy một con chuột. Nó dùng hàm răng sắc nhọn của mình cắn chặt cơ thể con mồi rồi ra sức quăng quật.

“Grừuuu!”

Mấy giây sau, Lũ chuột lẫn hết, để lại Tân đứng thờ đốc và con Lu vẫn còn ra sức cắn xé kẻ xấu số. Giờ tay áo lên lau mồ hôi trên trán, hắn ngăn con Lu lại không cắn con chuột chết nữa. Con Lu nhả ra, hắn ngồi xuống chiếu đèn vào quan sát. Nãy hoàng quá không nhìn kĩ, giờ tập trung nhìn, hắn liền kinh hãi vì con chuột chết này rất to. Nó phải bằng bắp chân, nông màu xám nâu bốc mùi hôi hám. Con chuột này khác xa với mấy con chuột bình thường, bởi mắt nó có màu xanh phát sáng dưới ánh đèn cùng với hàm răng sắc nhọn dày đặc trong miệng. Nhìn vào mấy cái răng kia, hắn rung mình khi tưởng tượng đến cảnh mình bị cắn.

Lấy lưới rìu gậy mấy cái, khi chắc rằng con chuột đã chết hẳn, hắn ngẩng đầu chiếu đèn tới vị trí xác chết. Bị chuột ăn, cái xác không đầu bây giờ nhìn hết sức ghê rợn. Nó làm hắn nổi da gà, buồn nôn vì thân thể bị cắn nhom nhở, nhiều mảng thịt biến mất chỉ còn xương trắng, nội tạng lòi ra kéo dài trên mặt

đất, máu đông và thịt vụn thì vương vãi khắp nơi. Xung quanh đầy ruồi nhặng, bọn chúng bâu kín cái xác để trứng sinh ra những con gòi bò lúc nhúc dưới da. Thời tiết ẩm lên, độ ẩm cao càng khiến cho cái xác bị phân hủy bốc mùi khó chịu vô cùng.

Đưa tay áo lên bịt miệng. Tân nhăn mày cố nén cảm giác kinh khủng. Hắn đảo đèn pin, cúi xuống tìm kiếm cái đầu lâu của con quái vật. Hôm qua, hắn nhớ mang máng rằng mình hất văng nó xuống gầm bàn ăn. Bây giờ, chiếu đèn vào hắn lại không thấy cái đầu lâu. Rõ ràng vết máu đông vẫn còn trên mặt đất, tại sao cái đầu lại biến mất được, hắn ần ần cảm thấy bất an nên xiết chặt cái rìu trong tay.

Tìm thêm một lát nữa, không thấy gì, hắn từ bỏ việc tìm kiếm cái đầu lâu vì rất có thể, nó đã bị chuột tha đi rồi. Ngẩng đầu, hắn chuẩn bị đứng lên thì dị biến phát sinh.

“Vút!” – Đột nhiên một vật thể lạ từ trong bóng tối bất ngờ nhảy bổ vào người Tân.

Quá bất ngờ, hắn giật nảy mình kinh sợ bật ngược về đằng sau. Giẫm vào đồ đạc linh tinh dưới đất, hắn trượt chân ngã ngửa xuống mặt đất.

“Loảng xoảng! Bịch!”

Ngay lập tức, cánh tay trái của Tân truyền đến cảm giác đau nhói bị vật gì đó cản khiến hắn nổi da gà, tóc gáy dựng đứng. Theo phản xạ, hắn vung vẩy cánh tay rơi cả đèn pin đang cầm, định hất tung thứ đó đi nhưng không được. Cấn chặt răng, tay phải hắn nắm chặt cán rìu, vung lên táng thẳng vào thứ kia.

“Phập! Phập!” – Âm thanh chặt vào xương thịt vang lên nghe rợn người.

Hắn chém được mấy nhát, cuối cùng cái thứ kia cũng văng ra rơi xuống đất. Thấy thế, con Lu ở bên cạnh liền lập tức lao tới cắn lấy vật kia rồi ra sức giật xé:

“Grừuu... Gràoo...”

Thoát khỏi trói buộc, hắn sợ hãi lùi dần về đằng sau rồi nhanh chóng với lấy cái đèn pin. Miệng thở hồng hộc, hắn vội chiếu đèn xem cái thứ vừa tấn công mình là gì. Ánh sáng lóe lên, hắn tròn lớn đôi mắt, khó tin khi biết vật tấn công mình không ngờ lại là đầu lâu của con quái vật “Nắm đầu người”. Nó không chết, bị hắn chặt đứt khỏi thân thể, chém rụng một nửa mảng nằm trên đầu, vậy mà nó vẫn sống. Thậm chí dưới cổ nó còn mọc ra những sợi dài như rễ cây màu đỏ, những thứ này vừa nảy đã quán chặt tay khiến hắn không vung ra được.

Tí tách!

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn từ trên trán hắn rơi xuống mặt đất. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy thật sự kinh tởm với thứ này, không ngờ rằng sức sống của nó lại đáng sợ đến vậy. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hắn đứng dậy cất tiếng gọi con Lu quay lại, ngăn không cho nó cắn xé cái đầu lâu nữa.

Sau khi con Lu buông cái đầu chạy về, Tân liền nắm chặt cái đèn tập trung nhìn đầu lâu con quái vật. Dưới ánh đèn pin, hắn thấy nó bị con Lu cắn xé tro trọi còn mỗi hộp sọ nằm bất động giống như đã chết. Rón rén lại gần, hắn đưa cái rìu chọc chọc vào đầu nó mấy cái.

Cái đầu không có một chút phản ứng, khả năng là nó đã chết thật rồi. Để cho chắc, hắn nghiêng rằng, cố nén cảm giác kinh tởm vung rìu bổ liên tiếp vào đầu. Một lúc sau, cái đầu bị hắn băm nát không còn hình dạng. Chắc chắn nó đã chết không thể chết được hơn nữa, hắn liền ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc. Thần kinh căng lên như dây đàn được buông lỏng, hắn bất giác cảm thấy mệt mỏi. Mồ hôi vã ra nhiều khiến cổ họng của hắn khô khốc. Đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, hắn tháo ba lô mở ra lấy một chai nước suối tu ừng ực. Dòng nước mát lạnh nhanh chóng xoa dịu cơn khát và giúp hắn tỉnh táo hơn hẳn.

Tân định ngồi nghỉ một tí cho đỡ mệt, nhưng trong những khoảng tối của gian bếp, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng loạt xoạt khiến hắn giật mình lạnh gáy. Vội chiếu đèn đến chỗ phát ra tiếng động, hắn rợn người khi thấy những con chuột to dùng bắt đầu lộ mặt. Bọn chúng đang nhích từng ít một lại gần cái xác của con quái vật. Dưới ánh đèn pin, đôi mắt của bọn chúng phát ra ánh sáng màu xanh yếu ớt nhìn rất đáng sợ. Để tăng cho mình sự dũng cảm, hắn nhặt lấy một cái bát con rồi đập thẳng vào con chuột.

“Choang!”

“Chít! Chít!” - Trúng mục tiêu, con chuột kêu lên hoảng sợ rồi chạy trốn khỏi tầm mắt của hắn.

Tạm thời xua đuổi được lũ chuột, nhưng hắn không cảm thấy an tâm hơn chút nào. Hắn chắc rằng, chỉ một lát nữa là bọn chúng lại kéo tới ngay. Lũ chuột quái dị này mặc dù chưa có biểu hiện gì lạ, nhưng hắn cứ ần ần có cảm giác không khỏe với bọn chúng. Tốt nhất, hắn nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này ngay.

Nghĩ vậy, Tân đeo ba lô đứng lên chuẩn bị dẫn con Lu đi ra ngoài. Nhưng đi được vài bước, hắn chợt nhớ rằng mục đích của mình vào đây là để tìm kiếm đồ ăn. Giờ không tranh thủ lấy luôn, để lần sau vào cái xác phân hủy mạnh, chắc chắn hắn sẽ phải chịu đựng khủng khiếp hơn nữa. Chưa kể trong này rất nhiều chuột nữa, hắn không nhanh tay thu thập thì chả mấy mà thức ăn bị bọn chúng xơi hết. Lưỡng lự một tí, hắn cau mày quay lại rồi bắt đầu lục lọi tìm kiếm.

Tiến đến chỗ cái tủ lạnh, hắn soi đèn rồi bắt đầu vơ vét. Một ít rau củ, quả, trứng, hộp sữa tươi... Nói chung là cho tất cả những cái gì ăn được vào trong ba lô. Xong xuôi, hắn bịt miệng, cố nén cảm giác kinh tởm rồi đi xung quanh tìm kiếm khắp gian bếp. Rất nhanh, hắn tìm được một thùng đựng gạo thông minh, loại hai mươi cân dựng sát tường, một thùng mì tôm và một thùng phở gói. Cho đèn pin vào miệng cắn, hắn vận sức bê hết ra ngoài cửa để.

Lát nữa về, hắn sẽ mang tất cả vào phòng của mình.

Quay đầu, hắn đảo mắt hướng tới cái cầu thang. Nắm chặt cán rìu, hắn cúi xuống xoa nhẹ đầu con Lu mấy cái rồi hết sức cẩn thận bước đi lên tầng trên. Tầng hai này có ban công là kính nên ánh sáng từ bên ngoài hắt vào khá nhiều, hắn không phải soi đèn cũng nhìn thấy hành lang mờ mờ. Nhanh chóng tìm đến phòng tắm, hắn cần phải tẩy rửa vết máu đông và một ít thịt vụn trên mặt đi ngay vì nó thật kinh tởm. Dòng nước lạnh buốt không chỉ rửa trôi đi vết bẩn, mà còn giúp hắn tỉnh táo rất nhiều. Tiện tay, hắn rửa luôn cái rìu, chứ để nó dính máu thế này thật không tốt.

Vệ sinh cá nhân xong, hắn ra ngoài mở cửa lục từng phòng một, kiểm tra xem có lấy được cái gì không. Nhưng hắn tìm hết mấy phòng mà chẳng thu hoạch được gì, trên này là phòng ở cá nhân, bên trong có rất nhiều đồ đạc linh tinh nhưng lại không có đồ ăn.

Không mất thời gian thêm nữa, hắn cất bước tiến lên tầng tiếp theo cẩn thận lục soát. Tầng này có một phòng của con gái chủ nhà, ở bên trong hắn tìm được vài hộp bánh kẹo sô cô la cao cấp và một cái ô màu hồng khá đẹp. Bên ngoài, trời vẫn còn mưa phùn, cái ô này tí nữa sẽ hữu dụng nên hắn buộc vào đằng sau ba lô rồi lại tiếp tục cất bước. Mấy tầng tiếp theo, hắn không thu hoạch được gì cả, đa số phòng bên trên là bỏ trống, không có người ở. Đúng là người giàu có khác, xây nhà rõ nhiều tầng rồi bỏ đấy, những tầng nghèo như hắn thì không bao giờ hiểu được.

Một lát sau, Tân tiến lên sân thượng. Bên ngoài, bầu trời vẫn âm u, mưa phùn thì rơi rả rích liên miên không ngớt. Sương mờ đã tan hết, nhưng tầm nhìn cũng không tăng lên đáng kể nếu nhìn bằng mắt thường.

Tiến tới vị trí ngày hôm qua, hắn dựng cái ô lên che tạm rồi lúi ông nhòm ra bắt đầu quan sát. Bên cạnh, con Lu cũng bắt chước nhìn xuống, chả biết nó có thấy được cái gì không, nhưng có nó đi theo thật tốt, giúp hắn vui đi nỗi cô độc sợ hãi đối với thể giới đáng sợ ngoài kia.

Qua ống kính ống nhòm, Tân thấy thành phố Nội Hà hôm nay đã thay đổi chóng mặt. Chỉ sau một đêm, cây cỏ đã phát triển với tốc độ đáng sợ, những đồng đồ nát từ các tòa nhà gần như đã bị phủ kín bởi màu xanh. Giống dây leo lạ mọc lên khắp nơi, nó len lỏi leo lên những tòa nhà cao tầng còn đứng vững với kích thước cực lớn. Các hàng cây đại thụ trồng ven đường, to cao lên phát triển nhanh phá vỡ quy hoạch, những cây trước kia hắn nhớ còn bé tí mà giờ phải to bằng mấy người mới ôm hết. Từ lúc thảm họa động đất đến bây giờ, đô thị hiện đại đầy nhà cao tầng khi xưa đã biến đổi gần như hoàn toàn, những dấu tích của con người bị thiên nhiên xóa sổ một cách chóng mặt. Thậm chí, không khí bị ô nhiễm nặng của thành phố cũng trở nên ngày một trong lành tươi mát.

Đảo mắt nhìn quanh, rất nhanh hắn liền phát hiện bóng dáng của quái vật “Nắm đầu người”. Số lượng quanh đây có vẻ đông đảo hơn hôm qua, bọn chúng lảng vảng tản mát khắp nơi, đứng riêng lẻ vật vờ. Thình thoảng, hắn còn chứng kiến bọn quái vật tụ tập thành một nhóm nhỏ bầu kín một chỗ điên cuồng cắn xé cái gì đó. Tưởng tượng ra rằng, rất có thể bên dưới kia là một vài người xấu số không may bị quái vật tóm, hắn bất giác cảm thấy đau xót và bất lực.

Hướng ống kính ra xa hơn chút, hắn bắt đầu nhìn thấy lũ quạ đậu trên dây điện, bóng đèn cao áp. Số lượng của bọn chúng đã giảm đi rõ rệt, chỉ còn thưa thớt vài con chứ không đông trập một lần như hôm qua. Hắn đoán rằng bọn chúng đã rỉa hết mồi trên những cái xác của người xấu số rồi chuyển đi nơi khác.

Tìm kiếm một lúc, hắn cảm thấy lạ quá. Trong ống kính ống nhòm, hắn soi mãi mà không nhìn thấy một con bướm đen nào. Hôm qua bọn chúng xuất hiện rất đông, thế mà bây giờ lại biến đâu mất không để lại dấu tích. Đưa tay lên gãi đầu, hắn chỉnh tiêu cự cho xa hơn chút nữa thì bất ngờ bên dưới vang lên âm thanh quái vật “Nắm đầu người” gào rú.

“Grummm!”

Âm thanh phát ra ở khoảng cách rất gần làm Tân thót tim giật bắn mình. Vội bỏ ống nhòm ra, hắn nép sát vào lan can cúi xuống quan sát. Hình ảnh xuất hiện trong mắt, hắn kinh hãi đến tái cả mặt khi chứng kiến bên dưới có ba con quái vật đang đứng với khoảng cách khá gần chỗ này. Hai con ngay sát mé phải tòa nhà, đứng trên đồng đồ nát khuất bên cạnh cái cống. Với vị trí này, lúc này ở bên dưới hắn không thể nhìn thấy bọn chúng được. Con còn lại thì ở trên đường phía sau lưng dãy trọ, cách không xa phòng hắn lắm. Nghĩ tới lúc sáng, hắn thân nhiên nấu ăn, hoạt động mà không biết gần đây có quái vật mà toát cả mồ hôi hột. Vì sự an toàn của bản thân, hắn nghĩ phải tìm cách tiêu diệt ngay mấy con này mới được. Nhưng trước đó phải quan sát thêm nữa đã, nhờ đầu gần đây có đàn quái, hắn gây ra động tĩnh nó bầu lại gần thì chỉ có mà ôm hận.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Dụ quái

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 13: Dụ quái

Tân căng mắt tập trung quan sát khu vực xung quanh tòa nhà và dãy trọ. Trong bán kính khoảng năm trăm mét đồ lại, hần may mắn không nhìn thấy có thêm một con quái vật nào nữa. Thở phào một hơi, hần đưa ống kính ra xa hơn một chút. Cách khoảng gần một cây số, hần mới tiếp tục nhìn thấy đám quái vật “Nấm đầu người” và lũ quạ. Ở khoảng cách này đã tương đối xa, nếu hần không gây ra động tĩnh quá lớn thì lũ quái vật sẽ không kéo tới.

Để chắc ăn, hần chăm chú quan sát lũ quái vật đằng xa thêm một lúc nữa thì bất ngờ phát hiện ra một điều vô cùng lạ. Đó là, những con quái vật “Nấm đầu người” không còn chạy loạn lao tới nơi phát ra âm thanh một cách vô thức nữa. Trong tầm mắt của hần, trên đồng hồ nát của một tòa nhà, có vài con quạ tụ tập kêu lên liên tục, nhưng bên cạnh những con quái vật lại ngó lơ với âm thanh này. Bọn chúng tro ra, đi lại vật vờ không quan tâm, biểu hiện giống như đã phân biệt được đây không phải là tiếng động do con mồi tạo ra. Hoặc đúng hơn, bọn quái vật bắt đầu có nhận thức, chứ không còn hành động theo bản năng nguyên thủy nữa.

Bọn quái vật “Nấm đầu người” rất có thể là một dạng sống mới.

Phát hiện ra điều này khiến hần cảm thấy kinh hãi toát mồ hôi hột, những sinh vật sống có nhận thức bao giờ cũng khó đối phó với loại vô tri vô giác hành động theo quy luật. Ban đầu, bọn chúng mới có thể rất ngu ngơ, dễ dàng lừa dối, nhưng sau một thời gian học tập, thích nghi với môi trường, rất có thể lũ quái vật sẽ tiến hóa trở nên kinh khủng vô cùng.

Như vậy, việc hần phải giải quyết mấy con quái vật gần đây là điều cấp bách bắt buộc phải làm. Nếu không, nhờ đâu có lúc bọn chúng không ra tìm tới hần thì chỉ có nước chết. Mặc dù điều này vẫn chỉ là suy đoán của hần, nhưng cẩn thận không bao giờ là thừa cả. Cẩn chặt rằng, vì sự an toàn của mình, trong đầu hần làm ra quyết định phải tiêu diệt mấy con quái vật bên dưới. Ước lượng khoảng cách, hần chuẩn bị đi xuống tìm vị trí đẹp để tấn công nó thì bụng lại bất ngờ sôi lên.

Ngay sau đó, cảm giác đói cồn cào ruột gan bùng lên khiến hần phải nhăn mặt. Giơ đồng hồ trên tay lên xem, hần thấy mới có hơn mười một giờ một tí. Thức ăn tiêu hóa nhanh quá, hần mới ăn xong cách đây vài tiếng mà giờ đã đói. Đây cũng không phải là lần đầu hần cảm thấy như vậy. Từ lúc thảm họa xảy ra xong, đến khi quái vật xuất hiện, hai ngày nay hần đã ăn gần như liên tục rất nhiều, vậy mà cảm giác đói vẫn rất nhanh kéo đến. Đặc biệt là hần bị thương thì rất mau lành, nhanh hơn trước kia thấy rõ, khi ăn no cũng cảm thấy cơ thể sung sức hơn trước. Tất cả những điều này, khiến hần có ngu đi nữa cũng phải nhận ra rằng, bên trong cơ thể của mình đang thay đổi cái gì đó. Theo tác dụng ban đầu, thì nó không hề xấu, chỉ là hần hơi bất tiện vì phải mất thời gian ăn nhiều hơn và lúc nào cũng phải lo lắng vấn đề thức ăn.

“Ọc... Ục... Ục...” – Đang cau mày suy nghĩ, bụng của hần lại sôi lên nhắc nhở.

Tạm gác mọi chuyện ra đằng sau, Tân quay lại kéo khóa mở ba lô lấy ra mấy gói mì tôm. Xé bỏ lớp vỏ, hần vội vã cho vào miệng ngấu nghiến nhai. Bên cạnh, con Lu thấy hần ăn liền nhìn chăm chăm rồi liếm mép liên tục. Biết nó cũng đói, hần liền lấy vài miếng thịt tươi và đốt sương vắt cho nó ăn. Không có thời gian chế biến, hần đành để con Lu ăn tạm như vậy. Dù sao, nó cũng chả có vấn đề gì nếu ăn thịt sống.

Ăn hết năm gói mì tôm, nửa nải chuối, một vài quả táo lê và uống thêm một hộp sữa tươi, cuối cùng hần cũng thấy lưng lưng bụng. Cảm chai nước suối to, loại một lít rưỡi, hần ngửa cổ uống một hơi nửa chai thì cảm giác đói mới không còn nữa. Bên cạnh, con Lu đã ăn xong và đang nhìn hần thèm thuồng. Chắc nó còn đói, hần liền bóc vài gói mì tôm sống cho nó ăn nữa.

Một lúc sau, hần và con Lu cũng giải quyết xong bữa trưa. No bụng, hần nhớ tới việc cấp bách phải làm ngay lúc này nên gom đồ dẫn con Lu đi xuống tầng dưới. Ngắm ngía một tí, hần tìm ra vị trí thích hợp để tấn công con quái vật “Nấm đầu người”. Đó là tầng ba, chỗ ban công ngày hôm qua hần đứng bắn chết con quái vật trước cổng.

Mục tiêu là con quái vật “Nấm đầu người” đang đứng vật vờ phía sau dãy trọ của hần, có khoảng cách với nơi đây tầm gần một trăm mét đồ lại. Con quái này nếu không diệt, hần ở trong phòng trọ sẽ ăn không ngon, ngủ không yên với nó. Vì sự an toàn của mình, hần quyết tâm phải tiêu diệt nó ngay bây giờ. Nhíu mày, hần lắp bi sắt rồi kéo súng cao su ngắm vào đầu con quái vật. Hít vào thở ra mấy hơi cho ngực bớt nặng, hần xiết chặt đôi tay để không run nữa. Mấy giây sau, hần nín thở nhả đạn.

“Vút!” – Viên bi sắt bay đi với tốc độ rất nhanh.

“Bụp!” – Nhưng rất tiếc nó đã chệch mục tiêu mà đập xuống mặt đất.

Động tĩnh gây ra quá nhỏ, nó không làm cho con quái vật chú ý mà vẫn tiếp tục vật vờ như trước. Nhát bắn rất mạnh, nhưng không trúng mục tiêu là do khoảng cách quá xa. Mới cả lúc kéo dây nhả đạn, tinh thần hần căng thẳng quá nên run tay nhẹ nhẹ, ngắm không chuẩn như lúc ban đầu nữa.

Điều chỉnh tư thế, hần hít thở đều mấy hơi, cố gắng bình tĩnh lại rồi ngắm bắn lần nữa. Hần bắn thêm ba viên đạn, nhưng tất cả đều trượt. Cuối cùng, hần nhận thấy rằng, với khoảng cách này mình sẽ rất khó bắn chuẩn. Mà dù có trúng đích thì uy lực cũng giảm đi nhiều lắm, không đủ để gây uy hiếp cho con quái.

Dừng bắn, Tân đưa ngón tay cái lên cằm nhẹ, trong đầu thì cấp tốc suy nghĩ tìm biện pháp “Nó ở xa quá... làm sao để dụ nó lại gần đây nhỉ... À!... Đúng rồi!... Nó bị thu hút bởi âm thanh... Mình có thể lợi dụng điểm này...” Ý tưởng lóe lên, hần cảm thấy cái này rất khả thi nên bắt tay vào thực hiện ngay.

Cúi xuống, hắn nhìn ngó xung quanh xem có cái gì hữu dụng để gây ra động tĩnh thu hút con quái vật chạy về trước công. Nhìn một tí, hắn thấy rìa ban công có để vài cái chậu hoa nhỏ bằng sứ rất bắt mắt. Cầm một cái lên ước lượng thử, hắn cảm giác khá đầm tay có thể dùng được. Lúc vung tay chuẩn bị ném xuống, hắn liền lưỡng lự không biết mình có nên làm thế này hay không. Bởi đứng không xa chỗ này còn hai con quái vật khác nữa, động tĩnh lớn rất có thể sẽ kéo bọn chúng đến. Mà chưa kể, bọn quái này cũng bắt đầu có nhận thức, hắn không chắc rằng liệu tiếng động rơi vỡ của chậu hoa có thể thu hút được bọn chúng hay không. Nhưng không làm, hắn còn rơi vào hoàn cảnh tồi tệ hơn nữa. Thôi thì liều ăn nhiều, hắn cắn răng, trợn lớn hai mắt dùng sức đập chậu hoa xuống khoảng trống trước công.

“Choang!” - Trong không gian yên tĩnh, tiếng chậu sứ vỡ ra không hề nhỏ.

Đứng ở khoảng cách không xa, chắc chắn con quái vật, mục tiêu bị Tân nhắm đến đã nghe thấy, nhưng nó không phản ứng như hắn dự đoán. Nghe thấy động tĩnh, nó chỉ sinh động hơn một chút, đảo mắt nhìn quanh một tí rồi lại bất động. Cái này giống như nó đã phân biệt được âm thanh do đồ vật gây nên khác với âm thanh của sinh vật sống hoạt động.

Hành động của con quái khiến hắn bắt đầu thấy lo lắng. Cắn răng, hắn nhặt thêm vài chậu hoa nữa đập liên tiếp xuống chỗ cũ.

“Choang...! Xoảng...! Choang...!”

Âm thanh vang lên liên tục, động tĩnh lớn, cuối cùng cũng thu hút được con quái vật. Nhưng nó không phải chỉ có một con, mà hắn kinh sợ khi thấy có thêm con thứ hai không biết từ chỗ nào chạy đến. Sự xuất hiện bất ngờ của con thứ hai, đã phá vỡ hoàn toàn đi kế hoạch ban đầu, khiến hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tiếp cận nơi phát ra tiếng động, hai con quái liền đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm mục tiêu. Không được để lộ vị trí, hắn vội vã kéo con Lu nép sát xuống ban công rồi nhòm qua khe sắt quan sát. Hắn thấy, hai con quái vật bên dưới này là xác chết của một người đàn ông trẻ và một người phụ nữ nội trợ trung tuổi bị tàn phá nặng nề. Điều khiến hắn kinh hãi là, trong hai con quái, có một con biến dị khác biệt rất nhiều với con còn lại.

Đó là, trên thân thể con quái nam, những bộ phận bị tàn phá nặng nề gần như không còn hình dạng bỗng nhiên mọc ra một lớp rễ cây quấn quanh. Nó được sắp xếp giống như các bó cơ, mạng lưới mạch máu, để rồi xây dựng lại thành một cơ thể hoàn chỉnh ban đầu. Số lượng cây nằm trên đầu nó cũng nhiều và to hơn con bên cạnh, có màu đỏ đen đậm đặc chứ không phải đỏ tươi. Đặc biệt, qua quan sát, hắn thấy các cử động của con quái biến dị rất linh hoạt, ánh mắt linh động khác xa con quái còn lại.

Hắn không biết tại sao con quái này lại có chút khác biệt. Nhưng hắn cảm nhận được một điều rất rõ, là con quái này nguy hiểm hơn con bên cạnh một bậc. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn bắt đầu lưỡng lự có nên tấn công tiếp bọn chúng hay không. Vì nếu tấn công, hắn có khả năng rất lớn sẽ gặp nguy hiểm.

Căng thẳng quá, mồ hôi của Tân bắt đầu vã ra, quả tim đập mạnh bình bịch như trống, trước ngực thì trở nên nặng nề khó thở. Ở bên cạnh, con Lu cảm nhận được tâm trạng bất an của chủ nhân. Nó liền chạy lên đứng trước mặt hắn giẫm hai chân trước lên lan can. Miệng gầm gừ nhẹ, nó đã sẵn sàng lao tới tấn công quái vật nếu có bất cứ vấn đề nào xảy ra với hắn mà không có một chút sợ hãi.

Hành động của con Lu khiến hắn cảm thấy an tâm hơn một chút. Nhắm mắt lại, hắn hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra. Khi mở mắt, ánh mắt của hắn trở nên kiên quyết. Hắn sẽ tấn công tiêu diệt hai con quái vật này. Mặc kệ nó ở đây, hắn ngày càng cảm thấy bất an, áp lực đến khó thở, lo sợ nơm nớp trong lòng cực kì khó chịu. Mà hôm qua hắn cũng tự tay tiêu diệt hai con rồi, nắm bắt được điểm yếu thì giết cũng không khó. Chỉ là, trong lúc thực hiện việc này không mấy dễ chịu, nhưng để sống sót, hắn hiểu được mình phải làm quen dần với nó.

Trong đầu làm ra quyết định, Tân hít một hơi thật sâu rồi nín thở. Sau đó, hắn nhú mào, nhòm lên khỏi ban công giờ súng cao su nhắm vào đầu một con quái vật bên dưới. Ưu tiên tiêu diệt mối nguy hiểm cao trước, hắn chọn mục tiêu tấn công là con quái vật “Nắm đầu người” biến dị, vì cảm giác nó rất nguy hiểm. Nhắm chuẩn, hắn ổn định hai tay cho đỡ run trong ba giây rồi nhả ra.

“Păng!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Quái vật biến dị

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 14: Quái vật biến dị

Viên bi sắt bay nhanh với tốc độ đáng sợ trúng đích. Ngay tức thì, một mảng nằm trên đầu con quái vật biến dị vỡ tung bắn ra xung quanh rồi âm thanh va chạm vào hộp sọ vang lên ghê tai.

“Bốp!”

“Graooo!” – Trúng đòn hiểm, con quái vật đau đớn gào lên một tiếng rồi loạng choạng ngã xuống mặt đất co giật.

Nghे tiếng hét thảm thiết của đồng bạn, con quái vật nữ bình thường bên cạnh liền hoảng loạn chạy trốn. Nó mất phương hướng đâm rầm vào cổng sắt rồi ngã ngửa ra đằng sau.

Động tĩnh của hai con quái gây ra khá lớn làm Tân hoảng sợ. Nhất là con quái vật nữ, nó ngã xuống được một tí liền đứng dậy ngay rồi tiếp tục chạy đâm đầu vào cổng sắt phát ra âm thanh liên tục. Toát mồ hôi hột, hấn cuống lên tìm cách ngăn chặn lại ngay nguồn phát ra âm thanh này. Tạm thời bỏ qua cho con quái vật biến dị, hấn vội vàng đứng dậy, lấp bi sắt giương súng cao su nhắm vào đầu con quái nữ rồi bắn.

“Phup!” – Nhất bắn chính xác, đầu con quái lập tức vỡ tung một mảng nằm lớn.

“Uych!” – Con quái ngã xuống mặt đất giật giật, nó có vẻ yếu hơn con quái biến dị khi không kịp rống lên tiếng nào.

Thế giới yên tĩnh trở lại, cảm giác sợ hãi hốt hoảng của Tân cũng buông lỏng được đôi chút. Cấn chặt răng, mắt hấn vẫn đầy tơ máu lấp bi sắt bắn liên tục vào con quái nữ. Hấn muốn nhân lúc nó yếu, dứt điểm ngay để không phát sinh thêm sự cố bất ngờ nào nữa. May mà động tĩnh vừa rồi vẫn chưa thu hút những con quái vật ở xa, nếu không hấn chỉ có thể ôm hận mà thôi.

“Bup! Phặc! Cốp!”

Một lát sau, đám nằm trên đầu con quái bị bóc đi phân nửa khiến nó gần như bất động. Lấp đạn, hấn cẩn thận ngắm chuẩn để kết liễu luôn con quái nữ thì bất ngờ cảm thấy rợn người. Lòng tơ dưng đứng lên, hấn sờn hết cả gai ốc. Bàn năng sinh tồn mách bảo hấn rằng có một thứ gì đó vô cùng nguy hiểm đang bao trùm lên bản thân mình. Bên cạnh, con Lu cũng cảm nhận được mối uy hiếp đáng sợ nên nó lông lên gầm gừ ngày một dữ tợn. Mồ hôi vã ra lạnh buốt, hấn tạm ngừng bắn rồi vội ngẩng đầu hướng ánh mắt tới nơi phát ra nguy hiểm.

Khi hình ảnh xuất hiện trong mắt, mặt hấn liền tái nhợt loạng choạng lui về đằng sau cho đến khi chạm vào bức tường. Dưới mặt đất, con quái vật “Nắm đầu người” biến dị không biết đã gượng dậy đứng lên từ lúc nào và nó đang nhìn về phía hấn với đôi mắt đỏ rực phát sáng. Trong ánh mắt của nó lạnh lẽo như xác chết, nhưng lại chứa đầy sự bạo ngược và khát máu khiến hấn cảm thấy sợ hãi bủn rủn cả chân tay. Điều đặc biệt, là cơ thể của con quái vật này đã biến đổi khác với lúc trước một ít. Những sợi rễ cây không biết bằng cách nào đã mọc ra nhiều hơn, nó bao phủ tạo thành một lớp màng mỏng, che kín đám nằm trên đầu nhìn giống như những bọc thịt, khối u vậy.

Con quái vật biến dị nhìn thấy Tân, nó vô cùng căm hận rống lên một tiếng rất to. Rồi trong lúc hấn vẫn còn chưa kịp phản ứng, nó gồng mình lao tới chỗ cái cổng tìm cách vượt qua.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Hành động khiêu khích của con quái vật biến dị ngay lập tức làm con Lu mất bình tĩnh. Nó không tỏ ra sợ hãi như hấn, mà nhảy hai chân trước lên lan can lồng lộn gầm gừ để thị uy.

“Grừrưu! Gâu!”

Tân đang đơ người vì sợ, đột nhiên tiếng sủa của con Lu vang lên chói tai khiến hấn giật mình tỉnh lại. Chứng kiến con quái vật biến dị bám vào cổng sắp tèo qua sang bên đây, hai mắt hấn tròn lớn như muốn nứt. Đứng trước khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm, máu của hấn liền sôi lên, các dây thần kinh bản năng thúc đẩy cơ thể hành động.

Hấn nghiêng răng, giương súng cao su ngắm vào đầu con quái vật biến dị rồi móc bi sắt bắn liên tiếp.

“Phup! Phup! Bắg!”

Mất đi sự bình tĩnh, hấn bắn không còn chuẩn được như lúc trước, nhất trúng, nhất không, mà cho dù bắn trúng, hiệu quả cũng không còn được cao như trước nữa. Đám rễ cây bảo hộ mới mọc trên đầu con quái có sức chịu đựng thật đáng kinh ngạc. Bi sắt bay đập vào nó chỉ làm gãy rụng một hai cây nằm chứ không bóc đi cả mảng được như viên đạn đầu tiên.

“Graooo!” – Con quái vật biến dị gào lên đau đớn, nhưng lần này nó không dễ dàng tê liệt rơi xuống như trúng phát bắn đầu tiên mà vẫn cố leo lên.

Phản ứng dữ dội ngoan cố của con quái tạo thành áp lực làm hấn muốn ngạt thở. Cố gắng chịu đựng, hấn tăng tốc độ bắn và chính xác đến mức cao nhất có thể với mong muốn sẽ khiến nó ngã xuống khỏi cái cổng ngay bây giờ.

Mặc dù lúc đầu bắn trượt cũng nhiều, nhưng theo thời gian hấn bắn ngày một tốt hơn. Nó khiến cho đám nấm màu đỏ đen to lớn trên đầu con quái vật biến dị dù được bọc một lớp rễ cây cũng phải bị bóc đi khá nhanh. Cuối cùng, sau một nhát bắn trí mạng đánh gãy cây nấm lớn nhất giữa đỉnh đầu, con quái phải ôm hận ngã xuống đất. Lần này, nó không gượng dậy mạnh mẽ như trước nữa mà bất đầu co giật giống như con quái vật bình thường bên cạnh.

Con quái vật đáng sợ đã trọng thương, hấn vội nắm lấy cơ hội móc bị sắt ra chuẩn bị kết liễu nó khẩn cấp. Nhưng cho tay vào hộp lấy, hấn sờ mãi mà không bắt được viên nào. Ân ân cảm thấy bất an, hấn cúi xuống nhìn hộp bị sắt thì kinh hãi phát hiện đạn của mình đã hết. Không có bị sắt, lấy tạm cái khác thay thế cũng được, nhưng ở trên tầng ba này, hấn kiếm đâu ra được chứ.

“Graooo... Gràmmm...” - Trong lúc Tân vẫn còn đang bối rối vì hết đạn, phía bên dưới đột nhiên vang lên hai tiếng gào rú chói tai của quái vật.

Vội ngoảnh xem, hấn liền sợ hãi đến khó thở khi có thêm một con quái vật “Nấm đầu người” khác không biết từ đâu chạy đến. May mắn, con quái vật mới tới này vẫn là loại bình thường như con quái nữ bị hấn bắn gần chết, nằm liệt dưới đất. Nhưng vấn đề là ở chỗ hấn hết đạn rồi, lấy cái gì để tiêu diệt bọn chúng bây giờ. Nếu cứ để con quái này rống thêm mấy tiếng nữa, chắc chắn chỗ này sẽ bị quái vật bu kín quây lại. Bọn quái thường đến thì hấn vẫn có thể trốn tránh được. Nhưng quái vật biến dị tới, hấn chắc chắn phải chết.

Nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu Tân nảy sinh ý nghĩ xuống dưới dùng rìu cận chiến với con quái kia rồi tiêu diệt bọn nó. Hôm qua, bắt đắc dĩ, hấn cũng phải đối phó với một con quái bằng cách này rồi. Hồi tưởng lại một tí, hấn cảm thấy mình có thể làm được. Bọn quái vật này ngoài hình dạng đáng sợ và sức sống ngoan cường ra thì cũng không có gì mạnh quá. Biết được điểm yếu của bọn nó, hấn chỉ cần tập trung tấn công vào đấy là diệt được ngay. Và đối thủ cũng chỉ có một con, hai con kẻ cả con biến dị cũng gần chết rồi, chắc không gây nguy hiểm được.

Cảm thấy ý tưởng rất khả thi, hấn hít sâu một hơi rồi rút cái rìu ra xiết chặt trong tay chuẩn bị dẫn con Lu chạy xuống chiến đấu với quái vật. Nhưng hấn chưa kịp hành động thì bên dưới đã có dị biến phát sinh.

Hấn trợn lộn hai mắt, khó tin khi chứng kiến con quái vật biến dị đang trọng thương đột nhiên vùng dậy. Sau đó, nó lao tới vồ lấy con quái vật bình thường nằm dưới đất bên cạnh, há miệng cắn nuốt đám cây nấm còn sót lại trên đầu. Những sợi rễ mọc trên người nó cũng rủ xuống, ngo ngoáy đâm xuyên vào cơ thể nạn nhân, và bằng mắt thường hấn có thể nhận thấy, cơ thể con quái vật nữ ngày càng teo tóp lại đến khô quắt.

Mọi việc diễn ra rất nhanh, chỉ một, hai phút là con quái vật bình thường bị con quái biến dị ăn sạch. Ăn xong con mồi, những tổn thương của con quái vật biến dị khôi phục nhanh chóng. Đám nấm đỏ đen trên đầu bị hấn bắn nát đã mọc lại một lớp mỏng cây non, những sợi rễ cây đâm xuyên qua cơ thể cũng nhiều hơn, to và có vẻ gần gốc. Đứng dậy, con quái ngẩng đầu lên rống một tiếng rung trời rồi đột ngột đảo hướng vồ lấy con quái vật “Nấm đầu người” bình thường mới tới. Sau đó, nó quán chặt lấy con mồi, tiếp tục ăn thịt như lúc này mặc cho nạn nhân vùng vẫy.

Một lúc sau, khi đã ăn sạch con mồi thứ hai, những cây nấm trên đầu con quái vật biến dị cũng khôi phục được gần một nửa. Đột nhiên, nó quay ngoắt lên nhìn Tân, dùng ánh mắt đỏ rực tràn ngập sự hận thù khóa chặt lấy hấn.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cây ăn thịt

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 15: Cây ăn thịt

Nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu ngập tràn sự oán độc của con quái vật “Nấm đầu người” biến dị, Tân cảm thấy nỗi sợ hãi cứ từng đợt, từng đợt thốc lên não khiến hấn tê cứng người lại. Mặt mũi trắng bệch, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán rơi xuống, hấn không biết mình bây giờ phải làm gì cho đúng. Bên cạnh, con Lu cũng cảm nhận được mối uy hiếp đáng sợ. Hai mắt nó đỏ lên, sục sạo trên ban công gầm gừ chỉ trực phi xuống để tấn công quái vật.

Gầm!

Giữa lúc bầu không khí đang cực kì căng thẳng đó, bỗng con quái vật biến dị gào lên rồi quay ngoắt đầu chạy. Hành động bất ngờ của con quái khiến hắn không kịp phản ứng, sững sờ cả người. Thờ phào một hồi, cơ thể hắn như bị rút hết sức lực buông thõng ngồi bệt xuống mái hiên. Mấy giây sau, trong đầu như nghĩ đến điều gì đó kinh khủng, hắn liền trợn lớn hai mắt, mặt tái mét đi rồi giật bản mình tỉnh hồn lại. Nhìn vào hướng con quái vật biến mất, hắn cắn răng chạy vội lên trên tầng thượng. Đứng sát bên cạnh, con Lu thấy chủ nhân của mình chạy đi, nó liền lập tức bám theo sau mà không cần biết chạy để làm gì.

Leo lên gác thượng, Tân lập tức chạy tới vị trí quan sát quen thuộc. Sau đó, hắn vừa thờ hồng học vừa vội đưa ống nhòm lên mắt nhìn xuống khu vực con quái vật biến dị biến mất. Nhưng nhìn mãi, hắn không thấy bóng dáng con quái đâu. Nó đã biến mất trong tầm mắt của hắn, có lẽ là lần trốn sau những tòa nhà lằng lằng hoặc đông đồ nát to lớn. Hành động bất ngờ của con quái mang đến cho hắn áp lực như muốn bóp nghẹt lồng ngực.

Hắn tự hỏi, tại sao con quái vật đang điên cuồng tấn công mình, sau khi ăn thịt đồng loại phục hồi vết thương xong, nó lại lựa chọn chạy trốn. Ngẫm nghĩ một tí, hắn đoán rằng, có khả năng con quái đã biến đổi thông minh hơn. Nó nhận thức được ra việc mình đang cố gắng trèo qua cổng tấn công hắn là vô ích. Nó sẽ lại bị hắn bắn cho trọng thương đến chết như lúc đầu. Cho nên, nó chọn cách bỏ trốn, tìm kiếm một cơ hội ngon ăn khác. Chỉ nghĩ đến việc, ẩn trong bóng tối ngoài kia, có một con quái vật đáng sợ lúc nào cũng دنبال tìm cách xé xác mình là hắn đã cảm thấy sợ hãi tái mét mặt rồi.

Con Lu ngồi bên cạnh Tân đang lẻ lười thờ hồng học nhìn xuống dưới. Bỗng nó cảm nhận được chủ nhân của mình đang sợ hãi bất an, nên nhích từng chút một áp sát lại gần rồi liềm liềm tay hắn. Cảm thấy nhột nhột, hắn buông ống nhòm xuống quay ra nhìn con Lu. Nhìn vào con mắt duy nhất còn lại của nó, hắn bỗng cảm giác an tâm, bớt cô độc đi một chút. Đưa tay lên xoa đầu con Lu, hắn nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra. Mấy giây sau mở mắt, hắn cảm giác áp lực như núi đè nặng trên ngực nhẹ đi rất nhiều. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn nhú mồm giương ống nhòm lên tiếp tục tìm kiếm con quái vật biến dị tiếp. Hắn cần biết nó ở đâu để nghĩ biện pháp phòng tránh.

Lúc này, trời đã vào buổi trưa muộn đang chuyển dần sang chiều. Con mưa phùn rả rích đã yếu đi rất nhiều, nhưng bầu trời thì lại không sáng sủa hơn bao nhiêu mà vẫn âm u tối. Không gian màu xám đen trầm thấp, nồng nặc hơi nước trong không khí. Thời tiết ẩm lên như vào giữa mùa xuân vậy, kiểu thời tiết đẹp và đậm chất thơ nếu như thành phố Nội Hà không bị tàn phá và đầy rẫy những con quái vật bên dưới.

Tìm kiếm xung quanh khu vực con quái vật biến dị biến mất không hiệu quả, Tân bắt đầu đưa ống nhòm hướng đến những nơi xa hơn, bao quát toàn bộ khu vực xung quanh tòa nhà và dãy trọ. Trong tầm mắt, hắn kinh hãi khi thấy cây cối, cỏ dại phát triển nhanh đến mức có thể cảm nhận bằng mắt thường. Trên những đồng đồ nát, cỏ dại đã mọc lên một lớp khá dày, tràn lan xuống lòng đường, phủ lên cả một số công trình còn đứng vững. Những sợi dây leo không lồ mọc lên khắp nơi, nhiều tòa nhà cao tầng bị quấn lấy kín cả một vòng. Một số những cây đại thụ trên đường đã lớn lên phá vỡ quy hoạch, phát tán ra xung quanh rất nhiều cây non mới mọc xanh tươi um tùm. Các hồ sâu trước kia là hầm đi bộ, cống ngầm, ga tàu điện đồ sộ đã bị ngập đầy nước, bên trên nổi lênh bênh đầy rác rưởi và một số cây cỏ lạ mọc trên mặt nước. Thành phố hiện đại sầm uất một thời, thay da đổi thịt biến dần thành di tích hoang phế trong khu rừng nhanh đến đáng sợ.

Theo thời gian, hắn thấy số lượng quái vật “Năm đầu người” từ trung tâm thành phố di chuyển ra bên ngoài đông hơn khá nhiều. Bọn chúng tàn sát khắp nơi, nhưng may mắn khu vực của hắn chỉ có một vài con bên mảng đến gần và cách khu nhà trọ khá xa. Bọn chúng tuy đông, nhưng tất cả đều là những con quái bình thường chứ hắn không thấy một con biến dị nào khác nữa. Có lẽ để có thể trở thành con quái biến dị không phải là dễ dàng, hắn phải đến tuổi mới đổi mới với một con.

Tân đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, đến khi hắn vừa quay lại tiếp tục quan sát bầy quái vật “Năm đầu người” có khoảng cách gần đây nhất thì bị chân kinh buột miệng thốt lên:

“Hà!”

Ngay lập tức, hắn tạm buông ống nhòm xuống dụi dụi đôi mắt nhìn lại. Hình ảnh rõ lên, hắn thấy mình không có nhìn sai. Bên dưới, cách chỗ hắn khoảng hơn năm trăm mét, trên đồng đồ nát trước kia là một nhà cao tầng lớn, có năm con quái vật “Năm đầu người” đang đứng tụ tập vật vờ, chỉ sau vài giây bỗng nhiên có một con biến mất. Cau mày, hắn gãi gãi đầu vô cùng khó hiểu, con quái không thể chạy đi đâu nhanh như thế được. Bởi không gian xung quanh đầy rất trống trải, chỉ có gạch vụn cùng đám dây leo lạ mọc trời lên từ lòng đất chứ không có gì ngăn trở tầm nhìn.

Chính cho tiêu cự ống nhòm gần xuống, Tân căng mắt nhìn kĩ bốn con quái còn đứng đó xem có phát hiện ra nguyên nhân không. Chứ liên tưởng đến con quái vật biến dị đang ẩn nấp trong bóng tối, hắn lại bắt đầu cảm thấy bất an. Đang tập trung quan sát, bỗng hai mắt hắn trợn lớn, miệng há hốc ra kinh hãi vô cùng vào điều mình đang nhìn thấy.

Trong tầm mắt của hắn, dưới mặt đất, nơi đứng của bốn con quái vật “Năm đầu người” còn lại bỗng nhiên xuất hiện ra một đám dây leo màu đỏ. Bọn chúng đâm trời lên mặt đất từ trong đồng đồ nát rồi chậm rãi bò trên mặt đất uốn éo như một sinh vật sống tiếp cận gần tới chỗ đám quái vật đứng. Ban đầu, hắn còn tưởng đây là con giun không lồ to bằng bắp tay, nhưng nhìn kĩ hắn thấy nó có lớp vỏ cây, kiểu dáng khá giống đám dây leo trên mặt đất nên mới nhận ra được.

Vài sợi dễ như có mắt lách qua những khe hẹp gồ ghề của gạch vụn trên đồng đồ nát, bò tới chân một con quái vật gần nhất. Sau đó, nó lặng lẽ quấn lấy, leo lên cơ thể con quái thật nhẹ nhàng. Vài giây sau, đến khi con quái vật “Năm đầu người” nhận ra mình đang bị bắt giữ thì vút một cái. Mấy sợi rễ cây đột ngột thu xuống mặt đất, nó kéo theo con quái vật với một tốc độ đáng sợ biến mất. Con quái xấu số còn không kịp vùng vẫy, thét lên đã bị chôn vùi dưới đồng đồ nát.

Không cần xem trực tiếp, Tân cũng đoán được hậu quả mà con quái vật “Năm đầu người” kia phải gánh chịu. Nó chắc chắn phải chết, không phải nghi ngờ. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy lạnh lẽo hết cả chân tay. Hắn không ngờ đám dây leo tưởng như bình thường kia, bên dưới lại tiềm ẩn quái vật đáng sợ đến vậy. Chỉ nhìn sơ qua trong tầm mắt thôi, hắn đã thấy số lượng của loại này mọc tràn lan khắp mọi ngóc ngách trong thành phố rồi. Nếu tất cả bên dưới đều có đám dây leo màu đỏ kia, thì nơi này chẳng mấy mà biến thành địa ngục.

Đưa tay áo lau đi lớp mồ hôi rỉ ra trên trán, hắn tiếp tục đưa ống nhòm lên nhìn xuống chỗ đám quái vật quan sát. Sau khi con quái vật đồng bạn thứ hai bị bắt mất, có vẻ như đám quái vật “Nắm đầu người” còn lại đã nhận ra điều gì đó đang đến với mình. Bọn chúng hoảng sợ gào lên rồi cuống cuống chạy trốn. Âm thanh gào rú thảm thiết vang lên như đánh thức đám quái vật đứng cách đó không xa, khiến bọn chúng điên cuồng chạy đi tứ tán. Mặc kệ mấy con quái vật “Nắm đầu người”, hắn giương ống nhòm lặng xem đám dây leo đáng sợ kia vừa bắt hai con quái xong bây giờ thế nào rồi.

Nhìn một lúc, hắn không thấy đám rễ cây màu đỏ trời lên nữa, có lẽ nó cũng nhận biết được rằng con mồi của mình chạy đi mất rồi. Không thu hoạch được gì, hắn chuẩn bị đảo mắt tìm kiếm con quái vật biến dị thì bất ngờ phát hiện trên đoạn dây leo xanh tươi to nhất mọc trên mặt đất bắt đầu nở ra một bông hoa to lớn.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Quân đội xuất hiện và bắt đầu chạy trốn

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 16: Quân đội xuất hiện và bắt đầu chạy trốn

Trong không gian u ám, mờ mịt hơi nước bởi mưa phùn, bỗng một bông hoa to lớn như chậu rửa mặt mọc ra từ thân đoạn dây leo khổng lồ rồi nở rộ. Nó có hình dáng na ná một loại hoa hồng nào đó, nhưng lại có màu đỏ tươi như máu, rực rỡ đến yêu dị và hết sức bắt mắt.

Nó rất đẹp, mới nhìn thôi Tần đã muốn hái nó ngay về thưởng thức.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu, hắn liền rung mình sợ hãi. Bông hoa kia chắc chắn không phải là thứ tốt lành gì, có lẽ nó là công cụ để dụ dỗ con mồi kéo đến để ăn thịt, hắn tới đó hái chẳng phải là muốn tìm chết sao. Hắn không ngờ được, thực vật mà cũng có thể đáng sợ đến như này nên tập trung quan sát thêm một lúc nữa.

Mất khoảng gần chục phút, khu vực xung quanh bông hoa không có gì thay đổi, hắn liền mặc kệ nó tiếp tục tìm kiếm tung tích con quái vật “Nắm đầu người” biến dị. Đây mới là mối uy hiếp hàng đầu đối với hắn bây giờ, còn chỗ có bông hoa yêu dị kia, không tìm đến nó thì chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm.

“Uc! Qc! Qc!”

Đang mải mê tìm kiếm, bỗng bụng hắn sôi lên sùng sục. Sau đó, cảm giác đói bụng cồn cào bùng lên khiến hắn không thể không dừng lại tìm cách lấp đầy cái bụng. Ở bên cạnh, Con Lu nghe thấy âm thanh này liền cuống lên vẫy đuôi vui mừng. Nó biết rằng mình sắp được ăn rồi.

Tạm thời buông ống nhòm xuống, Tần xoa nhẹ đầu con Lu mấy cái rồi quay lại lục trong ba lô lấy đồ ăn ra. Cả hai chia sẻ cùng nhau rồi lặng lẽ ăn vội trên gác thượng. Trong lúc ăn, hắn cũng không quên nhìn chăm chú xuống bên dưới tìm kiếm. Áp lực vô hình từ con quái vật biến dị rất lớn, nó khiến hắn ăn không ngon, và cũng chả có tâm trạng gì để ăn, chỉ mong miễn sao lấp đầy cái bụng là được. Ăn hết năm gói mì tôm sống, uống hết hai bình sữa, uống thêm lưng chai nước suối, hắn mới cảm thấy lưng lưng bụng. Như vậy là đủ rồi, hắn không ăn nữa mà bắt gác ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Trên cao, mây đen kéo đến ngày một âm trầm và thấp, cơn mưa phùn thì lại chuyển dần sang dày đặc. Nhiệt độ hạ thấp xuống khá nhanh, không khí bắt đầu se se lạnh, giá buốt chân tay. Nhìn trời nhá nhem tối, hắn giơ đồng hồ trên tay lên xem thì thấy vậy mà đã hơn bốn giờ. Hắn mải tập trung tìm kiếm con quái vật biến dị quá mà quên hết cả thời gian. Bây giờ, trời đã nhá nhem tối, mà hắn vẫn không biết nó ở chỗ nào nên càng cảm thấy lo lắng sợ hãi. Trong lúc hoảng loạn, hắn chợt nhớ ra một điều đáng sợ. Hôm nay đã gần đến cuối ngày rồi, vậy mà hắn không nhìn thấy bất cứ một ai cũng như lực lượng vũ trang như hôm qua.

Tại sao lại như vậy? Trong đầu hắn hoang mang suy nghĩ tự hỏi. Để có câu trả lời, hắn bắt đầu tưởng tượng, tự biện lý do để trấn an tâm linh đang rất yếu ớt của mình. “Liệu có phải mọi người bị bọn quái vật biến dị giết hết rồi không... Không... Chắc là họ được cứu hết rồi lên không ra bên ngoài nữa... Nhưng nhiều người vậy, làm sao cứu nhanh thế được... Chẳng lẽ còn những con quái đáng sợ khác nữa... Ừ... Những con như đám rễ cây kinh khủng

kia chẳng hạn... Có thể có nhiều cái thứ ghê gớm nữa lắm... Chẳng lẽ thành phố bây giờ chỉ còn mỗi mình thôi... Bị giết thật rồi chẳng...” Nhưng càng nghĩ, hân không ngờ được là những điều tiêu cực ngày nổi lên một nhiều.

“Gâu! Gâu!”

Đang rơi vào trong hỗn loạn, bỗng con Lu sủa lên hai tiếng khiến hân giật mình tỉnh lại. Nuốt một ngụm nước bọt, nhắm mắt lắc lắc đầu, hân nhú mày cố gắng loại bỏ những suy nghĩ không may ra khỏi đầu, nhưng mãi mà không được. Cuối cùng, hân đành mặc kệ nó, nghĩ xem tiếp theo mình nên làm gì vì bây giờ trời sẽ tối ngày một nhanh.

Trời tối, việc quan sát cũng không còn ý nghĩa nữa, hân phân vân không biết có lên đi xuống về phòng trọ nấu ăn, hay là cố thủ trên đây để nghỉ ngơi qua đêm. Con quái vật biến dị đã biết được tung tích của hân, có thể lúc này nó đang ở trong bóng tối quan sát. Việc hân đi xuống về phòng trọ rất không an toàn, vì cái cổng ngăn cách với ngoài đường của xóm trọ rất thấp, con quái có thể dễ dàng đột nhập rồi phá tan cái cửa phòng lỏng lẻo của nhà trọ. Thêm nữa, nếu quái vật tấn công thật thì không gian chật hẹp trong xóm trọ cũng khiến cho việc chống trả và chạy trốn của hân hết sức khó khăn.

Ngẫm nghĩ một tí, hân quyết định sẽ cố thủ trên đây, vì tòa nhà này khá cao, cái cổng ngoài sân không dễ trèo, cửa chính thì rất kiên cố còn là loại cửa cuốn chống trộm nữa. Con quái biến dị sẽ không có khả năng phá vỡ được cửa chính mà trèo lên đây. Mà nếu nó có vào được thì hân và con Lu cũng có dư dả thời gian để chuẩn bị ứng phó. Nhưng trước hết, hân phải xuống bên dưới đóng cái cửa nhà vào đã.

Trong lúc Tân cau mày suy nghĩ, thời gian vụt trôi, bên ngoài trời tối đi ngày một nhanh. Làm ra quyết định trong đầu, hân móc đèn pin ra chuẩn bị dẫn con Lu đi xuống bên dưới đóng cửa tòa nhà thì bất ngờ từ đằng xa có tiếng động lạ vọng tới.

“Bùm... Bùm...”

“Graooo!”

“Kình! Kình! Kình!”

Vội đưa ống nhòm lên nhìn, hân thấy, cách khoảng hơn năm trăm mét ngoài kia, trên đường lớn có một đoàn xe đang chạy thẳng về đây. Tất cả có ba xe, hai xe bán tải cỡ lớn bọc trước và sau, ở giữa là xe tải cỡ trung. Trên xe có rất nhiều người lính mặc quân phục cầm súng trường, tiểu liên đang điên cuồng xả súng vào những con quái vật “Năm đầu người” chạy đuổi theo đoàn xe.

“Tốt!”

Nhìn thấy người sống, hân hưng phấn quá không nhịn được mà bật thốt lên một câu, bao nhiêu ý nghĩ đen tối đáng sợ trong đầu bị xua tan đi nhanh chóng. Hi vọng lóe lên, hân cảm thấy, mình chỉ cần xác nhập với nhóm người kia thì sẽ được an toàn, không phải nom nớp lo sợ nữa.

Mừng quá, hân lập tức gom đồ, đứng dậy định dẫn con Lu chạy xuống kia tới chỗ quân đội để được cứu giúp. Nhưng đi được vài bước, hân chợt khựng người lại, không dám đi tiếp. Bởi trong đầu hân lúc này nghĩ đến con quái vật biến dị. Nó đang ẩn nấp trong bóng tối ngoài kia, chỉ chờ một cơ hội như thế này để cắn xé hân ra từng mảnh.

Tạm thời chưa đi vội, Tân lấy ống nhòm nhìn xem đoàn xe đi đến đâu, mục đích là gì để hân có thể tiếp cận một cách nhanh và an toàn nhất. Trong tầm mắt của hân, đoàn xe đang đi thẳng đến gần khu dân cư xóm trọ, nhưng đột nhiên họ rẽ phải đi sang hướng khác, không tới đây nữa. Họ đi đâu thế này, hân lập tức nóng ruột cuồng lên. Đang không biết làm gì cho phải thì đoàn xe đột ngột lao vào cổng doanh trại rồi dừng lại trong đó. Thấy vậy, hân thờ phào một hơi, chỉ cần họ không đi tiếp là được, vì khu doanh trại cách chỗ này vẫn tương đối gần. Trước kia hân đi xe đạp từ xóm trọ đến đó chỉ mất ba phút, đi bộ mất khoảng mười phút. Bây giờ để chạy đến đó, hân vẫn còn cơ hội rất lớn để thành công.

Chăm chú quan sát, hân thấy những người lính dừng xe lại liền lập tức đi xuống. Sau đó, họ triển khai thành những nhóm nhỏ hai người, rồi chạy phân tán xung quanh lao vào những tòa nhà thấp làm nhiệm vụ, chỉ để lại một nhóm người nhỏ đứng canh giới trên xe. Họ chắc là đi lấy vũ khí, quân tư trang hay cái gì đó quan trọng. Việc này chắc chắn sẽ phải mất một khoảng thời gian, nếu hân có thể tận dụng cơ hội quý báu này thì việc được giải cứu là rất khả thi.

Nghĩ vậy, hân sốt ruột vô cùng, phân vân mình không biết có nên đi hay không nữa. Bên dưới đang có một con quái vật vô cùng đáng sợ đang dinh dập hân đây. Đi thì gặp nguy hiểm rất cao, không đi thì phải tìm cách vật lộn một mình đối phó với con quái vật biến dị còn cô độc và nguy hiểm hơn nữa.

Giữa lúc hân Tân đang vô cùng rối loạn đấy, bỗng hân nhìn thấy bên dưới có rất nhiều bóng đen từ khắp nơi có khoảng cách không xa chỗ hân lao tới bủa vây lấy cổng doanh trại. Hân giật mình sợ hãi nhủ thầm “Chẳng lẽ là lũ quái vật “Năm đầu người” bị thu hút ủa tới tấn công quân đội... Không... Không phải...” Nheo mắt nhìn kĩ, hân lờ mờ nhận ra những người kia cũng là những người sống xot cổ thủ trong các tòa nhà giống hân. Họ đang liều mình chạy tới chỗ của quân đội để hi vọng được cứu giúp.

“Aaaaaa!” – Một người xấu số nào đó không may bị con quái vật “Năm đầu người” vô lý. Âm thanh kêu gào đau đớn, tuyệt vọng trong bóng tối nhập nhোang lạnh giá khiến hân thấy nhói lên trong lòng.

“Graooo!” – Động tĩnh lớn, lũ quái vật bị đánh thức nhao nhao rượt đuổi những người sống xot.

Tân nhắm mắt lại hít sâu từng hơi rồi thở nhẹ. Đây là, phương pháp tập trung suy nghĩ để đưa quyết định lớn mà bỏ hân dạy lúc còn sống. Mỗi khi phải đối mặt với những lựa chọn khó khăn, hân đều dùng cách này để giải quyết. Nhắm mắt lại, hân cảm nhận xem trong tâm mình muốn cái gì nhất. Vài giây sau, mở mắt ra, hân dứt khoát bật đèn pin dẫn con Lu chạy xuống khỏi toàn nhà.

Hắn lựa chọn liều mình để có được sự an toàn và không cô độc.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vượt qua đàn chuột

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 17: Vượt qua đàn chuột

Tân cảm đèn pin vội vã dẫn con Lu chạy xuống bậc cầu thang đến cửa tòa nhà thì dừng lại. Hắn vuốt ngực thở hồng hộc mấy hơi rồi nhắm ngay hướng cổng chính chạy tới. Nhưng vừa đi được ba bước hắn liền khựng người đứng lại vì nhớ tới con quái vật biến dị. Cẩn rằng, hắn lập tức quay đầu dẫn con Lu chạy theo hướng khác. Nép sát vào bờ tường bao, hắn cong người, bước bằng mu bàn chân thật nhanh đến chỗ chậu cây cảnh lớn. Tới nơi, hắn cho đèn pin vào miệng cắn rồi bế con Lu trèo lên cây, bước qua bờ tường bao đi sang bên kia dãy trọ.

Xuống tới mặt đất, hắn ngẩng đầu hướng ánh mắt ngay tới cái cổng chính rồi gấp gấp dẫn con Lu lao đầu chạy tới. Đến nơi, nhìn đồng vật cản chặn trước cổng, hắn vội vàng bắt tay vào khuôn đặt sang một bên. Để tránh cho động tĩnh phát ra lớn sẽ thu hút quái vật, hắn làm việc rất nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng như vậy khiến cho tiến độ chậm như rùa. Cứ tiếp tục thế này, hắn chắc chắn sẽ không tới kịp chỗ quân đội mất. Dừng lại, hắn cau mày liếc mắt nhìn quanh, tìm chỗ để trèo qua cổng. Rất nhanh, hắn tìm được vị trí thích hợp, nó là bờ tường bao ngăn sát bên cạnh cổng. Với chỗ này, hắn chỉ cần vài động tác bật nhảy đơn giản là có thể trèo lên được. Chọn xong mục tiêu, hắn lấy đà chuẩn bị lao lên thì bên cạnh con Lu cất tiếng sủa.

“Àng... ăng...”

Dừng lại, Tân ngoái đầu nhìn con Lu rồi vỗ cho mình một cái. Hắn làm sao có thể quên mất là nó không thể leo tường thế này. Nhớ tới cái thang, hắn lập tức quay lại vác đến cổng rồi đặt vào chỗ đẹp. Sau đó, hắn cúi xuống bế con Lu leo lên tường bao.

Ngồi trên nóc tường bao, hắn không vội nhảy xuống ngay mà đảo mắt nhìn ngó xung quanh một lát. Bởi bây giờ sắp phải đối mặt trực tiếp với quái vật rồi, dù vội nhưng hắn vẫn phải hết sức cẩn thận, không thì lại chết lúc nào không biết.

Bên ngoài, trời lúc này đã chuyển dần sang tối sẫm. Trong tầm mắt của hắn chỉ nhìn thấy đại khái những khối đen có hình thù kì dị chứ không nhìn rõ được vật gì. Tệ hơn nữa, ở khoảng cách xa hơn bảy mét, hắn gần như chỉ thấy đen kịt một màu. Mưa phùn vẫn rơi liên miên không dứt và đang có dấu hiệu ngày một dày đặc hơn.

Cho tay vào túi áo, hắn móc đèn pin ra chuẩn bị bật lên soi thì ngay lập tức phải dừng lại. Trong bóng tối thế này, một mình hắn bật đèn sáng khác gì tuyên bố cho bọn quái vật vị trí của mình để bọn chúng tới tấn công chứ.

Gãi gãi đầu, hắn động não nhớ xem mình còn cái gì nữa để nhìn trong đêm. Ngoài đèn pin ra, hắn còn cái ống nhòm nữa. Nhưng cái này hắn thử rồi, nó không có chức năng quan sát ban đêm. Trong khi đó, thời gian trôi đi ngày một nhanh, mỗi một giây lãng phí thôi thì phần trăm cơ hội được cứu thoát của hắn lại giảm đi một ít.

Bí quá hóa liều, hắn nhủ thầm trong đầu. “Thôi kệ bà nó!... Liều thôi... Không nhanh thì muộn mất... À... Đúng rồi!... Mình còn có cái máy quay nữa...”. Giữa lúc hắn chuẩn bị lao xuống thì chợt nhớ ra rằng, sáng nay mình có lấy được một cái máy quay phim mini từ phòng cậu sinh viên. Theo hắn biết, bây giờ hầu như máy quay phim nào cũng có chế độ quay ban đêm. Mà cái máy hắn lấy từ phòng cậu sinh viên có vẻ ngoài rất cao cấp, khả năng cao sẽ có nên vội vàng cho tay vãi ba lô móc ra. Cầm máy quay trên tay, hắn tìm tòi một tí rồi bế cái màn hình nhỏ đang gặp ra.

Lập tức màn hình sáng lên, camera đang trước tự động chuyển đổi thành chế độ quay phim ban đêm mà hắn không phải thao tác gì cả. Hắn không ngờ chiếc máy quay chỉ bé bằng một nửa viên gạch này là loại hiện đại đắt tiền có AI hỗ trợ gần như hoàn toàn. Giờ máy quay lên mắt nhìn, Tân có thể nhìn khá rõ cảnh vật trong khoảng cách mười mét đổ lại dưới dạng đen trắng có phủ một lớp nền xanh. Có tầm nhìn, hắn vội cầm máy quay đảo một vòng trước mặt.

Trong bán kính năm mét, hắn không phát hiện ra bóng dáng con quái vật “Nắm đầu người” cũng như mối nguy hiểm nào. Xác định chỗ này tạm thời an toàn, hắn gấp máy quay lại cất vào trong túi áo khoác rồi ôm con Lu cẩn thận nhảy xuống.

Lòng bàn chân vừa tiếp xúc với mặt đất, hắn liền nương theo trọng lực nhún xuống rồi lặn một vòng để giảm thiểu phản lực và tránh cho động tĩnh phát ra lớn. Hoàn mỹ tiếp đất xong, hắn ngay lập tức ngồi dậy lấy máy quay từ trong túi áo ra rồi bật lên hướng ra xung quanh quan sát. Tay phải thì nhanh chóng vịn về đằng sau, hắn rút cái rìu ra xiết chặt, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Trong bóng tối, cảnh vật trở nên mơ hồ lạ lẫm, con phố thì bị trận động đất tàn phá nặng nề. Tất cả khiến cho hắn nhất thời không nhớ ra được phải đi lối nào để đến được doanh trại. Đưa máy quay đảo khắp nơi, hắn mò mẫm tìm hướng gần nhất để di chuyển đến mục tiêu.

Mất khoảng mấy giây, cuối cùng hắn cũng xác định được phương hướng. Trước khi đi, hắn giờ đồng hồ lên bấm xem thì thấy bây giờ là bốn giờ bốn mươi phút. Mới có gần năm giờ mà trời đã tối đen như bây giờ vậy, có lẽ là do thời tiết xấu với thành phố không một ánh đèn nên không gian mới xám xịt như vậy. Tính từ lúc quân đội xuất hiện với di chuyển vào doanh trại, đã mười phút trôi qua rồi, hắn phải nhanh chóng chạy tới nơi không họ đi mất. Quân đội chắc đang thực hiện một nhiệm vụ gì đó chứ không phải giải cứu người bị nạn nên họ sẽ không ở lâu.

Cong người nép sát vào bờ tường bao bên cạnh, hắn nhún chân bước nhanh về phía trước. Bên cạnh con Lu thấy thế liền bắt chước theo chủ nhân, nó chạy song song theo hắn chứ không hồi hả lao lên phía trước như mọi khi nữa.

Đi được khoảng chục mét, Tân dừng lại trước một ngách nhỏ. Giờ máy quay lên nhìn, hắn thấy cách vài mét trước mặt có một đồng đồ nát khá lớn của tòa nhà cao tầng bên cạnh sập xuống, hai bên là tường là cỏ dại um tùm cùng với vài bụi cây nhỏ mới mọc. Nghe ngóng một tí, không thấy có dấu hiệu lạ gì, hắn gấp camera xuống để tiết kiệm pin rồi nhanh chóng chạy vào ngách nhỏ. Trèo lên đồng đồ nát, hắn lại lấy máy quay mở lên rồi nhìn đoạn đường trước mắt.

Hình ảnh rõ lên, hắn liền giật mình hãi.

“Chít! Chít!”

Cách chỗ hắn đứng vài mét về phía trước, trong ngách nhỏ, có ba cái xác người bị đám chuột to lớn bâu kín điên cuồng cắn xé tạo thành khung cảnh rất rùng rợn.

“Gừrur!” - Đứng sát bên cạnh hắn, con Lu vừa nhìn thấy lũ chuột, nó liền gầm gừ chúi mõm lao lên tấn công.

Thấy vậy, hắn hốt hoảng ngồi xuống, giữ lấy nó rồi ra hiệu ngồi im. Vài giây sau, ổn định được con Lu để nó không kịp tạo ra động tĩnh gì, hắn mới thở phào một hơi. Một tay giữ người con Lu, hắn ngẩng đầu lên, giờ máy quay rồi nheo mắt nhìn qua màn hình nhỏ. Nhìn hình ảnh truyền về, hắn nuốt một ngụm nước bọt, sồn hết cả gai ốc. Trong tầm mắt của hắn, con hẻm nhỏ bây giờ gần như bị phủ kín bởi những con chuột khổng lồ. Bọn chúng có vẻ bề ngoài gần giống như những con chuột hắn bắt gặp trong tòa nhà bảy tầng lúc trước, nhưng dữ tợn và hôi hám hơn nhiều.

Nhìn bọn chuột dùng hàm răng sắc nhọn hung hãn giật xé mấy cái xác chết đến tro cả xương, hắn bắt đầu thấy chùn bước, lưỡng lự không biết có nên đi tiếp hay không nữa. Nếu quay lại đường cũ, hắn muốn đi tới doanh trại thì bắt buộc phải đi thẳng rồi xông ra đường lớn mới tới nơi được. Nhưng vấn đề là lúc trước, hắn ngồi trên nóc tòa nhà quan sát thì có nhìn thấy ở trên đường lớn có khá nhiều quái vật. Mấy người xấu số đi theo lối ấy đều bị tấn công hết, giờ hắn quay lại thì xác xuất chạm mặt rất lớn. Còn nếu cố gắng băng qua con hẻm này, thì hắn chỉ cần đi thêm vài đoạn ngã rẽ nữa là tới nơi. Đường ngắn hơn, mới cả lối này có nhiều góc khuất để hắn ẩn nấp khi có tình huống nguy hiểm xảy ra.

Nuốt một ngụm nước bọt, hắn lấy vạt áo lau màn hình máy quay bị mưa phùn làm nhòe. Sau đó, ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết, hắn nhìn phía trước một chút rồi quyết định đi tới. Một tay cầm camera, một tay xiết chặt cái rìu, hắn kéo con Lu đi sát vào một bên tường bao cùng mình. So với việc phải chạm trán với quái vật “Nắm đầu người” thì việc đối phó với đám chuột này vẫn còn tốt hơn nhiều. Bên cạnh hắn, con Lu đang hết sức kiềm chế. Nó tỏ vẻ khó chịu nhe răng gầm gừ, khom mình chậm rãi bước theo hắn mà không lập tức xông vào tấn công bầy chuột.

Trong lúc Tân và con Lu nép sát vào bờ tường bước đi thật khẽ tới gần, những con chuột nhanh chóng phát hiện ra cả hai. Vài con hơi dừng lại, nhòm ngó lên dùng đôi mắt đỏ rực chăm chú quan sát rồi hếch mũi hít hít như cố đánh hơi một cái gì đó. Đa số những con khác thì vẫn vùi đầu vào cái xác, say mê cắn xé giật ra từng mảng thịt và khúc xương. Bọn chúng biểu hiện ra, chi giống như tò mò, có một chút dè chừng, chứ không sợ hãi con người giống như trước. Thậm chí thấy con Lu nhe răng gầm gừ, một số con còn chít kêu lên giống như đang khiêu khích vậy. Hắn phải rất khó khăn mới ngăn cản được con Lu không cho nó lao tới chiến đấu với lũ chuột.

Phản ứng ngày càng không giống bình thường của đám chuột biến dị này khiến Tân hết sức căng thẳng và kinh hãi. Dù trời đã khá lạnh, nhưng trên trán hắn vẫn lặn xuống từng giọt mồ hôi to như hạt đậu. Tim đập bình bịch như trống trận, hắn bước nhanh lên, cố gắng thoát khỏi con hẻm khi lũ chuột vẫn chưa làm gì mình.

Vài giây sau, hắn tiến vào đoạn giữa con hẻm, nơi đám chuột tập trung nhiều nhất vì ở chỗ này, ba cái xác chết nằm gần sát nhau. Trong không khí, mùi thối của xác chết bốc lên nồng nặc, nó hòa quện với mùi hôi hám kinh khủng của lũ chuột khiến hắn không thể không đưa vạt áo lên bịt mũi. Sau đó, hắn chuẩn bị bước nhanh đi tiếp thì thấy màn hình máy quay lại bị những hạt mưa phùn làm nhòe. Cố nín cảm giác kinh tởm, hắn dừng lại lấy tay áo lau sạch nước mưa trên màn hình.

Khi hình ảnh rõ lên, hắn vừa giờ camera lên nhìn thì bị hình ảnh truyền về cho kinh sợ thót tim. Tay run lên, tí nữa thì hắn đánh rơi camera xuống mặt đất.

“Chít! Chít! Chít!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gian khổ chiến đấu

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 18: Gian khổ chiến đấu

Khi Tân lau xong nước mưa trên màn hình. Hắn vừa mới giờ máy quay lên thì lập tức chứng kiến hình ảnh đáng sợ khiến tóc gáy dựng đứng, da đầu tê dại như muốn phát nổ. Trong tầm nhìn của hắn, tất cả những con chuột biến dị đang điên cuồng cắn xé giành nhau miếng thịt trên xác chết, đột nhiên dừng lại. Bọn chúng đồng loạt hướng ánh mắt khóa chặt lấy hắn và con Lu, yên tĩnh chăm chú nhìn không một tiếng động, bằng con ngươi đỏ rực yêu dị.

Vài giây sau, đàn chuột biến dị chậm rãi nhích lại gần chút một, rồi kêu ầm lên những âm thanh chói tai và nghiền răng kèn kẹt:

“CHÍT! CHÍT! CHÍT!”

“KÉT! KÉT! KÉT!”

Đứng sát cạnh Tân, con Lu cảm nhận được mối nguy hiểm bùng lên từ lũ chuột. Nó lập tức chồm lên đứng trước hắn. Sau đó, nó hạ thấp đầu sủa lên một tiếng to cảnh báo rồi nhe răng gầm gừ đề phòng lũ chuột sẽ tấn công bất ngờ.

“GẤU! Grừrur!”

“Hộc! Hộc!”

Nhìn đàn chuột áp sát ngày càng gần, hắn cảm thấy tức ngực, khó khăn thở hồng hộc. Mặt trắng bệch tái mét, mồ hôi của hắn vã ra trên trán lăn xuống không ngừng. Hắn hoảng sợ cầm camera đảo liên tục rồi lùi dần từng bước một về đằng sau. Đến khi chạm vào bờ tường bao, hắn cứng người lại khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Tay phải cầm cái riu run nhè nhẹ, thần kinh của hắn căng lên chuyển sang trạng thái tập trung cao độ, sẵn sàng đối phó với tình huống tiếp theo.

“CHÍT... CHÍT...CHÍT...” - Trong khi đó, lũ chuột biến dị kêu lên ngày một lớn, nghe ảm ảnh như một thứ ma âm vậy.

Theo thời gian, bọn chúng áp sát ngày một gần. Bây giờ, lũ chuột đã tạo thành một cung tròn bán kính chưa đến một mét, vây kín hắn và con Lu. Nhìn vào những con chuột to lớn có kích thước tương đương với con mèo trưởng thành bỏ lúc nhúc trên mặt đất, người trong không khí mùi hôi hám khủng khiếp, hắn cảm thấy sợ hãi đến mức, tim như muốn ngừng đập. May mắn, phía trước hắn có Lu đứng chặn. Nhờ có tiếng gầm gừ và tinh thần dũng cảm của nó, hắn mới không đánh vỡ ranh giới sụp đổ tinh thần.

Giữa lúc bầu không khí đang bị kìm nén đến mức ngột thở ấy, đột nhiên có một con chuột biến dị to lớn rú lên một tiếng chói tai át tất cả âm thanh còn lại:

“CRÍTTTT!” - Sau đó, nó tung người bật cao khoảng một mét nhào tới phía Tân đứng.

“GRẦU...!” - Khi con chuột vừa tung người lên không trung. Ngay lập tức, con Lu sủa một tiếng rồi chồm tới dùng hàm răng sắc bén của mình tấp thẳng vào con chuột biến dị đập xuống đất quăng quật.

“CHÍT... CHÍT... GRETT...” - Con chuột biến dị bị con Lu giằng xé phải kêu gào thảm thiết, nó chắc chắn sẽ phải chết. Nhưng tiếng kêu chói tai của nó đã trở thành tác nhân kích thích đám chuột còn lại điên lên.

“CREETTT... KÉTT... CHÍT...”

Bọn chúng kêu gào ngày một ầm ĩ, ánh mắt thì đỏ rực phát sáng trong đêm tối, xôn xao chạy ngược xuôi. Đến một mức nào đó, tất cả đám chuột biến dị

đột nhiên không còn dè chừng nữa. Bọn chúng gào to một tiếng rồi đồng loạt xông lên tấn công hắn và con Lu.

“Xoạt... Vù... Vù... Xoạt... Chít... Chít...”

Tân bị dồn vào chân tường không lối thoát. Bị ép đứng trước nguy cơ sinh tử, lạ thay hắn không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Hai mắt vẫn đầy tơ máu, trán nổi gân xanh, hắn gào lên:

“Aaaaaa!” - Vừa hét, hắn vừa xiết chặt cán rìu trong tay xông lên đối đầu với đám chuột biến dị.

Vung tay, hắn điên cuồng chém loạn trong bóng tối mà không có tầm nhìn. Bởi theo động tác vận động kịch liệt, hắn không thể tập trung nhìn vào màn hình nhỏ trên máy quay.

“Phập! Phập! Phụt!” – Âm thanh chém vào da thịt ngọt xót vang lên liên tục. Dù không nhìn rõ cái gì, nhưng hắn chém bừa cũng trúng mục tiêu, vì lũ chuột rất đông.

Mặc kệ việc Tân chống trả quyết liệt, chỉ mấy giây sau, lũ chuột đã bầu đầy người hắn. Một số con từ dưới đất leo lên thông qua đôi chân, những con khác thì nhảy bổ thẳng vào cơ thể hắn. Rồi bọn chúng dùng hàm răng sắc nhọn của mình điên cuồng cắn xé. Chẳng mấy chốc, quần áo của hắn bị cắn thủng lỗ chỗ. Những cái răng cửa nhọn hoắt bị biến đổi của con quái chuột dễ dàng phá vỡ lớp da, gặm từng khối cơ thịt của hắn.

“AAAA...!!!” - Gào lên đau đớn, hắn gồng mình vùng vẫy, cố gắng hất tung đám chuột ra khỏi người nhưng không ăn thua.

Trong lúc Tân gắng sức chống trả, cái máy quay phim đã văng khỏi tay của hắn không biết từ lúc nào. Rút nốt mũi thương giắt ở đằng sau thắt lưng ra, hắn cắn chặt răng điên cuồng đâm tới tập vào những vị trí nhói đau trên khắp thân thể.

“Phup! Chít! Chít! Phup!”

Lũ chuột lúc này đã bầu gần như kín mít cơ thể Tân, nên không có nhát nào hắn đâm hay chém trượt mục tiêu. Hắn chống trả hết sức quyết liệt, nhưng bọn quái chuột đông quá. Dần dần, hắn bắt đầu đuối sức, hai mắt nhòe đi hoa lên quay cuồng. Loạng choạng mấy bước, hắn bắt lực ngã xuống mặt đất. Cố gắng giãy dụa đến cùng, nhưng hắn đã đánh rơi vũ khí khỏi tay. Thân thể bị lũ chuột tràn lên đè nặng, cử động của hắn ngày một chậm chạp.

“GẤU... Grừr....” - Giữa lúc Tân tưởng chừng như phải chết đó, con Lu đột nhiên sủa lớn một tiếng rồi hùng hục phi tới bằng tốc rất nhanh.

Sau đó, con Lu nhảy bổ lên người hắn. Nó ra sức cắn rồi dùng hai chân trước bới tung đám quái chuột đang bầu kín trên người hắn tạo ra khoảng trống.

Chân tay có thể động được, hắn vội quò quạng xung quanh tìm vũ khí. Vớ được vật gì tròn tròn, hắn liền lập tức dùng nó đập vào con chuột. Nhưng rất nhanh, hắn liền nhận ra cái này không phải là rìu hay mũi thương của mình mà là cái đèn pin bị chuột cắn rơi khỏi túi áo khoác. Trong lúc hoảng loạn, hắn không kịp nghĩ nhiều mà ngay lập tức bấm công tắc bật đèn.

“Tách!” - Sau tiếng bật nhỏ, ánh sáng trắng mãnh liệt từ pha đèn liền đột ngột bùng lên trong đêm tối.

“Chít... chít... chít...” - Bị ánh sáng chiếu trúng, những con quái chuột kêu lên đau đớn rồi nhanh chóng rời bỏ cơ thể Tân.

Vội vàng vùng dậy, hắn nắm chặt cái đèn pin cố gắng dựng người đứng lên.

“Hộc! Hộc! Hộc!” - Thở ra hồng hộc, hắn chiếu đèn pin đảo khắp xung quanh một vòng.

“Chít... Xoạch... Xoạch... Chít...” - Khi ánh đèn chiếu tới đâu, lũ chuột biến dị liền tản ra đến đấy. Bọn chúng kêu lên khó chịu rồi lũ lượt kéo nhau chạy trốn vào góc ngách ở khắp nơi.

Chả mấy chốc, đàn chuột đông đảo lẫn mất tăm trước Tân. Con hẻm nhỏ ồn ào nhanh chóng chìm vào trong yên tĩnh, chỉ còn tiếng gầm gừ cắn xé của con Lu đang say máu với vài con chuột đang ngáp ngoai. Hắn loạng choạng vài bước cầm đèn pin xoay quanh, xem còn có con chuột nào nữa không thì bất ngờ bị trượt ngã ngồi xuống mặt đất.

“Bịch!”

Thở ra hồng hộc từng hơi khó nhọc, hắn không cố gắng đứng lên nữa vì nguy hiểm tạm thời đã qua. Dần dần, trạng thái điên cuồng, căng cứng vì thần kinh tập trung quá độ cho chiến đấu của hắn rút đi. Ngay tức thì, hắn cảm thấy khắp cơ thể mình đau xót, mệt mỏi rã rời. Mồm khô khốc, cổ họng của hắn nóng rất cháy bỏng vô cùng khát nước. Hai mắt thỉnh thoảng lại hoa lên từng đợt, hắn khó khăn cất tiếng gọi con Lu lại gần chỗ mình.

“Lu... Lu...”

“Gâu!”

Nghe tiếng hắn gọi, con Lu cất tiếng sủa nhẹ một cái rồi nhanh chóng lại gần. Nó vẫy đuôi rồi liếm mặt hắn liên tục. Hành động quan tâm của con Lu khiến hắn có chút cảm giác an toàn, đỡ hoảng loạn và sợ hãi đi rất nhiều. Hắn ngồi yên hít thở một tí thì cổ họng cứ dâng lên từng đợt khát cháy. Không thể chịu được nữa, hai tay hắn run run tháo ba lô xuống. Móc chai nước ra, hắn khó khăn mở nắp rồi cho lên miệng uống.

“Ừng! Ừc!”

Dòng nước mát lạnh nhanh chóng chảy từ cổ họng xuống dạ dày, nó lập tức giúp hấn đánh tan đi cảm giác khát nước khó chịu. Không những thế, nó khiến hấn tỉnh táo tức thời và xua đi cảm giác mệt mỏi già đời. Càng uống lại càng thấy ngon, loáng một cái là hấn uống hết sạch lưng chai nước suối.

Uống xong, hấn cảm giác tốt hơn hẳn. Nhớ tới con Lu, hấn vội chiếu đèn pin nhìn qua cơ thể xem nó có bị thương nặng không. Nhìn qua một lượt, hấn vui mừng khi thấy dưới lớp lông dày và trơn trượt của con Lu chỉ bị sứt xước ngoài da chứ không có vết thương nào quá sâu. Thở phào một hơi, hấn vuốt ve đầu nó mấy cái rồi chuyển sang kiểm tra thương thế của mình.

Hấn thì không may mắn như con Lu. Vết thương trên cơ thể hấn có rất nhiều. Gần như chỗ nào trên cơ thể hấn cũng bị những con chuột biến dị cắn rách da chảy máu. Nhưng còn tốt là hấn không bị vết cắn nào quá sâu và to, và máu chảy ra một hồi, sau khi thấm đẫm vào lớp quần áo giờ cũng đã bắt đầu ngừng lại. Vận động chân tay một tí, cơ thể hấn liền truyền đến cảm giác đau nhói từng đợt, nhưng không ảnh hưởng đến hoạt động.

Trong lúc cúi đầu xuống, hấn bất giác nhìn vào đồng hồ thì thấy bây giờ đã là năm giờ. Vậy là, hấn và con Lu bị kẹt ở con hẻm này mất mười phút. Nghĩ tới doanh trại quân đội, hấn liền cảm thấy lo lắng gấp gáp, trong lòng bất an không biết họ còn ở đó không. Trải qua việc nguy hiểm này, hấn thật sự cảm thấy sợ hãi cô độc. Nếu không có con Lu, có lẽ hấn đã chết từ lâu rồi. Hấn không muốn chống chọi một mình trong lo âu sợ hãi nữa. Hấn muốn hòa nhập vào đồng loại để được che chở, an toàn.

Nghĩ vậy, ruột gan Tần nóng bừng lên. Mặc dù cơ thể vẫn chưa tốt hơn bao nhiêu, nhưng hấn không muốn lãng phí thêm một giây nào nữa ở chỗ này.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Điều kì diệu

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 19: Điều kì diệu

Trong màn đêm ngày càng tối tăm và lạnh giá, Tần nhăn mặt nén đau cố gắng dựng người đứng dậy. Sau đó, hấn cầm đèn pin chiếu xung quanh, tìm kiếm vũ khí và cái máy quay phim mini bị vắng đi lúc nãy. Rất nhanh, hấn tìm thấy cái riù và mũi thương vì nó nằm ở gần đây. Cất mũi thương vào đằng sau thắt lưng, hấn cầm chắc cái riù bước khắp khiêng mò mẫm tìm nốt cái máy quay.

“Chít! Chít! Chít!” – Vừa yên tĩnh được một tí, những con chuột biến dị sau khi chạy trốn lại bắt đầu nấp trong bóng tối kêu lên inh ỏi.

Nghe tiếng kêu của bọn chúng, thần kinh vừa mới thả lỏng của Tần lại kéo căng lên như dây đàn. Hấn đảo loạn đèn pin chiếu vào những nơi phát ra âm thanh thì ngay lập tức con chuột ở đó im lặng hẳn đi, nhưng không có ánh sáng thì bọn chúng lại áp sát từng ít một. Chỗ này không thể ở lâu hơn được nữa, hấn gấp gáp tìm kiếm. Mấy chục giây sau, cuối cùng hấn cũng tìm thấy cái máy quay nằm ở sát tường bao cách đây vài mét. Cúi xuống, hấn cho đèn pin vào miệng cắn rồi nhặt cái máy quay lên. Mở máy kiểm tra, hấn thở phào một hơi vì nó vẫn còn hoạt động, nhưng thật không may là màn hình lại bị nứt một góc khiến cho hình ảnh truyền về nhìn khá khó. Gập lại, hấn tạm cất máy quay vào túi áo khoác còn lạnh lặn. Sau đó, hấn ngẩng đầu nhìn về cuối con hẻm rồi nhẹ giọng cất tiếng gọi con Lu.

“- Lu... Lu...”

“Gâu!” – Nghe tiếng chủ nhân gọi, con Lu sủa nhẹ một tiếng rồi chạy tới. Lúc này, nhân lúc hấn không để ý đến nó, con Lu liền tìm xác một con chuột béo mập rồi điên cuồng cắn xé ăn thịt.

Tần nhìn thấy con Lu ăn thịt chuột, hấn cảm giác thật kinh tởm và không tốt, nhưng giờ không có thời gian để dạy bảo nó. Con Lu về tới, hấn lập tức khép khiêng dẫn nó đi ngay.

Trên cao mưa phùn rơi xuống ngày càng dày đặc, những hạt mưa li ti tung bay theo từng cơn gió bắc ủa về khiến cho nhiệt độ hạ thấp xuống nhanh chóng. Trong không khí, không những lạnh mà còn kèm theo giá buốt.

Vừa thoát khỏi con hẻm, ngay lập tức một con gió lạnh ập tới khiến hân rùng mình run lên cầm cập. Những vết thương trên người nhói lên đau xót làm hân phải nhăn mặt.

“Aaaa!”

Tựa vào bờ tường bao, hân ngó về phía sau con hẻm chiếu đèn. Trong tầm mắt, hân thấy những con chuột biến dị lại lũ lượt xuất hiện. Bọn chúng kéo nhau lại gần mấy cái xác người tiếp tục bữa ăn đang dở của mình và tiện đó xử lý luôn đám xác chết đồng bọn. Nhìn thật kinh tởm, nhưng may mắn là bọn chúng không bám theo hân nữa. Thở phào một hơi, hân cúi xuống nhìn đồng hồ. Đã năm giờ hai phút rồi, không biết quân đội còn ở chỗ doanh trại không, hân phải nắm chặt thời gian di chuyển nhanh tới nơi mới được.

Quãng đường phía trước cũng không còn xa lắm, chỉ còn ba đoạn ngã rẽ nữa là tới nơi.

Quay lại, Tân chiếu đèn về đằng trước. Hân vừa chuẩn bị cất bước đi tiếp thì đột ngột dừng lại. Nhìn vào ánh đèn huỳnh quang sáng trưng, hân lo lắng nó sẽ thu hút quái vật kéo tới. Lúc trước, hân chiến đấu với lũ chuột gây ra động tĩnh, rất có thể bọn chúng đã chạy đến gần đây rồi. May mắn là không có con nào xông vào con hẻm trong lúc ấy, không thì ngày giờ của hân đã được xác định chính xác.

Cho đèn pin lên miệng cắn, hân móc máy quay mini bật lên. Sau đó, hân cất đèn pin đi, nhìn vào màn hình máy quay rồi cẩn thận bước nhanh dẫn con Lu rẽ phải đi về phía trước.

Gió lạnh cứ từng đợt, từng đợt thổi tới khiến hân lạnh lẽo và đau đớn run lên từng hồi. Mặt hân lúc này đã tái mét, môi thâm tím, hai hàm răng thì đánh vào nhau vang lên canh cách. Nhìn vào hình ảnh đen trắng của màn hình máy quay, bất giác hân cảm thấy con đường phía trước thật dài, thật cô độc. Nhiều lúc, trong đầu hân xuất hiện ý nghĩ muốn quay lại xóm trọ, nhưng không dám. Hân đã cố gắng liều mình đi để tìm đường sống, để được bao bọc bởi đồng loại, để không phải sợ hãi chống chọi một mình thì không thể từ bỏ giữa chừng được. Hân đau lắm, mệt lắm, nhưng phải cố gắng bước tiếp với hi vọng dù nó mong manh, nhỏ nhoi thế nào đi nữa.

Tân đi được vài mét thì cảnh vật trong mắt hân lại bắt đầu thay đổi. Phía trước đáng lẽ ra phải là con hẻm chật hẹp thì bây giờ đã bị đóng đồ nát san bằng biến thành một khoảng trống lớn. Chỗ này thực vật phát triển nhanh đáng sợ, trên đồng đồ nát mọc lên rất nhiều bụi cây to rậm rạp cao ngang đến bụng, dây leo và cây cỏ thì mọc um tùm bắt chéo khắp nơi. Hai bên đường trước kia là hai cây sấu non, giờ đây đã trở thành đại thụ to lớn phải hai người ôm mới hết. Trên ngọn cây cao, tiếng chim lợn thỉnh thoảng lại vọng xuống nghe tang tóc não lòng.

“Ét! Ét!”

Nuốt một ngụm nước bọt, hân nép sát vào một góc bờ tường bao căng thẳng đảo camera phóng to lên quan sát thật kỹ. Trước mắt trong bán kính tầm năm mét đồ lại, hân chỉ nhìn thấy thực vật chứ không có sinh vật sống nào khác. Loại dây leo mọc tua tủa trên đồng đồ nát cũng chỉ loại bình thường, dây nhỏ dài, nhiều lá chứ không phải loại biến dị săn mồi khổng lồ đáng sợ lúc chiều. Nhặt một viên gạch nhỏ, hân đập mạnh về phía trước rồi nấp kín cẩn thận nhìn vào màn hình. Vài giây sau, thấy phía trước không có động tĩnh gì, hân lưỡng lự một tí rồi cẩn thận chuẩn bị bước tiếp thì bụng lại bất ngờ sôi lên.

“Ừc... Ừc... Ừc...”

Ngay sau đó, mắt hân hoa lên, người rét run, chân tay loạng choạng ngã vào bức tường bên cạnh. “Chết tiệt... Sao lại đói vào lúc này cơ chứ...” Chửi thầm trong đầu một câu, hân chống một tay vào tường run rẩy cầm camera đảo khắp xung quanh. Với tình trạng này, hân không thể đi tiếp được mà phải tìm cách lấp đầy cái bụng đã. Trong ba lô còn khá nhiều đồ ăn, nhưng hân không thể cứ thế ngồi xuống đây ăn ngay được. Quá lộ liễu và nguy hiểm, hân phải tìm một chỗ kín đáo ngay lập tức. Ngó nghiêng một tí, rất nhanh, hân nhìn thấy đằng sau mình, cách vài mét, có một ngách nhỏ thông vào trong. Cảm thấy chỗ này rất được, hân liền dẫn con Lu khó khăn di chuyển quay lại.

Tiến vào ngách nhỏ, hân thấy đây là một ngõ cụt khá nông và chật hẹp, bên trong để rất nhiều xe chở rác bốc mùi khó chịu. Cố gắng chịu đựng, hân đi vào sâu nhất, gọi con Lu chạy sát vào đây rồi cả hai len lỏi nấp sau thùng xe. Xong xuôi, hân giờ máy quay, ngoài đầu ra bên ngoài nhìn một tí. Xác định mình tạm thời an toàn, hân kiểm một vị trí đẹp trên xe rác rồi đặt máy quay lên cho nó chiếu ra ngoài con hẻm.

Sau đó, hân run run tháo bao lô xuống, mở khóa rồi mò mẫm tìm tòi đồ ăn trong bóng tối.

Mấy giây sau, Tân dựa vào cảm giác móc được mấy gói mì tôm. Hân vội vàng run rẩy bóc vỏ rồi khần cấp cho vào miệng nhai ngấu nghiến. Ăn được ba gói, cô hòng hân liền khô khốc lại và có chút nghẹn. Tạm dừng ăn, hân tìm trong ba lô bịch sữa tươi rồi vội vàng cầm vội nút, bởi nước suối đã uống hết rồi.

“Ừ... ừ... - Con Lu ngồi bên cạnh nhìn chủ nhân ăn ngon lành. Nó khó chịu liếm mép liên tục rồi kêu lên ừ ừ.

Thấy vậy, hân nhanh chóng lục tìm trong ba lô kiểm thử gì đó cho con Lu ăn. Không có ánh sáng thật bất tiện, hân lại không dám bật đèn pin để nhìn. Cái máy quay thì để lấy tầm nhìn bên ngoài rồi, hân cần nó để canh chừng, nếu có nguy hiểm xảy ra thì có thể phản ứng sớm được. Đang tìm, chợt đồng hồ đeo tay của hân kẹp vào cái gì đó. Giật mãi mới thoát ra được, hân sực nhớ ra mình có thể dùng đèn pin của đồng hồ chiếu sáng.

Thế là, hân lập tức bấm đèn pin để tìm tòi. Trong đêm tối đậm đặc, ánh đèn xanh mờ của đồng hồ đeo tay trở lên sáng rõ hơn bao giờ hết. Rất nhanh, hân tìm cho con Lu mấy miếng thịt sống. Vắt cho nó ăn xong, hân lại tìm kiếm đồ ăn cho mình.

Do quá đói, loáng một cái là hân ăn hết sạch vài gói mì tôm, một ít quả táo, quả chuối, vậy mà bụng chả cảm thấy no hơn tí nào. Cúi xuống, hân lục trong ba lô xem còn có đồ gì ăn ngay được không thì thấy chỉ còn thịt sống và một túi ni lông đựng hơn chục quả trứng gà đã đập nát. Đói quá, hân lưỡng lự

một một chút rồi nhắm mắt cho vào miệng ăn tất. Miếng thịt to, hần lấy cái riu chặt nhỏ để ăn, còn trứng gà thì cứ thế đục một lỗ ở túi ni lông rồi cho vào miệng nuốt.

Một lát sau, hần ăn sạch những gì có trong ba lô thì mới cảm thấy hơi no, lưng lửng bụng. Hần muốn ăn thêm nữa, nhưng thời gian không còn nhiều, phải di chuyển ngay mới kịp. Trong lúc ăn, hần vẫn liên tục chăm chú nhìn vào màn hình nhỏ của máy quay, may mắn không có mối nguy hiểm nào kéo tới.

Thức ăn vào bụng, Tân cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, vết thương trên cơ thể cũng bớt đau đi. Đầu óc tỉnh táo trở lại, hần cảm giác ngứa ngáy hết người. Nhất là ở mấy chỗ bị thương bị chuột cắn, ngứa đến mức rất khó khăn hần mới kiềm chế được. Tại sao mình lại bị như thế này, hần sợ hãi lấy đèn pin bật lên soi thử. Ánh sáng lóe lên, hần nheo mắt nhìn kĩ thì khó tin vào những gì mình chứng kiến.

Vết thương của hần, chỗ bị chuột cắn vậy mà đang đóng vảy, nhìn như trải qua thời gian rất lâu sắp lành rồi. Hần kinh ngạc lấy tay bóc thử, thật không ngờ chỗ bị thương nhẹ còn lành luôn rồi. Điều này quá thần kì, hần nghĩ mãi mà không biết nguyên nhân tại sao đành mặc kệ nó vậy, chỉ cần nó tốt cho mình là được. Đặc biệt, ăn xong bây giờ hần cũng không còn thấy mệt mỏi nữa mà cảm giác sức lực của mình đã gần được như lúc ban đầu.

Có sức khỏe, lòng tin của Tân tăng vọt. Hần không muốn lãng phí thêm một giây nào nữa mà nhanh chóng đeo ba lô đứng dậy. Tắt đèn pin đi, hần cầm máy quay lên rồi nắm chặt cái riu trong tay dẫn con Lu cất bước ra ngoài.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị lạc

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 20: Bị lạc

Sức khỏe phục hồi, Tân di chuyển linh hoạt và nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hần nhón chân, chạy bằng mu bàn chân trên từng khoảng ngắn rồi nhanh chóng nép sát vào những góc khuất của bờ tường bao bên cạnh. Ló đầu, hần giờ máy quay quan sát cảnh vật trước mặt. Xác định phía trước không có nguy hiểm là hần lại đi tiếp. Cho nên rất nhanh, hần đã quay trở lại vị trí là con hẻm đổ nát, cây cỏ mọc rậm rạp lúc đầu. Cúi xuống, hần nhặt một viên gạch đập về phía trước dò đường. Sau đó, hần chờ đợi quan sát một tí. Nhận thấy không có gì nguy hiểm xảy ra, hần xiết chặt cái riu trong tay phải tiến lên dẫn con Lu bước nhanh.

Len lỏi qua những bụi cây rậm rạp, hần cảm giác hơi rờn rợn khi nghĩ đến trong đó khả năng có rắn rết. Nhưng thời gian không còn nhiều, hần không thể đổi hướng đi khác được nên bắt buộc phải liều. Lúc di chuyển, hần để con Lu chạy đằng trước, còn bản thân thì dùng cái riu gạt mở những bụi cây chắn lối bước phía sau. Cả hai đi thật nhanh, nhưng vẫn hết sức cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh.

“Ét! Ét! Quạ! Quạ!”

Tân đi gần tới gốc hai cây sấu, trên ngọn cây bắt chợt vọng xuống tiếng chim lợn và quạ kêu to làm hần giật mình sồn gai ốc. Ngẩng đầu lên nhìn, hần thấy vài đôi mắt phát sáng trong đêm như mắt mèo rất đáng sợ. Nuốt một ngụm nước bọt, hần cắn răng đẩy nhanh tốc độ để thoát khỏi nơi quỷ quái này. Nhưng lạ thay, con đường phía trước, hần càng đi lại càng thấy dài, cây cỏ thì ngày một rậm rạp. Hai bên đường số lượng cây sấu cũng tăng lên, nó không giống như con hẻm ngắn hần nhận biết lúc trước. Xung quanh đồng đổ nát thì chỗ nào cũng na ná như nhau, bị cây cỏ bao phủ khiến hần không biết đâu mà lần.

Dần dần, hần bắt đầu cảm thấy lo lắng sợ hãi. Đi được một lúc, hần cảm giác đáng lẽ mình phải rời khỏi con hẻm ngắn rồi mới phải. Vậy mà, bây giờ trước mắt hần vẫn là những tòa nhà tàn khuyết không còn hình dạng bị cây cỏ, dây leo bao phủ lung tung. Khắp nơi, những bụi cây to rậm rạp của một loại cây nào đó, mọc lên um tùm che đi những dấu tích cũ quen thuộc. Tất cả bị bóng tối đậm đặc bao trùm, kết hợp với hình ảnh đen trắng của màn hình máy quay khiến hần mất phương hướng hoàn toàn.

Khoảng chục giây sau, hần sợ hãi nhận ra một điều, rất có thể mình đã đi lạc. Bởi đồng đổ nát bị cỏ cây phủ kín khiến hần không còn biết mình đang chính xác ở chỗ nào. Hần cố gắng xác định vị trí dựa vào những kiến trúc quen thuộc, nhưng xung quanh chỉ còn các mảnh phế tích bị tàn phá đổ sụp

không thể nhận ra hình dạng ban đầu. Trên cao, tiếng quạ kêu và chim lợn cứ liên tục réo rắt, nó khiến cho hần sốt ruột muốn phát điên.

Cứ cách một khoảng thời gian ngắn, hần lại bật đồng hồ lên nhìn. Đã năm giờ mười phút, tính từ lúc quân đội xuất hiện thì thời gian đã trôi qua khoảng hai mươi phút rồi. Hần lo lắng, nếu bản thân không nhanh chóng thoát khỏi đây thì rất có thể khi đến nơi nơi họ đã rời khỏi doanh trại. Đẩy nhanh tốc độ, hần dựa vào cảm giác chạy về phía trước. Nhưng đi được một tí, hần sợ hãi thấy mình giống như lại quay trở về chỗ cũ.

“Hộc! Hộc!”

Dừng dưới một gốc cây hoa sữa khổng lồ, Tân thở ra hồng hộc liên tục. Dù trời lạnh và bị mưa phùn thấm ướt quần áo, nhưng mồ hôi của hần vẫn vã ra liên miên. Đã ba phút trôi qua, vậy mà hần vẫn không thoát khỏi được chỗ này, cũng chẳng biết mình ở đâu nữa. Sau trận động đất, con phố quen thuộc mà hần biết đã thay đổi hoàn toàn. Những bức tường còn sót lại đã ngẫu nhiên kết hợp với dây leo và cỏ dại. Nó biến nơi này như thành một cái mê cung thu nhỏ vậy. Nó khiến hần phải đi lòng vòng từng đoạn ngắn một cách lãng phí thời gian. Mặc dù trong lúc di chuyển, hần không gặp con quái vật, hay mối nguy hiểm nào. Nhưng theo thời gian, hần ngày một cảm thấy mình bị áp lực đến khó thở. Cứ cầm đầu đi cũng phải là biện pháp, hần dừng lại một chút, cố xác định vị trí chính xác để tìm cách thoát khỏi đây.

Đang cúi xuống mặt đất tìm kiếm, chợt hần nhìn thấy trước mắt cách vài mét có một vật quen thuộc.

Vội vã chạy tới, hần dùng cái rìu chặt đứt mớ dây leo quấn quanh rồi gạt nó ra. Đưa camera gần xuống xem, hần thấy bị vùi một nửa trong đồng đồ nát là bảng hiệu quán ăn sáng “Bún Cá, Phở Bò, Cô Lánh”. Nhìn thấy mấy dòng chữ quen thuộc, hần kích động đến mực tay run lên nhẹ nhẹ.

Cuối cùng, hần cũng biết mình đang ở chỗ nào. Nơi hần đang đứng rất có thể là quán ăn sáng nhỏ. Đây là địa điểm quen thuộc, hần rất hay đến ăn mỗi khi có tiền. Mà vị trí này đã rất gần với doanh trại quân đội, hần chỉ cần đi khoảng hai chục mét nữa là tới nơi. May mắn thật, trong lúc mù đường chạy bừa, vậy mà hần tình cờ tiến được đến nơi này.

“Kình! Kình! Kình!” – Đúng lúc đó, từng đằng xa đột ngột vang lên tiếng súng trường nổ giòn.

Tiếng súng vang lên đánh thép trong màn đêm tối tăm lạnh giá, nó như một liều thuốc an thần đối với hần lúc này vậy. Tiếng súng còn, nghĩa là quân đội vẫn chưa rời khỏi doanh trại, hần chỉ cần cố một tí nữa thôi là tới được nơi an toàn rồi. Huyết dịch sôi lên, hai mắt đỏ ngầu, hần nghe theo tiếng súng mà nhanh chóng di chuyển lại gần. Bên cạnh, con Lu cũng tăng tốc lên. Cả hai cầm đảm chạy nhanh, bất chấp những mối nguy hiểm tiềm ẩn xung quanh.

“Xột! Xoạt!”

Hần đang băng nhanh qua những bụi cây thấp thì đột nhiên trước mặt xuất hiện bức tường cao có thép gai bên trên. Bắt buộc phải dừng lại, hần đảo camera khắp xung quanh tìm kiếm lối đi khác. Mò mẫm một tí, rất nhanh hần tìm được chỗ đột phá là lỗ hồng một đoạn tường bị sập.

“Hộc! Hộc! Hộc!” - Thở ra hồng hộc, hần lập tức dẫn con Lu men theo bờ tường đi đến chỗ đó.

Nấp đằng sau bức tường, hần đưa camera vào bên trong quan sát một vòng trước. Qua màn hình, hần nhanh chóng nhận ra trước mặt mình là tàn tích của khu chợ nhỏ. Nó đã bị thực vật xâm thực đến mức khó nhận ra, những gian hàng lớn hai bên bị đổ sập gần hết, dây leo bao phủ khắp nơi, một số bụi cây lạ mọc lên cao ngồng cản trở tầm mắt. Chấm chú nhìn một tí, hần không thấy mối nguy hiểm nào mới nhanh chóng bước vào bên trong.

Ngay lập tức, Tân di chuyển nhanh tới sau một cái xạp hàng nhỏ. Nấp vào đấy, hần đảo dác nhìn xung quanh một tí. Vài giây sau, thấy phía trước không có gì nguy hiểm xảy ra, hần liền nhanh chóng đứng dậy dẫn con Lu chạy nấp sau một vị trí khác.

Qua cái chợ này, doanh trại quân đội đã ở trước mặt, hần chỉ cần đi thêm một đoạn ngắn nữa là tới nơi. Sắp đến lúc gấp đồng loại sau mấy ngày phải sống trong cô độc, nơm nớp lo sợ, Tân cảm thấy rất hưng phấn, hồi hộp. Nhưng càng đến lúc này, hần lại càng cảm thấy lo lắng, bất an như sắp có điều gì đó không hay xảy ra. Theo thời gian, cảm đó ngày một mãnh liệt khiến hần phải đi chậm lại, tập trung quan sát xung quanh. Thần kinh căng lên như dây đàn, hần cảnh giác cao độ, sẵn sàng đối phó với mọi điều bất ngờ. Hần không hiểu sao mình lại cảm thấy như vậy, nhưng hần tin vào trực giác của mình.

Hần di chuyển chéo, cứ đi được một đoạn đến hết tầm nhìn liền nấp vào ki ốt bán hàng trước mặt. Sau đó, hần giờ máy quay lên xem trước, thấy không có gì khả nghi mới lặng lẽ đi tiếp. Một lát sau, hần đi được hết một phần ba quãng đường mà không có chuyện gì xảy ra. Cảnh vật trong mắt chỉ có đồng đồ nát, cây cỏ và những bụi cây dại to lớn rậm rạp, không có gì nguy hiểm, nhưng hần bỗng nhận ra một điều rất lạ. Đó là, không gian ở chỗ này yên tĩnh quá, nó ngột ngạt một cách khó chịu, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ xột xoạt của hần và con Lu vang lên trong đêm tối.

Dừng lại ngồi nấp sau một cái sạp hàng, Tân đang đưa tay áo lên lau màn hình máy quay do nó bị mưa phùn làm nhòe. Có vẻ như cái máy quay này là loại xịn trên thị trường, nên việc nó bị nứt màn hình cũng không ảnh hưởng gì đến hoạt động. Pin trong máy cũng trâu, hần sử dụng này giờ mà vẫn còn 80%. Lau xong, hần giờ lên nhìn một vòng rồi chuẩn bị đứng dậy đi tiếp thì con Lu bất ngờ cắn lấy áo hần giữ lại.

“Ủ! Ủ!” - Sau đó, nó kêu lên thật khê trong miệng như muốn nói cái gì đó.

Nhìn biểu hiện lạ của con Lu, hần lập tức ngừng lại rồi chăm chú quan sát hành động của nó đoán xem có điều gì xảy ra.

Con Lu thấy chủ nhân để ý đến mình, nó liền quay ra hướng tay phải, nhìn chăm chăm vào ki ốt bán hàng lớn rồi sủa nhẹ lên:

“Gâu! Gâu!”

Tân thấy con Lu lên tiếng, hần hoảng sợ ngay lập tức ôm lấy ngăn không cho nó sủa tiếp. Sau đó, hần đưa camera đánh ánh mắt tới vị trí con Lu sủa. Trong màn hình máy quay truyền về hình ảnh, trước mặt hần cách vài mét là một cái ki ốt khá lớn bị đổ sập một nửa chỉ còn hai bức tường đứng vững bị

dây leo quấn lên chẳng chặt. Chỗ mảng tường còn đứng vững là tấm đằng sau và một bên cạnh trái chắn tầm nhìn của hắn. Với góc này, hắn không thể nhìn thấy bên trong ki ô, khuất sau hai bức tường kia có gì.

Hành động của con Lu khiến Tân ần ần cảm thấy trước mặt, sau bức tường có mối nguy hiểm. Bởi từ lúc con Lu khôn lên, nó chưa bao giờ làm điều không có ý nghĩa. Chắc ở đó có cái gì rồi, hắn căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt rồi chuẩn bị vòng qua hướng khác di chuyển. Nhưng khi hắn vừa mới đổi hướng định đi tiếp thì con Lu lại cắn lấy áo hắn ngăn lại.

Khó hiểu, hắn ngoái đầu quay lại giờ máy quay nhìn vào mắt con Lu. Trong ánh mắt của nó, hắn thấy con Lu đang hết sức nôn nóng bất an. Chẳng lẽ bên kia cũng có mối nguy hiểm đang rình rập, hắn hốt hoảng kinh hãi nghĩ. Bên phải không đi được, bên trái cũng không đi được, xung quanh thì là tường bao thép gai, hắn biết đi thế nào đây. Hay là, hắn quay lại đằng sau, đi qua chỗ đoạn tường bao bị đổ rồi tìm đường khác. Nhưng như vậy mất quá nhiều thời gian, và khoảng không gian đầy đặc cây cỏ cao lớn đằng sau rất dễ khiến hắn bị lạc một lần nữa.

“Kình! Kình! Bùm! Bùm!” - Trong khi đó, phía đằng trước ở doanh trại quân đội, ngoài tiếng súng nổ ra thì bắt đầu có tiếng động cơ ô tô khởi động.

Nghe thấy tiếng ô tô, Tân cảm giác rằng họ sắp di chuyển khỏi đây rồi nên hắn vô cùng lo lắng, sốt ruột. Nhìn đằng trước một tí, hắn cắn chặt răng xiết chặt cái rìu, giờ máy quay lên rồi lặng lẽ cất bước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chạy đến nơi hi vọng

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 21: Chạy đến nơi hi vọng

Tân rón rén từng bước tiến lại gần phía sau bức tường còn đứng vững của ki-ô bán hàng, nơi con Lu cảnh báo có cái gì đó nguy hiểm đằng sau. Tới nơi, hắn nín thở nghe ngóng động tĩnh bên kia. Vài giây sau, khi không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, hắn mới cẩn thận chậm rãi đưa máy quay phim ló qua mép tường bao quan sát. Con Lu đang đứng sát bên cạnh hắn. Nó nhìn hành động của chủ nhân liền đoán được điều gì sắp xảy ra. Lập tức, nó hạ thấp hai chân trước xuống, hai chân sau co lại, há mồm nhe răng, sẵn sàng lao tới tấn công bất cứ thứ gì bất ngờ xuất hiện.

Lúc đưa máy quay sang thì trong đầu hắn đã chuẩn bị tâm lý, sẵn sàng đối mặt với mọi điều bất ngờ, nhưng hình ảnh truyền về vẫn chỉ là cây cỏ và đồng cỏ nát mà không thấy vật gì khác. Hắn cau mày khó hiểu, trong đầu tự hỏi rằng “Có gì đâu nhỉ... Chẳng lẽ con Lu đoán sai...”. Cảm thấy sự việc không đúng lắm, hắn ló hẳn đầu sang, cầm máy quay phim quét một vòng đằng sau. Cảnh vật bình thường đang chậm rãi truyền về trong mắt hắn, đến khi hắn đảo camera tới sát bức tường thì đột ngột có một khuôn mặt người xuất hiện trong ống kính.

Tí tách!

Ngay lập tức, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu rỉ ra trên trán hắn rơi xuống đất. Mồ run run, hắn cắn chặt răng cố gắng để cho mình không hét lên. Bởi đập vào mắt hắn bây giờ là hình ảnh rất kinh dị. Đó là, khuôn mặt của một người phụ nữ, nhưng nó đã bị lột hết da, chỉ còn cơ thịt bị rể cây quán lấy, mắt thì mờ trũng trũng như lồi ra, cùng với trên đầu là lúc nhúc cây nấm. Con quái ở rất gần, khuôn mặt nó chỉ cách camera mấy centimet, hắn còn ngửi thấy trong không khí ập tới mùi máu tanh nồng nặc. Lúc vừa nhìn thấy, hắn giật bản mình tí nữa thì đánh rơi camera xuống đất. Giờ nhìn kĩ, hắn kinh hoàng khi thấy đằng sau con quái nữ còn đến bốn, năm con khác đứng vật vờ.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn giữ nguyên động tác không dám hoạt động. Mấy giây sau, hắn thấy mấy con quái vẫn đứng yên một chỗ cứng ngắc mới từ từ rút camera về. Nép sát vào bức tường đằng sau, hắn không dám thở mạnh. Mắt mũi tái mét đi, hắn cảm thấy trước ngực mình bị đè nặng như muốn tắc thở. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng hắn vẫn thật không ngờ rằng đứng ngay sau bức tường kia là một đàn những con quái vật “Nằm đầu người” đáng sợ.

Xiết chặt cái rìu, hắn lặng yên chờ đợi. Một lát sau, thấy đám quái vật không có biểu hiện gì, hắn mới thờ phào một hơi. Lúc này, hắn chỉ kịp nhìn thoáng qua, nhưng cũng thấy đại khái sau bức tường có đến gần chục con quái. Với hoàn cảnh thế này, hắn không thể liều mình vượt qua quãng đường trước

mặt được. Chắc chắn, hắn sẽ bị bọn quái vật xé xác chỉ trong vài giây. Chưa kể, còn một vị trí khác phía trước mà con Lu cảnh báo, hắn chưa nhìn, nhưng khả năng rất lớn cũng là đám quái vật “Nắm đầu người” nữa. Số lượng quái đồng thể này, tốt nhất hắn phải nhanh chóng quay lại tìm lối đi khác. May mắn, hành động vừa rồi của hắn vẫn chưa kinh động tới lũ quái vật. Hắn phải nhân lúc bọn chúng chưa phát hiện ra mình rồi khỏi đây ngay mới được.

Nghĩ vậy, hắn giờ camera lên, cong người chuẩn bị dẫn con Lu nhẹ nhàng di chuyển thì từ đằng sau bắt ngờ vang lên tiếng súng.

“Kình! Kình! Kình!”

“Graooo!”

Tiếng súng và âm thanh gào rú của quái vật ở rất gần, hắn nghe đầu óc như ở ngay cổng chợ. Vội quay mặt lại, hắn hé mắt nhô ra khỏi mép tường nhìn về phía trước. Trông bóng đêm đậm đặc, hắn thấy khoảng hơn một trăm mét, đầu cổng chợ có những tia sáng lấp ló bùng lên.

“Brum! Brum! Xinh! Xịch!” - Rồi ngay sau đó, tiếng động cơ ô tô vẫn nổ đều đều trong doanh trại bắt đầu di chuyển.

Nghe tiếng bánh xe lăn trên đường và tiếng súng nổ liên hồi, Tân hoảng sợ nhủ thầm trong đầu. “Chết tiệt... Quân đội đi mất rồi... Mình phải làm sao bây giờ...”. Quân đội không còn ở doanh trại, hắn vòng lại đằng sau tìm hướng khác chắc chắn sẽ không kịp. Họ đi bằng ô tô, chỉ vài phút thôi là sẽ biến mất khỏi đây, hắn phải quyết định thật nhanh ngay lúc này.

Một là, hắn sẽ liều mình xông thẳng về đằng trước, dùng tất cả sức mạnh của mình chạy thật nhanh thoát khỏi đám quái vật trong khu chợ rồi hô hào kêu cứu. Nếu may mắn, hắn sẽ được quân đội tiếp ứng vì chỗ này khá gần với doanh trại. Hai là, hắn từ bỏ, quay lại tìm đường về xóm trọ và tiếp tục vật lộn một mình trong sợ hãi. Nhưng như vậy, mọi cố gắng tìm đường về với đồng loại của hắn trở nên vô ích, và cũng có khả năng gặp nguy hiểm rất lớn.

Giữa lúc hắn đang đấu tranh tâm lý, nôn nóng không biết làm sao thì ánh sáng leo lét từng đằng xa bỗng bùng lên mãnh liệt. Nheo mắt nhìn kỹ, hắn thấy đoàn xe của quân đội đang di chuyển thẳng về đây. Chắc chắn, họ đang nhắm tới đường lớn nằm đối diện cổng chợ này để di chuyển về căn cứ. “Hay quá...” Thốt lên trong đầu vui mừng, hắn cắn chặt răng, tay run lên nhẹ nhẹ vì kích động. Quân đội tới đây càng gần thì hi vọng của hắn càng lớn.

Nhân lúc có ánh sáng mạnh từ đèn pha ô tô chiếu vào, hắn đảo mắt nhìn hết một vòng trước mặt, thăm dò xem có bao nhiêu con quái vật “Nắm đầu người” và tìm lấy một lối đi tốt nhất. Lát nữa quân đội tới gần, hắn quyết định sẽ băng ra kêu cứu chứ không tìm cách về phòng trọ nữa. Hắn quá sợ hãi cảnh lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ rồi. Thà rằng liều một phen, nếu không hắn phát điên mất.

Cảnh vật rõ lên, hắn liền kinh hãi đến toát cả mồ hôi hột. Trước mặt hắn, dưới ánh đèn, khoảng trống đoạn trên gần cổng chợ lộ ra một đàn quái vật đứng chen chúc rất đông. Nhìn sơ qua phải đến hơn hai chục con, bọn chúng chụm lại với nhau, nép sát vào từng đồng phế tích của ki-ốt, quầy hàng rồi quây thành nhiều vòng tròn nhỏ không biết để làm gì. May mắn, lúc này con Lu phát hiện ra sớm ngăn hắn lại. Nếu không, để hắn cứ thế xông lên thì hậu quả khỏi phải nghĩ.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tân kéo con Lu tìm tới một chỗ kín đáo rồi ẩn nấp để không bị phát hiện. Sau đó, hắn hé mắt ra bên ngoài rồi lặng lẽ quan sát. Nhìn số lượng đám quái vật “Nắm đầu người” đông đảo, hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi như thủy triều ập đến và có một chút chùn bước. Tim hắn lúc này đã đập bình bịch như trống, trước ngực bị áp lực nặng đến khó thở, chân tay thì run lên nhẹ nhẹ.

Theo thời gian, đoàn xe của quân đội áp sát ngày một gần. Lúc này, khoảng cách thu hẹp với cái chợ chỉ còn mấy chục mét. Ánh sáng chiếu từ đèn pha ô tô lại đây ngày càng trở lên chói mắt, động tĩnh phát ra cũng lớn hơn rất nhiều. Bỗng một con quái vật đứng trong trọ cất tiếng rú ầm lên.

“GRAOOO!”

Ngay sau đó, những con quái xung quanh cũng như được đánh thức. Bọn chúng nhao nhao gào thét vang trời:

“GẦM! Gruuu! Grừuu!”

“Uyeh! Uyeh! Loạt! Xoạt!” - Sau đó, đám quái vật lồng lên rồi đồng loạt xông ra ngoài chạy thẳng tới đoàn xe đang di chuyển của quân đội.

“Kình! Kình! Kình!” – Vài giây sau, tiếng súng trường vang lên dữ dội.

Qua ánh đèn, hắn thấy đám quái vật hung hăng bị ngã xuống liên tiếp. Những con quái xuất hiện không chỉ có ở mỗi chỗ hắn, mà bọn chúng từ khắp nơi bủa vây lấy đoàn xe gào rú đòi tấn công, nhưng tất cả nhanh chóng bị hỏa lực hùng mạnh của quân đội đánh tan. Nhìn hình ảnh những người lính mơ hồ đứng trên thùng xe dùng mảnh xả súng, hắn cảm thấy máu mình sôi lên, cảm giác sợ hãi với đám quái vật lập tức biến mất.

Cất máy quay phim vào túi áo khoác, Tân rút nốt mũi thương đằng sau thắt lưng ra. Ngẩng đầu lên, hai mắt hắn đã vằn đầy tơ máu. Hắn quyết định lựa chọn thời điểm này để chạy trốn.

“Lu!” – Hắn kêu khẽ lên một tiếng với con Lu rồi tung người lao lên chạy trốn.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Xiết chặt hai món vũ khí trong tay, hắn cắn răng dựa vào ánh sáng từ đèn pha ô tô, dẫn con Lu chạy hết tốc lực lao tới đoàn xe phía trước. Vút một cái, hắn và con Lu chạy được chục mét đến gần cổng chợ. Trước mặt chỉ còn khoảng vài chục mét nữa thôi là hắn có thể được cứu giúp, được bảo vệ an toàn.

Cũng trong lúc đó, từ phía đoàn xe đột nhiên vang lên liên tiếp nhiều tiếng người kêu cứu:

“CỨU!!!”

“CỨU TÔI VỚI...”

“Đừng... Đừng bắn... Tôi là con người...” – Tiếng hét lớn của một người đàn ông nào đó vang lên trong đêm tối mịt mùng.

“Tôi... Tôi nữa... Cứu...”

Âm thanh cầu cứu của những người sống sót tràn về từ bốn phương tám hướng. Nhìn thấy quân đội, họ cũng nhìn thấy hi vọng sống sót nên không ít người chọn cách liều mình giống hần. Khi gần tới nơi, họ mới lên tiếng để tránh bị bắn nhầm với quái vật.

Nghe thấy tiếng người sống lẫn trong đám quái vật, đội trưởng của đoàn xe đã ngay lập tức cất tiếng ra lệnh cho những người lính:

“Các đồng chí chú ý! Hành quân chậm lại, ngắm thật chuẩn để tránh bắn nhầm vào người dân... Tiểu đội một và tiểu đội năm lập tức xuống đường tiếp ứng... Yểm trợ cho những người sống sót lại đây...”

Tân đang lo lắng không biết quân đội có tiếp ứng mình không, bây giờ đội trưởng trong đoàn xe lên tiếng, hần cảm thấy mình như vừa được uống một liều thuốc trợ tim vậy. Niềm tin tăng mạnh, hần cảm đầu chạy nhanh hơn nữa, bên cạnh con Lu cũng tăng tốc chạy theo.

Chỉ mất vài giây hần đã đến cổng chợ. Nhìn đoàn xe ngay trước mặt, hần há mồm cất tiếng báo ra vị trí của mình cho quân đội biết:

“TÔI...” - Nhưng vừa mới nói được một câu, hần bất ngờ bị một cái đá đập mạnh vào ngực.

“UYCH...”

“Hự!”

“GRAOOOO!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bị bắt

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 22: Bị bắt

Tân cảm đầu chạy hết tốc lực, ánh mắt hần đang chăm chú nhìn vào đoàn xe của quân đội thì đột ngột trước mặt xuất hiện bóng đen cản đường. Thế là, một vụ va chạm cực mạnh giữa hần và bóng đen xảy ra, làm cả hai bị văng ngược về hai hướng đối lập.

“Bịch! Xoạt! Xoạt!” - Phản lực lớn khiến hần lập tức ngã đập lưng xuống mặt đất rồi kéo rê đi một đoạn, đến khi đâm vào đồng cỏ nát mới dừng lại.

Ngay tức thì, hần cảm thấy trước ngực mình đau nhức giống như bị xe tông trúng vậy. Đau đến tức ngực khó thở, nhưng hần không dám chần chừ một giây nào cả, mà vội vàng gắng gượng ngồi dậy.

“Hộc! Hộc! Hộc!”

Thở ra hồng hộc, hấn nhả mặt chịu đựng đau đớn, lập tức đánh ánh mắt tới kẻ vừa tấn công mình.

“Grừrừuu... Goàmmmm...” – Cũng ngay trong khoảnh khắc Tân ngẩng đầu lên, ở phía trước con Lu đã chồm tới kẻ tấn công chủ nhân của mình và bắt đầu cắn xé vào bộ phận nào đó.

Bóng đen bị con Lu tấn công lập tức vùng vẫy. Nó rống lên một tiếng chói tai rồi quăng quật hai bên tìm cách hất con Lu ra khỏi cơ thể.

“Graooooo!!!”

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Trong đêm tối đậm đặc, ánh đèn pha chiếu xa của ô tô thẳng tới không tốt chút nào. Nó khiến cho tầm nhìn của hấn giống như bị mù tạm thời vậy. Trước mắt, hấn chỉ nhìn thấy kẻ tấn công đang vật lộn với con Lu, cách vài mét ngoài cổng chợ là một đoàn bóng đen thật lớn có hình dạng gần giống con người với cái đầu khổng lồ. Không cần nghĩ, hấn cũng đoán được khả năng rất lớn đây là một con quái vật “Năm đầu người”. Hấn không ngờ tất cả đám quái trong chợ xông ra tấn công đoàn xe, vậy mà ở đây vẫn còn sót một con ngấn cán chính mình.

“Bịch... Ầng...” – Cầm cự được khoảng chục giây, rất nhanh con Lu bị con quái vật hất bay ra chỗ khác đập mạnh xuống đất khiến nó đau đớn phải rên lên.

Sau đó, con quái rú lên một tiếng chói tai rồi lập tức phóng tới chỗ Tân.

“GẦM!”

“Uych! Uych! Uych!”

Nhìn bóng đen hùng hục lao tới, hấn hoảng loạn lùi về đằng sau, hai tay quờ quạng khắp nơi. Lúc này, hấn va chạm với con quái vật ngã xuống, đã không may làm rơi mất vũ khí.

Tí tách!

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán hấn lăn xuống đất. Hấn cuống lên mồ mẫm mà mãi không thấy đâu. Thình thoảng ngẩng đầu lên, hấn chứng kiến bóng đen khổng lồ to dần trong mắt mà cảm thấy áp lực như núi đè. Nuốt một ngụm nước bọt, hấn dựng người đứng lên. Đảo mắt nhìn khắp xung quanh, hấn chuẩn bị phóng đi chạy trốn khỏi con quái vật thì dị biến lại phát sinh.

“Grừuu...” – Con quái vừa mới chạy được mấy bước thì bất ngờ từ đằng sau con Lu lại xông lên, nhảy bổ vào chân nó và điên cuồng cắn xé.

“Uỳnh!” – Nhờ đà, con quái ngã đập mặt xuống đất, chấn động mạnh làm mặt đất rung lên nhẹ nhẹ. Lại bị sinh vật bé tí đáng ghét này dây dưa, nó giận dữ rống lên rồi quẩn lấy con Lu, quyết định diệt kẻ này trước.

“GÀOOO....”

“Goàm!”

Nhân lúc này, Tân cúi xuống gấp rút tìm kiếm. May mắn, sau một thời gian lần mò, cuối cùng hấn cũng sờ thấy cái riú vì nó văng đi không xa. Không có thời gian tìm nốt mũi thương, hấn nắm chặt cái riú bằng tay phải rồi vội đứng lên ngẩng đầu lên nhìn con Lu. Nhìn nó lăn lộn với con quái vật khổng lồ, hấn lo lắng vô cùng. Cẩn thận, hấn chuẩn bị xông lên giải cứu con Lu rồi nhanh chóng chạy trốn thì ánh sáng đằng xa bỗng trở nên chói lòa. Nheo mắt, hấn cố nhìn nhưng tầm nhìn bây giờ chỉ có trắng xóa một màu. Bất đắc dĩ, hấn phải chạy sang bên cạnh nấp vào đằng sau đồng đồ nát trước kia là sạp bán hàng. Ló đầu, hấn hé mắt nhìn ra bên ngoài.

Ở ngoài xa, lúc này, đoàn xe của quân đội cũng đã đi được đến đầu con đường đối diện với cổng chợ. Bây giờ, khoảng cách hai bên đã rút ngắn chỉ còn mấy chục mét nên đèn pha của ô tô chiếu tới rất dữ dội. Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian là đoàn xe nối đuôi nhau bắt đầu đổi hướng. Nó khiến cho ánh sáng chiếu tới không còn thẳng lối cổng chợ nữa mà hơi chéo sang một bên. Tình cờ, ở góc độ này, vị trí hấn đang đứng bị chìm vào trong bóng tối, còn quái vật và con Lu ở ngay gần cổng chợ thì bị soi lên rõ ràng.

Khi hình ảnh con quái đập vào trong mắt. Ngay lập tức hấn cảm thấy sợ hãi muốn nổ tung. Con quái này đúng là quái vật “Năm đầu người” rồi, nhưng kinh khủng ở chỗ nó lại chính là con quái vật biến dị mà hấn để xổng lúc chiều. Bây giờ, con quái vật gần như không còn có hình dáng con người nữa rồi.

Nó biến đổi trở lên to lớn hơn, cao phải đến gần hai mét, cơ thể không còn da thịt nữa mà thay vào đó là những bó rễ cây quấn quanh cuộn cuộn như những bó cơ chắc nịch. Đôi tay của nó thì chuyển hóa hoàn toàn thành một mớ tua rua, mỗi sợi to bằng một đốt ngón tay, dài lỏng thòng xuống mặt đất, đang quăn kín lấy cơ thể con Lu cố gắng giật hất tung ra bên ngoài. Cái đầu con quái cũng thay đổi trở nên ghê rợn vô cùng. Nó không còn một chút nào của con người, khi những cây cây nấm mọc lên đã được đám rễ cây đan xen kết thành một lớp màng bảo hộ kín kẽ, nhìn giống như những bọc khối u cộm lên trái dài xuống sống lưng. Ngũ quan trên khuôn mặt nó cũng biến đổi rất nhiều, mũi không còn, trong miệng thì đâm ra rất nhiều những sợi nhỏ nhọn hoắt ngo ngoáy như xúp tu nhìn rất tởm lợm.

Con quái vật vùng vẫy, cố gắng hất văng con Lu ra khỏi chân mà không được. Nó tức giận rống lên rồi nhấc bóng con Lu quật xuống mặt đất.

“Gruuuu!!!”

“Bành! Bành! Bành!” – Bị quật mạnh cơ thể xuống đất đau đớn. Vậy mà con Lu vẫn ngoan cường cắn chặt không bỏ.

Nhìn hình ảnh con Lu bị hành hạ, hai mắt Tân tròn lớn như muốn nứt. Cảm giác sợ hãi lập tức tan biến, thay vào đó là sự tức giận cùng cực, hắn muốn giết con quái vật biến dị này ngay lập tức. Ý nghĩ chạy trốn bị đánh văng ra khỏi đầu, hắn cắn răng, xiết chặt cái rìu đến mức nổi cả gân xanh lên rồi điên cuồng lao tới chỗ con quái vật.

Khoảng cách vài mét rất gần, chỉ một đến hai giây hắn đã tiếp cận con quái mà trong khi nó vẫn đối phó với con Lu chưa kịp phản ứng. Nhìn con quái đứng ở ngay trước mặt, con người của hắn nổi lên vằn đầy tơ máu khóa chặt lấy cái đầu của nó. Sau đó, hắn chạy bước nhỏ tăng tốc. Khi đến khoảng cách gần một mét, hắn tung người bật lên, đến độ cao thích hợp thì vung tay bổ chéo một cú cực mạnh vào đồng bọc nắm to đùng.

“Phập!” – Nhất chém với lực rất mạnh, nó dễ dàng chém xuyên qua khối nằm trên đầu con quái vật biến dị.

“Uych!” – Theo quán tính, hắn bay đi một đoạn trên không rồi mới tiếp đất ở đằng xa.

Ngay khi vừa tiếp xúc với mặt đất, hắn lập tức nhún chân, xoay người lại, đôi mắt khóa lấy con quái vật biến dị chuẩn bị tung đòn tiếp theo. Bời hắn biết đòn tấn công vừa rồi của mình không hiệu quả, nhất chém tạo ra miệng vết thương rất bé. Những cây nấm trên đầu con quái được đâm rẽ cây giữ lại ổn định, lưỡi rìu bằng bàn tay của hắn lúc lướt qua chỉ sắt được mảnh nhỏ, không gây ra hiện tượng vỡ tung như lúc trước nữa. Nhưng như vậy cũng đủ làm con quái đau đớn và chọc cho nó nổi giận.

RỔNG!

Ngừa đầu lên trời, con quái biến dị gào lên một tiếng to muốn thủng màng nhĩ. Sau đó, những sợi rễ cây trên người nó bỗng xòe ra, chạy xuống bên dưới bọc kín lấy con Lu xiết chặt. Công minh, con quái giật con Lu ra khỏi cơ thể nó. Mặc cho bị cắn mất một mảng rễ cây dưới chân, con quái quăng con Lu bay ra đằng xa rồi đập mạnh vào đồng gạch vừa đổ nát.

“BÀNH!!!”

“Ăng... Ăng... Ăng...” – Trúng đòn nặng, con Lu rên lên từng đợt đau đớn. Nó cố gắng đứng dậy, nhưng cứ vừa đứng lên lại ngã xuống.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, từ lúc con Lu bị bứt ra đến khi bị ném đi chỉ trong một giây khiến Tân không kịp phản ứng. Nghe tiếng kêu đau đớn của con Lu, hắn cảm thấy mình sôi máu như muốn nổ tung. Hai mắt vằn đầy tơ máu đỏ ngầu, trán nổi đầy gân xanh, hắn nhảy bổ lên lưng con quái vật rồi điên cuồng chặt vào đồng nấm trên đầu nó.

“Phập! Phập! Phập!” – Theo liên tiếp nhiều nhất chém, những mảng nấm trên đầu con quái dù khó phá cũng nhanh chóng bị gọt đi.

“Gruuuu!!!” – Bất ngờ trúng đòn hiểm, con quái vật biến dị loạng choạng mất thăng bằng ngã ngã ngửa về đằng sau. Đang bám trên lưng con quái cuồng chém đến mất đi lý trí, Tân cũng ngã xuống theo nó.

“Uych!” – Nhưng không may cho hắn, vị trí tiếp xúc bên dưới mặt đất có viên gạch nhọn đập thẳng vào sống lưng.

“Hự!” – Phải chịu sức nặng từ cơ thể to lớn của con quái, hắn đau đớn bật thốt lên khỏi miệng. Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy nửa người trên của mình bị tê liệt cứng lại.

Tân không không chém được tiếp, con quái liền nhanh chóng thoát khỏi trạng thái choáng váng. Nó trở mình đứng lên rồi lập tức đưa hai bàn tay là một đám rễ cây quấn lấy cơ thể hắn. Sau đó, nó từ từ nhấc bổng hắn lên, đồng thời những sợi rễ cây cũng xiết lại ngày một chặt. Con quái đưa hắn lên cao đối diện với mặt nó rồi nhìn chằm chằm.

Nhìn vào đôi mắt đỏ rực phát sáng trong đêm của con quái, hắn thấy trong đó tràn ngập sự hận thù, lạnh lẽo đến tận đ骨髓. Nó nhìn hắn mấy giây giống như khiêu khích rồi bất ngờ há mồm rống lên một tiếng thật to. Phải ngửi mùi hơi thở tanh tưởi từ miệng con quái phả vào mặt và chịu sự đau đớn đến khó thở khi bị nó xiết chặt, hắn cảm thấy tức giận vô cùng. Hắn cố gắng vùng vẫy, dùng tất cả sức mạnh để thoát khỏi trời buộc, nhưng không được. Con quái quá khỏe, những sợi dây quấn quanh người hắn không mỏng manh như bề ngoài mà chắc chắn như bó dây chằng vậy.

Con quái vật biến dị lặng yên nhìn Tân dẫy dụa, nó không lập tức làm thịt hắn mà rất hưởng thụ nhìn sự đau đớn của con mồi. Nó đã tiến hóa so với hình thái sơ khai ban đầu, có suy nghĩ và một chút bản năng săn mồi của một giống loài mới. Nó rất hận kẻ trước mặt này, người đã khiến nó suýt chết. Nhưng cũng nhờ thế, trong lúc sinh tử, nó đã thức tỉnh bản năng thôn phệ đồng loại. Biết được điều này, nó chạy trốn rồi điên cuồng ăn thịt những kẻ khờ. Dần dần, vết thương của nó khỏi phục và cơ thể thì phát triển thành hình dạng mới. Giờ đây, nó cảm thấy mạnh hơn bao giờ hết, yếu điểm tuy vẫn còn nhưng đã được bảo vệ, không còn quá yếu đuối nữa.

Sau khi có chút ít nhận thức, nó nhớ tới con mồi đã làm mình sứt mẻ. Nó cảm hận vô cùng, trở về chỗ cũ tìm kiếm. Nhưng không thấy, nó đành phải quay ra ngoài sục sạo. Đang tức giận không biết làm sao, thì những con mồi khác xuất hiện chạy loạn khắp nơi trong tầm mắt của nó. Vội đuổi theo, nó giết ăn thịt đám con mồi này. Dần dần, nó nhận ra một điều, lũ con mồi đang tìm cách chạy đến nơi có những khối vuông lớn phát sáng di động. Nó định lao vào tấn công ngay, nhưng nhanh chóng nhận ra, những con mồi này rất đáng sợ. Nó thấy một vài kẻ giống mình chưa lại gần đã bị bắn vỡ tan nát. Cho nên, nó chờ đợi. Những con mồi tìm cách tụt về đây thì chắc chắn tên đáng ghét kia cũng sẽ tới, và rồi nó thành công.

Nhìn con mồi quần quai trong tay, nó cảm thấy thật thoải mái. Nó muốn từ từ ăn thịt kẻ này mới được nên chậm rãi đưa đám xúp tu ngoe nguẩy trong miệng lại gần, đồng thời há miệng mở lớn chuẩn bị cắn xuống.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khổ chiến và con Lu biến đổi (1)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 23: Khổ chiến và con Lu biến đổi (1)

Đứng trước khoảnh khắc sinh tử, Tân diên cuồng giãy giữa hòng bứt ra khỏi trói buộc. Hắn gồng mình đến mức trán nổi đầy gân xanh, dùng tất cả sức mạnh bộc phát, nhưng không ăn thua, mà bị con quái vật xiết ngày càng chặt. Hai mắt tròn lớn, hắn sợ hãi nhìn chăm chăm vào cái miệng kinh tởm của nó đang chậm rãi đưa tới. Huyết dịch trong người sôi lên, hắn cảm thấy một nỗi uất ức không cam lòng sâu trong linh hồn. Hắn không muốn chết như thế này, bị con quái vật ăn thịt một cách kinh tởm.

- AAAA!!! – Hét lên điên cuồng, hắn hi vọng tiếng kêu của mình có thể để quân đội phát hiện ra vị trí rồi lại gần cứu giúp.

Cách đây hơn chục mét ngoài kia, nơi đoàn xe quân đội đang chậm rãi di chuyển với hoàn cảnh xung quanh vô cùng bất lợi. Thời tiết lạnh giá, kéo theo mưa phùn dày đặc khiến cho tầm nhìn xa dù có đèn chiếu cũng giảm xuống nghiêm trọng. Lũ quái vật thì xuất hiện ở khắp mọi, hung hãn xông tới không sợ chết làm cho bầu không khí hỗn loạn tung bùng. Đặc biệt, xen kẽ trong đám quái vật đáng sợ, thỉnh thoảng lại đột ngột xuất hiện một vài người sống sót chạy tới, nó khiến cho việc xả súng phòng thủ của lực lượng vũ trang khó khăn hơn bao giờ hết.

Nhưng may mắn thay, theo thời gian trôi qua, lũ quái vật bị hỏa lực hùng mạnh mới được tiếp tế từ doanh trại đánh tan không còn manh giáp. Bị giết nhiều, bọn chúng bắt đầu biết sợ hãi, không lao lên tấn công một cách điên cuồng mất đi ý thức nữa. Thay vào đó, lũ quái vật chọn cách di chuyển quay quanh đoàn xe, tạo thành cung tròn chặn đứng những người sống sót tìm tới.

Phải chứng kiến tận mắt đồng loại bị lũ quái vật xâu xé, những người lính tròn lớn hai mắt đỏ ngầu như sắp nứt vỡ. Máu sôi lên, họ muốn xông ra tàn sát quái vật rồi giải cứu người dân bất hạnh. Nhưng điều đó là không thể, họ đang chấp hành nhiệm vụ, việc xuống đường di chuyển chậm yểm trợ người dân thế này đã là quá lắm rồi. Họ không thể rời khỏi vị trí, phá vỡ đội hình, vì khi đó hậu quả tạo ra sẽ rất đáng sợ.

Trong màn đêm lạnh giá, mưa phùn rơi dày đặc, đoàn xe của quân đội đã đi được một nửa. Họ sắp thoát ra đường chính hoàn toàn. Họ di chuyển chậm, nhưng chắc, bọc lót cho nhau kín kẽ không một lỗ thủng. Đồng thời, trên đường đi, họ cũng giải cứu được khá nhiều người dân may mắn chạy được đến đây, nhưng đây là tất cả những người lính có thể làm được bây giờ.

“AAAA!!!”

Tất cả những người lính đang hết sức tập trung, bỗng từ khoảng cách không xa về phía trước đột nhiên vang lên tiếng la hét thất thanh khiến tất cả mọi người giật mình. Âm thanh rất lớn vang vọng, át đi cả tiếng quái vật gào rú liên tục ở xung quanh, nghe thảm thiết, ám ảnh và đầy tuyệt vọng của một ai đó ngoài kia. Lập tức, một số người lính trẻ bất giác run lên, ánh mắt đỏ ngầu, cả người sục sôi, nóng ruột vô cùng muốn lao tới ngay cứu giúp người bị nạn. Nhưng suy nghĩ ấy vừa mới lóe lên, ngay tức thì nó bị ép cho phải kiềm nén vào sâu trong đầu. Họ không thể làm như vậy được, phải cắn răng nuốt hận vào trong ngực, điên cuồng tàn sát những con quái vật xung quanh rồi đi tiếp. Đây cũng không phải là lần đầu tiên họ nghe được tiếng kêu cứu thế này, trong bóng đêm ngoài kia, thỉnh thoảng còn có tiếng gào tuyệt vọng của phụ nữ và trẻ nhỏ.

Nhìn con mồi của mình gào thét giữa trong tuyệt vọng, con quái vật biến dị cảm thấy thỏa mãn lắm. Nhưng thế này là đủ rồi, không trêu đùa nữa, nó muốn kết thúc con mồi này ngay bây giờ, để có thể tìm kiếm những kẻ khác ngoài kia.

“Gruuuu!!!” - Gào lên một tiếng khoái chí, con quái vật biến dị đưa thẳng móng vuốt tu trong miệng của mình trùm lên đầu Tân.

Ngay lập tức, hắn rùng mình khi cảm nhận được những sợi dây nhầy nhớt dài len lỏi chui vào miệng, vào mũi, tai, tìm cách đâm sâu vào trong. Quá

kinh tởm và đáng sợ, hấn ra sức chống trả, giãy giụa, lúc lắc cái đầu để con quái không đạt được mục đích. Nhưng chỉ được mấy giây, hấn bắt đầu thấy ngộp thở, cơ thể bị con quái xiết chặt thì yếu dần đi. Trong lúc đầu óc hấn mơ hồ dần, sắp mất đi ý thức thì dị biến lại đột nhiên phát sinh.

“Uych! Uych! Uych!” – Dưới ánh đèn pha chói lòa, bỗng có một sinh vật to lớn nào đó từ đằng sau con quái vật biến dị áp sát ngày càng gần.

“Vút!” – Đến khoảng cách thích hợp, sinh vật to lớn kia bỗng co người bật lên khỏi mặt đất. Sau đó, nó nhảy bổ vào lưng con quái vật rồi điên cuồng cắn xé.

“GỪ.... GOÀM...” - Theo từng động tác của sinh vật lạ, những mảng nấm sau đầu con quái vật biến dị bị bóc ra liên tiếp.

Bị tấn công vào điểm yếu, ngay lập tức, con quái biến dị buộc lòng phải thả lỏng con mồi ra. Nó rút những xúp tu đã len lõi được một nửa, rồi há miệng gào lên đau đớn.

“GRAOOO!!!”

Khi con quái biến dị rút mớ xúc tu trong mũi, trong mồm Tân ra. Bản năng sinh tồn giúp hấn tham lam hít thở không khí.

“Hộc... Hộc... Khắc... Khắc...” – Nhưng hít được mấy hơi, hấn liền ho lên khụ khụ do vướng mớ nhót dãi trong họng.

Có oxy vào cơ thể, ý thức của hấn nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Trong con người nhòe đi, những hình ảnh bắt đầu rõ dần lên. Khi hình ảnh đầu tiên đập vào mắt, hấn liền chứng kiến cảnh con quái vật biến dị bị một đoàn bóng đen to lớn bám ở đằng sau điên cuồng tấn công. Dưới ánh đèn pha ô tô lấp lóe thoáng qua từng đợt, hấn nheo mắt nhìn kĩ thì phát hiện bóng đen đang cố cứu mình chính là con Lu. Nhìn thấy hi vọng sống ở trong mắt, hấn lại một nửa cắn răng, gồng mình dùng hết sức bình sinh giãy giụa, cố gắng thoát khỏi trời buộc.

Thấy con mồi đáng ghét trong tay mình lại bắt đầu phản kháng, con quái vật biến dị xiết chặt mớ rễ cây, định bóp chết luôn, để rảnh tay đối phó với kẻ đánh lén sau lưng. Nhưng nó đã đánh giá thấp sự hung hãn của kẻ lạ mặt. Mớ rễ cây vừa mới thít lại được một tí, kẻ tấn công bỗng đột nhiên nổi điên gia tăng tốc độ cắn xé. Mối vài giây trôi qua, mà khá nhiều mảng nấm lớn trên đầu bị bóc đi một cách nhanh chóng.

“Uych!” – Quá đau đớn, con quái biến dị mất thăng bằng ngã xuống mặt đất.

“GRUUU!!!” - Nó gào lên tức giận rồi ra sức lẫn lộn cố gắng hất văng kẻ tấn công ra, nhưng không có bao nhiêu tác dụng.

Lợi dụng lúc con quái vật biến dị mất tập trung, nó lỏng trời buộc, Tân hít sâu một hơi rồi nín thở. Sau đó, hấn lặng lẽ vận sức. Chờ đợi một lúc, đến khi cảm thấy mớ dây quấn quanh mình buông lỏng, hấn đột ngột gồng mình phát lực.

“À! Hự!”

“Phực!” – Mãi đối phó với con Lu, con quái vật biến dị không kịp phản ứng trước hành động của Tân mà để bật lóp rẽ quần quanh cơ thể hấn.

Thoát khỏi trời buộc, ngay lập tức, hấn lẩn một vòng tránh khỏi tầm với của con quái. Cố gắng chịu đựng đau nhức, hấn loạng choạng ngẩng đầu lên quan sát tình hình con Lu đang vật lộn với quái vật đáng sợ.

Chỉ thấy, trong tầm mắt của hấn, con quái biến dị sau khi bị tấn công bất ngờ, bây giờ đã đảo ngược thế trận. Nó giận dữ đè lên con Lu rồi dùng tất cả những sợi rễ cây chắc khỏe dài ngoằng trên đôi tay và trên cơ thể quấn chặt lấy con mồi. Sinh vật này không phải là món ăn yêu thích của nó, nhưng việc bị ngăn cản mấy lần đã khiến nó vô cùng tức giận.

“GRAOOO!” - Rống lên một tiếng rung trời, con quái biến dị nhanh như chớp đưa đầu xuống thả đồng xúc tu bầy nhảy trong miệng quấn lấy đầu con Lu chuẩn bị thực hiện phương pháp ghê tởm của mình.

Cảm nhận được nguy cơ sinh tử, con Lu điên cuồng vật lộn. Nhưng sức mạnh của con quái vật biến dị quá lớn, mọi nỗ lực của con Lu trở nên nhỏ bé yếu ớt. Bị những sợi rễ cây luồn vào miệng vào mũi, nó hoảng loạn vung cái đầu cố tránh, thỉnh thoảng lại rên lên từng đợt thảm thiết.

“Àng.. ằng.. ằng..”

Nghe tiếng kêu của con Lu, máu của Tân lại sôi lên. Cố gắng chịu đựng cảm giác đau nhức toàn thân, hấn cắn chặt răng vồ lấy cái rìu rồi bổ nhào lên người con quái vật. Tiếp cận mục tiêu, hấn vòng cánh tay trái qua cổ con quái tạo thành gọng kìm, vận sức kẹp chặt lấy cổ nó không cho mớ xúc tu đưa vào sâu hơn nữa. Cánh tay phải thì nắm chặt cán rìu, hấn cắn răng vung tay chém đứt đám xúc tu đang quấn lấy mồm con Lu.

“Phắc!!!” – Lưỡi rìu sắc bén dễ dàng lẹm qua, cắt đứt mớ bầy nhảy trong miệng con quái biến dị.

“Graooo!!!” – Bị cắt đứt chỗ nhạy cảm, con quái rống lên thảm thiết. Đồng thời, nó gồng mình đứng lên hất văng hấn ra khỏi cơ thể.

“Uych! Hự!” – Tân bay đi cách xa khoảng vài mét rồi đập lưng vào đồng đồ nát. Chấn động mạnh khiến hấn phải nhăn mặt đau đớn thốt lên.

Cố gắng chịu đựng đến khó thở, hấn loạng choạng đứng dậy rồi hướng ánh mắt tới chỗ con quái vật. Hình ảnh rõ lên, hai mắt hấn liền nổi lên đỏ ngầu, vằn đầy tơ máu khi chứng kiến con Lu bị quái vật ngược đãi.

Sau khi hất văng Tân ra, con quái không nòn nóng lao lên tấn công hấn như lúc trước. Mà nó dùng bó rễ cây dài ở hai tay buộc chặt lấy con Lu rồi điên

cuồng đập mạnh xuống đất.

“Bành! Bành! Bành!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khổ chiến và con Lu biến đổi (2)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 24: Khổ chiến và con Lu biến đổi (2)

Những cú đập có lực rất mạnh tạo thành chấn động khiến mặt đất rung nhẹ lên từng hồi. Đập được vài nhát, đến khi con Lu bị đau giãy giụa yếu đi, con quái vật biến dị mới cúi xuống, dùng hàm răng của mình cắn xé. Nhưng hiệu quả không được cao lắm, bởi móng vuốt, thứ vũ khí tiến hóa của nó, để len lỏi vào những bộ phận mềm tiêm dịch, ăn thịt con mồi đã không may bị cắt đứt.

Nhìn con Lu bị hành hạ, trong đầu Tần chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Đó là, xông lên tấn công, bằng mọi cách chém chết con quái vật ghê tởm, giải cứu đồng bạn của mình. Nắm chặt cái rìu, hai mắt hắn trợn lớn như muốn nứt. Máu sôi lên, đầu óc của hắn trở nên điên cuồng. Chịu ảnh hưởng bởi ý chí, hắn bỗng cảm thấy chấn thương trên cơ thể không còn cảm thấy đau nữa. Hít sâu một hơi, hắn nhứ mảy vòng ra sau lưng con quái rồi hùng hục lao tới. Áp sát kẻ thù, hắn khóa chặt mục tiêu là đám nấm trên đầu, rồi vùng tay chém xuống.

“Phập!” - Nhát chém trúng đích, nhưng bất ngờ là, con quái biết đưa một tay ra đằng sau đón đỡ.

Sau đó, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của hắn, con quái vật biến dị lập tức phản công. Xòe móng vuốt ra, nó vung lên như mạng nhện chộp tới.

“Vụt!”

Đòn tấn công không hiệu quả, hắn lập tức bật ra, kéo giãn khoảng cách tránh né con quái vật phản công. Rồi tận dụng khoảnh khắc nó vừa tấn công xong, chưa kịp thu tay lại, hắn liền nhanh như chớp áp sát chặt một nhát.

Không lao vào chém một cách mất lý trí nữa, hắn lợi dụng cơ thể to lớn, cồng kềnh, hành động chậm chạp của con quái mà thoát ần, thoát hiện né đòn rồi phản công. Mặc cho con quái tìm mọi cách phòng thủ, theo thời gian nhát chém trúng đích của hắn ngày càng nhiều. Bởi đám cây nấm giờ khó tiêu diệt nên hắn chỉ tấn công vào một vị trí trên đầu nó.

Sau lần bị bắt đầu tiên suýt chết với con quái vật biến dị, lúc này hắn tấn công điên cuồng nhưng không đánh mất đi sự tỉnh táo. Với cơ thể được rèn luyện từ nhỏ, theo thời gian hắn di chuyển tấn công và tránh né ngày một mượt mà. Những nhát chém của hắn cũng hiểm độc và sắc bén hơn, nó khiến cho con quái vật giãy dụa mà không làm được gì. Bởi dù sao hắn cũng không phải người bình thường, từ bé đã được bố dạy võ và nghiêm khắc rèn luyện. Bây giờ, hắn chỉ nhớ lại những bản năng đã quên mà thôi. Đặc biệt, không biết nguyên nhân vì sao, hắn cảm thấy cơ thể của mình lúc này rất dẻo dai bền sức, các bó cơ chắc nịch ẩn chứa sức mạnh chỉ chờ bùng nổ, con đau sau va chạm thì giảm đi nhanh chóng. Chắc chắn bên trong người hắn đang biến đổi cái gì đó, nhưng giờ không phải là lúc để bận tâm điều này, hắn phải nhanh chóng giải cứu con Lu không nó nguy mất.

“GRAOOO!!!” – Liên tiếp bị chặt vào cùng một vị trí, con quái biến dị rú lên đau đớn. Hai mắt đỏ ngầu, nó điên lên xòe móng vuốt ra trên khắp cơ thể tạo thành một tấm lưới rồi nhảy bổ đến vị trí của Tần chồm tới.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhìn đòn tấn công tầm rộng của con quái, mặt hắn tái mét lại. Ngồi xuống, hắn co chân lại. Sau đó, đập mạnh lòng bàn chân xuống đất, hắn bật mạnh bắn người về đằng sau tránh né. Động tác của hắn rất nhanh, nhưng không may vẫn không thoát kịp khỏi móng vuốt xòe ra tua tủa. Hắn bị vài sợi rễ nhỏ quấn lấy đôi chân.

“Gruuuu!!!” - Bất được con mồi đáng ghét, con quái biến dị rú lên rồi tung người chồm tới.

Nhìn hình ảnh con quái phóng to trong con người, Tân cắn chặt răng, cầm cái rìu bằng hai tay giơ lên cao trước đầu, chuẩn bị giáng một cú bổ thẳng vào đầu khi nó lao tới. Nhưng bất ngờ là, con quái đang bay trên không trung thì đột nhiên bị kéo khựng lại. Sau đó, hắn nghe thấy âm thanh đứt gãy vang lên đanh tai.

“Phục! Phục! Phục!”

Dưới ánh đèn pha, Tân trợn trừng hai mắt khó tin nhìn vào hình ảnh trước mặt. Cơ thể con Lu đang bị trói buộc bỗng lớn lên phá tung bó rễ. Ban đầu, con Lu chỉ là một con chó bình thường nặng khoảng hai mươi cân, bây giờ đột nhiên biến lớn, phải tương đương với một con lợn bốn mươi đến năm mươi cân. Nó không phải béo ra, mà là cơ bắp phát triển trở nên cuộn cuộn, những bó cơ hằn rõ trên lớp da dày tính bực phá giống như chó pitbull. Đáng sợ ở chỗ, không chỉ cơ thể con Lu thay đổi mà bộ hàm của nó biến dị. Những cái răng nanh nhỏ bình thường đã biến mất, thay vào đó là hàm răng sắc nhọn, dữ tợn như hàm sư tử vậy. Và bộ móng vuốt của nó cũng phát triển thần tốc, to hơn, dài hơn, cong và nhọn hơn.

“Uông...” – Thoát khỏi trói buộc, ngay lập tức, con Lu ngửa cổ lên trời sủa lên một tiếng vang vọng. Sau đó, nó nhe răng, hạ thấp trọng tâm như một con báo sẵn mồi gầm gừ, khóa chặt lấy con quái vật chuẩn bị tấn công.

“GÙUU...”

Thấy con Lu bứt ra, biến đổi rồi khóa chặt lấy mình, con quái vật biến dị tạm dừng lại cảnh giác, chưa vội tấn công. Nó không biết tại sao, sinh vật đáng ghét kia lại có thể thoát khỏi trói buộc và có vẻ nguy hiểm hơn. Nhưng nó không sợ, nhìn thấy kẻ kia rống lên khiêu khích, nó cũng chồm gào to một tiếng điếc tai đáp lại.

“GRAOOO!!!”

Trong khi con quái hét, cánh tay được tạo thành bởi những sợi rễ cây của nó bị đứt gãy nhanh chóng phục hồi, có thể thấy bằng mắt thường. Sức sống của con quái vật biến dị thật kinh khủng, may mắn là đám nấm trên đầu, điểm yếu của nó không dễ dàng hồi phục như vậy.

Tân không biết tại sao con Lu lại trở thành như thế này, nhưng bây giờ không phải là lúc tìm hiểu chuyện đó. Việc cấp bách bây giờ, là hắn phải nhanh chóng thoát khỏi đây, chạy tới chỗ của quân đội để được tiếp tế chứ không phải dây dưa với con quái vật biến dị cực kì khó nhằn này.

“LU! CẢN NÓ!” – Hét lên một tiếng ra lệnh cho con Lu, hắn cắn răng nắm chặt cái rìu bằng hai tay ánh mắt kiên quyết, lao tới chỗ con quái vật.

“GÀUUU!!!” – Nghe tiếng chủ nhân ra lệnh, con Lu gừ một tiếng rồi lập tức nhún chân, tung người bật lên, mạnh mẽ vồ tới nhanh đến mức tạo thành một dải màu đen chớp vào cánh tay của con quái vật.

“Sực!” – Âm thanh hàm răng sắc nhọn của con Lu xuyên thấu vào bắp tay con quái vật vang lên ngọt sớt.

Đòn tấn công của con Lu khá nhanh, loáng một cái là tới nơi nên khi nó cắn trúng mục tiêu mà con quái vẫn chưa kịp phản ứng. Cũng một phần là do thân thể to lớn cồng kềnh của con quái, muốn tránh né là không dễ dàng chút nào. Sau khi ngoạm được kẻ thù, con Lu lập tức cong người, theo quán tính, dùng sức kéo con quái biến dị ngã xuống.

“Uỳnh!” – Mọi việc diễn ra quá nhanh, con quái vật biến dị không kịp làm gì mà bất ngờ bị kéo đổ xuống mặt đất. Cũng ngay trong khoảnh khắc đó, từ đằng xa vọng về tiếng bước chân ngày càng gần.

“Bịch! Bịch! Bịch!”

Tân nghiêng người về phía trước, tay phải cầm rìu thì để ngang eo hơi chếch về phía sau. Hắn lao tới chỗ con quái vật với tốc độ cực nhanh. Đến khoảng cách thích hợp, hắn vận người vung một cú chém cực mạnh vào khối nấm không lồ trên đỉnh đầu con quái vật.

“Phập!” - Nhát chém chuẩn xác, ngay lập tức, mảng nấm cực lớn trên đầu con quái văng đi.

Sau nhiều lần tấn công vào cùng một vị trí, cuối cùng hắn cũng bóc đi được mảng nấm to lớn này. Trúng đòn trí mạng, phản ứng có con quái liền hơi trì trệ đi. Tận dụng thời cơ, hắn vung rìu bằng tốc độ nhanh nhất chặt đi nhiều mảng nấm khác.

“Phạc! Phạc! Phạc!”

Hắn chém thêm được vài nhát. Nhận thấy con quái vật biến dị phản ứng ngày một chậm đi, hắn không ham tấn công mà vội vàng dừng lại. Mục đích đã đạt được, hắn ngẩng đầu lên nhắm tới đoàn xe đang di chuyển của quân đội.

“Lu! Đi!”

Cất tiếng gọi con Lu, hắn gấp rút gọi nó thoát khỏi đây, xông ra ngoài cổng chợ. Hắn biết, muốn dứt điểm con quái vật biến dị này không dễ chút nào. Đừng nhìn bây giờ nó có vẻ đỡ dần, nếu đến ranh giới sinh tử, nó sẽ bộc phát sức mạnh đáng sợ. Mà với sức sống ngoan cường của nó, chỉ cần còn một vài cây nấm nhỏ trên đầu cũng không chết ngay được. Hắn chỉ lợi dụng hành động chậm chạp của nó, tấn công khiến nó tê liệt, không đuổi theo bản thân với con Lu chạy trốn thôi.

Ý định của hắn là rất tốt. Nhưng hắn và con Lu vừa chạy được vài bước thì ánh đèn sáng ngoài xa đang chiếu về đây đột nhiên biến mất. Đoàn xe của quân đội dù di chuyển rất chậm, nhưng cuối cùng, họ cũng đổi hướng hoàn toàn ngoài đường lớn. Ánh sáng đột ngột mất đi, đôi mắt của hắn không kịp thích ứng với bóng tối nên không may vấp vào vật cản gì đó dưới mặt đất mà ngã xuống lòng đường.

“Uych!”

“Graooo!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hi vọng gần ngay trong gang tấc

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 25: Hi vọng gần ngay trong gang tấc

Tần trượt đi một đoạn dài trên mặt đất đến khi va chạm vào mặt đồng đồ nát mới dừng lại. Nén chịu đau đớn, hắn vội vàng trở mình dựng người đứng dậy. Nhưng thật không may, trong bóng đêm tối đen đặc gần như thực chất, tay trái của hắn vừa chống xuống đã bị một vật gì đó nhọn hoắt đâm xuyên.

“Sup!”

“À!” – Nhói một cái, hắn đau đớn nhăn mặt buột miệng rên khẽ một tiếng, cơ thể cũng đồng thời mất thăng bằng ngã xấp xuống lần nữa.

“Gâu... Gừ...!” – Cũng ngay trong khoảnh khắc này, hắn nghe thấy phía sau mình tiếng con Lu gầm gừ dè phòng.

Lập tức ngoái đầu về đằng sau nhìn, hắn thấy trong con người chỉ có một màu đen kịt, mù mịt không nhìn ra một điểm gì. Một giây sau, trong hắc ám âm trầm, hắn bắt đầu nghe thấy bước chân chạy gần về đây.

“Uych! Uych! Uych!” – Âm thanh từ nhỏ rồi lớn dần, nó như từng hồi trống trận đập thẳng vào ngực hắn vậy.

Con quái vật “Năm đầu người” biến dị đã phục hồi và đứng lên đuổi bắt hắn.

Hắn chỉ có thể cảm nhận được nó đang tới, mà không thể nhìn thấy nó ở đâu. Việc này làm cho da đầu hắn tê lên, tóc tai dựng đứng như muốn phát nổ, nhịp tim thì điên cuồng gia tốc như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Quá sợ hãi, hắn xiết chặt cái rìu, quên cả đau đớn trong lòng bàn tay trái mà hoảng loạn đứng lên, lao đầu chạy về phía trước. Trước khi đi, hắn cũng không quên hô lên một tiếng gọi đồng bạn mình chạy theo.

“Lu... Đi...”

Nghe tiếng Tần gọi, con Lu lập tức quay ngoắt đầu lại, không chút do dự phi tới, chạy song song với chủ nhân. Nó không biết tại sao lại phải chạy trốn. Nó không sợ con quái vật ghê tởm kia. Nhưng nếu chủ nhân muốn, nó sẽ làm theo một cách không do dự.

“Hộc! Hộc! Hộc!”

Tần vừa thở dốc vừa cầm đầu chạy thẳng về phía trước. Hắn hướng tới điểm sáng cách không xa lắm, đây là ánh pha đèn của đoàn xe quân đội tạo ra. May mắn là, sau một thời gian thích ứng, ánh mắt của hắn cũng quen dần với bóng tối. Dù không thể nhìn rõ được cảnh vật, nhưng hắn có thể nhận ra được những khối đen là vật cản lộ mồi. Chạy dần ra giữa lòng đường, bởi ở đây ít vật cản nhất, hắn cố gắng chạy bằng tất cả sinh mạng lực. Hắn vẫn còn cơ hội, đoàn xe sau khi ra đường lớn đang di chuyển khá chậm chưa kịp tăng tốc.

“Uych! Uych! Uych!” – Trong khi đó, con quái vật biến dị vẫn không nhanh không chậm bám theo sau.

Thình thoảng ngoái lại đằng sau nhìn, hắn chỉ thấy một mảng đen sì, không nhìn thấy con quái vật cũng chẳng nhìn thấy cái gì cả. Hắn không biết có phải mình bỏ xa con quái rồi không, hay do trời tối quá khiến hắn không thể phát hiện ra nó. Trong tai hắn thì lúc nào cũng chỉ nghe thấy tiếng bước chân lúc gần, lúc xa. Con quái vật bỗng không gào rú lên như mọi khi nữa, nó khiến hắn không thể dựa vào âm thanh đoán định vị trí. Không biết con quái ở đâu,

chỉ nghe thấy tiếng ỳnh ỳnh làm hấn cảm thấy sợ hãi, áp lực nặng nề như muốn bóp nghẹt cổ họng. Bóng tối thì bao trùm khắp xung quanh như hòa làm một thể với con quái, nó găm nhăm, nuốt chửng tinh thần hấn đến mức ngày một kiệt quệ. May mắn trong lúc khủng hoảng đấy, bên cạnh hấn con Lu vẫn trung thành bám sát chạy theo, giúp hấn bớt đi cô độc, lạc lõng. Và trong đêm đen lạnh giá mù mịt này, phía trước hấn vẫn còn một điểm sáng chỉ đường như ngọn hải đăng dẫn lối trong mưa bão mịt mùng.

Theo thời gian, hấn tiếp cận mục ngày càng gần. Với khoảng cách chỉ còn hơn chục mét, hấn đã bắt đầu nghe thấy tiếng động cơ ô tô và một vài tiếng súng ngắt quãng. Băng qua một khối đen sì trước mặt, có thể là một chiếc xe ô tô con trên đường, hấn loáng thoáng nhìn thấy bóng người đứng phía trước. Sắp thành công rồi, hấn liên tục nhủ thầm trong đầu “nhanh lên chút nữa... một chút nữa thôi... mình sắp được cứu rồi...”. Sau đó, hấn cắn chặt răng điên cuồng bút tốc.

Vài giây sau, hấn bước vào bán kính dưới mười mét. Trong tầm mắt, hấn bắt đầu loáng thoáng thấy bóng dáng một vài con quái vật “Nắm đầu người” chạy đuổi theo đoàn xe. Số lượng không đông lắm, đây có lẽ là lí do tại sao quân đội lại chọn thời điểm thực hiện nhiệm vụ vào lúc chập tối đến khi tối hấn.

Ngoài lại đằng sau, hấn vẫn không nhìn thấy bóng dáng con quái vật biến dị, chỉ cảm nhận được tiếng bước chân nặng nề đuổi theo. Từ dư chấn phát ra, hấn cảm giác nó đã tiếp cận ngày càng gần. Rợn người, sờn hết cả gai ốc, hấn sợ hãi cố chạy nhanh hơn một tí nữa.

Khoảng cách ngày càng gần, trước mặt Tần xuất hiện một vài con quái vật “Nắm đầu người”. Bọn chúng đang quay quanh đoàn xe thì bắt đầu nhận ra có kẻ lạ mặt đang tiếp cận ngay đằng sau.

“Graooo... Gruuu...” – Đua nhau rống lên, lũ quái vật lần lượt quay ngoắt đầu lại rồi lồng lên, tấn công chặn đường hấn và con Lu.

Xiết chặt cái riu trong tay, hấn cắn răng, hai mắt đỏ ngầu chuẩn bị vùng tay chặt chém kẻ cản đường lấy lối đi thì bất ngờ trên thùng xe tải quân dụng, những người lính đột nhiên nổ súng.

“Kình... Kình... Kình...” – Tiếng súng trường đánh thép giòn tan xà thẳng vào đám quái vật trước mặt Tần.

Nhìn thấy lũ quái vật ôm hận ngã xuống, hấn kích động đến sôi máu. “Họ đã phát hiện ra mình... Họ có thể nhìn thấy trong đêm... Được cứu rồi... Mình phải hô lên cho họ biết mới được...”. Trong đầu nghĩ vậy, hấn lập tức há mồm hét lên.

“TÔI Ở ĐÂY.... Hộc... Hộc... Cứu....” – Hấn gào lên từng đợt ngắt quãng kêu cứu to nhất có thể.

“Cố lên... chúng tôi đã nhìn thấy anh...” - Một người lính từ đằng xa trên thùng xe cất tiếng đáp lại Tần. Sau đó, ngay tức thì, có một vài ánh đèn chiếu lại đằng sau, soi sáng đường cho hấn chạy. Đồng thời, một người lính có vẻ như chỉ huy, nhanh chóng ra lệnh cho lái xe qua bộ đàm.

“Các đồng chí chú ý... Hành quân chậm lại... Yểm trợ cho người xông xốt đến được đây...”

Nghe thấy tiếng của người lính phía trước, hấn như ngay lập tức được uống thuốc an thần. Nhìn vào ánh sáng chỉ đường, hấn lạng lách băng qua những đồng vật cản trên đường. Còn một chút nữa thôi là hấn tiếp cận mục tiêu rồi.

Ở khoảng cách chưa đến chục mét, hấn nhìn thấy phía trước có một chiếc ô tô con nằm ngang cản đường. Băng qua chiếc xe này, là hấn với con Lu có thể về đến vòng tay của đồng loại, được che chở và bảo vệ khỏi nguy hiểm. Hít sâu một hơi, hấn lấy đà chạy bước nhỏ, chuẩn bị bật nhảy qua vật cản trước mặt. Chỉ cần hấn vượt qua ranh giới đó, là mọi chuyện có thể kết thúc.

Chạy đến khoảng cách thích hợp, hấn đạp mạnh hai chân xuống lòng đường, tung người bật cao lên. Bên cạnh hấn, con Lu cũng hạ thấp trọng tâm, rồi nhún người phi qua một cách không do dự. Trong mắt hấn, hình ảnh của đoàn xe, của những người lính đã tiến tới rất gần.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc Tần tưởng mình sẽ thành công ấy thì bất ngờ, từ phía sau phóng tới một cái gì đó quán lấy chân hấn rồi giật mạnh kéo lại.

“Phục!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Quái vật biến đổi một lần nữa

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 26: Quái vật biến đổi một lần nữa

Ngay lập tức, cơ thể của Tân khựng lại trên không trung. Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của những người lính, hắn bị kéo vụt một cái về đằng sau rồi chìm vào trong đêm tối mịt mờ hơi sương, khuất sau những đồng đồ nát và vật cản to lớn. Bật nhảy theo hắn, con Lu cũng bị tập kích. Nhưng với hình thể thon gọn và bộ lông trơn trượt, kẻ tấn công không dễ dàng bắt được nó. Mớ dây vừa quấn vào cơ thể, con Lu liền nhẹ nhàng bị đánh văng ra.

Hắn bị kéo bay đi một đoạn về đằng sau rồi ngã đập mặt xuống nền đường. Theo phản xạ, hắn vội đưa hai tay lên phía trước ngăn cản va chạm.

“UYNH... Bịch... Bịch...” – Mặc dù đã đưa tay lên làm giảm lực tác động, nhưng theo quán tính, hắn vẫn bị đập mạnh xuống mặt đất rồi kéo rê đi một đoạn.

“A... Hự...” – Ngay lập tức, hắn cảm thấy ngực mình đau nhức tức đến khó thở. Lòng bàn tay trái thì bị vật nhọn từ trước đâm tiến sâu hơn một đoạn, khiến cho hắn cảm thấy đau nhói dữ dội phải buột miệng rên lên.

Vừa mới rơi xuống mặt đất, trong lúc Tân vẫn còn tê liệt, choáng váng sau va chạm đấy. Hắn bỗng cảm thấy mình đang bị cái gì đó kéo về bóng tối đằng sau. Hoảng sợ vô cùng, hắn yếu ớt giãy giụa, cố giật ra trời buộc ở chân. Tay phải thì quàng mặt đất, hắn bám bám vào được một cái gì đó, gắng níu giữ bản thân lại. Nhưng tất cả đều không ăn thua vì lực kéo từ chân hắn truyền đến rất mạnh. Ngoài đầu về đằng sau nhìn, hắn chỉ thấy một bóng đen to lớn đứng lù lù một đồng và trên cao là đôi mắt đỏ rực phát sáng trong đêm khóa chặt lấy mình.

Con quái vật biến dị “Năm đầu người” đã trở lại một cánh kinh dị đến rợn người.

“GÂU... GÂU...” – Trong lúc hắn đang bắt lực giãy dụa, hoảng sợ tột độ đó thì tiếng sủa của con Lu vang lên bên tai.

“Cộp... Cộp... Cộp...” – Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân của con Lu điên cuồng lao tới.

Trong đêm đen tĩnh lặng, âm thanh móng vuốt của nó ma sát xuống lòng đường đột nhiên trở nên rõ rệt.

Bóng tối không làm cho con Lu mất tầm nhìn. Trong thế giới chỉ có hai màu đen và trắng, nó thấy chủ nhân của mình đang bị con quái vật đáng ghét trói chân bắt về. Nó cảm thấy điên lên, muốn tiêu diệt con quái kia ngay bây giờ. Mặc dù kẻ kia có vẻ gì đó lạ lẫm khác với lúc trước, khiến nó cảm giác nguy hiểm vô cùng. Nhưng nó sẽ vẫn lao tới mà không chùn bước, dù có phải chết đi chăng nữa.

Nhanh chóng áp sát, đến khoảng cách thích hợp chỉ còn một mét, con Lu bỗng nhún chân, tung người nhảy lên không trung chồm tới. Nó muốn xô ngã con quái vật biến dị xuống rồi cắn xé. Nhưng trong lúc con Lu đang lơ lửng trong không trung, con quái vật đứng đối diện đang đứng bất động đột nhiên vùng tay tấn công.

“BỐP!!!” – Con Lu bị con quái vật biến dị dùng cánh tay to lớn khác thường đánh thẳng vào người vang lên âm thanh nặng trịch.

“Uỳnh!” – Ngay lập tức, con Lu đổi hướng văng ra bên cạnh như một quả bóng đập mạnh vào đồng đồ nát trên đường.

“Ầng... ầng... ầng...” – Trúng đòn đau, với cơ thể dù đã biến đổi nhưng con Lu cũng không chịu được mà rên lên từng đợt.

“GRAOOOO!!!”

Yên lặng bấy lâu, đột nhiên con quái vật biến dị bất ngờ rống lên một tiếng rất mang nhĩ, vang vọng trong đêm tối mịt mùng như báo hiệu sự trở lại của mình. Sau đó, nó hùng hục lao tới chỗ con Lu, giờ hai cánh tay lên không trung chụm lại rồi giáng một đòn cực mạnh xuống.

“RẦM!” – Âm thanh va chạm rất lớn vang lên, kéo theo đó là dư chấn khiến mặt đất hơi rung nhẹ.

“Ầng...” – May mắn đứng trước khoảnh khắc sinh tử, con Lu kịp phóng đi chỗ khác, chạy trốn trong gang tấc.

“Rầm... Rầm... Rầm...” – Thấy con Lu chạy trốn, con quái vật biến dị không chút do dự đuổi theo điên cuồng tấn công. Có vẻ như nó rất căm hận, muốn diệt con Lu ngay lập tức.

Trong lúc con quái vật đuổi bắt con Lu, Tân thỉnh thoảng cũng bị kéo theo xềnh xệch đằng sau. Trong bóng tối đen kịt, hắn không nhìn thấy gì phía trước, chỉ cảm nhận được âm thanh và chấn động đáng sợ truyền đến. Hắn sợ hãi, nóng ruột lo lắng vô cùng cho con Lu, nhưng không thể làm gì để giúp nó ngay được.

Sực nhớ đến cái đèn pin, hắn vội vàng cho tay phải mò túi áo khoác móc ra ngoài. Bấm nút bật lên, ánh sáng trắng huỳnh quang lập tức lóe lên trong tầm mắt. Vội chiếu về phía trước nhìn, hai mắt của hắn liền tròn lớn như muốn nứt vỡ khi thấy con Lu đang khó khăn tránh né những đập như trời giáng của con quái vật xuống lòng đường. May mắn là con Lu rất khôn, nó không chạy thẳng trước tầm mắt con quái mà lẩn quẩn vào xung quanh giữa hai chân.

Đặc biệt, dưới ánh đèn pin, Tân nhanh chóng nhận ra con quái vật biến dị này đã biến đổi một lần nữa khác với lúc trước. Cơ thể vẫn to lớn như cũ, nhưng nó đã thon gọn hơn rất nhiều. Đám rễ cây mọc trên người nó đã chuyển sang tụ tập hết vào đôi tay, nó biến cho cánh tay của con quái trước kia là một mớ tua rua lờ xờ nay đã trở thành hai khối khổng lồ như cái chùy vậy. Con quái vật biến dị đã biến đổi vũ khí của mình, chuyển từ dạng bắt giữ sang bộc phát lực lượng. Nhưng không vì thế mà con quái bỏ đi ưu điểm trước kia, bởi trên cơ thể nó vẫn còn một ít mớ rễ cây để bắt giữ con mồi nằm trên lưng. Đó là một vài sợi rễ cây nhỏ, có kích cỡ khoảng bằng ngón tay cái, khá dài và có độ linh hoạt rất cao. Một chân của hắn đang bị sợi dây này quấn lấy, xiết chặt rồi ngo ngoáy như sinh vật sống.

Hắn sững sờ, kinh hãi nhìn con quái vật biến dị một tí thì ở đằng xa con Lu đang hoảng loạn tránh né không may bị trúng đòn tiếp.

“BỐP! Ầng...” – Con quái vật điên cuồng đập xuống, bất chợt trong khoảnh khắc con Lu tránh chậm nửa giây. Nó liền bị con quái đập mạnh người văng ra xa.

“Uỳnh!” – Va vào đồng đồ nát xong, ngay tức thì, con Lu khó khăn đứng dậy. Có lẽ trúng đòn vừa rồi là khá nặng nên nó hoạt động chậm chạp hẳn đi trong mắt hắn.

Nhìn con Lu đã sắp không cầm cự được, hắn hoảng sợ tìm cách đến ứng cứu cho đồng bạn của mình. Nhưng trước hết, hắn phải thoát khỏi trói buộc ở chân đã.

Vừa chống tay xuống dựng người ngồi dậy, ngay lập tức lòng bàn tay trái của hắn lại nhói lên đau đớn.

“À...” - Rên lên một tiếng, hắn quên mất rằng trong lòng bàn tay của mình vẫn đang bị một cái gì đó ghim vào.

Vội giơ tay lên chiếu đèn pin tới, hắn hít một ngụm khí lạnh khi chứng kiến một khối thủy tinh hình tam giác đậm đậm xuyên hẳn qua lòng bàn tay trái. Vướng nó sẽ không thể hành động được, hắn cho đèn pin lên miệng cắn rồi chịu đau dùng sức giật mạnh miếng thủy tinh ra. Nhưng sau một hai lần dùng tay phải, mà hắn giật mãi không được vì miếng thủy tinh dính máu trơn trượt. Cầm đèn pin xuống, hắn dứt khoát cho miếng thủy tinh lên miệng cắn.

“Phụt!”

Cuối cùng, hắn cũng thành công mặc dù phải chịu đau đớn rất nhiều. Rút khối thủy tinh vắt đi xong, bàn tay trái của hắn liền tóe máu cuồn cuộn phun ra một ít rồi ngừng lại cực nhanh. Không có thời gian xử lý vết thương, hắn vội chiếu đèn xuống dưới chân tìm cách thoát khỏi trói buộc.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Sức mạnh mới của con quái vật biến dị

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 27: Sức mạnh mới của con quái vật biến dị

Trên thùng xe ô tô cuối cùng của quân đội, một anh lính trẻ tí chặt báng súng vào bả vai, neho mắt xả những viên đạn cuối cùng kết liễu đám quái vật “Nấm đầu người”. Xong xuôi, anh thần thờ nhìn vào khoảng không tối đen trước mặt với ánh mắt toát ra đầy vẻ tiếc nuối, bất lực và không cam lòng. Tiểu đội của anh vừa mới thất bại trong việc giải cứu người dân khỏi nanh vuốt quái vật. Trong một khoảnh khắc cực ngắn vừa rồi, người thanh niên kia đã có thể đến được với an toàn rồi. Nhưng ai ngờ được, ẩn sâu trong bóng đêm lạnh lẽo kia vẫn còn một con quái vật đáng sợ đến vậy.

“Tiếc thật... chỉ một chút nữa thôi...” – Anh lính trẻ thì thảo trong miệng, việc thấy đồng loại bị bắt ngay trước mặt mà không làm gì được khiến anh cảm thấy hụt hẫng, áy náy trong lòng.

Mấy giây sau, khi anh lính vẫn còn đang thần thờ nhìn vào bóng đêm vô tận thì bộ đàm đột ngột vang lên giọng của chỉ huy:

“Tút... Tút... Các đồng chí chú ý... triển khai đội hình phòng thủ ngay... Chiến dịch chuyển sang giai đoạn hai... Lập tức tăng tốc về căn cứ...”

“Rồ!!!” – Hô to lên một tiếng đồng dạng vào bộ đàm, anh lính trẻ nhanh chóng loại bỏ những cảm xúc và suy nghĩ dư thừa.

Nhiu mảy, anh đổi tư thế đứng cho vững chãi. Sau đó, anh giương súng lên kết hợp với đồng đội phòng thủ chắc chắn một phương.

Khi tất cả mọi người đã vào vị trí, đoàn xe đẩy nhanh tốc độ phóng vút đi trong đêm đen để lại đằng sau đám quái vật “Nắm đầu người” chậm rãi mất phương hướng.

.....

“Brùm... Brùm...”

Tân đang cố gắng giữ đứt sợi dây ở chân, thoát khỏi trói buộc thì đằng sau vang lên tiếng động cơ ô tô nổ mạnh. Lập tức rướn cổ lên nhìn, hấn tái mặt khi thấy đoàn xe của quân đội tăng tốc rời khỏi đây chỉ để lại vài điểm sáng mờ ảo trong màn sương dày. Chắc họ nghĩ hấn đã chết rồi. Không còn gì vướng bận, họ liền nhanh chóng di chuyển.

Biết được điều này, hấn lập tức cảm thấy như bị rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Mắt hấn tròn lớn, con ngươi bên trong đỏ ngầu, sự sợ hãi dâng lên trong lòng như sóng thần ập đến. Môi khô khốc run run, hấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Mất đi mục tiêu, hấn hoảng loạn thần thờ không biết làm gì bây giờ.

Tân ngăn người được vài giây, bỗng từ đằng sau hấn lại vang lên âm thanh chấn động mạnh. Cách hấn vài mét, sau một hồi đập loạn con quái vật biến dị cuối cùng cũng đã thành công đánh trúng con Lu lần nữa.

“Bành... Bành... Ầng...”

Nghe tiếng kêu thảm của con Lu, hấn giật thót mình hồi tỉnh lại rồi lập tức ngoài đầu nhìn về đằng sau. Dưới ánh đèn pin, hấn sợ hãi, tức giận như muốn nổ tung khi thấy con Lu bị con quái vật đập cho vùi một phần cơ thể vào trong đồng đồ nát bên cạnh. Không biết con Lu sao rồi, nếu hấn không làm gì ngay lúc này thì đồng bạn trung thành của mình sẽ chết mất. Hấn phải tìm cái gì đó tấn công, thu hút con quái vật lại đây để nó bỏ qua cho con Lu. Cái rìu vũ khí duy nhất của hấn lúc trước đã rơi mất. Bây giờ, hấn không có thời gian để quay lại tìm nó. Cúi đầu xuống đất, hấn cuống cuống đảo đèn pin tìm thứ hữu dụng thì nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu. Đó là, một viên đá khá to nhìn rất vừa mắt. Ngay lập tức, hấn nhặt viên đá lên rồi vịn mình đập một phát thật mạnh.

“Vụt!”

“Bốp!” – Viên đá bay đi rất nhanh với lực mạnh đập thẳng vào đầu con quái vật rồi chọt thủng vỏ bọc một bực nấp.

Sát thương không được bao nhiêu, nhưng hấn đã thành công thu hút con quái vật. Nó ngừng lại, không tấn công con Lu nữa rồi quay đầu hướng ánh mắt đỏ ngầu khóa chặt lấy hấn. Nó cảm thấy mình bị si nhục nghiêm trọng, cần phải đập nát kẻ khiêu khích kia khẩn cấp.

“Graooo!!!” – Rống lên một tiếng rung màng nhĩ, con quái biến dị gồng mình thu sợi rết cây dài trói chân Tân lại.

“Bịch... Xoạch... Xoạch...” - Ngay lập tức, hấn ngã ngồi xuống nền đường, văng cả cái đèn pin khỏi tay rồi bị kéo rê xềnh xệch lại gần con quái.

May mắn cái đèn pin lúc rơi xuống, nó vẫn tình cờ hướng về phía con quái vật. Nhìn hình ảnh con quái to dần trong mắt, hấn biết điều sắp xảy ra với mình chắc chắn sẽ rất tệ. Mất tái mặt, hấn lập tức cong người ngồi dậy. Cúi xuống, hấn nắm chặt lấy sợi dây rồi cố gắng kéo đứt nó. Nhưng theo từng khắc trôi qua, hấn đã dùng tất cả sức mạnh của bản thân mà sợi dây vẫn kiên cường bền chắc.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thở ra hồng hộc, mồ hôi của hấn vã ra bết tóc, thấm ướt đầm cả cái áo len bên trong.

Thình thoảng ngẩng lên, hấn thấy khoảng cách giữa mình và con quái vật đáng sợ ngày càng gần. Nhìn vào ánh mắt đỏ ngầu của con quái, hấn thấy trong đó sự hung tàn lạnh lẽo và bạo ngược. Con quái vật biến dị đang cố tình trêu tức hấn, nó không vội lao tới tấn công mà đứng nhìn sự gầy gầy bất lực của con mồi.

Cuống lên, hấn đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Trong ánh đèn pin nhấp nhọang, hấn tình cờ phát hiện một cái biển số xe nằm ngay phía trước. Đợi con quái kéo mình gần tới, hấn cấp tốc nhào người lên bắt lấy cái biển số. Sau đó, hấn cắn răng cầm chắc cái biển bằng hai tay rồi vung lên chặt xuống liên tiếp cào sợi rết cây.

“Bộp.... Bộp... Bộp...” – Cạnh tám biển khá mảnh và sắc nên sau một hồi cuồn cuộn, sợi rết cây trói chân hấn dù chắc cũng phải sắp đứt tới nơi.

“GRUUU!!!” - Cảm nhận được trói buộc sắp mất, con quái vật rống lên một tiếng rồi chuẩn bị lao tới chỗ Tân. Nó đã nhớ tới bài học lúc trước nên bây giờ sẽ không để con mồi bị vụt mất lần nữa.

Nhưng con quái vừa mới bước được hai bước thì từ đằng sau, con Lu lại vùng lên cắn chặt lấy chân nó không buông.

“Gâu... Gừuuu...”

Con Lu bị trúng rất nhiều những cú đập cực mạnh của con quái, nếu vẫn là cơ thể trước kia, nó chắc chắn đã chết. Nhưng may mắn, không biết nguyên nhân vì sao, con Lu đã biến đổi. Cơ thể nó không chỉ trở nên to lớn, mà còn rất dẻo dai bền chắc, khả năng chịu đòn và sức mạnh thì tăng lên rõ rệt. Nó

không mạnh bằng con quái biến dị, nhưng giỏi ở sức chịu đòn kiên cường. Những đòn đánh của con quái này giờ vào con Lu nhìn rất kinh khủng, nhưng thực chất chỉ đủ làm đau chứ không gây ra hậu quả quá lớn như gãy xương. Cho nên, con quái vật vừa buông ra tấn công để con Lu hồi phục sau bị choáng là nó lập tức phản công ngay.

Lại bị ngăn cản, con quái vật biến dị điên tiết lên.

“GRUUU.... “- Nó gào lên một tiếng nổ trời rồi quay người dùng đôi tay to lớn đập thẳng liên tiếp vào cơ thể con Lu.

“Bành... Bành... Bành...”

“Gàuuuu.... Ặc...” – Mặc dù phải hứng chịu những đòn đánh rất đau đến sùi cả bọt máu ra miệng, nhưng con Lu vẫn ngoan cường cắn chặt. Bởi nó biết rằng, nếu buông ra con quái vật ghê tởm này sẽ xông tới giết chủ nhân của mình. Cho nên nó sẽ làm tất cả để ngăn cản con quái vật đến khi chết mới thôi.

Con quái vật biến dị đập rồi kéo, quăng quật một lúc, nhưng không thể đánh rơi con Lu ra khỏi chân mình, nó tức giận gào rống lên liên tục. Từ đằng xa, nó cảm nhận được sự liên hệ của mình với sợi dây trời con mỗi ngày càng yếu. Con mỗi ghê tởm kia từng suýt giết nó sắp thoát rồi. Không thể để việc này xảy ra được, nó nhún chân hạ thấp trọng tâm xuống rồi chống hai cánh tay khổng lồ xuống lòng đường. Sau đó, con quái đột nhiên đâm mạnh đôi tay đầy bay người lên, đồng thời phía đằng sau đập mạnh xuống lòng đường.

“VÚT!!!” – Với sức mạnh ghê gớm, con quái vật tung người, bắn lên không trung bay thẳng tới vị trí của Tân như một viên đạn pháo khổng lồ kéo theo cả con Lu.

Lên độ cao tối đa, con quái liền giơ hai tay lên cao khỏi đỉnh đầu rồi giáng xuống như một viên lưu tinh vào thân hình nhỏ bé của con mỗi.

“UỖNNHHHH!!!” - Con quái vừa tiếp xúc với mặt đất liền ngay lập tức tạo ra âm thanh to lớn dữ dội như một vụ bạo tạc. Đất đá, mảnh vụn bắn lung tung ra bốn xung quanh, ở giữa trung tâm nơi con quái đứng thì khói bụi bùng lên mù mịt.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Đứng ở cách không xa vụ tấn công, Tân thở ra hồng hộc rồi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Tim hấn lúc này đang đập như trống trận, khuôn trắng xám không vui đi được nổi kinh hãi sau tai nạn. Hấn đã may mắn thoát khỏi đòn tấn công kinh khủng của con quái vật biến dị trong đường tơ kẽ tóc. Trong giây phút con quái giáng xuống, đứng trước khoảnh khắc sinh tử, hấn đã đột phá giới hạn bản thân. Hấn gồng mình chắt xuống một nhát cực mạnh, cắt đứt sợi rễ cây rồi bắn người bay xa ra xung quanh, tránh né thành công.

Mặc dù Tân không bị con quái nện trúng, nhưng đòn tấn công của nó quá mạnh, khiến rất nhiều mảnh vụn bắn ra xung quanh đập thẳng vào cơ thể hấn. Cố gắng chịu đựng đau đớn, hấn loạng choạng chạy nhanh tới chỗ cái đèn pin. Bởi chỗ con quái vật đứng, bây giờ khói bụi mù mịt làm hấn không thể nhìn thấy gì để chuẩn bị đối phó với tình huống tiếp theo.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Vừa chạy vừa thở dốc, mấy giây sau, hấn lết được đến chỗ cái đèn pin. Cúi xuống, tay hấn run run nhặt cái đèn lên.

Ngẩng đầu, hấn vừa chiếu đèn vào vị trí con quái vật biến dị thì thấy một mảng bê tông phóng to trong con ngươi. Tê cả da đầu, hấn lập tức đập mạnh chân bắn người nảy sang bên cạnh.

“Uỳnh!!!” – Khi Tân vừa mới nhảy đi khỏi vị trí ban đầu thì tảng bê tông kia đã nhanh chóng đập vào chỗ hấn đứng tạo ra âm thanh vang dội rồi vỡ tung.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thức tỉnh năng lực

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 28: Thức tỉnh năng lực

Vội lấy tay ôm đầu che mắt, hắn nằm sát xuống lòng đường để tránh những mảnh vụn bắn vào người. Một tí sau, nguy hiểm tạm thời qua đi, hắn mới hấp tấp ngẩng đầu chiếu đèn pin ra xung quanh. Ngay lập tức, đập vào mắt hắn là hình ảnh con quái vật biến dị đang hung hãn lao tới.

“Uỳnh... Uỳnh... Graooo... Uỳnh...” – Vừa đi con quái vừa gào thét, đồng thời đập mạnh đôi tay xuống lòng đường để đẩy nhanh tốc độ bản thân. Phía đằng sau nó, hắn không thấy bóng dáng con Lu đầu.

Cau mày, hắn cẩn thận quay người rồi bắt đầu chạy. Con quái vật biến dị sau khi tự biến đổi một lần nữa đã nguy hiểm hơn rất nhiều, muốn đấu trực diện với nó sẽ không còn dễ dàng như trước nữa. Tốc độ của con quái có vẻ như đã giảm đi, nhưng sức mạnh bộc phá lại tăng lên quá lớn, sơ sẩy một tí là mất mạng ngay nên hắn phải hết sức cẩn thận. Huống chi, bây giờ trong tay của hắn còn không có vũ khí thì lấy cái gì để mà liều đây.

Chạy được một tí, hắn may mắn nhìn thấy cái riu rọt giữa lòng đường ở chỗ thoáng. Vội lao tới cúi người nhặt cái riu lên, hắn cầm chắc trong tay rồi ngoái đầu lại nhìn con quái vật biến dị. Lúc này, con quái đã đuổi tới khá gần, nếu hắn không làm gì đó thì chả mấy sẽ bị bắt kịp. Hít sâu một hơi, hắn chú ý người về phía trước điên cuồng tăng tốc, cố gắng kéo gần khoảng cách với con quái vật đáng sợ. Nhưng hắn vừa mới chạy được một đoạn ngắn thì từ đằng sau bỗng vang lên âm thanh một vật nặng nề xé gió bay tới.

“Vụt!”

Sòn cả gai ốc, hắn quay đầu lại liếc qua thì đập vào mắt là một khối bê tông đang phóng to trong con người. Theo phản xạ, hắn lập tức nhún chân chùng xuống rồi đập mạnh xuống lòng đường, bắn người sang bên cạnh tránh né.

“Uỳnh!” - Trong khi Tân đang lăn tròn dưới lòng đường theo quán tính thì tảng bê tông to lớn kia liền bay tới chặn trước lối đi của hắn.

Bị khựng lại mất khoảng một, hai giây, hắn nhanh chóng đứng người đứng dậy. Vội ngoái đầu về đằng sau, hắn liếc xem con quái vật thế nào để chuẩn bị chạy trốn tiếp thì kinh hãi thấy. Con quái lại tung người bay lên không trung rồi giáng xuống như một khối thiên thạch. Phải tránh né khẩn cấp, hắn hít sâu một hơi rồi vận lực bật lên. Sau đó, hắn đập mạnh vào cái ô tô đằng sau phóng thẳng về phía trước ngược hướng với con quái vật.

“RÀMMMM!!!” – Con quái vừa tiếp xúc với mặt đất, ngay tức thì, chiếc ô tô con liền bẹp rúm, kéo theo đằng sau là âm thanh và chấn động dữ dội lại vang lên trong bầu trời đêm đen kịt, lạnh giá.

Liên tiếp tấn công mà không thể hạ được con mồi, con quái vật biến dị đã nổi giận thực sự. Nó cuồng hống lên một tiếng rồi bắt những mảng bê tông, miếng đồ nát bên dưới vừa đáp liên tục vừa nhanh chóng lại gần.

“Uỳnh... Rầm... Rầm...”

Dưới con mưa bê tông, đất đá, Tân phải vô cùng chật vật tránh né để không bị trúng đòn. Hắn không thể tiếp tục chạy thẳng như trước nữa, bởi con quái vật biến dị đã khôn ra. Nó đập những khối bê tông, mảng công trình không chỉ để tấn công hắn mà còn chặn trước luôn hướng di chuyển. Việc này buộc hắn phải nhảy qua hai bên lần đi lần lại chậm bước di chuyển đi rất nhiều. Dần dần, khoảng cách giữa hắn và con quái bị thu hẹp ngày càng gần.

Giữa lúc hắn vừa vật lộn tránh thoát một mảng bê tông lớn chưa kịp đứng lên di chuyển thì đột nhiên có ba con quái vật “Nắm đầu người” từ trong bóng tối ập đến. Bọn chúng vồ lấy hắn, giữ chặt rồi há miệng tìm cách cắn xé. Ba con quái cùng lúc tấn công bất ngờ đã phong tỏa hết mọi đường lui khiến hắn không thể né được nên chỉ có thể cố gắng vật lộn. Hắn phải nhanh chóng hạ gục mấy con quái này ngay trước khi con quái vật biến dị tới, nếu không thì chỉ còn đường chết.

Hít sâu một hơi, hắn nín thở nén khí trong bụng. Vận lực, hắn siết chặt các bó cơ, dồn sức chuẩn bị để bộc phá. Sau đó, hắn co chân phải lên rồi bất ngờ đập mạnh vào đầu con quái đang cố gắng cắn rách lớp quần bò chân trái của mình.

“Bùng! Crắc!” – Chấn động va chạm vang lên dữ dội. Ngay lập tức, con quái vật bị hắn đập cho gãy cổ văng ra đằng sau.

Tạm thời loại bỏ con quái trời buộc chân mình xong, Tân liền gồng mình vùng lên chặt liên tiếp vào cổ con quái khác đang túm chặt lấy eo hắn.

“Phập... Phập... Phập...”

Sau vài ba nhát chém, cái đầu của con quái vật “Nắm đầu người” bị đứt văng ra chỗ khác chỉ còn phần cơ thể vẫn cố ngo ngoe. Lập tức hất văng tàn dư của con quái trên người mình đi, hắn đôi ngược chiều lười riu rồi táng liên tiếp vào đầu con quái vật cuối cùng đang cắn bả vai mình.

“Bốp... Bốp... Bốp...”

Hắn ra sức gõ vào hộp sọ nên chả mấy chốc cái đầu con quái bị đập vỡ thụt lún một mảng lớn khiến nó tạm thời mất đi hành động. Không còn trời buộc, hắn vội vàng đứng người đứng dậy chuẩn bị chạy tiếp thì bất ngờ nhìn thấy từ đằng xa có một bóng đen to lớn đang phóng to trong mắt. Đó là con quái vật biến dị, nó lại một lần nữa bật lên không trung rồi lao xuống tấn công.

Nhìn hình ảnh con quái phóng to trong con người, mắt hắn liền tròn trĩnh, mặt tái mét đi. Còn tốt là đứng trước khoảnh khắc sinh tử, cơ thể hắn đã tự động làm ra phản ứng. Co người, hạ thấp trọng tâm, hắn đập mạnh chân xuống lòng đường, tung người bắn về đằng trước.

Với một loạt thao tác trôi chảy trong một phần nghìn của giây, tưởng chừng hắn sẽ thoát được thì bất ngờ từ đằng sau xuất hiện một con quái vật “Nắm đầu người” đã nhanh hơn một bước. Nó lao lên vồ lấy, giữ chặt khiến hắn không kịp thoát khỏi phạm vi tấn công của con quái vật biến dị. Nhìn thân ảnh không lồ đang giáng xuống, hắn cẩn thận không cam chịu muốn cố gắng chống trả đến hơi thở cuối cùng. Nắm chắc cái riu trong tay, hắn khóa chặt mục

tiêu là khuôn mặt dữ tợn của con quái rồi bất ngờ đập mạnh.

“Vụt... Vụt... Phập...” – Lưỡi rìu xoáy tròn trên không trung rồi chuẩn xác bổ vào giữa mặt con quái, nhưng nó không giúp hấn kéo dài sinh mạng được bao nhiêu. Con quái vật biến dị vẫn rơi xuống như lưu tinh.

Khoảng cách đã quá gần làm hấn bắt đầu cảm nhận được áp lực và khí lưu đập vào mặt. Cảm giác tử vong bao phủ toàn thân, hấn không cam lòng hết lên.

“AAAAA!!!”

Trong tích tắc con quái vật biến dị sắp đập nát nát nát cơ thể Tân thì bất ngờ từ đằng sau hấn có một bóng đen lao tới nhanh như tia chớp.

“Bịch... Bịch... Bịch...” – Hấn vừa nghe thấy tiếng bước chân mà loáng một cái bóng đen đã xuất hiện trước mặt rồi đâm thẳng vào giữa ngực con quái vật.

“RẦM!!!” – Chấn động cực mạnh văng lên rồi ngay tức thì, cả hai văng ra mỗi nơi một hướng.

“Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...”

“GRAOOO!!!” – Vừa tiếp xúc với mặt đất xong, con quái vật biến dị liền nhanh chóng đứng dậy rồi ngửa cổ rống lớn.

Hai mắt đỏ ngầu, nó đã cực kì tức giận vì bị ngăn cản một lần nữa. Diên tiết lên, nó hùng hục lao tới chỗ bóng đen vừa tấn công mình với quyết tâm phải diệt bằng được kẻ đáng ghét này.

“Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...” – Trên đường đi, con quái không ngại phô diễn sự bá đạo của mình bằng cách đập tan bất cứ vật gì cản đường.

Lập tức chiếu đèn tới vị trí mà con quái vật sắp tấn công, hấn cực độ vui mừng khi thấy bóng đen vừa mới cứu mình không phải ai xa lạ mà chính là con Lu. Nó đã trở lại và hấn mơ hồ cảm thấy cơ thể con Lu lại lớn hơn trước một vòng nữa. Vừa va chạm với con quái khổng lồ xong, nhưng con Lu đã nhanh chóng đứng lên, hạ thấp đầu rồi nhe răng gầm gừ. Nó đang chuẩn bị tư thế để xông lên chiến đấu tay đôi với con quái mà không có một chút biểu hiện sợ hãi. Có vẻ như con Lu lại mạnh hơn trước một ít và khả năng chịu đòn thì tăng lên rõ rệt.

Mấy giây sau, khi con quái vật biến dị chạy tới khoảng cách thích hợp, con Lu liền nhún chân phi nhanh về phía trước đối đầu. Nó lách mình tránh né thành công cú đập trời trời giáng của con quái rồi lập tức đáp trả bằng một cú tát mạnh vào chân.

“Sực... Gừrư...” – Sau đó, nó gầm gừ ngầu ngẩn rồi kéo ngã con quái xuống mặt đường.

“Uỳnh...” – Dư chấn vang lên dữ dội cùng khói bụi mờ mịt, cả hai nhanh chóng quán lấy nhau vật lộn.

“Graooo...” – Trong khi Tân đang ngây người nhìn con Lu được một tí thì con quái vật “Nắm đầu người” lúc này liền thừa cơ chồm lên định cắn cổ hấn.

Giật bản mình tỉnh táo lại, theo phản xạ, hấn lập tức giơ cái đèn pin đang cầm lên đút vào mồm con quái để ngăn cản. May mắn, trong bóng tối hấn vẫn hành động chuẩn xác. Chiếc đèn đưa tới đã bất ngờ chặn họng con quái khiến nó không thể khép miệng lại được.

“Khặc... Khặc... Khặc...” – Thử vũ khí nguy hiểm nhất bị vô hiệu hóa, con quái liền cố gắng khặc nhổ rồi giật cái đèn trong miệng ra.

Nhân lúc con quái bận, hấn liền vùng lên quật ngã nó xuống dưới rồi kết liễu ngay. Nhưng lúc chuẩn bị tấn công, hấn chợt nhớ ra rằng vũ khí của mình đã không còn trong tay. Cúi xuống, hấn mò nằm dưới lòng đường, định tìm kiếm một cái gì đó cứng rắn để đập nát đầu con quái ngay và luôn.

Nhưng trước khi làm điều này, Tân bỗng cảm giác thấy trong lòng bàn tay phải của mình có một cái gì đó. Dùng tay trái ghì chặt con quái xuống lòng đường, hấn vội giơ tay phải lên rồi neho mắt nhìn.

Dưới ánh sáng lấp lóe yếu ớt hắt ra từ miệng con quái vật, hấn kinh ngạc khi thấy trong giữa lòng bàn tay phải của mình có một đầu nối của sợi dây. Nó màu trắng xám hơi đục, to giống như sợi dây cáp sạc của điện thoại và kéo dài vào trong bóng tối ngoài xa. Hấn không biết nó gắn chặt với da của mình từ lúc nào, và độ dài của sợi dây là bao nhiêu. Nhưng hấn có cảm giác vô cùng kì lạ với nó. Khi hấn vừa để ý đến sợi dây này thì lập tức trong đầu liền nổi lên cảm giác quen thuộc. Sợi dây này, nó giống như một phần trên cơ thể hấn vậy. Thế là, trong đầu hấn liền nảy sinh ý nghĩ “Sợi dây này là cái mẹ gì... Mình thử kéo nó lại gần xem sao... Hay giật đứt nó đi nhỉ...”.

Khi ý nghĩ thu ngắn sợi dây vừa xuất hiện, hấn liền kinh hãi khi cảm thấy rằng đúng là sợi dây đang chạy dần vào trong tay mình.

“Vụt... Cộc... Cộc...” – Và như để chứng minh điều đó, hấn nhanh chóng nghe thấy từ đằng xa có một vật gì đó đang kéo lê dưới lòng đường chạy gần về đây.

“Pặc!” – Sợi dây thu lại càng lúc càng nhanh, chưa đến một giây sau, từ trong bóng tối bay tới chiếc rìu, vũ khí quen thuộc của Tân nhảy vào trong lòng bàn tay phải của hấn.

Vậy là, đầu sợi dây bên kia đã dính vào cán rìu khi hấn dùng nó ném con quái vật biến dị. Biết được điều này khiến hấn trợn mắt há hốc mồm vô cùng kinh ngạc. Tại sao lại có sợi dây này, có vẻ như chính hấn đã tạo ra nó vậy.

Bằng một cách nào đó, Tân đã thức tỉnh năng lực của mình.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Kết thúc con quái vật biến dị, bị đánh lén và ranh giới tử thần

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 29: Kết thúc con quái vật biến dị, bị đánh lén và ranh giới tử thần

Trong lúc Tân đang ngầy ngẩn vì sự việc lạ xảy ra với mình thì con quái vật “Năm đầu người” bị khổng chế bỗng vùng được ra. Nó nhanh chóng hất cái đèn pin ra khỏi miệng rồi há mồm rống lên một tiếng thật to.

“GRAOOO!!!” – Sau đó, con quái liền vùng vẫy tìm cách tấn công hấn tiếp.

Tiếng gào rung màng nhĩ của con quái ngay tức thì đưa ý thức của Tân về với thực tại. Nhìn con quái vật “Năm đầu người” chồm lên tấn công, hấn liền cắn răng lập tức vùng riu chặt xuống. Mục tiêu là cái cổ con quái vật, hấn muốn chặt đứt nó.

“Phập... Phập... Phập...”

Sau vài cú bốp, hấn nhanh chóng cắt được đầu con quái. Mặc dù như vậy chưa kết thúc được nó ngay, nhưng như vậy cũng đủ ngăn không cho con quái tấn công mình tiếp. Chứ muốn hạ triệt để loài này, hấn phải diệt sạch toàn bộ cây nấm trên đầu nó rất mất thời gian.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Thở ra hồng hộc, Tân vội vồ lấy cái đèn pin rồi đứng lên soi đèn đến vị trí con Lu và con quái vật biến dị đang quẩn lấy nhau.

“Bành... Bành... Ầng... Ầng...”

Nhìn hình ảnh con Lu bị con quái vật đè xuống lòng đường cuồn cuộn đập nhưng vẫn ngoan cường ngoạm chặt một chân con quái ghì chặt không buông, hấn cảm thấy mạch máu trong người mình sôi lên như muốn nổ tung. Hấn không biết con Lu mạnh bao nhiêu, dai sức cỡ nào, nhưng chắc chắn nếu nó cứ bị đánh dừ dội như thế này thì chả mấy mà chết. Hấn không thể bỏ mặc đồng bạn của mình được, phải làm một cái gì đó cứu con Lu ngay.

Thế là, không một chút do dự, hấn chạy về phía trước, áp sát lại gần chỗ con Lu và con quái vật biến dị. Khi khoảng cách còn lại vài mét, hấn đột nhiên dừng lại. Ngắm chuẩn bọc nắm trên đầu con quái làm mục tiêu, hấn liền vùng tay quăng mạnh cái riu bay tới. Hấn muốn dùng phương pháp tấn công mới dựa trên năng lực mới xuất hiện của mình.

“Vụt... Vụt... SOAT...” – Lưỡi riu nằm ngang quay tròn, xé gió trong không khí bay nhanh, rồi chuẩn xác cắt đi một mảng nấm trên đầu con quái vật.

Ngay khi cái riu hoàn thành nhiệm vụ, hấn liền kéo tay giật mạnh, thu sợi dây về, hay đúng hơn là sợi tơ mỏng manh dính trên cán riu.

“Vèo... Pắc...” – Chiếc riu bay nhanh trở về rồi nằm gọn trong lòng bàn tay phải của hấn.

Nhìn vào sợi tơ mảnh, hấn giật giật mấy cái thì phát hiện độ chắc chắn của nó so với trước kia không thay đổi. Hóa ra hấn có thể tùy ý điều chỉnh kích cỡ của sợi dây phóng ra từ trong lòng bàn tay phải của mình. Như vậy rất tốt cho những đòn tấn công của hấn, sợi tơ càng nhỏ thì kẻ thù càng khó phát hiện. Những đòn tấn công của hấn sẽ trở nên khó đoán và vô cùng biến ảo.

“GRUUU!!!” – Bị tấn công vào điểm yếu, con quái vật biến dị hơi khựng lại một tí rồi nó há mồm gào lên một tiếng đau đớn.

Quay đầu, nó hướng ánh mắt đỏ ngầu của mình khóa chặt lấy kẻ đánh lén đáng ghét. Sau đó, nó bốc một miếng bê tông to lên rồi đáp thẳng tới vị trí của Tân.

“Rầm...” - Đoán biết được điều này sẽ xảy ra với mình, hấn nhanh chóng lăn người sang chỗ khác tránh né.

Thấy con mồi ghê tởm kia lại lần mất, con quái biến dị tức giận điên cuồng lao tới. Nhưng nó vừa mới cố bước lên thì ngay lập tức con Lu liền ngoạm chặt chân con quái hung hăng giật lại.

“Ủynh!” – Con quái nhờ đà, trượt chân ngã đập mặt xuống lòng đường.

Ở ngoài xa, Tân liền nhanh chóng chớp lấy thời cơ này quăng rìu tiếp tục tấn công, mục tiêu vẫn là đồng cây nằm trên đầu con quái.

“Vụt... Vụt... Phập...” - Lưỡi rìu lại một lần nữa lia trúng đích thành công xất đi một mảng nằm trên đầu con quái.

Có vẻ việc thức tỉnh năng lực không chỉ giúp hấn tạo ra sợi tơ, mà còn đánh thức cơ thể, bản năng chiến đấu được rèn luyện khi xưa của hấn. Ngay lúc này, hấn cảm thấy các bộ cơ của mình chắc nịch, đầy sự bùng nổ bên trong, ánh mắt thì trở nên rõ rệt và cảm giác nhạy bén trở lại. Cho nên, với cơ thể mạnh mẽ, mọi đoàn tấn công của hấn trở nên chuẩn xác và đầy uy lực.

“GRUUU!!!” – Lại trúng đòn hiểm, con quái đau đớn gào lên rồi chững lại một chút.

Đến khi hồi tỉnh, nó liền vùng vẫy tấn công con Lu, cố gắng giắt bỏ nó ra để đến chỗ Tân. Nhưng hiển nhiên, điều này là không thể xảy ra được, bởi con Lu đã khỏe hơn trước, còn con quái thì lại yếu đi do liên tiếp bị trúng đòn chí mạng. Không còn cách nào nữa, con quái lại bẻ một tảng công trình khác lên rồi nhắm hướng con mồi đáp tới.

“Rầm...”

Tung người nhảy sang chỗ khác, hấn không khó khăn lắm để tránh né cái này. Sau đó, hấn liền nhanh chóng dựng người đứng dậy. Chọn lấy một mục tiêu đẹp là đám cây nằm của con quái vật, hấn quăng rìu văng tới tấn công. Rồi khi lưỡi rìu xất xong cây nằm, hấn liền giật mạnh thu cái rìu bay về trong tay. Điều điều chiến đấu theo cách này, không lâu sau, con quái vật biến dị bị Tân gọt dần đi đám nằm đồ sộ trên đầu. Theo thời gian, nó bắt đầu yếu đi và hành động chậm chạp trở nên rõ rệt.

“GRAOOO!!!” – Cuối cùng, con quái bất lực rống lên một tiếng không cam lòng rồi nằm im bất động.

Có vẻ như nó đã bị thương quá nặng, không còn chống trả được nữa. Nhưng để cho chắc, hấn sẽ không liều lĩnh áp sát khi không biết nó gục hấn hay chưa. Thu cái rìu về lại trong tay, hấn lên tiếng ra lệnh cho con Lu:

“Lu... cắn nát đầu nó...”

“Gâu... Gừuu...” – Nghe tiếng chủ nhân, con Lu liền lập tức buông chân con quái vật biến dị ra rồi chồm tới cắn đầu nó.

Con Lu biết điểm yếu của kẻ này ở đâu nên lúc cắn, nó chọn những bọc nằm còn sót lại mà nhanh chóng nhai nát.

Đứng ở phía xa quan sát, hấn thấy con quái bị vật gần hết đồng nằm mà vẫn nằm im bất động. Đoán rằng nó sắp chết, hấn cong người rón rén lại gần. Tới nơi, hấn lập tức vùng rìu gọt sạch sẽ những cây nằm tàn khuyết còn lại. Để chắc chắn hơn nữa, hấn dùng rìu chặt đứt luôn cái đầu.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thở ra hồng hộc, hấn ngẩn người đứng nhìn xác con quái vật biến dị.

Cuối cùng, hấn cũng thành công cắt xong cái đầu con quái vật đáng sợ bám theo mình dai dẳng này.

Bên cạnh hấn, con Lu cũng bước đi khắp khiêng tỏ ra rất đau đớn. Chắc nó đã bị thương nặng chứ không phải không có. Cúi xuống, xoa đầu con Lu mấy cái, hấn soi đèn pin chuẩn bị tìm đường đi về đây trọ. Nhưng bất giác, hấn nhớ ra bật đèn sáng như này rất nguy hiểm. Hấn còn một cái máy quay nữa, lấy nó ra dùng vào hoàn cảnh này sẽ tốt hơn, hi vọng là còn dùng được đi.

Dẫn con Lu tới một cái hốc được tạo ra từ đồng đồ nát và một chiếc ô tô tải bên cạnh đường. Ngồi xuống, nép sát vào trong, hấn kéo khóa túi áo khoác mở ra để lấy máy quay mini. Ai ngờ, hấn giật mấy cái mà không được, có vẻ như dây khóa bị hỏng rồi. Cho đèn pin lên miệng cắn, hấn loay hoay chuẩn bị dùng tay giật đứt luôn cái khóa.

Giữa lúc Tân đang tập trung thì đột nhiên từ đằng sau trong hốc lao ra một sinh vật đen sì tấn công hấn.

“Phập!” – Ngay tức thì, hấn cảm thấy lưng mình nhói lên đau đớn dữ dội.

Theo phản xạ, hấn bắn người nhảy về phía trước tránh ra khỏi đòn tấn công của sinh vật lạ mặt.

“Bịch...” – Ngã xuống đất, hấn lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Ngay lập tức, hấn chồm dậy nhét cái đèn pin soi vào chỗ vừa có cái gì đó cắn mình. Bên cạnh hấn, con Lu khó hiểu nhìn chủ nhân. Nó vẫn chưa biết hấn vừa bị đánh lén sau lưng. Gân xanh nổi lên, cảm giác đau buốt nhói làm hấn phải nhăn mặt, tay run lên nhẹ. Đảo ánh đèn đi xung quanh, cuối

cùng hắn cũng tìm thấy kẻ vừa tấn công mình.

Sâu trong cái hốc mọc đầy cỏ dại li ti kia, hắn nhìn thấy một sinh vật vô cùng đáng sợ và ghê rợn. Đây là một con rết quái vật khổng lồ với cái đầu lớn bằng nồi cơm điện, trong miệng nó chìa ra ngoài cặp răng nanh như hai gọng kìm nhọn hoắt. Con rết quái lộ một đoạn thân dài chỉ chút chân nhỏ, khoảng vài mét đang bò dần ra khỏi hang. Khi hắn chiếu ánh sáng tới, nó liền rít lên rồi cấp tốc thụt về, chỉ để lại mồm đầu nhô lên với rất nhiều con mắt màu xanh lập lòe phát sáng. Nhìn con quái vật đáng sợ trước mặt, hắn rợn người khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn vừa bị sinh vật này tấn công.

Vội quay lại sau lưng kiểm tra chỗ đau, Tân sợ hãi đến tái cả mặt khi nhìn thấy hai lỗ hồng bằng ngón tay cái xuyên qua ba lỗ, áo khoác đang phun máu. Đột nhiên, mắt hắn hoa đi, cảnh vật xung quanh thì bắt đầu quay vòng. Đầu đau đốn như muốn nứt, hắn không nhìn được mà hét lên.

“AAAA!!!”

“Ăng... ăng... ăng...” – Đứng bên cạnh, con Lu thấy chủ nhân của mình có biểu hiện thống khổ, đau đốn. Nó liền ăng lên rồi lè lưỡi liếm mặt hắn.

Cảm giác xấu bùng phát ngay một dữ dội, hắn biết chắc rằng mình bị trúng độc rồi. Không thể dừng lại nơi đây thêm một giây nào nữa, hắn hô lên với con Lu rồi loạng choạng chạy về phía trước.

“Lu... Chạy mau...”

“Loạt xoạt... Loạt xoạt...” – Khi không có ánh sáng chiếu tới, con rết quái liền bò ra khỏi hang và chậm rãi bám theo con mồi của mình.

Ngã lên ngã xuống chạy được vài mét, Tân thấy mắt mình hoa lên ngay một mờ đi. Khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt, hắn cảm thấy đau đốn rồi lạnh lẽo như rơi vào hầm băng vậy. Răng đánh vào nhau lách cách, hắn bắt lực ngã xuống lòng đường không dậy nổi nữa. Bên cạnh hắn, bỗng con Lu chồm lên phía trước xù lông, nhe răng gầm gừ, giống như đối mặt với cái gì cực kì đáng sợ vậy.

Run run giò đèn pin lên soi, trong tầm nhìn mờ ảo nhòe đi, hắn nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ đang chậm rãi tiến lại gần đây.

“Loạt xoạt!” – Đúng lúc đấy, đằng sau hắn vang lên tiếng con gì đó đang bò lại gần.

Đào đèn pin lại, hắn khó khăn nhìn thấy một con rết to lớn dài loằng ngoằng đang nhanh chóng áp sát.

“Khục... Khặc...” – Bỗng hắn cảm thấy ngực mình nặng trĩu, hít thở vô cùng khó khăn, trong họng thì đặc nghệt một cái gì đó.

Ý thức ngày một mờ hồ, trước khi nó chìm hẳn vào trong bóng tối, Tân dùng tất cả những gì còn sót lại, khàn giọng hét lên với con Lu.

“LU... Chayyyy...”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Con ác mộng thực sự

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 30: Con ác mộng thực sự

Lạnh.

Trong bóng tối vô tận, Tân cảm thấy lạnh quá. Cái lạnh giá buốt thúc sâu vào trong linh hồn như muốn đông cứng nó lại vậy. Co người lại, hắn ngồi xổm

ôm đầu gối co ro, cố gắng tạo ra chút hơi ấm cho cơ thể, nhưng không có một chút tác dụng. Trong đôi mắt của hắn chỉ có đen kịt một màu, yên tĩnh, lạnh lẽo và trống vắng đến khó chịu. Quá đáng sợ, hắn muốn hét lên phá tan sự ngột ngạt này. Nhưng khi hắn há mồm ra thì không thấy âm thanh xuất hiện. Cổ họng của hắn giống như đã bị thứ gì đó chặn lại vậy.

Tôi quá, lạnh quá, suy nghĩ của hắn bắt đầu chậm lại. Hắn không biết mình đang ở đâu, thời gian vào lúc nào. Nhưng hắn muốn thoát khỏi đây ngay lập tức. Hắn cảm giác cơ thể của mình đang dần mất đi tri giác, ý thức thì ngày một mờ hồ không còn nhận biết xung quanh được nữa.

Giữa lúc ý thức của Tân sắp hoàn toàn tiêu tán vào trong bóng tối vô tận đó, bỗng hắn thấy những hình ảnh quen thuộc trong ký ức khi xưa xuất hiện. Hình ảnh đen trắng vào buổi tối hôm ấy, ba mẹ con đang ăn cơm thì nghe tin bố bị tai nạn. Mẹ hắn chạy vội ra ngõ, đi cũng không vững, loạng choạng ngã lên ngã xuống nói không lên lời. Nhìn bóng lưng gầy yếu của mẹ, hắn nghẹn lại thề trong lòng, phải học thật giỏi, sống thật tốt, nhưng mãi đến giờ vẫn chưa làm được.

Đang đau đầu trong linh hồn, bỗng hình ảnh đổi khác, hắn trở về buổi chiều mùa đông hôm ấy. Hai anh em hắn đứng đầu ngõ nhìn bố chờ mẹ bằng chiếc xe máy cũ kĩ đi bắt xe để đến sân bay sang nước ngoài. Hắn thương mẹ lắm, đi xa như vậy cơ mà, đến một nơi lạ lẫm không biết người mẹ hiền lành chỉ biết cậy dựa đến công lưng của mình sẽ sống ra sao. Lúc đấy, hắn nhận ra mọi điều bất hạnh đến với gia đình mình là do nghèo, không có tiền. Hắn tự hứa với linh hồn của mình, sau này phải kiếm thật nhiều tiền, nhưng đến giờ hắn vẫn chưa thay đổi được gì.

Vụt một cái, hình lại đổi mới, hắn thấy mình đứng trong vườn cầm cuốc rẫy cỏ vào buổi chiều tà, cuối mùa thu rực rỡ ánh nắng mặt trời đỏ tươi. Nhìn ra xung quanh, hắn thấy bà đang cầm cuốc dùng liềm cắt cỏ, miệng liên tục kể lể về những chuyện đầu đầu, nghe thật ảm áp và thân thuộc. Đứng ngay bên cạnh cây bưởi gần chỗ bà, là bố hắn đang tập trung đập bùn chiết cành cây, thỉnh thoảng lại thêm thút nói chuyện và liên tục nhắc lại, cuối năm sẽ mua tivi. Nghe thấy vậy, thằng em đang vui những cây xu hào vào luống đất bật cười lên rồi ngẩng đầu nhìn hắn. Không cần nói, hắn cũng biết nó muốn báo câu mua tivi của bố, nó đã nghe suốt từ năm này sang năm khác.

Những hình ảnh ảm áp, đau buồn, hay mất mát cứ luân phiên chuyển đổi trong ký ức của hắn, níu giữ chút hi vọng mong manh để ý thức không bị đông cứng lại. Nhưng giữa lúc mọi chuyện tưởng chừng như sẽ tốt đẹp ấy, đột nhiên các hình ảnh khựng lại, vỡ tan rồi sụp đổ vào trong bóng tối khiến hắn sợ hãi vô cùng. Cố gắng vùng vẫy, sâu trong linh hồn, hắn gào lên không cam lòng.

Hắn không muốn chết.

Bùng!

Tân rơi mải, nhỏ dần đến mức gần như biến mất thì bỗng không gian xung quanh hắn bùng lên một cái đỏ rực. Nóng quá, hắn hoảng sợ tột độ khi thấy mình đột ngột chìm vào biển lửa. Hắn cố gắng vùng vẫy để thoát ra, nhưng nhìn bốn phương tám hướng chỉ có ngọn lửa rừng rực cháy. Hắn cảm thấy nóng quá, nóng cháy da cháy thịt, nóng rực rực như muốn đốt trụi linh hồn. Ngọn lửa ở khắp nơi, thiêu đốt làm hắn bỏng không chịu nổi.

Hắn muốn chết để giải thoát khỏi cực hình này.

Nhưng trong lúc hắn gần như buông bỏ hoàn toàn thì một vài hình ảnh quen thuộc lại xuất hiện. Nó là những khoảnh khắc trong ký ức của hắn, có vui, có buồn về người thân, các kỷ niệm đẹp và ước muốn ngày thơ ấu còn nhỏ. Nhờ có những hình ảnh này, khát vọng sống của hắn lại bùng lên. Hắn không cam lòng chết như này. Hắn phải sống vì còn bao nhiêu điều phải đi làm nữa.

Trong biển lửa, không biết là trải qua bao lâu, hắn cảm thấy hơi nóng đang thiêu đốt mình dần biến mất. Khung cảnh lại biến đổi một lần nữa, hắn rơi vào trong bóng tối vô tận. Chưa kịp hoàn hồn, hắn đột nhiên cảm thấy dưới lớp da trong cơ thể của mình lúc nhúc như có rất nhiều sinh vật hoạt động. Cơ bắp bắt đầu co giật lên từng hồi rồi hắn nhanh chóng cảm nhận được nỗi đau đớn khủng khiếp. Toàn thân hắn như bị con gi đó ăn thịt, cắn xé ra từng mảnh ở bên trong vậy. Con đau cứ từng đợt, từng đợt thốc lên khiến hắn bị ảo giác cơ thể mình sắp bị tan rã tới nơi rồi vậy. Quạt cuồng chịu đựng, hắn há mồm hét lớn.

“Aaaaaa!!!”

.....

Trong khung cảnh mờ tối, Tân vùng vẫy rồi co giật lên từng đợt. Hắn đang gặp ác mộng. Nhưng đáng sợ là những cảm giác tồi tệ, kinh khủng trong giấc mơ lại diễn ra thực tế trong cơ thể hắn. Mồ hôi vã ra như tắm, khuôn mặt hắn nhăn nhó đau đớn đến mức gân xanh nổi lên như mạng nhện. Miệng ú ớ rên lên những từ vô nghĩa, hắn cố gắng thoát ra khỏi giấc mơ nhưng có vẻ như lại bị hãm vào sâu hơn.

Bên cạnh hắn, con Lu lo lắng chạy loanh quanh, thỉnh thoảng lại kêu lên ư ử rồi ra sức liếm. Nó muốn giúp đỡ chủ nhân đáng thương của mình nhưng không biết phải làm sao để thực hiện điều đó. Thấy chủ nhân của mình giãy giụa ngày càng dữ dội, nó hoảng sợ sủa lên vài tiếng to như để đánh thức, hay gọi ai đó giúp đỡ.

Theo thời gian, không biết có phải nước dãi trong miệng con Lu đã phát huy tác dụng hay không mà chủ nhân của nó đã bớt vùng vẫy và trở nên yên tĩnh. Nhận ra điều này, con Lu liếm nhiệt tình hơn rất nhiều, miệng cũng kêu ư ử liên tục.

Nó tưởng rằng chủ nhân của mình đã tốt hơn thì bất ngờ đang nằm bất động. Tân đột nhiên hét to lên rồi vùng dậy khiến con Lu giật bắn mình.

“Aaaaaa!!!”

“Hộc... Hộc... Hộc...” - Thở ra hồng hộc, hắn khó khăn kéo mở mí mắt nặng trĩu của mình.

“Táp... Táp... Táp...” – Bên cạnh hắn, con Lu sau khi giật mình bật ra đã nhanh chóng lại gần liếm mặt tiếp.

Nước bọt của con Lu làm hắn thanh tỉnh nhanh hơn rất nhiều. Với cơ thể đau nhức rã rời, hắn khẽ rên lên rồi cố gắng hoạt động thân thể. Hắn chớp mắt vài cái, hình ảnh mờ nhòe mới bắt đầu hiện rõ trong con ngươi. Đập vào mắt hắn bây giờ là khung cảnh âm u tối, giờ tay lên không thấy năm ngón. Thông qua một vài khe hở nhỏ, hắt sáng trên nóc nhà, hắn cảm giác mình đang ở trong một không gian chật hẹp. Cố gắng ngoái đầu, hắn ngơ ngác đảo mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng tối quá không nhìn rõ được gì.

Trong đầu hồi tưởng lại ký ức, tối qua hắn tiêu diệt con quái vật biến dị xong thì bị con rết đánh lên trúng độc. Trước khi ý thức mất đi, hắn chỉ kịp nhớ mang máng là mình nhìn thấy một sinh vật to lớn nào đó cùng con quái rết đáng sợ đang từng bước áp sát rồi gục ngã xuống lòng đường.

Đây là chỗ nào?

“Aaa...” – Hắn vừa mới động não tự hỏi một tí, lập tức trong đầu bùng lên cảm giác đau nhức khó chịu đến nỗi phải buột miệng rên lên.

“U... ừ...” – Đứng sát bên cạnh, con Lu thấy thế liền kêu khẽ lên như là thăm hỏi.

Tần gắng gượng đưa tay trái lên xoa đầu con Lu, an ủi nó rằng mình không sao mà hắn cảm thấy đau nhói dữ dội, nặng nề như có mũi tiêm nhọn dài đâm vào cánh tay vậy. Thử hoạt động toàn thân, hắn cố gắng dựng người đứng dậy để xác định xem mình đang ở đâu thì cứ vừa nâng lên một chút lại ngã ngay xuống. Cơ thể hắn đau quá, không những thế còn mỏi rã rời, chân tay thì tê cứng lại mất đi tri giác.

Sau một hồi nỗ lực không được, hắn dứt khoát nằm im xuống. Nhắm mắt lại, hắn thả lỏng cơ thể, đầu óc rồi điều tiết nhịp thở của mình theo một bài khí công học được từ bố khi còn nhỏ. Hít vào chậm rãi đều trong ba giây, hắn nén khí xuống bụng, hay còn gọi là đan điền giữ trong ba giây, rồi đều đều thở nhẹ trong ba giây thì kết thúc.

Kiên trì thực hiện, không lâu lắm, con đau nhức khủng khiếp trên cơ thể hắn giảm đi rất nhiều. Cảm giác tê cứng chân tay cũng tan dần, hắn bắt đầu cảm nhận được những bộ phận trên cơ thể mình. Sức mạnh trở lại, hắn nắm bóp hai tay có lực hơn hẳn và lập tức phát hiện ra trong lòng bàn tay phải của mình vẫn dính chặt cái riu.

Hít thở thêm một lát nữa, hắn đợi cho máu lưu thông nhiều để các bộ cơ hồi sức lại thì dị biến phát sinh.

“Cạch!” – Đột nhiên trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng động cách chỗ Tần không xa.

Giật mình, hắn lập tức mở to mắt, nắm chặt cái riu rồi ngóc đầu dậy hướng tới nơi phát ra tiếng động. Bên cạnh hắn, con Lu còn phản ứng nhanh hơn, khi vừa có động tĩnh một cái là nó đã xông lên rồi đứng chặn trước gầm gừ.

“GRUUU...”

Hắn nheo mắt cố gắng nhìn, đồng thời cơ thể nỗ lực đứng dậy để phòng thủ. Nhưng ánh sáng từ bên ngoài hắt vào chói mắt quá, nó khiến cho đôi mắt ở lâu trong bóng tối của hắn không kịp thích ứng. Và càng đáng sợ hơn, hắn bắt đầu nhận ra trên khắp cơ thể mình và chân tay đang bị một thứ gì đó trói buộc.

Biết được điều này, hắn kinh hãi dùng tất cả sức mạnh của bản thân để vùng vẫy.

May mắn, những thứ trói buộc hắn cũng không phải quá chắc chắn nên theo từng đợt bộc phát nó bị rơi rụng đi rất nhanh. Đằng trước, tiếng con Lu gầm gừ ngày càng lớn. Nó đang tỏ ra hết sức nôn nóng và bất an như đối mặt với thứ gì đó cực kì đáng sợ làm hắn càng lúc càng cảm thấy sốt ruột và sợ hãi.

“Bình... Bình... Bình...” – Giữa lúc hắn đang vô cùng hoảng loạn đấy thì ngoài kia, chỗ ánh sáng hắt vào vang lên tiếng bước chân nặng nề của một sinh vật to lớn lại gần.

Thế là, ánh sáng chói mắt tạm thời bị sinh vật kia che chắn giúp hắn có thể mở mắt ra quan sát cảnh vật. Hình ảnh rõ lên, ngay lập tức lông tóc của hắn dựng đứng rồi da đầu tê lên như sắp phát nổ. Cảm giác rợn người cứ từng đợt, từng đợt thốc lên não, hắn sợ hãi gần như chết cứng khi chứng kiến sinh vật kinh khủng trước mặt.

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Quái vật người bọ

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 31: Quái vật người bọ

Trong con người của Tân cách vài mét về phía trước là hình ảnh một sinh vật có vẻ bề ngoài kỳ kinh dị, một con quái vật thực thụ theo đúng nghĩa đen. Nó cao khoảng gần hai mét, có hình dáng cơ bản giống như một cụ già còng lưng, nhưng thân thể to lớn hơn nhiều. Con quái có đôi chân rất to, kiểu dáng tựa như hai chân sau của châu chấu, được tạo thành bởi các bó cơ cuộn cuộn đầy tính bộc phá với chằng chịt mạch máu quẩn quanh. Nó không có đôi tay, hay chính xác hơn hai cánh tay bị đứt tới nách, thay vào đó trên lưng con quái mọc ra tua tủa những cái xúp tu ngo ngoáy.

Đáng chú ý là, phần đầu của con quái trước kia là con người đã bị biến đổi hoàn toàn. Hàm dưới bị xé toạc đến tận cổ chỉ dính một lớp da mỏng treo lủng lẳng trước ngực. Kế tiếp, sâu trong cổ họng con quái, chỗ máu thịt bầy nhầy thì xuất hiện một con mắt to như nắm đấm nhìn hết sức ghê rợn. Phần cổ tiếp xuống vai phát triển mạnh mẽ, các bó cơ và bọc thịt nổi lên thành từng cụm kéo dài xuống ngực. Khuôn mặt của con quái đã biến dạng hoàn toàn, nó bị lột hết lớp da, chỉ còn những sợi cơ đỏ tươi và các mạch dây quẩn chằng chịt. Nhưng lạ ở chỗ, đôi mắt phía trên của con quái vẫn giữ nguyên như đôi mắt của một người bình thường chứ không đỏ ngầu hay đen sạm giống con quái khác.

Càng ghê rợn hơn nữa, khi hần có thể nhìn thấy trên đầu, phần lưng còng hẳn xuống của con quái nổi lên rất nhiều cục tròn to là những con ấu trùng khổng lồ của loài sâu bọ nào đó liên tục ngo ngoáy, phập phồng.

Đáng sợ nhất phải là bộ phận trước ngực con quái. Ở đó, hần thấy một cái miệng khổng lồ, tua tủa răng nhọn xé toạc ra kéo dài đến tận bụng.

“Crắc... Crắc...” - Con quái đang ăn một cái gì đó, thỉnh thoảng vãi xuống đất. Hần buồn nôn khi thấy

đây là những bộ phận trên cơ thể con người.

“Rầm!”

Đang đứng yên trước cửa, bỗng con quái nhúc nhích nhảy lên một bước bằng cả hai chân.

“Gâu... Gừ...” - Đứng đằng trước Tân, con Lu thấy vậy liền sủa lên to tiếng. Sau đó, nó hạ thấp trọng tâm, thân thể run lên nhẹ chuẩn bị lao lên tấn công.

Hành động của con Lu ngay tức thì đánh thức hần thoát khỏi sợ hãi mà trở về với thực tế. Cố gắng thoát khỏi trời buộc, hần cúi đầu xuống tìm nguyên nhân. Khi hình ảnh hiện lên trong mắt, hần kinh hoàng phát hiện trên ngực mình có một con bọ to đùng, chính là loại sinh trưởng trên lưng con quái vật trước mặt. Con bọ có màu xám đen, quẩn chặt lấy cơ thể hần bằng một đồng những sợ xúp tu nhỏ mọc tua tủa qua lớp da của nó, bao phủ kín như mạng nhện.

Nhìn vào đồng mắt li ti của con bọ và ngửi mùi tanh hôi bốc ra từ nó, hần ghê tởm muốn nôn mửa. Nhưng hần biết, bây giờ không phải là lúc làm điều đó. Cần rằng, hần vận sức rồi gồng mình giật mạnh đôi tay.

“Phực!” - Âm thanh đứt gãy vang lên, mớ xúp tu yếu mềm lập tức bị hần giật đứt.

“Hộc... Hộc... Hộc...” - Thở ra hồng hộc, hần vội ngẩng đầu lên nhìn con quái vật người bọ trước mặt.

May mắn, nó không tấn công mà cứ đứng yên trước cửa nhìn chăm chăm hần và con Lu, cái miệng to lớn trước ngực thì đều đều nhai nuốt. Hần không biết tại sao nó làm vậy, có thể là nó vờn con mồi trước khi ăn thịt như con quái vật biến dị chẳng. Hay nó đang chờ đợi một con bọ bám trên người hần để trứng rồi ký sinh biến hần thành vật chủ giống như bộ phim kinh dị. Mặc kệ ý đồ của nó là gì, hần phải tận dụng thật nhanh thời cơ để thoát hần khỏi con bọ bám trên người mới được. Không biết có phải do ảo giác không, hần chợt nhận thấy trong đôi mắt đen của con quái lóe lên vài tia cảm xúc lo lắng và bồn chồn, cái miệng khổng lồ thì cố gắng đóng mở như muốn nói một điều gì đó.

“GUU... ỤP...” - Âm thanh ồm ồm, khàn đục không rõ là tiếng gì khiến tinh thần của hần rung lên có chút buông lỏng.

“Gâu... Gừ...” - Đứng đằng trước, con Lu lập tức sủa lên một tiếng đáp trả.

Giật nảy mình thoát khỏi ảo giác, hần toát mồ hôi hột về những điều mình vừa nghĩ trong đầu. Nhìn vào đồng răng nhọn hoắt nhuộm máu và thịt vụn đỏ ngầu, thoang thoang bốc ra mùi thịt thối theo gió phả vào mặt, bụng hần quặn lên từng đợt muốn nôn mửa. Có lẽ đây là phương pháp tấn công của con quái, nó quá nguy hiểm và đáng sợ hơn con quái vật biến dị hần mới tiêu diệt gấp nhiều lần.

Không chậm trễ thêm một giây nào nữa, hần cấp tốc đưa tay trái túm lấy con bọ. Ngay lập tức, hần cảm thấy nó mềm mềm và có chút trơn trượt. Cố nén cảm giác ghê tay tởm lợm, hần nắm chặt rồi dùng sức giật mạnh một nhát dứt khoát ra ngoài.

“Sụt...” - Con quái bị giật ra, kéo theo phía sau nó phần đuôi có một cái ngòi nhọn hoắt rời khỏi cơ thể hần.

“Aaaa” – Nhói một cái đau đớn, hắn không nhận được buột miệng rên lên.

Đáp con bọ đi, hắn vội vàng dựng người đứng dậy. Nắm chặt cái rìu trong tay, thân thể chuyển sang tư thế phòng thủ, hắn nhú mào khóa chặt lấy con quái vật trước mặt. Không biết nguyên nhân vì sao, con quái chỉ đứng yên đó không nhúc nhích, kể cả việc nó nhìn thấy hắn phá hủy con bọ ký sinh. Tuy nhiên với hình dạng cực kỳ khủng bố, hắn vẫn cảm thấy áp lực đến khó thở khi nhìn nó.

Con quái không động, Tân cũng không dám liều lĩnh xông lên, con Lu thì vẫn đứng chắn trước mặt hắn gằm gù. Cứ thế này, sớm muộn gì hắn cũng bị nó diệt hay làm một cái gì đó kinh tởm với cơ thể mình. Đào mắt xung quanh, hắn tìm lấy một điểm để đột phá, chạy trốn khỏi nơi đây. Chứ cố gắng chiến đấu với con quái, hắn không tự tin lắm về điều này. Bởi cơ thể hắn bây giờ không những rất mệt, còn đau đớn rã rời toàn thân, chân tay thì bủn rủn không có sức. Mà bản năng sinh tồn thì liên tục cảnh báo hắn rằng, con quái trước mặt cực kỳ nguy hiểm. Hắn cộng thêm con Lu nữa, cả hai bây giờ không biết có thể chịu nổi một đợt tấn công của con quái không. Nó so với con quái vật biến dị, hắn cảm nhận nó phải mạnh hơn không chỉ một bậc.

Nhìn rõ cảnh vật nơi này, hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Đây chắc là tổ của con quái vật bọ trước mặt. Trong căn phòng trống, rộng khoảng hơn hai chục mét vuông, hắn thấy trên tường, trên nóc nhà được bao phủ bởi một lớp màng thịt đầy những sợi nổi cộm to bằng cổ tay giống như mạch máu. Cứ cách một khoảng trên tường, hắn lại thấy một bọ lớn phồng lên như cái kén có kích cỡ bằng một người trưởng thành. Tường tượng bên trong mỗi cái kén ấy có một nạn nhân không may, hắn bắt gặp sợ hãi rừng cả mình.

“Rầm... GUU... ỤP...” – Đang đứng yên, bỗng con nhảy lên một bước, đồng thời cái mồm đáng sợ của nó lại phát ra âm thanh ghê tai.

Lập tức quay đầu, hướng ánh mắt nhìn con quái, hắn tái mét mặt khi thấy nó vừa tiến lên và áp sát. Chắc nó nhìn hắn và con Lu chán rồi nên có ý định chuẩn bị tấn công. Thân kinh căng lên như dây đàn, hắn sợ hãi lùi dần về đằng sau, hai tay nắm chặt cái rìu thì run lên nhè nhẹ. Mồ hôi của hắn vã ra ngày càng nhiều, chả mấy liên ướt sũng giống như tắm. Đứng đằng trước hắn, con Lu dùng cảm không lùi bước, nhưng nó cũng tỏ ra hết sức hoảng loạn bởi áp lực từ con quái vật quá lớn. Nó biết mình không thể chiến thắng nổi con quái vật trước mặt. Nhưng vì chủ nhân, nó vẫn sẵn sàng lao lên liều chết.

“Rầm... Rầm... Rầm...” – Con quái vật người bọ liên tục nhảy từng bước chậm rãi bằng cả hai chân. Âm thanh nghe nặng nề giống như từng nhát trống gỗ thẳng vào tim hắn vậy.

Con quái này mang cho hắn cảm giác tuyệt vọng, không nhìn thấy mấy may cơ hội chiến thắng. Nhưng hắn không muốn chết thế này, cắn răng, hắn gồng mình đến mức gân xanh nổi lên chằng chịt. Đôi mắt vằn đầy tơ máu, hắn chuẩn bị bắt chấp tất cả lao lên cùng với con Lu ăn thua đủ thì gót chân vô tình đập mạnh vào bức tường đằng sau.

“Cạch!” – Âm thanh nứt vỡ vang lên rồi đột nhiên vài tia sáng từ bên ngoài hắt vào.

Vội cúi xuống liếc nhìn, hắn kinh ngạc phát hiện bức tường đằng sau mình thực chất là một tấm gỗ mỏng gia cố với thanh ngang của căn nhà. Chỗ này lớp màng thịt khá ít, hầu như không có, miếng gỗ cũng kênh lên không chắc chắn, có thể dễ dàng phá hủy được.

“Mình có thể đâm qua chỗ này đột phá ra bên ngoài”

Ý tưởng lóe lên, hắn quyết đoán hành động ngay. Cau mày, hắn hô lớn với con Lu đằng trước:

“Lu... Lại đây...” – Vừa nói, Tân vừa nhanh chóng ngồi xuống. Giơ cánh tay phải lên trước đầu làm lá chắn, hắn dùng tất cả sức mạnh của bản thân húc mạnh vào tấm gỗ chênh vênh.

“Chạy...”

“Rầm... Crắc...” – Va chạm diễn ra, tấm gỗ mỏng không chịu được lực bừa hắn về đằng sau, theo quán tính hắn lập tức phi luôn ra khỏi căn nhà.

“Gâu. Rầm...” – Theo sát đằng sau hắn, con Lu cũng lập tức chui qua lỗ hổng.

Lăn vài vòng trên mặt đất đến khi hết lực, hắn nhanh chóng dựng người đứng dậy. Ngoái lại đằng sau nhìn, hắn thấy căn phòng mình bị nhốt thực chất là một căn nhà ổ chuột ọp ẹp. Cả khu này cũng vậy, là xóm ổ chuột ven con sông nhỏ ọ nhiễm. Nhưng bây giờ không phải là lúc quan sát cảnh vật, thấy con quái vật người bọ chưa lao ra khỏi căn nhà đuổi theo, hắn cắn răng dẫn con Lu hốt hoảng cầm đầu chạy nhanh về phía trước.

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Con đường trở về (1)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 32: Con đường trở về (1)

Tân cảm đầu chạy được một lúc, khi đã bỏ khá xa ổ của con “quái vật người bộ”, hắn mới dừng lại.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Chổng một tay vào bức tường bên cạnh, hắn thở ra hồng hộc.

Ngoài đầu nhìn lại, hắn không thấy bất cứ dấu hiệu nào của con quái vật đáng sợ đuổi theo, mới dám thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đến giờ phút này, hắn vẫn còn ngỡ ngàng chưa tin nổi mình có thể thoát khỏi hang ổ của con quái dễ dàng như vậy. Tại sao con quái lại không đuổi theo hắn, chẳng lẽ bụng nó đã no nên không thèm miếng mồi này nữa. Điều đó quá khó tin, chắc chắn nó phải có một mục đích nào đó nên mới để hắn chạy như vậy.

Nghĩ tới con bộ to bằng bắp đùi nằm trên ngực, quán lấy cơ thể mình khi bị ngắt, hắn tái mặt vội cúi xuống vạch áo lên xem. Nhìn vào hàng lỗ tròn nhỏ trải dài từ ngực xuống bụng, hắn sợ hãi và có chút hoảng loạn. Con quái người bộ này là loại mới hoàn toàn, đây là lần đầu tiên hắn thấy nó. Và tất nhiên, hắn sẽ không biết một chút thông tin gì về nó. Hắn chỉ cảm nhận được một điều rằng, nó cực kì nguy hiểm. Không may bị nó thả bộ lên người, hắn chẳng biết được điều gì sẽ xảy ra với mình, nhưng chắc chắn sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Thứ không biết thì càng cảm thấy sợ hãi.

Bất chợt, hắn liên tưởng đến một bộ phim kinh dị mà mình từng xem. Trong đó có một loại quái vật chỉ chọn thân thể con người làm vật chủ, rồi đẻ ấu trùng vào trong. Ấu trùng lớn lên, sẽ ăn thịt dần dần các cơ quan nội tạng của vật chủ. Đến giai đoạn trưởng thành, nó phá xác vật chủ rồi chui ra ngoài một cách cực kì ghê rợn. Hắn không muốn điều kinh khủng như vậy xảy ra với mình. Hắn không muốn chết như thế, hay biến đổi thành một con quái vật.

“Aaa...” - Tân đang nghĩ nhiều đến vết thương của mình, bỗng nó chợt nhói lên đau đớn khiến hắn phải nhăn mặt, buột miệng rên khẽ lên.

Ngay sau đó, hắn cảm giác các bó cơ vùng ngực và vùng bụng của mình co giật lên nhẹ nhẹ. Căng mắt lên nhìn, hắn kinh hoàng nhìn thấy dưới lớp da trên ngực của mình ngo ngoáy giống như có sinh vật gì đó di chuyển. Chẳng lẽ, quá trình biến đổi trong thân thể hắn bắt đầu diễn ra rồi ư.

Quá sợ hãi, hắn đứng không vững lao đảo rồi ngã ngòai xuống đất. Mắt đỏ sọng lên, hắn điên cuồng dùng móng tay cào ngực đến bật máu. Bên cạnh hắn, con Lu thấy chủ nhân của mình không ổn. Nó liền nhanh chóng lại gần liếm mặt, rồi giờ một cái chân trước khều khều cổ ngăn cản không cho hắn tự tổn thương bản thân nữa.

“Ư... ừ... ừ ừ...” – Thành thạo con Lu lại kêu khẽ lên, nó muốn an ủi chủ nhân của mình mà không thể nói được lên lời.

Nhìn vào ánh mắt đầy sự lo âu, quan tâm của con Lu, hắn liền gạt mình tỉnh táo lại. “Mình đang làm gì thế này?... Những điều kia, tất cả mới chỉ là suy đoán chủ quan của bản thân... Thực tế có lẽ sẽ khác hoàn toàn... Con quái người bộ đâu có giống như sinh vật tưởng tượng trong phim, mình không thể áp đặt những điều xảy ra trong phim sẽ diễn ra trên cơ thể mình được...” Hắn vừa nghĩ, nhủ thầm trong đầu như vậy thì đột nhiên cảm thấy con đau trước ngực, bụng chầm dứt rất nhanh. Bây giờ, cơ thể hắn ngoài cảm giác mệt mỏi rã rời, có chút đau đớn bởi các vết thương xây xước ngoài da thì cũng không đến nỗi quá tệ.

“Ừc... Ừc... Ừc...” – Đang cố gắng tự động viên bản thân, bỗng bụng Tân đột ngột sôi lên ồm ồm.

Ngay lập tức, cảm giác đói là bộc phát khiến hắn hoa mắt xây xẩm mặt mày. Bất chợt, một làn gió bắc lùa qua làm hắn không những đói còn rùng mình run lên vì lạnh. Vội tháo ba lô trên vai ra, hắn kéo khóa dốc hết đồ bên trong xuống đất. May mắn, cái ba lô này có thêm chốt buộc vòng ở bụng nên không bị rơi mất suốt từ tối qua đến giờ.

“Xoạch... Xoạch... Xoạch...” – Đồng đồ rơi ra gồm có ba gói mì tôm, một cái ống nhôm, một khẩu súng cao su, một đám bã quả chuối và táo nát bét, thêm vài vỏ hộp sữa và hai vỏ chai nước lọc đã bẹp dí.

Không chán chừ thêm một giây nào nữa, hắn lập tức bóc một gói mì tôm rồi ngửa cổ dốc mì tôm vụn vào mồm. Sát bên cạnh, con Lu thấy thế liếm mép liên tục. Nó ẩng nhẹ lên, chạy xung quanh khiến hắn không thể không nhớ đến việc chia sẻ. Vội vò lấy một gói mì tôm khác, hắn bóc mở rồi đặt xuống cho con Lu. Sau đó, cả hai điên cuồng nhai nuốt.

Chỉ một tí sau, hắn và con Lu liền giải quyết nhanh chóng ba gói mì tôm. Nhưng số thức ăn ít ỏi này không thấm vào đâu cả, hắn vẫn còn đói đến cuộn trào ruột gan. Nhìn đồng bả vụn thịt quả, hắn liền bốc lên cho vào mồm ăn luôn mà không nghĩ ngợi gì. Chia cho con Lu một ít, hắn cảm thấy hộp sữa bị bẹp rúm lên nhìn. Lắc nhẹ mấy cái, hắn nghe thấy âm thanh ọc ọc, chắc chắn vẫn còn chút sữa bên trong.

Thế là, hắn vội đưa lên mồm mút, tay thì bóp mạnh. Ở bên cạnh, con Lu trực tiếp hơn. Nó nhai luôn cả vỏ hộp sữa rồi nuốt chửng. Thấy thế, hắn cũng bắt chước cắn nát hộp sữa rồi liếm láp sạch những giọt cuối cùng.

Khi đã giải quyết tất cả những gì có thể ăn được mà cảm giác đói và khát trong bụng hắn không vui đi được một chút nào. Con Lu chắc cũng giống hắn thôi, nhưng thức ăn hết sạch rồi, cả hai phải cố mà chịu chứ biết làm sao. Còn tốt là, bổ sung chút thức ăn và nước xong, cảm giác hoa mắt, mệt lả cũng vui đi một chút, cơ thể hắn cũng thấy ấm hơn nhiều.

Thể lực khôi phục được khá, hắn không thể ở đây lâu hơn được nữa. Điều cần làm ngay bây giờ là, hắn phải nhanh chóng tìm đường về phòng trọ rồi lấp đầy cái bụng. Sau đó, hắn và con Lu nghỉ ngơi cho sức khỏe hồi phục và vết thương trên người lành lại.

Cho cái ống nhòm với súng cao su vào lại trong ba lô, Tân đeo lên rồi đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Hắn muốn xác định xem bản thân đang ở đâu, để tìm lối đi gần nhất về xóm trọ. Từ lúc chạy tới đây, giờ hắn mới có thời gian để quan sát. Mới đầu, khi vừa mới phi ra khỏi hang ổ “quái vật người bọ”, là hắn hoảng sợ chỉ biết cầm đầu chạy chứ chẳng biết mình đang đi đâu nữa.

Cảnh vật hiện lên trong mắt, chỗ hắn đứng bây giờ là một con hẻm nhỏ được tạo thành bởi những tòa nhà ống mỏng cao vút hai bên. Một kiểu kiến trúc dễ thấy trong thành phố Nội Hà do người dân tự thiết kế xây dựng. Mỗi người một ý nên nhìn rất loạn và rối mắt, lại thêm việc có rất nhiều tòa nhà đổ sập, xen kẽ lẫn nhau, khiến hắn không biết đâu mà lần. Thực vật thì phát triển mạnh mẽ xâm thực các công trình, nó leo lên, bao phủ khắp nơi làm cho khung cảnh cũ bị thay đổi hoàn toàn càng khiến cho hắn không thể phân biệt được.

Ngẩng đầu lên cao nhìn, hắn thấy bầu trời vẫn là một màn âm u trầm thấp. Thời tiết có vẻ ẩm hơn, vẫn còn khá lạnh, nhưng không rét buốt nữa. Hôm nay, sương mờ cũng không bao phủ dày đặc như mọi khi giúp cảnh vật có thể nhìn rõ hơn trong tầm mắt. Không biết là mấy giờ rồi, hắn cúi xuống giờ tay trái lên xem đồng hồ.

Đã hơn bảy giờ sáng.

Đây là, thời điểm lũ quái vật “Nấm đầu người” bắt đầu hoạt động mạnh, xông xáo khắp nơi, hắn phải nhanh chóng di chuyển mới được. Trước hết cứ tìm cách đi ra đường lớn xem sao, đây là phương án dễ nhất để đi về xóm trọ. Nhìn phía đầu con hẻm, hắn khom người dẫn con Lu cẩn thận di chuyển.

“Graooo.... Uych... Uych...” – Vừa bước được vài bước, bỗng ở phía đầu con hẻm vang lên tiếng quái vật “Nấm đầu người” gào rú và tiếng bước chân ầm ầm.

Vội kéo con Lu nấp vào phía sau một mảng đồ nát bên cạnh, hắn hé mắt nhòm về phía đằng trước. Không lâu lắm, hắn thấy đầu con hẻm loáng thoáng xuất hiện bóng dáng một đàn quái vật “Nấm đầu người” chạy qua. Bọn chúng có gần chục con, đang săn đuổi một cái gì đó, tốt nhất hắn nên tránh xa khỏi chỗ này. Chứ với tình trạng sức khỏe của hắn bây giờ, bị bao vây chắc chắn sẽ chỉ còn con đường chết.

Làm ra quyết định, hắn xiết chặt cán rìu, quay đầu rồi đi đường khác. Khom người, hắn nép sát vào bờ tường bên cạnh. Hé mắt ra nhìn rồi nghe ngóng một tí, không thấy bóng dáng con quái vật “Nấm đầu người” nào phía trước, hắn lại nhanh chóng chạy tới điểm tiếp theo. Cẩn thận di chuyển, hắn và con Lu tránh những điểm có quái vật đứng vật vờ rồi tiến nhanh về phía trước. Trên đường đi, hắn vượt qua nhiều góc ngách, đoạn đường nhỏ, rồi những đồ nát hoang tàn. Những chỗ không có quái vật hoạt động, hay thừa thớt để hắn và con Lu có thể lẩn được qua. Nhìn vào các dấu tích là băng hiệu, số nhà, cuối cùng hắn cũng biết được mình đang ở chỗ nào.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Con đường trở về (2)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 33: Con đường trở về (2)

Nơi đây trước kia là phường Dịch Vang, nằm trong khu đô thị mới Cầu Gối đang được xây dựng quy hoạch rất rầm rộ. Như vậy, chỗ hắn bị con “quái vật người bọ” bắt giữ ban đầu là xóm ổ chuột nằm sau khu tập thể của trường Đại Học Thương Mại rồi. Khu này cách xóm trọ của hắn cũng không xa lắm, chỉ gần một cây số thôi.

Tuy hắn biết được vị trí của mình, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Chỗ này, hắn chẳng bao giờ đi tới nên không quen thuộc, chẳng biết đi lối nào để về nữa. Mà đường phố Nội Hà thì đầy các góc ngách lòng vòng, hắn không cẩn thận cái là lạc ngay. Chưa kể cảnh vật bây giờ tan hoang hết rồi, cỏ cây thì bao phủ muốn nơi che đi những dấu tích cũ càng khiến hắn khó bề phân biệt.

Đi thêm được một lúc nữa, hắn bắt buộc phải dừng lại. Bởi trước mặt hắn bây giờ là một khu chung cư cao tầng bị động đất tàn phá nặng nề, các tòa nhà thì sụp đổ gần hết, tạo thành những đồng đồ nát không lồ. Thực vật mọc lên um tùm, bao phủ khắp mọi nơi, từ những bụi cây cỏ lạ rậm rạp đến mớ dây leo chẳng chịt, rồi các cây thân gỗ nhỏ trồi lên như nấm rậm rạp che khuất cả tầm nhìn. Trên đồng đồ nát, hắn còn thấy có rất nhiều những con quái vật “Năm đầu người” tụ tập thành đàn lớn, rồi tản mát trải rộng khắp nơi.

Bây giờ, hắn muốn đi thẳng xuyên qua là không thể nào.

Nấp sau một chiếc ô tô méo mó, hắn cau mày nhìn lối đi trước mặt. Thực sự tình huống bây giờ rất khó giải quyết, hắn đang rất mệt mỏi, đau đớn, lại còn đói đến cồn cào ruột gan. Không còn lựa chọn nào khác, hắn phải cố gắng hạn chế mức cao nhất có thể để không va chạm với bọn quái vật. Bởi cho dù con Lu đã tiến hóa, mạnh hơn trước nhiều, có thể dễ dàng tiêu diệt một, đến hai con quái bình thường trong thời gian ngắn. Nhưng nó sẽ không thể bảo vệ được hắn nếu dị biến phát sinh, khi có hàng chục, hàng trăm những con quái vật “Năm đầu người” ủa lên tấn công.

Nếu hắn chọn phương án khác là quay lại, tìm kiếm lối đi mới thì cũng không phải là ý hay. Bởi phải rất khó khăn hắn mới đi được đến đây, phía sau con đường, gần như hướng nào cũng có quái vật chặn. Chưa kể, nếu hắn đột phá được thì cũng không biết mình phải đi đường nào mới đúng. Chỗ này cũng khá gần với khu xóm trọ rồi, hắn biết mình chỉ cần vượt qua khu chung cư đổ nát, đi thêm một đoạn nữa là tới nơi.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, hắn tự nhủ trong đầu “Giá như mình có thể bay được thì tốt... À! Đúng rồi... Tại sao mình không kiểm chỗ nào đó trên cao để xác định đường đi về xóm trọ nhỉ?”. Ý tưởng lóe lên, hắn cảm thấy nó vô cùng khả thi, cần phải thực hiện ngay mới được.

Thế là, hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh một vòng. Chợt hắn phát hiện ra cách chỗ mình khoảng chục mét có một cột ăng-ten phát sóng cao chót vót, nếu trèo lên đó nhìn thì không thể tuyệt hơn. Xác định được mục tiêu, hắn liền lặng lẽ cẩn thận dẫn con Lu đi chuyển áp sát lại gần. Vẫn kiêu đi từng đoạn một rồi nấp vào đồng đồ nát như cánh sát bắt trộm hắn vẫn xem trong phim.

Một lát sau, lúc hắn sắp tiếp cận mục tiêu. Khi khoảng cách chỉ còn khoảng ba mét về phía trước, hắn bất ngờ phát hiện trước mặt có hai con quái vật “Năm đầu người” đứng ngay gần trạm thu phát sóng. Bọn chúng đứng cách nhau không xa, mỗi con một đầu, gần như chặn hoàn toàn lối vào, hắn muốn lên qua để trèo lên cột ăng-ten là không thể nào. Bọn quái này không phải zombie, mắt tuy kém một chút, nhưng thính giác và khứu giác lại rất nhạy bén, hắn đến gần là bị phát hiện ngay. Mà mấy ngày trôi qua rồi, ai biết được bọn chúng đã biến đổi ra sao. Có khi bây giờ mắt bọn chúng cũng không còn kém nữa cũng nên.

Lúc này, hắn muốn trèo lên cột ăng-ten thì chỉ có một cách duy nhất. Đó là tiêu diệt hai con quái vật trước mặt.

Quyết định như thế, hắn nắm chặt cái rìu trong tay tính toán phương án tấn công. Để không thu hút thêm những con quái vật khác, hắn và con Lu phải kết liễu hai con quái nhanh nhất có thể. Việc này không quá khó, chỉ cần chặt rụng cái đầu của con quái vật là xong. Ngẫm nghĩ một tí, hắn đã có kế hoạch trong đầu.

Gọi con Lu quay lại cách xa hai con quái một đoạn, hắn ra hiệu chỉ liên tục vào cổ của mình rồi bảo tí nữa nó cắn vào đấy. Nhìn con Lu nghiêng đầu tròn mắt nhìn mình, hắn không biết nó có hiểu hay không nữa. Nhưng hắn cảm giác nó sẽ biết phải làm gì, vì sau khi biến đổi, con Lu đã trở nên thông minh rất nhiều. Dặn đi dặn lại một vài lần, chắc rằng con Lu đã nhớ kỹ, hắn chuyển sang bước hành động tiếp theo.

Quay lại, hắn tiến gần đến chỗ hai con quái vật. Khi khoảng cách chỉ còn năm mét, hắn dừng lại, chuyển cái rìu sang cầm tay trái. Giơ lòng bàn tay phải lên, hắn nhìn vào điểm phát ra sợi tơ một chút. Theo ý nghĩ trong đầu, giữa lòng bàn tay hắn trồi lên một sợi tơ cực mảnh, nhỏ hơn cả sợi chỉ và gần như trong suốt. Đoạn đầu sợi dây rất dính, hắn đã được kiểm nghiệm điều đó. Cúi xuống, hắn dính đầu sợi dây vào một khối bê tông cực lớn ngay cạnh. Sau đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn hai con quái một chút. Thấy bọn chúng vẫn vật vờ ngơ ngác, hắn liền cong người lần mấy vòng sang đồng đồ nát bên cạnh cách đây không xa. Trong lúc di chuyển, sợi tơ cũng được hắn kéo dài ra.

Thành công sang bên kia, Tân vừa mới dựng người ngồi dậy thì ngay lập tức cảm giác choáng váng xây xẩm mặt mày bùng lên khiến hắn tí nữa lại ngã xuống. Mặt tái mét, môi thì khô khốc nứt nẻ bong da, hắn khó khăn thở hồng hộc. Cánh tay phải run lên nhè nhẹ, hắn trợn mắt khó tin nhìn vào sợi tơ, bởi chính nó đã gây ra tình trạng kiệt sức vừa rồi. Qua việc này, hắn biết thêm một điều rằng.

Muốn sử dụng được sức mạnh thì hắn phải đánh đổi.

Có thể nói, sợi tơ hắn tạo ra như một phần của cơ thể vậy. Hắn muốn chuyển hóa nó thì cần phải có năng lượng. Buổi tối hôm qua, hắn có thể dùng được liên tục nhiều lần là do lúc đấy vẫn còn sung sức. Bây giờ, khi hắn đã rất mệt mỏi, việc kéo dài sợi tơ ra để sử dụng thì sẽ giống như trời rét còn tắm nước lạnh vậy. Nó khiến cho hắn suy yếu đi và mệt hơn nữa. Chấn chấn chút thức ăn lúc vừa nãy giờ đây đã bị hắn tiêu hóa không còn một mảnh rồi.

Cố gắng chịu đựng, một lát sau, tình trạng của hắn cũng đỡ hơn. Ngẩng đầu lên nhòm, hắn thở nhẹ một hơi vì hai con quái vật “Năm đầu người” vẫn đứng yên ở vị trí cũ. Cúi xuống, hắn kéo căng sợi tơ, để cách mặt đất khoảng hai mươi phân rồi buộc chặt vào thanh thép nhô ra từ tầng bê tông. Ngắt đứt sợi tơ, hắn kéo thử đoạn dây mình vừa căng thì thấy rất chắc chắn lại khó phát hiện ra nếu không nhìn kĩ.

Xong xuôi, Tân ra lệnh, bắt con Lu ngồi yên ở vị trí này, còn hắn thì lần mấy vòng trở lại đồng đồ nát đối diện, nơi bắt đầu của sợi tơ. Như này, hắn và con Lu mỗi người một bên, ở giữa là một đoạn khoảng trống tầm hai mét ngay trong tầm mắt của hai con quái vật “Năm đầu người”.

Cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu, hắn nhặt lấy một viên gạch rồi dính đầu sợi tơ vào nó. Hé mắt ra nhìn hai con quái vật một tí, hắn hít một hơi thật

sâu rồi nhắm mắt lại ổn định cảm xúc. Mở mắt ra, hắn chuyển sang trạng thái tập trung cao độ. Nhíu mày, hắn cúi người xuống đập mạnh viên gạch về đằng trước tạo ra động tĩnh.

“Bành!” – Viên gạch đập vào một mảnh kim loại tạo ra âm thanh khá lớn.

Ngay lập tức, hai con quái vật lồm lên rồi quay ngoắt đầu, nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng động. Không thấy sinh vật sống, bọn chúng đứng yên một chỗ không lao lên như mọi khi. Có vẻ như hai con quái đã thông minh hơn một chút rồi, nhưng như vậy vẫn nằm trong kế hoạch của hắn.

“Leng keng... Xet... Xet...” – Nằm úp xấp xuống mặt đất, hắn hé một con mắt ra nhòm rồi kéo viên gạch cho nó ma sát với mấy thứ linh tinh dưới lòng đường tạo ra tiếng động.

“Gừ... Gừ...” – Động tĩnh liên tục đã thành công thu hút sự chú ý của hai con quái và khiến chúng chậm rãi bước lại gần. Với thị giác yếu kém, bọn chúng không rõ lắm phía đằng kia có phải là sinh vật sống không.

Thấy hai con quái vật bắt đầu di chuyển, Tân liền mạnh giật cục gạch kéo nhanh trên mặt đất.

“Loẹt xoẹt... Bình... Bình...”

“Uych... Uych... Uych...” – Ở đằng sau, hai con quái tưởng con mồi chạy trốn. Bọn chúng không vội chậm rãi nữa mà điên cuồng tăng tốc đuổi theo.

“Coong...!” – Viên gạch bay hẳn vào đằng sau sợi tơ hắn căng rồi đập mạnh vào chiếc xe ô tô.

“Graooo... Gruuu...” – Nghe thấy thế, hai con quái liền hưng phấn rống lên rồi chạy nhanh hơn nữa.

Vội nấp vào đằng sau đồng hồ nát, hắn ngắt sợi tơ rồi nắm chặt cái rìu bằng hai tay. Nhìn sang bên kia, hắn thấy con Lu cũng đã chuyển về tư thế sẵn sàng tấn công. Hít sâu một hơi, hắn nén khí xuống bụng rồi chờ đợi.

“Uych... Uych...” – Hai con quái điên cuồng chạy tới ngày càng gần. Bỗng bọn chúng vấp chân vào sợi tơ hắn căng ngang gần mặt đất.

“Phắc!”

“Phắc!”

“RẦM... RẦM...” – Sợi dây chắc chắn không đứt, hai con quái liền lũ lượt mất thăng bằng ngã đập mặt xuống đường.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Con đường trở về (3)

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 34: Con đường trở về (3)

Chính lúc này đây, Tân nắm chặt cái rìu xông lên. Đồng thời, hắn hô lên với con Lu:

“Lu! Cẩn đứt cổ nó!” – Kết thúc câu nói, hắn cũng áp sát con quái vật gần mình nhất. Vung rìu chéo ra sau lưng, hắn cắn răng chặt một cú đứt khoát vào gáy con quái.

“PHẬP...” – Nhát chém có lực rất mạnh, cộng thêm con quái kê cổ xuống lòng đường nên cái đầu của nó lập tức đứt lìa ngọt sớt.

Ngay sát bên cạnh, con Lu cũng hành động nhanh chóng không kém hẳn một giây. Khi con quái vật ngã xuống, nó cũng lập tức chồm lên rồi dùng cái mõm to lớn của mình ngoạm thẳng vào cổ con thứ hai. Cắn chặt, nó điên cuồng lúc lắc cái đầu xoay nghiêng.

“GÀUUU... GỪUU...”

“Phụt...” – Trước sức mạnh mới của con Lu, nó chỉ giật vài nhát là cái đầu của con quái vật bị tơi tởm đứt ra.

Một loạt thao tác vừa kết thúc, nhìn hai con quái vật tạm thời mất đi hành động, hẳn mới thả lỏng tinh thần một chút. Ngay lập tức, cảm giác mệt mỏi đau nhói chân tay truyền đến khiến hắn đứng không vững phải ngồi bệt xuống đất.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Thở ra hồng hộc, hắn ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh thì thấy con Lu vẫn đang quăng quật cái đầu rồi giật từng mảng thịt ra ăn sống. Biết nó rất đói, nhưng hắn không muốn nhìn thấy con Lu ăn thứ này chút nào. Há miệng, hắn cất tiếng gọi con Lu:

“Lu... Hộc... Hộc... Lại đây...” – Đợi cho con Lu chạy lại gần, hắn cố nén kinh tởm giật cái đầu quái vật ra khỏi mõm nó rồi vứt đi. Sau đó, hắn vừa xoa đầu, vừa nghiêm mặt dạy bảo nó:

“Lu... Lần sau không được ăn thứ này rồi chưa... Hộc... Hộc... Đợi tí nữa về tao cho mày khúc xương...”

Nhìn con Lu vẫy đuôi rồi liếm tay mình, hắn bỗng cảm thấy trong lòng ấm áp, nỗi mệt nhọc cũng vơi đi đôi chút. May mắn, trong những lúc nguy cấp nhất, hắn vẫn còn có nó. Nếu không chẳng cần đối mặt với quái vật, hắn cũng không chịu được mà phát điên lên mất. Cúi xuống, nhìn hai cái xác không đầu, hắn không còn thấy quá khó chịu như lúc mới tiếp xúc. Trải qua bao nhiêu chuyện kinh khủng, dù không muốn, nhưng tinh thần của hắn cũng được rèn luyện mạnh hơn rất nhiều.

Thật khó mà tin nổi, chỉ mấy hôm trước thôi, nơi này có lẽ vẫn là khu phố đông đúc người qua lại. Giờ đây nó biến thành cái gì rồi, thành đồng cỏ nát hoang tàn rậm rạp cây cỏ như một di tích khảo cổ của nền văn minh xa xưa vậy. Hai cái xác người này cũng vậy, từ quần áo, lúc đầu họ chỉ là những người công nhân dọn vệ sinh cần mẫn thôi. Sao lại phải biến thành quái vật thế này? Cầu mong khi chết rồi, linh hồn của họ sẽ được an nghỉ nơi vĩnh hằng, nếu không thì thảm quá.

Nghỉ ngơi một lúc, đến khi sức khỏe bình phục được kha khá, Tân liền dựng người đứng dậy. Khom người, hắn nghiêng cổ quan sát xung quanh một tí. Xác định không còn con quái vật nào gần đây nữa, hắn mới nhón chân chạy nhanh tới chỗ cột ăng-ten. Báo con Lu ngồi yên vào một chỗ kín đáo xong, hắn liền giật cái riu con đĩa phía sau cặp quần. Sau đó, hắn tháo ba lô ra, móc cái ống nhòm lên xem. May mắn, nó không bị sao sau một đêm va đập mạnh, chắc là đồ dùng trong quân sự nên chất lượng mới tốt như vậy.

Treo ống nhòm lên cổ, hắn ngoái đầu, đảo mắt nhìn xung quanh một lần nữa. Khi chắc chắn không có mối nguy hiểm nào, hắn mới cẩn thận bám vào thang sắt treo lên. Cột ăng-ten này rất cao, chắc phải hơn một trăm mét tính từ mặt đất. Chân hình tam giác, dựng thẳng đứng và có thang sắt trải dài lên cao để sửa chữa bảo dưỡng.

Một lúc sau, khi đã leo được lên khá cao, khoảng hai phần ba chiều dài cột ăng-ten Tân mới dừng lại.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Hai tay mỏi nhừ, hắn thở ra hồng hộc. Môi khô khốc, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi ngoái đầu chuẩn bị quan sát thì bất ngờ một luồng gió lạnh ập đến.

“Xoạt... Cách... Cách...” - Run lên cảm cập, hắn tí nữa thì tuột tay rơi xuống đất.

May mắn, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, hắn kịp bấu víu vào thanh sắt và bậc thang. Thở nhẹ một hơi, lông mao dựng lên của hắn bắt đầu hạ xuống. Tình huống vừa quá nguy hiểm khiến hắn tí nữa thì rụng tim. Mặt mũi trắng bệch, môi thâm tím, hắn yên tĩnh vài giây để ổn định tinh thần. Trên cao gió lùa ngày càng lạnh, hắn phải cố gắng ôm chặt lấy cái thang để không bị run tay rơi xuống. Khi đã chắc chắn về chỗ đứng, hắn liền lập tức ngoái đầu đảo mắt nhìn khắp nơi.

Ngay tức thì, đập vào mắt hắn là khung cảnh rộng lớn mênh mông choáng ngợp. Các tòa nhà chọc trời, chung cư lớn bị đổ sập gần hết khiến không gian trở nên thoáng đãng vô vùng, rồi một màu xanh tươi của cây non mọc mầm phủ kín tầm mắt. Những cây cỏ thụ trồng ven đường phát triển đáng sợ, bọn chúng to lớn, cao vút, rậm um tùm phát tán khắp nơi biến thành phố Nội Hà hiện đại dần trở thành một khu rừng nguyên sinh.

“Kình... Kình... Kình...”

“GRAOO... GRUUU...”

Đang ngây người vì khung cảnh trong mắt, bỗng Tân nghe thấy tiếng súng nổ và quái vật gào rú sâu trong nội thành. Vội đưa ống nhòm lên nhìn, hắn thấy loáng thoáng đằng xa, nơi có nhiều những tòa nhà chọc trời còn lành lặn xuất hiện đoàn xe quân đội di chuyển chậm chạp trên đường. Họ lại tiếp tục làm nhiệm vụ giải cứu những người sống sót và đưa đến “Khu an toàn”. Nhìn thấy đồng loại, ánh mắt của hắn lóe lên tia sáng hi vọng. Hắn muốn tới kia để được giúp đỡ, nhưng rất nhanh phải từ bỏ ý định này.

Khoảng cách từ đây đến chỗ quân đội quá xa, hắn chắc chắn sẽ không thể tới được bây giờ. Tốt nhất, hắn phải tìm được đường về xóm trọ đã. Nơi đó, có lẽ là chỗ duy nhất hắn cảm giác an toàn vào lúc này, còn có thức ăn và nước uống nữa.

Thế là, hắn không nhìn linh tinh nữa mà đưa ống nhòm tìm kiếm khu trọ rồi xác định con đường để đi về. Mất vài giây, rất nhanh hắn liền xác định được

mục tiêu, nó nằm cách đây khoảng tám trăm mét. Con đường ngắn nhất để tới, là hấn đi xuyên qua khu chung cư. Bởi ngay sau chung cư là doanh trại quân đội, hấn chỉ cần đi thêm một chút nữa là về đích.

Nhìn qua đồng đồ nát của tòa nhà chung cư một tí, hấn muốn tìm xem điểm đột phá nào không. Hình ảnh vừa rõ lên, hấn liền khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. May mắn, lúc trước hấn không liều lĩnh băng qua, nếu không thì chết chắc rồi. Bởi tàn mát ven rìa khu chung cư đúng là chỉ có vài con quái vật “Nấm đầu người” thật, nhưng đi sâu vào bên trong, hấn thấy có một đồng những đoạn dây leo khổng lồ tỏa ra như mạng nhện, trên thân thì thỉnh thoảng có một vài bông hoa đỏ tươi rực rỡ. Đây đâu phải cây, mà là đám quái vật đáng sợ thì đúng hơn vì buổi chiều hôm qua, hấn đã chứng kiến trực tiếp cảnh săn mồi của bọn chúng.

Nhiều mây, hấn đảo mắt sang hướng khác. Bên phải, cách đây khoảng năm trăm mét là đường quốc lộ lớn, hấn đi theo lối đó cũng rất nhanh có thể về đến phòng, mà còn không sợ bị lạc. Nhưng vấn đề là đường lớn thì lại đầy rẫy những con quái vật “Nấm đầu người” đứng trật một lần nhìn tề cả đa đầu.

Chuyển sang hướng bên trái, hấn cuối cùng cũng thở phào một hơi. Bên này có thể đi được vì đám quái vật “Nấm đầu người” có ít, còn phân bố thưa thớt, cũng không có bụi dây leo ăn thịt khủng bố, chỉ là lối đi khá là vòng vèo lắt léo. Bởi đây là khu dân cư ngoại thành, các tòa nhà xây sát rạt nhau, không có quy hoạch, lại ít bị tàn phá bởi động đất nên không quen rất dễ bị lạc.

Cau mày, hấn cố ghi nhớ vài điểm đặc biệt vào trong não rồi bắt đầu leo xuống.

Một lát sau, vừa đặt chân xuống mặt đất, hấn liền xây xẩm mặt mày tí nữa thì ngã. Xem ra tình trạng thân thể của hấn ngày càng tệ hơn rồi, không thể kéo dài lâu hơn được nữa. Hấn cần bổ sung thức ăn và nước uống khẩn cấp.

Vượt qua tường bao bảo vệ, Tân hội hợp với con Lu rời cất bước lên đường. Hấn vẫn di chuyển hết sức cẩn thận, dựa vào những đồng vật cản tự nhiên mà khom mình nhón chân chạy thật nhẹ nhàng. Đến chỗ mới, hấn dừng lại, quan sát thật kĩ rồi mới tiến hành bước tiếp theo. Trên đường, hấn cố gắng hết mức có thể tránh khỏi tầm nhìn của lũ quái vật “Nấm đầu người”. Nếu không thể tránh được thì hấn lấy súng cao su ra, nhặt viên vừa vụn rồi ngấm bắn vào vị trí thích hợp, để thu hút con quái vật di chuyển rồi bỏ chỗ cũ.

Điểm đặc biệt trong hành trình là gốc cây đa trong đình cổ, hấn nhìn thấy nó hết sức nổi bật trong tầm mắt. Và nó cũng nằm ở giữa trong đoạn đường về xóm trọ, chỉ cần đến được đây thôi là hấn có thể dễ dàng định hướng không sợ bị lạc nữa. Mong sao trên quãng đường di chuyển sắp tới, hấn sẽ không gặp điều gì xấu bất ngờ xảy ra nữa.

Khoảng mười lăm phút sau, có lẽ ông trời cũng đã mở mắt nên Tân di chuyển rất thuận lợi. Hấn có gặp một số khó khăn khi đường bị đồng đồ nát chắn lối, quái vật chặn đường, nhưng đã xử lý được nhanh chóng. Cây đa cổ thụ kia sau vài hôm động đất, bây giờ cũng đã phát triển đến khủng bố, cành lá xum xê phóng ra khắp nơi, thân cây thì cao ngồng lên giúp hấn có thể nhìn thấy từ xa mà không sợ lạc mất phương hướng.

Vừa băng qua một con hẻm lòng vòng rậm rạp cỏ, hấn chuẩn bị cất bước đi thì cảm giác hoa mắt chóng mặt bùng phát khiến hấn loạng choạng ngã xuống mặt đất. Bụng đói cồn cào, cổ họng khô khốc khát cháy, hấn muốn đứng lên đi tiếp mà không vững. Mắt nhòe đi, hấn không chịu được buộc phải bò tới thùng rác bên cạnh rồi nấp vào đó.

Hấn đang ngồi yên nghỉ ngơi một lát đợi cho cảm giác xấu qua đi thì con Lu bất ngờ tha từ đâu tới một túi bánh bông lan. Nó để xuống mặt đất rồi ngồi xuống nhìn hấn. Vội vồ lấy cái bánh, hấn xé vỏ ra rồi nhai ngấu nghiến.

“Ờ... Ừc...” – Chỉ một hai giây là hấn tọng hết cái bánh vào mồm. Nhưng nó khô quá làm hấn bị nghẹn nấc lên.

Có chút thức ăn vào bụng, cảm giác hoa mắt của hấn tiêu biến rất nhanh. Tỉnh táo hơn một chút, hấn vội cất tiếng hỏi khề con Lu:

“Lu... Mày lấy ở đâu thế? Còn không?”

Nghe tiếng hấn hỏi, con Lu lập tức đứng lên rồi lon ton chạy về đằng trước. Nghiến cổ, hấn ngoái đầu ra nhìn theo con Lu thì vui mừng thấy ngay bên kia đường, gần chỗ mình ngồi có một cái siêu thị mini VinMart.

Tình trạng của nó không được tốt lắm, cửa kính vỡ tan chỉ còn một lớp cửa cuốn chống trộm được kéo lên gần nửa. Trước cửa, là đồng lộn xộn rác rưởi và một số thực phẩm rơi linh tinh trên mặt đất. Đa số những thứ ăn được đều bị chuột hay con gì đó ăn hết, chỉ còn rải rác vài cái bánh mì, túi bim bim hấn thấy còn lành lặn.

Lặng lẽ quan sát một tí, không thấy bóng dáng của con quái vật “Nấm đầu người” nào lang vãng quanh đây, hấn liền nhanh chóng tiến lên nhặt nhạnh những thứ ăn được rồi chia sẻ cùng với con Lu. Ăn đồ khô nhiều, một lát sau, hấn cảm giác cổ họng khát cháy bỏng lại càng khát hơn. Dáo dác tìm tòi, thật không may, hấn chẳng thấy dưới mặt đất trên vỉa hè có chai nước nào.

Cúi xuống, Tân ngó đầu nhìn vào bên trong siêu thị. Hấn thấy gần ngoài cửa là các gian hàng đồ chõng chất lên rồi tung, sâu bên trong do bị cửa cuốn chắn thì tối om như hũ nút. Trong đồng đồ đặc lộn xộn, hấn vui mừng nhìn thấy mấy chai nước lọc, nước ngọt to đùng nằm lẫn lóc dưới đất. Cầm chắc cái riú trong tay, hấn chuẩn bị bước vào lấy nước uống thì con Lu đột nhiên cản áo giữ lại.

Cau mày, hấn khó hiểu ngoái đầu lại nhìn thì thấy con Lu đang đăm đăm nhìn vào khoảng tối trong siêu thị. Ánh mắt của nó toát ra vẻ sợ hãi, bồn chồn giống như đối mặt với thứ gì đó cực kì đáng sợ. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hấn căng mắt nhìn kĩ, những vẩn chẳng phát hiện được gì, trong mắt chỉ là khoảng tối đen đậm đặc.

Nhìn vào chai nước Lavi to đùng gần ngay cửa, hấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Chẳng lẽ lại từ bỏ, chai nước đã ở rất gần rồi, hấn chỉ cần chạy vài bước là có thể lấy được. Nhưng con Lu đã cảnh báo rồi, hấn không thể liều lĩnh xông lên bởi không biết mình sẽ phải đối mặt với cái gì.

Thời gian vùn vụt trôi qua, hần gãi đầu gãi tai nghĩ mãi mà không có biện pháp nào để lấy chai nước trong thâm lạng, tránh kinh động thứ gì đó sâu trong siêu thị mini. Hần quay người đang chuẩn bị từ bỏ, rồi khỏi đây vì không thể đứng lờ lững lâu một chỗ thì một ý tưởng hay lóe lên. Càng nghĩ càng thấy hợp lý, thêm việc cổ họng khát cháy nên hần cắn răng quyết định liều một chút.

Cúi xuống, hần nhặt một viên đá nhỏ lên. Xòe lòng bàn tay phải ra, hần phóng ra một đoạn tơ cực dính quấn vòng quanh viên đá. Sau đó, hần lấy một cái lá nhỏ bọc một nửa viên đá rồi đặt vào miệng lót của súng cao su. Kéo dây, hần giương súng ngắm vào chai nước Lavi loại lít rưỡi. Điều chỉnh dây cho lực bắn nhẹ nhất, hần nín thở rồi tay.

“Póc!” – Viên đá bay đi kéo theo sợi tơ trong lòng bàn tay phải của hần chuẩn xác đập vào chai nước.

Đúng như hần nghĩ, với chất siêu dính đoạn đầu sợi dây, viên đá lập tức ghim vào chai nước. Ngồi xồm xuống, hần cố gắng chịu đựng cảm giác xấu sau khi dùng năng lực. May là hần mới ăn một ít đồ khô vào bụng nên hồi phục rất nhanh.

“Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...” - Khi cảm thấy đã khá hơn nhiều, hần liền chậm rãi thu sợi tơ lại đồng thời kéo theo chai nước.

Mấy giây sau, hần thành công lấy được chai nước vào trong tay. Chưa kịp vui mừng, hần bất ngờ nghe thấy sâu trong siêu thị chỗ bóng tối che phủ vang lên tiếng thở phì phì của một sinh vật nào đó. Ngay tức thì, một cảm giác cực kì nguy hiểm ập đến khiến hần rợn người sờn gai ốc. Bên cạnh hần, con Lu đã nghe thấy gì rồi tỏ ra cực kì căng thẳng.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hần dứt khoát quay đầu dẫn con Lu chạy nhanh khỏi chỗ này. Vừa chạy, hần vừa ngoái đầu lại đằng sau nhìn. May là không có điều gì xảy ra, hay sinh vật đáng sợ nào phá cửa đuổi theo hần. Khi đã di chuyển cách siêu thị mini khá xa, khuất tầm nhìn, hần liền kiểm một chỗ kín đáo rồi mở chai nước giữa cổ uống. Uống được lưng chai, bên cạnh con Lu cũng tỏ ra rất khát, hần liền cúi xuống dốc cho nó uống nốt phần còn lại.

Có nước vào, hần thanh tỉnh hơn rất nhiều, cảm giác mệt mỏi rồi cũng vui đi đôi chút. Ngẩng đầu lên nhìn cây đa, hần hít sâu một hơi rồi dẫn con Lu đẩy nhanh tốc độ cẩn thận đi tiếp.

Một lát sau, khoảng gần chục phút hần cũng tới được nơi. Đứng trước cây đa, hần nhìn vào bệ đá bê tông ghi “Đình Tu Hoàng” một tí rồi cất bước di chuyển về xóm trọ. May mắn, đoạn đường tiếp theo hần đi rất thuận lợi, gần như không có con quái vật “Nắm đầu người” nào đứng cản đường nên rất nhanh thì tới nơi.

Đứng trước cổng sắt, hần nhòm vào trong sân dây trọ một lát. Chỉ thấy cây cỏ mọc rậm um lên qua các kẽ nứt trong sân, hần thấy cảnh vật vẫn giữ nguyên không thay đổi mới thở phào một hơi. Nhìn ngó xung quanh một tí, hần xác định mảng tường bao thấp rồi lấy đà nhảy lên. Khó khăn trèo lên, hần ngồi yên quan sát động tĩnh trong sân một tí nữa. Chắc chắn không có mối nguy hiểm nào ở trong, các cửa phòng trọ vẫn đóng kín mít, hần mới leo thang đi dần xuống.

Ở phía sau hần, con Lu thấy chủ nhân đi xuống. Nó liền lấy đà một tí rồi chạy nhanh nhảy qua.

“Uych...” – Với sức mạnh mới, con Lu dễ dàng nhảy qua tường bao phi vào trong sân.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hết nước và nấu đồ Ăn

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 35: Hết nước và nấu đồ ăn

Đứng trước cửa phòng trọ, Tân móc chùm chìa khóa trong túi quần ra rồi mở cửa phòng.

“Cạch!” – Cửa phòng mở ra, hấn vừa đẩy cửa chuẩn bị vào trong thì bất ngờ xuất hiện.

“Chít... Chít... Chít... Xoạt... Xoạt...” – Một đám chuột lớn kêu ầm lên rồi chạy loạn xạ khi ánh sáng từ cửa chiếu vào căn phòng. Bọn chúng chạy tứ tán quẩn cả vào chân khiến hấn giật mình bật ngược về đằng sau.

“Gừuu... Gàuuu...” – Đứng sát cạnh hấn, con Lu không bắt ngờ như vậy. Nhìn thấy lũ chuột lao tới, nó liền nhanh như chớp dùng cái mõm đã biến đổi trở lên to lớn của mình đớp lấy vài con nuốt chửng.

Hành động của con Lu càng khiến lũ chuột hoảng loạn hơn. Bọn chúng ồ ạt phi ra cửa bất chấp sông chết, một số con thì tìm lối chui ra ngoài theo lỗ thông gió nhỏ chỗ bếp đun.

Nhìn lũ chuột chạy gần hết xong hấn mới kịp phản ứng. Cau mày hấn nhanh chóng bước chân vào phòng xem xét. Khi biết rõ điều gì xảy ra, hấn cảm thấy tức giận vô cùng. Nhìn thấy một vài con chuột vẫn còn mắc kẹt, hấn liền cắn răng lao tới đập mạnh cho đến chết. Con Lu cảm nhận được chủ nhân của mình giận dữ, nó cũng lập tức to ra hung hãn lung sục khắp nơi, chui xuống cả gầm giường để bắt nốt những con chuột mất phương hướng.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Diệt xong đám chuột khôn kiếp, Tân cũng mệt mỏi đến mức phải ngồi bệt xuống đất thờ dốc. Trong khi đó con Lu vẫn còn đang khá hăng say ăn thịt những con chuột bị hấn đập chết. Nhìn thấy thế, hấn liền cất tiếng ngăn cản vì đám chuột này rất bẩn, ăn chúng sẽ có khả năng sinh bệnh.

“Lu... Thôi... Hộc... Hộc...”

Nghe tiếng gọi của chủ nhân, con Lu liền lập tức chấm dứt hành động của mình rồi mau chóng chạy lại chỗ hấn vui vẻ vẫy đuôi. Nhìn biểu hiện của con Lu, con giận đang cuộn trào trong ngực của hấn cũng vui đi đôi chút. Nhiều lúc hấn ao ước rằng, giả như mình có tâm hồn đơn giản như con Lu thì tốt. Như vậy, hấn sẽ vững vàng hơn để đối diện với hiện thực khốc liệt này.

Đảo mắt một vòng trong phòng, hấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Thực phẩm mà hấn tích trữ vừa bị đám chuột khôn kiếp kia xới tung, cắn nham nhò, ăn hết đi một số lượng khá lớn. Chỗ rau củ hấn vất vả thu thập được bị cắn tan nát gần hết, chỉ còn lại một vài nửa củ su hào và bắp cải. Mấy bao gạo cũng bị cắn bục vãi lung tung dưới nền nhà trắng xóa cả ra, hấn nhìn mà xót hết ruột. Một vài miếng thịt mà hấn dè sẻn không dám ăn nhiều và những khúc xương dành cho con Lu thì bị tha lăn lóc khắp nơi. May mắn là, những thùng mì tôm còn khá nhiều, chỉ bị đám chuột đục ra vài lỗ nhỏ, lòi đi không được mấy gói.

Càng nhìn Tân càng thấy khó chịu, nhất là mùi hôi thối của cứt chuột nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến cho con tức vừa nguôi của hấn lại sắp bùng lên làm ức nghẹn cả cổ. Với tay cầm lấy cái siêu nước, hấn nâng lên rồi ngửa cổ tu ừng ực. Dòng nước mát lạnh tràn xuống cuống họng nhanh chóng xua tan tâm trạng tồi tệ, đồng thời giúp hấn tỉnh táo hơn hẳn. Tu một hơi hết sạch nước mà chưa đã, do nước trong siêu không còn nhiều, hấn liền dựng người đứng dậy đi xuống phòng tắm. Ngồi xuống, hấn đưa tay mở vòi nước máy để định uống trực tiếp.

“Kít... Kít... Kít...” – Hấn vận được một lúc nhưng không có giọt nước nào chảy ra.

Tường mình mở van chưa hết, hấn vận nhanh hơn chút nữa. Mấy giây sau, hấn đã vận đến mức không thể vận được nữa vậy mà nước vẫn không chảy. Mặt trầm xuống, hấn lấy tay đập đập vào vòi nước, hy vọng nước yếu hay tắc một chút sẽ thông. Nhưng thời gian trôi qua, mặc cho hấn cố làm gì đi nữa thì vẫn không có nước chảy ra.

Nước đã hết thật rồi.

“Ọc... Ọc... Ọc...” - Đúng lúc này, bụng của Tân réo lên sôi ùng ục. Ngay sau đó, cảm giác đói là lại bùng lên làm hấn hoa mắt chóng mặt.

Ngồi nghỉ một tí, khi cảm giác xấu tạm qua đi, hấn liền loạng choạng đứng dậy rồi quay lại giữa phòng. Nhìn đồng hồ bọn trước mặt tí, hấn nhanh chóng tiến tới chỗ thùng mì tôm. Móc ra một gói, hấn cắn túi vỏ ni-lon rồi bắt đầu ăn sống. Nhìn thấy chủ nhân ăn, nhưng lần này con Lu không lại gần muốn hấn chia sẻ nữa, vì nó đang bận gặm khúc xương lớn mới thu lượm được dưới nền nhà.

Vừa ăn, hấn vừa nhú mày suy nghĩ tìm cách chế biến đồ ăn. Bởi nếu chỉ ăn mỗi mì tôm sống thế này, bụng hấn sẽ không cảm thấy no được. Lúc trước, hấn có nhặt và ăn luôn ở cửa siêu thị mini khá nhiều đồ khô là bim bim, bánh mì bông lan rồi kẹo bánh... Nhưng ăn xong đến giờ chỉ được khoảng hai chục phút mà hấn đã thấy đói rã ruột rồi. Cho nên chắc là phải có hạt cơm vào bụng, hấn mới cảm thấy no được. Nhưng muốn nấu cơm thì phải có nước, mà nước thì chỉ còn một ít ở siêu hấn đã uống cạn rồi. “Làm thế nào bây giờ... Chẳng lẽ phải ra bên ngoài kiếm nước... Nhưng kiếm ở đâu đây... Nước công chăng?... À! Đúng rồi...”

Đang động não cố gắng tìm cách, bất chợt hấn nghĩ ra điều gì đó nên vội dừng lại không ăn nữa. Chạy ra cửa, hấn nép sát vào bờ tường rồi hé mắt nhòm ra ngoài công rồi đảo một vòng quanh xóm trọ. Không thấy có gì nguy hiểm, hấn mới bước ra bên ngoài rồi rút cái riu nắm chắc trong tay. Nhắm hướng cuối xóm trọ, hấn nép sát vào bờ tường, khuất dưới mái hiên rồi nhanh chóng đi tới. Bên cạnh, con Lu nhìn thấy hấn đi chuyên, nó liền lập tức gặm chặt khúc xương trong miệng rồi cẩn thận đi theo.

Chỉ mất vài giây là cả hai đi đến cuối dãy trọ. Nhìn tường bao ngăn cách giữa khu trọ và tòa nhà bảy tầng bên kia một tí, hấn liền rón rén lại gần. Áp sát tai vào tường bao nghe ngóng động tĩnh, cảm thấy bên kia không có gì, hấn mới lấy đà bật lên. Bám tay vào mép tường, hấn ngھn cổ hé mắt nhòm sang.

Nhìn hết một vòng, hấn thấy cánh cổng chính mình đóng vẫn khóa chặt, cảnh vật bên trong trừ thực vật phát triển mạnh mẽ phủ kín cả sân thì không có dấu hiệu của sinh vật sống nào hoạt động. Thở nhẹ một hơi, cảm giác an tâm một chút, hấn mới tụt xuống mặt đất. Sau đó, hấn quay đầu sang bên trái, hướng ánh mắt vào cái bể nước nhỏ không dùng trong xóm trọ.

Cái bể này rất nhỏ, cao khoảng một mét, rộng khoảng nửa mét và dài khoảng hơn hai mét một tí. Chiếc bể này có từ lâu rất rồi, trước khi xóm trọ này xây lên thì cái bể đã tồn tại sẵn ở đó. Nó bị bỏ đấy, không dùng, chủ nhà cũng không có ý phá nó đi. Lúc mới thấy hán cũng khá tò mò lại xem, bể đầy nước, nhưng khá bẩn, chẳng có gì đặc biệt nên lâu dần thành quên. Bây giờ nước mấy mất đi, tình cờ hán mới nhớ đến chỗ này. Hi vọng trong bể vẫn còn nước, và không đến nỗi quá bẩn để hán có thể dùng được.

Lại gần, hán cúi đầu nhìn vào trong bể quan sát. Nước khá trong và có vẻ sạch, nhưng đáy và thành bể nhìn thật kinh khủng, nó dày đặc một lớp rong rêu dài loằng ngoằng như mái tóc của người phụ nữ. Đặc biệt, khi hán chăm chú quan sát còn kinh hãi phát hiện ra dưới đáy bể, ẩn trong lớp rong rêu có đầy những con bọ gây khác thường. Bọn chúng to đột biến, cơ thể phải gần bằng ngón tay út, đen sì búng tanh tách trong nước. Tưởng tưởng đến cảnh lũ bọ gây này phát triển thành muỗi hán liền rung mình sợ hãi. Đang ở giai đoạn ấu trùng thôi mà đã to thế này thì không biết trở thành muỗi còn to đến đâu nữa, nếu bị bọn chúng đốt chắc khô máu đến chết quá.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Hán vừa mới ngăn người suy nghĩ một tí, cái bụng lại bất thành linh sôi lên.

Cảm giác đói ngày một khó chịu khiến hán không thể chần chừ thêm một giây nào nữa mà dẫn con Lu nhanh chóng trở về phòng trọ. Đi xuống phòng tắm, hán xách hai cái xô thùng sơn cỡ lớn loại mười tám lít nhặt từ công trình mình làm rồi quay lại chỗ bể nước. Lấy gáo, hán cẩn thận múc hai thùng nước đầy rồi gắng sức bê vào phòng trọ.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Làm xong xuôi, hán cũng mệt muốn đứt hơi. Đành phải ngồi nghỉ một tí đến khi có chút sức lực, hán mới nhanh chóng đứng dậy chế biến đồ ăn. Trong khi đó, con Lu thấy hán không có ý muốn đi đâu nữa. Nó liền kiểm lấy một góc trong nhà nằm xuống cuộn tròn lại rồi tiếp tục thưởng thức khúc xương ống của mình.

Lấy cái ruột nồi com điện ra, hán đóng gạo vào chuẩn bị nấu com thì mới động được ba bát gạo mà đã đầy nồi rồi. Xoa xoa cái bụng, hán đánh ánh mắt ra nhìn con Lu một tí. Ít gạo thế này chắc chắn cả hai sẽ ăn không đủ no, hán cần một cái nồi lớn hơn nữa. Động não một chút, hán nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết. Đó là, hán chạy sang bên phòng hai vợ chồng trẻ ở cuối xóm mượn cái ruột nồi com điện to dùng của họ.

Cầm nồi lớn, hán múc thật nhiều bát gạo đổ vào trong. Khi nồi đã gần đầy, hán mới dừng lại, cấp tốc đi vo gạo rồi đặt lên bếp ga đun. Xong xuôi, hán nhặt hết mấy miếng thịt và xương lợn rơi vãi dưới nền nhà đi rửa sạch. Sau đó, hán cho tất cả vào một cái nồi lớn. Lúc này, hán tiện tay cầm theo nồi com từ phòng hai vợ chồng trẻ. Đổ lưng nồi nước và cho gia vị vào, hán đặt lên bếp ga đun bên cạnh nồi com.

Quay lại nhìn đồng rau củ tứ tung trên mặt đất, hán liền nhanh chóng đi xử lý. Cắt bỏ những phần bị chuột gặm vắt đi, hán rửa sạch, cắt miếng rồi cho tất cả vào nồi xương thịt.

Xong việc, Tân vừa rảnh tay được tí thì mùi cứt chuột trong nhà liền bốc lên xóc thẳng vào mũi làm hán nôn nao. Không thể chịu được nữa, hán bắt buộc phải dọn dẹp qua một chút.

Mở thùng gạo ra, hán cho hết chỗ gạo còn lại trong bao vào. Làm xong, nhìn số gạo ít ỏi trong thùng mà hán thấy xót hết cả ruột. Tổng cộng hán chỉ còn khoảng ba mươi cân gạo thôi, không biết liệu có đủ để ăn được lâu dài không nữa. Bỗng hán sực nhớ ra mình vẫn còn một thùng gạo lớn nữa. Đó là thùng gạo to, hán để trước mái hiên của tòa nhà bảy tầng bên cạnh, hi vọng nó vẫn còn nguyên đi và một số đồ ăn bên ấy nữa.

Nhìn mấy thùng mì tôm và chút ít thực phẩm tươi còn lành lặn trong bao, hán cau mày đảo mắt khắp căn phòng tìm chỗ chứa.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Được ăn là một hạnh phúc và quyết định đáng sợ

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 36: Được ăn là một hạnh phúc và quyết định đáng sợ

Tỉnh cò liếc lên nóc phòng tắm, Tân nhìn thấy cái hòm tôn mình đựng quần áo mùa hè. Mắt sáng lên, hắn lập tức có ý tưởng với nó và cảm thấy rất khả dụng. Thế là, hắn nhanh chóng tiến tới rồi đưa tay kéo cái hòm xuống. Bê lên, hắn dốc bỏ hết đồng quần áo linh tinh bên trong ra ngoài. Sau đó, hắn móc từng gói mì tôm ra khỏi thùng rồi xếp gọn vào một góc trong hòm. Cuối cùng, hắn bỏ nốt chỗ thực phẩm tươi vào góc còn lại thì cuối cùng cất giấu đồ ăn xong, không sợ bị chuột cắn nữa.

Xử lý những thứ ăn được xong, còn lại đồng rác rưởi và vứt chuột đầy nền nhà, hắn liền cấp tốc cầm chổi và xúc hót quét dọn sạch sẽ rồi mang ra ngoài công đổ vào cái thùng rác to ở đây. Trước khi bước vào trong phòng, hắn cẩn thận nhòm qua khe công quan sát cảnh vật bên ngoài một chút. Không thấy có gì khả nghi, hắn mới nhanh chóng trở lại phòng trọ, đóng cửa chỉ để hé ra một khe hẹp.

Đi tới chỗ bếp đun, hắn kiểm tra nồi cơm với nồi xương thịt ninh rau củ của mình. Nồi cơm sắp được rồi, hắn giảm lửa thật nhỏ rồi đẩy vung ủ trên bếp. Nồi xương thì đang sôi ục ục, vẫn chưa nhừ, nhưng hắn sẽ không đun lâu mà chỉ chờ com chín là ăn luôn. Bởi đun nấu thế này khiến hắn cảm giác không an toàn, khói và mùi bốc ra từ thức ăn rất có thể sẽ thu hút cái gì đó đến nên làm càng nhanh càng tốt.

Không lâu lắm, khoảng chục phút sau là com chín.

Ngay lập tức, Tân tắt bếp ga rồi bê nồi cơm và nồi canh xuống. Sau đó, hắn chạy ra ngoài kéo cửa đóng kín rồi cài then lại. Nhòm qua khe cửa, thấy cảnh vật vẫn yên bình trong mắt hắn cũng thở nhẹ một hơi. Quay lại, hắn bật cái đèn pin lớn lên để trên thành bếp rồi gọi con Lu chạy tới. Trước khi ăn, hắn đổ một siêu nước đầy đặt lên bếp rồi mở lửa đun.

Xới cho con Lu một nửa nồi cơm, hắn múc thêm thức ăn cho nó xong rồi cả hai điên cuồng đánh chén.

Ngon quá.

Hắn vừa ăn vừa chây nước mắt. Thật không ngờ có lúc được ăn com lại là niềm hạnh phúc lớn lao đối với hắn lúc này. Com nóng, canh nóng, đúng là không có gì tuyệt vời hơn thế, hắn ăn mà chỉ có nuốt không kịp hà hơi thổi. Cho nên, vèo một cái, hắn và con Lu đánh sạch bay nồi cơm không còn một hạt.

Xoa xoa cái bụng, hắn vẫn còn cảm thấy rất đói. Nhìn nồi canh vẫn còn nước và một ít cái, hắn lấy mấy gói mì tôm bóc vỏ ra thả vào. Chia sẻ với con Lu một nửa, hắn và nó lại tiếp tục đánh chén đến khi không còn gì mới thôi. Ăn thêm khoảng chục gói mì tôm nữa, húp sạch nước canh trong nồi, con đói của hắn mới tan biến. Bên cạnh, con Lu cũng tỏ ra thỏa mãn khi nó không ăn nữa mà tha khúc xương lớn ra chỗ khác gặm.

Nhìn vào lượng thức ăn mình và con Lu vừa tiêu thụ, cảm giác thỏa mãn lúc vừa ăn xong của hắn nhanh chóng bị thay thế bằng lo lắng. Cả hai ăn hết nhiều quá, với số thực phẩm còn sót lại kia chắc chỉ đủ ăn được mấy hôm là hết sạch. Một khi thức ăn hết, để sống sót thì hắn bắt buộc sẽ phải ra bên ngoài tìm kiếm thực phẩm còn sót lại. Lúc đó, chắc chắn hắn sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

“Uuuuuu!!” – Đang lo nghĩ cho tương lai, bỗng cái siêu nước sôi báo hiệu kêu âm lên.

Giật bản mình, hắn vội đứng dậy tắt bếp rồi xách cái siêu xuống. Rót cho mình một cốc nước sôi, hắn nhắm nháp từng tí một. Khát quá, nãy hắn ăn nhiều mì tôm nên giờ bắt đầu thấy háo nước rồi. Cứ uống một chút một thế này thật khó chịu, chẳng lẽ hắn múc cho mình một cốc nước lã uống. Nhưng nhớ tới đám bọt gầy không lồ dưới đáy bể, hắn liền rung mình nhanh chóng từ bỏ ý định này. Cau mày suy nghĩ, hắn sực nhớ ra mình vẫn còn mấy bịch sữa tươi chưa uống.

Thế là, hắn lập tức chạy tới chỗ ba lô to để đồ trong góc phòng. Mở khóa, hắn vui mừng móc ra mấy bịch sữa vẫn còn nguyên. Cắm vòi vào nút, hắn rón rén tiến lại gần phía sau cửa phòng. Thông qua khe cửa, hắn nhòm ra bên ngoài quan sát cảnh vật một chút.

Bên ngoài, trời đã sáng sủa và hừng lên rất nhiều. Không khí ấm lên, vừa ăn xong hắn liền cảm giác có chút nóng bức và ngứa ngáy. Thấy cảnh vật vẫn yên tĩnh, không có mối nguy hiểm nào rình rập, hắn quay lại bếp tắt cái đèn pin lớn đi. Bây giờ điện không có, hắn phải sử dụng nó hết sức tiết kiệm vì sẽ không thể nạp lại được.

No bụng, cảm giác choáng váng, xây xẩm mặt mày nhanh chóng tan biến, nhưng hắn chưa kịp làm gì thêm thì một cơn mệt mỏi ập tới rồi bắt đầu bùng phát. Mí mắt nặng trĩu ngày càng khó mở ra, hắn không thể chịu được nữa mà chui xuống gầm giường cuộn chân rồi chìm vào giấc ngủ. Ở ngoài kia, con Lu thấy thế liền lập tức tha khúc xương lại gần cổ gặm rúc xuống nằm bên cạnh chủ nhân của mình.

.....

Không biết là trải qua bao lâu, Tân bắt giấc giật mình tỉnh lại. Mở mắt ra, đập vào mắt hắn là khung cảnh tối đen như mực, giờ tay không thấy năm ngón. Khẽ cựa quậy, hắn định chui ra khỏi gầm giường thì ngay lập tức trong đầu ọng lên đau đớn. Nhắm mắt lại, hắn đưa hai tay lên ôm chặt đầu bóp mạnh, mong sao cho nỗi đau giảm đi một chút.

Cố gắng chịu đựng, một lát sau cảm giác kinh khủng như bị tra tấn cũng tan dần đi, hắn không còn cảm thấy đau đầu nữa.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thở ra hồng hộc, mồ hôi của hắn vã ra đầm đìa trên trán.

Nằm nghỉ một tí nữa cho tỉnh táo hẳn lại, hắn liền gơ tay trái lên bấm đèn đồng hồ xem. Ánh sáng xanh lóe lên đâm vào con ngươi khiến hắn nhức mắt phải dúi lại. Vài giây sau, khi đã quen thuộc, hắn thấy vậy mà đã hơn bốn giờ chiều rồi. Hắn ngủ như chết không biết gì một mạch mấy tiếng liền.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Tinh táo được một tí, bụng của hắn lại bắt ngờ sôi lên. Ngay sau đó, hắn cảm giác ruột gan của mình nóng bừng khó chịu vô cùng.

Ở bên cạnh, con Lu đang ngủ cũng bị động tĩnh của Tân đánh thức. Nó ngẩn cổ lên nhìn hắn một tí rồi lè lưỡi liếm mặt. Nước miếng của con Lu tấp vào mặt làm hắn thấy nhột nhột. Có một chút khó chịu, hắn lên tiếng ra lệnh cho con đệ của mình.

“Lu... Đi ra ngoài...”

Nghe tiếng chủ nhân, con Lu lập tức dừng lại rồi ngoan ngoãn bò ra ngoài.

Ngay khi con Lu chui ra, hắn cũng bấm đèn đồng hồ lấy ánh sáng rồi theo sau nó. Ăn no, ngủ một giấc ngon lành xong, hắn cảm thấy sức mạnh của mình đã trở lại. Cơ thể vẫn còn đau ở nhiều chỗ, nhưng cảm giác mệt mỏi đã rời chân tay đã biến mất hoàn toàn. Soi đèn, hắn lần mò trong phòng tìm cái đèn pin.

Một lát sau, tìm được, hắn bật lên rồi chiếu vào góc nhà sao cho ánh sáng không phát tán ra xung quanh nhiều. Rón rén lại gần cửa, hắn hé mắt nhòm qua khe quan sát cảnh vật ngoài sân.

Gần bốn rưỡi, bên ngoài trời bắt đầu nhá nhem tối. Nhiệt độ hạ thấp xuống nhanh chóng, hắn bắt đầu cảm giác có chút lạnh. Không gian yên tĩnh một cách lạ kì, thỉnh thoảng hắn nghe thấy từ đâu đó vọng lại tiếng chim cú và quạ kêu. Cảnh vật ngoài kia vẫn im lìm như vậy, không có gì thay đổi, nhưng được phủ lên một lớp mờ tối làm hắn thấy rờn rợn. Nhìn ra hướng công, hắn thờ phào một hơi khi thấy nó vẫn đóng kín và kiên cố như trước.

“Két...”

Kéo then thật khẽ, hắn nhẹ nhàng mở cửa ra lấy ánh sáng vào trong phòng. Tắt đèn pin đi, hắn rút cái rìu ra rồi khom người cẩn thận đi chuyển lại gần chỗ cổng. Bên cạnh, con Lu cũng lặng lẽ đi chuyển theo sau. Tới nơi, hắn nấp vào một góc rồi nhử mắt nhìn qua song sắt trên cổng ra bên ngoài.

Trong khung cảnh nhá nhem, hắn thấy trước mặt mình chỉ có từng đống, từng đống đồ nát bị cò cây bao phủ rậm um tùm. Dây leo mọc lên khắp nơi, những công trình tàn khuyết bị che đi hầu như không còn. Đang lặng yên quan sát, bỗng đám bụi rậm trước mặt rung mạnh lên như có thứ gì đi chuyển. Nín thở, hắn căng mắt tập trung nhìn vào nơi có động tĩnh phát ra.

“Loạt... Xoạt... Chít... Chít...” – Vài giây sau, một con chuột to bằng nắm tay phi ra khỏi lùm cỏ rồi đứng yên gặm hạt gì đó.

Thờ phào một hơi, tâm trạng căng như dây đàn của hắn cũng được buông lỏng xuống. Thì ra là con chuột, làm hắn cứ tưởng con gì đó dữ lắm hết cả hồn. Nhìn thêm một tí, không thấy có gì khả nghi xuất hiện, hắn chuẩn bị quay lại phòng trọ thì dị biến phát sinh.

“VỤTTTT!!!” – Đột nhiên trong tầm mắt của Tân xuất hiện một bóng đen to lớn sà xuống mặt đất với tốc độ nhanh như chớp rồi chộp lấy con chuột.

“CHÍT... CHÍT...” – Mọi việc diễn ra quá nhanh, con chuột không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì liền bị bóng đen tóm gọn chỉ có thể kêu lên thảm thiết.

“Phạch... Phạch... Phạch...” – Tóm được con mồi, bóng đen ngay lập tức vỗ cánh bay lên cao rồi biến mất trong tầm mắt của hắn.

Sau khi bóng đen rời khỏi được một lát, hắn mới dám thở mạnh ra một hơi. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn không tin được vào sinh vật mình vừa nhìn thấy trong mắt. Đây rõ ràng là con cú mèo, nhưng kích cỡ của nó to đến đáng sợ, phải tương đương với con chim đà điểu mà hắn từng thấy trong tivi. Bộ móng vuốt ở chân thì nhọn hoắt, cong như lưỡi liềm vậy, nếu bị nó quặp vào chắc chắn sẽ đâm sâu vào trong da thịt không rút được ra. May mắn, con cú chỉ bắt chuột mà không phát hiện ra hắn. Chứ với tình hình biến đổi hiện nay, hắn không chắc con cú này liệu chỉ ăn có mồi thịt chuột.

Trời mới gần tối thôi mà bên ngoài nguy hiểm quá, nghĩ lại tối qua hắn liều mình chạy tới chỗ quân đội, đúng là phải cực kì may mắn mới sống sót được đến hiện giờ.

Không ở đây lâu hơn nữa, hắn nhón chân rón rén dẫn con Lu quay lại phòng trọ. Bụng đang đói cồn cào, hắn chuẩn bị đi nấu cơm ăn thì bất giác vết thương ở ngực nhói lên đau đớn.

“Aaa!!!”

Mặt tái mét, hắn hoảng sợ vội vô lấy cái đèn rồi lao xuống phòng tắm bật lên xem. Vén áo lên, hắn nhìn vào hình ảnh trong gương thì kinh hãi tới độ khi thấy trên ngực mình, vị trí bị con bọ cắn ngòi mạch máu nổi lên như mạng nhện. Cơ thịt co giật liên tục, dưới ra nổi cộm lên từng cục như có con gì đó đang hoạt động. “Chẳng lẽ... Con bọ kia đã đẻ cái gì đó vào người mình... và giờ nó đang bắt đầu ăn thịt từ bên trong...” Ý nghĩ này vừa xuất hiện, hắn sợ hãi hoang mang đến đứng không vững.

Không thể đợi chết được, hắn vội rút cái rìu từ đằng sau thắt lưng ra. Tay run run, hắn đặt cái đèn pin lên chỗ cao rồi chuẩn bị dùng lưỡi rìu rạch thịt móc con gì đó trong ngực ra.

--OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bí ẩn về khoảng thời gian Tân bị ngất

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 37: Bí ẩn về khoảng thời gian Tân bị ngất

Cắn răng, Tân dùng tay trái bóp chặt lấy chỗ cơ thịt nổi cộm trên ngực, tay phải thì cầm cái rìu dí sát vào đó. Nhắm mắt, hắn hít một hơi thật sâu. Khi mở mắt ra, ánh mắt của hắn chuyển thành kiên quyết. Cầm chắc cái rìu, hắn dùng sức cứa mạnh.

“Gàuuu!!!” - Ngay trong khoảnh khắc lưỡi rìu chuẩn bị xé rách da thịt hắn thì con Lu bất ngờ chồm lên cắn vào cán rìu kéo xuống.

Hành động chớp nhoáng của con Lu làm hắn giật mình nên để cái rìu tuột khỏi tay. Đến khi kịp phản ứng, hắn hơi bức mình gắt hỏi:

“Lu... Mày làm gì vậy?” – Vừa nói, hắn vừa đồng thời cúi xuống định lấy cái rìu ra khỏi mồm con Lu nhưng nó ngoạm chặt không thả.

“Lu... Mày có buông ra hay không hử?” – Kéo mãi không được, hắn bắt đầu nóng lên và to tiếng với con Lu.

“Ừ... ừ... ừ...” – Nhưng mặc kệ hắn nói sao, con Lu vẫn ngoan cường cắn chặt không buông.

Tại sao nó lại ngăn cản mình? Hắn khó hiểu tự hỏi trong đầu. Con Lu chắc chắn sẽ không hại hắn, nó làm thế hắn phải có một ý nghĩa nào đó. Chẳng lẽ, biểu hiện đáng sợ trên ngực hắn không phải là dấu hiệu của nguy hiểm và con Lu ngăn cản vì không muốn hắn tự tổn thương bản thân. Sau khi biến đổi, con Lu đã trở nên linh tính và có vẻ như nó có thể hiểu được lời nói của hắn.

Tuy không chắc lắm về ý tưởng này, nhưng hắn vẫn ngồi xuống rồi cất tiếng hỏi con Lu:

“Mày không muốn tao làm thế này vì vết thương trên ngực không nguy hiểm hử?”

“Ừ... ừ...”

Nghe câu hỏi của hắn, đương nhiên con Lu không thể cất tiếng nói trả lời. Nó cụp tai rên khẽ lên rồi dí mũi vào ngực hắn hít lấy hít để mấy hơi. Sau đó, nó ngồi xuống nhả cái rìu ra, rồi tròn mắt nhìn hắn nhấp nhô gật đầu.

Nhìn hành động của con Lu, Tân kinh ngạc sửng sốt cả người. Con Lu hoàn toàn có thể hiểu hắn nói cái gì chứ không phải là những câu lệnh đơn giản như trước nữa. Xem ra không chỉ thân thể của nó biến lớn mà đầu óc cũng trở nên thông minh và có linh tính hơn nhiều. Buổi tối hôm qua, sau khi hắn bị con rết khổng lồ cắn trúng độc mất đi ý thức. Có điều gì xảy ra với thân thể hắn trong khoảng thời gian đó thì chỉ có con Lu mới biết được. Lúc hắn tỉnh lại là đã thấy mình trong ổ quái rồi, may là còn chưa bị nó ăn.

Mới đầu phải lo lắng việc chạy trốn và lấp đầy cái bụng vì đói khát nên hắn không có thời gian suy ngẫm. Bây giờ, sức khỏe hồi phục, tinh lực tràn trề, nghĩ lại hắn liền nhận ra có nhiều điểm khó hiểu khi mình bị con quái vật bắt giữ.

Tại sao lúc “con quái vật người bọ” bắt hắn, nó lại bỏ mặc con Lu không làm gì. Theo lẽ thường, nếu con quái chán ghét không muốn ăn thịt con Lu thì nó cũng sẽ ra tay tiêu diệt kẻ cản trở mình mới phải. Vì chắc chắn một điều, con Lu sẽ không bao giờ đứng yên để kẻ thù gây nguy hiểm cho hắn. Nhưng đằng này, con quái không những chẳng làm gì con Lu mà còn để cho nó đi theo đến tận hang ổ để bảo vệ hắn.

Hắn không biết con “quái vật người bọ” là loại gì. Nhưng lúc đôi mắt, nhìn vào đôi mắt sinh động của nó, hắn chắc chắn rằng. Đây không phải là sinh vật ngu si đi làm những điều vô nghĩa. Thông qua nhận biết về con “quái vật Năm đầu người biến dị”, hắn khẳng định bọn chúng có nhận thức, trí thông minh chứ không phải hành động hoàn toàn dựa vào bản năng.

Con quái “Người bọ” mang hắn về tổ rồi để con bọ lên người không biết với mục đích gì. Nếu nó không phải là để trứng gây nguy hiểm mà chỉ đơn giản là để trói buộc hắn thôi thì vô lý quá. Nhưng con Lu sẽ không lừa hắn, nó bảo rằng vết thương trên người hắn không sao thì khả năng rất lớn đúng là như vậy.

Bản năng của động vật nhạy cảm hơn con người nhiều, hắn tin chắc về điều đó.

Bất chợt, trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ vô cùng khó tin và muốn loại bỏ ngay. Đó là, “con quái vật người bọ” đã cứu hắn. Vì lúc bị con quái rết cắn

trúng độc, hần cảm giác mình phải chết rồi. Nhưng rất lâu về sau, hần lại vẫn có thể sống sót một cách thần kì. Hần không tin mình có khả năng kháng độc mạnh như thế dù cơ thể đã bắt đầu biến đổi.

Khả năng rất lớn, lúc hần ngất đã có một cái gì đó tác động từ bên ngoài. Và chính cái kia mới là nguyên nhân cứu hần khỏi chết. Nhưng khi đấy, xung quanh hần chỉ có con Lu và “con quái vật người bọ”. Con Lu thì không thể có khả năng giải độc rồi, vậy thì chỉ còn lại con quái kia thôi. Mà giờ nhớ lại, con bọ quần trên cơ thể lúc trước bị hần giật ra có màu xám đen khác hẳn với những con màu trắng trên người con quái vật. Phải chăng chính con bọ đã hút độc ra khỏi người hần và giúp hần sống sót. Điều này quá ảo diệu, nó không thể xảy ra như thế được, bởi chẳng có lí do gì để con quái vật lại cứu một người như hần.

“Ọc... Ọc... Ọc...” – Hần đang suy nghĩ đến đau đầu, quên cả con đau trước ngực mà không có lời giải thì bất ngờ cái bụng sôi lên.

Con đói dữ dội bùng lên, hần lắc đầu tạm thời bỏ qua việc tìm hiểu nguyên nhân. Kệ nó thôi, chi cần mình vẫn sống khỏe mạnh là được rồi, nghĩ nhiều cho một ọc ra. Xoa đầu con Lu mấy cái, hần đứng lên nhìn vào trong gương rồi kiểm tra thân thể.

Chứng kiến hình ảnh hiện ra trong con gương, hần hơi sững sờ và khó tin vào điều mình nhìn thấy. Không biết bằng cách nào, cơ thể của hần sau trận chiến dữ dội với con “quái vật biến dị” hôm qua, giờ đây các vết thương đã đóng vảy lành gần hết. Tốc độ hồi phục nhanh đến đáng sợ, dù cho một số vết thương khá nặng. Và không chỉ thế, hần còn kinh ngạc thấy các bó cơ trên người mình đã phát triển và rắn chắc hơn trước. Lớp mỡ dưới bụng đã biến mất, thay vào đó là các thớ cơ chắc nịch. Bắp tay, cơ ngực cũng to hơn, nhìn mang đầy cảm giác bộc phát. Vận sức cảm nhận một tí, hần ần ần cảm giác rằng mình lại khỏe hơn trước. Hơn hẳn thời kì đỉnh cao hồi ở quê bố hần dạy võ rồi bắt rèn luyện thân thể.

Chỉ là trên người hần lúc này bẩn quá, quần áo rách tươm thấm đẫm máu đông đất cát, đôi chỗ còn có mảnh thịt vụn bốc mùi hôi hám tanh tưởi. Giờ áo lên hít nhẹ một cái, hần liền bụm miệng muốn nôn mửa.

Vừa để ý đến việc này, lập tức hần cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, dính nhom nhóp khó chịu. Nhất là trên đầu, ngứa kinh khủng do mái tóc bị cát bụi phủ kín còn bết một lớp.

Không thể chịu được nữa, hần quyết định phải tắm ngay trước khi chế biến cái gì đó ăn.

Nhìn vào hai thùng nước không còn nhiều, Tân đổ ra chậu lớn rồi mang thùng rón rén bước ra khỏi phòng. Nhìn ngó xung quanh một tí, hần cẩn thận tới chỗ hai bể múc đầy nước rồi nhanh chóng mang trở lại phòng. Bên ngoài trời tối rất nhanh, nhiệt độ cũng hạ xuống ngày một thấp, hần phải tắm nhanh không thì lạnh quá.

Về đến phòng, hần đóng cửa cài then lại rồi cầm đèn pin soi lục lấy một bộ quần áo khác. Sau đó, hần mang xuống phòng tắm rồi bắt đầu gội đầu tắm rửa. Do lo lắng động tĩnh gây ra lớn, hần cố gắng thực hiện thật nhẹ nhàng. Ở ngoài kia, con Lu nhìn thấy chủ nhân của mình bận rộn, nó liền không để ý nữa mà tha khúc xương yêu thích của mình tới góc nhà rồi nhấm nháp.

Một lát sau, tắm xong cái, hần liền vội vàng lấy đồ chuẩn bị nấu cơm ăn. Hần đói quá rồi, dòng nước lạnh buốt đúng là giúp rửa trôi vết bẩn và tinh táo cả người. Nhưng nó cũng làm hần tiêu hao năng lượng do mất nhiệt. Ước lượng với buổi trưa, bữa tối hần nấu nhiều cơm hơn một ít. Số rau củ tươi và thịt không còn nhiều, hần lưỡng lự một tí rồi cắn răng cho tất cả vào nồi. Hần nấu như lúc trưa cho nhanh gọn và tiết kiệm thời gian.

Đến lúc khoảng năm giờ, khi bên ngoài trời đã tối sẫm, hần cũng nấu xong cơm và đồ ăn. Gọi con Lu lại gần, hần chia sẻ cho nó nhiều hơn một ít rồi cả hai điên cuồng đánh chén. Ăn hết sạch cơm, hần vẫn phải pha thêm mì tôm nữa mới đủ do cái nồi cơm nhỏ không nấu được nhiều hơn nữa.

Cơm nước xong xuôi, no bụng, Tân liền cảm giác thấy hơi mệt mỏi và mắt díp lại muốn ngủ. Hần đang định tắt đèn pin đi rồi cùng con Lu chui xuống gầm giường ngủ tiếp thì dị biến phát sinh:

“RÉCCCC!!!!”

Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên bên ngoài bất ngờ vang lên âm thanh chói tai của một sinh vật nào đó rít lên làm hần giật bắn mình.

Vội tắt đèn đi, hần đứng yên nghe ngóng. Ở bên cạnh, con Lu cũng dỏng tai lên, ngoài đầu khắp nơi cảm nhận. Hần không phải đợi lâu vì rất nhanh thứ âm thanh khó chịu kia lại cất lên lần nữa.

“RÉCCCC... RÍTTTT...”

“KÉT... KÉT...”

Không chỉ có tiếng kêu của sinh vật lạ, lần này hần còn nghe thấy tiếng va chạm giống như có hai con và bọn chúng đang chiến đấu với nhau. Rợn hết cả người, tim đập bình bịch hần lặng yên không dám thở mạnh vì động tĩnh phát ra ngay sát bên ngoài phòng trọ của hần, phía sau tường bao trên đường. Có thứ gì đó ngoài kia, hần không biết là gì, nhưng chắc chắn sẽ không phải là thứ tốt lành. Nghĩ đến việc mình vừa nấu cơm ăn xong, không biết có phải động tĩnh đã thu hút bọn chúng đến đây không, hần liền khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Im lặng chờ đợi, may mắn là hai sinh vật ngoài kia chỉ vật lộn một lúc rồi bỏ đi. Đợi thêm một tí, không thấy có âm thanh nào vang lên nữa hần mới dám thở phào một hơi. Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, hần cúi đầu nhìn xuống gầm giường có điều suy nghĩ.

“Mình không thể ngủ tiếp thế này được... Chỗ này hẹp quá... Mình cần chỗ nào đó rộng rãi và nếu có gì xảy ra thì phải chạy trốn được... Nhưng trong phòng này có mỗi một cửa... Ngủ ở đâu đây...” Vừa nghĩ, hần vừa soi đèn pin đảo dắc nhìn khắp gian phòng. Tới chỗ nóc nhà tắm, ánh mắt của hần liền lóe lên và nghĩ ra một cách rất khả thi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đôi mắt tiến hóa

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 38: Đôi mắt tiến hóa

Lặng yên nghe ngóng thêm một lúc nữa, khi không có động tĩnh nào xảy ra Tân mới bắt tay đi thực hiện kế hoạch của mình. Hắn đặt đèn pin lên trên cao rồi bám vào thang sắt treo lên nóc phòng tắm. Trên này đồ bê tông mái bằng tạo ra một khoảng không gian trống, bình thường hắn vẫn xếp mấy thứ đồ linh tinh ở đó. Bây giờ, hắn muốn tận dụng chỗ này để nghỉ ngơi và biến nó thành đài quan sát nhìn ra bên ngoài.

Dọn đồ đồ linh tinh bên trên xuống xong, hắn liền lấy lưới cửa nhỏ trong hòm vũ khí tự chế của mình ra. Sau đó, hắn lựa chọn một mảng xóp trên nóc nhà rồi nhẹ nhàng cất. Hắn làm thật cẩn thận không để âm thanh phát ra quá lớn. Ở bên cạnh, con Lu ngửa cổ lên nhìn hắn một tí rồi lại tiếp tục gặm khúc xương ống của mình. Đây có lẽ là cách duy nhất để nó an ủi cái bụng cứ xềnh ra cái là đói luôn cực kì khó chịu.

Một lát sau, khi đã cất bỏ một mảng trần xóp hình vuông có kích cỡ vừa với cơ thể mình xuống, hắn liền nạy nốt vài viên ngói trên đỉnh đầu nữa. Sau đó, hắn lại dùng lưới cửa cẩn thận cất vài đoạn thanh gỗ giàn mái tạo thành một lỗ hổng hình vuông đủ cho mình chui qua được. Xong xuôi, hắn hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi ngóc đầu hé mắt nhòm ra bên ngoài xem thử.

Ngay lập tức, một làn gió bắc lạnh buốt mang đầy hơi sương ập đến khiến hắn tỉnh cả người. Nheo mắt, hắn cố gắng nhìn xem có phát hiện ra điều gì không. Nhưng cố mãi mà trước mặt vẫn chỉ là màn đêm đậm đặc cùng những khối đen kịt dị không rõ hình thù.

“XOẠT.... RÉCCCC...” – Đang tập trung tìm tòi, đột nhiên ngoài kia lại bất ngờ vang lên âm thanh ghé tai của một sinh vật nào đó làm hắn giật nảy mình.

Vội thụt đầu xuống, hắn lấy miếng xóp hình vuông mình vừa cất chèn lại lỗ hổng. Nín thở lắng nghe, hắn hoảng sợ, toát mồ hôi hột khi cảm thấy sát tường bao cạnh phòng trọ của mình có con gì đó to lớn bò lách cách. Với bóng tối che phủ, hắn không thể biết được nó là con gì, nhưng chắc chắn sẽ là rất đáng sợ và nguy hiểm.

“A...!”

Đang hết sức hoang mang, đầu Tân bất ngờ nhói lên đau đớn, rồi cảm giác choáng váng bùng lên làm hắn lao đảo tí ngã. Ngồi xuống, hắn dựa lưng vào bức tường rồi thở ra hồng hộc. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn chưa kịp làm gì thì đôi mắt bỗng truyền về cảm giác nóng rực, ngứa và nhức nhối đến chảy nước. Nhắm mắt lại, hắn đưa tay bóp nhẹ rồi day day cho đỡ nhức mỏi nhưng không ăn thua.

Hắn cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng đau đớn không dám rên lên vì sợ sinh vật ngoài kia phát hiện ra mình. Ở bên cạnh, con Lu thấy thế liền áp sát lại gần rồi liên tục liếm láp an ủi. May mắn cho hắn, cảm giác xấu chỉ kéo dài một khoảng thời gian ngắn rồi qua đi rất nhanh. Khi đôi mắt đã đỡ ngứa và nóng rát đi nhiều, hắn mới chậm rãi kéo mí mắt mở ra.

Chớp chớp vài cái, cuối cùng thì hình ảnh mờ nhòe trong phòng trọ cũng sáng rõ lên trong mắt hắn. Thở phào một hơi, hắn giơ tay lên vuốt ve đầu con Lu cho tinh thần hoảng hốt của mình bình tĩnh trở lại. Đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng một lượt, hắn định đứng lên dọn dẹp qua nóc phòng tắm để nghỉ ngơi thì bất ngờ phát hiện ra một điều kinh dị.

Hình ảnh truyền về trong mắt hắn chỉ hai màu trắng và đen như một bức tranh được tô vẽ bằng bút chì vậy. Sững sờ cả người, hắn dụi dụi mắt mấy cái rồi đảo mắt nhìn quanh, nheo mắt nhìn kĩ, nhưng cảnh vật vẫn vậy, chỉ có hai mảng trắng đen. “Chẳng lẽ mắt mình có vấn đề rồi... Chết tiệt... Không... Không phải vậy...” Đang nghi hoặc nhủ thầm thì tình cờ hắn nhìn tới hướng có ánh đèn pin chiếu sáng rồi kinh ngạc vô cùng. Ở chỗ có ánh sáng, mắt của hắn nhìn mọi vật thì là bình thường, chỉ khi đến chỗ tối nó mới đổi khác. Mắt hắn không có vấn đề gì.

Hay đúng hơn, bây giờ hắn có thể nhìn trong bóng tối và thấy nó dưới dạng trắng và đen lạnh lẽo u ám.

Phát hiện ra điều này, hắn vội đi xuống dưới nhà rồi tắt đèn pin thử nghiệm. Mặc dù đã chắc chắn về khả năng này, nhưng khi ánh sáng mất đi hoàn toàn mà vẫn nhìn được, hắn vẫn cảm thấy kinh ngạc sững sờ cả người. Có chút hưng phấn, hắn chạy xuống phòng tắm nhìn vào trong gương. Xem hình ảnh truyền về, hắn thấy con người trong mắt có màu xanh lam lạ kì, khi bật đèn pin lên thì nó lại đổi về màu nâu như trước.

“A...!”

Bỗng trong đầu hắn lại ong ong lên đau đớn lần nữa, đôi mắt thì truyền về cảm giác như môi cháy cả nước mắt. Chắc quá trình biến đổi vẫn chưa kết thúc, hắn phải nhanh chóng đi nghỉ ngơi để đôi mắt bớt đau mới được. Ngồi xuống, hắn vục nước lên rửa mắt. Dòng nước lạnh buốt tiếp xúc với con người lập tức đánh tan đi cảm giác ngứa ngáy nóng rất giúp hắn tỉnh táo hơn hẳn. Thấy việc này có hiệu quả, hắn cúi đầu ngụp hẳn vào thùng nước.

Một lát sau, khi cảm giác đau đớn như nhói đỡ hơn nhiều, hắn liền rời khỏi phòng tắm rồi chuẩn bị chỗ ngủ. Trước tiên, hắn trèo lên nóc phòng tắm dọn qua một chút, quét hết phân chuột và rác rưởi linh tinh đi. Sau đó, hắn xuống dưới mang chăn đệm lên nữa là xong. Lúc chuẩn bị bị nằm xuống nghỉ ngơi cùng với con Lu, hắn liếc xuống chỗ cửa phòng trọ thì thấy không yên tâm lắm. Nó quá mỏng manh và không an toàn với thế giới đã trở nên đáng sợ thế này.

Tụt xuống, hắn gồng mình kéo cái giường bên cạnh ra chặn cửa. Xong xuôi, nhìn lại hắn cảm thấy nó chắc chắn và yên tâm hơn hẳn. Đầu càng lúc càng đau và khó chịu, hắn không đợi thêm một giây nào nữa mà cấp tốc leo lên nóc phòng tắm. Trước khi nằm xuống ngủ, hắn ngẫm nghĩ một tí rồi gắng gượng tháo miếng xóp trên trần nhà ra. Căn thận đưa đầu ra bên ngoài nhòm, hắn muốn quan sát một lần nữa. Hắn muốn biết trong màn đêm ngoài kia là sinh vật gì phát ra âm thanh ghê rợn đến vậy.

Vừa đưa đầu lên, lập tức vài hạt mưa phùn bay vào mắt hắn làm hình ảnh nhòe đi ngứa ngáy. Đưa tay lên day nhẹ đôi mắt một tí, hắn bất giác nhớ tới cái máy quay mini đồng hành với mình hôm qua. Nó đã giúp ích cho hắn rất nhiều, chỉ tiếc là sau khi đại chiến với con quái vật biển dị đã vỡ hỏng mất rồi.

Một lát sau, khi cảm giác ngứa và như bị đốt đỡ hơn, hắn mới nheo mắt nhìn xuống bên dưới.

Hình ảnh nhập nhòe vài lần rồi sáng rõ lên trong con người của hắn. Ngay tức thì, hắn tròn lớn đôi mắt, da đầu tê lên, lông tóc dựng đứng khi chứng kiến cảnh vật bên dưới. Chỉ thấy trên đồng cỏ nát bên kia con đường đối diện với dãy trọ đang có một con rết quái khổng lồ và một sinh vật kì dị đại chiến với nhau. Con quái rết thì hắn đã nhìn thấy một lần rồi. Nhưng khi đó, hắn vừa bị nó cắn, trúng độc nên không nhìn kĩ được hình dạng bên ngoài ra sao. Bây giờ, đôi mắt đã biến đổi có thể nhìn thấy trong đêm, hắn mới biết con quái rết này đáng sợ nhường nào.

Con quái rết có thân hình phải to như cái thùng nước, dài khoảng hơn chục mét, mỗi đốt được bao bọc một lớp vỏ giáp sáng loáng nhìn khủng bố vô cùng. Nó có rất nhiều chân, mọc ra tua tủa rậm rạp nhìn dựng tóc gáy. Đầu dẹt, to bè với hai cái râu lớn và lúc nhúc một đồng mắt ở trên. Chỗ miệng nó thì nhô ra hai cặp răng nhọn to lớn, nhìn trông rất ghê gớm và đáng sợ.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn thầm hô may mắn là tối hôm trước không bị nó bắt. Chứ với hình dạng đáng sợ thế này, chắc nó chỉ cần một phút là xé tan xác hắn, ăn không còn một mảnh. Bây giờ, con quái rết đang bắt động một chỗ, đôi râu thỉnh thoảng rung lên nhìn chằm chằm vào kẻ thù đối diện chỉ cách vài mét trước mặt nó.

Đánh ánh mắt sang kia nhìn sinh vật lạ, lập tức hắn liền hít một ngụm khí lạnh. Đây là con quái gì thế này, cơ thể nó như ấu trùng của sâu bọ nhưng lại to lớn khủng khiếp. Nó phải to bằng thùng phi, người trắng muốt với lớp da căng mọng và dài ba, bốn mét. Phía đầu nó không có ngũ quan mà chỉ có một cái lỗ tròn với tua tủa răng nhọn liên tục đóng mở như máy nghiền thịt đáng sợ vô cùng. Con quái bọ này nhìn thật kinh dị và hắn không muốn tiếp xúc với nó tí nào.

“Récccc!!!”

Hắn đang yên tĩnh quan sát con quái bọ thì đột nhiên con quái rết rú lên rồi chủ động xông tới tấn công. Nó nhanh như chớp lao tới chỗ kẻ thù rồi cuộn lấy con quái bọ. Dùng mõ chân rậm rạp của mình giữ chặt con mồi xong, con quái rết liền điên cuồng cắn xé rồi tiếm nọc độc.

“Xực... Xực... Xực...”

“Ruuu!!!”

Bị tấn công, con quái bọ rú lên đau đớn rồi ra sức vùng vẫy. Đồng thời nó mở rộng cái miệng lớn như máy xay thịt của mình cố gắng tìm tới đầu hay đuôi con quái rết để cắn nuốt nhưng không ăn thua cho lắm. Theo thời gian, nó ngày một yếu đi, vùng vẫy chậm lại rồi cuối cùng thì im hẳn.

Cuối cùng, tất cả động tĩnh dần lắng lại, trong không gian chỉ còn văng vẳng tiếng nhai nuốt con mồi của con quái rết.

“Roạt... Roạt... Roạt...”

Tần toát cả mồ hôi hột khi chứng kiến cảnh này, hai con quái thật kinh khủng. May mà bọn nó chỉ tự giết lẫn nhau chứ không phát hiện ra hắn. Hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra, hắn cố gắng ổn định tinh thần rồi nhìn ngó xung quanh một vòng xem còn có mối nguy hiểm nào không. Nhưng hắn vừa mới nhìn qua một tí, chưa phát hiện được thêm điều gì thì đầu hắn lại ong ong lên đau đớn dữ dội.

Không thể chịu được nữa, Tân đành phải dừng việc quan sát mà quay trở lại phòng trọ. Nhét miếng xóp lên nóc nhà như cũ, hắn cầm chắc cái rìu chui vào trong chăn rồi ôm đầu cố gắng chịu đựng. Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy chủ nhân của mình đau đớn, nó liền chồm hai chân trước nằm ôm lấy hắn như để an ủi, như để bảo vệ.

Trong bóng tối, cơ thể của hắn cứ giật nhẹ lên từng đợt đau đớn và cô độc. Rồi không biết trải qua bao lâu, có phải hơi ấm của con Lu mang đến hiệu quả hay không mà hắn dần yên tĩnh lại, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt nhăn nhó cũng dần dần ra. Tiếng thở đều đều nhẹ nhàng vang lên khắp gian phòng, có vẻ như bất giác hắn chìm vào trong giấc ngủ chỉ còn con Lu thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên dòng tai nghe ngóng xung quanh.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khu an toàn và nhân tính thay đổi

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 39: Khu an toàn và nhân tính thay đổi

6 giờ 15 phút tối.

Tại khu đô thị hiện đại bậc nhất Vincom Mega Royal City của thành phố Nội Hà. Trước kia, nơi đây đã từng là biểu tượng của thành phố vì nó là quần thể trung tâm thương mại và vui chơi giải trí trong lòng đất lớn nhất Châu Á. Nhưng bây giờ thì sao? Nhìn từ bên ngoài, cả khu đô thị rộng lớn hình vòng cung, với diện tích gần ba trăm mét vuông chìm trong bóng tối, yên tĩnh đến ngột ngạt như một nơi chết chóc, nếu không có loáng thoáng một vài nơi hắt ra ánh đèn yếu ớt. Mà những chỗ có ánh sáng lộ liễu cũng không phải là để phục vụ con người sinh hoạt. Nó chỉ có một mục đích nhất duy nhất thôi.

Đó là, làm nổi bật lên những tấm bảng rôn cực lớn với nội dung bên trong là các dòng chữ xiêu vẹo được viết cấp tốc “Khu an toàn”.

Biết rằng để ánh sáng như vậy trong đêm tối đầy rẫy quái vật là rất nguy hiểm, nhưng những người bên trong bắt buộc phải làm thế. Họ phải thấp sáng cái này thì những người còn sống sót vật lộn trong những tòa nhà đổ nát ngoài kia mới có thể nhìn thấy, giúp cho mọi người còn có một tia hi vọng để mà kiên trì, dù nó rất là mong manh.

Người làm lên những điều này không phải ai xa lạ, mà chính là những người lính, quân đội của nhân dân dưới sự chỉ huy của đại tướng Võ Nguyên Bình. Đại tướng là anh hùng dân tộc, một vị tướng tài được mọi người gọi thân mật là bác Bình. May mắn, trước khi thảm họa xảy ra, quân đội đã được di tản nhiều lần do cảnh báo từ cục UP - Ban chỉ đạo trung ương về phòng chống thiên tai, nên dù sau đó phản ứng hơi chậm so với tình hình nhưng vẫn còn kịp.

Dù có chuẩn bị, nhưng tất mọi người đều không thể ngờ được một điều rằng, thảm họa diễn ra lại đáng sợ và có tính hủy diệt làm sụp đổ cả xã hội loài người như vậy. Còn tốt, là sau một khoảng thời gian bất ngờ, người lãnh đạo sáng suốt may mắn còn sống. Bác Bình đã kịp tổ chức lại quân đội, tạo dựng một khu an toàn có thể tự bảo vệ, rồi nhanh chóng ra lệnh cho những người lính thực hiện chiến dịch giải cứu người bị nạn và tập hợp họ lại đây. Bởi bác biết chỉ có đoàn kết lại thành một khối, con người mới có thể chống chọi và sinh tồn được với thế giới đã biến đổi, khi loài người không còn là sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn.

Sau ba ngày đối mặt với thực tế tàn khốc, những người sống sót chịu sự quản lý và chỉ huy của quân đội đã dần thay đổi nhận thức. Thay vào đó, một hình thái xã hội mới được nhen nhóm sinh ra, là “quân sự hóa toàn thể”. Tất cả mọi người dù lớn hay nhỏ, nam hay nữ đều được trang bị vũ khí học cách chiến đấu, sinh tồn từ quân đội. Để sống sót, mọi người lúc nào cũng phải sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm, tuân theo một trăm phần trăm lệnh của chỉ huy không phân biệt trước kia đã từng là gì, quan chức cấp cao, người giàu hay nổi tiếng cũng vậy thôi.

Mới đầu, nhiệm vụ tối cao chỉ có một. Đó là, tất cả những người sống sót trong “Khu an toàn” cố gắng tập luyện kỹ năng chiến đấu, làm quen với vũ khí trong khi quân đội ra bên ngoài gom những người khác lại. Nhưng mọi việc chỉ thuận lợi một thời gian ngắn thì xuất hiện vấn đề cực kì nan giải phát sinh.

Vấn đề đó là, lượng ăn của tất cả mọi người tăng lên đột biến không ngoại trừ ai làm cho lương thực bị cạn kiệt. Dù cho khu đô thị trước kia có để lại khá nhiều thứ ăn được, nhưng chỉ sau một hôm đã bị càn quét hầu như không còn.

Là chỉ huy tối cao, bác Bình không thể không thay đổi chiến lược. Ngoài việc rèn luyện cho những người sống sót kỹ năng chiến đấu, bác còn động viên họ, những ai cảm thấy mình có khả năng thì nên đi theo quân đội để thu thập lương thực còn sót lại trong các siêu thị, nhà hàng, quán ăn... Bởi số lượng

những người lính còn lại sau thảm họa không nhiều, họ không đủ người để thực hiện cùng lúc hai nhiệm vụ đó là giải cứu và thu thập lương thực được, nên sự trợ giúp từ người khác là cực kì cần thiết.

Mới đầu có rất ít người tham gia do tâm lý của họ vẫn còn chút gì đó vương mắc, vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận hiện thực tàn khốc. Họ sợ hãi, hoang mang, hay chìm trong đau đớn bàng hoàng bởi việc mất đi gia đình, người thân, người yêu, người bạn. Nhưng rất nhanh, những người sống sót phải tỉnh táo lại, bởi thức ăn không đủ mà con đói thì ngày càng dữ dội. Để sinh tồn trong thế giới biến đổi từng ngày, việc không muốn đối mặt với nguy hiểm chỉ há mồm chờ ăn là không thể nào. Vì vậy, trong số những người sống sót, những ai may mắn còn có người thân hay gia đình còn khỏe mạnh thì bắt buộc phải tự nguyện theo đoàn xe để kiếm thêm miếng ăn cho đỡ đói và nuôi người còn lại. Còn những người bị thương hay sức khỏe không tốt thì tiếp tục tập luyện kỹ năng chiến đấu và cầm súng trong khu huấn luyện.

Đến tối hôm nay, dưới đại sảnh, tầng ngầm đầu tiên của dãy nhà trung tâm, nơi hậu cần phân phát đồ ăn bỗng có thêm hẳn một quầy riêng nữa, dành cho những người đã dũng cảm đi theo đoàn xe thu thập lương thực.

Trong hàng người xếp hàng chờ đến lượt, chủ yếu là những người đàn ông khỏe mạnh và một số ít là phụ nữ thì bất ngờ gần cuối hàng xuất hiện một bóng hình thấp bé nhỏ nhoi của cậu bé tầm mười một mười hai tuổi. Đứng lệt thốt trong đoàn người, cậu bé có khuôn mặt lấm lem, mặc quần áo rách rưới này chính là một trong hai đứa bé duy nhất được quân đội giải cứu trong buổi đầu quái vật xuất hiện. Cậu còn một người em nữa là đứa trẻ sơ sinh chỉ biết nằm chờ ăn. Cả hai có thể sống sót thần kì, tất cả là nhờ bố và mẹ đã hi sinh bản thân trước đàn quái vật để cậu có thể bé em chạy đến chỗ quân đội tiếp ứng.

Vào “Khu an toàn”, mới đầu cậu được mọi người xung quanh giúp đỡ rất nhiều, các chú các bác chia sẻ đồ ăn cho, các cô các chị thì thỉnh thoảng bế em giúp, các chú bộ đội cũng rất quan tâm đến hai anh em cậu. Nhưng chỉ một thời gian trôi qua, khi mọi người ai cũng ăn nhiều hơn mà lương thực thì ngày một ít đi thì mọi chuyện dần thay đổi. Rất ít người rồi không còn ai chia sẻ lương thực cho cậu nữa, chỉ có duy nhất chú Hùng, chú bộ đội đã từng bế cả hai anh em về căn cứ vẫn gắng gượng mang cả hai.

Thiếu đồ ăn, khẩu phần ăn thường ngày cũng trở nên khác biệt, những người tham gia vào đoàn xe mạo hiểm mạng sống đi thu thập lương thực sẽ được phát thêm một phần nữa, còn những người ở lại trong “Khu an toàn” thì không.

Với lượng thức ăn được cấp ít ỏi, cậu ăn không được no. Nhưng càng tồi tệ hơn nữa vì không chỉ là cậu mà đứa em nhỏ cũng không đủ ăn. Bị đói, đứa em mới chỉ ba tháng tuổi của cậu liền gào khóc trong đêm dỗ dỗ thế nào cũng không được. Việc này là vô cùng nguy hiểm với thế giới đã biến đổi đáng sợ ngoài kia. Thế là, mọi người xung quanh bắt đầu nhìn hai anh em cậu bằng ánh mắt khác, không còn thân thiện như trước nữa. Chỉ đến khi chú Hùng xuất hiện, mang một hộp sữa tươi cho em cậu để nó hết khóc thì mọi chuyện mới qua đi. Nhưng chuyện tốt thường không ở lâu mà chuyện xấu thì tới rất nhanh, vì chỉ hôm qua thôi chú Hùng, ân nhân của hai anh em cậu trong khi làm nhiệm vụ đã bị thương nặng do quái vật tấn công phải nằm ở căn cứ tĩnh dưỡng không đi được nữa.

Nhìn thấy vậy, cậu sôi máu lên, trong đầu xuất hiện ý nghĩ điên rồ. Cậu muốn đi theo đoàn xe ra ngoài kia liều mình để thu thập lương thực. Cậu muốn tìm thêm thức ăn cho em, không chỉ thế còn cho cả chú Hùng nữa vì nghe nói khi bị thương sẽ rất đói. Cho nên, sáng hôm nay cậu đã nói dối chú Hùng, bé em xuống nhờ chú trông cho để tham gia vào khu huấn luyện, nhưng thực tế là gia nhập đoàn xe.

Cả một ngày đối mặt với nguy hiểm, cậu quá mệt mỏi, đau đớn rã rời cả người. Cậu mới chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi thôi, phải vào trong siêu thị lượm đồ rồi chạy trốn ra với bầy quái vật đằng sau thì có thể sống sót đến giờ đã rất thần kì rồi. Dù cho có sự yểm trợ của những chú bộ đội, nhưng quái vật quá đông nên không thiếu những người xấu số bị bắt, bị ăn thịt ngay trước mặt cậu.

Vô thức nhích từng bước một, cậu bé thả hồn vào hồi ức trước kia. Trong một gian phòng nhỏ của khu tập thể, dưới ánh đèn dây tóc vàng vọt, cậu đang nhặt rau phụ mẹ nấu cơm. Ở bên cạnh, mẹ cậu thì bận tới mức chân tay tất bật, hết làm cái này một tí, lại chạy ra treu đùa với em một chút, trong khi đó miệng vẫn còn kiên tục căn nhắc về thành tích học tập của con. Ở đằng xa, tiếng ti vi vẫn vang lên văng vẳng tạo nên bầu không khí ấm cúng vô cùng. Rồi bố cậu về, trên tay còn mang theo một mô hình đồ chơi làm cậu vui vẻ nhảy cẫng ra đón. Cả căn nhà tuy bé, chật chội nhưng lại đầy ắp tiếng cười.

“Ê nhóc! Nhận lấy này...” - Vừa mới ngăn người suy nghĩ một tí thì bác đầu bếp cất tiếng gọi và đưa cho cậu khay thức ăn.

“Vâng!” - Bùng tỉnh, cậu khẽ đáp một câu rồi lắc lắc đầu để trở về với hiện thực.

Nhận lấy khay thức ăn xong, cậu liền quay đầu, lách khỏi hàng người đi ra khỏi đại sảnh. Sau đó, cậu đi xuống bậc thang đi xuống tầng dưới sâu hơn nữa, nơi trước kia là khu mua sắm, nhưng bây giờ là chỗ dành cho thương binh. Đến chỗ chú Hùng là ân nhân của hai anh em, cậu vừa chuẩn bị chia một phần đồ ăn cho chú thì đứa em nhìn thấy anh vui mừng kêu lên:

“Ê... A... A...” - Vừa nói nó vừa bò lại gần vui vẻ tìm bé.

“Bé Huy ngoan... Để yên tí anh cho ăn...” - Khẽ vuốt đầu em, cậu cố gắng gượng cười dỗ em rồi lại bắt đầu múc cháo.

“À... À... A...” - Không biết có phải bé Huy nghe hiểu anh nói không mà bé không làm phiền nữa. Bé ngồi yên trên giường mút tay ê a nhìn anh.

Đến hôm nay, bé bỗng trở nên ngoan ngoãn nghe lời rất nhiều, không biết trong đôi mắt trẻ thơ long lanh kia có biết rằng bố và mẹ của mình đã mất đi mãi mãi rồi không. Còn người anh nhỏ bé gầy còm vì sống sót mà phải lao ra ngoài đối mặt với nguy hiểm lúc nào cũng có thể mất mạng.

“Vinh... Cháu không cần phải cho chú đồ ăn đâu... Hai anh em bình thường đã được ít rồi... Mang lên phòng rồi cho em ăn đi không đói...” - Chú Hùng nhìn thấy thế liền gượng người ngồi dậy rồi mở miệng ngăn cản.

“Không! Chú Hùng ăn đi... Hôm nay cháu được phát nhiều hơn đã ăn trước rồi. Còn em cháu chỉ cần ăn nốt chỗ này là đủ...” - Vinh mặc kệ chú nói gì,

nó vẫn ngoan cố mức cho chú một phần tư tô cháo, một miếng thịt luộc và để lại một túi bánh mỳ nữa.

“Sao lại có chuyện đó được?” – Chú Hùng khó hiểu hỏi. Sau đó, chú tập trung quan sát Vinh rồi nhanh chóng nhận ra điều không đúng.

“Vinh! Có phải cháu không nghe chú cố tình đi theo đoàn xe không?”

Vinh im lặng không nói mà chỉ cúi đầu chia đồ ăn.

“Trời... Sao cháu không nghe chú.. Khụ... Khụ... Ra ngoài kia nguy hiểm lắm... Khụ... Khụ... Cứ để bạn chú chia cho thêm đồ. Khụ... Khụ...” - Nghe thằng bé nói, chú Hùng là một người đàn ông trung niên liền cảm thấy tức giận lên tiếng trách móc. Nhưng có vẻ khi nói đã động chạm vào vết thương nên đỏ mặt ho liên tục.

Thấy chú Hùng ho, Vinh nhanh nhẩu chạy ra đằng sau vỗ nhẹ lưng chú rồi nói:

“Chú kẹ cháu. Thôi! chú nghỉ ngơi cho khỏe... Cháu mang em về đây mới cho nó ăn không nó đói lại khóc...”

Nói hết câu, chờ chú đỡ hơn chút thằng Vinh liền cho em vào ba lô đợi con rồi đeo lên lưng. Sau đó, nó cấp tốc bê khay cơm rồi chạy lên trên để không phải nghe chú Hùng trách móc nữa.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của nó, chú Hùng chỉ biết thở dài một hơi bởi biết mình sẽ ngăn cản không được. Thằng bé tuy còn nhỏ, nhưng ánh mắt lại rất kiên cường, chỉ hi vọng nó có thể tiếp tục sống sót.

Khó khăn đi cầu thang bộ lên tầng ba, nơi tòa nhà chung cư để ở, Vinh không chịu được nữa mà ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc. Đằng sau bé Huy vẫn đang nghịch tóc anh, miệng thì thỉnh thoảng lại ê a lên. Vinh đã mệt mỏi và đói lắm rồi, không chỉ ở thân xác mà còn về tinh thần nữa. Vừa nãy, nó đã nói dối chú Hùng là đã ăn no chứ thực ra trong bụng bây giờ vẫn còn rất đói. Cố gắng chịu đựng, nó hơi run rẩy đứng lên rồi bê khay đồ ăn đi về cuối dãy nơi phòng riêng được quân đội cấp phát. Nó muốn cho em ăn no trước rồi mới ăn sau vì sợ không đủ đồ ăn. Khẩu phần ăn phát thêm sau khi chia cho chú Hùng này cũng không còn nhiều, chỉ có một tô cháo to, vài miếng thịt luộc bằng bàn tay, ba cái bánh mỳ bông lan và hai hộp sữa tươi nữa thôi.

Đi trên hành lang u ám, bởi bóng đèn bị phá đi chỉ còn vài cái đèn tiết kiệm điện từ máy phát, Vinh khom người ôm chặt cái khay thức ăn vào trong lòng cố gắng tránh những ánh mắt thèm thuồng của một vài đứa trẻ chạc tuổi mình đứng hai bên. Những đứa trẻ này là con của vài hộ gia đình may mắn sống ở đây từ trước và không phải chịu tai nạn gì nhiều sau thảm họa. Toàn là những đứa to béo do trước kia gia đình có điều kiện kinh tế khá giả, bọn chúng ăn rất nhiều, dù được bố mẹ cho ăn thêm cũng không đủ no. Và tất nhiên bọn chúng không phải mạo hiểm như Vinh để được ăn thêm đồ ăn vì đã có bố mẹ.

Càng nhìn càng thấy thèm, cuối cùng thằng béo trọc đầu to cao nhất bọn không chịu được nữa mà xông lên cướp đi của Vinh một miếng thịt trong khay.

“Lạch... Cạch...” - Chịu lực va chạm mạnh, hai tay bê đồ của Vinh rung lên tí nữa thì đánh rơi cả khay đồ ăn xuống. Vô cùng tức giận, thằng bé trợn lớn hai mắt, con ngươi vẫn đầy tơ máu hết lên:

“THẮNG KHỐN! Trả tao đồ ăn!”

“Ê... A...” - Ở đằng sau, bé Huy cảm nhận được anh mình tức giận nên cũng hét lên, nhưng bé chỉ có thể nói được ê a không rõ nghĩa.

“Đức Hoàng! Làm gì thế con... Lần sau không được làm làm thế nữa...” - Mẹ của thằng khốn nạn kia đứng không xa liền lên tiếng quở trách, nhưng giọng điệu giống như có lệ mà không phải thực sự. Vì bà mẹ này chỉ nói xuông, mà không có bất cứ động tác gì ngăn cản thằng con của mình ngấu nghiến miếng thịt một cách chóng vánh.

“Chỉ nói thằng con như thế mà được à... Nhanh về xem có gì ăn thì mang ra đèn đi...” - Một người đàn ông tham gia cùng xe với Vinh giận dữ cất tiếng bảo vệ thằng bé vì không thể chịu được cảnh này.

“Đừng vậy... Thằng bé hôm nay phải liều cả mạng sống mới được tí đồ ăn đấy đó... Chứ đ*t mẹ thằng trọc béo kia ăn chỉ tốn cơm...” - Một người khác nhìn thấy Vinh từng dừng cầm vào trong siêu thị lấy đồ ăn rồi chạy dưới sự đuổi giết của quái vật “Nắm đầu người” bất bình nói thêm.

“Ôi dào! Tí nữa tôi sẽ dạy thằng bé nhà tôi... Cũng tại nó đói quá mà... Đức Hoàng vào trong nhà với mẹ nhanh...” - Thấy có người để ý tới mình, bà mẹ chẳng ra gì kia liền nói cho qua chuyện rồi dẫn thằng con mất dạy vào phòng.

•

Trong khi những người khác vẫn còn xì xào bàn tán xung quanh, một số người thì lên tiếng an ủi nhưng Vinh chỉ cắn chặt răng cố nén nước mắt. Nó nhìn chằm chằm vào căn phòng đã đóng cửa không nói thêm câu nào nữa. Bởi nó biết rằng đã vô dụng rồi, có nói thêm cũng chẳng giải quyết được gì. Quay đầu, nó xiết chặt khay thức ăn bê nhanh vào trong phòng của mình rồi chốt cửa lại. Qua hôm nay, nó biết thêm một điều rằng

Nhân tính đã bắt đầu thay đổi.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tự nhiên mới sinh ra

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 40: Tự nhiên mới sinh ra.

“Tít! Tít! Tít!”

Trong bóng tối tĩnh lặng, chiếc đồng hồ đeo tay của Tân bắt ngờ cất vang âm thanh báo thức. Giật bản mình tỉnh lại, hắn vội đưa tay mò mẫm bấm nút tắt đi. Đầu óc nặng trĩu, hắn cố gắng mở mắt ra xem mấy giờ mà mí mắt cứ díp chặt lại. Nằm gần bên cạnh, con Lu thấy thế liền đưa đầu tới rồi lè lưỡi liếm mặt hắn.

“Táp! Táp! Táp!”

Cái lưỡi to lớn đầy nước bọt của con Lu nhanh chóng giúp hắn tỉnh táo hơn đôi chút. Mở mắt ra, hắn chớp mắt vài cái thì hình ảnh đen trắng mới dần hiện rõ lên trong con ngươi. Bây giờ, hắn không có một chút cảm giác đau đớn hay khó chịu nào như tối hôm qua nữa. Cảm thấy vui mừng vì việc này, hắn quay ra vuốt ve đầu con Lu một tí rồi giờ đồng hồ đeo tay lên nhìn.

6 giờ 30 sáng.

Là thời điểm mà cậu sinh viên hẹn giờ lúc trước, hắn không biết cách tắt báo thức nên cứ đến giờ là nó lại kêu lên. Nghĩ đến cậu sinh viên, bất giác hắn nhớ tới khoảng thời gian yên bình trong xóm trọ mà cảm thấy hụt hẫng trong lòng. Hôm nay, chỗ xóm nghèo này chỉ còn mỗi mình hắn ở đây, không biết những người lao động hiền lành kia còn sống không nữa. Tĩnh lại, cảm giác cô độc liền ập đến khiến chỉ muốn nằm xuống ngủ tiếp để quên đi tất cả. Nhưng hắn biết, để sống sót thì mình không thể làm vậy được.

“Hờ... Hờ... Hờ...” - Vẫn còn ngái ngủ, bất giác hắn há mồm ngáp một cái rồi to chảy cả nước mắt.

Đưa tay lên dụi nhẹ, hắn thở dài một hơi rồi lắc lắc đầu cho ý nghĩ tiêu cực biến đi.

“Ừc... Ừc... Ừc...”

Vừa tỉnh táo lại tí, bụng hắn lại bắt ngờ sôi lên và cảm giác đói kéo tới như thường lệ. Đưa tay xoa bụng mấy cái cho đỡ khó chịu, xong hắn liền dựng người đứng dậy.

“Cộp!”

Quên mất là phía trên mình mái nhà rất thấp, hắn liền va đầu vào trần, may mà có lớp xốp nên cảm giác không đau lắm. Nhớ tới lỗ hổng mình tạo ra hôm qua, hắn liền lần mò rồi tháo miếng xốp xuống. Nghe ngóng một tí, cảm thấy trên nóc nhà an toàn hắn mới chậm rãi đưa đầu ra quan sát.

Ngẩng đầu lên, ngay lập tức, đập vào mắt hắn là hình ảnh bầu trời thoáng đãng, không còn âm u tối như trước mà bắt đầu hừng sáng. Các đám mây dày đã trôi đi bớt để cho một vài tia nắng ban mai xiên chéo xuống mặt đất tạo ra khung cảnh vô cùng mộng ảo khiến hắn phải choáng ngợp. Lặng yên cảm nhận, từng làn gió mát mang theo hơi sương liền ập thẳng vào mặt làm hắn ngây người. Nó thật tươi mát và tràn ngập ô-xi, cảm giác như hắn vừa trở về hồi còn bé và đang đứng trước cánh đồng lúa xanh bát ngát ở quê vậy. Lúc trước, chắc chẳng ai nghĩ rằng cũng có lúc thành phố Nội Hà nổi tiếng về ô nhiễm này lại trong lành đến vậy. Nó khiến cho hắn không thể không tham lam hít lấy, hít để bầu không khí.

Đến khi tỉnh táo, Tân vừa mới cúi xuống liếc một vòng thì lập tức sững sờ ngẩn cả người.

Đẹp quá!

Hắn không ngờ là chỉ sau một đêm mà trên con đường bê tông, đồng cỏ nát phía sau dãy trọ, những bụi cây rậm, cỏ dại, dây leo, tất cả đều đồng loạt nở hoa tạo thành một khung cảnh rực rỡ sắc màu. Bọn chúng có muôn vàn hình dạng, chẳng cây nào giống nhau, nhưng ngẫu nhiên phối hợp, xen kẽ vào nhau tạo nên một bản giao hưởng màu sắc tuyệt đẹp. Chỉ tiếc rằng, vẻ đẹp đó lại tiềm ẩn đầy mối nguy hiểm, chết chóc mà chỉ cần sơ sẩy một tí thôi là hắn

không còn cơ hội quay đầu.

Nheo mắt nhìn kỹ, hắn thấy trên các bông hoa ngoài ong và những con côn trùng thường thấy ra còn xuất hiện một vài loài lạ hoắc mà bản thân chưa thấy bao giờ. Như sinh vật gì giống con bọ dừa nhưng kích cỡ lại to bằng nắm tay, hay một đám những con bướm lạ bé tí nhưng đôi cánh lại sặc sỡ màu bảy sắc cầu vồng cực kì xinh đẹp.

Chỉ mới hôm qua thôi, trời còn u ám, không khí vẫn lạnh, hắn không hề thấy mấy sinh vật này. Vậy mà chỉ qua một đêm, sự thay đổi không ngờ lại nhanh đến chóng mặt làm hắn không kịp thích ứng. Cảnh vật tươi sáng đầy sức sống khiến tâm trạng lo âu, lúc nào cũng nom nớp sợ hãi của hắn được buông lỏng.

Sau một thời gian rét buốt dài đằng đẵng, có lẽ cuối cùng mùa xuân đã đến. Nó muộn màng, nhưng lại mang đầy màu sắc thiên nhiên tươi đẹp ở ngay giữa lòng thành phố Nội Hà hoang tàn, đổ nát. Bất giác, hắn nhìn đến thân thờ cả người, trong đầu thì tự nhiên gọi nhớ lại kỷ ức tươi đẹp khi xưa. Đó là, hình ảnh một buổi sáng sớm mùa xuân ấm áp rực rỡ nắng vàng, hai anh em hắn còn nhỏ được bố và mẹ dẫn đi qua cánh đồng sang bên kia chúc tết bà nội.

Ôi! Hôm đó đẹp lắm, trên cánh đồng người ta trồng màu, còn sót một số ruộng rau không thu hoạch nên mấy cây rau để lâu liền bắt đầu nở hoa. Hai anh em hắn thích lắm, hí hửng chạy tới ngắt vài bông hoa rau mùi trắng đưa lên mũi ngửi thì bị hắt xì liên tục làm bố mẹ cười ha hả. Một tí sau, chán cái này, hai đứa trẻ lại chuyển mục tiêu đến đám rau muống đỏ nở hoa tím, ngắt rồi cho vào miệng ăn thử, nhưng chất xít ả. Mất đi hứng thú với hoa rau muống, anh em hắn liền bẻ vài cành hoa cỏ lau cạnh bờ ruộng làm vũ khí rồi chiến đấu như phim chương mới xem... Bao nhiêu là hồi ức đẹp khiến hắn hé miệng cười lúc nào không hay.

“Oc... Oc... Ục...” - Trong lúc hắn đang ngẩn người thả hồn vào kỷ ức tươi đẹp thì cái bụng đáng ghét lại sôi lên không đúng lúc phá vỡ đi giây phút thanh thần hiếm hoi đó.

Trở về với thực tế, nghĩ tới em, mẹ và bà không biết bây giờ thế nào rồi, Tân liền thấy lo âu khó chịu. Qua mấy lần suýt chết và sống trong cô độc, hắn giờ đây cảm thấy nhớ người thân của mình hơn bao giờ hết. Hắn muốn về quê ngay để tìm em với bà xem hai người còn khỏe mạnh không, cả mẹ nữa, không biết ở bên nước ngoài có tốt hơn chăng, nhưng không thể làm được. Thờ dài một hồi, hắn lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại. Việc trước mắt bây giờ hắn phải tìm cách để có thể sống sót trước đã, rồi sau đó mới nghĩ đến chuyện đi về quê được. Chứ cứ liều mà đi thì hắn chỉ có chết mà không kịp ngáp.

Cúi xuống, hắn cảm miếng xốp chót lại lỗ hổng trên trần nhà rồi dẫn con Lu tụt xuống dưới phòng. Nhìn ngó xung quanh một tí, hắn tiến tới chỗ để thực phẩm mở ra xem. Hắn thấy còn vài miếng thịt và khúc xương, rau củ thì đã hết từ tối hôm qua. Với chỗ đồ ăn ít ỏi này, chỉ đủ cho hắn và con Lu ăn một bữa nữa thôi. Sau đó, cả hai sẽ phải ăn cơm trắng và mì tôm mà chắc chắn sẽ không đủ no.

Không còn cách nào khác, hắn ngẫm nghĩ một tí rồi cắn răng quyết định sẽ chế biến hết chỗ thịt xương này. Bởi bây giờ chỉ có ăn no bụng hắn mới có khả năng đề làm chuyện khác, chứ đề đói thì sẽ rất nguy hiểm. Lát nữa hắn sang bên tòa nhà bảy tầng tìm kiếm thử xem. Hi vọng số thực phẩm hôm qua hắn để ngoài hiên vẫn còn nguyên vẹn.

Sắp nồi cơm đặt lên bếp ga đun xong, hắn cho nốt mấy miếng thịt xương vào nồi ninh lên. Trong khi chờ đợi, hắn té nước rửa mặt qua một tí cho bớt nhớp nháp khó chịu. Nhìn trong gương, hắn thấy ngoại hình của mình chỉ qua ba hôm đã thay đổi nhanh đến chóng mặt. Làn da mặt thô ráp đầy mụn trũng cá bọc đã biến mất gần như hoàn toàn, thay vào đó là một lớp da mới mịn hơn, màu sáng tươi trẻ đầy sức sống. Trong bóng tối, đôi con ngươi màu xanh lam thì nhìn cực kì yêu dị, mang đầy cảm giác lạnh lẽo. Trên đầu mái tóc dài nay lại càng dài hơn, nó lòa xòa rối tung và cứng đờ như tổ quạ che cả tầm nhìn. Cảm thấy hơi vướng víu, hắn đang định kiểm một đoạn dây để buộc thì sức nhớ mình có thể tạo ra dây, không phải tìm.

Ngửa lòng bàn tay phải lên, Tân phóng ra một đoạn tơ ngắn không dính rồi ngắt đứt. Cầm sợi dây lên căng mắt nhìn kỹ, hắn thấy nó thật kì lạ, không biết nó hình thành từ chất liệu gì mà rất chắc chắn, cảm giác giống như tơ tằm mà lại không phải vậy. Quấn vào hai tay, hắn vận sức kéo thử.

“Hừ... Phục...” - Hắn gồng mình đến mức trán nổi đầy gân xanh mới kéo đứt được sợi dây. Phải biết rằng bây giờ sức khỏe của hắn phải gấp gáp đôi lúc trước ở thời kì cực thịnh.

“Oc... Ục... Ục...” - Đang tò mò nghiền cứu, bụng hắn lại đột nhiên réo lên dữ dội. Sau đó, cảm giác đói cồn ruột kéo đến khiến hắn nhăn mặt.

Xem ra để tạo được sợi dây, cơ thể hắn phải chuyển hóa một lượng năng lượng không hề nhỏ. Không ngẩn người thêm nữa, hắn nhanh chóng lấy một đoạn tơ ngắn vén tóc rồi cột lên. Nhìn lại hình ảnh mình trong gương, hắn hơi sửng sốt vì nhìn mình khác thế. Nếu không có vết sẹo dài đứt tọng đuôi mắt trái thì hắn như biến thành một người khác vậy.

“Sục... Sục... Sục...” - Ở bên ngoài sau một thời gian đun, nồi cơm và nồi thịt bắt đầu sôi ục ục lên.

Vội chạy ra đảo cơm, hắn tập trung vào nấu nốt cho xong.

Khoảng nửa tiếng sau, cơm chín, hắn bóc thêm vài gói mì tôm cho vào nồi xương thịt rồi chia sẻ một nửa cho con Lu. Sau đó, cả hai xì xụp ăn trong bóng tối đen ngòm của phòng trọ.

Vừa ăn, Tân vừa quay ra để ý con Lu. Đến hôm nay, con chó đốm của hắn đã lột xác hoàn toàn so với bộ dạng trước kia. Không chỉ bộ lông trở lên óng mượt, cơ thể to lên bằng con lợn nái bốn mươi cân với cơ bắp lực lưỡng, mà hàm răng của nó cũng mọc lại hoàn toàn, trở nên to lớn, nhọn hoắt nhìn dữ tợn cực kì. Trên người nó chỉ còn lại duy nhất một thứ không thay đổi và có lẽ cũng sẽ không bao giờ thay đổi là vết sẹo mù bên mắt trái. Ngẫm lại, hắn thật may mắn mới có được con Lu. Có thể sống được đến vậy giờ, ngoài may mắn ra hắn phải cảm ơn con Lu rất nhiều lần vì đã cứu mình. Nó bây giờ không phải là vật nuôi nữa, đối với hắn đây là đồng bạn thân thiết nhất thế gian.

Điền cuồng đánh chén, loáng một cái hân và con Lu liền đánh sạch chỗ đồ ăn. Vẫn còn hơi đói, nhưng hân không có ý định ăn tiếp nữa. Thế này cũng đủ rồi, hân phải hết sức tiết kiệm số lương thực còn lại ít ỏi của mình. Rót cho mình một cốc nước đầy, hân tu một hơi hết sạch thì cảm thấy đỡ hơn đôi chút.

Ngồi nghỉ ngơi một tí cho xuôi com xong, Tân liền đứng lên chuẩn bị đồ để đi ra bên ngoài.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thiên nhiên tươi đẹp và tìm kiếm thực phẩm

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 41: Thiên nhiên tươi đẹp và tìm kiếm thực phẩm

Xếp tất cả đồ cần thiết vào ba lô xong, Tân liền đứng lên đi tới chỗ cái giường. Cúi xuống, hân vận sức cẩn thận đẩy nó sang bên cạnh rồi chậm rãi áp lại đằng sau cánh cửa. Sau đó, hân hé mắt nhòm qua khe, lặng yên nghe ngóng động tĩnh một tí. Một lát sau, chắc chắn khoảng không gian ngoài sân an toàn thì hân mới nhẹ nhàng kéo then rồi mở cửa bước ra.

Cầm chắc cái rìu, hân cẩn thận di chuyển như mọi khi lại gần chỗ cổng rồi nhòm ra bên ngoài quan sát thật kĩ. Thấy cảnh vật vẫn bình thường, không có dấu hiệu lạ nào hân mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nghe âm thanh chim hót líu lo và đứng dưới ánh nắng vàng, hân bỗng cảm thấy bình yên đến lạ. Giá như mọi việc bây giờ chỉ là một cơn ác mộng, khi hân tỉnh dậy là tất cả biến mất thì hay biết mấy. Tiếc rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa, hân thở dài một hơi rồi quay đầu lại nhìn.

Trong tầm mắt của hân, cả dãy trọ im lìm, các phòng đóng cửa kín mít, dưới nền bê tông thì một vài nhánh cỏ bắt đầu chồi qua kẽ nứt mạch vữa. Tất cả mang cho hân cảm giác cô độc, trống vắng đến cùng cực, nó trái ngược hoàn toàn với bầu trời đẹp kia nên càng ngột ngạt khó chịu.

Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy hân đột nhiên đứng yên thẫn thờ. Nó như cảm nhận được tâm trạng không tốt của chủ nhân nên tiến tới liếm nhẹ tay hân. Giật mình bừng tỉnh, hân cúi xuống vuốt ve con Lu mấy cái rồi lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại. Nhắm mắt, hân hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra. Mấy giây sau, hân mở mắt, trong ánh mắt không còn cảm xúc tiêu cực nữa. Nhíu mày, hân bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

Trước tiên, hân đến phòng cậu sinh viên lục một lần nữa xem còn đồ gì hữu dụng không. Hân có thể sống sót được đến hôm nay, phần lớn là nhờ may mắn, nhưng cũng có một phần không hề nhỏ là sự giúp sức từ các món đồ lấy trong phòng cậu sinh viên, như máy quay phim mini, ống nhòm hay súng cao su chẳng hạn.

Sau khi tìm tòi một lúc, cuối cùng Tân cũng tìm được thứ cần thiết. Đó là, một chiếc máy ảnh cầm tay nhỏ để trong ngăn kéo bàn học, nhìn rất hiện đại. Bấm nút bật thử, hân vui mừng khi thấy máy ảnh tràn đầy pin và hoạt động tốt. Chưa biết mình sẽ làm gì với nó, nhưng hân cảm giác nó sẽ rất hữu ích nên cất ngay vào trong ba lô. Tìm tòi thêm chút nữa, thấy không còn món đồ gì dùng được thì hân mới rời khỏi phòng trọ.

Bước tiếp theo, hân sẽ sang tòa nhà bảy tầng bên cạnh để kiểm tra đồng lương thực mình để ngoài hiên từ hôm trước. Ngó xuống cuối dãy trọ, nhìn vào bờ tường bao một tí, hân không thấy cái thang để leo như mọi khi nữa. Sự nhớ ra là mình đã mang nó chuyển sang chỗ khác, hân liền ngoái đầu nhìn lại chỗ cổng. Thấy cái thang vẫn nằm yên chỗ cũ, hân liền nhanh chóng dẫn con Lu đi tới.

Vác cái thang lên vai, Tân mang nó đi tới cuối dãy trọ. Nhìn ngó xung quanh một tí, hân đặt vào vị trí cũ là đoạn tường bao được phủ tấm chắn. Chậm rãi trèo lên, hân ngoái đầu nhòm sang sân tòa nhà bảy tầng. Đầu tiên, hân đánh mắt tới chỗ cái cổng sắt trước. Thấy nó vẫn yên bình, hân mới liếc một vòng, cẩn thận quan sát cảnh trong sân.

Đến hôm nay, nơi này như biến thành một căn nhà hoang rồi. Bởi dưới sân, cây cỏ đã phát triển mọc lên um tùm, phủ kín gần hết nền gạch. Dây leo thì bủa vây khắp nơi, quấn quanh cột nhà tìm cách leo cao hơn nữa. Mấy chậu cây cảnh để sát tường bao thì phát triển thần tốc, bọn chúng cao lên, cành lá xum xuê phá vỡ hoàn toàn hình dáng ban đầu, bộ rễ không còn giới hạn trong chậu nữa mà đã tràn ra bên ngoài chạy xuống sân.

Bên này có vẻ như vẫn an toàn, nhưng trước khi sang hân vẫn cẩn thận đáp thử viên gạch xuống sân rồi nghe ngóng động tĩnh. Một lát sau, không có gì

xảy ra, hấn mới mang theo con Lu treo từ cây cảnh bên cạnh xuống.

Rút cái riu ra cầm chắc trong tay, hấn khom người dẫn con Lu nhanh chóng áp sát hiên nhà. Hấn muốn kiểm tra chỗ thực phẩm mình để lúc trước ngay xem thế nào rồi, hi vọng là nó vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng vừa tới nơi, hấn liền nhanh chóng phải thất vọng.

Thực phẩm đã bị mất hết sạch rồi, thông qua đám phân để lại, hấn chắc chắn lũ chuột đã xới tung chỗ này. Thùng mì tôm bị xé tan, mấy đồ tươi không còn một mống, thậm chí cả thùng gạo cũng bị xô đổ, cần thùng.

Cảm thấy hụt hẫng trong lòng, hấn tức điên lên mà không thể làm gì được. Vội chạy lại gần, hấn dùng cái riu gầy gầy đóng rác xem còn sót lại gì không. Nhưng mò mãi mà tất cả chỉ có mỗi phân chuột như đang trên người hấn vậy. Cau mày, hấn hướng ánh mắt ra ngoài cổng nhìn rồi bắt đầu suy nghĩ.

Trường hợp xấu nhất đã xảy ra, chỗ lương thực hấn tưởng còn đã mất sạch. Trong phòng thì đồ ăn cũng sắp hết, chắc chỉ đủ một hai bữa nữa, mà có mỗi gạo với mì tôm thôi, hấn và con Lu ăn sẽ cảm thấy rất nhanh đói. Hấn không biết nếu nhịn đói thì có chết không, nhưng hấn biết rằng, khi đó mình sẽ rất yếu và không có sức lực, đối mặt với nguy hiểm là chết chắc. Xem ra đã không còn cách nào khác, hấn bắt buộc phải mạo hiểm ra bên ngoài tìm kiếm đồ ăn để có thể sống sót.

Trước tiên, hấn muốn quan sát cảnh vật xung quanh đã, tìm kiếm mục tiêu, đường đi, và xác định xong các mối nguy hiểm rồi bắt đầu thì mới hợp lý. Nghĩ vậy, hấn không chần chừ thêm nữa mà dẫn con Lu cẩn thận đi vào trong nhà. Muốn quan sát thì không gì tốt hơn nóc tòa nhà, vị trí quen thuộc hấn dùng lúc mới đầu.

.....

Một lát sau, Tân vừa đi vừa cẩn thận kiểm tra tòa nhà vì sự an toàn, mắt kha khá thời gian cuối cùng hấn cũng tới nơi. Ngồi xuống vị trí quen thuộc sau lan can trên nóc nhà, hấn tháo ba lô xuống rồi kéo khóa móc cái ống nhòm ra chuẩn bị cho việc quan sát. Ở bên cạnh, con Lu thấy thế cũng bắt chước hấn. Nó đặt hai chân trước lên thành lan can rồi đưa đầu nhìn xuống. Xa thế này chả biết nó có nhìn thấy gì không, nhưng hành động ngộ nghĩnh của con Lu lại bất giác giúp hấn cảm giác đỡ cô độc, cảm giác như lúc nào cũng có người bạn đồng hành cùng mình. Xoa đầu nó mấy cái xong, hấn ngẩn cổ qua lan can liếc một vòng trước mặt.

Hình ảnh hiện ra trong mắt, lập tức hấn bị choáng ngợp bởi khung cảnh mình nhìn thấy.

Thiên nhiên thật hùng vĩ.

Trải rộng hết tầm mắt của hấn là một màu xanh tươi bạt ngàn đến cuối chân trời. Trong khung cảnh bao la đầy thanh thoát mọc lên một vài tòa nhà cao tầng, đồng đồ nát lớn giống như những ngọn núi mọc lên giữa rừng cây vậy. Đến hôm nay, cây cỏ gần như đã phủ kín hoàn toàn khoảng trống, những con đường, hay đồng đồ nát thấp, biến chúng thay đổi hoàn toàn so với diện mạo ban đầu. Các hàng cây xanh trồng ven đường, bây giờ đã biến thành đại thụ khổng lồ, cao chót vót, cành lá um tùm như những cây cổ thụ lâu năm trong rừng nguyên sinh vậy. Một số vùng nước ngập thì đã biến hấn thành ao hồ nhỏ. Chỉ còn duy nhất vùng trung tâm thành phố Nội Hà, nơi có nhiều tòa nhà cao ốc chọc trời còn đứng vững, các khu đô thị lớn, công trình khổng lồ đánh dấu rằng, nơi đây trước kia đã từng là đô thị hiện đại của con người.

Cảnh vật đẹp quá, chẳng lẽ khi con người biến mất thì thiên nhiên mới trở nên tươi đẹp thế này.

Hít một hơi dài hưởng thụ dòng khí trong lành cùng làn gió mát ập vào mặt, Tân cảm giác linh hồn mình như được gột rửa vậy. Ngẩng đầu lên nhìn hấn thấy trên cao, bầu trời ngày một sáng hơn, các đám mây to lớn nặng nề tan dần đi, thay vào đó là nền trời trong xanh mát rượi. Ánh nắng vàng chiếu xuống nhiều hơn, xua tan đi cái giá lạnh sau quãng thời gian kéo dài đằng đẵng của mùa đông, và làm cho bầu không khí ẩm mốc khó chịu biến mất.

Khung cảnh đẹp thật, nhưng tiếc rằng, ẩn trong lớp vỏ bọc nữ miều ấy lại là đầy rẫy những mối nguy hiểm đáng sợ, chết chóc mà chỉ cần hấn lơ là trong khoảnh khắc thôi là chết lúc nào không biết. Đưa tay lên dụi mắt, hấn nhủu mày giương ống nhòm lên quan sát cảnh vật bên dưới. Hấn muốn tìm lấy một địa điểm để thu thập lương thực. Ngay lúc này, trong đầu hấn đang nghĩ đến siêu thị mini VinMart, những cửa hàng tạp hóa lớn nên ông kính tìm hướng đến các địa điểm quen thuộc trong trí nhớ gần khu đây trở.

Đào một vòng xung quanh, rất nhanh hấn liền nhận ra rằng. Mình không thể tìm thấy những chỗ cũ nữa. Cảnh vật bị tàn phá, bây giờ lại được phủ một lớp thực vật khiến cho nó trở nên mới hoàn toàn. Không còn cách nào khác, hấn đành phải lần mò theo từng con đường quanh đây trợ, phóng to tiêu cự ống nhòm quan sát chi tiết các tòa nhà, tìm biển hiệu để xác định mục tiêu.

Một lát sau, trong bán kính khoảng một cây số đó lại, Tân xác định được ba địa điểm lý tưởng, là cửa hàng tạp hóa và siêu thị mini VinMart còn lành lặn. Xung quanh đây, số lượng quái vật “Năm đầu người” không đến nỗi quá đông như những chỗ khác. Con đường đi cũng ít vòng vèo và bị ngăn cản bởi các đồng đồ nát.

Tìm được mục tiêu, hấn vui mừng định đi xuống dưới đi ngay. Nhưng vừa mới quay người, hấn bất giác nhớ ra một điều cực kì quan trọng. Đó là, tầm nhìn bên dưới sẽ rất khác với lúc hấn ở trên cao. Thực vật phát triển mạnh mẽ phủ kín cả con đường, các đồng đồ nát thì có ở khắp nơi nơi lấp hấn lối đi cũ. Nếu hấn cứ thế mà đi thẳng thì chắc chắn sẽ bị lạc mất phương hướng trong một thời gian ngắn như hôm qua. Để về được xóm trọ, hấn phải leo lên chỗ cao rồi ghi nhớ điểm đặc biệt thì mới tới đích được. Giờ đây, hấn muốn đến một địa điểm mới, chắc chắn cũng phải thực hiện phương pháp tương tự.

Nheo mắt, hấn cố gắng ghi nhớ những điểm nhấn đặc biệt. Nhưng tìm mãi, mà chỗ nào cũng na ná giống nhau, rất khó để thực hiện việc này. Buông ống nhòm xuống, hấn cau mày suy nghĩ trong đầu. “Giá như mình có cái gì để ghi nhớ hình ảnh thì tốt... A! Đúng rồi... Mình có thể chụp ảnh lại...”. Sự nhớ đến cái máy ảnh mới lấy, hấn phấn khởi vì đã tìm ra cách giải quyết.

Lập tức kéo khóa mở ba lô, hấn móc cái máy ảnh ra, bật lên rồi bắt đầu chụp ảnh. Không ngờ chiếc máy ảnh của cậu sinh viên rất tốt, khẩu độ ống kính

rộng, zoom và lấy nét được ảnh ở khoảng cách rất xa. Điều này quá tốt nên hắn tận dụng chụp nhiều ảnh, ghi lại chi tiết các điểm đặc biệt trên con đường dự kiến mình sẽ đi.

Xong việc, Tân treo luôn cái máy ảnh lên cổ. Đưa tay trái lên, hắn nhìn xem mấy giờ để chuẩn bị đi thì tình cờ liếc thấy cái la bàn con trong đồng hồ rồi cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hắn cảm giác mình đã quên mất một điều cực kì quan trọng, nếu không nhớ ra mà cứ thế đi chuyển thì chắc chắn sẽ gặp vấn đề lớn. Nhíu mày nhìn chăm chú vào cái la bàn, hắn nhận thấy điểm đột phá nằm ở đây. Bất giác, hắn khẽ đưa cánh tay, ở bên trong đồng hồ kim la bàn cũng chuyển động theo chỉ phương hướng. Mấy giây sau, bỗng ánh mắt của hắn lóe lên. Hắn đã biết được điều quan trọng mình quên là gì.

Đó chính là phương hướng.

Nguyên nhân chính làm hôm qua hắn bị lạc đều là do không xác định được phương hướng. Tại sao hắn lại quên việc quan trọng này chứ. Tất cả là do thói quen trước kia chưa kịp thay đổi, hắn cứ nghĩ đi chuyển theo lối cũ, khi mà những con phố chưa bị phá hủy bởi động đất và thực vật xâm lấn. Nhưng với thực tế lúc này, đó là một sai lầm nghiêm trọng, hắn phải bỏ lối suy nghĩ đây ngay hoàn toàn.

Nghiên cứu một chút, cuối cùng hắn cũng biết được cách sử dụng la bàn. Để nó nằm song song với mặt đất theo phương thẳng đứng, hắn để kim chỉ tới mục tiêu cần đến, rồi lấy cái bút trong ba lô ra đánh dấu phương hướng lên đồng hồ. Ba chỗ cần đến, hắn đánh làm ba điểm, thế là không lo sợ bị mất phương hướng nữa. Cộng thêm ảnh chụp những chỗ đặc biệt từ trước, vậy là hắn có thể yên tâm đi chuyển được rồi.

Đeo ba lô lên, hắn bắt đầu dẫn con Lu đi xuống bên dưới tòa nhà.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bắt đầu di chuyển và cứu người

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 42: Bắt đầu di chuyển và cứu người

Đứng trước mái hiên, Tân lưỡng lự một tí rồi tiến thẳng tới chỗ cổng sắt của tòa nhà. Hắn muốn đi ra bên ngoài bằng lối này để giữ bí mật cho khu trọ.

“Két!”

Cẩn thận kéo then, hắn hé mở cánh cổng lộ đầu ra quan sát một chút. Thấy xung quanh không có mối nguy hiểm nào hắn và con Lu mới bước hẳn ra bên ngoài. Đóng cánh cổng lại như cũ xong, hắn lập tức bước tới chỗ bụi cỏ rậm rạp ngay phía trước. Nó mọc lên từ mảng nứt vỡ bê tông, bên cạnh đồng cỏ nát và công ngầm bị sập. Bụi cỏ này là loại mới hoàn toàn, lần đầu tiên hắn nhìn thấy, và giờ nó đang nở hoa. Những bông hoa có màu tím, cánh hoa dạng chùm, nhỏ như mũi kim nhìn rất lạ và đẹp mắt.

Là một người sống nội tâm, ít nói, hắn rất hay để ý cảnh vật xung quanh. Lúc trước, nhìn thấy mấy cây hoa cỏ mới này hắn đã rất tò mò rồi. Bây giờ, tiện đường, hắn bỏ ra một chút thời gian để xem xét mấy cái cây này cũng không trễ được. Ngắt một bông hoa đưa lên mũi ngửi thử, hắn khá ngạc nhiên vì không ngờ nó có mùi thơm rất dễ chịu.

“Xì! Xì! Xì!”

Đang chăm chú quan sát bông hoa, ở bên cạnh, con Lu đột nhiên hất xì lớn lên làm hắn giật bắn mình. Vội hướng ánh mắt tới nhìn, hắn thấy hơi buồn cười vì con Lu bắt chước mình ngửi hoa xong bị hắc, chắc phấn hoa bay vào mũi làm nó dị ứng. Hoa thơm thế này, thảo nào ong bướm kéo đến nhiều vậy. Nếu thế giới vẫn bình thường, hẳn chắc rằng loại hoa mới này sẽ rất được ưa chuộng và nhanh chóng nổi tiếng. Nhưng hắn biết điều đó giờ đây sẽ chỉ là ước mơ mà thôi.

Nhớ về thực tế tàn khốc, tâm trạng vừa tốt lên một tí của hắn lại trùng xuống. Nghĩ đến vấn đề lương thực, hắn bỗng cảm thấy trước ngực mình bị đè nặng bởi áp lực. Mặc dù trải qua mấy lần đứng trước ranh giới sinh tử, hắn đã dần chấp nhận môi trường sống mới, nhưng trong tâm vẫn chưa thể hoàn

toàn thích nghi với thực tế như vậy. Nhắm mắt, hắn điều tiết hơi thở theo bài khí công quen thuộc. Một lát sau, tinh thần khá lên đôi chút, cảm giác lo lắng vơi đi hẳn mới mở mắt ra thở nhẹ một hơi. Vắt bông hoa trên tay đi, hắn vừa nhủu mày tính toán việc di chuyển tới mục tiêu thì giật nảy mình kinh ngạc khi tình cờ nhìn thấy điều lạ.

Trên bụi cỏ mà hắn đang quan sát, bỗng có mấy cái lá vừa nhúc nhích bò khỏi từ thân cây này sang cây khác. Làm sao mà cái lá lại có thể hoạt động được, hắn cúi đầu căng mắt nhìn kĩ thì mới phát hiện ra đây là một sinh vật lạ. Kích cỡ của nó to khoảng bằng hai đốt ngón tay, dài tầm bốn đến năm phân, cơ thể mỏng dẹt giống y sì chiếc lá cả về màu sắc và đặc điểm. Nó nguy trang tốt quá, nếu như không chuyển động để lộ mấy cái chân thì hắn còn lâu mới phát hiện ra được. Ngầm lại, lúc vừa hắn ung dung đứng sát bụi cỏ, bên cạnh một sinh vật lạ mà bất giác rùng mình. Mặc dù, nhìn qua nó có hình dáng là một loại côn trùng hiền lành, nhưng ai biết nó nguy hiểm ra sao, có độc tố hay không.

Vội lùi về phía sau một đoạn, Tân chăm chú nhìn sinh vật lạ mà hắn đặt tên là “bọ lá” một chút. Thấy nó không có dấu hiệu nào là sẽ gây nguy hiểm cho bản thân, hắn mới nhẹ nhàng thả lỏng tinh thần. Con này không giống loài săn mồi, nó nguy trang tốt thế chắc là chỉ có mục đích là để trốn tránh kẻ thù thôi. Nhìn con “bọ lá”, trong đầu hắn bất giác nảy sinh ra một ý tưởng rất hay.

Đó là nguy trang.

Nghĩ cái là làm luôn, hắn quay đầu nhìn ngắm xung quanh một tí. Tìm tới chỗ bụi cây rậm rạp, hắn kiểm tra kĩ một lượt. Thấy nó an toàn, hắn liền vung tay chặt hai bụi. Sau đó, hắn tháo ba lô xuống mở khóa giắt vào trong.

Một lát sau, đeo ba lô lên, có thêm cây xanh thế này thì khi hắn khom người di chuyển sẽ khó phát hiện hơn hẳn. Quả là một ý tưởng tuyệt vời, hay hẳn cũng nguy trang luôn cho con Lu một thể cho đồng bộ nhỉ, bởi bộ lông đốm của nó nhìn rất bắt mắt. Nhưng thôi, hắn ở bên ngoài càng lâu thì khả năng bị biến phát sinh sẽ càng tăng. Tốt nhất hắn nên nhanh chóng thực hiện kế hoạch rồi sau đó làm gì cũng được.

Giơ cánh tay trái lên nhìn vào la bàn trong đồng hồ, hắn quay người theo hướng đánh dấu trên đồng hồ. Dựa theo trí nhớ lúc nhìn từ trên cao, hắn quyết định đi đến điểm đầu tiên là siêu thị mini VinMart ở hướng đông bắc. Hắn ước lượng khoảng cách từ đây đến đích chỉ khoảng vài trăm mét, khá là gần so với những điểm khác.

Xác định tốt phương hướng xong, Tân liền khom người dẫn con Lu vượt qua đồng cỏ nát trước kia là tòa nhà cao tầng đang xây giờ rồi đi nhanh về phía trước. Trong lúc di chuyển, hắn cũng cẩn thận nhìn qua đám thực vật rậm rạp dưới chân, ai biết được có những con gì trong đó chứ, cẩn thận không bao giờ thừa. Ở bên cạnh, con Lu bám sát song song theo hắn, nó không cần biết đi đâu, chỉ cần ở bên cạnh chủ nhân thì chỗ nào cũng được.

Khoảng mười lăm phút sau, cả hai đã di chuyển được khá xa so với điểm bắt đầu. Hắn vượt qua đồng cỏ nát, cố gắng đi theo đường thẳng, những chỗ nào không thể thì mới đi vòng để tiết kiệm thời gian. Trên đường đi, hắn cứ đến những chỗ trước kia bị động đất tàn phá nặng nề là cây cỏ, dây leo lại rậm um lên khiến cho rất khó để nhớ vị trí và tìm lối đi. Đến giờ, hắn không biết mình ở chính xác chỗ nào. Thông qua địa chỉ trên các biển hiệu, hắn chỉ biết đại khái chỗ này là khu phố “Nhôn” mới đang xây dựng, gần trường đại học Công Nghiệp Nội Hà thôi.

May mắn, suốt quãng đường đi vừa rồi hắn chưa gặp vấn đề gì, không chạm trán với đám quái vật “Nấm đầu người”, cũng không bị con gì tấn công. Không những thế, hắn còn phát hiện ra khá nhiều sinh vật lạ là những loại côn trùng mới hoàn toàn. Như con gì đó khá giống xén tóc nhưng cơ thể lại to tròn bằng nắm đấm. Hay con bướm lạ khổng lồ to có cánh như hai cái quạt lan, bên trên điểm đầy những hình thù, họa tiết kì quái. Rồi cả những đám ong mật đột biến với cơ thể to bằng cái chén nữa, nghe tiếng ong ong mà đập cánh của bọn nó mà hắn cảm thấy tê cả da đầu.... Dù trước kia hắn yêu thích xem các chương trình về thiên nhiên hoang dã cũng chưa từng chứng kiến mấy con này bao giờ. Một số con nguy trang rất tốt giống như “bọ lá”, một số thì lại có màu sắc sặc sỡ nhìn rất đẹp mắt. Chẳng biết bọn chúng có nguy hiểm không nên hắn tránh không động chạm vào bất cứ con gì.

Dừng lại, hắn cúi xuống nhìn vào la bàn. Lúc trước, đang di chuyển thì lối đi bị chặn nên bắt buộc phải đi vòng một đoạn. Bây giờ, hắn phải xác định lại phương hướng cho chuẩn xác. Xoay người cho mũi kim la bàn chỉ đúng vào điểm đánh dấu, hắn vừa ngẩng đầu lên nhìn thì đột nhiên ở đằng xa vang lên tiếng động.

“Bịch... Bịch... Bịch....”

“GRAOOO... GRUUU.... Uyech... Uyech...”

Có dị biến phát sinh.

Tân lập tức kéo con Lu ngồi xuống rồi nép sát vào đằng sau đồng cỏ nát ở trước mặt. Sau đó, hắn nhô đầu lên một tí, hé mắt nhòm về nơi phát ra tiếng động.

Trước mặt hắn lúc này là một con đường khá lớn, hai bên là các tòa nhà biệt thự, một số đang xây dở bị đổ sập, một số thì đã hoàn thiện nhìn rất khang trang. Trước kia, đây chắc là khu cao cấp dành cho người giàu. Bây giờ nhìn nó hoang tàn đổ nát, cỏ cây rậm rạp mọc lên như bị bỏ hoang lâu năm rồi vậy.

Hắn lặng yên nghe ngóng thì thấy động tĩnh phát ra ở một lối rẽ thông ra đường lớn cách không xa trước mặt. Âm thanh chấn động từ đấy truyền về ngày càng dữ dội cho thấy khuất ở con đường nhỏ kia sắp có cái gì đó xổng ra. Qua tiếng gào rú vọng lại, hắn biết chắc là do đám quái vật “Nấm đầu người” gây ra.

Xiết chặt cán rìu trong tay phải, hắn phóng đầu sợi tơ ra dính vào. Nheo mắt nhìn kĩ vào lối rẽ, rất nhanh hắn liền biết tại sao bọn quái vật lại rú lên như vậy. Bọn chúng đang săn đuổi con mồi, mà nạn nhân lại là một người mẹ trẻ đang bế đứa con gái tầm năm, sáu tuổi. Cả hai hoảng sợ, điên cuồng chạy trốn phía trước, ở đằng sau đám quái vật có năm con thì áp sát ngày càng gần. Rồi bỗng không may bà mẹ trẻ vấp vào cái gì đấy ngã xuống, đứa nhỏ trên tay liền văng ra khỏi ôm ấp. Không quản đau đớn, bà mẹ nhanh chóng chồm dậy lao tới ôm chầm đứa con vào lòng. Ở đằng sau, bọn quái vật đã

đến rất gần rồi.

Nhìn thấy đồng loại bị đuổi giết, lập tức hấn cảm thấy máu mình sôi lên. Con người nổi lên, vằn đấy tơ máu, hấn không chịu được nữa mà hô lên với con Lu:

“LU... Cẩn cổ chúng nó!” – Vừa nói, hấn vừa lao ra khỏi chỗ ẩn nấp rồi tung người lao tới.

“GÀUUUU...” – Nghe lệnh chủ nhân, con Lu như được uống thuốc kích thích. Nó gầm gừ trong miệng rồi điên cuồng lao tới như một con bão, tốc độ còn nhanh hơn cả Tần.

Trong khi đó, ở phía trước, bọn quái vật đã áp sát tới nơi rồi. Đến khoảng cách thích hợp, con quái vật “Nắm đầu người” chạy nhanh nhất liền rú lên một tiếng rồi tung người vồ tới.

“GRAOOO!!!”

“KHÔNG!!!” – Chứng kiến cảnh này, mí mắt hấn trợn lớn như muốn nứt. Hết lớn lên một tiếng, hấn bắt chập tất cả quãng riu tấn công.

“Vút... Vù... Vù...” – Lưỡi riu vượt khỏi tay xoay tròn từng vòng trên không trung kéo theo đoạn tơ nổi đằng sau bay tới.

“PHẬP!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Giải cứu thành công gần trong gang tấc

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 43: Giải cứu thành công gần trong gang tấc

Ngay trong khoảnh khắc một phần một nghìn của giây, khi con quái vật “Nắm đầu người” sắp chồm lên cơ thể bà mẹ trẻ thì lưỡi riu của Tần chuẩn xác bay tới đập vào đầu nó.

“Phập!!!”

Ngay lập tức, lưỡi riu sắc bén đâm xuyên ngập gần hết vào trán con quái vật. Lực đạo cực mạnh khiến đầu con quái nảy về đằng sau hơi chững lại một chút. Nhưng theo quán tính, nó vẫn thành công vồ lấy bà mẹ. Vết thương thể này chưa là gì, bỗng lên một tiếng giận dữ, con quái há to cái miệng bị xé rách rộng đến mang tai của mình tấp xuống.

“GRAOOO!!!”

Chứng kiến việc này, hai mắt Tần trợn lớn như muốn nứt. Còn vài mét nữa thôi là con Lu chạy tới nơi rồi, hấn không thể trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra được.

Nhìn chiếc xe ô tô con trước mặt, hấn lập tức tung người bật nhảy lên rồi đập hai chân vào mũi xe. Trùng gối, hấn hạ thấp trọng tâm, đồng thời cơ thể hơi nghiêng về phía sau, thành công hãm lại khẩn cấp. Sau đó, hấn vội đưa tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải rồi vận sức. Gồng mình, hấn dậm chân bật ngược về đằng sau, đồng thời hai tay giật mạnh một nhát, rồi thu sợi tơ trong lòng bàn tay phải về.

“Phực!”

Ở đằng xa, con quái vật “Nắm đầu người” vừa mới cúi đầu xuống chưa kịp cắn miếng nào thì bất ngờ bị một lực kéo cực mạnh tác động. Ngay lập tức,

nó bị kéo vượt khỏi cơ thể bà mẹ, bay về đằng trước một đoạn rồi rớt xuống lòng đường.

“Uỳnh....”

“GRUUU!!!” – Rú lên đau đớn, con quái vật vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nó lại thấy cơ thể mình bị lôi về đằng trước.

“XOẠT... XOẠT... XOỆT...”

“Graooo... Gruuu...” – Vô cùng hoảng sợ, con quái ra sức vùng vẫy kêu gào, nhưng không có một chút tác dụng. Nó vẫn bị kéo rê đi trên mặt đường với một tốc độ ngày một nhanh.

Vài giây sau, khi khoảng cách thu ngắn chỉ còn hai mét, Tân cắn răng, gồng mình giật mạnh một lần nữa.

“Pặc!”

Lưỡi rìu ghim vào đầu con quái rất chặt nên nó lập tức bị hất kéo bay lên không trung. Đợi cho con quái bay đến khoảng cách thích hợp, hấn liền vùng chân phải đập thẳng vào khuôn mặt tằm lộn của nó.

“BỐP... Crắc...” – Âm thanh xương gãy vang lên, cú đá với lực rất mạnh lại ngược chiều chuyển động nên đầu con quái bị bật ngửa ra sau giống như gãy cổ.

“Phụt!” – Lúc này, cái rìu cũng không còn ghim trên trán con quái vật được nữa mà tuột ra khỏi đầu nó bay về lòng bàn tay phải của Tân.

Không để con quái vật kịp trở mình phản ứng, vũ khí đã về tay hấn liền chủ động tấn công.

Lao tới, hấn áp sát con quái vật, khi nó vẫn còn đang trở mình chuẩn bị dựng người đứng lên. Khóa chặt mục tiêu là cái cổ, hấn nắm chặt cán rìu bằng hai tay rồi chém một nhát cực mạnh vào đó.

“VÚT!”

“PHẶC!” – Nhát chém với tất cả sức lực nhanh như chớp cắt đứt cổ con quái vật, khiến cái đầu mọc chi chít nấm của nó văng ra xa rồi rơi xuống lòng đường.

“Bịch!”

“GẤU... GỪ...” – Khi hấn vừa mới kết liễu con quái vật xong thì ở phía trước cũng vang lên tiếng sủa của con Lu.

Vội ngẩng đầu lên nhìn, hấn vui mừng thấy con Lu đã kịp thời đến nơi cứu viện. Lúc này, nó đang đề lên một con quái vật “Nắm đầu người” rồi ra sức day nghiền muốn vụn đứt cổ con quái.

Ở gần đó, sau khi con quái vật đầu tiên tấn công bị hấn lôi đi thì hai mẹ con kia cũng kịp phản ứng. Cố gắng dựng người đứng lên, bà mẹ vội bế đứa con loạng choạng chạy gần tới chỗ của hấn. Ngay sát phía sau họ là ba con quái vật còn lại vẫn đang điên cuồng đuổi theo.

Thấy vậy, Tân không chút chậm trễ, lập tức xông lên tiếp ứng. Hấn nhắm chuẩn một con quái vật “Nắm đầu người” theo sát hai mẹ con gần nhất rồi quăng rìu tấn công. Vì đối tượng đang di chuyển, để tránh cho mình ném hụt, hấn chọn mục tiêu là phần ngực con quái.

“Vù... Vù... Phập...” – Với khoảng cách chỉ còn vài mét, không có bất cứ sai sót nào, hấn thành công ném rìu trúng đích.

Ngay sau đó, hấn nhanh chóng thu sợi tơ lại, đồng thời giật mạnh tay phải.

“Uỳnh...!” – Con quái vật dính đòn bất ngờ bị lực tác động nhỡ đà ngã xuống lòng đường.

“GẤU... GỪ...” – Ở phía sau, con Lu sau khi kết liễu xong con quái vật đầu tiên liền lập tức chồm tới, đề lên cần cổ con quái xấu số bị kéo ngã này.

Còn hai con quái khác không bị ngăn cản thì vẫn điên cuồng đuổi theo. Khoảng cách ngày một rút ngắn, bỗng một con trong số đó đột ngột tung người chồm tới tấn công. Trong ánh mắt mờ đục của nó, hình ảnh con mồi đã hiện ra ngày một rõ ràng. Chỉ cần vồ được thôi, cần một nhát là nó có thể hưởng thụ dòng máu nóng ngọt ngào rồi. Nó thích nhất là con mồi nhỏ bé đang được con mồi lớn hơn bao bọc kia, thịt vừa non vừa mềm còn có thể ăn cả xương. Mở rộng cái miệng hôi thối, bị xé toạc đến tận mạng tai của mình ra. Nó chia hàm răng nhọn hoắt, chuẩn bị tấp vào cái cổ mềm yếu của con mồi.

Được bé trước ngực, bé gái ôm cổ mẹ đang ngoái đầu về đằng sau thì chứng kiến hình ảnh kinh dị khủng khiếp này. Quá sợ hãi, bé không chịu được, phải nhắm mắt lại rồi buột miệng hét lên:

“Á Á Á!!!”

“PHẶC!” – Tiếng lưỡi rìu đâm sâu vào xương thịt vang lên rợn người. May mắn, ngay trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc đó Tân đã kịp thời tới nơi. Xiết chặt cán rìu trong tay đến mức gân xanh nổi lên, hấn vùng tay bỏ chéo thẳng vào cái đầu chia ra lộ liễu của con quái vật.

“Rầm...!” – Nhát chém với lực rất mạnh khiến con quái lập tức bị khựng lại rồi rơi thẳng xuống lòng đường.

“GRAOOO!!!” – Cũng trong lúc đó, con quái cuối cùng bỗng cuồng rú lên một tiếng rồi nhảy bổ vào tấn công hấn.

Với tinh thần tập trung cao độ, hấn lập tức phản ứng. Theo đà lao tới, hấn dùng chân phải làm trụ, dậm mạnh xuống đường rồi đưa chân trái lên tung cú đá thẳng vào ngực con quái vật.

“RẦM... Rắc...” – Âm thanh va chạm vang lên trầm thấp, còn kèm theo cả tiếng xương ngực đứt gãy bên trong.

Sau va chạm, con quái vật lập tức bị đá văng về đằng sau, còn Tân thì khựng lại rồi bước lùi mấy bước. Vừa mới đứng vững xong, hấn vội quăng rìu tấn công ngay. Mục tiêu là con quái bị bổ vào đầu lúc nãy, nó giờ đây đã chuyển mình đứng dậy và chuẩn bị đuổi theo hai mẹ con kia tiếp.

“Vù... Vù... Phập...” – Lưỡi rìu xoay tròn rồi chuẩn xác bổ thẳng vào đầu con quái vật một lần nữa.

“Phực...” – Giống như lúc trước, khi lưỡi rìu xuyên sâu và ghim vào hộp sọ xong hấn liền thu sợi tơ và giật lại.

“Rầm!” – Con quái vật không cam lòng lại phải ngã xuống lòng đường.

“GRUUU!!!” – Rống lên một tiếng giận dữ, nó tạm thời bỏ qua hai con mồi ngon ăn kia mà quay lại tấn công kẻ ngăn chặn đáng ghét này.

Đồng thời phía trước Tân, con quái bị hấn đập ngã cũng đã vùng dậy lao tới cùng lúc. Nhưng nó vừa mới tung người lên thì từ đằng sau bỗng vang lên tiếng sủa:

“GẤU! GẤU!”

Sau một khoảng thời gian, cuối cùng con Lu cũng xử lý xong con quái vật thứ hai. Vừa ngoái đầu quay lại, nó vô cùng giận dữ khi nhìn thấy chủ nhân của mình bị bao vây. Sủa lên một tiếng thị uy, nó nhe răng gầm gừ xông tới tiếp ứng.

“GRỪ...” – Chồm tới, con Lu nhanh chóng vồ lấy con quái trước mặt Tân rồi cắn cổ giăng xé.

Còn lại một con quái duy nhất thì làm sao gây nguy hiểm cho hấn được. Rất nhanh, sau vài nhát chém nó bị hấn vung rìu chặt đứt đầu rơi xuống đất. Tạm thời kết liễu con quái vật xong, hấn vội ngẩng đầu lên nhìn con Lu xem thế nào.

Không có bất ngờ nào xảy ra, con Lu sau khi biến đổi đã nhanh chóng cắn đứt cổ, vật đầu con quái vật cuối cùng.

“Hộc... Hộc... Hộc...” - Thở ra hồng hộc, lúc này hấn mới thả lỏng tinh thần, hướng ánh mắt tới chỗ hai người mà mình vừa cứu được.

Sau khi đám quái vật bị Tân và con Lu tiêu diệt toàn bộ, hai mẹ con không chạy trốn tiếp nữa mà dất nhau loạng choạng lại gần chỗ hấn. Cô bé được mẹ bảo vệ nên không bị thương tích gì nhiều, còn bà mẹ thì tình trạng không được tốt lắm. Hai đầu gối bị thương khá nặng, lớp da bên ngoài bị va đập xây xát gần như bào mòn đến xương, máu vẫn đang rỉ ra, miệng vết thương không những lớn mà còn bết bần đất cát rất nguy hiểm. May mắn là bà mẹ vẫn còn khập khiễng đi được.

Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, hấn cất tiếng gọi con Lu rồi chủ động bước tới chỗ hai mẹ con:

“Lu... Lại đây...”

“Gâu!” – Nghe tiếng gọi của chủ nhân, con Lu sủa nhẹ lên một tiếng như là đáp lời rồi nhanh chóng chạy tới đi song song với hấn.

Khi cả hai tới chỗ hai mẹ con, Tân chưa kịp mở miệng thì cô bé đang dìu mẹ liền vội trốn ra sau lưng rồi nhìn chăm chăm vào con Lu.

“Đừng sợ! Nó ngoan lắm, không cắn đâu!” – Khó khăn gượng cười thân thiện, hấn cất tiếng nhẹ nhàng trấn an cô bé. Sau khi biến đổi, con Lu có vẻ bề ngoài khá dữ tợn, cô bé sợ hãi nó cũng là điều bình thường.

Ở bên cạnh, bà mẹ trẻ cũng tỏ ra khá rụt rè với con Lu. Tình trạng của cô ta có lẽ đang rất không tốt, nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn hấn rồi cố gắng cất giọng cảm ơn:

“Cám... Cám... Ôn...” – Giọng nói khàn khàn run lên, còn chưa nói hết câu thì đột nhiên cô ta nghiêng người ngã xuống.

Nhìn thấy thế, hấn vội dang tay đỡ lấy bà mẹ trẻ vào trong ngực. Ở sát bên cạnh, cô bé nhìn thấy mẹ mình bất ngờ ngã xuống liền hoảng sợ tột độ bật khóc lên.

“Hu Hu... Mẹ... Mẹ ơi... Hức Hức...” – Vừa khóc, cô bé còn thều thào gọi mẹ, hai tay thì liên tục lắc lắc người bà, mong mẹ tỉnh lại.

Cau mày, hấn một tay đỡ bà mẹ, tay còn lại thì đưa lên mũi kiểm tra. Vẫn còn thở, hấn nhìn qua trên người cũng không có thương tích trí mạng, chắc là cô ta kiệt sức nên ngất xỉu thôi. Hấn bấm thử vào huyệt nhân trung dưới mũi thử nhưng không được, cô ấy vẫn ngất không tỉnh lại. Lúc trước, hấn đã trải qua việc này mấy lần rồi, trong khoảng thời gian mất ý thức thì không có cách nào làm tỉnh lại được, nhưng chắc chắn sẽ không đến nỗi tệ. Thờ phào một hồi, hấn cất tiếng dỗ dành cô bé vì tiếng khóc vang lên ở chỗ này sẽ rất nguy hiểm.

“Đừng khóc nữa con! Mẹ cháu không sao đâu, chỉ một quả nên ngủ thôi... Cháu mà khóc to tiếng bọn quái vật lại kéo đến nữa ấy...”

“Hức hức... Vâng...” – Nghe thấy quái vật lại đến, mặt cô bé liền tái mét đi kinh hãi. Cố gắng nín khóc, cô bé gật đầu nhưng ánh mắt nhìn mẹ vẫn không vui đi được nổi lo lắng.

Ngẩng đầu, hấn liếc mắt nhìn khắp xung quanh một lượt. Cảnh vật vẫn vậy, chưa thấy có con quái vật nào đến thêm, nhưng hấn vẫn cảm thấy ngay một bất an. Chỗ này không thể ở lâu thêm một giây phút nào nữa, động tĩnh lúc này gây ra rất có thể đã thu hút bọn quái vật, hấn phải nhanh chóng kiểm chỗ trú ẩn tạm thời mới được. Nhìn cô bé, hấn cất tiếng hỏi tiếp:

“Nhà cháu có ở gần đây không?”

“Hức... Có ạ...” – Cô bé một tay nắm chặt tay mẹ, một tay dụi nước mắt gật đầu trả lời.

“Thế trong nhà cháu có an toàn không?”

Nghe hấn hỏi, cô bé lập tức quay đầu nhìn về đằng sau một tí rồi mới gật đầu rụt rè trả lời:

“Có ạ!”

Ngoái đầu theo hướng của cô bé, hấn thấy trong tầm mắt là một dãy các tòa nhà biệt thự đã vào giai đoạn hoàn thiện. Chắc nhà của cô bé nằm ở trong khu phố này. Chỉ là, chỗ ở của họ an toàn thì tại sao hai mẹ con lại đi ra ngoài lang thang để rồi bị quái vật đuổi giết. Chẳng lẽ họ cũng hết lương thực nên bắt buộc phải đi tìm kiếm giống hấn.

Cảm thấy khó hiểu về điều này, hấn mở miệng tiếp tục hỏi:

“Vậy tại sao hai mẹ con cháu lại bị quái vật đuổi giết?”

“Con đói!!! Mẹ mang con ra ngoài tìm đồ ăn!” – Vừa nói đến vấn đề này, bụng cô bé liền bắt ngờ cất tiếng lên như để chứng minh.

“Ừ... Ừ... Ừ...”

Hấn đã đoán đúng. Có vẻ như lượng thức ăn tăng lên không chỉ riêng mỗi hấn và con Lu, mà tất cả mọi người đều gặp vấn đề tương tự. Nhìn khuôn mặt lấm lem bùn đất và cơ thể gầy gò xanh xao run lên từng đợt, hấn bỗng thấy thương cảm bùng lên trong lòng. Chắc hai mẹ con phải đói lắm rồi mới ra ngoài liều lĩnh thế này. May mà lúc trước hấn có để trong ba lô một ít đồ ăn dự phòng, giờ chia sẻ cho hai mẹ con ăn tạm cũng được, vì đằng nào lát nữa cũng phải đi thu thập thêm.

Nghĩ vậy, hấn đưa tay xoa khê đầu cô bé rồi nhẹ nhàng nói:

“Ừ! Vậy con dẫn chú về nhà để chú chữa cho mẹ con rồi cho con đồ ăn nhé?”

Khi lòng bàn tay của hấn chạm vào đầu, cô bé hơi hốt hoảng muốn tránh. Nhưng nhìn ánh mắt thương cảm của hấn, cô bé lại thôi. Người vẫn run lên nhè nhẹ, cô bé gật đầu đồng ý.

“Vâng ạ!” – Ngoái lại nhìn mẹ mình, cô bé ngẩng đầu ngược ánh mắt mong chờ hỏi thêm.

“Chú chia cho cả mẹ con với nhé?”

“Ừ!” – Để mẹ cô bé lên vai vác, hấn gật đầu đồng ý.

Sau đó, hấn nắm chặt cán rìu trong tay phải, ngẩng đầu lên, nhử mảy dáo dác nhìn xung quanh rồi cất tiếng thúc giục:

“Con dẫn chú đi nhanh lên, không quái vật kéo đến bây giờ đấy!”

“Vâng...” – Nói xong, cô bé chập chững dẫn đầu chạy lên phía trước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Vào biệt thự và sơ cứu cho hai mẹ con

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 44: Vào biệt thự và sơ cứu cho hai mẹ con

Một lát sau, dưới sự dẫn đường của cô bé, Tân và con Lu cuối cùng cũng đến nhà của hai mẹ con. Nhìn vào căn biệt thự to lớn rộng rãi trước mặt, trong lòng hắn dâng lên cảm xúc phức tạp. Trước kia, mấy chỗ như thế này, hắn chỉ dám ngược nhìn từ xa và mơ ước tưởng tượng trong đầu mà thôi. Thật không ngờ, lần đầu tiên hắn được đặt chân đi vào, nhưng lại trong hoàn cảnh cực kì trở trêu. Có lẽ, hai mẹ con nhà này chắc cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng bản thân họ sẽ phải gặp những chuyện vượt sức tưởng tượng như vậy.

Ngoài đầu, hắn đảo mắt nhìn xung quanh trong khi chờ đợi cô bé loay hoay mở khóa của cái cổng sắt to tướng. Trong tầm mắt, hắn thấy khu này sau trận động đất mạnh còn khá lành lặn. Các tòa nhà bên cạnh và đối diện không có căn nào bị đổ sập, mặc cho thực vật phát triển um tùm thì trông bọn chúng vẫn rất mới. Các căn nhà giống hệt nhau, được chia làm hai dãy, ở giữa là mặt đường khá rộng có dải trồng cây xanh và cỏ, giờ đã rậm um tùm mọc tràn hết ra ngoài. Chỉ là chỗ này rất vắng vẻ, theo lẽ thường có nhiều nhà chưa đổ như vậy thì phải có nhiều người may mắn sống sót mới đúng chứ. Nhưng hắn nhìn mãi mà tất cả các tòa nhà gần đây không chỗ nào có dấu hiệu người sống, cả khu phố im lìm yên ắng như một vùng đất bỏ hoang vậy. Chắc là khu phố mới xây xong nên chưa có nhiều người mua vào ở.

“Chú gì ơi! Con mở cổng xong rồi... – Đang ngăn người suy nghĩ, bỗng cô bé cầm tay áo hắn lắc nhẹ rồi cất tiếng nói.

Hồi thần lại, hắn cúi xuống nhìn thì thấy sắc mặt của cô bé ngày càng nhợt nhạt nên vội gật đầu giục cô bé nhanh chóng đi vào.

“Ừ! Ngoan lắm! Vào nhà nhanh thôi con...”

Trong lúc cả hai đi vào trong sân, hắn vừa đi vừa xoa nhẹ đầu cô bé hỏi tiếp:

“Chú tên Tân nhé con. Còn con tên gì?”

“Dạ! Con tên An Nhiên... – Vừa nói hết câu, bất ngờ cô bé run rẩy ngã xuống.

Vội vòng tay đỡ lấy cô bé đáng thương, hắn lo lắng gấp gấp hỏi:

“Con bị làm sao thế?”

Nghe tiếng hỏi, cô bé gắng gượng kéo mở đôi mắt đờ đẫn của mình ra nhìn hắn rồi nói lí nhí:

“Con.... Đói... Khát... KENG!” – Giọng nói run run, còn chưa nói hết câu thì cô bé làm tuột tay đánh rơi chùm chìa khóa xuống.

“Con đợi tí. Chú lấy đồ ăn và nước cho con ngay... – Vừa nói, hắn vừa đỡ cho An Nhiên ngồi xuống sân. Chắc cô bé bị đói đến là rồi, hắn phải nhanh chóng mang vào lấy ít đồ cho ăn mới được.

Cất tạm cái rìu vào đằng sau thắt lưng, hắn cúi xuống cấp tốc nhặt chùm chìa khóa lên rồi quay lại khóa cổng. Xong xuôi, hắn gấp gấp tiến tới mở cửa nhà.

“Cạch!”

Khóa chống trộm, hắn dùng không quen, phải loay hoay chùm chìa khóa mấy giây mới mở thành công cái cửa. Cánh cửa vừa hé, con Lu liền xông tới trước cẩn thận đưa mũi đánh hơi rồi cảnh giác nhìn khắp căn nhà một lượt. Chắc nó đang kiểm tra trước xem có nguy hiểm không. Hơi bất ngờ về hành vi của con Lu, hắn ngạc nhiên khi thấy nó càng ngày càng thông minh. Nhưng bây giờ không phải là lúc quan tâm chuyện này, hắn phải cứu giúp hai mẹ con trước đã.

Vội quay lại sân, hắn cúi xuống đỡ An Nhiên ôm cô mình rồi vòng tay bế cháu đi vào trong nhà. Xoay người, hắn chốt cửa lại, cả gian đại sảnh lập tức chìm vào trong bóng tối lơ mơ vì những ô hứng ánh sáng đều được rèm cửa che kín. Nhưng điều này không ảnh hưởng tới hắn vì đôi mắt đã tiến hóa có thể nhìn được trong đêm tối.

Liếc qua một vòng, hắn nhanh chóng mang hai mẹ con đặt lên ghế sofa. Sau đó, hắn lập tức tháo ba lô xuống, kéo mở khóa rồi móc chai nước to mà mình chuẩn bị lúc trước ra. Mở nắp, hắn tiến tới đỡ An Nhiên lên, đưa chai nước vào miệng cô bé rồi nói:

“Nước này, uống đi con!” – Vừa nói, hắn vừa nâng chai nước lên cho nước chảy ra.

“Ừng ực... ực...” – Có nước chảy vào miệng, cô bé gấp gấp vồ lấy rồi ngửa cổ tu ừng ực.

Một lát sau, khi An Nhiên uống được một phần ba chai nước thì có lẽ con khát đã tan đi nên dừng lại. Nước đã uống đủ, cô bé liền dần dần hồi tỉnh trở lại không đến nỗi nằm la xuống một chỗ nữa.

Cúi xuống, hấn móc trong ba lô mấy gói mì tôm sống ra, xé mở rồi đưa cho cô bé.

Nhìn thấy đồ ăn hấn đưa, An nhiên liền vồ lấy rồi ngấu nghiến nhai nuốt.

“Tóp tép... Tóp tép...” – Cô bé ăn như chưa bao giờ được ăn, chỉ nhai trệu trạo một tí rồi nuốt ngay.

“Nắc!” – Mì tôm khá khô nên cô bé mới ăn được nửa gói mì tôm thì bị nghẹn.

Vội đưa chai nước tới, hấn vừa xoa đầu An Nhiên vừa nhẹ nói:

“Ăn từ từ thôi con... Chứ còn nhiều mà...”

“Ừ... ừ ừ...” - Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy chủ nhân cho người khác ăn ngon lành, nó liền tiến lại gần hấn cụp tai kêu lên ừ ừ, ý muốn đòi ăn.

Thấy vậy, hấn cho tay vào ba lô móc thêm mấy gói mì tôm nữa. Ngẩng đầu lên, hấn chuẩn bị xé vỏ cho nó ăn thì tình cờ liếc thấy mẹ An Nhiên đang nằm bất tỉnh trên ghế sofa. Chân chừ một tí, hấn dừng lại. Mẹ của cô bé chắc chắn cũng đang rất đói, mà số lương thực hấn mang đi theo không nhiều, định để ăn tạm dọc đường thôi để còn lấy chỗ chứa đồ mang về. Ai ngờ giữa đường gặp biến cố thế này, hấn cứ cho hai mẹ con ăn no thì thôi, còn con Lu cổ chịu một tí cũng không sao. Nhưng không để đồng bạn của mình buồn được nên hấn cất tiếng giải thích.

“Mày cố đợi một lát nữa nhé... Chỗ này để cứu hai mẹ con họ đã. Tí nữa, lấy được đồ ăn, tao cho mày ăn no thì thôi...” – Vừa nói, hấn còn vuốt ve nhẹ đầu con Lu.

Có lẽ hiểu chủ nhân nói gì, con Lu nghiêng đầu nhìn hấn nói rồi quay ra nhìn hai mẹ con một tí xong ra chỗ khác nằm xuống, không đòi nữa. Nhưng nó vẫn hướng ánh mắt thèm thuồng vào chỗ đồ ăn rồi liếm mép liên tục.

Nhìn cô bé ăn, nghe âm thanh nhai nuốt ngon lành, Tân cũng nhanh chóng cảm thấy đói. Nuốt một ngụm nước bọt, hấn vớ lấy chai coca tu một hơi đến nửa chai nước.

“Ừng ực...” – Dòng nước mát lạnh chạy xuống cổ họng giúp hấn tỉnh táo hơn hấn, con khát và con đói cũng tan đi bớt khó chịu.

“Nước.... Nước... Nước...” – Đang nằm trên ghế sofa, có lẽ trong cơn hôn mê bà mẹ trẻ vẫn cảm nhận được âm thanh nên nấp máy nói.

Vội tiến tới, hấn dùng cánh tay đỡ đầu cô ta lên rồi dốc chai nước vào miệng. Dòng nước chạm vào môi, theo bản năng cô ấy há miệng nuốt xuống.

“Ừc... ực...”

Uống một hơi hết chai nước, hấn nhìn lại thì thấy sắc mặt của bà mẹ cũng tốt hơn một chút, hai hàng lông mày lúc nào cũng nhíu chặt dần dần ra. Lung lay mấy cái, hấn cất tiếng khẽ gọi:

“Chị gì ơi? Tỉnh... Tỉnh...” – Vừa nói, hấn còn thử bấm vào huyệt nhân trung. Nhưng đúng như hấn đoán, làm thế nào cũng không tỉnh lại được.

Chắc cô ta đã rơi vào tình trạng biến đổi.

Đang ăn mì tôm thì nghe thấy mẹ mình cất tiếng nói, tưởng mẹ tỉnh lại nên An Nhiên vui mừng loạng choạng lại gần xem, vì tối quá cô bé nhìn không rõ. Nhưng tới nơi, cô bé liền nhanh chóng thất vọng. Nhìn mẹ vẫn nhắm nghiền hai mắt, cô bé sợ hãi lo lắng chực khóc, cất tiếng hỏi:

“Chú Tân ơi! Mẹ con không sao chứ?”

“Không sao đâu con... Mẹ cháu chỉ mệt quá nên muốn ngủ thôi... Lát nữa là tỉnh lại ngay ấy mà...” – Ngẩng đầu lên, hấn lấy tay lau lau giọt nước mắt chuẩn bị nhũ ra của cô bé rồi nhẹ nhàng trấn an. Thấy cô bé không muốn khóc nữa, hấn lại lên tiếng nói tiếp:

“Mẹ con ngủ nhưng trong bụng vẫn đói... Con giúp mẹ ăn hộ chú nhé!”

“Dạ vâng! Để con xuống bếp lấy thìa xúc cho mẹ ăn...” – Nghe thấy có thể giúp được mẹ, An Nhiên vui mừng ngay thơ đáp. Vừa nói hết câu, cô bé vội vã nhấc chân chạy luôn xuống gian bếp.

“Rầm!” – Vẫn còn khá yếu nên cô bé mới chạy được mấy bước thì bất ngờ vấp ngã xuống nền nhà.

“Cẩn thận chứ con!” – Nhìn thấy thế, hấn đau lòng nhắc. Cẩn thận để mẹ cô bé nằm xuống ghế, hấn vội tiến tới bế An Nhiên dậy rồi hỏi:

“Có đau lắm không con?”

“Không đau...” – Cú ngã vừa rồi đã chạm vào vết thương cũ khá đau đớn, nhưng nghe hấn hỏi cô bé vẫn mím môi không khóc lắc đầu.

Nhìn sự quật cường của cô bé, hấn bất giác cảm thấy xúc động. Qua đó, hấn thấy việc mình quyết định cứu giúp hai mẹ con là đúng đắn thế nào. Lúc đó, hấn có thể không làm gì cả, phiền phức chắc chắn sẽ ít đi. Nhưng hấn biết, như thế sẽ khiến cho nội tâm của mình khó chịu đến hết đời. Cố nén không cho nước mắt chảy ra, hấn mở miệng khẽ nói với cô bé:

“Để chú bé con xuống bếp, rồi con chỉ cho chú chỗ để cái thìa nha!”

“Vâng!” – Cô bé ra sức gật đầu.

Ôm cô bé, Tân bước nhanh theo hành lang xuống gian bếp. Căn nhà này rất rộng, bên trong thì toàn là đồ đạc đắt tiền mà hần chỉ nhìn thấy trên tivi thôi. Chủ nhân của ngôi nhà này chắc rất giàu, không biết người phụ nữ trẻ kia làm gì mà lấm tiền thế. Cũng có thể là do bố cô bé mua, mà không biết ông ta còn sống không nên hần lên tiếng tò mò hỏi:

“Bố con đâu? Sao để hai mẹ con ở mỗi mình thế này?”

“Con không biết... Mẹ nói bố đi làm ở xa lắm.. Mãi lâu lâu con mới thấy bố về nhà một lần cơ!” – Nghe hần hỏi, An Nhiên ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một tí rồi đáp.

Giọng của cô bé vừa ngây ngô lại dễ thương làm hần cảm thấy trong lòng có chút ấm áp. Cả hai vừa đi vừa nói chỉ một tí sau thì tới bếp. Ở bên cạnh, con Lu cũng lặng lẽ đi theo cả hai. Nó cảm thấy khả năng chỗ này có miếng mồi ngon nên đánh hơi lũng sục khắp nơi. Sau một khoảng thời gian, thấy con Lu không hung lắm, An Nhiên dần dần không sợ nó nữa. Nhìn thấy hành động ngộ nghĩnh của con Lu, cô bé còn hô lên dễ thương và hỏi hần xem có vuốt ve được không.

Ngoái đầu nhìn lại con Lu, thấy bắp thịt nổi lên cuộn cuộn đầy tính bộc phát của nó, hần cảm thấy đúng là dễ thương thật.

Một lát sau, cả ba đi xuống phòng bếp. Mặc dù không phải lúc, nhưng nhìn phòng bếp cùng phòng ăn rộng rãi, quý phái hần bắt giác sững sờ cả người. Lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo lại, hần tiến tới chỗ tủ treo để bát đĩa tìm cái thìa. Nhưng nhìn một lúc mà hần không tìm thấy đâu vì cái tủ lớn quá, dài lại còn lấm ngấn. Bên trong thì ngoài bát đĩa ăn còn đầy chỗ để trưng bày cho đẹp, đúng là nhà giàu có khác đến chỗ nấu ăn cũng phải cầu kì. Để tránh cho mất thời gian, hần chủ động hỏi luôn cô bé.

“Con chỉ cho chú cái thìa nằm ở đâu với, chứ chú chẳng biết chỗ nào mà lẩn...”

“Chú cúi xuống kéo ngăn thứ ba của cái tủ này này! – Nghe hần hỏi, cô bé liền chỉ tay nhắc.

Mở ngăn kéo ra, hần thấy bên trong có một đồng thì đĩa, dao ăn đủ loại. Lấy một cái thìa xong, hần liền nhanh chóng rời khỏi đây. Đi qua chỗ cái tủ lạnh to, tiện tay hần kéo mở ra xem thử. Đúng như hần dự đoán, bên trong rỗng tuếch không có thức gì. Mà cũng đúng thôi, nếu còn đồ ăn thì hai mẹ con An Nhiên sao phải liều lĩnh ra khỏi nhà làm gì.

Ở gần đó, con Lu tìm kiếm một lát mà chẳng thu hoạch được gì do nhà bếp sạch quá, nó liền chán nản lẻo đẻo theo hần ra bên ngoài. Kiểm lấy chỗ thăm mướt, nó nằm cuộn tròn xuống ở đó rồi nhìn chủ nhân của mình hoạt động.

Về tới phòng khách, Tân hướng dẫn cho An Nhiên giúp mẹ ăn bằng cách nhai như mì tôm trong miệng. Sau đó, nhè ra thìa rồi xúc cho mẹ mình ăn. Hần biết rằng, trong lúc biến đổi thì cơ thể sẽ cần rất nhiều năng lượng nên chỉ uống nước thôi là không đủ, phải ăn rất nhiều nữa mới xong. Nhưng thực tế lại không như hần nghĩ, cô bé chắc vẫn còn mệt nên chân tay lóng ngóng không dứt cho mẹ được.

Không còn cách nào, hần bắt buộc dĩ phải tự mình thực hiện việc này. Lúc đầu, hần đã định làm thế luôn nhưng ngại. Cô gái này tuy nhìn còn rất trẻ, nhưng đã là người phụ nữ có chồng rồi. Mới cả, hần đã FA trong thời gian quá dài, giờ đây đột ngột làm điều này nên có cảm giác không thích ứng. Dù sao hần đã hôn môi bao giờ đâu, cho ăn thế này chả phải đang làm một điều mà người khác hay nói là “cháo lười” đấy thôi.

Hần hơi khó khăn trong bước đầu khi cho mẹ An Nhiên ăn một tí, vì miệng cô ấy đóng chặt, phải lấy tay cạy mở mới được. Sau một vài thìa, có lẽ bản năng sinh tồn của cô ta thức tỉnh nên hần chỉ cần đưa thìa chạm vào môi là miệng tự động há ra nuốt thức ăn.

Cô ấy ăn khá nhiều. Một lúc sau, số mì tôm hần mang theo đã hết sạch mà cô về như cô ta vẫn có thể ăn được nữa. Ở bên cạnh, bé An Nhiên cũng góp một phần trong việc tiêu diệt thức ăn nữa nên mới hết nhanh như vậy. Nhưng không sao, nhìn sắc mặt cô ấy bây giờ đã hồng hào hơn nhiều, chắc tình hình sẽ không đến nỗi tệ.

Thở phào một hơi, Tân ngoái đầu nhìn An Nhiên. Cô bé sau khi ăn uống đủ, sức khỏe liền hồi phục rất nhanh. Có lẽ, cảm thấy an toàn, yên tâm nên bản tính hiếu động, vô tư của một cô bé con năm, sáu tuổi đã phục hồi trở lại. Vốn tò mò, thích thú với con Lu từ trước nên giờ đây cô bé đang rón rén lại gần nó rồi chậm rãi chìa tay ra định vuốt ve.

Hành động ngộ nghĩnh của cô bé làm hần bắt giác muốn cười. Nhưng hần vừa ngăn người được mấy giây thì mẹ An Nhiên đột nhiên rên khê lên.

“A...”

Vội cúi đầu xuống nhìn, hần thấy mặt cô ta đang nhăn lại có vẻ như rất đau đớn, sợ hãi một cái gì đó. Chắc cô ấy gặp ác mộng, nhưng hần không thể giúp được gì hơn. Nhìn mấy vết thương lớn trên người cô ấy chưa được sơ cứu, hần vỗ đầu một cái, sao mình lại quên khuấy mất việc này.

Mở ba lô, hần lục trong đó lấy hộp cứu thương mini ra. Lúc trước, phòng việc mình sẽ bị thương nên hần đã cẩn thận mang theo. Mở hộp cứu thương, hần lấy cái kéo nhỏ, đỡ chân mẹ An Nhiên rồi cẩn thận cắt bỏ phần vải quanh miệng vết thương trên đầu gối đi. Nhìn vào chỗ thịt bị va đập mài mòn loáng thoáng lộ cả xương trắng mà hần cảm thấy ghê hết cả tay. Chắc phải có nghị lực cực lớn thì bị thương nặng như vậy cô ta vẫn có thể nén đau mang con chạy trốn chết được. Cắt bỏ lớp vải quần xong, hần liền lấy lọ cồn y tế đổ vào vết thương để rửa sạch đất cát.

“A... a...” – Có lẽ, trong hôn mê mẹ An Nhiên cũng cảm nhận được đau đớn lên cau mày rên khẽ lên từng đợt.

Nghe thấy tiếng kêu, An Nhiên sau khi thành công tiếp cận con Lu xong cũng không chơi nữa mà lại gần xem. Ở bên cạnh, con Lu cũng tò mò tới nhìn. Hẳn hơi ngạc nhiên vì con Lu để cho cô bé vuốt ve, bình thường nó rất ghét người lạ, không để cho ai tiếp xúc vào bao giờ trừ hấn.

Thấy cô bé định mở miệng nói, hấn liền ra dấu im lặng rồi tiếp tục việc sơ cứu của mình. Rửa sạch vết thương xong, hấn dùng lọ dung dịch sát khuẩn rửa qua một lần nữa. Sau đó, hấn bôi một lớp thuốc mỡ rồi lấy băng gạc quấn lại.

Hì hục một lúc, cuối cùng hấn cũng xử lý xong hai vết thương nặng trên đầu gối. Còn lại trên người mẹ An Nhiên là mấy vết thương xây xước nhẹ khác, hấn chỉ cần rửa sạch rồi dán băng dính cá nhân là xong. Hấn kiểm tra lại một lần nữa thì thấy chân tay cô ấy còn một vài vết va đập bầm tím nữa nên nhanh chóng lấy lọ dầu gió xoa vào. Sơ cứu xong xuôi, hấn nhìn lại thì thấy sắc mặt của cô ấy đã tốt hơn nhiều, không còn rên lên đau đớn nữa. Do hết sức tập trung làm việc nên giờ xong mà mặt hấn vã ra đầy mồ hôi, căng thẳng không khác gì với lúc chiến đấu với quái vật vậy.

Lấy tấm chăn trên ghế đắp cho cô ấy xong, hấn mới đưa tay áo lên lau mồ hôi. Vẫn còn cô bé vẫn chưa được sơ cứu nữa nên hấn ngẩng đầu cất tiếng gọi:

“Con lại đây để chú xem vết thương thế nào rồi!”

“Dạ vâng!” – Cô bé ngoan ngoãn gật đầu rồi tiến lại gần.

Bộ trang phục mà cô bé đang mặc ngoài cái khoác dày ra thì chỉ còn lại một chiếc áo liền váy nên kiểm tra rất nhanh. Cô bé không có vết thương nào nặng cả, ngoài mấy vết xước trên chân tay chỉ cần dính băng dính cá nhân là xong, còn chỗ bầm tím sưng to ở cổ chân hấn lấy lọ dầu gió xoa vào. Tất cả xong xuôi, hấn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Còn tí cần ở chai nước, hấn vội lấy đưa lên dốc vào miệng thì cảm thấy tỉnh táo hơn hấn.

“Ừc... Ừc... Ừc...” – Bất giác bụng của Tân sôi lên ừng ực.

Sau khi cho hai mẹ con cô bé ăn xong, bụng của hấn cũng bắt đầu cảm thấy đói. Mà số lương thực, nước uống hấn mang theo đã hết sạch cả rồi. Không còn cách nào khác, xem ra đã đến lúc hấn phải đi thực hiện tiếp kế hoạch của mình. Do nhiều yếu tố khác nhau, hấn chắc chắn sẽ không thể mang hai mẹ con đi cùng làm việc này. Vì không những quá nguy hiểm cho họ, mà còn tạo thành gánh nặng cho hấn nữa, nhất là khi mẹ An Nhiên vẫn còn đang bất tỉnh thế này.

Cau mày, hấn ngẫm nghĩ một tí rồi lên tiếng nói với cô bé:

“An Nhiên à. Chú bảo cái này, cháu phải ngoan nghe lời nhé!”

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đến đích và thu thập lương thực

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 45: Đến đích và thu thập lương thực

Đứng ngoài cổng biệt thự, Tân lấy cái máy ảnh ra chụp lại phía trước căn nhà, đặc biệt là số nhà. Vì sát bên cạnh, có rất nhiều tòa nhà khác có kiểu dáng giống y hệt thế này, không chụp lại về sau hấn muốn tìm tới sẽ rất khó khăn và mất thời gian. Không chỉ thế, hấn còn phải đánh dấu kí hiệu vào la bàn nữa. Xong xuôi, hấn mới cau mày xác định lại phương hướng đến mục tiêu, bởi lúc đi đến nhà mẹ con An Nhiên đã lệch đi so với hướng ban đầu. Lúc này, tiện tay hấn có xem lại vài bức ảnh chụp điểm đặc biệt, chỗ này cũng gần mục tiêu dự định thôi, chỉ cần đi đúng hướng một lát là đến.

Xác định tốt xong, hấn rút cái riu ra rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một tí. Khác với lúc sáng sớm tươi đẹp, trong xanh, bây giờ mới tầm mười giờ trưa mà mây đen đã kéo đến bao phủ dày đặc, che kín hết ánh nắng vàng biến bầu trời trở nên u ám, âm trầm. Gió thổi khá mạnh, còn nhiệt độ thì hạ thấp xuống rất nhanh, không đến mức rét lạnh nhưng cũng làm hấn hơi khó chịu. Thời tiết đột ngột biến xấu khiến cho tâm trạng của hấn cũng trùng xuống bị ảnh hưởng đôi chút.

Hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, hấn loại bỏ cảm xúc tiêu cực, ổn định lại tinh thần. Mở mắt ra, nhúu mày, hấn xiết chặt cái riu trong tay rồi nhanh chóng di chuyển.

Lúc trước, khi chuẩn bị đi, hấn đã nói rõ ý định của mình cho cô bé An Nhiên rồi. Hấn tưởng rằng khi mình muốn để hai mẹ con cô bé lại rồi ra ngoài tìm kiếm lương thực thì cô bé sẽ phản đối, không muốn. Nhưng thực tế, cô bé ngoan hơn hấn tưởng, dễ dàng đồng ý, chỉ cần hấn hứa sẽ quay trở lại là xong. Nhìn vào đôi mắt ngây thơ mong chờ của cô bé nhìn mình lúc bước ra khỏi cửa, hấn biết chắc chắn sẽ phải quay trở lại lần nữa.

Nhanh chóng di chuyển, một lát sau, theo hướng chỉ trên la bàn, hấn về lại chỗ cũ, nơi lúc trước giải cứu hai mẹ con khỏi bọn quái vật “Nắm đầu người”. Khom người, hấn nép sát vào đồng đồ nát, bụi cây cỏ rậm rồi nhô đầu ra quan sát xung quanh. Trong tầm mắt của hấn, cảnh vật vẫn vậy, không có gì thay đổi so với lúc trước. Mấy cái xác vẫn nằm nguyên dưới đất, nhưng cái đầu của bọn chúng đã biến mất. Hấn biết, nếu chưa diệt sạch đồng nắm thì vài cái đầu kia sẽ vẫn còn sống. Chỉ là không biết bọn chúng có thể sống được bao lâu, và có chuyển thành hấn một dạng khác không.

Bỗng hấn cảm thấy hôm nay có điều gì đó là lạ. Đó là, bọn quái vật “Nắm đầu người” bỗng trở nên yên ắng hơn hôm qua rất nhiều. Sắp đến giữa trưa rồi mà bọn chúng không gào rú chạy loạn khắp nơi như mọi khi. Lúc sáng sớm, ở trên tòa nhà bảy tầng hấn dùng ống nhòm quan sát thì thấy đám quái vật lộ ra trong tầm mắt rất ít, kể cả sâu trong nội thành cũng vậy. Bọn chúng đã đi đâu, chắc chắn mấy con quái vật này sẽ không dễ dàng chết bót đi được. Vì sức sống của bọn chúng hết sức kinh khủng.

“Thôi kệ, được đến đâu hay đến đó, mình cứ hết sức cẩn thận là được”

Nghĩ vậy, Tân không nán lại chỗ nấp này lâu nữa mà cẩn thận khom người di chuyển thật nhanh qua đoạn đường trống trước mặt. Đi lướt qua chỗ mấy cái xác, hấn nhúu mày nhìn vào bọn chúng một tí. Đến hôm nay bọn quái vật này sắp chuyển thành thực vật rồi. Bởi miệng vết thương nơi hấn chặt đứt cổ, bây giờ đang chảy ra một loại dung dịch giống như nhựa cây có màu đỏ sẫm chứ không phải là máu đông như trước. Chỗ thịt lộ ra cũng không giống thối thối bình thường nữa mà na ná như vân gỗ. Trên cơ thể bọn chúng, những thương tích trước kia được bù đắp bởi rễ cây gần như hoàn toàn, không những thế nó còn quần khắp nơi để tăng sức mạnh cho con quái. Xem ra bọn quái vật này không dậm chân một chỗ mà tiến hóa từng ngày, tốc độ nhanh không kém gì hấn.

Một lúc sau, hấn đã đi qua đoạn đường có khu biệt thự mới xây được một khoảng thời gian. Cẩn thận di chuyển, hấn may mắn không bắt gặp một con quái vật “Nắm đầu người” lộ liễu nào trên đường nữa. Nhưng không hiểu sao hấn cứ ần ần cảm thấy bất an trong lòng như có điều không tốt sẽ xảy ra. Ở bên cạnh, con Lu cũng không có phát hiện gì khác, thỉnh thoảng có lúc nó đang đi thì dừng lại đánh hơi làm hấn cảnh giác theo. Nhưng chỉ một một tí là con Lu lại đi tiếp ngay, việc này khiến hấn khó hiểu mà không biết là chuyện gì.

Lấy máy ảnh ra, hấn tìm lại ảnh chỗ địa điểm là một siêu thị VinMart khá lớn. Siêu thị này to hơn những cái khác, nhìn rất bắt mắt nên hấn chọn nó là mục tiêu đầu tiên. Nhìn vào một vài biển hiệu trên đồng đồ nát, hấn mới biết chỗ này cũng không phải là nơi xa lạ. Trước kia, đây khu vực quanh chợ đầu mối Minh Khai và siêu thị VinMart rất có thể nằm ở đối diện với chợ này.

Xiết chặt cái riu trong tay, càng gần đến đích, không hiểu sao cảm giác bất an của hấn càng lớn, mặc dù trước mặt không có con quái vật hay mối nguy hiểm nào. Ở bên cạnh con Lu cũng không có cảnh báo nào khác, hấn nhúu mày nhìn vào la bàn một tí rồi di chuyển tiếp. Nhưng thay vì đi nhanh như trước, bây giờ hấn cẩn thận hơn nhiều. Hấn di chuyển từng đoạn, từng đoạn ngán một nấp sau vật cản là đồng đồ nát, ô tô, hay bất cứ cái gì có thể che chắn tầm nhìn. Tập trung cao độ, hấn bỗng cảm thấy ở chỗ này yên tĩnh quá, ngoài tiếng gió bắc vù vù thổi thì không nghe thấy tiếng gì khác.

Vượt qua một đám cỏ rậm um trước mặt, Tân vừa chuẩn bị bước nhanh tiếp thì dưới chân bộc phát ra âm thanh làm hấn giật nảy mình bắn người lùi lại.

“Vò... Vè... Ve... Ve...”

Ruồi nặng.

Cách vài mét trước mặt hấn đột nhiên xuất hiện một đám ruồi nặng toàn những con to đùng bay vo ve loạn lên gần mặt đất. Âm thanh đập cánh của bọn chúng nghe thật khó chịu, nhất là trong không gian yên tĩnh thế này. Và như để báo hiệu cho một điều gì chẳng lành, cùng lúc đó trên ngọn đèn cao áp, cột điện xiêu vẹo, những cây to cũng liên tiếp vang lên tiếng quạ kêu.

“QUA... QUA... QUA...” – Tiếng kêu rất to và chói tai như để réo vong hồn vậy.

Tìm đập bình bịch, hấn căng thẳng ngẩng đầu lên quan sát thì thấy kinh hãi rợn cả người. Không biết từ lúc nào, khoảng không gian phía trên lại lăm lăm quạ thế này, và càng đáng sợ là bọn chúng đang nhìn chăm chăm vào hấn như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Những con quạ to lớn khác thường, kích cỡ phải gần bằng con gà hai, ba cân, lông đen kịt, cái mỏ thì nhọn hoắt nhìn cực kì ghê rợn.

“Gừ.. ừu!!” - Ở bên cạnh, con Lu thấy thế liền lập tức chùng hai chân trước xuống rồi nhe răng gầm gừ như muốn cảnh cáo lũ quạ.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân căng thẳng đến toát cả mồ hôi hột, cộng thêm cảm giác bất an ngày càng lớn, hấn bỗng chùn bước muốn quay lại. Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, hấn đã thấy siêu thị hiện ra trong mắt, cách đây chỉ mấy trăm mét. Đưa ống nhòm lên nhìn khắp xung quanh một lượt, hấn vẫn không thấy bóng dáng bất cứ một con quái vật “Nắm đầu người” nào xuất hiện.

Cơ hội tốt như vậy, sao có thể từ bỏ dễ dàng thế này được.

Hướng chỉ sau khi chờ đợi một lúc, hấn thấy mấy con quạ này tuy đáng sợ, nhưng bọn chúng không có ý định tấn công hấn và con Lu. “Chắc do mình suy nghĩ nhiều nên áp lực thôi... Cố lên...” Tự động viên bản thân trong đầu xong, ánh mắt kiên quyết, hấn nhấc chân cẩn thận bước tiếp. Đi qua chỗ ruồi nặng quây thành đàn, hấn cuối cùng cũng biết tại sao bọn chúng lại tụ tập một chỗ như vậy.

Bên dưới, ẩn trong lớp cỏ mới mọc, hắn thấy lờ mờ vài khúc xương người còn dính ít thịt bốc mùi thối hoắc, gòi bọ bám đầy xung quanh. Càng ghé hơn, cách đây một đoạn, hắn còn nhìn thấy đầu lâu của một ai đó bị ria cho nham nhở trông phát khiếp. Chỗ này gần khu chợ, mà thời điểm động đất xảy ra vào đúng lúc phiên chợ sáng rất đông người, cho nên ở đây thấy xương người chết cũng là bình thường. Nhất là, không lâu sau đó bọn quái vật “Năm đầu người” xuất hiện còn ra sức săn, tàn sát người sống sót nữa. Lúc trước hắn không để ý, có khi trên đường đi, dưới mỗi một bụi cỏ xanh um là những mảnh xương của những người xấu số cũng nên.

Vậy giờ hắn biết nguyên nhân tại sao lũ quạ lại tập trung ở chỗ này đông như vậy. Chắc chắn do xung quanh đây số lượng người chết nhiều, dễ kiếm ăn, nên chẳng có lý do gì mà không tụ tập ở đây. Trấn an tinh thần mình như vậy, hắn cảm giác yên tâm hơn hẳn, bớt lo sợ đi rất nhiều. Thở phào một hơi, hắn đẩy nhanh tốc độ đi tiếp.

Càng tới gần siêu thị hơn, hắn càng thấy số lượng mảnh xương rải rác nhiều hơn, nhiều cái lộ hẳn trên bụi cỏ, hay nằm trên đồng cỏ nát. Mùi thối bao phủ khắp nơi, nồng nặc, không những thế nó còn hòa quyện với hương hoa từ đám cỏ lạ tạo ra một thứ mùi kinh khủng khiến làm hắn muốn nôn mửa. Ở bên cạnh, con Lu hít xì liên tục, thứ mùi khó chịu này đã vô hiệu hóa hoàn toàn khả năng đánh hơi của nó.

“Đùng... Đoàng...!” – Bỗng trên cao đột ngột vang lên tiếng sấm làm hắn giật nảy mình.

Ngẩng đầu lên nhìn trời, hắn thấy mây đen kéo đến đã dày đặc như thực chất khiến bầu trời u ám đen kịt. Trên thỉnh không, thỉnh thoảng một vài tia chớp lóe lên như báo hiệu sắp có mưa to. Thời tiết thay đổi thật thất thường, lúc sáng vừa mới tươi đẹp như đầu mùa xuân, thế mà giờ đã âm u tối sắp mưa như vào cuối mùa thu vậy. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, nó cuốn bay những cánh hoa lên không trung uốn lượn khắp nơi nhìn rất đẹp.

Khung cảnh phía trước đang hiện ra một màu tang tóc bỗng trở lên mong ảo lạ thường, nhưng hắn không có tâm trạng để thưởng thức.

Sắp đến nơi rồi, tòa nhà siêu thị ba tầng cực lớn còn lờ mờ đã hiện rõ trong con ngươi chỉ cách hắn vài mét nữa.

Nấp sau một cái ô tô con bẹp rúm, hắn hướng ánh mắt vào trong siêu thị thì thấy tối đen một màu không nhìn rõ ra gì. Hắn đưa tay lên dụi mắt rồi nheo lại nhìn kỹ nhưng vẫn vậy. Không biết có phải do khoảng cách quá xa làm hắn không thể nhìn được. Hay bắt buộc hắn phải vào trong bóng tối thì mới chuyển đổi được khả năng nhìn đêm của mình. Ở sát bên cạnh, cái mũi của con Lu bị dị ứng mất đi khả năng đánh hơi vốn có rồi, hắn không thể dựa vào nó để cảnh báo giúp được nữa. Không còn cách nào nữa, hắn phải tự quyết định thôi.

Lặng yên, hắn ngồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa mở rộng của siêu thị. Một lúc sau, không thấy có bất cứ động tĩnh nào xảy ra, hay có dấu hiệu của sinh vật sống nào bên trong, hắn liền xiết chặt cán riệu trong tay rồi quyết định tiến lên phía trước. Ở bên cạnh, con Lu liền hết sức cảnh giác tiến hẳn lên đi phía trước hắn.

Mấy giây sau, cả hai đi đến cửa siêu thị mà vẫn chưa có gì xảy ra. Thở phào một hơi, hắn tự nhủ. “Chắc mình cả nghĩ quá rồi...”. Đúng như hắn tính toán, đến siêu thị là không sai, vì vừa tới cửa thôi hắn đã nhìn thấy khá nhiều đồ ăn rơi vãi linh tinh ngoài cửa. Đây là mấy món đồ khô được bọc túi ni-lon như bánh mì, bánh kẹo, đồ hộp....

Chuyến ba lô đeo lên đằng trước ngực, Tân cúi xuống nhanh chóng nhặt nhạnh. Ở gần đó, con Lu thấy vậy liền dùng mõm tha đồ về giúp chủ nhân một tay. Do đề phòng từ trước, nên ba lô hắn mang theo lần này khá lớn, nó là loại ba lô to dành cho dân phượt. Lúc trước, khi chuẩn bị hắn đã sang phòng cậu sinh viên và tìm thấy cái này. Một lần nữa, hắn phải thầm cảm ơn cậu sinh viên có tính lập dị này. Mong rằng người tốt như cậu ta vẫn sống sót ngoài kia.

Đồ ăn rơi vãi khá nhiều, hắn và con Lu mải mê thu thập rồi tiến vào trong siêu thị lúc nào không hay. Trong này, các gian hàng đã đổ gần hết, chồng chéo lên nhau tạo thành đống. Đang cúi người nhặt một hộp thịt lợn đóng hộp thì đột nhiên dưới góc khuất có một bóng đen xông ra làm hắn giật bắn mình. Theo phản xạ, hắn nhảy ngược về đằng sau rồi nắm chặt cái riệu trong tay nhìn vào bóng đen.

“Chít... Chít... Chít...”

Thì ra là con chuột cống, bọn chuột đáng ghét thật, làm hắn tí nữa thì rụng tim. Thở nhẹ một hơi, hắn vừa ngẩng đầu lên quan sát xung quanh thì chứng kiến hình ảnh đáng sợ đến mức đông cứng cả người.

“GRAOOOO!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Bị quái vật tấn công, Tân lâm vào tuyệt cảnh

Mạt Thế Tiến Hóa

Chương 46: Bị quái vật tấn công, Tân lâm vào tuyệt cảnh

Mặt tái mét, trắng bệch, Tân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Trong tầm mắt của hắn lúc này là lít nha, lít nhít, lúc nhúc một đồng những con quái vật “Nấm đầu người”. Số lượng nhiều lắm, phải đến hơn một trăm con cùng nên. Bọn chúng đứng sát với nhau, chặt cứng rồi quây thành một vòng tròn, ăn nấp sâu vào góc khuất trong siêu thị. Nếu ở bên ngoài nhìn vào thì hắn sẽ không thể thấy được.

Đáng sợ nhất là trong đàn quái, hắn thấy có hai con có kích cỡ lớn hơn những con còn lại rất nhiều, đây chắc chắn là loại đã biến dị rồi. Con thứ nhất đứng gần hắn nhất, chắn trước mặt đám quái vật. Nó cao phải đến gần hai mét, cơ thể là từng đồng những bó cơ cuộn cuộn được tạo thành bởi rễ cây quấn chặt lấy nhau, lớp ngoài cùng được bọc bằng vỏ cây giống như bộ giáp vậy. Hai cánh tay có kích cỡ lớn nhất, nhìn đầy tính bọc phá và hoàn thiện đến mức gần như không nhận ra được là tạo thành bởi rễ cây. Trên đầu là khuôn mặt hết sức dữ tợn, làn da không còn nữa mà thay vào đó là những mảng nhoe nhoe như vỏ cây. Đằng sau lưng thì lồi lên từng bọc to tướng, chắc là những bọc nấm được bảo vệ. Con quái này chắc là dạng bọc phá như hắn từng gặp tối hôm ấy, nhưng nó đã tiến hóa mạnh hơn nhiều.

Con còn lại đang đứng ở tầng trên nhìn xuống thì có hình dáng khác biệt hoàn toàn, nó không còn giữ hình dáng cũ của con người nữa mà biến đổi thành giống như một con quái vật ngoài hành tinh. Cơ thể của nó cao lớn, nhưng không to bè mà rất thon gọn với bốn chi mảnh khảnh dài ngoẵng có kết cấu rất đặc biệt. Phần lưng kéo xuống dưới có một cái đuôi dài rất to, nhìn giống như xương sống của con người, nhưng đã được cải tạo bởi nhiều sợi rễ cây quấn quanh, và đâm ra tua tủa gai nhọn. Phần đầu khá nhỏ, phía trước mặt là bộ hàm răng mới nhọn hoắt cực kì dữ tợn đang nhỏ dãi xuống, còn kéo dài về đằng sau là những bọc nấm nổi cộm lên, dấu hiệu đây là một con quái vật “Nấm đầu người” biến dị không thể lẫn được.

Tất cả bọn quái vật lúc này đang hướng ánh đồ ngầu khóa chặt lấy hắn, một số con thì rống lên tỏ vẻ hết sức nôn nóng, nhưng bọn chúng không dám lập tức xông lên. Việc này chắc chắn là do hai con “quái vật biến dị” kia kiềm chế rồi. Nhìn vào ánh mắt của chúng, hắn cảm nhận thấy mình giống như con mồi nhỏ bé bị kẻ săn mồi trêu đùa trước khi ăn vậy.

“Graooo... Gruuuu...”

“GẤU... Gừrur...” – Quái vật rất đông, nhưng con Lu không hề tỏ ra sợ hãi. Nó dũng cảm đứng chặn trước mặt hắn rồi nhe răng gầm gừ thị uy, sẵn sàng tấn công bất cứ thứ gì lao tới, bảo vệ chủ nhân của mình.

Tim đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mồ hôi của hắn rỉ ra như mưa. Xiết chặt cái rìu trong tay, ánh mắt đảo khắp xung quanh, hắn chậm rãi bước lùi lại đằng sau. Hắn không biết lũ quái vật muốn vờn mình bao lâu. Nhưng hắn muốn lợi dụng điểm này để rời khỏi đây, dù hi vọng là rất mong manh.

“Cộp! Xoẹt! Xoẹt!” – Trong không gian bị đè nén đến ngột ngạt, tiếng bước chân của hắn không may giẫm vào túi ni-lon, rác rưởi vang lên thật rõ ràng.

Bỗng hắn cảm thấy có ánh mắt dị dạng đổ ẹt tới mình nên vội quay đầu nhìn tới thì thấy hai con “quái vật biến dị” đang dùng ánh mắt giống như trêu tức, khinh thường, mỉa mai hành động chạy trốn của hắn. Đồng thời bọn chúng rú lên một tiếng, những con quái thường như nhận được mệnh lệnh mà chậm rãi áp sát hắn tạo áp lực.

Hai con “quái vật biến dị” đang muốn chơi trò mèo vờn chuột với hắn.

Bị một đàn quái vật đông nghịt bao vây, trong đó còn có hai con “quái vật biến dị” liền, tình huống của hắn đã tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa. Đến lúc này, hắn mới hiểu thật sự rằng, tại sao bên ngoài lại lắm mảnh xương của người chết đến vậy và trước cửa siêu thị đồ ăn sao lại rơi vãi dần vào bên trong. Đó không phải do trận động đất gây nên, mà là chính bọn quái vật đáng sợ này sẵn mồi ăn thịt tạo ra. Đáng lẽ, hắn phải chú ý hơn mới phải, bởi mấy hôm nay thực vật phát triển nhanh đáng sợ, bao phủ mọi nơi thì mấy miếng xương từ lâu không thể lộ ra không khí được. Còn nữa, chuột nhiều thế này thì đồ ăn chắc chắn sẽ không lành lặn rơi ở chỗ thoáng cho hắn dễ dàng nhặt vậy. Hắn tưởng mình đã rất cẩn thận, nhưng không ngờ thế vẫn chưa đủ. Hắn còn thiếu kiến thức cực kì quan trọng nữa.

Đó là sinh tồn.

Nếu hôm nay có thể thoát thì đây sẽ là một bài học vô cùng đáng giá dành cho hắn.

Lặng lẽ rút một mũi tự chế trước kia học cơ khí hắn làm chơi bên cạnh ba lô ra. Hít sâu một hơi, ánh mắt của hắn vẫn đầy tơ máu hồ lớn:

“LU! CHẠY!”

“VÚT!!!” – Đồng thời trong lúc hét, hắn vung tay đập mũi thương bay tới hướng con “quái vật biến dị” gần nhất.

Sau đó, bất chấp tất cả, Tân quay đầu cùng với con Lu chạy nhanh về phía trước.

Đám quái hơi sững sờ về hành động bất ngờ của con mồi nên ngăn ra. Bình thường, những kẻ khác đến được đây, nhìn thấy bọn chúng như thế này, đều

sợ đến tê liệt. Số ít thì lập tức quay ngoắt cắm đầu cố gắng chạy trốn. Còn kẻ dám phản kháng rồi chạy thì đây là lần đầu tiên.

“Vù... Cốp...” – Mũi thương bay nhanh tới đâm vào lớp giáp của con “quái vật biến dị bọc phá”. Nó không gây ra một chút xúu tổn thương nào cho con quái mà bắt lực rơi xuống đất.

“Keng...”

Một giây sau bọn quái vật mới kịp phản ứng, nhanh nhất là con “quái vật biến dị bọc phá”. Bị hấn phóng mũi thương tấn công, nó cảm thấy đây là sự khiêu khích trắng trợn của con mồi nhỏ yếu nên cực kì tức giận.

“GRAOOOOO!!!” – Rống lên một tiếng rõ to, con quái dùng hai cánh tay to lớn được tạo thành bởi những bó rễ cây quấn quanh bóc một cái quây hàng lên rồi đập tới.

“Gaooo.... Guuuu... Gầmm...” – Những con quái thường nghe thấy tiếng rống của con “quái vật biến dị” bỗng như được tiêm thuốc kích thích. Bọn chúng điên cuồng gào rú rồi ồ ạt xông lên.

“VÙ... VÙ...” – Cú ném với lực quá mạnh khiến cái quây hàng xé gió bay tới nhanh như lưu tinh.

Vừa chạy được mấy bước, hấn đột nhiên cảm thấy rợn tóc gáy, cảm giác nguy hiểm tột độ từ đằng sau ập tới. Đứng trước khoảnh khắc sinh tử, bản năng sinh tồn của hấn bỗng thức tỉnh. Theo phản xạ, hấn nghiêng người dậm chân bắn về phía trước dù không biết phía sau mình là cái gì.

Gần như ngay trong khoảnh khắc Tân tung người bay ngang đấy thì cái gian hàng sượt qua đầu hấn trong gang tấc. Trên không trung, hấn có thể cảm giác được rõ ràng dòng khí lưu mạnh mẽ thổi bay tóc mình.

“RẦM...” – Trượt mục tiêu, cái quây hàng bay nhanh về phía trước rồi đập vào cánh cửa kính lớn của siêu thị.

“CHOANG...” – Cánh cửa lập tức vỡ tan, các mảnh kính rơi xuống bắn tứ tung dưới nền nhà.

Theo quán tính lúc bắn người, Tân trượt trên mặt đất rồi lao thẳng vào những mảnh kính vẫn còn đang rơi vỡ. Hấn vội vòng hai tay lên che đầu.

“Sụt! Phập! Phập!” - Những mảnh kính rơi xuống lập tức cứa rách tay hấn, một số còn lọt qua khe đâm vào đầu chảy máu.

“Rầm!” – Đến cuối cùng, hấn va lưng vào cái quây hàng thì mới dừng lại.

“Gâu... Gâu...” – Vừa cố gắng dựng người đứng lên để chạy tiếp thì ở phía trước con Lu đột nhiên sủa ầm ĩ. Rồi ngay sau đó, hấn lại cảm thấy cảm giác tử vong bao phủ toàn thân.

Không kịp suy nghĩ, hấn lập tức co người đạp chân lặn vài vòng trên mặt đất.

Ngay trong tích tắc lúc Tân xoay người, một bóng đen khổng lồ liền giáng xuống vị trí hấn nằm ban đầu.

“UỖNH!!!” – Chấn động vang lên dữ dội như một trận động đất nhẹ, dưới nền nhà nơi bóng đen tiếp xúc liền lún xuống rồi nứt vỡ như mạng nhện.

Vội ngoái đầu liếc về đằng sau nhìn, hấn liền kinh hồn bạt vía khi thấy “con quái vật biến dị bọc phá” đã ngay sát đằng sau mình và đang đưa tay chụp tới. Cẩn rằng, hấn đạp mạnh hai chân bắn lên phía trước một đoạn.

“Rầm!”

Thành công tránh thoát cú vỗ của con quái vật, hấn không kịp ngoái đầu nhìn lại mà lao nhanh về phía trước chạy đi.

“GRAOOOOO!!!” – Liên tục để con mồi nhỏ bé vuột mất, “con quái vật biến dị bọc phá” vô cùng giận dữ. Nó rống to lên một tiếng rồi đuổi theo.

“Graooo... Gruuu... Gruuuu”

Ngay sau “con quái vật biến dị bọc phá”, những con quái thường cũng đã lao tới, rồi tràn qua cửa siêu thị nhắm hướng con mồi đuổi giết.

Đến lúc này, “con quái vật biến dị” còn lại mới hành động. Nó thu mình chùng chân xuống tụ lực, rồi đến khoảnh khắc thích hợp, con quái liền đạp chân búng mạnh.

“Uỳnh...” – Nền nhà sau khi con “quái vật biến dị” dậm chân bay đi xong liền vang lên âm thanh nứt vỡ.

“VÈO!!!” – “Con quái vật biến dị” bay vút đi qua đầu đám quái vật thường bên dưới nhanh như tia chớp.

Chỉ vài tích tắc sau, tấm lưng nhỏ bé của con mồi đã hiện ra trong mắt nó. Nhìn vào cái cổ nhỏ, nó xoay người trên không trung rồi vùng đuôi quật tới.

“VÚT!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đến giới hạn và khoảnh khắc cuối cùng

Nghe thấy tiếng xé gió như lưỡi hái tử thần sắp cắt cổ, lòng tơ của Tân dựng đứng lên. Bản năng sinh tồn mạch bảo, hắn lập cúi đầu xuống rồi lăn vài vòng dưới mặt đất. Thực hiện một loạt thao tác tránh né trong tích tắc xong, hắn vội ngẩng đầu lên nhìn kẻ tấn công. Khi biết được đối tượng là gì, mặt hắn liền tái mét trắng nhợt đi. Đó là, con “quái vật biến dị” thứ hai, có hình dáng như sinh vật người ngoài hành tinh. Nó vừa mới lao tới với tốc độ nhanh đến không tưởng và đuôi quất hất hắn xong.

Tuy hắn may mắn né được đòn tấn công chí mạng, nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc. Con quái ra đòn hụt xong, nó liền thuận thế xoay một vòng rồi bật nhảy chồm tới. Nhìn hình ảnh bộ hàm nhọn hoắt của con quái phóng to trong mắt mình, hắn xiết chặt cái rìu trong tay, hai mắt vẫn đầy tơ máu đập tới.

“Vù... Vù... Phập...” – Lưỡi rìu quăng trúng đích, nhưng không có bao nhiêu tác dụng, con quái vẫn vồ tới với một tốc độ cực nhanh.

Không thể tránh kịp được nữa, hắn gồng mình vận sức đến mức gân xanh nổi lên. Co chân lại, hắn chuẩn bị tung một cú đập thẳng vào mặt con quái vật ghê tởm này. Ngay trong khoảnh khắc lòng bàn chân sắp tiếp xúc với hàm răng sắc nhọn của con quái. Với cái miệng mở rộng, hắn có nguy cơ sẽ bị đứt mất chân sau và chạm thì bất ngờ một bóng đen lao tới nhanh như lưu tinh.

“ẦM!!!” – Bóng đen đâm rầm vào con quái với lực đạo cực mạnh.

“Bành! Bành!” - Kết thúc va chạm, cả hai lập tức bị phản lực đánh văng đi theo hai hướng ngược nhau.

Bóng đen cứu hắn không phải ai xa lạ mà chính là con Lu. Sau khi tông ngã con “quái vật biến dị tốc độ”, nó vội vàng trở mình đứng dậy rồi lao tới đứng chắn trước mặt hắn nhe răng gầm gừ.

Bị cản lại bởi con “quái vật biến dị tốc độ”, ở đằng sau Tân những con quái khác đang nhanh chóng rút ngắn khoảng cách. Đặc biệt là con quái vật bộc phá, chạy đến tầm thích hợp, nó liền bóp một cái ô tô con lên rồi đập tới.

Lập tức thu cái rìu về trong tay, hắn hô lớn lên với con Lu:

“LU! CHẠY NGAY!” – Trong lúc nói, hắn đồng thời xoay người đứng dậy rồi cầm đầu chạy tiếp.

“UYNH!!!!” – Ngay khi Tân vừa rời khỏi vị trí được vài bước thì ngay sát đằng sau chiếc ô tô con liền giáng xuống. Va chạm mạnh khiến đất đá bắn văng đi xung quanh, và không may hắn bị trúng một vài viên vào lưng đau đớn.

Cấn chặt răng chịu đựng, hắn điên cuồng tăng tốc chạy song song với con Lu. Do chịu kích thích sinh tử, hắn vừa mới đột phá giới hạn tốc độ của bản thân.

Ở phía sau, “con quái vật biến dị bộc phá” nhìn thấy con mồi nhỏ bé lại tránh được đòn tấn công của mình. Nó giận dữ vô cùng gào to lên một tiếng rồi đổi cách di chuyển.

“GAOOOOO!!!”

“Uỳnh...” – Đám đôi tay khổng lồ của mình xuống lòng đường, con quái mượn lực tung người bắn về phía trước để rút ngắn khoảng cách.

“Gaooo... Gruuu...” – Ngay sát phía sau con quái biến dị bộc phá, đàn quái thường cũng ào ào xông lên. Nhưng tốc độ của bọn này không được tốt lắm, thua xa Tân và con Lu nhiều.

Đứng trên một đồng cỏ nát nhô cao, con “quái vật biến dị tốc độ” dùng ánh mắt đỏ ngầu khát máu khóa chặt lấy Tân. Nó đang cảm thấy thật thú vị. Từ ngày cơ thể nó biến đổi hoàn toàn thì đây là lần đầu tiên nó được hưởng thụ cảm giác săn mồi là như thế nào. Những con mồi trước quá yếu đuối và dễ dàng kết liễu khiến nó không thể cảm nhận được điều đó. Nó đã có một trí thông minh, thoát khỏi sự ràng buộc của bản năng. Nó muốn rèn luyện kĩ

năng sát thủ của mình đến mức cao nhất. Gặp con mồi thú vị thế này, nó không muốn kết liễu ngay trong chớp nhoáng, mà phải từ từ hành hạ đến khi thỏa mãn mới thôi.

“Récccc!!!” – Rú lên một tiếng quái dị, “con quái tốc độ” phóng đi khỏi chỗ đứng nhanh mức tạo thành tàn ảnh đằng sau đuổi theo con mồi.

.....

Cắm đầu điên cuồng chạy ở phía trước, một thời gian sau, Tân bắt đầu cảm thấy tức ngực khó thở. Ban đầu, hắn định chạy vào chỗ khu dân cư, nơi có nhiều tòa nhà, đóng đồ nát là vật cản tự nhiên để cắt đuôi đám quái vật nhưng không được. Bởi vì, những chỗ ấy cũng tràn ra quái vật “Nắm đầu người” chặn đường hắn. Có lẽ bọn chúng bị thu hút bởi động tĩnh quá lớn gây ra khi đàn quái rượt theo hắn. Gặp những điểm không có quái, hắn định đột phá thì con “quái vật biến dị tốc độ” lại bất ngờ xuất hiện tấn công. Nó cực kì đáng ghét, không chỉ ngăn hắn chạy trốn, mà cứ đánh hụt xong cái là lần mất ngay. Hắn và con Lu dù rất cố gắng, nhưng không có cách nào để phản công, cũng như bỏ rơi đàn quái vật đằng sau.

Không còn cách nào khác, hắn bị ép phải chạy giữa lòng đường lớn trong khi đám quái vật đằng sau ngày một đông hơn. Tình huống, hắn còn phải hết sức vất vả né những vật thể khổng lồ bay tới do con “quái vật biến dị bộc phá” đáp tới. Đứng trước nguy cơ sinh tử, phản xạ của hắn tăng lên với tốc độ đáng kinh ngạc. Hắn tiến bộ, nhưng con “quái vật biến dị tốc độ” cũng tiến bộ nhanh không kém. Càng ngày tần suất tấn công của nó càng nhiều hơn, đòn đánh tới từ nhiều góc độ khác nhau và ngày càng hiểm hóc khó né. Nó đang lấy hắn làm công cụ để rèn luyện kỹ năng săn mồi. Đến khi nó hoàn thiện, khắc phục được nhược điểm phải dừng lại, chừng một nhịp để ra đòn chuẩn xác thì hắn sẽ chắc chắn phải chết.

Dần dần, cơ thể của hắn đạt đến cực hạn, hai chân nặng như đeo chì còn mắt thì mờ dần đi. Mồ hôi vã ra như mưa, quỵệt với máu chảy vào mắt xót vô cùng mà hắn không dám giơ tay áo lên lau. Bởi vì, chỉ cần lơ là một giây thôi, hắn sẽ phải ôm hận với con “quái vật biến dị tốc độ” ngay. Không nhìn thấy nó, nhưng hắn biết, chắc chắn nó đang quanh quẩn ở chỗ nào đó quanh đây rình rập chờ cơ hội đánh lén.

Đang chạy, đột nhiên trước mặt hắn xò ra vài con quái vật chặn đầu. Hắn định lách mình tránh qua để chạy tiếp thì ở phía sau, “con quái vật biến dị tốc độ” lại xuất hiện chớp nhoáng rồi quăng đuôi tấn công.

“VÚT!!!”

Hai mắt vằn đầy tơ máu, hắn vật lực tung người bật lên cao về phía trước. Khi sắp va chạm vào con quái trước mặt, hắn nghiêng rằng đập mạnh hai chân vào ngực nó.

“Bành!” – Mượn lực, hắn co người lộn một vòng trên không trung bắn về đằng sau.

“BÓP!!!” – Ngay trong khoảnh khắc hắn đang bay lộn trên không trung đó thì ở phía sau, cái đuôi của con “quái vật biến dị tốc độ” lướt qua bên dưới đập mạnh vào ngực con quái thường một lần nữa.

“Bành... Bành... Bành...” – Lực đạo cực mạnh làm ngực con quái thường sụp một mảng, một ít nội tạng còn sót lại văng ra từ miệng. Con quái bay về đằng sau va đập với vài đồng bạn làm tất cả ngã xuống.

Vừa tiếp xúc với mặt đất xong, ngẩng đầu lên hắn liền nhìn thấy “con quái vật biến dị tốc độ” trước mặt. Không kịp suy nghĩ, hắn xiết chặt cái riu trong tay đến mức gân xanh nổi lên, vung tay chặt xuống. Ở gần đó, con Lu cũng xông tới cùng lúc tấn công.

“Vụt!”

Hắn chém hụt và con Lu cũng vồ hụt. “Con quái vật tốc độ” đã biến mất khỏi chỗ cũ nhanh đến đáng sợ. Chắc nó lại kiếm một chỗ nào đó ẩn nấp để đợi chờ cơ hội cho lần tấn công tiếp theo. Không kịp thờ dốc, hắn vừa chừng lại một tí thì từ đằng sau vang tới tiếng xé gió của một vật nặng đang bay.

“UỖNH!!!”

Bật khỏi chỗ cũ lăn vài vòng dưới đất, hắn thành công tránh né đòn đồ nát bay tới. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu hắn né qua những vật thể này rồi. Con “quái vật biến dị bộc phá” luôn chớp cơ hội rất nhanh và không biết mệt mỏi, cả đàn quái đuổi theo nữa, hắn chậm lại trong khi bọn chúng vẫn miệt mài đuổi theo với tốc độ không khác lúc đầu là mấy. Hắn né được khối lớn, nhưng những mảnh vụn nhỏ bắn ra từ dư chấn thì không thể.

Cho nên lúc này hai cánh tay của hắn dùng để che đầu, bảo vệ chỗ yếu hại đã xây xước đỏ thẫm máu. Vết thương không nặng, nhưng cứ liên tục bị bào mòn thế này sẽ khiến hắn mất máu đi rất nhanh. Các bó cơ trên khắp người bắt đầu nổi lên triệu chứng đau nhức cho thấy cơ thể hắn đã quá tải. Trong khi đó, chỗ thực phẩm hắn ăn từ sáng sớm đến giờ đã tiêu hao gần như hết sạch. Nếu không phải, sức chịu đựng của hắn được rèn luyện rất nhiều từ những lần vượt qua giới hạn sinh tử lúc trước thì đã kết thúc lâu rồi. Hai mắt thỉnh thoảng cứ nhòe đi từng đợt, đầu hắn thì liên tục ong ong choáng váng. Hắn bắt đầu có chút tuyệt vọng, muốn buông xuôi tất cả để không phải chịu đau đớn nữa.

Khi Tân vừa ngẩng ra một thoáng thì dị biến phát sinh.

“VÚT!!!” – Con “quái vật biến dị tốc độ” chớp thời cơ bất ngờ xuất hiện sau lưng hắn rồi vung đuôi quật vào cái đầu nhỏ bé.

“BÀNH!!!” – Trong giây phút hắn chưa kịp phản ứng thì con Lu đột nhiên hiện ra chắn trước mặt, chặn đòn tấn công chớp nhoáng này.

“Uỳnh...” – Trúng đòn, con Lu bị đánh bay vọt qua đầu hắn rồi rơi xuống cách một đoạn không xa.

“Ầng ằng... Ầng ằng...” – Kêu lên đau đớn, con Lu gắng gượng đứng dậy để tiến lại bảo vệ chủ nhân tiếp. Một bên vai nó, nơi bị con quái quật trúng bị

kéo mất một mảng thịt khá to và máu bắt đầu chảy ra rất nhiều.

Chứng kiến đồng bạn của mình bị thương, nghe tiếng kêu đau đớn thảm thiết, trong đầu hắn lóe lên một cái rồi thức tỉnh khỏi mê man. Hai mắt vằn to máu, hắn gào lên như một con dã thú rồi quay người vùng vẫy bỏ xuống.

“AAAA!!!”

“VÚT!!!” – Nhất chém lại hụt, con “quái vật biến dị tốc độ” đã biến mất khỏi chỗ cũ chỉ để lại dấu chân hằn rõ dưới đất khi phát lực.

Ở đằng xa, khi Tân chứng lại vài giây, con “quái vật biến dị bộc phá” đã nhanh chóng áp sát gần lại. Đến khoảng cách thích hợp, nó đâm hai cánh tay không lồ xuống đất mượn lực để tung người bay lên không trung.

Từ trên cao, con quái vật chụm hai tay lại giáng xuống như một viên lưu tinh. Mục tiêu là thân hình nhỏ bé của con mồi.

“UỖNH!!!”

Đòn tấn công của con quái trượt. Trước giây phút sắp bị đè nát đó, may mắn hắn đã kịp phản ứng. Quăng rìu cho nó ghim vào đồng cỏ nát phía trước, hắn giật mạnh tay đồng thời thu sợi dây để cơ thể mình bị kéo bay đi đột ngột khỏi vị trí cũ.

“GRAOOOO!!!” – Đòn đánh trượt mục tiêu, con “quái vật biến dị bộc phá” vô cùng tức giận rống lên một tiếng rồi chuẩn bị cho một đòn tấn công trời giáng nữa.

Vừa trở mình đứng dậy, hắn gắng gượng nén cảm giác khó chịu lại rồi khàn giọng hô lên:

“LU... Chạy...”

Hắn không muốn chết, chết một cách đau đớn khổ sở thế này. Lúc này, trong đầu hắn không nghĩ được cái gì nữa. Hắn chỉ biết rằng khi mình chết đi thì đồng bạn qua cảm bên cạnh cũng sẽ chết theo. Hắn phải sống, nỗ lực đến cùng để sống, không vì cái gì cả, đơn giản chỉ để đồng bạn của mình không phải hi sinh một cách vô ích. Con Lu nếu có một mình thì chắc chắn nó đã thoát từ lâu, không chỉ vì tốc độ nhanh, mà bọn quái vật cũng không có hứng thú nhiều với nó. Nhưng nó đã ở lại, sẵn sàng dùng thân mình để bảo vệ chủ nhân. Nó như muốn nói cho hắn phải cố gắng đến cùng, không được từ bỏ dù có đau đớn hay mệt mỏi thế nào. Hắn đã hiểu được và sẽ thực hiện điều đó.

“Hộc... Hộc... Hộc...” – Thở ra hồng hộc, Tân dùng tất cả sinh mạng của mình cầm đầu chạy về phía trước.

Ở bên cạnh, con Lu khập khiễng chạy song song với hắn. May mắn vết thương nhìn qua bên ngoài có vẻ kinh khủng, nhưng nó chưa động đến xương cốt nên con Lu vẫn có thể chạy tiếp được, nhưng tốc độ chậm hơn trước nhiều.

“Rầm”

“Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...”

“Graooo... Gruuu... Gruuu...”

Phía sau cả hai, đàn quái vật kéo đến ngày một gần và con “quái vật biến dị bộc phá” thì liên tục bốc vật cản đập tới. Con “quái biến dị tốc độ” vẫn chưa tấn công lần nữa, chắc nó đang chờ khoảnh khắc cuối cùng để kết liễu.

Dưới lòng đường lớn, thân hình của Tân và con Lu xiêu vẹo cố gắng chạy về phía trước. Vật cản đập tới rất nhiều, nhưng theo một cách thần kì nào đó, hắn may mắn lần người né được trong gang tấc. Theo thời gian, tốc độ của hắn ngày một chậm lại. Khi sắp đến khoảng cách mà con “quái vật bộc phá” có thể tung người tấn công thì con “quái vật tốc độ” lại đột nhiên xuất hiện phía sau lưng hắn.

Ngắm chuẩn vào thân hình nhỏ bé của con mồi, con “quái vật biến dị tốc độ” vùng đuôi tung đòn kết liễu.

“VÚT!!!”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Sơ cứu và bắt đầu di chuyển

Nấp trong một chiếc xe bán tải đỗ bên lề đường gạch nhỏ chật hẹp, Tân thò đầu qua cửa kính nhìn ngó khắp xung quanh một lượt. Mấy giây sau, không thấy có mối nguy hiểm nào, hay cái gì khả nghi, hắn mới rút đầu lại. Kéo khóa, mở ba lô, hai tay hắn run run móc mấy gói đồ khô ra. Gấp gáp bóc vỏ, hắn chia sẻ với con Lu rồi cả hai ngấu nghiến nhai nuốt.

Vài phút trước, sau khi cất đuôi được đàn quái vật và cảm thấy bọn chúng không đuổi theo mình nữa, hắn đã quyết định dừng lại nghỉ ngơi. Chút sức lực hồi phục cấp tốc sau khi thức tỉnh năng lực lần hai đã cạn kiệt, hắn bây giờ không chỉ cảm thấy đói đến choáng váng, mệt mỏi rã rời, mà cơ thể còn lạnh run lên từng đợt. Ở bên cạnh, tình hình của con Lu cũng không được tốt lắm nên hắn phải tìm kiếm chỗ trú ẩn tạm thời ngay. Nhìn ngó xung quanh một tí, hắn nhanh chóng chọn chiếc xe bán tải này, vì nó ngay trong tầm mắt, có vẻ kín đáo và có thể dễ dàng thoát ra chạy trốn tiếp khi có nguy hiểm bất ngờ xuất hiện.

Ở bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã rất to, cơn mưa rào như trút nước không có bất kì dấu hiệu nào là sẽ dừng lại. Nhiệt độ hạ xuống khá thấp, gió đã ngừng thổi và tiếng sấm sét cũng không còn nữa. Trong xe bán tải, hắn và con Lu run rẩy khó khăn nhai nuốt thức ăn vào bụng. Đồng đồ khô lạnh lẽo này thật khó ăn, nhất là khi hai hàm răng cứ đánh vào nhau lách cách thế này. Móc mấy lọ thịt lợn đóng hộp ra, hắn giắt nắp rồi ngửa cổ uống nước sốt bên trong thay cho nước. Ngồi bên cạnh, con Lu ngửi thấy mùi thịt liền ngừng đầu hướng ánh mắt đáng thương nhìn hắn. Không để cho đồng bạn của mình phải chờ đợi, hắn nhanh chóng mở hộp khác rồi đưa cho con Lu ngay.

Một lát sau, khi đã ăn hết một phần ba đồng đồ trong ba lô thì cuối cùng hắn cũng cảm thấy lưng lưng bụng. Dừng lại, hắn không ăn nữa mà lấy ít đồ bóc thêm cho con Lu. Hôm nay, nó đã hi sinh bản thân cứu hắn rất nhiều lần nên cần phải ăn nhiều hơn. Còn hắn, dù rất muốn ăn nữa, nhưng phải cố gắng nhịn lại, bởi số thức ăn ít ỏi mới lấy được không còn nhiều. Với tình hình bây giờ, hắn biết rằng muốn kiếm thêm đồ ăn là cực kì khó khăn. Hắn không ngờ được rằng, bọn quái vật tiến hóa nhanh đến đáng sợ như thế này. Mới hôm qua thôi, bọn chúng vẫn còn đứng vật vờ khắp nơi, lao tới tấn công vào chỗ phát ra động tĩnh như bản năng. Thế mà hôm nay, lũ quái đã tự biết tụ thành đàn, ẩn nấp trong góc khuất của các tòa nhà để sẵn mồi.

Bỗng một làn gió lạnh lùa vào trong xe làm hắn rung mình run lên cắt đứt mạch suy nghĩ. Trở về với thực tế, hắn nhìn lại bộ quần áo ướt đẫm nước của mình mà cảm thấy không ổn. Tuy có chút thức ăn vào bụng, hắn khỏe lên, không còn cảm thấy lạnh buốt như lúc trước nữa. Nhưng ngâm nước lâu sẽ khiến hắn rất dễ bị ốm, mà ốm bây giờ là điều cực kì nguy hiểm. Cơ thể hắn mà rơi vào tình trạng suy nhược, không thể hành động được như ý muốn là đã cách cái chết không xa. Phải tìm một bộ quần áo khác để thay ngay, tiếc rằng trước khi đi, lúc chuẩn bị hắn không cho vào trong ba lô.

Ngoài đầu, tìm kiếm trong xe, hắn hi vọng chủ nhân cũ sẽ để lại gì đó hữu dụng cho mình. Tìm tòi một tí, hắn vui mừng mỉm cười khi thấy ở ghế sau ô tô có một cái áo khoác mỏng cùng vài chai nước lọc giắt cạnh cửa xe. Ăn đồ khô xong đang khát, hắn vội với lấy chai nước mở ra rồi ngửa cổ tu ừng ực. Cúi xuống, thấy con Lu cũng muốn uống, hắn liền lấy một cái vỏ hộp ăn xong lúc này, đổ nước vào rồi đưa cho nó. Xong xuôi, hắn lập tức cởi áo mình ra rồi mặc cái áo khoác kia lên.

Thở phào một hơi, thay áo xong, ấm áp hơn hẳn, còn cái quần và đôi giày ướt nữa, tí nữa hắn tính sau vậy. Lọc lại khắp nơi, hắn tìm xem còn thứ gì khác không thì may mắn phát hiện trong ngăn đồ phía trước ngoài mấy thứ linh tinh ra, còn có một túi cứu thương nhỏ nữa. Hộp cứu thương cũ của hắn sau khi sơ cứu cho hai mẹ con đã sắp hết rồi, tìm thấy cái này đúng là kịp thời.

Lập tức kéo khóa mở ra, hắn phần khởi khi thấy bên trong hộp cứu thương, ngoài bông băng, dung dịch sát trùng... còn có cả thuốc đỏ để cầm máu nữa.

- Táp! Táp! Táp! – Hắn đang loay hoay với túi cứu thương, ở bên cạnh bỗng vang lên tiếng động.

Cúi xuống nhìn lại, hắn thấy con Lu đang liếm lông và vết thương của mình. Nó chắc là đang rất đau đớn, nhưng không rên lên một tiếng khiến hắn cảm thấy ghen ngào trước ngực. Không để nó làm thế tiếp, hắn phải sơ cứu cho con Lu ngay.

Trước tiên, hắn lấy cái áo thu đông vừa thay ra của mình, vắt khô rồi lau sạch nước trên lông con Lu. Sau đó, hắn bắt nó nằm im để dùng dung dịch sát trùng làm sạch vết thương. Mỗi lần dùng nước sát trùng đổ vào vết thương là cơ thể con Lu lại run bắn lên từng đợt làm hắn xót ruột vô cùng. Cẩn rằng, hắn đẩy nhanh tốc độ. Mấy chục giây sau, khi đã rửa sạch đất cát và máu bắn quanh miệng vết thương, hắn liền lấy lọ thuốc đỏ rắc lên rồi quấn băng gạc bao quanh vết thương thế là tạm ổn.

Sơ cứu tốt cho con Lu xong, hắn mới có thời gian để ý lại vết thương trên người mình. Lúc trước, con “quái vật biến dị tốc độ” có tung một đòn cực mạnh vào ngực hắn, nhưng may mắn cái ba lô đã cản không cho đuôi gai tiếp xúc với da thịt nên miệng vết thương chỉ có vết bầm tím không nặng. Hai cánh tay, cùng với mu bàn tay của hắn thì bị đất đá và đập sứt xát khắp nơi. Miệng vết thương tuy nhìn đáng sợ, nhưng chỉ là ngoài da, không tổn thương sâu vào cơ và xương ảnh hưởng hoạt động nên hắn chỉ rửa sạch, rắc thuốc đỏ lên rồi quấn băng bảo vệ là xong.

Nặng nhất phải là ở phía sau lưng của hắn, nơi con quái phản đòn vào lúc sắp chết. Cởi áo khoác ra, hắn xoay lưng nhìn qua gương chiếu hậu ô tô, quan sát vết thương mà cảm thấy rùng mình. Những chỗ bị đuôi gai của con quái đập vào giờ đây đã bị bóc đi một mảng da thịt khá sâu, miệng vết thương loét ra, trắng bệch do máu bị nước mưa rửa trôi. Cẩn rằng chịu đựng đau xót, hắn cấp tốc xử lý vết thương.

Xong xuôi, Tân mặc áo khoác lại rồi ngừng đầu nhìn ra bên ngoài. Không biết từ bao giờ, cơn mưa rào dữ dội đã đột ngột dừng lại chỉ còn lất phất vài hạt nhỏ. Bầu trời vẫn u ám xám xịt dày đặc mây đen giống như lúc nào cũng có thể mưa tiếp vậy. Không khí thì ngày một lạnh hơn, nên dù đã thay áo khoác nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi rét. Sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi, ăn uống, sức lực của hắn cũng đã hồi phục được khá khá không còn đáng ngại như lúc trước nữa. Ở bên cạnh, con Lu sau khi ăn và sơ cứu vết thương xong cũng tốt hơn rất nhiều. Đã đêm lúc hắn rời khỏi đây thôi, ở chỗ này

hắn cứ có cảm giác bất an không an toàn. Giờ đồng hồ lên xem, hắn thấy đã hơn hai giờ chiều rồi. Từ bây giờ đến hết ngày, trời sẽ tối đi rất nhanh, hắn phải nhanh chóng tính xem sẽ làm gì tiếp rồi trở về chỗ hai mẹ con An Nhiên.

Gom đồ cất vào trong ba lô, hắn đeo nó lên trước ngực. Ló đầu ra bên ngoài quan sát một tí, không thấy có mối nguy hiểm nào xung quanh hắn mới mở cửa dẫn con Lu xuống xe. Vừa đặt chân ra bên ngoài, lập tức một cơn gió lạnh ủa tới làm hắn rùng mình run lên nhè nhẹ. Ở bên cạnh, con Lu tốt hơn hắn một ít vì nó có bộ lông dày đã khô gần hết. Thế này không ổn rồi, hắn phải tìm quần áo và giày để thay ngay lập tức. Bởi cứ vậy mà đi, hắn chắc chắn sẽ không chịu được, vì nhiệt độ từ giờ đến tối sẽ ngày càng lạnh.

Môi tím tái, hắn nắm chặt cái riu dẫn con Lu bắt đầu di chuyển. Vừa ra khỏi con hẻm, đập vào mắt hắn là con đường nhỏ với hai bên là hàng quán. Nhìn vào địa chỉ trong cái bảng hiệu ngay bên cạnh dưới lòng đường, hắn thấy chỗ này là phố Cầu Diễn, cách khu trọ của mình khá xa. Khu phố này sau trận động đất vẫn còn khá nhiều căn nhà lạnh lặn, đa số đóng kín cửa chỉ có một số là mở. Ngẩng đầu lên quan sát, hắn nhắm lấy một cái Shop quần áo gần nhất mở cửa rồi cẩn thận di chuyển.

Khoảng một phút sau, hắn tiếp cận mục tiêu. Nấp sát bên mép cửa, hắn ló đầu vào bên trong quan sát. Cảnh vật hiện rõ lên trong mắt, hắn thấy bên trong có ba con quái vật “Năm đầu người” đang ẩn nấp trong bóng tối. Xem ra, hắn đã suy đoán đúng, tất cả bọn quái vật này đều tiến hóa về cách săn mồi rồi. Thế này thì bọn chúng đã nguy hiểm, nay lại càng đáng sợ hơn. Nhíu mày, hắn nghĩ cách tiêu diệt nhanh gọn ba con quái thường này để không gây ra động tĩnh lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại trong vài giây, hắn cảm thấy phương án tốt nhất vẫn là đặt bẫy rồi hắn và con Lu tiêu diệt từng con một. Quyết định như vậy xong, hắn nhìn ngó xung quanh một tí rồi nhanh chóng bắt tay vào thực hiện kế hoạch. Phóng một sợi dây từ lòng bàn tay ra, hắn dính vào mép cửa rồi cẩn thận di chuyển sang bên kia, căng dây buộc chặt vào mép còn lại cách mặt đất khoảng hai cen-ti-mét. Kiểm tra lại độ chắc chắn xong, hắn bảo con Lu vào trong dự bọn quái vật còn bản thân thì nấp ngoài cửa sẵn sàng tấn công.

Một lát sau, không có bất ngờ nào xảy ra, Tân và con Lu thành công tiêu diệt ba con quái vật một cách nhanh chóng ít gây ra động tĩnh nhất. Kiểm tra lại một lượt nữa, chắc chắn rằng bên trong không còn gì khác, hắn liền nhanh chóng đi vào trong Shop rồi tìm tòi quần áo. Thật không ngờ, lần đầu tiên hắn được đặt chân vào chỗ sang trọng lại là trong hoàn cảnh trở trêu như thế này. Trước kia, những nơi này, hắn chỉ dám ao ước nhìn ngắm từ bên ngoài mà thôi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sơ cứu và bắt đầu di chuyển

Nấp trong một chiếc xe bán tải đỗ bên lề đường gạch nhỏ chật hẹp, Tân thò đầu qua cửa kính nhìn ngó khắp xung quanh một lượt. Mấy giây sau, không thấy có mối nguy hiểm nào, hay cái gì khả nghi, hắn mới thụt đầu lại. Kéo khóa, mở ba lô, hai tay hắn run run móc mấy gói đồ khô ra. Gấp gáp bóc vỏ, hắn chia sẻ với con Lu rồi cả hai ngấu nghiến nhai nuốt.

Vài phút trước, sau khi cắt đuôi được đàn quái vật và cảm thấy bọn chúng không đuổi theo mình nữa, hắn đã quyết định dừng lại nghỉ ngơi. Chút sức lực hồi phục cấp tốc sau khi thức tỉnh năng lực lần hai đã cạn kiệt, hắn bây giờ không chỉ cảm thấy đói đến choáng váng, mệt mỏi rã rời, mà cơ thể còn lạnh run lên từng đợt. Ở bên cạnh, tình hình của con Lu cũng không được tốt lắm nên hắn phải tìm kiếm chỗ trú ẩn tạm thời ngay. Nhìn ngó xung quanh một tí, hắn nhanh chóng chọn chiếc xe bán tải này, vì nó ngay trong tầm mắt, có vẻ kín đáo và có thể dễ dàng thoát ra chạy trốn tiếp khi có nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Ở bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã rất to, cơn mưa rào như trút nước không có bất kì dấu hiệu nào là sẽ dừng lại. Nhiệt độ hạ xuống khá thấp, gió đã ngừng thổi và tiếng sấm sét cũng không còn nữa. Trong xe bán tải, hắn và con Lu run rẩy khó khăn nhai nuốt thức ăn vào bụng. Đồng hồ khô lạnh lẽo này thật khó ăn, nhất là khi hai hàm răng cứ đánh vào nhau lách cách thế này. Móc mấy lọ thịt lợn đóng hộp ra, hắn giật nắp rồi ngửa cổ uống nước sốt bên trong thay cho nước. Ngồi bên cạnh, con Lu ngửi thấy mùi thịt liền ngẩng đầu hướng ánh mắt đáng thương nhìn hắn. Không để cho đồng bạn của mình phải chờ đợi, hắn nhanh chóng mở nắp hộp rồi đưa cho con Lu ngay.

Một lát sau, khi đã ăn hết một phần ba đồng hồ trong ba lô thì cuối cùng hắn cũng cảm thấy lưng lửng bụng. Dừng lại, hắn không ăn nữa mà lấy ít đồ bóc thêm cho con Lu. Hôm nay, nó đã hi sinh bản thân cứu hắn rất nhiều lần nên cần phải ăn nhiều hơn. Còn hắn, dù rất muốn ăn nữa, nhưng phải cố gắng nhịn lại, bởi số thức ăn ít ỏi mới lấy được không còn nhiều. Với tình hình bây giờ, hắn biết rằng muốn kiếm thêm đồ ăn là cực kì khó khăn. Hắn không ngờ được rằng, bọn quái vật tiến hóa nhanh đến đáng sợ như thế này. Mới hôm qua thôi, bọn chúng vẫn còn đứng vật vờ khắp nơi, lao tới tấn công vào

chỗ phát ra động tĩnh như bản năng. Thế mà hôm nay, lũ quái đã tự biết tự thành đàn, ẩn nấp trong góc khuất của các tòa nhà để sẵn mồi.

Bỗng một làn gió lạnh lùa vào trong xe làm hắn rùng mình run lên cắt đứt mạch suy nghĩ. Trở về với thực tế, hắn nhìn lại bộ quần áo ướt đầm nước của mình mà cảm thấy không ổn. Tuy có chút thức ăn vào bụng, hắn khỏe lên, không còn cảm thấy lạnh buốt như lúc trước nữa. Nhưng ngâm nước lâu sẽ khiến hắn rất dễ bị ốm, mà ốm bây giờ là điều cực kì nguy hiểm. Cơ thể hắn mà rơi vào tình trạng suy nhược, không thể hành động được như ý muốn là đã cách cái chết không xa. Phải tìm một bộ quần áo khác để thay ngay, tiếc rằng trước khi đi, lúc chuẩn bị hắn không cho vào trong ba lô.

Ngoài đầu, hắn tìm kiếm trong xe, hi vọng chủ nhân cũ sẽ để lại gì đó hữu dụng ở đây. Tìm tòi một tí, hắn vui mừng mỉm cười khi thấy ở ghế sau ô tô có một cái áo khoác mỏng cùng vài chai nước lọc giắt cạnh cửa xe. Ăn đồ khô xong đang khát, hắn vội với lấy chai nước mở ra rồi ngửa cổ tu ừng ực. Cúi xuống, thấy con Lu cũng muốn uống, hắn liền lấy một cái vỏ hộp ăn xong lúc nãy, đổ nước vào rồi đưa cho nó. Xong xuôi, hắn lập tức cởi áo mình ra rồi mặc cái áo khoác kia lên.

Thở phào một hơi, thay áo xong, ấm áp hơn hẳn, còn cái quần và đôi giày ướt nữa, tí nữa hắn tính sau vậy. Lọc lõi khắp nơi, hắn tìm xem còn thứ gì khác không thì may mắn phát hiện trong ngăn đồ phía trước ngoài mấy thứ linh tinh ra, còn có một túi cứu thương nhỏ nữa. Hộp cứu thương cũ của hắn sau khi sơ cứu cho hai mẹ con đã sắp hết rồi, tìm thấy cái này đúng là kịp thời.

Lập tức kéo khóa mở ra, hắn phần khởi khi thấy bên trong hộp cứu thương, ngoài bông băng, dung dịch sát trùng... còn có cả thuốc đỏ để cầm máu nữa.

“Táp! Táp! Táp!” – Hắn đang loay hoay với túi cứu thương, ở bên cạnh bỗng vang lên tiếng động.

Cúi xuống nhìn lại, hắn thấy con Lu đang liếm lông và vết thương của mình. Nó chắc là đang rất đau đớn, nhưng không rên lên một tiếng khiến hắn cảm thấy ghen ngào trước ngực. Không để nó làm thế tiếp, hắn phải sơ cứu cho con Lu ngay.

Trước tiên, hắn lấy cái áo thu đông vừa thay ra của mình, vắt khô rồi lau sạch nước trên lông con Lu. Sau đó, hắn bắt nó nằm im để dùng dung dịch sát trùng làm sạch vết thương. Mỗi lần dòng nước sát trùng đổ vào vết thương là cơ thể con Lu lại run bắn lên từng đợt làm hắn xót ruột vô cùng. Cẩn rằng, hắn đẩy nhanh tốc độ. Mấy chục giây sau, khi đã rửa sạch đất cát và máu bẩn quanh miệng vết thương, hắn liền lấy lọ thuốc đỏ rắc lên rồi quấn băng gạc bao quanh vết thương thế là tạm ổn.

Sơ cứu tốt cho con Lu xong, hắn mới có thời gian để ý lại vết thương trên người mình. Lúc trước, con “quái vật biến dị tốc độ” có tung một đòn cực mạnh vào ngực hắn, nhưng may mắn cái ba lô đã cản không cho đuôi gai tiếp xúc với da thịt nên miệng vết thương chỉ có vết bầm tím không nặng. Hai cánh tay, cùng với mu bàn tay của hắn thì bị đất đá và đập sứt xát khắp nơi. Miệng vết thương tuy nhìn đáng sợ, nhưng chỉ là ngoài da, không tổn thương sâu vào cơ và xương ảnh hưởng hoạt động nên hắn chỉ rửa sạch, rắc thuốc đỏ lên rồi quấn băng bảo vệ là xong.

Nặng nhất phải là ở phía sau lưng của hắn, nơi con quái phản đòn vào lúc sắp chết. Cởi áo khoác ra, hắn xoay lưng nhìn qua gương chiếu hậu ô tô, quan sát vết thương mà cảm thấy rùng mình. Những chỗ bị đuôi gai của con quái đập vào giờ đây đã bị bóc đi một mảng da thịt khá sâu, miệng vết thương loét ra, trắng bệch do máu bị nước mưa rửa trôi. Cẩn rằng chịu đựng đau xót, hắn cấp tốc xử lý vết thương.

Xong xuôi, Tân mặc áo khoác lại rồi ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Không biết từ bao giờ, cơn mưa rào dữ dội đã đột ngột dừng lại chỉ còn lất phất vài hạt nhỏ. Bầu trời vẫn u ám xám xịt dày đặc mây đen giống như lúc nào cũng có thể mưa tiếp vậy. Không khí thì ngày một lạnh hơn, nên dù đã thay áo khoác nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi rét. Sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi, ăn uống, sức lực của hắn cũng đã hồi phục được khá khá không còn đáng ngại như lúc trước nữa. Ở bên cạnh, con Lu sau khi ăn và sơ cứu vết thương xong cũng tốt hơn rất nhiều. Đã đêm lúc hắn rời khỏi đây thôi, ở chỗ này hắn cứ có cảm giác bất an không an toàn. Giờ đồng hồ lên xem, hắn thấy đã hơn hai giờ chiều rồi. Từ bây giờ đến hết ngày, trời sẽ tối đi rất nhanh, hắn phải nhanh chóng tính xem sẽ làm gì tiếp rồi trở về chỗ hai mẹ con An Nhiên.

Gom đồ cát vào trong ba lô, hắn đeo nó lên trước ngực. Ló đầu ra bên ngoài quan sát một tí, không thấy có mối nguy hiểm nào xung quanh hắn mới mở cửa dẫn con Lu xuống xe. Vừa đặt chân ra bên ngoài, lập tức một cơn gió lạnh ủa tới làm hắn rùng mình run lên nhẹ nhẹ. Ở bên cạnh, con Lu tốt hơn hẳn một ít vì nó có bộ lông dày đã khô gần hết. Thế này không ổn rồi, hắn phải tìm quần áo và giày để thay ngay lập tức. Bởi cứ vậy mà đi, hắn chắc chắn sẽ không chịu được, vì nhiệt độ từ giờ đến tối sẽ ngày càng lạnh.

Môi tìm tòi, hắn nắm chặt cái riu dẫn con Lu bắt đầu di chuyển. Vừa ra khỏi con hẻm, đập vào mắt hắn là con đường nhỏ với hai bên là hàng quán. Nhìn vào địa chỉ trong cái bảng hiệu ngay bên cạnh dưới lòng đường, hắn thấy chỗ này là phố Cầu Diễn, cách khu trọ của mình khá xa. Khu phố này sau trận động đất vẫn còn khá nhiều căn nhà lành lặn, đa số đóng kín cửa chỉ có một số là mở. Ngẩng đầu lên quan sát, hắn nhắm lấy một cái Shop quần áo gần nhất mở cửa rồi cẩn thận di chuyển.

Khoảng một phút sau, hắn tiếp cận mục tiêu. Nấp sát bên mép cửa, hắn ló đầu vào bên trong quan sát. Cảnh vật hiện rõ lên trong mắt, hắn thấy bên trong có ba con quái vật “Nấm đầu người” đang ẩn nấp trong bóng tối. Xem ra, hắn đã suy đoán đúng, tất cả bọn quái vật này đều tiến hóa về cách săn mồi rồi. Thế này thì bọn chúng đã nguy hiểm, nay lại càng đáng sợ hơn. Nhíu mày, hắn nghĩ cách tiêu diệt nhanh gọn ba con quái thường này để không gây ra động tĩnh lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại trong vài giây, hắn cảm thấy phương án tốt nhất vẫn là đặt bẫy rồi hắn và con Lu tiêu diệt từng con một. Quyết định như vậy xong, hắn nhìn ngó xung quanh một tí rồi nhanh chóng bắt tay vào thực hiện kế hoạch. Phóng một sợi dây từ lòng bàn tay ra, hắn dính vào mép cửa rồi cẩn thận di chuyển sang bên kia, căng dây buộc chặt vào mép còn lại cách mặt đất khoảng hai cen-ti-mét. Kiểm tra lại độ chắc chắn xong, hắn bảo con Lu vào trong dự bọn quái vật còn bản thân thì nấp ngoài cửa sẵn sàng tấn công.

Một lát sau, không có bất ngờ nào xảy ra, Tân và con Lu thành công tiêu diệt ba con quái vật một cách nhanh chóng ít gây ra động tĩnh nhất. Kiểm tra lại một lượt nữa, chắc chắn rằng bên trong không còn gì khác, hắn liền nhanh chóng đi vào trong Shop rồi tìm tòi quần áo. Thật không ngờ, lần đầu tiên hắn được đặt chân vào chỗ sang trọng lại là trong hoàn cảnh trở trêu như thế này. Trước kia, những nơi này, hắn chỉ dám ao ước nhìn ngắm từ bên ngoài mà

thời.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiên Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tiễn đường diệt quái, thu thập đồ ăn

Shop quần áo này khá to, bên trong xếp đủ loại quần áo và cả giày dép nên Tân không phải tìm kiếm lâu. Chọn đại lấy một bộ quần áo nam là quần bò, áo khoác da và đôi giày thể thao, hần cấp tốc thay quần áo cũ rồi mặc lên. Toàn là những thứ đắt tiền của các hãng thời trang nổi tiếng, bảng giá ghi đến vài triệu một món, bây giờ hần lấy mặc không, nhưng chẳng có cảm giác vui mừng nào cả. Giờ mặc đẹp cho ai nhìn chứ, bọn quái vật chẳng, những người sống sót thì phải điên cuồng vật lộn để sinh tồn, làm gì còn ai để ý cái này. Mà những thứ trước kia xã hội coi là giá trị, bây giờ không đáng một đồng, không bằng cả một mẫu bánh mì nhỏ khi đói.

Thay quần áo xong, ầm ập hơn hần, hần lấy thêm vài bộ nữa cất vào trong ba lô để dự phòng. Trời đang lạnh, mà bộ lông ẩm ướt của con Lu chắc sẽ không đủ ấm nên hần mặc cho nó một cái áo khoác da nữa luôn. Xong xuôi, cả hai rời khỏi Shop quần áo ra bên ngoài. Đứng trước con đường, hần nhíu mày cúi xuống nhìn la bàn trong đồng hồ để xác định phương hướng. Bây giờ, hần phải về chỗ hai mẹ con An Nhiên ngay, bởi đã hứa với họ thì phải giữ lời. Hần không thể để cô bé đáng thương ấy chờ đợi trong lo âu, tuyệt vọng được.

Trời càng lúc tối càng nhanh, mới có ba giờ mà trông đã như năm giờ tối rồi. Con mưa rào đã tạnh, nhưng nó không ngừng hần mà chuyển sang lát phát. Trên cao, những đám mây đen không lồ trôi nhanh xoay vần liên tục. Nó khiến bầu không khí trở nên trầm thấp như có một áp lực vô hình. Gió bắc cứ từng đợt, từng đợt thổi qua khiến nhiệt độ bên ngoài giảm xuống ngày càng nhanh, như vào đầu mùa đông vậy.

Nhìn con đường đầy vũng ngập lụt sau cơn mưa và cỏ cây dày đặc trước mặt, hần xiết chặt cái riâu trong tay rồi dẫn con Lu nhanh chóng bước đi. Quãng đường từ đây về nhà hai mẹ con An Nhiên khá xa, hần phải di chuyển nhanh chứ không thể chậm rãi như trước kia được. Nhanh nhưng hần vẫn hết sức cẩn thận và cảnh giác khi giắt lên ba lô nhánh cây và khuất sau vật cản lớn.

.....

Mấy chục phút sau, hần rời khỏi khu phố Cầu Diễn đến một khu phố khác bị tàn phá nghiêm trọng. Trước kia nơi này có lẽ là điểm ăn uống vì hai bên đường tất cả các cửa hàng đều là quán ăn, nhà hàng. Thấy mấy chỗ này, lập tức trong đầu hần lóe lên ý tưởng thu thập đồ ăn. Suy nghĩ một lát, hần cảm thấy việc này khả thi rất đáng để thử nên chậm rãi chăm chú tìm kiếm mục tiêu.

Đi được một đoạn nữa, rất nhanh hần tìm được một nơi thích hợp. Đó là một quán phở bình dân vẫn còn lành lặn và cửa cũng mở toang không đóng kín như những chỗ khác. Áp sát mục tiêu, hần cùng con Lu ngó đầu hé mắt vào trong quan sát. Hình ảnh vừa rõ lên, hần liền giật mình vì thấy bên trong có đến gần chục con quái vật “Nấm đầu người” đứng lúc nhúc một đồng với nhau trong đó. Dưới nền nhà gần chỗ bọn chúng đứng là từng đồng mảnh vụn xương bị ruồi nhặng bay xung quanh nhìn rất kinh dị. Quán này không to, hần đảo mắt nhìn một vòng là thấy toàn bộ bên trong. Và mục tiêu hần muốn cũng rất nhanh hiện rõ lên trong mắt, là cái tủ lạnh to ngang nằm ngay cạnh bếp.

Nhíu mày, hần đếm số lượng quái trong quán rồi ngẫm nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Có tất cả bảy con, đều là loại quái thường, nhưng bọn này có vẻ ngoài khá hoàn thiện so với những con quái khác nhiều. Thân thể bọn chúng được rễ cây bao phủ gần hết, bộ hàm cũng được thay đổi, những cái răng mới nhọn hoắt đâm ra tua tủa trải rộng đến tận mang tai. Ước lượng với sức mạnh của mình và con Lu bây giờ, hần cảm thấy mình có thể chống lại được bọn chúng, nhưng phải đánh lẻ tẻ từng con một, chứ cả đàn cùng ập tới thì chỉ có thể chạy trốn.

Quay ra bên ngoài, hần đảo mắt nhìn một vòng xung quanh. Trong tầm mắt của hần, khu phố này còn mấy ngôi nhà lành lặn nữa, cũng là quán ăn, nhưng tất cả đều đóng kín cửa, loại cửa cuộn kéo lên kéo xuống. Những chỗ ấy, hần không biết bên trong có gì, nhưng khả năng lớn là cũng có quái vật. Nếu hần và con Lu tìm cách diệt bọn quái ở cửa hàng này thì động tĩnh phát ra liệu có thu hút những con quái khác ập tới không, như vậy thì nguy hiểm lớn quá. Nhưng chẳng lẽ lại từ bỏ, như vậy thật đáng tiếc, cái tủ lạnh kia bên trong chắc chắn sẽ có thực phẩm tươi là thịt, thứ mà hần và con Lu rất cần.

Nhắm mắt, hần hít sâu một hơi rồi nhắm nghiền trong đầu. Khi mở mắt, ánh mắt của hần đã chuyển thành kiên quyết. Không thể bỏ đi được, cơ hội như thế này không có nhiều, hần sẽ tìm cách dụ bọn quái vật ra ngoài rồi tiêu diệt từng con một. Có kinh nghiệm từ trước, việc này đối với hần và con Lu là không khó, nhưng chỉ sợ trong lúc hành động thì dị biến phát sinh. Cho nên trước đó, hần phải kiểm tra kỹ càng xung quanh và đặt bẫy cẩn thận đã. Vụ siêu thị mới đây đã cho hần một bài học to lớn, làm cái gì cũng phải chắc chắn nắm rõ được hoàn cảnh xung quanh trước đã.

Nhệ nhàng dẫn con Lu rời khỏi quán ăn này, Tân nhìn ngó khắp nơi, tìm kiếm vật cản hai bên đường để kéo tơ đặt bẫy. Tính toán số lượng quái trong quán có bảy con, hẳn đặt bốn cái bẫy. Mỗi cái bẫy cách xa nhau khoảng hơn chục mét, cao thấp khác nhau, có cái thì dưới tầm chân, cái thì ở ngang cổ đan xen lẫn nhau. Tất cả những vị trí đặt bẫy hẳn đều đánh dấu bằng cành cây để mình có thể dễ dàng nhận ra mà tránh.

Một lát sau, đặt bẫy xong hẳn quay lại kiểm tra kỹ một lần nữa. Khi đã chắc chắn bọn chúng sẽ hoạt động tốt, hẳn tiến hành bước cuối cùng là kiểm tra những cửa hàng lành lặn còn lại đang đóng kín cửa có mở ra được không. Tất cả đều không mở được, nhưng có một hai cái khi đứng trước cửa, con Lu tỏ ra rất căng thẳng, hẳn đoán bên trong có gì đó rất nguy hiểm khiến con Lu sợ như vậy nên cực kì cẩn thận.

Chuẩn bị đã hoàn tất, giờ là lúc hẳn thực hiện kế hoạch.

Hít sâu một hơi, Tân dẫn con Lu quay trở lại quán ăn, mục tiêu mà hẳn hướng tới. Ngó vào bên trong nhìn kỹ một lần nữa, khi chắc chắn rằng số lượng quái chỉ có mấy con này hẳn cẩn rằng, xiết chặt cái rìu bắt tay vào làm.

Tiến tới, hẳn cùng con Lu đi vào trong quán ăn rồi tung chân đá một cái ghế sắt.

“Bang!” – Âm thanh va chạm vang lên chói tai trong không gian yên tĩnh, cái ghế sắt bay đi đâm thẳng hướng tới đàn quái.

“Bịch... Leng Keng...” – Chiếc ghế nhanh như chớp đập vào mục tiêu là mặt một con quái vật “Nắm đầu người” gần nhất rồi rơi xuống nền nhà.

“Graooooo.... Gruuuu.... Gaooooo...” – Không đến một giây, bọn quái vật đã nhanh chóng phản ứng. Phát hiện ra con mồi trước mặt khiêu khích mình, bọn chúng rống lớn lên rồi điên cuồng lao ra tấn công.

“Lu! Chạy!” – Hô lên với con Lu, hẳn quay đầu chạy nhanh, thẳng hướng đến vị trí mình đặt bẫy.

“Uych... Uych... Uych...” – Nghe tiếng bọn quái vật dồn dập đuổi theo sau, Tân thình thoảng ngoái đầu lại đằng sau liếc xem có phải tất cả bọn chúng đều ra không.

May mắn, đúng như kế hoạch, lũ quái vật này tuy đã khôn hơn trước, nhưng nhận thức vẫn chỉ ở mức thô sơ nên có thể dễ dàng dụ được bọn chúng. Khi tốc độ được đẩy lên cao nhất, cũng là lúc hẳn và con Lu chạy đến cái bẫy đầu tiên được đánh dấu ở tầm thấp. Thấy thế, hẳn lập tức hô lên với con Lu:

“Lu! Nhảy!”

Khi tiếng nói vừa dứt, hẳn và con Lu cũng thành công nhảy qua sợi tơ căng ngang. Chạy thêm vài bước nữa, hẳn ra hiệu cho con Lu dừng lại rồi cả hai vào tư thế chuẩn bị tấn công.

“Ầm... Ầm... Ầm...” – Ngay khi Tân và con Lu thực hiện xong một loạt thao tác, đàn quái vật cũng chạy tới vị trí cái bẫy. Và tất nhiên, bọn chúng không thể biết được dưới chân có gì nên tất cả lũ lượt ngã xuống lòng đường.

Chọn một mục tiêu vắng đến gần nhất, hẳn hô lên với con Lu bên cạnh:

“Lu! Cẩn cổ!” – Vừa nói, hẳn vừa đồng thời xông lên.

Tiếp cận mục tiêu, hẳn nắm chặt cái rìu bằng hai tay rồi vung xuống bổ thẳng một nhát vào gáy con quái vật.

“Phập!” – Nhát chém với lực đạo cực mạnh vang lên ngọt sớt. Ngay tức khắc, đầu của con quái vật văng ra khỏi cổ của nó, kéo theo đám nhầy nhụa cây cỏ tươi như máu.

“Gừ... Goằm...” – Cách không xa, con Lu cũng nhanh không kém hẳn khi nó thành công vật đứt đầu một con quái khác gần như cùng lúc.

Hẳn và con Lu thành công kết liễu hai con quái vật xong thì lúc này những con còn lại cũng kịp trở mình đứng dậy. Thấy đồng bạn chết đi ngay trước mặt, nhưng bọn chúng không có chút sợ hãi. Gào rú lên vài tiếng xong, bọn chúng đồng loạt xông lên vồ tới. Nhưng con mồi đã không còn ở vị trí cũ mà tiếp tục chạy trốn. Bị kích thích, bọn quái vật hăng máu lên điên cuồng tăng tốc.

Nhìn thấy bọn quái vật đuổi theo mình, Tân lại hô lên với con Lu rồi cả hai tiếp tục chạy nhanh tới vị trí cái bẫy tiếp theo. Cúi đầu xuống, hẳn né qua cái bẫy được căng bằng sợi tơ mỏng manh ở tầm cao rồi quay lại chuẩn bị cho đợt phản công tiếp theo. Ở bên cạnh, không cần hẳn nhắc nữa, con Lu cũng đã biết phải làm gì. Nó chùng hai chân trước, co người, sức lực chuẩn bị cho một cú vồ chớp nhoáng.

“Rầm... Rầm... Rầm...” - Không có gì bất ngờ xảy ra, đám quái vật lại một lần nữa ngã xuống. Lần này bọn chúng bị chặn cổ nên ngã ngửa về đằng sau, đập gáy xuống lòng đường.

Chớp lấy cơ hội, hẳn và con Lu lao lên tấn công. Sau khi giải quyết hai con quái vật nữa, cả hai lại bắt đầu chạy trốn.

Cứ thực hiện như vậy, một lát sau, khi đã thành công diệt gọn đám quái vật, Tân vừa thở dốc vừa đảo dác nhìn ngó khắp nơi. May mắn, động tĩnh phát ra không thu hút thêm con quái nào khác đến nữa. Thở phào một hơi, hẳn móc chai nước lọc ra tu ừng ực. Còn nửa chai, hẳn dốc xuống cho con Lu uống nốt. Xong xuôi, hẳn nhanh chóng dẫn con Lu quay lại quán ăn lúc trước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Vượt sông

Đưa tay áo lên bịt mũi, Tân cố nén cảm giác kinh tởm của đồng mảnh xương bốc mùi dưới chân. Những miếng xương này chắc là các nạn nhân xấu số bị bọn quái vật bắt vào ăn thịt. Thời tiết ẩm nồm giời bọ phát triển, nhiều đến mức bò tràn ra dưới mặt đất lúc nhúc, nhìn phát khiếp khiến hân nhón nhạo trong bụng. Xung quanh, dưới gầm bàn, gầm ghế, góc khuất, lũ chuột thỉnh thoảng lại loạt soạt chạy qua làm hân và con Lu giật mình. Những con chuột to tướng với cặp mắt đỏ ngầu nhìn hết sức dữ tợn và không hề tỏ ra sợ người chút nào. Để ý một tí, hân thấy lũ chuột không có ý định tấn công mình liền mặc kệ. Bọn này rất khó dây, nếu không bị ép buộc thì hân không muốn động chạm tới chúng.

Nắm chặt cái riu trong tay, hân bước nhanh tới chỗ cái tủ lạnh. Mở nắp, hân vừa cúi xuống vừa nhìn vào thì lập tức vui mừng nở nụ cười. Hân thấy bên trong thực phẩm còn khá nhiều. Tất cả gồm có mấy tảng thịt bò lớn, xương lợn, một ít rau xanh các loại và một ít thứ đồ linh tinh khác. Hưng phấn vô cùng, hân vội kiểm tra đồng hồ bên trong. Thật may mắn, mấy tảng thịt và xương vẫn còn tốt, chỉ có một ít rau xanh là bị hỏng.

Quá tốt rồi!

Hân cấp tốc mở ba lô móc đồ trong tủ lạnh bỏ vào. Ở bên cạnh, con Lu nhìn thấy chủ nhân hành động, nó liền nhe răng gầm gừ cảnh giác nhìn xung quanh. Từ lúc tủ lạnh mở ra, lũ chuột ngửi thấy mùi thịt tươi là bắt đầu dao động chạy ngược xuôi tò vè nôn nóng vô cùng. Bọn chúng chưa dám xông tới, chắc là cố kỵ con Lu hoặc số lượng bên trong quán phở này không đông lắm.

Một lát sau, Tân thu thập sạch sẽ đồng đồ trong tủ lạnh xong thì ba lô của hân cũng đầy được một nửa.

“Chít.... Chít... Chít...” – Đang yên tĩnh, đột nhiên lũ chuột đồng loạt kêu lên diếc tai và mài răng xoàn xoạt.

Cau mày, hân ngẩng đầu lên nhìn ngó xung quanh. Không biết từ lúc nào, lũ chuột đã áp sát gần hân chỉ còn khoảng vài mét, mặc cho con Lu đứng bên cạnh vẫn liên tục nhe răng gầm gừ cảnh báo. Nhìn thân hình đồ sộ to như con mèo trưởng thành của lũ chuột, đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ cùng với hàm răng sắc nhọn, hân bắt đầu cảm thấy áp lực. Không chần chừ trong này lâu hơn nữa, hân xiết chặt cán riu trong tay cùng với con Lu lùi dần từng bước về đằng sau.

“Chít.... Réc... Réc...” – Thấy con mồi có dấu hiệu chạy trốn, lũ chuột kêu ầm lên rồi chạy loạn khắp xung quanh.

Hết sức tập trung, hân đảo mắt nhìn quanh liên tục, sẵn sàng phản công bất cứ lúc nào. Ở bên cạnh, con Lu cũng gừ lên một cách dữ tợn. Nó xộc xạo xông lên từng đoạn ngắn xua đuổi những con chuột áp sát quá gần đi rồi lại nhanh chóng lui lại đi gần hân.

Một lát sau, cuối cùng hân và con Lu cũng thành công thoát ra bên ngoài, bỏ lại phía sau đàn chuột đang rú lên không cam lòng. Chỉ một phút trôi qua thôi mà hân cảm thấy như một tiếng vầy, căng thẳng đến vỡ cả mồ hôi cho dù trời đã khá lạnh. May mắn, số lượng chuột trong quán ăn không đông lắm. Có khoảng gần chục con thôi, nên lúc hân và con Lu di chuyển, nhiều lúc bọn chúng rất dao động, nhưng cũng kiềm được không xông lên tấn công.

Ra đến ngoài cửa, hân lập tức quay đầu dẫn con Lu chạy nhanh xuống lòng đường cách xa quán ăn cũ. Đi được một đoạn, hân ngoái đầu lại đằng sau nhìn, thấy lũ chuột không có đuôi theo mình mới dừng lại. Thở phào một hơi, tâm trạng căng thẳng của hân rốt cuộc cũng được buông xuống. Đã từng chạm trán với lũ chuột một lần, ký ức vẫn còn mới mẻ, hân không muốn lặp lại một lần nữa như vậy.

Đứng giữa lòng đường, hân ngẩng đầu lên cao nhìn bầu trời một tí rồi đảo dác quan sát xung quanh. Trên cao, mây đen kéo đến ngày một dày đặc và âm trầm, từng hạt mưa nhỏ vẫn lất phất rơi đều không có một chút dấu hiệu nào là sẽ dừng lại cả. Không khí ngày một lạnh hơn, có lẽ hân lên nhanh chóng tìm đường đi về chỗ hai mẹ con An Nhiên. Nhưng nhìn lại cái ba lô đeo trước ngực vẫn chưa đầy, nhớ tới con phở này còn mấy quán ăn vẫn còn lành lặn, hân không muốn bỏ đi sớm vậy. Mấy chỗ kia đang đóng kín cửa, hân chỉ tìm cách phá cửa đột nhập vào trong thì xác suất kiếm được đồ ăn là rất lớn.

Cơ hội tốt, hân càng nghĩ càng thấy khả thi. Ngẩng đầu lên, hân nhìn quanh tìm kiếm mục tiêu để thực hiện kế hoạch. Nhưng vừa mới chăm chú vào những quán ăn đóng cửa, hân liền lập tức thấy rợn người, sồn gai ốc, lông mao dựng đứng lên. Cách khoảng hơn chục mét về phía trước, không biết từ bao giờ, những cánh cửa cuốn đóng kín khóa chặt của các nhà hàng bỗng trở nên méo mó, cong vẹo giống như bị một cái gì đó đồ to lớn tàn phá từ bên trong. Cửa vẫn đóng kín, nghĩa là sinh vật kia vẫn chưa thoát ra được, nhưng hân vẫn cảm thấy lạnh cả người. Thông qua vết cắt, cào của thứ gì đó sắc nhọn, hân chắc chắn rằng vật kia không đơn giản là quái vật “Nắm đầu người”, mà rất có thể là một loại quái vật đáng sợ khác, hoặc con quái biến dị

cực kì khó đối phó.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân nhanh chóng từ bỏ ý đồ khám phá bên trong những hàng quán đóng cửa để tìm thực phẩm. Việc này quá nguy hiểm, nhất là khi hắn không biết một chút gì về những thứ bên trong nên càng cảm thấy đáng sợ hơn. Giờ đồng hồ lên xem, hắn thấy đã gần ba giờ rồi. Không còn sớm nữa, từ giờ trở đi trời sẽ tối rất nhanh, hắn phải di chuyển ngay đến biệt thự chỗ của hai mẹ con An Nhiên không thì muộn mất.

Ngẩng đầu lên nhìn con đường trước mặt, hắn xiết chặt cán rìu lưỡng lự một tí rồi dẫn con Lu đi theo hướng khác. Những cánh cửa đóng kín của hàng quán hai bên đường có vẻ như vẫn còn chắc chắn, nhưng hắn không dám mạo hiểm đi bừa qua nữa. Ai biết được những cái hắn nghĩ là an toàn, khi đi tới lại bất thành linh xông ra thứ gì đó nguy hiểm tấn công thì chỉ có mà ôm hận.

Một lát sau, Tân dẫn con Lu xuyên qua đồng cỏ nát đến một khu phố khác. Không chần chừ quan sát thêm nữa, hắn giờ đồng hồ lên nhìn vào la bàn rồi xác định phương hướng đánh dấu trên đó rồi nhanh chóng đi tiếp. Trên đường, hắn và con Lu cố gắng đi thẳng để tiết kiệm thời gian, gặp đồng cỏ nát nào lớn quá thì mới tìm lối đi vòng. Đi nhanh, nhưng hắn cũng không quên cảnh giác để ý mọi nơi khắp xung quanh. Nếu không may bắt gặp con quái vật “Năm đầu người” nào đó lạc lõng trên đường thì hắn liền tìm cách lách qua, cẩn thận để không chạm trán vô ích. May mắn là bọn quái vật này đã chuyển đổi phương thức săn mồi nên số lượng quái còn lại ra bên ngoài rất ít giúp hắn tránh được nhiều rắc rối, cản trở trên đường.

Di chuyển trong thâm lặng, hắn có thể nghe rõ tiếng dế, côn trùng kêu vang trong những bụi cỏ lùm cây rậm. Sau trận mưa rào, thiên nhiên như chuyển sang một giai đoạn khác. Cỏ cây phát triển thần tốc, xanh um, non mơn mẫm, bao phủ gần như hoàn toàn những vết nứt của bê tông, mảng cỏ nát, hay bất cứ thứ trong tầm với của chúng. Thậm chí trên cao, tường của những tòa nhà cao ốc lạnh lặn, thực vật mới cũng bắt đầu mọc ra xâm thực. Mưa lớn làm nước ngập khắp nơi, những đoạn đường, vũng nước to đục ngầu, trôi nổi đầy rác rưởi bốc mùi cống ngầm, triệt để biến thành phố Nội Hà khi xưa thành một di tích hỗn độn.

Nửa tiếng trôi qua, Tân và con Lu cuối cùng cũng đi được một nửa đoạn đường. Trước mặt hắn bây giờ là sông Lịch Tô, một con sông nổi tiếng của thành phố Nội Hà trước kia. Nó nổi tiếng không phải vì xanh sạch đẹp mà là ngược lại, con sông này không những có mức độ ô nhiễm cao đáng sợ mà còn chôn giữ rất nhiều cọc gỗ mà nhiều người cho rằng là trận đồ trấn yểm đáng sợ. Chỗ hắn đứng, là một đoạn sông nhỏ, chỉ rộng khoảng hai chục mét với hai bên bờ bê tông đã được cô phủ kín. Mọi việc sẽ chẳng có gì để nói nếu như đoạn cầu bê tông nối hai đầu bờ sông không bị đứt gãy sập xuống. Theo hướng chỉ trong la bàn thì hắn và con Lu bắt buộc phải vượt qua con sông này. Ngẩng đầu lên, ngoái nhìn xung quanh, hắn tìm xem còn đoạn cầu nối nào khác không, nhưng hết trong tầm mắt mà vẫn không thấy gì. Chắc chắn là có đoạn nối khác thôi, nhưng khả năng là nó cách chỗ này khá xa. Trong khi đó, trời đã bắt đầu tối rất nhanh, hắn không muốn mất thêm thời gian đi vòng tìm lối đi khác nữa.

Cau mày, hắn chăm chú nhìn vào cái cầu gãy tìm điểm đột phá thử xem. Dưới lòng sông, con mura lớn kết hợp với nước không thoát được đã làm cho nước dâng lên khá cao, chỉ cách khoảng nửa mét nữa là chạm mép bờ. Nó khiến cho con sông bé tí bỗng nhiên rộng ra thêm hơn chục mét nữa, nhấn chìm gần như toàn bộ những mảnh vỡ của cây cầu. Nhưng may mắn là, hắn vẫn tìm được khá nhiều mảng bê tông nhô cao lên khỏi mặt nước có thể làm chỗ đặt chân được. Nó cách nhau cũng không quá xa, với khả năng bây giờ hắn và con Lu dựa vào các điểm này để băng qua sông cũng không phải là việc khó.

Phát hiện ra việc này, hắn cúi xuống nói với con Lu mục đích của mình. Với trí thông minh đã nâng cấp, hắn biết chắc rằng con Lu sẽ hiểu.

Một lát sau, khi đã nói rõ cho con Lu biết, hắn liền nhanh chóng thực hiện kế hoạch. Những mảng bê tông nhô lên khá nhỏ, nó chỉ đủ cho được một người, nên hắn sẽ đi trước còn con Lu theo phía sau. Có rất nhiều mảng vỡ, nhưng hắn không biết được bọn chúng có đủ chắc chắn để đặt chân không nên chặt lấy một cây gãy gỗ để chuẩn bị vừa đi vừa dò đường. Việc này phải hết sức cẩn thận, bởi không may mà trượt chân ngã xuống sông là hắn sẽ lại ướt như chuột lột. Đây là việc nhỏ, cái đáng sợ ba lô đựng thực phẩm của hắn cũng sẽ bị ướt hết. Mặc dù nước sông bây giờ nhìn không có màu đen ngòm và bốc mùi khó chịu như trước, nhưng nó từng là nơi chứa nước thải của thành phố, thức ăn ngấm xuống đấy, ăn chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Hít một hơi thật sâu vào rồi nhẹ nhàng thở ra, hắn ổn định tinh thần rồi tập trung cao độ. Ngoái đầu nhìn khắp xung quanh một lượt, chắc chắn rằng không có mối nguy hiểm nào hắn liền bắt đầu di chuyển vượt sông.

Giắt cái rìu vào thắt lưng, hắn nắm chặt cái gậy rồi dậm vào mảng bê tông cách hai mét trước mặt.

“Phắc!” – Âm thanh va chạm vang lên đánh tai cho thấy miếng bê tông này là chắc chắn.

Lấy đà, hắn nhún chân rồi tung người nhảy sang.

“Bịch!”

Tiếp đất thành công, chỗ đứng của hắn vững chắc không có một chút suy chuyển. Thở phào một hơi, hắn cúi xuống nhìn nước sông. Ở trên cao không rõ, ở gần hắn mới thấy nước sông bây giờ cũng khá hơn trước chút nào. Nó không còn là màu đen, nhưng lại biến thành màu xám đậm như một thứ dung dịch nào đó chứ không giống nước. Cứ nghĩ đến cảnh mình phải ăn miếng thịt đã ngấm trong nước này là hắn liền cảm thấy phát ốm. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hắn nhún nhảy chọn vị trí kế tiếp rồi tiếp tục dậm gậy kiểm tra.

“Phắc!” – Từ cây gậy phản hồi lại, hắn biết được chỗ tiếp theo lại là một chỗ tốt nên nhún chân rồi nhảy sang.

Vừa đứng vững ở vị trí thứ hai xong, hắn liền quay đầu lại cất tiếng gọi con Lu:

“Lu... Lại đây...”

Nghe tiếng hắn, con Lu ừ lên tỏ vẻ không muốn, nhưng nó chỉ do dự một tí rồi nhảy sang mảng đá đầu tiên ngay. Thấy vậy, hắn cất tiếng động viên con Lu mấy câu rồi quay lại tiếp tục dò đường di chuyển.

Cả hai cứ như vậy, từng bước, từng bước nhảy qua những mảnh vỡ nhô lên của cây để vượt sông.

Một lát sau, hấn và con Lu cuối cùng cũng đi được gần hết quãng đường. Trước mặt chỉ còn một đoạn khoảng mấy mét nữa, thêm một hai bước nhảy là cả hai có thể thành công vượt sông. Đi có một khoảng mấy chục mét thôi mà hấn căng thẳng cả mồ hôi hột. Trên đường tuy zíc zắc khó chịu, có nhiều chỗ còn không chắc, chọc gậy vào cái là bửa xuống, nhưng may mắn là vẫn có một chỗ đặt chân vừa đủ để nhảy tiếp.

Sắp tới đích rồi, tâm trạng căng thẳng của Tân cũng vui được đi phần nào. Bỏ cái mũ của áo khoác da xuống, hấn đưa tay áo lên lau mồ hôi chảy vào mắt. Đợi một tí cho hai mắt đỡ xót, hấn vung tay đâm gậy kiểm tra một điểm đỗ trước mặt.

“Phắc!” – Một phát ăn ngay, điểm này phản hồi về là rất chắc, hấn vui mừng chuẩn bị nhún người nhảy sang thì dị biến bất ngờ phát sinh.

“ÙM!!!”

“ẦNG... ẦNG....”

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nỗi ám ảnh kinh hoàng

Nghe tiếng kêu thất thanh của con Lu từ đằng sau vang lên, Tân vội vàng ngoái đầu lại nhìn. Ngay lập tức, hấn thót cả tim khi thấy nó không may bị ngã xuống lòng sông. Vốn ghét nước từ trước, con Lu tỏ ra vô cùng hoảng loạn, nó vừa vùng vẫy bơi lội, vừa kêu lên ư ừ. Lo lắng tột cùng, hấn vội hô lên:

- LU! Bơi vào bờ ngay!

Nói dứt lời xong, hấn gấp gáp quay đầu lại. Nhún chân lấy đà, hấn tung người nhảy sang mồm đá tiếp theo. Vừa đặt chân xuống mảng bèo tông, hấn không dừng lại, mà theo đà nhảy luôn một bước xa nữa. Trong khi đó, ở phía sau, con Lu vẫn đang cố gắng bì bõm bơi theo, nhưng tốc độ không được nhanh lắm.

Mấy giây sau, không có một chút sai lầm, Tân thành công đặt chân sang bờ bên kia. Vội xoay người lại, hấn thấy con Lu vẫn còn ở khá xa, cách vài mét nữa mới bơi được đến bờ. Vô cùng sốt ruột, hấn lại lên tiếng thúc giục:

- Lu... Nhanh lên chút nữa... Nhanh lên chút nữa... Sắp đến bờ rồi...

- Ư... ừ...

Ở dưới nước, con Lu nghe thấy tiếng hấn gọi liền ra sức vùng vẫy, cố gắng đẩy nhanh tốc độ. Nhưng vẫn không ăn thua lắm, bởi dòng nước sông xanh xám này có vẻ đậm đặc, sền sệt giống như một thứ bùn loãng, chứ không phải nước. Nó khiến cho con Lu dù rất cố gắng, nhưng cũng không thể bơi nhanh hơn được nữa. Nhìn thứ nước sông kì lạ này, cảm giác bất an chột nôi lên trong lòng hấn. Nóng ruột vô cùng, hấn không chờ đợi được nữa. Khi con Lu bơi gần vào thêm một chút. Khoảng cách đến bờ chỉ còn hai mét thì hấn vội ngồi xuống. Nhoài người, hấn chìa cái gậy ra đồng thời hô lên với nó:

- Lu! Cắn vào đầu gậy tao để tao kéo mày lên!

- Nhanh!

Nghe mệnh lệnh của chủ nhân, con Lu lập tức làm theo ngay. Nó rướn cổ lên, há to miệng đón lấy đầu cây gậy. Thấy thế, hấn cắn chặt răng, vận lực rồi gồng mình kéo mạnh.

- SỤT!!!

Dị biến bất ngờ phát sinh, cây gậy tưởng chừng được con Lu cắn chặt bỗng trượt ra khỏi miệng nó khiến Tân nhờ đà ngã ngửa ra đằng sau.

Dự cảm không lành nổi lên trong lòng, hấn hoảng sợ nhanh như chớp vùng dậy. Chứng kiến hình ảnh ở dưới sông, hai mắt của hấn trợn lớn như muốn nứt. Con Lu đã biến mất, hay đúng hơn nó đã bị chìm xuống dưới xuống lòng sông, chỉ để lại bọt nước và sóng đánh vào bờ.

- LUUU!!!

Gào lên một tiếng khản cổ, hấn tháo ba lô vắt xuống đất, chuẩn bị nhảy xuống sông để cứu đồng bạn của mình. Nhưng chỉ chớp mắt một cái, con Lu vừa chìm dưới nước lại nổi lên một lần nữa. Nhưng hấn không kịp vui mừng, bởi lần này nó không chỉ có một mình, mà còn mang theo rất nhiều sinh vật đáng sợ. Đó là, những sinh vật có hình dáng bề ngoài rất giống con đĩa, nhưng lại to một cách bất thường, ước chừng phải bằng lòng bàn tay người đàn ông trưởng thành, màu xám đen xen kẽ nhiều vòng đốm đỏ. Lúc này, bọn quái đĩa đang bầu chặt, phủ kín gần như toàn bộ cơ thể của con Lu, nhìn kinh tởm đến phát khiếp.

Bị bọn quái vật này tấn công, con Lu không bơi được như trước nữa. Nó cố gắng vùng vẫy lắm cũng chỉ có thể để cho cái đầu của mình nổi lên khỏi mặt nước, và có thể chìm xuống bất cứ lúc nào.

Thấy đồng bạn của mình gặp nguy kịch, Tân hoảng sợ một cách tột độ.

- LU!... CẦN LẤY ĐẦU GẬY!... NHANH!...

Cuống lên, hấn vừa hô lớn, vừa cố gắng nhoài người chia đầu gậy đưa tới mồm cho con Lu cắn. Khoảng cách đã đủ, con Lu có cắn được vào đầu gậy, nhưng cứ đến lúc hấn gồng mình dùng sức kéo lên thì nó lại trượt ra. Nhìn đôi mắt ngày một dại ra có vẻ dờ dẩn của con Lu, hấn cảm giác rằng, nó chắc chắn đã bị bọn quái vật tiếm một cái gì đó vào cơ thể khiến cho bị tê liệt. Hai mắt vẫn đầy tơ máu, hấn cố gắng bình tĩnh, động não suy nghĩ tìm cách giải quyết.

Không đến nửa giây sau, hấn đã nghĩ ra được một biện pháp rất khả thi. Thu cây gậy lại, hấn phóng ra một đoạn tơ to, khoảng chừng bằng nắm tay, cực dính vào đầu cây gậy. Sau đó, hấn gấp gấp cúi xuống nhoài người đưa cây gậy ra một lần nữa. Hô lên cho con Lu cắn vào, hấn gồng mình kéo mạnh.

- ROỆT!!! – Nước rẽ sang hai bên, con Lu được Tân kéo nhanh lướt đi dưới lòng sông.

Lần này đầu cây gậy không bị tuột ra khỏi mồm con Lu nữa, ý tưởng của hấn đã đúng, đầu sợi tơ cực dính nên con Lu chỉ cần ngậm vào là không văng ra được. Khi khoảng cách chỉ còn một mét nữa là đến bờ, hấn hít sâu một hơi rồi dòn xuống bụng. Nín thở, hấn vận sức đến mức gân xanh nổi lên. Tự lực hoàn tất, hấn bất ngờ bộc phá dùng cả hai tay giật một cú cực mạnh.

- RẦM!!! – Với sức lực đã được cường hóa, con Lu bị hấn kéo bay ra khỏi lòng sông rồi rơi xuống mặt đất cách một đoạn không xa.

- Uyeh! – Theo quán tính, hấn cũng hết đà rồi ngã ngối xuống bờ bê tông.

Không kịp thở dốc một hơi, hấn ngay tức khắc dựng người đứng dậy rồi chạy tới chỗ con Lu.

Đến nơi, hấn thấy con Lu lúc này đã không kêu được nữa. Nó nằm im cứng đờ và ánh mắt thì càng lúc càng mờ đục. Nhìn tình trạng đồng bạn của mình có vẻ rất tệ, hấn lo lắng sợ hãi muốn rụng tim. Bất chấp cảm giác ghê rợn, hấn túm lấy một con quái đĩa, nhìn giống như một sinh vật ngoài hành tinh rồi dùng sức giật mạnh.

- Phụt!

Trượt.

Người của con quái đĩa mềm mềm có chút săn chắc, lại còn được bao phủ một lớp chất nhầy nên khi hấn bóp mạnh nó liền vọt ra khỏi lòng bàn tay. Cẩn rằng, hấn rút cái rìu ở sau thắt lưng ra. Nhắm lấy một đám quái đĩa, hấn vung tay vạc xuống. Nhưng khi lưỡi rìu sắp tiếp xúc với bầy quái thì hấn lại đột ngột dừng lại. Trong lúc nguy cấp, hấn sức nhớ ra một điều cực kì quan trọng. Đó là, không nên dùng sức giật trực tiếp con đĩa ra, bởi hậu quả để lại sẽ rất nghiêm trọng. Tốt nhất là phải khiến cho bọn chúng tự nhả thì tình hình mới không xấu đi một cách mất kiểm soát.

Bỏ cái rìu xuống, hấn móc trong túi quần một cái bật còn đầy ga ra. Cái này lúc trước đi vào quán ăn, hấn tiện tay lượm lấy ở trên bàn. Vặn ga đến nấc cao nhất, hấn bắt đầu đánh lửa.

- Tách! Tách! Tách!

- Bùng! – Sau một vài lần bật, cuối cùng ngọn lửa mạnh cũng bùng lên rồi nhanh chóng phụt vào đám quái đĩa.

- Lép lép... Xèo Xèo... – Ngay lập tức, những vòng đốm đỏ bị lửa bao phủ liền vang lên tiếng nổ, kéo theo ngay đằng sau là âm thanh gào rú ghê rợn của bầy đĩa quái.

Không đến một giây, những con đĩa bị lửa đốt trúng nhanh chóng co lại rồi rơi ra khỏi người con Lu. Nhìn toàn bộ hình dáng của con quái đĩa lộ ra ngoài không khí, hấn thấm hô may mắn trong lòng bởi quyết định không dùng rìu của mình. Bên dưới bụng của nó là lớp giác mứt, với trung tâm là cái miệng nhỏ mọc ra chi chít răng nhọn, trông cực kì kinh tởm. Với đồng răng này, nếu hấn cố tình bạo lực tách ra thì chắc chắn con Lu sẽ bị kéo mất một mảng thịt.

Thấy cách này có hiệu quả, Tân nhanh chóng dùng lửa để giải thoát cho con Lu khỏi bầy đĩa quái đáng sợ.

- Lớp Bóp... Xèo Xèo....

Suốt quá trình, tiếng bọt nước vỡ ra và mùi khét cháy xông lên khiến hần khó chịu cực kì. Cố gắng chịu đựng, hần cẩn thận bóc sạch lớp đĩa quái bám chặt một lần.

Một lát sau, cuối cùng hần cũng thành công gỡ hết đám quái vật này ra khỏi người con Lu. Nhưng vấn đề mới lại phát sinh khiến hần đau đầu. Đó là, miệng vết thương không cầm được máu, từ lúc tách lũ đĩa ra, máu vẫn liên tục chảy mà không có dấu hiệu đông lại. Nếu hần không làm cái gì đó thì con Lu khả năng rất lớn sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Mặt tái mét đi, hần đang không biết làm sao thì sực nhớ ra mình vẫn còn một hộp cứu thương.

Vội lao tới chỗ ba lô, hần kéo khóa móc hộp cứu thương ra. Đốc tất cả những thứ có trong hộp xuống đất, hần cầm lấy lọ thuốc đỏ rồi trở lại chỗ con Lu nằm. Hi vọng thứ này dùng được, hần mở nắp lọ thuốc rồi rắc lên miệng vết thương của con Lu. Quan sát một tí, mấy giây sau, hần cũng thở nhẹ một hơi. Có hiệu quả, khi thuốc tiếp xúc với vết thương, ngay lập tức máu chảy yếu đi rồi dừng hẳn.

Không chần chừ thêm nữa, hần nhanh chóng rắc thuốc lên tất cả miệng vết thương có trên người con Lu. Có rất nhiều vết thương, nhưng may mắn là hần dùng hết lọ thuốc cũng vừa đủ để xong. Cầm máu thành công, nhưng tình trạng của con Lu cũng không khá hơn trước nhiều. Mắt vẫn đờ đẫn, còn cơ thể thì liệt một chỗ không nhúc nhích được. Chỉ khi đưa tay lên mũi thì hần mới cảm nhận được hơi thở yếu ớt, cho biết rằng nó vẫn còn sống. Có lẽ, con quái đĩa đã tiêm cái gì vào trong người con Lu đúng như hần đoán nên mới thành ra như vậy. Với vấn đề này thì hần không biết làm gì để giúp nên đành phải để mặc như vậy thôi, hi vọng là sau một lát nữa, con Lu sẽ khá lên.

Theo thời gian trôi đi, nhiệt độ lại hạ thấp xuống một bậc. Trong khi đó, bộ lông của con Lu thì đang ướt đầm thứ dung dịch sền sệt. Cộng thêm việc bị mất máu quá nhiều, chắc chắn bây giờ nó phải cảm thấy cực kì rét buốt. Phải giải quyết vấn đề này ngay, hần vội lục trong ba lô cầm mấy cái áo lúc trước lấy được trong Shop ra. Lấy một cái áo len, hần lau khô cho con Lu rồi mặc cho nó một cái áo khoác dày lên. Làm xong việc, hần đưa tay áo lên trán lau mồ hôi vã ra rồi nhìn lại con Lu. Từ biểu hiện bên ngoài, hần vẫn chưa thấy nó tốt hơn trước là bao. Nhưng hần đã làm tất cả những gì có thể rồi, bây giờ chỉ có thể hi vọng vào con Lu thôi.

Cổ họng khô khốc, hần lấy một chai nước lọc trong ba lô ra rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi hết sạch. Dòng nước lạnh buốt tràn vào cổ họng lập tức xoa tan đi cơn khát và giúp hần tỉnh táo nhanh chóng. Đầu óc tạm thời giải tỏa, hần cảm thấy mệt mỏi rồi phải ngồi bệt xuống bờ bê tông bên cạnh con Lu. Cúi xuống nhìn nó một tí, hần quay ra quan sát đám quái đĩa bị bóc tách rơi la liệt trên mặt đất.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lại một cái là cảm giác tõm lợm lại nổi lên trong lòng. Hồi nhỏ, hần đi cấy giúp mẹ bị đĩa cắn kín chân nên bọn quái vật này đã là một nỗi ám ảnh kinh hoàng suốt thời thơ ấu. Sau bao nhiêu năm qua, bọn chúng gần như biến mất khỏi đồng ruộng, đã rất lâu hần không nhìn thấy bọn quái vật này. Thật không ngờ, hôm nay, hần gặp lại lần nữa thì bọn chúng đã biến thành quái vật thực sự, và vô cùng đáng sợ. May mắn, là sau khi hần đốt lửa, bọn quái đĩa này teo lại có vẻ chết rồi, chứ không sống dai như tưởng tượng. Có lẽ, lửa là khắc tinh của bọn chúng đi.

Ngồi nghỉ khoảng một phút, khi cảm giác xấu đã đỡ hơn nhiều, hần liền giờ đồng hồ lên xem. Cau mày nhìn vào kim đồng hồ, hần thấy đã hơn ba rưỡi gần bốn giờ rồi. Loay hoay một lúc giải cứu cho con Lu mà vụt một cái là nửa tiếng trôi qua. Nghĩ tới còn một nửa quãng đường phía trước nữa, cảm giác gấp gấp bất giác nổi lên trong lòng hần. Không đợi thêm ở đây lâu hơn, hần phải nhanh chóng mang con Lu cất bước đi tiếp ngay, vì trời đã tối xuống rất nhiều rồi. Mưa vẫn rơi lất phất, nhiệt độ thì ngày càng lạnh, hần cứ mãi lang thang ở bên ngoài thì sẽ hết sức nguy hiểm.

Gom đồ, hần cho hết lại vào ba lô rồi đeo lên trước ngực. Cau mày, hần nhìn lại con Lu vẫn nằm liệt dưới mặt đất. Không còn cách nào khác, hần phóng sợ to trong lòng bàn tay ra buộc nó lên trên lưng. Cầm chắc cái rìu trong tay, hần giờ đồng hồ lên nhìn vào la bàn. Xác định tốt phương hướng xong, hần lại một lần nữa gấp gấp cất bước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Lời hứa, thứ không thể thay đổi

Khoảng nửa tiếng trôi qua, Tân công theo con Lu gấp gấp di chuyển. Đi nhanh, nhưng hần cũng không quên bài học vừa mới xảy ra nên hết sức cẩn thận. Và sự thật cho thấy, sự cẩn thận của hần là không hề thừa một chút nào. Sau vụ quái đĩa dưới sông Lịch Tô thì con đường phía trước hần đi vẫn là nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm.

Theo việc trời ngày một tối đi thì ở khắp mọi nơi, như đồng đồ nát, bụi cây hay lùm cỏ rậm rạp bắt đầu lũ lượt xuất hiện những sinh vật lạ đáng sợ với tần

suất ngày một nhiều. Bọn chúng có điểm chung là vẻ ngoài nhìn cực kì tởm lợm và hết sức nguy hiểm.

Đi qua con đường chật hẹp với hai bên là những đồng đồ sập khổng lồ chồng chéo lên nhau của các tòa nhà chung cư, hần rợn tóc gáy, tê cả da đầu khi bất ngờ nhìn thấy những con rết quái khổng lồ bất ngờ chui ra. Bọn chúng bò loạn khắp nơi, tụ tập thành đàn rồi cùng nhau săn mồi tạo ra những tiếng rít chói tai ghê rợn vô cùng. May mắn, con mồi mà bọn chúng nhắm tới là đám ấu trùng trắng ớn khổng lồ, ẩn nấp dưới đồng đồ nát nên cẩn thận di chuyển, hần và con Lu vẫn có thể an toàn đi qua.

Sau khi vượt qua chỗ đàn rết quái vật, hần càng cẩn thận hơn vào mỗi bước đi. Nhưng với thành phố Nội Hà đã biến đổi gần như hoàn toàn thì chỉ sự cẩn thận thôi là chưa đủ. Dù rất tập trung quan sát, nghe ngóng trước mỗi đoạn đường, nhưng hần vẫn gặp bất ngờ, khi bị bầy chuột cống khổng lồ bao vây tại một con phố nhỏ chật hẹp cạnh chợ. Bọn chúng đột nhiên chui ra từ những góc ngách, hang hốc, lùm cỏ với số lượng đông phát khiếp. Những con chuột to lớn có kích cỡ tương đương với con mèo trưởng thành, hàm răng thì dày đặc sắc nhọn, còn ánh mắt thì đỏ rực khát máu phát sáng trong bóng tối. Bọn chúng ủa ra, nhưng không lập tức xông lên tấn công mà khóa chặt lấy hần, chậm rãi đi theo rình mò đợi chờ một hiệu lệnh nào đó. Bị bọn chuột quái vật để ý, hần căng thẳng, sợ hãi, áp lực đến khó thở. Nhiều lúc, hần muốn bất chấp tất cả, liều mình tăng tốc chạy trốn để bỏ xa đám quái vật này. Nhưng cứ vào lúc máu chốt thì bản năng của hần lại nổi lên ngăn cản hành động.

Và rồi bản năng của hần mách bảo là đứng.

Hần không hoảng loạn chạy trốn thì bọn chuột vẫn chỉ chậm rãi theo sau mà không đồng loạt xông lên. Tỉ mỉ quan sát, hần nhận ra rằng, bọn quái chuột này thực chất đang rình rập biểu hiện của con mồi như một loài thú săn. Nếu hần không giữ được bình tĩnh mà cầm đầu chạy trốn thì rất có thể bọn chúng sẽ lao lên mà không do dự. Còn cố gắng tỏ ra mình mạnh mẽ đáng sợ thì hần vẫn kéo dài được chút ít thời gian để quan sát tìm đường tẩu thoát. Nhưng rất nhanh, hần phải tuyệt vọng vì số lượng bọn quái chuột ngày một đông hơn, nhưng nhúc nhích khắp nơi, tạo thành một vòng tròn chặn hết đường đi. Nhớ tới lần chạm trán đầu tiên với đám chuột quái này, một khi để bọn chúng tấn công trước, hần chắc chắn sẽ phải chết. Không còn cách nào khác, hần chuẩn bị điên cuồng xông lên mở đường máu thì bất ngờ lại xảy ra.

Không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước, từ trên cao, những con chim cú mèo to lớn, với sải cánh phải rộng đến vài mét đột nhiên xuất hiện. Bọn chúng sà xuống tấn công, cắp lấy quái chuột rồi bay lên, khiến cho đàn quái chuột tan rã, hoảng sợ phân tán chạy trốn. Nhân lúc hỗn loạn, hần đã cắn răng xông theo con Lu cầm đầu chạy rời khỏi nơi đáng sợ đó.

.....

Đứng trước một con phố còn khá lành lặn, Tân chống một tay vào tường há miệng thở dốc. Thành thạo ngoài đầu nhìn lại, thấy bọn quái chuột đáng sợ và đám chim cú khổng lồ không đuổi theo mình, hần mới dám thở phào một hơi. Tình cảnh lúc trước thật quá nguy hiểm, nếu những con chim cú mèo đấy không xuất hiện kịp thời thì khả năng lớn là hần và con Lu sẽ nằm lại đó và bị xé xác ra từng mảnh. Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán chảy vào mắt, hần móc chai nước ra từ ba lô trước ngực rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi hết sạch.

Dòng nước lạnh buốt vì nhiệt độ thấp ngoài trời chảy vào cổ họng nhanh chóng xua tan đi cảm giác bỏng cháy khô khốc và giúp hần tỉnh táo. Nguy hiểm tạm thời qua đi, tiếng tim đập bình bịch như trống trận của hần cũng dần ổn định lại. Bình tĩnh hơn, hần bắt đầu ngoái nhìn cảnh vật xung quanh.

Trời đã tối hơn rất nhiều, màu xám đen bao phủ khắp mọi nơi ngày một đậm đặc, nhưng nó không ảnh hưởng đến con mắt có thể nhìn đêm của hần là bao. Dựa vào những dấu tích còn sót lại, hần mừng rỡ phát hiện bản thân mình chạy bừa đã tình cờ trở về khu phố Nhỏ. Nơi có khoảng cách rất gần xóm trọ của hần, chắc là khoảng mấy trăm mét thôi. Chỉ đi thêm một đoạn ngắn nữa, là hần có thể về đến phòng, một chỗ đến giờ có thể coi là an toàn để ăn uống nghỉ ngơi và chăm sóc cho con Lu. Phấn khởi vô cùng, hần xiết chặt cái riu trong tay rồi nhắm hướng đi về xóm trọ. Nhưng vừa mới bước được ba bước thì hần đột ngột dừng lại rồi cau mày suy nghĩ.

Hần nhớ tới hai mẹ con An Nhiên và lời hứa sẽ quay trở lại của mình với cô bé nên lưỡng lự. Hần không biết liệu mình cứ thế này mà đi về, bỏ mặc hai mẹ con ở căn nhà trống trải không có đồ ăn liệu có được không. Với tình hình thay đổi bây giờ, hần biết rằng, một đêm nhin đói mà không có đồ ăn là cực kì khó chịu, nhất là trong khi mẹ của An Nhiên vẫn đang bị thương. Nhưng nếu tiếp tục đi thì khả năng rất lớn hần sẽ đối mặt với nguy hiểm, và có thể sẽ không may mắn được đàn chim cú tình cờ cứu giúp giống lúc này. Trong khi đó, ở trên lưng hần, con Lu vẫn chưa có biểu hiện khá hơn từ lúc được cấp cứu.

Vò đầu bứt tóc, hần đang cau có không biết làm sao giữa hai lựa chọn thì bất ngờ ở phía sau vang lên tiếng kêu của con Lu:

- U... ừ...! – Con Lu rên khẽ lên rồi lè lưỡi liếm vào má Tân.

Giật mình, hần vội ngoái đầu lại thì hết sức vui mừng khi thấy đồng bạn của mình đã tỉnh lại. Đưa tay lên vuốt ve đầu con Lu, hần thở phào một hơi. Khí sắc của nó đã tốt hơn rất nhiều, tuy ánh mắt vẫn còn có vẻ dờ dẩn và cơ thể thì mềm oặt, nhưng có thể hành động đã là cực kì tốt. Bởi việc này cho thấy con đĩa quái tiếm nọc vào cơ thể nó chỉ làm tê liệt chứ không có độc tố. Con Lu tỉnh lại, tảng đá lớn đè nặng trong lòng hần cũng được buông xuống. Vuốt ve đầu con Lu mấy cái, khẽ an ủi nó vài câu xong, hần quay đầu lại.

Hướng ánh mắt lên nhìn bầu trời âm trầm lất phát hạt mưa, bất giác một vài hình ảnh trong ký ức hiện lên trong đầu hần hồi còn bé. Hôm đó, cũng vào một ngày trời âm u mưa lất phát như thế này, hần không giữ lời hứa với em, và bị bố đánh rất đau, rất nặng không ai can nỏi. Chưa bao giờ hần thấy bố giận dữ như vậy nên việc phải giữ lời đã ăn sâu vào tâm trí của hần. Lúc trước, con Lu vẫn còn miên man chưa tỉnh thì hần mới lo lắng do dự. Còn bây giờ tình trạng của nó đã khá hơn, hần biết chắc chắn mình phải làm gì tiếp theo.

Cúi xuống, hần giơ đồng hồ lên nhìn vào la bàn. Xác định tốt phương hướng xong, hần ngẩng đầu lên khẽ an ủi con Lu mấy câu rồi cất bước lên đường. Xiết chặt cái riu trong tay, hần gấp gáp cố gắng đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Trời lúc này đã tối hẳn xuống, nhiệt độ hạ thấp mạnh khiến hần dù mặc chiếc áo khoác da nhưng vẫn cảm thấy khá lạnh. Không biết có phải do lạnh quá

nên những sinh vật hoạt động về đêm ẩn nấp tránh rét không mà hấn bỗng cảm thấy không gian yên tĩnh trở lại rất nhiều. Băng băng ở những chỗ thoáng cách xa bụi rậm và đồng cỏ nát, hấn đi được một lúc mà không bắt gặp con gì hay động tĩnh phát ra trên đường. Thử âm thanh duy nhất còn sót lại, đó là tiếng chim cú và quạ thỉnh thoảng lại vang vọng trong màn đêm lạnh giá. Tuy không gặp còn đáng sợ, nhưng hấn cũng không vì thế mà lo là cảnh giác. Chỉ mong sao thực tế đúng như hấn dự đoán, đó là bọn sinh vật biến đổi tránh rét hết rồi.

Một lúc lâu sau, có lẽ ông trời đã nghe thấy lời thỉnh cầu của Tân mà suốt quãng đường đi tiếp hấn không bị ngăn trở bởi mối nguy hiểm nào nữa. Bây giờ, hấn đã đến khu phố biệt thự cao cấp, nơi mà hai mẹ con An Nhiên ở. Tạm dừng lại một tí, hấn lấy máy ảnh ra, tìm tới bức chụp số nhà. Tìm được, ghi nhớ trong đầu xong, hấn lại nhanh chóng bước đi.

Mất thêm khoảng năm phút nữa, cuối cùng hấn cũng tìm tới trước căn biệt thự, chỗ ở của hai mẹ con An nhiên. Đảo mắt nhìn ngó khắp xung quanh một lượt, thấy không có dấu tích gì đặc biệt và cánh cổng vẫn khóa như lúc đầu, hấn mới thở nhẹ ra một hơi. Ngẩng đầu lên nhìn cửa chính yên tĩnh đóng chặt, hấn móc chìa khóa mà cô bé đưa cho trước lúc đi ra mở cổng.

- Cạch! - Trong đêm tối, tiếng lách cách của khóa sắt vang lên thật rõ ràng.

Mở cổng đi vào rồi khóa lại cẩn thận xong, hấn nhanh chóng tiến tới cửa chính rồi tra chìa khóa vào vặn mở.

- Két... Két... Két... – Mở khóa thành công, Tân nhẹ nhàng đẩy vào. Không biết có phải thợ xây dùng đồ đều hay không mà tiếng bản lề vang lên thật to và đáng sợ.

Khi cánh cửa hé mở được một nửa, hấn nhìn vào trong nhà lại bất ngờ không thấy ai ở trong. Cả gian sảnh chính tối om, trong mắt hấn chỉ hiện ra hai màu đen và trắng. Hai mẹ con An Nhiên đâu, nổi bất an nổi lên trong lòng, hấn vội ló đầu vào để nhìn ngó toàn bộ khung cảnh. Nhưng vừa mới đưa đầu vào xong, lập tức cảm giác sồn gai ốc bùng lên. Tóc gáy dựng đứng, hấn giật mạnh người bật lại đằng sau.

- VỤT!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Hiểu lầm

Ngay sau khi Tân vừa rút đầu, bản người về đằng sau xong thì lập tức, ở vị trí cũ hấn đứng, có một cánh tay cầm con dao làm bết chặt xuống. Trợn to mắt nhìn vào con dao và cánh tay kẻ tấn công, hấn rợn người, sồn hết cả gai ốc lên vì thấy nó giống như chỉ có toàn xương mà không có thịt. Theo phản xạ, hấn nhanh như chớp vung rìu ném thẳng về phía trước phản công.

- PHẮC!!! – Âm thanh va chạm vang lên to lớn chát chúa trong màn đêm yên tĩnh. Lưỡi rìu bay đi rất nhanh, nhưng không trúng mục tiêu, mà trúng vào cánh cửa gỗ to dày vừa được đóng lại bởi quái vật kia.

Còn hấn, theo quán tính, vừa tiếp xúc với mặt đất liền lập tức ngã xuống rồi lăn vài vòng cùng với con Lu trên lưng. Vội ngẩng đầu lên nhìn vào cánh cửa đóng chặt, hấn phát lực kéo cái rìu bay trở về trong tay. Lòng chùng xuống, hấn vô cùng lo lắng cho an nguy của hai mẹ con An Nhiên. Cái cánh tay xương xuất hiện bất ngờ tấn công hấn, chắc chắn là của một loại quái vật mới nào đó. Hấn chỉ không biết nó vào trong nhà bằng cách nào, và hơi lạ là nó biết cầm dao tấn công, nhưng với thế giới đã biến đổi thì cái gì cũng có thể xảy ra. Quái vật đột nhập thành công, hấn không dám tưởng tượng đến hậu quả mà nó sẽ gây ra với hai mẹ con An Nhiên.

Liệu họ có còn sống không hay đã bị quái vật kia làm thịt rồi?

Nỗi lo lắng dâng lên cuộn cuộn, hấn hoang mang tự hỏi trong lòng mà không biết phải làm sao. Ở phía sau, con Lu bị tác động đã thức dậy rồi khẽ kêu lên ư ừ. Vội ra hiệu cho đồng bạn của mình yên tĩnh lại, hấn quay đầu hướng ánh mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng kín rồi suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Khoảng vài giây trôi qua, sau một hồi đấu tranh tâm lý, hấn quyết định sẽ bỏ đi, rời khỏi nơi đây về phòng trọ. Dù rất khó chịu với lựa chọn này, nhưng nó là đúng đắn nhất với tình thế bây giờ. Hai mẹ con An Nhiên khả năng rất lớn là lành ít dữ nhiều rồi, hấn có cố gắng phá cửa đâm đầu vào trong nhà đi nữa cũng chẳng giải quyết được chuyện gì. Hấn không tin con quái vật lạ mặt kia sẽ để yên giam giữ hai mẹ con An Nhiên rồi chờ hấn đến giải cứu, bởi

đây là hiện thực chứ không phải trong phim. Nhất là, trên lưng hắn bây giờ đang cồng theo con Lu, đồng bạn của mình đang bị thương nên càng không thể liều lĩnh được. Hắn đã cố gắng hết sức, bất chấp nguy hiểm quay lại để giữ lời hứa của mình, nhưng có vẻ là đã quá muộn.

Nhíu mày, hắn thở dài một hơi rồi khom người mang con Lu chậm rãi lui lại đằng sau, trong khi ánh mắt vẫn khóa chặt lấy cánh cửa chính đóng kín, im lìm. Một giây sau, chạm vào cánh cổng, hắn quay lại mở khóa một cách cẩn thận, nhẹ nhàng nhất có thể để không phát ra động tĩnh. Nhưng khi hắn vừa tra chìa vào ổ khóa xong thì ở bên trong căn nhà bỗng vang lên tiếng nói, và trong màn đêm yên tĩnh thì nó thật to và rõ ràng:

- Mẹ ơi! Chú Tân trở lại... U... – Giọng nói lạnh lạnh của một cô bé chưa nói hết câu thì bị chặn lại rồi im bật.

Tiếng của An Nhiên.

Hắn chắc chắn mình vừa nghe thấy tiếng của cô bé cất lên trong căn nhà. Cô bé vẫn sống, hắn hết sức vui mừng khi biết được điều này. Nhưng bên trong căn nhà có quái vật, vậy cô bé vẫn còn đang trong mối nguy hiểm. Nhớ lại nội dung cô bé vừa nói thì mẹ của cô bé khả năng rất lớn cũng vẫn còn sống và đang ở ngay bên cạnh. Tại sao con quái vật kia buông tha chưa làm gì họ, hắn phân vân tự hỏi và muốn tìm ra đáp án ngay tức thì.

Rút chìa khóa ra cất vào trong túi, Tân khom người chậm rãi áp sát cánh cửa gỗ to lớn của căn nhà biệt thự. Cẩn thận để không cho động tĩnh phát ra dù là nhỏ nhất, hắn nhón chân đi bằng mũi. Một giây sau, tới nơi, hắn hít sâu một hơi, xiết chặt cái rìu trong tay rồi ghé cổ nhòm qua ô kính trên cửa. Nhưng rất nhanh, hắn phải thất vọng vì không nhìn được gì cả, bởi phía sau cửa đã bị tấm rèm che kín.

Chẳng lẽ phải bất chấp tất cả phá cửa rồi xông vào?

Hắn tự hỏi trong đầu rồi nhanh chóng bác bỏ ý định này vì điều đó quá không hợp lý. Nhưng không thể cứ đứng yên bên ngoài mãi được, hắn phải làm một cái gì đó. Biết được việc hai mẹ con An Nhiên vẫn sống, hắn phải tìm cách giải cứu họ ngay.

Phải làm gì bây giờ?

Hắn cau mày suy nghĩ, đại não điên cuồng vận động tìm phương án. Bỗng hắn sực nhớ ra điều gì đó mấu chốt nên ánh mắt sáng lên rồi quay đầu nhìn vào cánh cửa một lần nữa. Cảm thấy khả năng này rất lớn có thể xảy ra, hắn cắn răng quyết định thực hiện.

Hít sâu một hơi, hắn lùi lại đằng sau, cách cửa chính căn nhà khoảng vài mét. Nhìn ngó trước sau một tí, khi chắc rằng ở vị trí này có thể làm ra phản ứng khi có bất ngờ xảy ra, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi há mồm cất tiếng gọi:

- An Nhiên... An Nhiên... Chú Tân đây...

Gọi ba tiếng to đồng đặc xong, hắn lập tức xiết chặt cái rìu trong tay vào tư thế sẵn sàng đối phó với việc bị tấn công bất ngờ.

Không phải đợi lâu, chỉ ba giây sau khi Tân cất tiếng gọi thì ở bên trong căn nhà có tiếng trả lời.

- U ư... Cháu đây! Chú đợi tí để cháu mở cửa cho chú... – Nghe thấy tiếng hắn gọi, ở bên trong nhà cô bé giống như vùng vẫy thoát khỏi tay mẹ rồi cất tiếng đáp lời với giọng mừng rỡ.

- Mẹ làm gì đấy? Bỏ con ra để con mở cửa cho chú... U ư... – Có vẻ như mẹ An Nhiên vẫn chưa thực sự tin tưởng người bên ngoài nên ngăn cản cô bé hành động.

Ở bên ngoài, Tân nghe thấy tiếng cô bé đáp lời ngay thì tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng được buông xuống. Xem ra phán đoán của hắn có khả năng rất lớn là đúng. Người mà hắn nghĩ là con quái vật chính là mẹ của cô bé, chắc chắn cô ta sau khi hôn mê đã biến đổi cái gì đó nên cánh tay mới thành như vậy. Hắn lặng lẽ mở cửa, xông vào trong nhà họ trong đêm, cô ta phản ứng như vậy cũng là bình thường. Cũng may, hắn đã làm điều chính xác nhất để hiểu lầm không trở nên sâu sắc. Ở bên trong, An Nhiên đã nhận ra hắn thì chắc chắn cô bé sẽ giải thích cho mẹ mở cửa. Bây giờ, hắn chỉ việc đợi thôi. Nhưng một lát sau, hắn đợi mãi mà bên trong không có động tĩnh gì thêm. Cô bé lại bị mẹ ngăn cản rồi thì phải, chẳng lẽ hắn phải cất tiếng một lần nữa sao. Trong đêm tối yên tĩnh đầy rẫy quái vật rình rập thế này thì việc gây nên động tĩnh liên tục không phải là việc làm sáng suốt.

Hắn đang lưỡng lự xem có nên mở mồm tiếp không thì vài giây sau, ở bên trong nhà sau một hồi yên tĩnh lại có tiếng hỏi tiếp:

- Ở bên ngoài là người... Là người cứu hai mẹ con tôi lúc sáng đúng không?

Câu hỏi ngập ngừng của một người khác không phải An Nhiên bất ngờ vang lên. Nghe chất giọng thanh thanh, ầm ầm như tiếng nói nhân viên tổng đài, hắn đoán rằng người vừa nói khả năng là mẹ của An Nhiên rồi. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng cô ta kể từ lúc cứu được nên không ngờ chất giọng của cô ấy tốt thế. Nhưng bây giờ không phải là lúc để ý việc này, hắn lên tiếng đáp lời ngay:

- Đúng vậy! – Để kết thúc nhanh vấn đề, ngay sau đó hắn tiếp tục lên tiếng thúc giục:

- Chị mở cửa giúp tôi nhanh... Nói chuyện to tiếng thế này nguy hiểm lắm..

- ...

Không thấy có tiếng trả lời, hắn đang nghĩ xem có nên giục nữa không thì cánh cửa to dày của tòa biệt thự lách cách mở ra. Xuất hiện trước mặt hắn là một cô gái trẻ một tay cầm cây nến, một tay thì nắm chặt con dao làm bếp. Nhíu mày nhìn vào con dao kia, hắn chắc rằng đây là thứ vừa tấn công mình, nhưng cánh tay cầm nó không phải là xương như lúc trước. Cái này, tí nữa hắn chắc chắn phải hỏi mẹ An Nhiên xem chuyện gì xảy ra mới được.

- Oa! Chú Tân... – Đang thần thờ nhìn chăm chăm vào cánh tay cầm dao của mẹ An Nhiên, bỗng cô bé thốt lên làm hấn giật mình tỉnh lại.

Liếc mắt sang bên cạnh, hấn thấy ở phía sau mẹ, An Nhiên đang ló đầu ra bên ngoài nhìn hấn với vẻ hết sức mừng rỡ. Thấy vậy, hấn hiểu bây giờ không phải là lúc ngăn người trước cửa thế này, mà nhanh chóng mang theo con Lu bước vào trong.

- Lạch... Cạch... - Đợi hấn và con Lu đi vào trong xong, mẹ của An Nhiên liền nhanh chóng đóng cửa chốt lại rồi kéo rèm phủ kín mấy ô kính tránh cho ánh sáng lọt được ra ngoài.

Vừa bước vào trong nhà, cô bé An Nhiên liền lao đến ôm chầm lấy hấn. Nhìn thấy tình trạng không tốt con Lu trên lưng, cô bé lo lắng vừa muốn cất tiếng hỏi thì hấn ra hiệu im lặng. Sau đó, hấn dùng riu cắt sợi tơ rồi đặt con Lu xuống ghế sofa. Tháo ba lô đặt xuống nền nhà, hấn mở ra lấy chai nước rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi hết sạch. Ngẩng đầu lên, thấy cô bé nhìn hấn uống nước với vẻ thèm muốn, hấn liền móc một chai nữa đưa cho cô bé rồi ngồi sang nhìn mẹ An Nhiên đã quay trở lại ngồi ở ghế sofa đối diện.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiên Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Lần đầu tiếp xúc với gái đẹp

Cầm chai nước mà Tân đưa cho, An nhiên không vội uống ngay mà mang tới cho mẹ. Mẹ cô bé nhìn chai nước trong tay con mình một tí, rồi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hấn. Thấy hấn khẽ cười, gật đầu, cô ta mới vội vã mở nắp rồi đưa tới miệng cho An Nhiên uống trước.

- Ừng ực.... – Trong không gian yên tĩnh, trống trải rộng lớn của gian đại sảnh biệt thự, tiếng uống nước của An Nhiên tuy nhỏ nhưng cũng vang lên thật rõ ràng.

Nằm dưới ghế sofa, con Lu nghe thấy có tiếng uống nước, nó liền cố gắng đưa đầu lại gần tay hấn rồi lè lưỡi liếm với vẻ đáng thương. Cúi xuống, nhìn vào mắt con Lu, hấn hiểu ngay nó muốn gì. Không để cho đồng bạn của mình phải chờ đợi, hấn nhanh chóng móc trong ba lô ra một chai nước nữa. Liếc mắt nhìn xung quanh một tí, hấn vội lấy cái bát thủy tinh để trên bàn rồi đổ nước vào đó. Nâng nhẹ đầu con Lu nên, hấn đỡ lấy cho nó cúi xuống lè lưỡi uống nước. May mắn, lúc trước hấn lấy được trong chiếc xe bán tải khá nhiều chai nước lọc, nếu không giờ chẳng biết tìm đâu ra, vì bên trong nhà hai mẹ con An Nhiên nước đã hết từ lâu.

Trong lúc đỡ con Lu để nó uống nước, thỉnh thoảng Tân ngẩng đầu lên liếc nhìn hai mẹ con An Nhiên phía đối diện. Dưới ánh nến bập bùng, hấn thấy tình trạng của hai mẹ con không được tốt lắm. Sắc mặt của cô bé tái nhợt, còn cơ thể thì thỉnh thoảng lại run lên từng đợt dù đã mặc lớp áo khoác dày. Bé An Nhiên còn đỡ, mẹ của cô bé mới là nghiêm trọng và cần phải được chăm sóc ngay. Mặt cô ta xanh lét như không còn một chút máu, môi thì khô nứt vỡ ra ở nhiều chỗ, cơ thể gầy yếu mỏng manh cứ run lên nhẹ nhẹ, hấn cảm giác như cô ấy có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Với tình trạng như này, hấn hơi khó tin lúc này cô ta còn sức để tấn công hấn.

Ngắm nhìn mẹ An Nhiên một lúc, hấn mới nhận ra một điều rất quan trọng. Đó là cô ta rất trẻ và đẹp, có thể nói là phụ nữ xinh nhất mà hấn được nhìn thấy ngoài đời thực kể từ bé đến giờ. Dù cho sắc mặt cô ta bây giờ không tốt, đầu tóc thì bết bần rồi tung như tổ quạ, nhưng cũng không thể che dấu đi khuôn mặt trái xoan thanh tú cùng làn da trắng mịn màng tự nhiên. Dáng người nhìn qua có vẻ gầy yếu, nhưng chỗ cần phát triển thì lại tốt đến ngạc nhiên, cái quần bò và áo len dày cũng không thể che hết đi sự thật đồ sộ bên trong. Hấn đoán số đo ba vòng của cô ta chắc phải ngang với người mẫu. Không những thế, cô ta lại còn cao nữa, cao hơn hấn hấn một đoạn trên mõm đầu. Chắc trước kia cô ấy phải là một hotgirl có tiếng sống trong xa hoa sang trọng, nhưng thật không ngờ cũng có lúc rơi vào hoàn cảnh này.

Là một thằng độc thân lâu năm, lần đầu tiên được nhìn thấy gái đẹp như vậy ở ngay trước mắt, Tân nhìn đến thần thờ cả người. Con Lu uống xong nước rồi nằm lại trên ghế từ lúc nào, hấn cũng không hay. Một tay cầm bát nước, một tay thì vẫn trong tư thế đỡ cái gì đó, trông hấn lúc này ngu hết sức. Có lẽ, hấn cũng chẳng bao giờ tưởng tượng ra được, có một ngày mình được tiếp xúc với người đẹp ở tầng lớp thượng lưu, những người trước kia chỉ có thể nhìn thấy trên tivi, tranh ảnh.

Phía đối diện, mẹ An Nhiên sau khi cho con mình uống no đủ, cô ta mới cầm chai nước đưa lên miệng uống. Nhưng nước bên trong đã vơi đi gần hết, còn một ít, cô ta uống hai hớp là hết nên vẫn còn rất khát. Liếm nhẹ đôi môi nứt nẻ của mình, cô ta liếc mắt về phía Tân thì tình cờ thấy hấn nhìn mình đến thần thờ cả người. Xấu hổ không biết làm sao, cô ta cúi gầm xuống, ôm bé An Nhiên vào lòng rồi không dám ngẩng đầu lên nữa.

Bé An Nhiên sau khi uống đủ nước xong, dòng nước mát lạnh giúp cô bé tỉnh táo lại rất nhiều. Bàn tính hoạt bát nổi lên, cô bé nhìn thấy chú Tân nhìn mẹ mình chăm chăm liền không nhận được tò mò thốt lên:

- Sao chú Tân nhìn mẹ chăm chăm thế? – Ngẩng đầu lên, cô bé tròn mắt hỏi mẹ.

-

Nghe thấy con mình hỏi, nhưng mẹ cô bé không trả lời mà cúi đầu thấp hơn nữa. Còn Tân thì giật mình tỉnh lại, tay chân lóng ngóng, hần đễ bát nước vtuot ra khỏi tay rơi xuống nền nhà một cách lãng phí. Nhớ tới hành động lúc này của mình, hần xấu hổ đến đỏ cả mặt. May là ánh nến bập bùng không chiếu rõ được cái này, nếu không hần không biết phải chui vào đâu nữa, nhất là khi bé An Nhiên đang nhìn mình chăm chăm thế này. Bầu không khí lúng túng mất mấy giây, sau đó, hần lắc lắc đầu cố gắng thu hồi cảm xúc. Trở về với thực tế, nhận thấy mẹ An Nhiên vẫn còn khát, hần lấy một chai nước lọc nữa đưa sang.

- Chị uống thêm nước chứ? – Cầm chai nước trên tay nhòai người về phía trước, hần mỉm cười thân thiện cất tiếng.

Ngẩng đầu lên nhìn hần một tí, mẹ An Nhiên rụt rè vừa đưa tay nhận chai nước. Cầm xong, cô ta chưa vội uống mà áp ứng trả lời với âm thanh thật nhỏ.

- Vâng. Cám... Cám ơn anh...

Ngồi trở lại ghé sofa, hần hơi ngạc nhiên về mẹ của An Nhiên, bởi cô ta mang đến cho hần cảm giác không giống như một người giàu có ở trong biệt thự cao cấp. Những người sống trong giàu sang từ bé, dù thế nào đi chăng nữa, khi nói chuyện với họ hần luôn có cảm giác người kia thể hiện mình trên một bậc. Nhưng mẹ của An Nhiên lại khác, cô ấy khiến hần cảm thấy giống như một cô gái hàng xóm hiền lành vậy. Điều này thật tốt, nó giúp cho sự tự tin khi tiếp xúc với người lạ của hần tăng cao hơn hần.

- Không có gì đâu chị!

Khách sáo đáp lại xong, nhìn thấy mẹ An Nhiên uống nước, nói chuyện không tiện, hần định chuyển sang mở lời hỏi thăm An Nhiên thì đột nhiên có âm thanh lạ vang lên:

- Ọc... Ọc... Ọc... – Tiếng bụng của An Nhiên bất ngờ réo lên to và vô cùng rõ ràng khiến cô bé xấu hổ rúc đầu vào ngực mẹ không dám lộ đầu ra nữa.

Nghe thấy âm thanh này, cơ thể hần cũng tự động nổi lên phản ứng. Ngay lập tức, hần cảm thấy mặt nhòe đi, hoa lên từng đợt choáng váng khiến chân tay bủn rủn, bụng thì nổi búng lên con đoi đến cồn cào hết cả ruột gan. Tay run run, hần gấp gấp mở chai nước ra uống thêm mấy ngụm vào thì cảm giác xấu mới đỡ đi một tí. Xem ra, bây giờ không phải là lúc hần ngồi nói chuyện, tán gẫu. Trước mắt, hần phải giải quyết vấn đề của cái bụng ngay tức khắc, vì chắc hai mẹ con An Nhiên cũng đói lắm rồi.

Cúi xuống, lục ba lỏ, Tân móc mấy gói đồ khô ra rồi đặt lên bàn.

Nhìn thấy thức ăn, đôi mắt của An Nhiên sáng lên định vươn tay chop lấy thì bị mẹ ngăn cản lại. Mắt nhìn chăm chăm vào đồ ăn với vẻ khao khát cực độ, nhưng mẹ của An Nhiên vẫn có thể kiềm chế không lao lên. Ý chí của cô ta thật mạnh mẽ, khác xa với vẻ yếu đuối bên ngoài làm hần rất ngạc nhiên. Không để họ phải đợi lâu, hần lên tiếng:

- Chị và cháu ăn tạm đi cho đỡ đói... – Hần còn chưa nói hết câu liền trở mặt thần thờ cả người khi thấy cả hai mẹ con vồ lấy đồng đồ khô với một tốc độ nhanh đến đáng sợ rồi xé mở tống vào mồm ăn.

Nghẹn giọng không biết nói gì hơn, hần móc thêm mấy hộp thịt để lên bàn. Con đoi đúng là đáng sợ, xem ra, đến lúc ấy thì ai cũng giống nhau thôi, có thể kiềm chế bình thần được thì là phát rồi chứ không phải người. Hai mẹ con An Nhiên ngấu nghiến ăn được một tí thì bị nghẹn, hần đành phải đưa thêm cho họ mỗi người một chai nước để uống cho xuôi rồi ngồi chờ đợi.

Một lát sau, khi mẹ của An Nhiên ăn được một ít đồ khô vào bụng. Xoa dịu được phần nào con đoi xong thì cô mới sực nhớ ra, trong nhà mình ngoài hai mẹ con ra vẫn còn một người nữa. Ngẩng đầu lên liếc nhìn, cô vô cùng xấu hổ, ngại ngùng khi thấy chủ nhân của đồng đồ ăn này vẫn chưa động vào cái nào và đang ngồi chăm chú xem hai người. Mặc dù vẫn còn rất đói, nhưng cứ thế mà ăn nữa thì thật không tiện. Hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra, cô ta cất tiếng hỏi:

- Anh không đói à? – Có lẽ đã ổn định cảm xúc, hoặc ăn vào có sức hơn nên giọng nói của mẹ An Nhiên rõ ràng rành mạch không còn ngắt quãng nữa.

- Không. Tôi có đói! – Tân lắc đầu trả lời.

- Vậy tại sao... – Mẹ An Nhiên ngập ngừng hỏi tiếp, nhưng chưa nói hết câu Tân đã ngắt lời.

- Ăn mấy thứ này không đủ no, dù có ăn nhiều thế nào đi chăng nữa! – Hần cầm một túi bim bim lên, nhúu mày nhìn vào nó rồi giải thích.

Trả lời xong hần lại hỏi tiếp luôn:

- Bếp ga nhà chị vẫn dùng được bình thường chứ?

- Vâng! – Hoi khó hiểu vì tại sao hần hỏi vậy nhưng mẹ An Nhiên vẫn đáp lời ngay.

- Vậy tốt quá! – Tân mừng rỡ reo lên. Sau đó, hấn không dồng dài nữa mà nói luôn mục đích chính của mình:
- Thế cho tôi mượn bếp của chị để làm mấy món ăn nóngcho ấm bụng nhé...
- Vâng! Anh cứ tự nhiên! – Nghe vậy, ánh mắt của cô ta toát lên vẻ chờ mong. Khẽ gật đầu đồng ý xong, mẹ An Nhiên nói tiếp luôn:
- Để em mang mấy cây nến xuống đốt lên cho sáng!
- Cũng được... – Gật đầu đáp lời xong, hấn ngáp ngừng một tí rồi nói ra khả năng của mình:
- Thực ra tôi có thể nhìn thấy trong bóng tối. Không đốt cũng chả sao...
- Thật không? – Nghe hấn nói, mẹ An Nhiên kinh ngạc bật thốt lên.
- Oa! Chú Tân siêu quá... Cứ như siêu anh hùng vậy... – Đang miệt mài nhét đồng đồ khô vào mồm, nghe thấy hấn nói hay quá cô bé An Nhiên cũng thể nhin được phải ngừng lại hóng hớt.

Cười lên với An Nhiên một tí, Tân đeo ba lô lên trước ngực. Sau đó, hấn bế con Lu lên rồi vội vàng thúc giục:

- Chúng ta xuống bếp luôn thôi chứ chị nhỉ?
 - Vâng! – Đáp lời xong, mẹ An Nhiên cũng lập tức đứng lên. Với tay, cô ấy cầm lấy cây nến cắm trên bàn rồi dắt tay An Nhiên đi trước dẫn đường cho hấn.
- Đi qua hành lang dài dẫn xuống bếp, hấn lại một lần nữa không thể không cảm thán rằng, tòa nhà này thật rộng. Nhưng to lớn, đẹp đẽ rồi đến bây giờ thì làm sao chứ, mất đi ánh sáng của điện nó thật lạnh lẽo trống trải khiến người ta cô đơn đến tận cùng. Chỉ nghĩ đến cảnh một mình ở trong cơ ngơi này, hấn thà ở trong gian nhà trọ chật hẹp nhưng ấm cúng của mình hơn.
- Con Lu bị sao vậy chú Tân? – Đi ở phía trước, An Nhiên bỗng ngoái đầu lại đằng sau hỏi.
 - Nó không sao đâu. Bị ốm, lát nữa ăn xong là khỏe ngay thôi! – Thu hồi cảm xúc, Tân nói dối cho qua để An Nhiên đỡ lo, chứ hấn không thể kể ra việc con Lu bị quái đũa cắn để cô bé kinh hãi được.
 - Anh chắc là rất yêu quý con chó này nhỉ? – Đang dẫn đường, mẹ của An Nhiên cũng tò mò xen vào.
 - Đúng vậy! Đối với tôi nó không phải là con vật mà là đồng bạn của mình... – Nhìn lại con Lu, hấn nghiêng ngẫm trả lời. Sự ra một điều khá quan trọng nên hấn cất tiếng hỏi luôn:
 - À! Quên mất vẫn chưa hỏi, chị tên gì nhỉ?
 - Em tên Huyền Linh... Có khi em còn ít tuổi hơn anh ấy... – Nghe hấn hỏi, mẹ An Nhiên trả lời xong liền ngáp ngừng nói tiếp.
 - Vậy chị bao nhiêu tuổi? – Tân tò mò hỏi luôn.
 - Em 25! Còn anh...?

Nghe đáp án, hấn hơi ngạc nhiên khi biết được số tuổi của Huyền Linh. Ngẫm nghĩ tính nhẩm một tí, hấn trả lời cô ấy:

- Chúng ta bằng tuổi nhau rồi!

- ...

.....

Một lát sau, xuống bếp.

Tân để con Lu nằm lên hai cái ghế của nhà ăn, xong hấn mang ba lô đi nhanh tới chỗ bếp ga rồi kéo khóa móc đồ. Trong khi đó, Huyền Linh thì tiến tới chỗ ngăn tủ ở góc khác rồi mang hết mấy cây nến ra để lên bàn. Còn An Nhiên thì lập tức lại gần ngồi cạnh con Lu, một tay đút bím bím vào mồm ăn, một tay thì vuốt ve đầu nó. Thình thoảng cô bé còn đút cho con Lu ăn thử, nhưng rất tiếc nó bây giờ không thể ăn được mấy thứ này.

Hấn nhanh chóng móc mấy tảng thịt bò, xương lợn và rau cải ra khỏi ba lô. Lấy một cái nồi to cho tất cả vào, hấn đổ nước rồi rửa sạch mặt đá bám ở trên. Rửa xong, gan nước bắn đỏ đi, hấn nhắc mấy tảng thịt bò ra để lên thớt còn xương thì cứ để nguyên trong nồi. Lấy hai chai nước khác, hấn đổ thêm vào cho được lưng nồi nước thì thôi. Nêm các loại gia vị xong, hấn bật bếp to lửa ninh lên.

Trong khi chờ đợi nước sôi, hấn với lấy con dao làm bếp cắm trong hộp rồi nhanh chóng cắt mấy khối thịt bò ra từng khối hình vuông nhỏ để đầy, lát nữa cho vào nồi sau. Giải quyết xong xuôi mấy miếng thịt, hấn liền ngồi xuống gỡ mớ rau cải ra rồi nhặt. Hấn vừa mới nhặt được mấy cây thì Huyền Linh tới với hai cây nến cầm trên tay. Cắm một cây lên gần bếp, một cây ở gần bên cạnh hấn xong, cô ấy quay lại nhặt rau cùng hấn. Ngẩng đầu lên nhìn Huyền Linh một chút, mặc dù đang rất mệt mỏi và đói nhưng hấn vẫn thấy tim mình gia tốc lên đập bình bịch. Hấn muốn nói một cái gì đó cho có chuyện,

nhưng suy nghĩ trong đầu lúc này lại hỗn loạn tung bồng, chả biết nói cái gì. May mắn, không để hấn phải lúng túng lâu, Huyền Linh đã mở lời nói trước:

- Anh định làm món gì vậy? – Cô ta ngẩng đầu lên liếc cái nồi đang đun trên bếp ga một tí rồi tò mò hỏi hấn.

- Thịt bò hầm với rau cải.... Chỗ thức ăn tôi kiếm được chỉ cho phép làm được thứ này! – Nghe tiếng nói dịu nhẹ của Huyền Linh, hấn cảm thấy khá là căng thẳng nên trả lời giọng cứng nhắc ngắt quãng.

- Được như vậy là tốt lắm rồi. Mà với tình hình bây giờ anh lấy được thịt ở đâu thế? – Ngược mắt lên nhìn hấn đánh giá, cô ấy háo hức hỏi.

- Tại một nhà hàng trên đường, nhưng không dễ chút nào vì bọn quái vật có ở khắp mọi nơi. Đồng bạn của tôi bị thương cũng là do việc này – Có lẽ đã quen hơn một chút nên lần này hấn không cảm thấy áp lực nữa và trả lời trôi chảy. Nói đến bị thương, hấn chợt nhớ ra cô gái trước mặt mình cũng bị thương lên cát tiếng hỏi thăm:

- Mà vết thương của em sao rồi?

- Đỡ nhiều rồi anh. Nó đã bắt đầu đóng vảy, em cũng không ngờ nó bình phục nhanh vậy! – Huyền Linh ngẫm nghĩ một tí rồi đáp lời.

- Anh đoán. Sau trận động đất kinh hoàng đó có một tác nhân gì đó xuất hiện đã biến đổi tất cả chúng ta từng chút một... – Vào câu chuyện chính, hấn nhíu mày suy nghĩ nói. Không biết có phải do quá tập trung hồi tưởng hay không mà hấn thay đổi cách xưng hô lúc nào không hay.

Bất chợt, hấn nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng mà bản thân đã quên khuấy đi nên cất tiếng hỏi Huyền Linh:

- Mà người tấn công anh lúc mở cửa là em à?

- Xin lỗi... Lúc ấy, em tưởng... – Nghe Tân hỏi cái này, Huyền Linh tưởng hấn trách mình nên áy náy ngập ngừng giải thích. Nhưng cô chưa nói hết câu thì hấn đã ngắt lời nói tiếp:

- Không sao. Em làm như vậy là đúng, anh không có ý trách em mà chỉ muốn hỏi khi đó anh nhìn thấy cánh tay chia ra giống như là khung xương... Có phải là tay em không.

- Là tay em đấy. Anh xem này!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Bữa cơm ẩm cúng hiêm hoi trong thời tận thế

Nhiều mày chăm chú nhìn cánh tay Huyền Linh giờ ra, Tân vô cùng kinh ngạc khi thấy nó biến đổi ngay trước mắt mình. Bắt đầu từ ngón tay, làn da đang bình thường bỗng nhiên từ từ chuyển hóa thành một lớp màu trắng đục, kéo dài đến khuỷu tay thì dừng lại. Vội đưa tay sờ nắn, hấn cảm nhận được thứ màu trắng kia rất cứng chắc, trơn bóng mịn giống như xương ống của động vật, hay chính xác hơn là có vẻ giống ngà voi.

Lớp xương cứng này bao bọc toàn bộ cánh tay, từ trên xuống dưới không để hở một chỗ nào, nhưng nó không liền một mạch mà nối với nhau thành từng đoạn một. Những điểm tiếp nối ở đầu các khớp ngón tay, cổ tay là những khoanh tròn. Nó không phải là xương cứng mà nhìn giống như sợi gân, và có thể co giãn linh hoạt dễ dàng mỗi khi cô ấy cử động. Nghiên cứu một lúc, cuối cùng, hấn kết luận, là bằng một cách nào đó, cô ấy đã biến đổi hoàn toàn da cánh tay của mình thành một lớp giáp xương bọc bên ngoài.

Không biết cánh tay biến thành như vậy thì cô ấy sẽ cảm thấy sao. Hết sức tò mò, hấn không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Sau khi trở cánh tay trở thành như vậy thì em cảm thấy thế nào? – Vừa hỏi, hấn vừa xoa nắn, cử động các đốt ngón tay thử.

Nghe hấn hỏi, Huyền Linh cau mày suy nghĩ một tí rồi đáp:

- Lúc mới thức dậy, em phát hiện ra cánh tay của mình trở nên thế này thì thấy rất sợ. Em tưởng mình bị làm sao rồi. Hãi lắm! Nhưng một thời gian sau,

em chợt cảm nhận được mình có thể liên hệ với cánh tay, điều khiển nó tùy ý, biến được trở về bình thường thì mới đỡ hơn.

- Lúc chuyển hóa thành lớp giống như giáp xương này, nó có mang lại cho em cái gì không? – Nắm tay lại, hấn gõ cốc cốc vào đoạn xương bắp tay Huyền Linh rồi hỏi tiếp.

- Em cảm giác mình khỏe hơn trước nhiều lắm. Đặc biệt là chỗ cánh tay biến đổi này... – Đáp lời xong, có lẽ Huyền Linh cảm thấy hơi hoang mang nên cô lưỡng lự một tí rồi hỏi hấn tiếp:

- Liệu tay em có làm sao không nhĩ anh?

- Chắc là không sao đâu... Anh cũng từng xảy ra việc như thế này đến hai lần, chỉ là hình thức không giống em thôi! – Thấy cô ấy có vẻ lo lắng, Tân lập tức lên tiếng trấn an. Để có sức thuyết phục hơn, hấn còn cho cô ấy xem năng lực của mình.

- Em nhìn này! – Vừa nói hết câu, để tăng tính thuyết phục, hấn liền xòe lòng bàn tay phải của mình rồi kéo một tơ từ trong đó ra cho Huyền Linh xem.

- Ô! Chú Tân biến thành người nhện rồi... Chú có leo tường được như trong phim không thế? – Trong lúc Tân và Huyền Linh mãi mê nghiên cứu năng lực của chính mình thì không biết cô bé An Nhiên đã lại gần chỗ hai người từ lúc nào. Nhìn thấy hấn kéo sợi tơ ra, mắt cô bé sáng lên rồi kích động xen ngang.

Do quá tập trung, tiếng hô lên của cô bé An Nhiên khiến cả hai giật thót mình rồi bất giác thu hồi năng lực lại. Ngẩng đầu lên liếc nhìn, hấn phát hiện không biết từ lúc nào mình đã tiến lại ngồi sát bên cạnh Huyền Linh. Ngay lập tức, tim của hấn gia tốc đập lên, đại não thì trống rỗng quên mất cả việc mình vẫn đang nắm tay của người ta. Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp chỉ cách mình vài chục cen-ti-mét, hấn thần thờ hết cả người. Mọi thứ xung quanh như biến mất, thời gian ngưng đọng lại, trong đầu hấn chỉ còn cảm giác được mình đang nắm một thứ mềm mềm, mượt mà lại có chút lạnh lạnh, thích đến mức muốn cầm mãi thôi.

Phía đối diện, Huyền Linh thì cúi gầm đầu xuống sát đến ngực. Con mình đã tới nơi mà hấn cứ nắm tay rồi nhìn mình chằm chằm mãi, làm cô xấu hổ đến đỏ cả mặt. Tự nhiên rút lại thì thật không tiện, sợ hấn sẽ nghĩ mình như thế này, thế kia. Nhưng cứ để thế này thì cũng không được, cô đang không biết phải làm sao thì may quá An Nhiên lại giúp phá vỡ thế bế tắc này.

Cô bé An Nhiên sau khi thốt lên, một lúc sau, không thấy có ai phản ứng mình, đặc biệt là chú Tân mặt cứ đỏ ra ngờ ngạc nhiên. Tưởng chú bị làm sao nên cô bé lo lắng hỏi thăm:

- Chú Tân ơi! Chú Tân. Chú bị sao thế, ồm rồi hả? – Vừa nói, cô bé còn dùng hai tay lắc nhẹ cơ thể của hấn.

Lập tức hồi thần lại, hấn nhanh như chớp rút tay về. Vội quay mặt đi rồi đứng lên vì mặt lúc này đã đỏ như gấc, hấn tiến tới chỗ nồi xương đang ninh trên bếp ga.

- Chú không sao. Để chú xem thức ăn nấu sắp xong chưa, chắc cháu đói lắm rồi! - Vừa đi, hấn cũng không quên đáp lời An Nhiên với giọng nói gấp gáp như chạy trốn.

- Choang! – Vội tay mở vung nồi, nhưng với tâm trạng đang loạn xì ngầu, hấn tuột tay làm rơi cái vung xuống sàn nhà tạo ra âm thanh to đến mức khiến con Lu đang ngủ cũng phải giật thót mình tỉnh lại.

Cúi xuống nhặt vung lên, hấn bào chữa cho hành động lóng ngóng của mình bằng lí do hết sức ngớ ngẩn.

- Cái vung nóng quá ấy mà...

- ...

.....

Một lát sau, khi cảm xúc ổn định trở lại, Tân nhanh chóng bắt tay vào chế biến nốt nồi thức ăn. Cho thịt bò vào nồi ninh lên một lát, hấn cho nốt mớ rau cải mà hai mẹ con An Nhiên vừa nhặt giúp, rồi đun thêm khoảng năm phút nữa. Ném lại cho vừa, đợi mùi thức ăn lan tỏa ra khắp gian bếp xong thì hấn tắt bếp và bắc nồi mang ra bàn ăn. Ở đó, hai mẹ con An Nhiên đã ngồi trên ghế chờ sẵn từ trước rồi. Mặc dù cả hai không nói gì, nhưng từ ánh mắt thèm muốn và miệng liên tục nuốt nước bọt, hấn biết mình phải thao tác nhanh lên.

Cầm lấy cái bát tô, hấn múc một bát đầy xương, thịt bò đưa cho con Lu trước. Luôn nằm liệt một chỗ từ lúc bị bọn quái địa cắn, nhưng khi nồi thức ăn được bê ra, con Lu không biết lấy đâu ra sức mạnh mà lại có thể ngồi dậy được và chờ đợi hấn đưa bát tô tới. Lập tức vục đầu vào ăn, con Lu ăn mạnh như chưa bao giờ được ăn mà không quản có nóng hay không. Múc cho con Lu xong, hấn cũng không để hai mẹ con An Nhiên đợi lâu mà cấp tốc múc cho mỗi người một bát. Sau khi phân phát xong, hấn xúc nốt phần cuối cùng cho mình. Rồi không ai nói câu gì, tất cả vục đầu vào ăn như hổ đói.

Dưới ánh nến bập bùng, cả gian bếp chỉ còn tiếng xì xụp húp thức ăn hòa với tiếng mưa rơi tí tách ngoài kia.

Thời gian trôi đi, khi nồi thức ăn đã vơi hơn nửa. Thịt bò ăn vào cung cấp nhiều năng lượng giúp mọi người nhanh chóng tan đi cơn đói, lưng lửng bụng xong thì tất cả mới có tâm trạng để ý đến nhau. Trừ con Lu ra, nó chỉ để ý đến bát thức ăn ngon lành của mình thôi. Ăn xong trước là cô bé An Nhiên, dù khẩu phần ăn đã tăng lên, nhưng trước đó cô bé đã ăn khá nhiều đồ khô nên chỉ húp được một tô rưỡi bát xúp thịt bò là dừng lại. Lấy tay áo quệt mép, cô bé ngẩng đầu lên nhìn Tân thốt lên lời khen:

- Chú Tần nấu ăn ngon quá! Con ăn thấy ngon hơn cả nhà hàng trước kia bố đưa con đi!
- Ngon thì con ăn nhiều vào. Đưa bát đây chú múc thêm cho! – Tạm ngừng ăn, Tần ngẩng đầu lên mỉm cười nói với cô bé An Nhiên.
- Thôi! Con no rồi, chú cứ kệ con... – Cầm bát giấu đi, cô bé An Nhiên lắc đầu nguầy nguậy.
- Anh cứ ăn đi. Kệ nó! Mà anh nấu ăn ngon thật! – Dùng giấy ăn lau miệng giúp con mình xong, Huyền Linh ngẩng đầu lên nhìn hấn cười rồi không tiếc lời khen.
- Có gì đâu! Chắc do mọi người đang quá đói thôi... – Được người đẹp khen, hấn sướng lắm. Thấy ánh mắt của cô ấy chăm chú nhìn mình, hấn hơi xấu hổ vừa gãi đầu vừa đáp lời lại.
- Không. Em nói thật ấy, anh trước kia có làm ở nhà hàng không? – Lắc lắc đầu, Huyền Linh khẳng định lại quan điểm của mình. Chỉ mấy nguyên liệu đơn giản mà nấu ăn ngon như vậy, cô bắt đầu tò mò về quá khứ của hấn.
- Chú nấu ăn ngon thật mà! Ngon nhất trong số những món con từng được ăn đấy... – Lau sạch miệng xong, nghe thấy Tần khiêm tốn, An Nhiên tưởng rằng chú không tin món ăn mình nấu ngon nên khẳng định lại.
- Ủ! Anh không làm nhà hàng. Ngon thì em thêm nữa đi... – Cười đáp lại xong, thấy bát của Huyền Linh gần hết, hấn nhào người đưa tay định cầm lấy muôi múc hộ.
- Thôi! Anh ăn đi, em tự múc được mà! – Vội đứng lên cướp lấy cái muôi, Huyền Linh múc cho mình một ít nữa.

Cô không để hấn giúp vì lo hấn sẽ múc nhiều, trong khi cô có thể ăn được thêm nữa thật, nhưng thức ăn trong nồi sắp cạn rồi. Phía đối diện, con Lu vẫn đang xục một cách vô cùng mạnh mẽ, và hấn thì có vẻ còn rất đói nên cô không dám ăn thêm. Dù sao, cô ăn no lưng lửng bụng cũng là được rồi.

- U... U... U... – Như là để khẳng định sự chính xác suy đoán của Huyền Linh, con Lu sau khi liếm sạch tô thức ăn của mình đã quay ra nhìn Tần rồi kêu lên ư ừ. Ý nó muốn là gì, không cần nói cũng có thể hiểu được.

Thấy đồng bạn của mình có sức sống trở lại, hấn vui mừng vô cùng. Vội múc một tô đầy nữa cho con Lu, hấn quay lại với bát ăn của mình rồi điên cuồng xục vào mồm.

Phía đối diện, Huyền Linh ăn thêm một ít nữa là xong. Lấy chai nước, cô uống vài ngụm cho đỡ khát rồi ngồi im cùng với con mình nhìn hấn và con Lu ăn. Thấy dáng ăn của cả hai na ná giống nhau, cô bất giác khẽ cười. Sau mấy ngày phải chịu đói và lo lắng hải hùng, cuối cùng cô với An Nhiên cũng được ăn một bữa no và không phải đề phòng. Tảng đá đè nặng trong lòng được buông xuống, trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Không biết cô tưởng tượng ra cái gì hay, mà thỉnh thoảng lại nhếch miệng khẽ cười. May mà lúc đấy, Tần đang hết sức tập trung vào món ăn, nếu không hấn nhìn thấy thì có khi lại đơ người cũng nên.

Khoảng chục phút sau, khi Tần và con Lu đã đánh sạch nồi, giải quyết xong xuôi mọi thứ ăn được thì bữa cơm mới tuyên bố kết thúc.

Ngồi giữa đầu ngả lưng ra sau ghế, thả lỏng cơ thể, hấn thỏa mãn xoa xoa cái bụng của mình. Mấy hôm rồi, hấn mới ăn được bữa no và ngon lành thế này. Ở bên cạnh, sau khi ăn xong, sức sống của con Lu đã trở lại tung bừng như trước. Nằm trên ghế, nó ra sức trợn mắt ngoạm một khúc xương ống to nhìn hết sức buồn cười. Phía bên kia, An Nhiên thấy ngộ quá không chịu được liền chạy sang ngồi sát bên rồi đưa tay vuốt ve đầu con Lu.

Sực nhớ ra lúc trước mình ăn nhập tâm quá, không biết Huyền Linh đã ăn no chưa nên hấn ngẩng đầu lên cất tiếng hỏi:

- Em ăn no rồi chứ?
- Hà!? – Nghe thấy tiếng nói của Tần vang lên bất ngờ, Huyền Linh giật thót mình thoát khỏi suy nghĩ lung tung. Nhưng do đầu óc đã bay đi tạt đầu tạt đuôi, cô không biết lúc này hấn vừa nói cái gì nên gượng cười xấu hổ hỏi lại.
- Anh vừa bảo cái gì thế?
- À! Anh muốn hỏi em đã ăn no chưa, nếu chưa no thì để anh nấu thêm – Tưởng rằng cô ấy chắc mệt quá nên thất thần, hấn nhẹ nhàng nói lại ý mình.
- Không... Em no rồi... Không phải nấu nữa đâu. Để em đi rửa bát... – Thấy hấn chăm chú nhìn mình, Huyền Linh bất giác nhớ lại tưởng tượng miên man lúc nãy. Không biết cô nghĩ đến cái gì mà mặt đỏ hết lên rồi nói năng lộn xộn, thậm chí còn thu gom bát đĩa chuẩn bị đi rửa. Nhưng làm được một nửa, cô sực nhớ ra là mình không cần thiết phải làm cái này nên dừng lại, ngồi xuống rồi cúi gằm mặt xuống.

Ở phía bên kia, Tần đã há hốc mồm, kinh ngạc và vô cùng khó hiểu về hành động của Huyền Linh. Một lát sau, hấn tự tìm ra đáp án cho mình, chắc là do thói quen nên không thắc mắc cái này nữa. Bụng no, tinh thần được giải tỏa vì con Lu đã khỏe trở lại, hấn lập tức cảm thấy con buồn ngủ như thủy triều ập tới khiến cho hai mí mắt nặng trĩu. Ngoái đầu sang bên cạnh nhìn, hấn thấy cô bé An Nhiên cũng đang gáp liên tục, chỉ có con Lu ngủ nhiều đang hết sức háo hức với khúc xương của mình. Huyền Linh chắc cũng đã mệt lắm rồi nên mới hành động lạ như vậy. Đã đến lúc đi ngủ, hấn lên tiếng hỏi chủ nhà trước.

- Nhà em có chỗ ngủ không? – Buột miệng hỏi xong câu này, hấn liền hối hận vì nó ngu hết sức. Nhà rộng như này thì thiếu gì chỗ ngủ, nhưng đã lỡ mồm rồi thì đành vậy thôi.

- Có chứ! Anh có muốn ngủ ở phòng riêng không? – Sau một hồi loại bỏ những cảm xúc hỗn loạn, Huyền Linh đã trở lại bình thường và nhanh chóng trả lời hẳn. Cô không thấy nội dung câu hỏi của hẳn có vấn đề gì nên hỏi xem hẳn muốn ở đâu vì nhà rộng, có nhiều chỗ quá.

- Không cần phòng riêng, anh với con Lu ngủ ở ghế so-fa ngoài đại sảnh là được rồi! – Thấy không cần thiết phải cầu kì, hẳn nói ra ý muốn đơn giản của mình.

- Vậy để em đi lấy mấy cái chăn! An Nhiên, ra đây cầm nệm soi cho mẹ nhanh! – Đứng lên gọi An Nhiên lại, hai mẹ con dẫn nhau đi tới chỗ cầu thang rồi leo lên gác.

Nhìn hai mẹ con đi khuất, Tần cũng đứng dậy thu dọn cái ba lô rồi dẫn con Lu đi ra ngoài đại sảnh.

Khoảng năm phút sau, Huyền Linh ôm đống chăn gối đi xuống xếp đầy mặt bàn xong. Cô liền tự mình trải cho hẳn nằm trên ghế so-fa dài, còn con Lu thì ở cái ghế con. Sau đó, cô sang bên ghế đối diện sắp xếp qua một lượt rồi gọi An Nhiên nằm xuống cùng với mình. Cuối cùng, khi tất cả đã nằm yên ảm, cô cất tiếng hỏi:

- Em thoải tất nển nhé!

Hai mắt đã díp vào nặng trĩu, hẳn mơ hồ thốt lên:

- Ủ!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bài học đầu tiên, cảnh giác với thiên nhiên

Khoảng 8 giờ 30 phút sáng.

Thời tiết đẹp.

Sau một đêm dài lạnh lẽo thì cơn mưa lất phất cuối cùng cũng đã dừng lại. Những đám mây đen to lớn, âm trầm tan đi để cho ánh nắng mặt trời tươi mới chiếu xuống thế gian. Không biết từ lúc nào, nhiệt độ đã tăng dần lên, đến bây giờ không khí đã trở nên ấm áp như mùa xuân vậy. Trong không gian thì tràn ngập hơi nước, thanh tân trong lành đến mức chỉ hít một hơi thôi là tỉnh táo hết cả người.

Tại trước cổng tòa nhà biệt thự của hai mẹ con An Nhiên.

Trong khi Tần đang cảnh giác đảo mắt nhìn khắp nơi thì ở sau lưng hẳn, Huyền Linh và An Nhiên thì loay hoay khóa nốt cánh cổng tòa nhà biệt thự lại. Khóa xong, cả hai mẹ con ngẩng đầu lên ngắm nhìn tòa nhà lần cuối với ánh mắt phức tạp. Lần ra đi này, rất có thể sẽ là lần cuối, và cả hai sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Thở dài một hơi, Huyền Linh rút con dao làm bếp giấu ở ba lô ra rồi cầm chắc trên tay. Nắm lấy tay An Nhiên, cô quay người đi về phía Tần.

Nghe tiếng bước chân áp sát, hẳn ngoái đầu nhìn lại thì thấy cả hai đã chuẩn bị xong xuôi và sẵn sàng để di chuyển. Khẽ gật đầu với Huyền Linh, hẳn có thể hiểu được tâm trạng của cô lúc này, phải rồi bỏ nơi mình đã từng gọi là nhà thì chắc chắn là bất cứ ai cũng sẽ không dễ chịu. Xoa đầu cô bé An Nhiên mấy cái, hẳn nhủu mày cúi xuống nhìn vào la bàn trong chiếc đồng hồ. Xác định tốt phương hướng xong, ngẩng đầu lên, hẳn xiết chặt cái riệu trong tay rồi cất bước đi về phía trước dẫn đường. Ở ngay phía sau hẳn là hai mẹ con An Nhiên, đi cuối cùng là con Lu, có nhiệm vụ bọc hậu và cảnh giới xung quanh. Mục tiêu sắp tới của cả nhóm sẽ là phòng trọ của hẳn.

.....

Khoảng nửa tiếng trước, sau khi tất cả mọi người ngủ dậy, Tần liền bắt tay vào chế biến một chút gì đó để ăn sáng. Thức ăn tươi chỉ còn mỗi thịt bò và xương lợn nên để đỡ mất thời gian, hẳn cho tất cả vào luộc. Ăn xong, đến lúc vào vấn đề chính, hẳn lên tiếng hỏi ý định sắp tới của Huyền Linh xem cô ấy muốn làm gì. Giữa lúc cô ấy nhủu mày trầm mặc, hoang mang không biết phải làm sao thì hẳn lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình.

Với tình thế bây giờ, cách tốt nhất để hai mẹ con An Nhiên có thể sống sót và sinh tồn, là phải rời khỏi đây đến được “Khu an toàn”. Khi hần nói đến khu này, Huyền Linh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên vì có một chỗ như vậy. Cũng phải thôi, nơi hai mẹ con ở cách khá xa vùng nội thành, với tầm nhìn hạn chế và không có ống nhòm thì không thấy được cũng là bình thường.

Mất một chút thời gian để giải thích cho Huyền Linh về “Khu an toàn”, là nơi những người sống sót còn lại tập trung ở đây và được quân đội bảo vệ. Nghe xong, biết được trên thế giới này ngoài hai mẹ con mình và Tân ra thì vẫn còn rất nhiều người khác còn sống nữa, cô ấy hết sức vui mừng. Cô ấy muốn đến chỗ mà hần nói ngay, nhưng với thực tế bây giờ thì đó không phải là điều dễ dàng.

Hần phân tích cho Huyền Linh về con đường trước mắt, nó rất dài và hết sức nguy hiểm do cảnh vật thay đổi từng ngày. Không có phương tiện để đi, tất cả mọi người phải sẽ phải đi bộ nên việc chạm trán với quái vật là không thể tránh khỏi. Muốn tới được chỗ đó thì phải có sự chuẩn bị cực kì kĩ càng, cả về vật chất lẫn tinh thần. Và điều quan trọng nhất là phải biết được đại khái về lộ tuyến và thời điểm thích hợp để đi. Sau khi hần nói xong những điều này, Huyền Linh mặc dù khá thất vọng, nhưng cô ấy vẫn tin là sẽ tới đó được. Cuối cùng, cô ấy quyết định, bây giờ sẽ cùng An Nhiên đi theo hần, nghe hần chỉ huy để thực hiện kế hoạch chuẩn bị.

Thấy Huyền Linh muốn đi theo mình, hần không lưỡng lự lâu mà đồng ý. Đã giúp người thì phải giúp cho trót, hần không thể bỏ mặc hai mẹ con giữa chừng để lo chuyện của mình được. Bàn bạc xong xuôi, hần đưa ra ý kiến, trước tiên di chuyển về xóm trọ của hần đã, rồi sau khi chuẩn bị kĩ càng thì mới đi đến “Khu an toàn”. Nghe xong Huyền Linh gật đầu đồng ý ngay, còn bé An Nhiên thì chắc chắn sẽ không phản đối. Thế là, không để lãng phí thời gian nữa, hần giục hai mẹ con đi thu xếp đồ đạc rồi nhanh chóng lên đường.

.....

Một lát sau, khi tất cả đã di chuyển được một khoảng cách khá xa so với điểm xuất phát, Tân ra hiệu cho mọi người tạm dừng lại vì trước mặt có vật cản. Cách khoảng vài mét về đằng trước, lối đi chính theo chỉ dẫn của la bàn đã bị tòa nhà ống cao tầng đồ sập chắn ngang. Cây cỏ mọc um tùm phủ gần như kín mít công trình trước mặt, nếu cứ thế mà cố gắng vượt qua sẽ rất mất thời gian và có nguy hiểm khi các mảnh vỡ tòa nhà sập xuống. Không còn cách nào khác, hần phải dẫn mọi người đi vòng qua đồng vật cản khổng lồ phía trước. Suốt từ lúc khởi hành thuận lợi đến giờ, đây là khó khăn đầu tiên hần gặp phải. Cũng may nó không khó giải quyết và hần cũng có nhiều kinh nghiệm trong việc này.

Nhíu mày nhìn vào đám cỏ, bụi cây rậm um ven đường, hần không muốn xông vào đây chút nào. Khu này trước kia có lẽ là đô thị đang xây dựng thì bị bỏ dở giữa chừng, nên xen kẽ giữa các tòa nhà đồ sập là những mảng đất trống rậm um cỏ. Sau một vài hôm thực vật điên cuồng phát triển, đến bây giờ nó đã mọc cao vút đến ngang ngực tạo thành cản trở cực kì khó đi. Không những thế, trong lớp thực vật rậm rạp này sẽ có rất nhiều sinh vật lạ trú ngụ, hần không biết bọn chúng nguy hiểm ra sao nên phải bắt đầu đi chậm rãi mới phải lựa chọn xuyên qua. Hần đi xung quanh tìm kiếm một tí xem còn lối khác nào không, nhưng tiếc rằng đâu đâu cũng là cỏ giống nhau. Xác định mình phải đi vòng qua rồi, hần gọi hai mẹ con An Nhiên lại gần rồi khẽ cất tiếng.

- Đường phía trước bị chặn rồi. Bây giờ chúng ta bắt buộc phải đi vòng... – Vừa nói cho Huyền Linh, hần vừa chỉ tay vào hướng sắp tới sẽ đi.

- Ừ. Vậy anh cứ đi, mẹ con em sẽ theo sau ngay, sao phải dừng lại vậy? – Gật gật đầu, Huyền Linh đồng ý ngay. Cô chỉ khó hiểu, nếu đổi hướng thì hần cứ thế mà làm, cần gì phải dặn dò trịnh trọng vậy nên hỏi lại.

- Vấn đề là vậy! Em đừng xem đám cỏ lạ xanh um này bình thường, ẩn trong chỗ này có nhiều loại côn trùng lạ lắm. Đây này... – Ngồi xuống, Tân chăm chú nhìn vào bụi cỏ trước mặt nói.

Không phải đợi lâu, như để chứng minh cho lời hần nói. Một con gì đó nhìn giống như kiến, nhưng lại to bằng hạt hướng dương, người đầy vằn màu vàng xuất hiện rồi bò trên lá cây. Chỉ tay vào nó, hần giải thích thêm với Huyền Linh.

- Mấy con này, anh chưa nhìn thấy bao giờ, không biết nó nguy hiểm không nên phải cẩn thận. Giờ mà không may bị con gì đó đốt, rồi trúng độc thì chỉ có thể cầu nguyện thôi chứ chẳng biết phải làm sao... – Nói xong, ngoái đầu sang, hần thấy Huyền Linh và An Nhiên có vẻ lo lắng quá. Cảnh báo họ là đúng nhưng khiến họ căng thẳng cũng không phải là ý hay nên hần an ủi thêm:

- Em cũng đừng lo quá! Lúc trước anh từng vượt qua những chỗ như này nhiều rồi, nhưng không bị làm sao cả. Có lẽ những con côn trùng đáng sợ không có nhiều, mình đừng da thịt trần tiếp xúc cây cỏ là được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mỗi lần bắt buộc phải đi qua chỗ nào rậm rạp thì em phải cẩn thận...

Nói xong, hần lấy mấy đôi găng tay từ trong ba lô ra đưa cho mẹ con An Nhiên đeo vào. Còn mình, hần lấy một đôi găng tay khác bằng da, dùng rìu cắt hết mấy đầu ngón và một khoảng giữa lòng bàn tay rồi mới đeo. Ngoài đầu sang bên cạnh, hần thấy con Lu, đồng bạn của mình đang nghiêng đầu chăm chú nhìn mấy người liền đưa tay lên vuốt ve đầu nó. Con Lu thì hần không phải lo, lớp lông dày tự nhiên của nó đã là lớp bảo vệ tốt nhất rồi. Sau một đêm, đến hôm nay nó đã khôi hoàn toàn. Từ về bên ngoài nhìn qua, nó giống như là không còn chút dấu hiệu nào là mới bị trọng thương. Tất cả các vết thương, sứt sứt trên cơ thể lành hẳn, lông mới mọc lên không để lại sẹo. Sau khi biến đổi, sức sống của con Lu thật đáng sợ, không thua gì bọn quái vật “Nắm đầu người” luôn.

Xoa đầu con Lu mấy cái xong, ngoái sang nhìn, hần thấy hai mẹ con An Nhiên đã chuẩn bị tốt. Khẽ gật đầu với Huyền Linh, hần nói ra kế hoạch của mình rồi tiếp tục lên đường. Lần di chuyển này không giống như ban đầu, con Lu đi phía trước, ngay sau là hai mẹ con An Nhiên, còn hần đi cuối cùng. Để vượt qua chỗ cỏ rậm an toàn, hần bảo Huyền Linh đeo ba lô ra đằng trước rồi công An Nhiên lên không để cô bé đi bộ nữa.

- Xột Xột...

Cả ba người, một chố không nhanh không chậm từ từ đi xuyên qua đám cỏ rậm rạp bên cạnh đường. Trời nắng nhẹ nên hơi nước sau cơn mưa đêm qua bốc lên phủ vào mặt là khá khó chịu. Không ai nói câu gì, tất cả tập trung đi về phía trước, vòng qua tòa nhà ống cao tầng dài. Do nghe Tân cảnh báo từ trước, Huyền Linh hơi căng thẳng, cô công con lên thật cao, ánh mắt thì đảo dáo nhìn quanh vào mỗi đám cỏ rậm, hay bụi cây lớn phải đi qua. Nhưng có

lẽ như lời anh ấy nói, những con côn trùng nguy hiểm không có nhiều, bởi đi được một lúc mà không có gì xảy ra cả.

Khẽ buông lỏng tinh thần, cô hướng ánh mắt ra xa hơn thì thấy, ngập trong tầm mắt đâu đâu cũng là màu xanh tươi non mơn mẫm. Ánh nắng vàng dịu nhẹ bao phủ muôn nơi khiến không gian trở nên bồng bồng sức sống. Tiếng chim hót líu lo, hòa lẫn tiếng ong ong của một vài con bọ cánh cứng bay qua trước mặt, tạo nên khung cảnh yên bình đến nhẹ cả người. Nhưng tất cả những điều này, là được xây dựng trên nền thành phố Nội Hà đồ nát, nơi đã từng được con người thông trị.

Thiên nhiên mặc dù tươi đẹp, nhưng Huyền Linh không quên đi việc tập trung và cảnh giác bởi lời nhắc nhở của hấn từ trước. Khác với cô, đi được một đoạn đến chỗ đám cỏ có hoa và vài con bướm sặc sỡ bay lập lờ, An Nhiên tỏ ra hết sức hứng thú dạo dác nhìn quanh. Nghiêm túc nhất vẫn là Tân và con Lu, cả hai đã từng trải qua việc này rồi lên lúc nào cũng tập trung cao độ, cảnh giác vào mỗi bước đi. Bởi hấn biết, ẩn dưới vỏ bọc nữ miêu kia có những mối nguy hiểm đáng sợ vô cùng, mà bản thân vẫn chưa gặp bao giờ.

Một mãi đi chuyển, khoảng năm phút sau cả nhóm đi được hơn nửa quãng đường. Vừa vòng qua sang bên kia, con Lu đang đi phía trước đột nhiên dừng lại rồi giữ nhẹ lên giống như có cái gì đó đáng sợ chặn đường:

- Giữ... uu...!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiên Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bài học thứ hai, vượt qua nỗi sợ hãi

Vội kéo Huyền Linh ngồi xuống nắp dưới lùm cỏ cao, Tân xiết chặt cái riu trong tay rồi tiến lên. Đến bên cạnh con Lu xong, hấn vén cỏ nhòm qua khe thì thấy cách gần chục mét về đằng trước, xuất hiện một con quái vật “Nắm đầu người” chặn đường. Nó đứng vật vờ trên một khoảng vỉa hè lát gạch đỏ, xung quanh cây cỏ không nhiều nên khá là trống trải trong tầm mắt. Con quái này trước kia chắc là ông bác bảo vệ ở đây vì dấu tích quần áo còn sót lại trên người nó đã nói lên điều đó.

Từ hình dáng bên ngoài, trên đầu mới chỉ có những chùm cây nấm to, còn cơ thể vẫn giữ nguyên, chưa được rễ cây bao bọc cường hóa, hấn biết con quái này vẫn còn ở dạng sơ khai. Cũng phải thôi, xung quanh khu vực này trống trải hoang vu vô cùng, làm gì có mấy người sống sót để cho nó tấn công rồi tiến hóa chứ. Việc đối phó với loại quái vật mới này là hết sức dễ dàng, chỉ cần một mình hấn, hoặc con Lu lao lên giải quyết là được. Để không tốn thêm thời gian đi vòng, hấn quyết định sẽ giải quyết nó nhanh chóng rồi đi tiếp. Nhưng trước khi hành động, hấn phải xem xung quanh còn mối nguy hiểm nữa không.

Móc ống nhòm trong ba lô ra, hấn đi sang bên cạnh mấy bước rồi trèo lên một mảng đồ nát to lớn khá cao. Đưa ống nhòm lên mắt, hấn chỉnh tiêu cự nhìn khắp xung quanh một vòng trước mặt. Quan sát một lúc, xác định chính xác ngoài kia chỉ có một con quái vật “Nắm đầu người” chặn đường mình, hấn thở nhẹ một hơi. Quay lại chỗ cũ, hấn lặng lẽ dẫn hai mẹ con An Nhiên tiến lại gần, nắp phía sau miếng đồ nát lúc này. Bảo họ yên tĩnh đợi ở đây, rồi hấn ra lệnh con Lu ở bên cạnh bảo vệ hai người. Còn mình, hấn tháo ba lô ra để xuống, xiết chặt cái riu trong tay rồi khom người vén cỏ đi về đằng trước.

Nép sát vào phía sau đồng đồ nát, Huyền Linh nhòm đầu hé mắt dõi theo từng bước đi của Tân với tâm trạng cực kì lo lắng và căng thẳng. Ở bên cạnh cô, An Nhiên cũng vậy, mặt cô bé đã trắng xám vì sợ hãi. Mặc dù, cả hai từng trực tiếp chứng kiến hấn tiêu diệt cả đám quái vật, nhưng lũ quái đã gieo rắc nỗi ám ảnh quá sâu nên họ vẫn thấy sợ. Nhất là với lớp cỏ rậm, hấn chỉ đi được một đoạn là mắt hút khỏi tầm mắt của họ.

Thăm cầu nguyện cho hấn, Huyền Linh không dám thở mạnh chỉ biết khóa chặt ánh mắt vào lùm cỏ chuyển động. Đang hết sức tập trung, bỗng cô thấy hấn đang đi đều đều chậm rãi tiến về phía con quái vật thì đột ngột dừng lại giữa đường. Cô chăm chú nhìn một lúc, mãi mà chỗ của hấn không có động tĩnh nữa. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra? Hấn bị làm sao rồi? Tự hỏi trong đầu, những ý nghĩ đáng sợ xuất hiện khiến cô sốt sắng, lo lắng vô cùng. Không biết phải làm gì bây giờ, cô mím môi, cắn chặt răng, chuẩn bị liều mình đi tới chỗ hấn xem sao thì lùm cỏ lại bắt đầu có dấu hiệu di chuyển, nhưng là quay trở lại.

.....

Vài phút trước, trong lúc đang tiếp cận mục tiêu, chợt hấn chợt nhớ ra một điều quan trọng. Dừng lại suy nghĩ, hấn càng nghĩ, càng thấy mình không thể bỏ qua việc này nên quyết định quay trở lại vị trí cũ. Đến bên cạnh mẹ con An Nhiên, đứng trước ánh mắt khó hiểu của họ, hấn khẽ cất tiếng:

- Huyền Linh! Em đi cùng với anh tiêu diệt con quái vật này nhé!

- Cái gì! Em!? – Nghe hấn nói, Huyền Linh khó tin bật thốt lên kinh ngạc. Sau đó, cô nói tiếp luôn.

- Em liệu có làm được không? Em sợ! – Nói xong, hình như nhớ tới lần mình bị bọn quái vật tằm lợm này đuổi giết nên bắt giác rùng mình.

- Chú đừng bắt mẹ cháu đi! Quái vật ăn thịt mẹ cháu mất! - Ở bên cạnh, An Nhiên nhìn thấy mẹ mình sợ hãi liền tiến tới níu lấy tay hấn, rồi ngẩng đầu hướng ánh mắt đáng thương cất tiếng van nài.

Nhìn biểu hiện của hai mẹ con, hấn cau mày lưỡng lự, nhất là nghe giọng cầu xin của cô bé An Nhiên xong thì càng cảm thấy không nỡ. Nhưng càng như vậy, hấn lại càng kiên định với ý nghĩ của mình. Bởi với thể giới đáng sợ bây giờ, sẽ có lúc, hấn không ở bên cạnh bảo vệ họ được. Muốn sống sót thì Huyền Linh bắt buộc phải mạnh lên, thích ứng với hiện thực và hấn phải giúp cô làm được điều này. Nuốt một ngụm nước bọt, hấn nhìn thẳng vào mắt Huyền Linh rồi nhấn mạnh.

- Em muốn sống. Muốn bảo vệ được An Nhiên... Thì phải làm vậy!

- Em.. Em.. – Thấy hấn quả quyết như vậy, Huyền Linh cúi đầu áp ứng, cau mày đấu tranh tâm lý. Một lát sau, như là làm ra quyết định, cô ngẩng đầu lên hướng ánh mắt nhìn hấn rồi cắn răng nói:

- Được! Em sẽ giết con quái vật kia!

Thấy Huyền Linh có vẻ căng thẳng quá, hấn khẽ an ủi thêm:

- Đừng sợ! Con quái kia yếu không mà, mới cả còn có anh nữa...

-

.....

Một lát sau, Tân dẫn Huyền Linh len lỏi qua đám cỏ rậm áp sát lại gần chỗ con quái vật đứng. Bây giờ, khoảng cách của cả hai đến chỗ con quái chỉ còn vài mét. Tiến lại gần thì hình dáng dữ tợn của con quái mới được phô bày hết ra trong mắt hai người. Toàn bộ khuôn mặt con quái gần như bị phá nát không còn nhận ra ngũ quan, trước ngực thì sứt vào, xương sườn đâm ra ngoài lôm chôm cùng với nội tạng hư thối. Đặc biệt, trên đầu nó mọc ra chi chít những cây nấm càng làm tăng lên vẻ tằm lợm. Nhìn bộ dáng kinh dị của nó, hấn không cảm thấy gì nhiều vì đã khá quen với việc này rồi.

Còn Huyền Linh thì khác, dù đã không phải lần đầu nhìn thấy quái vật “Nấm đầu người”, nhưng cô vẫn cảm thấy cực kì khó chịu khi chứng kiến hình dáng kinh tởm này. Ngửi mùi thối thối từ phía con quái phả lại, bụng cô nhanh chóng quặn lên từng đợt buồn nôn vô cùng. Mặt tái mét, cô vội đưa tay lên bịt miệng cố gắng để mình không nôn ra. Nỗi sợ hãi đột ngột bùng lên rồi bao trùm toàn thân khiến cơ thể của cô run lên nhè nhẹ. Giữa lúc cô tưởng chừng mình sắp bị sự sợ hãi làm cho tê liệt thì ở bên cạnh, hấn khẽ nắm lấy bàn tay phải của cô rồi khẽ nói:

- Đừng sợ! Em phải vượt qua nó...

Quay đầu, nhìn vào ánh mắt kiên định của hấn, cô bỗng cảm thấy áp lực nhẹ đi rất nhiều. “Mình vẫn có anh ấy bên cạnh cơ mà... Có lên... Không được sợ...”. Nhắm mắt lại, cô tự nhủ thầm an ủi trong đầu. Mấy giây sau, cảm thấy khá hơn một chút, cô mở mắt ra gạt đầu với hấn. Lúc này, cơ thể của cô đã không còn run lên như trước nữa.

Thấy Huyền Linh tạm thời vượt qua nỗi sợ, có thể hành động trở lại, Tân thở nhẹ một hơi trong lòng. May mắn cô gái này có vẻ ngoài nhìn mềm yếu, nhưng nội tâm bên trong lại rất kiên cường. Mặc dù không muốn cô ấy phải chịu cái này, nhưng để hai mẹ con có thể sống sót được, hấn phải làm vậy. Không để kéo dài thời gian thêm nữa, hấn sợ sẽ có biến cô xảy ra liền cất tiếng nói tiếp:

- Con quái này nhìn bên ngoài kinh khủng thế thôi, nhưng thực ra nó rất yếu, sức lực chỉ ngang ngửa với một người bình thường thôi. So với em, nó yếu hơn rất nhiều... Em, sau khi cánh tay biến đổi, anh ước tính bây giờ đã mạnh gần gấp rưỡi lần người bình thường rồi... – Cầm cánh tay phải Huyền Linh lên, hấn giải thích thêm cho cô ấy bớt sợ và tự tin hơn.

- Vâng! Em hiểu rồi! – Nghe hấn nói, Huyền Linh nhẹ gạt đầu rồi thúc đẩy năng lực chuyển hóa da tay thành lớp giáp xương. Sau khi biến đổi, cô cảm thấy cánh tay phải mình hữu lực, mạnh mẽ hẳn lên, nỗi sợ hãi cũng từ từ yếu đi.

Nhìn vào đôi mắt của Huyền Linh, hấn thấy trong đó sự sợ hãi đã không còn nhiều mà thay vào đó là sự quyết tâm. Hấn vui mừng nói tiếp:

- Tốt lắm em! Giờ em phải nhớ kỹ điều này... Quái vật “Nấm đầu người” tuy không mạnh, nhưng sức sống của bọn chúng rất đáng sợ. Nếu không đánh vào điểm yếu thì khó mà giết được bọn chúng... Có hai cách để kết thúc được đám quái vật này. Cách thứ nhất, em cạo sạch lớp cây nấm trên đầu bọn chúng, con quái sẽ chết luôn, triệt để. Nhưng làm thế này khá mất thời gian, và con quái cũng không đứng yên cho mình thực hiện. Tốt nhất, em nên dùng cách thứ hai... Đó là, em chặt đứt đầu nó... Con quái sau khi bị mất đầu, phần thân dưới sẽ chết hẳn, cái đầu của nó vẫn sống, tuy nhiên nó không gây được nguy hiểm cho mình nữa... Em nhớ chứ?

- Vâng! – Hết sức tập trung lắng nghe nên hấn nói đến đâu là Huyền Linh khắc sâu vào trong đầu đến đấy.

- Thế được! – Tán thưởng một câu, hấn đặt cái rìu của mình vào lòng bàn tay phải của Huyền Linh. Dùng sự to gan chặt tay cô ấy nắm cái rìu xong,

hắn nói tiếp.

- Giờ là lúc hành động... Em lao lên, dùng cái rìu này nhắm vào cổ con quái rồi chặt một nhát hết sức cho anh. Nhớ là trong khoảnh khắc tấn công, em phải nín thở tự lực thì nhát chém nó mới mạnh... Thế nào? Em làm được chứ? – Nói xong, hắn hỏi lần cuối xem quyết tâm của Huyền Linh.

- Em... Em... – Nghe hắn hỏi, Huyền Linh ngẩng đầu lên nhìn con quái một tí, ấp úng trả lời hắn. Đầu tranh tâm lý một tí, vài giây sau cô quay lại nhìn hắn dứt khoát nói.

- Em làm được!

- Tốt! – Không tiếc lời để khen cho sự cố gắng của Huyền Linh xong, hắn nói tiếp:

- Anh luôn ở phía sau em nên đừng sợ. Bây giờ, anh đếm từ một đến ba, kết thúc là em lao lên nhé... – Vừa nói, hắn vừa nhặt con dao làm bếp của Huyền Linh lên cầm chắc trong tay. Quay ra, thấy cô cắn chặt răng dứt khoát gạt đầu, hắn hít sâu một hơi rồi bắt đầu đếm:

- Một... Hai... Ba...

- LÊN!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bài học thứ ba, cách chiến đấu

Khi tiếng nói của Tân vừa dứt thì Huyền Linh cũng vùng lên xông ra khỏi chỗ nấp. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào con quái vật, cô xiết chặt cái rìu bằng cả hai tay rồi chạy hết tốc lực áp sát nó. Khoảng cách vài mét không phải là quá xa nên chỉ gần một giây là cô tiếp cận mục tiêu. Đến tầm có thể tấn công, nhớ lời hắn nói, cô dừng lại rồi khóa chặt ánh mắt vào gáy con quái. Hít một hơi thật sâu rồi nén xuống bụng, con người vẫn đầy tơ máu, cô vận người hơi nghiêng, đồng thời vùng tay đưa lưỡi rìu ra đằng sau lưng lấy đà. Vào thế xong xuôi, cắn chặt răng, ánh mắt điên cuồng, cô gồng mình tung một cú bổ chéo hơi ngang bằng tất cả sức bình sinh.

- PHẬP!!! – Âm thanh lưỡi rìu cắt chém vào da thịt vang lên ngọt sớt, nhưng rất tiếc là nó trật mục tiêu.

Một loạt thao tác hành động của Huyền Linh là rất chính xác, thời điểm Tân phát động cô tấn công cũng vô cùng hợp lý là khi con quái vật quay lưng về phía họ. Nhưng trong hiện thực thì luôn tồn tại biến số, và thật không may nó lại xảy ra vào lúc này. Ngay trong khoảnh khắc cô vùng rìu ra đằng sau thì con quái đang đứng yên đột ngột quay lại với một tốc độ nhanh đến khó tin. Thế là, lưỡi rìu đi hơi lệch chém vào cằm, hàm dưới của con quái thay vì vào cổ nó.

- ÀM!!! – Chịu tác động bởi lực đạo cực mạnh từ đòn tấn công của Huyền Linh, con quái ngay sau khi trúng đòn liền bị đánh ngã văng xuống đất, kéo rê đi một đoạn ngắn dưới lòng đường.

Còn Huyền Linh thì do ra đòn quá mạnh, theo quán tính cô không khống chế được cơ thể mà quay một vòng tròn rồi loạng choạng ngã xuống đất. Lập tức vùng lên, cô chuẩn bị dựng người đứng dậy. Nhưng vừa mới xoay người, cô còn chưa kịp đứng lên thì đập vào mắt là hình ảnh con quái vật tóm lồm xỏ tới. Tốc độ của nó nhanh đáng sợ, hình ảnh vừa thấy trong mắt, một khắc sau con quái đã áp sát đến trước mặt cô.

- Gù... uu... ỤC... – Chồm lên người Huyền Linh, con quái túm chặt lấy cổ cô rồi mở to cái miệng đã vỡ tan của mình cố gắng cắn xuống.

- Aaaa... – Hét lên thảm thiết, hành động quá nhanh và đột ngột của con quái khiến Huyền Linh hoảng sợ vô cùng. Đầu óc hỗn loạn, theo bản năng phản xạ, cô giơ cánh tay phải được bọc lớp giáp xương của mình lên chắn trước miệng con quái vật rồi ra sức vùng vẫy, cố gắng hất nó ra khỏi cơ thể.

Với sức mạnh mới được cường hóa của Huyền Linh, theo mỗi động tác vùng vẫy của cô liền có tiếng xương con quái gãy lách cách vang lên, nhiều mảng thịt đầy giòi bộ thậm chí còn bị bóc ra khỏi cơ thể. Nhưng mặc cho cô giãy giụa thế nào đi chăng nữa, con quái vẫn cắn chặt kiên trì không bỏ. Có lẽ nó đã quá đói khát, khi nhìn thấy con mồi là liều chết cũng không nhả. Liên tục bị áp bách, sự sợ hãi của cô bùng phát lên như núi lửa phun trào khiến cho chân tay cứng lại và bắt đầu tê liệt. Lúc này, cô cảm giác thời gian như dừng hẳn lại, mọi thứ biến mất, chỉ còn con quái vật đáng sợ đang cố gắng nhích

từng chút một.

Giữa lúc Huyền Linh tưởng chừng sắp không chịu được nữa và sẽ bị con quái vật tằm lợm này cắn xé thì hán cuối cùng cũng xuất hiện.

Vài giây trước, ở đằng xa, Tân đang chăm chú dõi theo từng động tác của Huyền Linh thì dị biến phát sinh. Hán không ngờ rằng con quái nhìn như yếu đuối chậm chạp đó lại có thể tránh thoát được đòn đánh trí mạng từ phía sau. Và càng khó tưởng tượng hơn, con quái yếu ớt kia có thể khiến cô ấy không thể phản kháng như vậy. Mọi việc diễn ra nhanh vô cùng, khi cô ấy ngã đến lúc bị con quái chồm lên chắc chỉ khoảng ba giây. Thấy cô ấy có vẻ sợ hãi đến quên cả cách xoay sở, hán không thể đứng nhìn thêm được nữa mà vội vàng xông tới. Xiết chặt con dao làm bếp bằng hai tay, loại dao chặt xương, hán ngấm vào gáy con quái rồi vùng tay chặt một nhát cực mạnh.

- Phắc!!! – Âm thanh lưỡi dao sắc lẹm chém vào da thịt vang lên chắc nịch. Không có gì bất ngờ, con quái quá tập trung vào con mồi bên dưới nên dễ dàng bị hán chém trúng.

- Bịch! – Ngay sau đó, đầu con quái vật đang cắn chặt cánh tay của Huyền Linh bị lực tác động văng ra bay về phía trước, kéo theo phía sau nó là máu đông và thịt vụn rơi rơi xuống đất lăn lổn lổn.

Chặt đứt đầu con quái vật xong, hán vội cầm lấy phần thân kinh tằm đang đề lên người Huyền Linh ném bay ra ngoài. Ngồi xuống, hán thấy cô ấy lúc này hai mắt nhắm nghiền do bị máu đông và thịt vụn rơi vào, mặt thì tái mét, vừa thở ra hồng hộc vừa hoảng sợ vùng vẫy lùi dần về đằng sau. Thoát khỏi trói buộc, nhưng tầm nhìn tạm thời bị mất đi nên cô ấy vẫn chưa biết mình đã được hán giải cứu. Vô cùng đáng thương, cô ấy vùng riu chém loạn xạ về đằng trước. Không để cô ấy hoang mang thêm nữa, hán lập tức cất tiếng:

- Huyền Linh! Đừng sợ. Anh giết quái vật rồi... Không phải sợ nữa... Xong rồi... – Vừa nói, hán vừa chớp lấy cánh tay đang chém loạn của cô.

Trong bóng tối hãi hùng, chợt Huyền Linh nghe thấy tiếng của hán vang lên. Rồi lòng bàn tay ấm áp của hán nắm lấy tay mình, trái tim bị nỗi sợ bóp nghẹt như sắp vỡ tan của cô lập tức được giải tỏa. Sự sợ hãi qua đi, cảm giác úy khuất đột nhiên nổi lên trong lòng khiến cô không chịu được mà lao vào ngực hán rồi bật khóc nức nở.

- Hu... Hu... Hức... Hức...

Vừa định mở miệng cất tiếng an ủi thì hành động đột ngột của Huyền Linh làm hán nghẹn lời, bàn tay đưa tới muốn lau thứ bẩn thỉu trên mắt cô dừng trên không trung. Trong lòng nổi lên cảm giác áy náy, hán bắt đầu có chút hối hận về quyết định để cô ấy một mình đối mặt với quái vật lúc vừa. Có lẽ, vẫn còn quá sớm để làm chuyện này, cô ấy cần thêm thời gian để thích ứng đã. Đưa một tay ra sau lưng cô, hán vừa vỗ nhẹ vào đó vừa cất tiếng nói:

- Anh xin lỗi...

- Hu... Hu... hừ... hừ... – Nghe tiếng hán, Huyền Linh càng khóc dữ hơn, đồng thời cô cũng rúc vào hán sâu hơn nữa.

- Anh xin lỗi... Đừng khóc nữa... Anh... Anh... – Nghe tiếng nức nở của Huyền Linh đầu óc của hán liền lập tức hỗn loạn. Vừa nóng ruột vừa bối rối, hán đã gặp trường hợp như thế này bao giờ đâu nên không biết nói gì cho phải, chỉ có thể áp ứng vài câu xin lỗi trong miệng.

- Mẹ... Mẹ làm sao ấy... – Giữa lúc đầu Tân to ra như cái đầu mà không biết phải làm sao thì cô bé An Nhiên cùng với con Lu xông tới. Nhìn thấy mẹ mình khóc, cô bé lo lắng vội vàng hỏi thăm.

- Chú Tân mẹ cháu làm sao thế? Chú bắt nạt mẹ cháu à? – Hỏi mãi không thấy mẹ trả lời mà cứ khóc, cô bé cau mày hai tay chống nạnh hỏi hán.

- U... ừ... ừ... – Bên cạnh An Nhiên, con Lu cũng nhìn hán kêu lên ừ ừ với ánh mắt dò hỏi.

- Chú... Chú... – Nghe cô bé hỏi, Tân chỉ biết xấu hổ ấp úng mà không biết nói sao.

Ở trong lòng hán, Huyền Linh khóc được một lúc thì tâm trạng ủy khuất khó chịu của cô cũng vui đi nhiều. Cô không trách hán làm thế, chỉ trách bản thân mình yếu đuối, nhưng điều đó sao mà nói ra được chứ. Ý thức khôi phục về bình thường, cô phát hiện ra mình vẫn đang rúc trong ngực hán nên mặt lập tức đỏ chót, xấu hổ vô cùng. Nhất là khi con mình đã đến đây và đang nhìn vào cả hai chăm chăm. Không thể như này mãi được, mặc dù không nỡ nhưng cô bắt buộc phải lau nước mắt đi rồi thoát ra khỏi lòng hán.

Cúi gầm mặt xuống, Huyền Linh im lặng không nói, còn Tân thì vẫn chưa thoát khỏi sự lúng túng ấp úng. Chỉ có cô bé An Nhiên nhăn mặt nhìn hai người một tí rồi thốt lên:

- Thúi quá! – Vừa nói cô bé vừa đưa tay lên bịt mũi rồi chạy cách xa hai người.

- ...

- ...

.....

Một lát sau, khi Huyền Linh vượt qua cú sốc bình thường trở lại, Tân trở về chỗ cũ lấy ba lô rồi tiếp tục di chuyển. Qua chuyện vừa rồi, mặc dù Huyền Linh nói không sao, nhưng hán vẫn có cảm giác hết sức áy náy. Ý nghĩ của hán là đúng, nhưng điều hán muốn một cô gái bình thường có thể mạnh mẽ ngay là không thể được. Dù cho sức mạnh của cô ấy đã tăng lên, nhưng rào cản tâm lý quá lớn đã bó buộc điều đó. Chưa kể cô ấy còn chưa quen

thuộc với việc mình đã mạnh lên, không không chế được cơ thể mình một cách tùy ý. Vừa tập trung đi phía trước dẫn đường, hấn vừa suy nghĩ những vấn đề của Huyền Linh rồi tìm cách giải quyết.

Đang đi đều đều trên đường, bỗng từ phía sau Huyền Linh lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng có phần ngột ngạt này:

- Anh Tân! – Cô tiến lại đi song song với hấn rồi cất tiếng gọi.

- Có chuyện gì vậy em? – Lắc lắc đầu thoát khỏi suy nghĩ, hấn quay ra nhìn Huyền Linh khẽ hỏi.

- Ở đằng kia có vũng nước, em muốn tới đó rửa qua vết bẩn – Ngoái đầu nhìn sang bên phải, cô ấy chỉ tay vào một vũng nước nhỏ cách đây không xa rồi nói.

- Được! Em phải cẩn thận! – Nhìn theo hướng Huyền Linh chỉ, hấn thấy chỗ vũng nước đó cỏ không rậm và xung quanh cũng không có gì nguy hiểm cả nên gật đầu đồng ý.

- Vâng! – Khẽ cười lên đáp lời, cô hết sức vui mừng vì hấn đồng ý.

Sau vụ việc vừa rồi, dù cố gắng lấy cổ lau qua, nhưng trên người cô bây giờ vẫn dính đầy máu đông và thịt vụn bốc mùi hôi thối khó chịu vô cùng. Đặc biệt là trên mặt, nơi cái đầu con quái vật bay qua rơi một đồng máu thối hoắc vào. Là con gái, lại còn là người yêu thích sạch sẽ, làm sao cô có thể chịu được chứ. Nên suốt đoạn đường vừa rồi, lúc nào cô cũng dáo dác nhìn quanh tìm kiếm nguồn nước. Và thật may mắn, cô không phải tìm lâu thì đã có vũng nước xuất hiện trong tầm mắt.

Vội cất bước chạy tới, cô muốn rửa sạch ngay thứ bẩn thỉu nhớp nháp trên mặt. Nhưng cô vừa đi được ba bước thì ở đằng sau, hấn cất tiếng gọi:

- Đợi đã! Để anh cùng đi với em... – Sực nhớ ra điều gì đó, hấn nhúm mày vội vàng chạy đến bên cạnh Huyền Linh. Ở phía sau, con Lu và cô bé An Nhiên cũng lập tức đuổi theo.

- Có chuyện gì à anh? – Thấy vẻ mặt của hấn có vẻ nghiêm trọng, cô khăn trương tò mò hỏi.

- Không! Anh chỉ muốn kiểm tra một chút thôi! – Khẽ cười đáp với Huyền Linh để cô ấy bớt căng thẳng, hấn cất bước đi nhanh tới chỗ vũng nước.

Nghe hấn nói vậy, An Nhiên và con Lu tò mò đi theo luôn. Được hấn dẫn dò là lúc di chuyển thì không nên nói chuyện, cô bé rất nghe lời hấn và im lặng. Huyền Linh thấy thế cũng không thắc mắc nữa mà cất bước đi cùng, cô rất muốn biết hấn sẽ kiểm tra cái gì ở vũng nước bé nông tẹt kia.

Đến trước vũng nước, Tân cúi đầu nhìn xuống thì thấy nó rất trong, dưới đáy là hỗn hợp lá cỏ và bùn đất. Mọi thứ không có gì lạ cả, nhưng hấn cảm giác ần ần có điều gì đó không ổn. Cau mày, hấn nhặt một viên đá rồi đáp vào vũng nước.

- Tồm!

Viên đá vừa rơi xuống nước xong thì hình ảnh tê cả da đầu liền xuất hiện. Những cái mà hấn tưởng là lá cỏ to bằng ngón tay, dẹt dài khoảng hai mươi phân lặng yên dưới đáy nước đột nhiên đồng loạt chuyển động bơi tới chỗ viên đá rồi quấn lấy nó với số lượng đông kinh khủng. Những sinh vật này nhìn qua giống con đĩa, nhưng xem kỹ lại thì lại thấy giống con giun bơi quấn lấy nhau tằm tằm vô cùng. Đến giờ, hấn mới biết được tại sao lúc trước mình cảm thấy lạ. Đó là, những sinh vật nguy trang thành lá cỏ này có màu nâu đen chứ không phải màu xanh, nếu không tinh tế để ý thì nhất thời khó mà nghĩ ra được.

Ở bên cạnh Tân, Huyền Linh chứng kiến cảnh này cô rùng mình sờn hết cả gai ốc. Tưởng tượng đến cảnh mình cúi rửa mặt xong bị đám sinh vật này bầu vào mặt cô liền tái mét trắng bệch đi. Quay sang nhìn hấn, cô hết sức cảm kích trong lòng và cũng ghi nhớ vào trong đầu về sự đáng sợ của thiên nhiên. Sát bên cô, An Nhiên đã kinh hãi rút lui về đằng sau liên tục. Con Lu biểu hiện cũng không khá hơn là bao khi nó cụp đuôi kêu lên ư ừ. Nhìn thấy mấy con này, ký ức về đám quái đĩa dưới sông Lịch Tô liền bùng lên trong đầu nó. Nếu không có lông thì sắc mặt của nó bây giờ phải trắng xám như mây đen.

- Xem ra vũng nước này không rửa được rồi! – Nuốt một ngụm nước bọt, Tân khó khăn cất tiếng.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phát hiện con mồi

Rời khỏi chỗ vũng nước đáng sợ, Tân, con Lu và hai mẹ con An Nhiên lại tiếp tục lên đường. Theo thời gian trôi đi, cả nhóm cẩn thận di chuyển, bây giờ họ đã sắp vượt qua mảng đất trống rộng mênh mông của khu đô thị đang xây bỏ hoang. Trong tầm mắt, hần thấy thấp thoáng không xa phía trước là khu dân cư ngoại thành.

Trên đường đi, vẫn nhớ mong muốn của Huyền Linh, hần để ý xung quanh tìm nguồn nước. Và sau một hồi thử nghiệm thì cuối cùng hần cũng đã tìm được vũng nước có thể coi là an toàn. Để cho chắc, hần lấy vỏ chai nước lọc mức nước rồi mang cho Huyền Linh tẩy qua vết bẩn trên người. Dù không thể rửa sạch được mùi hôi thối bám trên quần áo, nhưng cũng đỡ đi nhiều không khiến cô quá khó thở như trước nữa.

Trên cao, trời đã nắng hơn trước rất nhiều. Những đám mây đen dày đặc tan đi để cho ánh mặt trời chói chang chiếu xuống mặt đất, khiến nhiệt độ tăng lên nhanh chóng. Hơi nước bốc lên ngùn ngụt làm cho bầu không khí chuyển hần từ se se lạnh sang oi bức ngột ngạt. Thời tiết càng khó chịu hơn, khi không có một cơn gió thổi qua, nó giống như một cái lồng hấp cho bất cứ ai phải đi trong đó.

Đang đi ở phía trước, Tân ngoái đầu lại nhìn hai mẹ con An Nhiên một tí rồi dừng lại. Hần thấy vẻ mặt của hai người lúc này đã mệt mỏi lắm rồi, Huyền Linh còn đỡ, dù sao cô cũng là người lớn, lại được cường hóa một lần. Còn An Nhiên thì khác, mặt cô bé ướt đầm mồ hôi, môi khô nứt, hai hàng lông mày thì nhũn nhũn, cố gắng đi theo bước đi của mẹ. Phải tạm dừng nghỉ một lát thôi! Nghĩ vậy, hần rút trong ba lô ra hai chai nước lọc, đưa cho mỗi người một chai rồi cất tiếng:

- Chúng ta ra đây kia ngồi nghỉ một lát đi! – Nói xong hần quay đầu dẫn mọi người tiến lại gần một gốc cây trên vỉa hè ven đường. Cây này trước kia hần không biết như thế nào, chứ bây giờ nó đã phát triển to lớn đến mức một người ôm không hết, tán lá thì xòe ra rậm rạp um tùm.

Cầm lấy chai nước, hai mẹ con vội mở ra, tu ừng ực với nhau một hơi hết sạch rồi mới đi theo hần. Con Lu nhìn hai người uống nước ngon lành như vậy liền tỏ ra hết sức thèm thuồng, nó liếm mép liên tục rồi cấp tốc chạy gần về phía hần.

Vừa đi đến dưới gốc cây một cái, ngay lập tức hần cảm thấy dòng khí mát mẽ ập vào mặt thoải mái khiến lỗ chân lông giãn hết cả ra. Mặc dù xung quanh gốc cây được lát gạch, hết sức trống trải, nhưng hần không chủ quan ngồi nghỉ ngay mà cẩn thận đi một vòng xung quanh kiểm tra. Xác định chắc chắn quanh đây không có gì nguy hiểm hần mới giắt cái riu về phía sau thắt lưng rồi tháo ba lô ngồi xuống. Vừa ngẩng đầu lên, hần thấy con Lu nhìn mình với ánh mắt khao khát, liếm mép chạy lại thì hiểu ngay nó muốn gì.

Mở ba lô, hần móc nốt chai nước cuối cùng ra, lấy cái vỏ hộp rồi đổ vào đó cho con Lu uống. Sau khi đổ hết hơn một nửa chai nước, hần mới đưa lên miệng tu nốt phần còn lại. Uống đến giọt cuối cùng xong, hần thở ra một hơi rồi đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán. Trong cổ họng vẫn còn khát, nhưng hần phải cố chịu thôi vì nước đã hết rồi. Xung quanh đây có nhiều vũng nước, nhưng qua vụ xuất hiện sinh vật lạ dưới đây, hần không dám lấy để uống, ai biết được nó có ấu trùng hay trứng giun sán không chứ. Bây giờ bệnh viện đã không còn, hần phải hết sức cẩn thận không để nhiễm bệnh thì mới có thể sống sót được.

Dắt tay An Nhiên đi lại gần chỗ Tân rồi ngồi xuống, Huyền Linh vừa dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt cô bé vừa khẽ cất tiếng hỏi:

- Đường đi còn xa nữa không anh?

Nhũn nhũn, hần cúi xuống nhìn vào la bàn trong chiếc đồng hồ một tí rồi ngẩng đầu lên liếc mắt quan sát hướng đi trước mắt. Ngẫm nghĩ khoảng vài giây trong đầu xong, hần mở miệng đáp:

- Còn hơn một nửa quãng đường... Nếu thuận lợi thì tầm nửa tiếng nữa sẽ tới nơi...

- Ừ... Ờc... Ờc... – Trong lúc Tân và Huyền Linh đang nói chuyện thì bụng của An Nhiên bắt ngờ sôi lên.

Ngóai đầu nhìn sang, hần thấy khuôn mặt của cô bé An Nhiên đỏ rực, mướt mát mồ hôi, còn ánh mắt thì vô cùng mệt mỏi. Vội móc trong ba lô ra mấy hộp thịt, hần đưa cho Huyền Linh và An Nhiên rồi nói:

- Hai mẹ con ăn đi cho đỡ đói!

- Ừ... ừ... ừ... - Ở bên cạnh, con Lu thấy có đồ ăn liền lập tức lên tiếng đòi hỏi.

Lấy một hộp thịt khác, hần giật nắp rồi đặt xuống cho đồng bạn của mình. Còn hần thì lưỡng lự một tí rồi bóc túi bánh mì khô ăn tạm. Đồ ăn trong ba lô từ tối qua đến giờ đã vơi đi không còn nhiều nữa, mà trước mắt hần vẫn chưa có kế hoạch để tìm kiếm thêm thức ăn nên phải hết sức tiết kiệm. Ở phòng trọ của hần chỉ còn gạo thôi, cái này với tình hình bây giờ là ăn không đủ no được.

Đang khó khăn nuốt từng miếng bánh mì khô khốc mà không có nước uống vào bụng, bất giác, Tân thấy thấp thoáng ngoài xa có con gì đó nhấp nhô trên đồng cỏ làm hần giật mình. Vội ném nửa cái bánh mì xuống đất, hần đưa cái ống nhòm treo trên cổ lên mắt nhìn. Ở bên cạnh, con Lu vừa ăn xong hộp thịt thì thấy có cái bánh mì bay tới, nó liền nhanh chóng đón lấy rồi nhai nuốt ngon lành. Huyền Linh vẫn luôn chú ý hần, thấy hần hành động như vậy cô cũng vội đưa mắt theo hướng hần nhìn, chỉ có cô bé An Nhiên là vẫn ăn say sưa ngon lành chưa biết gì cả.

Chính cho tiêu cự ống nhòm phóng to lên, hần hết sức kinh ngạc vào thứ mình đang thấy trong mắt. Sinh vật nhấp nhô trên đồng cỏ kia không phải cái gì xa lạ mà chính là một con gà trống ta, nhưng kích cỡ của nó lại to đến như con đà điểu. Đưa ống kính nhìn ra xung quanh một chút, hần còn phát hiện

xung quanh đây còn ba con gà mái nữa, nhưng so với con gà trống thì nhỏ hơn nhiều, chỉ tầm bằng con gà tây thôi. Lũ gà đột nhiên to lớn bất thường cũng chỉ làm hấn kinh ngạc một chút, chứ với thể giới điên rồ bây giờ thì có điều gì mà không xảy ra được.

Một tay xoa nhẹ cái bụng, trong đầu hấn nhanh chóng nghĩ tới món thịt gà ngon lành mà chảy cả nước miếng. Bằng mọi giá, hấn phải săn giết lấy một con. Con gà với hình thể to lớn thế kia thì lượng thịt cung cấp sẽ rất nhiều, đủ cho hấn, con Lu và hai mẹ con An Nhiên ăn được một thời gian. Thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, ông trời đã thương tình cho hấn đối phó khổ mà ban phát đồ ăn xuất hiện trước mắt. Nhưng trước đó, hấn phải bắt được con gà đã, nếu không thì miếng mồi vẫn sẽ chỉ là trong tưởng tượng thôi.

Cau mày, hấn vận động đại não tìm cách để hạ con gà một cách nhanh chóng mà không tốn sức. Lũ gà cách hấn khoảng một trăm mét, nếu cứ thế mà xông lên rồi đuổi bắt hấn cảm thấy không khả thi lắm. Bọn chúng chắc chắn sẽ chạy trốn chứ không có ngu mà đứng yên ở đó đợi hấn bắt. Chưa kể những con gà này đã biến đổi rồi, hấn không thể coi bọn chúng giống như lúc trước được. Có khi bây giờ bọn chúng nguy hiểm cũng nên, qua rất nhiều bài học hấn biết mình phải cẩn thận không thể nghĩ một cách bình thường.

Hấn đang nhíu mày tập trung suy nghĩ thì ở bên cạnh Huyền Linh neho mắt nhìn một lúc nhưng không phát hiện ra gì, liền lên tiếng hỏi:

- Có cái gì ngoài đàng kia hả anh?

Nghe tiếng em ấy hỏi, hấn tạm dừng nghĩ mà tháo cái ống nhòm ra đưa sang rồi nói:

- Đây! Em nhìn xem thì biết... Hơi khó tin đấy...

Thấy hấn không trả lời mà nói vậy, Huyền Linh càng tò mò hơn nên lập tức đưa ống nhòm lên mắt rồi nhìn.

- Trời!? Gà gì mà to thế? – Thấy rõ cảnh vật trong mắt, chứng kiến con gà to lớn, cô không nhịn được bật thốt lên tự hỏi.

- Anh đoán bọn chúng đã biến đổi sau trận động đất... Gà to vậy sẽ có rất nhiều thịt, nếu bắt được một con thì đủ chúng ta ăn được vài hôm... Nhưng anh vẫn chưa nghĩ ra cách gì để bắt được chúng... – Nheo mắt nhìn mấy con gà, hấn nói ra suy nghĩ của mình cho Huyền Linh biết.

- Anh bảo con Lu xông lên vô lấy một con không được sao? – Nghe hấn bảo, Huyền Linh hào hứng lập tức đưa ra ý kiến của mình.

- Nếu là con gà bình thường thì anh làm thế ngay... Nhưng con gà này mình không biết bây giờ nó như thế nào, liều lĩnh xông lên rất có khả năng nguy hiểm... – Nhíu mày, hấn ngẫm nghĩ đáp.

- Ừ nhì! Tí nữa thì em quên mất điều quan trọng này... – Nghe hấn giải thích, Huyền Linh như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu. Nhớ đến mấy lần mình gần như suýt nữa phải trả giá đắt, cô bất giác rung mình. Nghiến cô lên nhìn vào mấy con gà đằng xa cô buột miệng:

- Nếu như có khẩu súng săn thì tốt biết mấy!

- Súng!? À đúng rồi! – Câu nói của Huyền Linh bất ngờ giúp hấn nhớ ra cái gì đó, giải quyết được mấu chốt của vấn đề nên vui mừng bật thốt lên.

Vội mở cái ba lô, hấn loay hoay một tí rồi móc khẩu súng cao su đã lâu không dùng ra ngoài.

- Cái này có được không anh? – Nhìn khẩu súng cao su bé tí, rồi lại quay ra xem con gà, Huyền Linh cảm thấy không chắc chắn lắm hỏi.

- Anh cũng không biết... Phải thử xem sao đã... Dù sao nó cũng là cách tốt nhất rồi..

- ...

Cầm khẩu súng cao su, Tân kéo ra đưa lên mắt ngắm bắn thử. Lực đạo khá đầm tay, viên đạn bắn đi ở khoảng cách thích hợp thì uy lực chắc chắn sẽ không tầm thường. Nhưng có thể hạ được con gà hay không thì hấn không biết. May mà câu nói của Huyền Linh giúp hấn nhớ ra là vẫn còn có nó, so với việc cầm đá đập con gà thì dùng khẩu súng này sẽ tốt hơn nhiều. Làm tốt kế hoạch trong đầu xong, hấn bắt đầu đứng lên đi xung quanh tìm kiếm những viên đá thích hợp làm đạn.

Huyền Linh thấy vậy cũng dừng ăn, cô đưa hộp thịt vẫn còn một nửa của mình cho An Nhiên rồi cùng hấn nhặt nhạnh.

Một lát sau, cả hai kiếm được khá khá những viên đá rần chắc to bằng ngón tay cái, hấn liền bảo Huyền Linh dừng lại vì cảm thấy đủ rồi. Kêu Huyền Linh ra đất An Nhiên, hấn đeo ba lô lên rồi dẫn dò con Lu chuẩn bị sẵn sàng. Khi tất cả xong xuôi, hấn một lần nữa để ý sắc mặt của cô bé An Nhiên thì thờ ơ một hồi. Cô bé đã tốt lên rất nhiều rồi, ăn uống một chút đồ vào bụng là sức khỏe khôi phục ngay.

Ra hiệu cho mọi người yên lặng, hấn cầm ống nhòm, hạ thấp trọng tâm xuống rồi đi đâm xuyên vào lùm cỏ. Đi song song với hấn là con Lu, còn hai mẹ con An Nhiên sẽ theo sát phía sau. Cả nhóm di chuyển rất chậm, nhích từng chút một, cố gắng để động tĩnh gây ra nhỏ nhất.

Từ từ di chuyển, một lát sau, hấn cũng thành công dẫn con Lu và hai mẹ con An Nhiên áp sát lại gần con mồi. Khoảng cách giữa hấn và lũ gà lúc này rơi vào khoảng hơn chục mét. Đến đây bọn chúng đã hết sức cảnh giác, nếu tiến thêm chút nữa thì khả năng lớn sẽ bị phát hiện nên hấn ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Đảo mắt nhìn một tí, hấn lựa chọn mục tiêu là con gà trống to ngoại cỡ kia. Nó không chỉ nhiều thịt mà còn là con đầu đàn. Nếu hạ được nó ngay trong một lần bắn thì mấy con gà mái còn lại dù nguy hiểm mà mất đi chỉ huy thì hấn đối phó sẽ tốt hơn.

Trong lúc hắn đang suy tính việc tấn công thì lũ gà vừa mổ cỏ, bới đất vừa đi thêm một đoạn nữa. Cảnh thận áp sát đuổi theo, nhưng đi được mấy bước hắn chợt nhớ ra điều gì đó. Quay lại, hắn nói thầm vào tai Huyền Linh, bảo cô và An Nhiên đi sau cách hắn khoảng năm mét. Bởi nếu có nguy hiểm xảy ra thì họ cũng có thời gian phản ứng, khi ấy hắn chưa chắc đã quan tâm được đến hai người được.

Khi tất cả vào vị trí xong xuôi, mục tiêu cũng lộ rõ trong tầm bắn, hắn ra hiệu cho con Lu chuẩn bị. Cầm khẩu súng cao su lên, hắn lấy một viên đá tròn nhất lấp vào. Giương súng, hắn nheo mắt ngắm vào cái đầu to với bộ mào đỏ rực của con gà trống.

Hít một hơi thật sâu rồi nén xuống bụng, hắn nín thở thả tay.

- PĂNG!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khả năng thiên bẩm của An Nhiên

Viên đạn xé gió bay đi với một tốc độ nhanh vô cùng, hướng đến sau đầu con gà trống vào đúng khoảnh khắc nó vừa ngẩng lên. Rơi vào điểm mù, con gà không thể nhìn thấy viên đá bay tới. Đến khi tiếng xé gió vang lên, nó mới phát hiện ra, nhưng là đã quá muộn.

- BỐP!!! – Âm thanh va chạm vang lên rất to, báo hiệu rằng viên đá đập vào đầu con gà với lực cực mạnh.

Máu tóe ra, ngay lập tức con gà trống loạn choạng bước đi vài bước rồi ngã lăn xuống đất. Ở gần đấy, ba con gà mái còn lại phát hiện ra đồng bạn của mình bị tấn công, bọn chúng lập tức vỗ cánh bỏ chạy toán loạn không một chút do dự.

Ngay trong khoảnh khắc này đây, Tân chỉ tay hô lên với con Lu đang nằm sát bên cạnh:

- Lu!!! Xông lên cắn chết cổ nó!

Vẫn nằm ở tư thế rình mò, hai chân trước hạ thấp, hai chân sau hơi nhô lên, đôi mắt thì khóa chặt vào con gà trống nhìn không chớp, nghe thấy tiếng của hắn xong, con Lu liền bắn người lao lên nhanh như tia chớp.

Còn hắn, vừa nói dứt lời xong liền vội rút cái riu giắt sau thắt lưng ra, rồi lập tức lao lên chạy theo sau con Lu. Từ phản ứng của đám gà mái, hắn đã có nhận định sơ qua, là mấy con gà này chỉ to lớn hơn, còn chúng vẫn giữ nguyên đặc điểm của loài gà như cũ. Cũng có thể là biến đổi nhanh quá làm bọn chúng chưa kịp tiến hóa về tập tính, nhưng để cho chắc, hắn vẫn hết sức tập trung, cảnh thận đề phòng đối phó với mọi tình huống.

Cách không xa đằng sau, hai mẹ con Huyền Linh nhìn thấy hắn và con Lu săn đuổi con mồi liền vội vàng đuổi theo. Để tốc độ được nhanh nhất, Huyền Linh bế luôn An Nhiên lên ngực rồi chạy.

Khoảng cách hơn chục mét là rất ngắn, con Lu chỉ phi nước đại vài nhát là tới nơi. Tiếp cận mục tiêu, cảm nhận được con mồi đã ở trong tầm với, nó nhún chân lấy đà rồi tung người bay lên, há mồm nhe răng chuẩn bị một cú dớp trực diện vào cổ con gà. Đuổi theo ngay phía sau, nhìn thấy động tác của con Lu, hắn hồi hộp muốn thót cả tim. Có thể thành công hay không là ở trong giây phút này đây.

- Khắc!

Hựt. Con Lu đã ra đòn nhưng không cắn được vào cổ con mồi.

Giữa lúc mọi việc tưởng chừng sẽ thuận lợi đó thì dị biến lại phát sinh. Trong khoảnh khắc con Lu sắp tấp vào cổ con gà, có lẽ đứng trước ranh giới sinh tử, nó đã đột phá tiềm năng. Rú lên một tiếng, nó bỗng thoát khỏi choáng váng bộc phá bắn người về phía sau. Trong lúc trên không trung, nó còn kịp thời tung một cú đá thẳng vào ngực con Lu phản công.

- BỐP!!! – Cú đá với lực rất mạnh vang lên nghe trầm đục nặng nề.

- Bịch! Bịch! – Ngay lập tức, con Lu bị chững lại rồi rơi thẳng xuống đất. Còn con gà trống thì nương theo phản lực mà bắn người bay về phía sau khoảng một mét rồi mới rơi xuống.

Máu tóe ra từ ngực con Lu, đòn phản công vừa rồi, con mồi đáng ghét kia đã đâm cựa vào ngực nó xuyên qua lớp da dày. Vết thương không sâu, không nặng, nhưng con Lu cảm thấy mình vừa bị si nhục ghê gớm. Trong suy nghĩ của nó, mấy con gà yếu đuối kia, đáng lẽ, là chỉ có thể chạy trốn. Bây giờ, thật không ngờ bọn chúng còn dám phản công làm bị thương mình.

- GẤU!!!

Sủa lên một tiếng giận dữ, một con mắt còn lại của con Lu đỏ ngầu lên, khóa chặt lấy con mồi đã dựng người đứng dậy và đang chạy trốn. Nhe răng gầm gừ, nó điên cuồng lao tới đuổi theo.

Bám sát con Lu không xa ở phía sau, Tân chứng kiến nó thất bại trong gang tấc mà cảm thấy tiếc nuối. Không còn cách nào khác, hắn ngoái đầu về đằng sau liếc nhìn một tí, thấy hai mẹ con An Nhiên vẫn bám sát theo mình được liền căn răng lao theo con Lu. Đến giờ phút này, hắn không thể bỏ qua cho con gà trống được. Mặc dù biết rằng đuổi theo sẽ có khả năng đối mặt với nguy hiểm, nhưng nghĩ tới lượng thịt nó cung cấp thì hắn thấy đáng giá để liều.

- Bịch... Bịch... Bịch...

- Loạt xoạt... Loạt xoạt...

Tiếng bước chân và tiếng cơ thể va vào cỏ cây vang lên khá rõ ràng, vừa điên cuồng tăng tốc, hắn vừa dáo dác để ý xung quanh. Thấy động tĩnh cả nhóm gây ra khi truy đuổi con mồi không thu hút thêm thứ gì khác đến, hắn mới dám thở nhẹ một hơi. Nhíu mày nhìn vào bóng dáng đỏ đen của con gà trống ta, hắn giương súng cao su lên, lắp viên đá vào rồi ngắm bắn. Nheo mắt, nín thở, hắn buông tay nhả đạn.

- Păng! – Viên đạn xé gió bay đi với một tốc độ rất nhanh, nhưng tiếc rằng nó hụt. Chạy với một tốc độ cao, dù rất cố gắng nhưng hắn không thể bắn chuẩn được.

Con mồi này thật khó nhằn, nó vừa thoát khỏi mõm con Lu xong là quay đầu vỗ cánh chạy với một tốc độ nhanh đến đáng sợ, hắn và con Lu dù đã bung hết sức lực rồi mà vẫn không thể đuổi kịp được nó. Càng khôn nạn hơn, con gà trống không chạy thẳng, nó vừa lắt léo, vừa nhắm tới chỗ nào có bụi cỏ hay lùm cây rậm rạp mà xông vào, khiến cho con Lu mấy lần tưởng đuổi được lại bị cản trở rơi lại phía sau. Nếu cứ kéo dài mãi thế này thì chắc chắn con mồi sẽ bỏ rơi cả bọn nên hắn phải cố gắng ăn xôi lòi sủng ra bắn thử.

Mặc dù biết trước là khả năng sẽ không trúng, nhưng kết quả xảy ra vẫn làm hắn khá thất vọng. Hít sâu một hơi rồi thở ra, không bỏ cuộc, hắn tiếp tục giương súng ngắm bắn con gà tiếp. Để làm quen dần, lần này, hắn chọn mục tiêu là cơ thể to đùng của nó. Vừa bắn vừa tăng tốc đuổi theo, hắn dần bị say máu mà quên mất hai mẹ con An Nhiên đang vất vả đuổi theo mình và con Lu.

.....

Rơi ở phía sau ở khoảng cách khá xa, Huyền Linh nhìn bóng dáng của Tân và con Lu dần khuất sau những bụi cỏ rậm, nhỏ lại trong tầm mắt mà cảm thấy sốt ruột. Cô đã rất cố gắng, chạy bằng tất cả sức mạnh mình có mà vẫn không rút ngắn được khoảng cách. Thở ra hồng hộc, cô đạt đến giới hạn của bản thân và bắt đầu cảm thấy hoa mắt tức ngực, quặn đau bên bụng phải. Hai chân nặng như đeo chì, cảm giác bất lực nổi lên trong lòng làm cô vô cùng khó chịu.

- Nhanh lên tí nữa mẹ ơi! Sắp không nhìn thấy chú Tân và con Lu rồi! – Được bẻ trước ngực mẹ, An Nhiên nhìn thấy khoảng cách càng ngày càng xa nên sốt sắng thúc giục.

Nghe tiếng nói của con mình, cô sực tỉnh khỏi trạng thái mơ hồ mà căng mắt nhìn về phía trước. Thấy bóng dáng của Tân và con Lu đã nhỏ lắm rồi, cô cảm thấy bất lực vô cùng. Mồ hôi vã ra như tắm, cái thời tiết khó chịu này làm cô mất sức cực nhanh. Hai chân mệt mỏi rồi dần mất đi cảm giác, cô tức ngực khó thở đến tái nhợt cả mặt. Bất giác, trong đầu cô nổi lên giọng nói “Đừng lại nghỉ đi... Đợi lát nữa anh ấy quay lại cũng được mà...”. Tiếng nói cứ lặp đi lặp lại như ma ám vậy, nó khiến cho cô dần mất đi động lực.

Giữa lúc Huyền Linh tưởng chừng nghĩ mình sẽ bỏ cuộc đó thì bất chợt trong đầu nổi lên hình ảnh, hắn nhìn cô với ánh mắt áy náy tự trách, đâm chiêu thương hại, khi bản thân suýt bị con quái vật yếu ớt giết chết. “Mình không thể là gánh nặng thế này mãi được... Cố lên!...”. Gào thét lên ở trong đầu, cô đánh bay tất cả tiếng nói tiêu cực đi. Hai mắt vẫn đầy tơ máu, cô nghiêng rằng liệu mình tăng tốc bất chấp cảm giác xấu trên cơ thể.

Chạy thêm được một đoạn nữa, cô thấy hai mắt mình nhòe hazy đi, cảm giác cơ thể sắp vỡ tan ra từng mảnh, nhưng trong đầu vẫn chỉ có một ý chí bất chấp. Đó là, “Cố lên... Mình không được để anh ấy thất vọng một lần nữa...”.

Cố gắng đến tận cùng, bỗng chốc một cái, cô bất ngờ phá vỡ cánh cửa giới hạn bản thân.

Cơ thể nhẹ bẫng đi, cảm giác khó chịu trước ngực cũng tan dần, Huyền Linh bé An Nhiên điên cuồng tăng tốc. Trong lúc chạy, cô dần dần điều tiết được nhịp thở hỗn loạn của mình. Ngâm mồm lại, bất giác cô tiến vào trạng thái kì lạ, hô hấp theo một vận luật nào đó giúp cho các bó cơ của mình dù vận động liên tục cũng không bị thiếu ôxi. Thế là, đang ở khoảng cách xa tít tắp, cô nhanh chóng rút ngắn được khoảng cách với Tân và con Lu.

Càng chạy Huyền Linh càng cảm thấy nhẹ nhàng, có lẽ một phần sức mạnh trong năng lực mới thức tỉnh của cô đã góp công lớn cho việc này.

.....

Miệng mãi đuổi theo con gà cùng với con Lu, Tân liên tục giương súng cao su bắn nó. Từ ban đầu không thể bắn trúng, đến bây giờ hắn đã có thể bắn chuẩn, nhưng là vào cơ thể to đùng của con gà và nó không có bao nhiêu tác dụng. Con gà vẫn duy trì khoảng cách khá là an toàn với hắn và con Lu dù cả hai đã cố gắng hết sức có thể. Nó quá xảo quyệt và khôn ngoan, có một số lần con Lu đuổi được đến nơi, nhưng cứ vào giây phút quyết định vồ tới, nó đều lươn lẹo tránh thoát.

Dần dần, số viên đá trong túi áo của hắn hao dần đến mức gần hết. Bây giờ chắc chỉ còn khoảng hơn chục viên nữa thôi nên mỗi nhát bắn, hắn phải cực kì nắn nót cẩn thận. Mục tiêu hắn nhắm tới cũng không phải là thân hình đồ sộ kia nữa, mà là cái đầu to bằng nắm đấm của con gà trống.

- Xột Xột... Xột Xột...

Đang giương súng, neho mắt tập trung đoán quỹ tích, hắn chuẩn bị nhả đạn bắn thì gần sát bên cạnh bất ngờ vang lên động tĩnh làm hắn giật mình thu hồi thao tác. Vội ngoái đầu liếc sang, hắn hết sức kinh ngạc khi thấy Huyền Linh đang bế An Nhiên, bằng một cách nào đó đã đuổi kịp tốc độ, và chạy song song với mình. Nhớ tới mấy phút trước, mình dồn hết tâm trí vào truy đuổi con gà trống mà quên khuấy mất hai mẹ con họ, hắn liền cảm thấy áy náy trong lòng. Hắn vừa định mở miệng cất tiếng xin lỗi thì Huyền Linh đã nhanh hơn nói trước:

- Tình hình sao rồi anh? – Nhìn vào mắt, cô biết hắn định nói gì. Nhưng thực tế là hắn không có lỗi nên cô nhún mày nhìn vào con gà hỏi.

Vào vấn đề chính, hắn lập tức gác những cảm xúc hỗn loạn ra khỏi đầu rồi đáp lời:

- Anh và con Lu đã cố gắng hết sức mà không bắt được nó... Nó khôn quá, lại còn chạy nhanh kinh khủng, anh muốn bắn vào đầu nó mà không thể được...

Mẹ con An Nhiên đến, đã giúp hắn tỉnh táo khỏi trạng thái say máu. Ngay lập tức, hắn cảm thấy thấm mệt. Ngoái đầu, hắn nhìn khắp xung quanh một lượt. Mãi đuổi giết con gà, không biết từ lúc nào nó đã dẫn hắn chạy gần đến khu dân cư ngoại thành. Thấp thoáng không xa trước mắt, hắn nhìn thấy lối đến ga tàu điện ngầm, một trong những công trình trước kia mình từng thi công. Chỗ này cách xóm trọ của hắn tương đối xa, nếu cứ dây dưa với con gà mà không bắt được nó thì tí về sẽ rất nguy hiểm. Mà trong hoàn cảnh bây giờ, không có gì đột phá thì còn lâu hắn mới hạ được con gà kia.

Trên cao, trời cũng không còn nắng nữa mà chuyển sang mây đen âm trầm không biết từ lúc nào. Trong không khí, liên tiếp những luồng gió lạnh thổi qua khiến nhiệt độ hạ thấp khá nhanh. Kiểu này lại sắp mưa như hôm qua, lang thang trong thời tiết này là cực kì không tốt. Đại não liên tục vận chuyển, sau một vài giây suy nghĩ, lý trí trong đầu hắn mách bảo không nên đuổi nữa. Nhưng làm đến thế này rồi mà từ bỏ, hắn không cam lòng thốt lên với Huyền Linh.

- Chán thật! Xem ra phải từ bỏ con mồi rồi...

Nghe hắn nói, cô bé An Nhiên vẫn im lặng từ trước bỗng lên tiếng:

- Chủ đề cháu bắn nó thử xem? – Cô bé chăm chú nhìn hắn nói rồi chìa tay ra chờ đợi.

Thấy con mình đòi hỏi, Huyền Linh không những không ngăn cản mà còn lên tiếng ủng hộ:

- Anh để An Nhiên bắn thử đi, từ bé đến giờ con bé có biệt tài bắn chuẩn... Nhiều lần đi chơi công viên trò ném phi tiêu hay bắn cung rơi đồ con bé đều chưa bắn trật bao giờ...

Nghe hai mẹ con nói xong, nhìn vào khuôn mặt non nớt của cô bé An Nhiên, hắn cảm thấy không đáng tin cho lắm, vì bắn mấy cái kia đâu có giống thế này. Nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào khác, còn nước còn tát, hắn sẽ đưa súng cho cô bé bắn thử. Bao giờ cô bé bắn hết để viên đạn cuối cùng thì dùng lại từ bỏ cũng được. Nghĩ như thế xong, hắn liền chìa tay đưa súng cho cô bé An Nhiên.

- Đây! Cháu cầm lấy... Cứ bình tĩnh mà bắn... Không trúng thì thôi, không sao đâu... – Để cô bé có tâm lý thoải mái nhất, hắn lên tiếng động viên. Vừa nói, hắn còn không quên móc tất cả mấy viên đá còn lại trong túi để vào tay Huyền Linh.

Không phải đợi lâu, tiếp được súng xong, An Nhiên liền lập tức nhặt một viên đá cho vào miếng lót da rồi kéo dây ngắm bắn. Cô bé khá là khỏe, mặc dù khẩu súng cao su này là loại tiên tiến trợ lực, nhưng đối với một bé gái năm, sáu tuổi có thể kéo được dễ dàng mà không mấy khó khăn là rất thần kì. Chắc chắn, sau trận động đất, cô bé đã phát triển tiến hóa về sức lực.

Neho mắt, ngắm trong vài giây rồi dưới ánh mắt chờ mong của Tân và Huyền Linh, An Nhiên buông tay cho viên đạn bay đi.

- Păng! – Âm thanh xé gió vang lên, viên đạn bay nhanh với một quỹ tích vô cùng kì dị. Nó đi hình vòng cung, nhưng không nhắm tới vị trí của con gà trống.

Nhìn thấy trong mắt, hắn mặc dù không hi vọng gì nhiều, nhưng cũng cảm thấy hơi đáng tiếc. Vừa định mở miệng cất lời an ủi thì hình ảnh tiếp theo làm hắn trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc đến không tin vào mắt mình.

Chỉ thấy viên đạn tưởng như trật lất đó, bằng một điều kì diệu như phép màu đã đập vào đầu con gà trống đáng ghét khiến nó mất trọng tâm loạng choạng. Tình huống này nói đúng hơn, hắn vừa nhìn thấy con gà giống như cổ tình đưa đầu hứng đạn vậy. Mất một lúc sững sờ vì kinh ngạc, phục hồi ý thức xong, hắn vô cùng vui mừng mà không nhận được hết lên:

- TUYỆT VỜI!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hạ gục con mồi

Điên cuồng truy đuổi con gà trống say máu đến mức quên hết tất cả xung quanh, trong con người duy nhất đồ ngẫu của con Lu, chỉ còn hình ảnh con mồi đáng ghét kia. Liên tục tấn công thất bại, nó cảm giác mình đã bị con gà khiêu khích nghiêm trọng. Sự phẫn nộ bùng lên như núi lửa bộc phát, nó khiến cho lý trí của con Lu mất dần đi, thay vào đó là bản năng khát máu nguyên thủy trỗi dậy. Bây giờ, ý thức của con Lu chỉ còn duy nhất một điều. Đó là, dùng hàm răng sắc nhọn mới được cường hóa của mình xé nát con mồi.

Đang chạy đều đều phía trước, bỗng con Lu thấy con mồi đột nhiên bị chững lại loạng choạng rồi ngã xuống đất. Ngay lập tức, nó chớp lấy cơ hội xò tới nhanh như vũ bão. Ánh mắt khóa chặt vào cái cổ mỏng manh của con gà, con Lu há mồm táp xuống một cách cực kì hung tàn.

- KHỰC!!! – Âm thanh hai hàng răng nhọn va vào nhau vang lên ghê rợn, nhưng tiếc rằng đòn đánh của con Lu vẫn không thành công.

Có thể sống sót trong môi trường biến đổi đáng sợ, khắc nghiệt đến bây giờ, con gà trống ta này chắc chắn không phải là sinh vật bình thường như trước nữa. Đứng trước khoảnh khắc sinh tử, bản năng sinh tồn đã giúp nó lập tức bộc phát. Vỗ cánh tung người nhảy lên, nó kịp thời tránh thoát cú táp trí mạng của con Lu trong gang tấc.

Cách vài mét về đằng sau, Tân chứng kiến cảnh này ở trong mắt. Chớp lấy thời cơ con gà lơ lửng trên không trung, hần hít sâu một hơi rồi nín thở quăng riu tấn công.

- VÙ...VÙ... Xoẹt... Xoẹt... – Lưỡi riu xoay tròn, bay ngang tới chỗ con mồi nhanh như tia chớp. Trên đường đi, để thể hiện ra lực đạo cực mạnh của mình, nó dễ dàng xén bay vài cây cỏ dài cản đường mà tốc độ không giảm đi một chút nào.

- Phực... Phực... – Trúng đích, lưỡi riu xoay tròn kéo theo sợi tơ lập tức bay vòng qua đôi chân con gà rồi quán quanh đó vài vòng.

- Bịch! – Bị trói chặt đôi chân, con gà không kịp làm ra thêm bất kỳ phản ứng nào nữa mà vỗ cánh nẩy nhót rồi bất lực rơi xuống đất.

- GẤU... GỪUU... NGOÀM... – Chỉ đợi có thể thôi, con Lu nhanh chóng quay lại. Nó chồm lên thân thể con gà rồi đưa mồm táp vào cái cổ của con mồi mà day nghiền.

- Crắccccc... – Âm thanh xương gãy vang lên rợn người, ngay lập tức, con gà trống bị con Lu vặn gãy cổ, kéo theo sau là máu phụt ra thành tia từ miệng vết thương.

- Phạch... Phạch... Phạch... Khục... Khục... – Đến lúc này, con gà trống không thể làm gì được nữa rồi, nó chỉ có thể bất lực vỗ cánh giãy giụa, làm ra những đợt trống trả cuối cùng.

Và hiển nhiên, sự giãy giụa của con gà là vô ích. Nó dù đã tiến hóa trở nên to lớn, mạnh mẽ hơn, nhưng con Lu cũng biến đổi không thua kém gì nên số phận của nó bây giờ là cầm chắc cái chết.

- Phạch... Phạch... – Mấy chục giây sau, tiếng đập cánh yếu dần, cơ thể con gà co giật thêm mấy cái rồi nằm im bất động.

- Ngoàmm... Gừ... – Trong khi đó, con Lu càng lúc càng điên cuồng cắn xé cái cổ mỏng manh của con gà.

- Hộc... Hộc... Hộc...

Vừa chạy vừa thở dốc, mấy giây sau tới nơi, đập vào mắt Tân là cảnh con Lu đã ngoặm cổ con mồi tới chết. Tầng đá đè nặng trước ngực được buông xuống, hần hết sức hưng phấn và vui mừng vì cuối cùng cũng thành công. Tinh thần vừa được buông lỏng, ngay lập tức, hần cảm thấy chân tay mệt mỏi rồi phải ngồi bệt xuống đất. Cổ họng khô khốc, khát cháy, chút nước uống vào lúc nãy đã theo mồ hôi đi hết làm hần khá khó chịu.

Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, hần liếc sang thấy con Lu vẫn day nghiền cổ con mồi dù nó đã chết. Bất giác, hần cảm thấy bất nhẫn và có chút đáng

thương cho con gà trống. Dù con gà này rất đáng ghét, khiến hấn, con Lu và hai mẹ con An Nhiên vất vả cực kì mới bắt được, nhưng nó làm thế là để sống sót. Nghĩ tới mấy ngày nay, hấn thấy mình có phần nào cũng giống vậy nên rất khâm phục sự ngoan cường của con gà này. Để thể hiện sự tôn trọng nhất định với con gà trống, hấn cất tiếng ngăn cản con Lu:

- Lu! Thôi... Học... Học...

- Ngoàm... Ngoàm... – Có lẽ do quá say máu nên hấn mặc dù đã cất tiếng, nhưng con Lu vẫn không nghe thấy mà hung hăng cắn cổ con mồi.

- LUUUU!!! – Nhúu mày, hấn hô to một tiếng dài.

Lần này tiếng nói của hấn đã có tác dụng, con Lu bị tiếng hét to làm cho giật mình. Sững người một tí, nó tiếc nuôi nhả con gà ra khỏi mồm rồi ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn hấn vẫy đuôi.

Tiến tới gần con Lu, hấn đưa tay khẽ xoa đầu nó mấy cái rồi cất tiếng nói tiếp:

- Mày làm tốt lắm... Tí về tao cho ăn cái đầu nhé...

Nghe chủ nhân nói sẽ được ăn, con Lu mừng hơn là lưỡi liếm tay hấn rồi vẫy đuôi tíu tít. Sau một hồi truy đuổi điên cuồng, uống máu con gà xong, nó tỏ ra không một chút mệt nhọc và vẫn còn rất sung sức. Đến hôm nay, con Lu đã tiến hóa khác hẳn hình dáng ban đầu rồi. Cơ thể nó to lớn đồ sộ với các bộ cơ săn chắc đầy tính bộc phá, lớp lông mới ngắn đi, nhưng bóng mịn đầy sức sống, bộ móng vuốt thì chuyển sang sắc nhọn đáng sợ. Ghê gớm nhất, vẫn là bộ hàm dữ tợn với những cái răng nanh to lớn cang khiến nó nhìn giống như một con thú hoang săn mồi chứ không phải là chó nhà như trước.

Động viên con Lu xong, hấn quay đầu lại nhìn xác con gà trống. Nhúu mày, hấn hít sâu một hơi rồi khẽ nói:

- Mày rất dũng cảm... Hôm nay tao hóa kiếp cho mày, mong kiếp sau mày có thể được làm người... – Giọng nói trầm thấp với tinh thần tôn trọng, hấn hi vọng những câu dân gian mà mình vẫn nói mỗi khi thịt gà sẽ an ủi được linh hồn của nó.

- Học... Học... Học...

Đang chìm đắm trong cảm xúc hỗn loạn, bỗng bên cạnh Tân vang lên tiếng thờ dốc khiến hấn hồi thần trở lại. Ngoái đầu nhìn sang, hấn thấy Huyền Linh bé theo An Nhiên ngồi bệt xuống đất gần sát bên hấn. Em ấy có vẻ cực kì mệt mỏi sau khi vừa chạy hết sức. Khuôn mặt đỏ rực thấm đẫm mồ hôi, cái miệng nhỏ nhắn thì há ra liên tục thờ dốc, em ấy quay sang nhìn hấn muốn nói cái gì đó, nhưng mệt quá không nói được lên lời. Chỉ có An Nhiên là sung sức nhất, cũng đúng thôi, cô bé được mẹ bế suốt quãng đường thì làm sao mà mệt được chứ.

Vừa mới đặt chân xuống mặt đất xong, cô bé hào hứng vội chạy vòng quanh con gà trống nhìn một vòng, miệng thỉnh thoảng lại thốt lên kinh ngạc. Mấy giây sau, như là nhớ ra cái gì đó, cô bé chạy ủa vào lòng hấn ghé vào cổ giường cảm lên kiểu ngạo nói:

- Con bắn giỏi không nè?

- Con giỏi lắm... Cực kì xuất sắc luôn... Tương lai, con chắc chắn sẽ là siêu xạ thủ... – Thấy hành động của cô bé quá đáng yêu, hấn không nhịn được đưa tay bẹo má rồi hết lời khen ngợi.

Có thể nói, để thành công hạ gục được con mồi ngoan cường đó, phát bắn trí mạng của An Nhiên là điểm mấu chốt. Mặc dù việc kết liễu con gà là hấn và con Lu phối hợp cùng nhau, nhưng nếu không có nhất bắn của cô bé thì cả hai không thể làm được điều đấy. Để bắn được vào đầu con gà lúc đang di chuyển là cực kì khó, hấn đã làm mọi cách mà không thể, mà cô bé chỉ cần một viên đạn một lần bắn là xong. Việc này cho thấy cô bé không phải là bắn giòi, mà là có khả năng thiên bẩm về bắn súng, những người bình thường như hấn dù có rèn luyện nhiều bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không sánh được.

An Nhiên bắn giỏi như vậy thì hấn giữ khẩu súng cao su cũng chẳng để làm gì, nên để động viên cô bé, hấn lên tiếng nói tiếp luôn:

- Chú tặng cho con khẩu súng cao su này nhé... Con thích không...

- Thật hả!? – Thốt lên kinh ngạc, An Nhiên ôm khẩu súng cao su vào trước ngực rồi cười tít mắt đáp.

- Thích lắm... Thích cực luôn... Giờ con có thể giúp mẹ và chú được rồi...

- ...

Đưa tay, khẽ vuốt tóc trên đầu An Nhiên, câu nói ngây thơ của cô bé đã làm hấn khá xúc động. Thật không ngờ, trong tâm hồn bé bỏng của cô bé luôn khao khát được giúp đỡ người lớn như vậy. Có lẽ, hoàn cảnh đã khiến cho cô bé trưởng thành sớm, đối với hiện thực bây giờ thì đây là điều rất tốt.

Sau một hồi nghỉ ngơi, sức khỏe của Huyền Linh đã hồi phục được khá nhiều. Cô không còn cảm thấy chân tay mệt mỏi rã rời như trước, nhưng cổ họng khô khốc thì lại ngày càng khát. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cô quay sang nhìn hấn cất tiếng hỏi:

- Còn nước không anh?

Nghe câu hỏi của Huyền Linh, hấn lập tức tháo ba lô ra kéo khóa rồi lục lọi bên trong khắp một lượt. Mấy giây sau, hấn ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt thất vọng đáp:

- Hết rồi em ạ... – Thấy sắc mặt của Huyền Linh có vẻ không tốt, hấn lên tiếng an ủi luôn.

- Em cố chịu một tí, lát nữa anh tìm nước cho...

Nói dứt lời xong, hấn đeo ba lô lên trước ngực, đứng dậy rồi nhanh chóng tiến tới chỗ con gà. Quan sát một tí xong, hấn cắt sợi tơ thu hồi cái riu quần quanh hai chân nó. Lấy một cái áo quần quanh cổ con gà, nơi miệng vết thương bị con Lu cắn, hấn dùng sợi tơ buộc kín lại để máu không chảy ra nữa. Hít sâu một hơi, hấn vận lực xách chân con gà vác lên lưng. Sắp xếp làm sao cho thoải mái nhất, hấn liếc sang nhìn Huyền Linh rồi cất tiếng nói:

- Em dùng sợi tơ này buộc chặt con gà giúp anh với!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ăn trứng gà sống

Một lát sau, tạm xử lý xong con gà, cả nhóm lại tiếp tục lên đường di chuyển về xóm trọ. Nhưng trước khi theo đường cũ quay lại, Tần dẫn hai mẹ con An Nhiên và con Lu đi tới khu dân cư ngoại ô cách không xa trước mặt đã, bởi hấn muốn tới chỗ đó để tìm nước uống. Do truy đuổi con gà mà quãng đường trở về sắp tới sẽ xa hơn bình thường. Huyền Linh đang rất khát và hấn không thể ép buộc cô ấy chịu đựng để tiếp tục đi được. Trong khi đó, hấn cũng không khá hơn em ấy là bao, khi cổ họng cứ rất cháy lên từng đợt cực kì khó chịu.

Trên cao, bầu trời lúc này đã chuyển hấn sang cực kì âm trầm. Các đám mây đen khổng lồ, đua nhau tụ tập lại tạo thành những khối xám xịt đậm đặc. Gió thổi mạnh hơn khiến nhiệt độ hạ thấp xuống nhanh chóng. Ánh chớp bắt đầu lóe lên, thỉnh thoảng lại rơi sáng một vùng thỉnh không tầm tới. Sắp mưa rồi, tất cả những dấu hiệu này báo hiệu sắp tới, sẽ phải có một cơn mưa lớn dữ dội cực kì.

Trời mưa, hấn sẽ không phải lo lắng việc thiếu nước. Nhưng biết bao giờ trời mới mưa, hấn không thể ngồi yên một chỗ để chờ đợi được. Lang thang bên ngoài càng lâu thì tỉ lệ nguy hiểm phát sinh sẽ càng cao, bài học hôm trước đã giúp hấn khắc sâu điều đó vào trong đầu. Không thể bị động được, nên hấn cùng với con Lu quyết định dẫn hai mẹ con An Nhiên đi vào khu này tìm kiếm nguồn nước.

Vừa đặt chân bước vào khu dân cư một cái, ngay lập tức, hấn ra hiệu cho mọi người cảnh giác cao độ với cảnh vật xung quanh. Bởi hấn biết, ở những chỗ có dân cư thế này thì khả năng chạm trán với quái vật “Nấm đầu người” là rất cao. Để an toàn nhất, hấn bảo con Lu đi đầu tiên, hai mẹ con An Nhiên ở giữa, còn mình thì đi cuối cùng để bọc hậu.

Sau khi quan sát sơ qua một lượt, hấn xác định mục tiêu tìm kiếm là những chiếc xe ô tô chứ không phải là bên trong nhà dân. Vì nơi này dân cư rất thưa thớt, cách khá xa mới thấy một ngôi nhà, mà đa số lại còn bị động đất tàn phá nghiêm trọng thành những đống đổ nát. Một số toà nhà còn lành lặn thì cửa đóng kín như bưng, hấn không có thời gian đi phá, mới cả cũng không muốn đột nhập vào những căn nhà ấy. Cho nên, lựa chọn tối ưu nhất lúc này chỉ còn lại những chiếc xe ô tô, nơi mà hấn đã từng tìm thấy nước sạch ở trong.

Cẩn thận di chuyển trên con đường bê tông lớn, hấn cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh liên tục. Đi được một lúc, cả nhóm đã tiến vào khu dân cư khá sâu, nhưng mãi mà chưa nhìn thấy cái ô tô nào trên đường. Càng vào trong, cây cỏ hai bên ngày càng rậm rạp um tùm, nó không chỉ che phủ kín mít các mảnh công trình mà còn xâm thực gần hết đường bê tông. Không gian thì yên ắng vô cùng, ngoài tiếng xào xạc do cành cây ngọn cỏ bị gió thổi tạo ra, hấn không nghe thấy bất cứ âm thanh của sinh vật sống nào khác. Sự yên tĩnh ngột ngạt, kết hợp với nền trời u ám khiến cho tâm trạng của hấn trùng xuống, có chút lo lắng bất an.

Đi thêm khoảng năm phút nữa, cả nhóm vẫn chưa phát hiện ra bất cứ cái xe ô tô nào trong tầm mắt, mà thực vật thì ngày càng rậm, giờ đã phủ kín hết đường. Cau mảy nhìn ngó xung quanh, hấn cảm giác nếu cứ vào sâu hơn nữa thì không ổn lắm, nên quay lại trở về thì hơn. Dù sao, hấn cũng có thể tìm nước trên đường về xóm trọ được, và rất có thể chỉ một lúc nữa là cơn mưa to đổ xuống. Quyết định như vậy, hấn chuẩn bị lên tiếng cho con Lu và hai mẹ con An Nhiên biết thì đột nhiên dị biến phát sinh.

- Loạt xoạt... Loạt xoạt.... – Từ một bụi cỏ rậm um ven đường cách vài mét về phía trước bỗng vang lên động tĩnh, cành lá rung động dữ dội như có thứ gì đó di chuyển.

Vội lao lên phía trước, hấn và con Lu đứng chắn trước mặt hai mẹ con An Nhiên. Xiết chặt cái riu trong tay, hấn nín thở, khóa chặt ánh mắt vào lùm cỏ,

cả người vào tư thế sẵn sàng tấn công. Ở sát bên cạnh, con Lu cũng nhún chân, hạ thấp đầu xuống chuyển sang trạng thái rình mồi. Khi hấn và con Lu vừa thực hiện một loạt thao tác phòng ngự xong thì gần như tức thì, trong bụi cỏ rậm phi ra một con gà mái ta to lớn.

- Cục... Cục... Cục... – Con gà mái vừa kêu gào vừa hoảng sợ bật vìa chạy trốn. Rất nhanh, nó chạy qua trước mặt hấn và con Lu rồi mất hút vào đám cỏ rậm bên kia đường.

- Bịch... Bịch... Bịch... – Con gà vừa chạy qua xong thì chưa đến một giây, năm con chó to lớn xò ra khỏi lùm cỏ.

Xuất hiện trong tầm mắt của hấn và con Lu, ba con chó trong đàn không quan tâm, vẫn tiếp tục truy đuổi con gà mái. Còn hai con thì đột ngột dừng lại, nhìn chăm chăm về phía này nhe răng gầm gừ. Bọn chúng liếc mắt khắp một lượt, rồi khóa chặt ánh mắt thèm thuồng vào xác con gà trống buộc sau lưng Tân. Có vẻ như hai con chó này chuẩn bị muốn giành giật con mồi của hấn rồi.

- Gừ... ừ... Gâu!! – Con Lu thấy biểu hiện khiêu khích bọn chúng, nó liền lập tức lên tiếng đáp lại giống như cảnh cáo.

Nhìn hình dáng dữ tợn, đáng sợ của hai con chó trước mặt, hấn cảm thấy căng thẳng áp lực không dám thở mạnh. Bọn chúng là loại chó vàng thường thấy trong các gia đình nhà nông, nhưng đã biến đổi gần như khác hoàn toàn với hình dạng ban đầu. Cơ thể trở nên to lớn hơn, tuy không bằng được con Lu, nhưng đã gần như gấp đôi con chó bình thường. Bộ hàm biến đổi, hàm răng từ thưa thớt trở thành dày đặc sắc nhọn với nhốt dài thỉnh thoảng lại nhỏ giọt xuống đất. Kinh khủng nhất vẫn là ánh mắt của bọn chúng, nó tỏ ra khát máu, hoang dại giống như một con thú nhìn con mồi trong con đói cùng cực.

Mấy con chó này nhìn qua cũng đủ biết là rất khó đối phó, khiến hấn không biết xử lý thế nào cho phải. Hấn và con Lu tuy không sợ bọn chúng, nhưng hai mẹ con An Nhiên ở phía sau thì lại khác. Và điều hấn lo lắng nhất, là không biết bọn chúng có đông không. Một hai con thì còn thì vẫn còn đường thoát, nếu có khoảng chục con thì hậu quả hấn không dám tưởng tượng.

- Gào...! Cộp... Cộp... – Giữ nguyên được một lát, bỗng một con chó đổi diện lao lên hai bước gừ tợn, chực cắn.

- GAUUUU!!! – Ngay tức thì, con Lu cũng rướn người lên một tí xù lông sủa mạnh. Còn hấn thì căng mắt, nhứ chặt mày, tụ lực vào tay phải chờ chực quăng rìu bất cứ lúc nào.

- Gâu...

Không biết có phải bị con Lu dọa sợ hay không, mà bỗng một trong hai con chó sủa lên một tiếng rồi lao vào lùm cỏ bỏ đi. Con còn lại thấy thế, gầm gừ một tí rồi cũng nói đuôi đi theo đồng bạn ngay.

Nhìn chăm chăm vào bụi cỏ, nơi hai con chó chui vào một lúc, mấy giây sau, không thấy bọn chúng có dấu hiệu quay lại nữa hấn mới dám thở phào một hơi trong lòng. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hấn ngoái đầu về đằng sau liếc nhìn thì thấy sắc mặt của hai mẹ con An Nhiên đã bị dọa cho tái mét, không còn chút máu. Phải quay lại ngay thôi, việc lũ chó đáng sợ xuất hiện rồi mà hấn vẫn còn cố đâm đầu lần mò quanh đây khác nào muốn chết. Ra hiệu cho Huyền Linh biết xong, hấn nhanh chóng vẫy tay gọi con Lu đi theo mình.

- Ừ... ừ... ừ... – Nhưng mặc cho hấn gọi thế nào đi nữa, con Lu bỗng đứng yên một chỗ rồi khề kêu lên.

Tưởng đồng bạn của mình bị làm sao, hấn vội tiến tới lại gần. Ở bên cạnh, Huyền Linh cũng lập tức dắt tay An Nhiên đi theo hấn ngay. Đến nơi, hấn ngồi xuống nhìn vào mắt con Lu rồi khề hỏi:

- Mày làm sao thế Lu... Rồi khỏi đây nhanh thôi...

- Ừ... ừ... ừ... – Con Lu nhìn hấn kêu lên, rồi lại nhìn hướng khác liếm mép, cái mũi thì hít lấy hít để.

Đã quen với những hành động của con Lu, hấn ngay lập tức hiểu ý nó muốn nói gì. Nhưng để cho chắc, hấn vẫn lên tiếng hỏi lại:

- Mày ngửi thấy thứ tốt ăn được hả?

- Ừ... ừ... – Liếc mắt nhìn hấn, con Lu nháp nhô cái đầu kêu lên như gật đồng ý, rồi lại nhìn theo hướng kia.

Liếc mắt theo con Lu, hấn thấy chỗ nó nhìn tới là bên cạnh đường, nơi con gà mái bị đám chó săn đuổi lao ra. Trong đầu suy đoán, hấn nghĩ rằng “Chẳng lẽ... Đám chó này để lại một con gà nữa đằng sau...”. Với tình hình bây giờ, có càng nhiều đồ ăn thì càng tốt. Mặc dù, hấn vừa săn được con gà trống cỡ lớn, nhưng nghĩ tới lượng ăn liên tục tăng, thì khả năng con gà này cũng chỉ chống đỡ được thời gian ngắn.

Khi hết thức ăn, tất nhiên hấn và con Lu sẽ phải ra ngoài mạo hiểm tìm kiếm tiếp. Bây giờ, phía trước khả năng lớn có món mồi ngon, mà với biểu hiện của con Lu thì chắc không khó để đạt được nên hấn bắt đầu lưỡng lự muốn thử. Nhớ tới tầm một phút trước, con Lu vừa dọa chạy hai con chó dữ kia, hấn nghĩ, nếu còn con khác thì chắc nó cũng đối phó được. Mà cứ lại gần xem thế nào, có gì nguy hiểm cái thì hấn bỏ đi cũng không muộn.

Đắn đo một tí, hấn quay sang nhìn hai mẹ con An Nhiên, hít sâu một hơi rồi cắn răng làm ra quyết định.

Liều ăn nhiều.

Khẽ nói thăm ý nghĩ của mình cho Huyền Linh xong, thấy cô không có phản đối mà đồng ý ngay, hấn liền ra hiệu cho con Lu dẫn đường rồi nhanh chóng đi theo nó chui vào đám cỏ rậm ven đường. Cả bọn cẩn thận di chuyển, con Lu đi trước đánh hơi, còn hấn, Huyền Linh và An nhiên thì bám sát phía sau.

Vén qua nhiều lùm cỏ rậm cản đường, cả nhóm đi không lâu lắm, chỉ khoảng mấy phút là con Lu đột nhiên dừng lại. Trước mặt nó bây giờ là một khối hình cầu khá lớn, bằng cái bu úp gà, giống như là tổ của con gi đở. Cái tổ này được tạo thành bởi cỏ khô đan xen bụi cây rậm rất kín đáo, nếu không có con Lu thì còn lâu mới tìm ra được. Di mũi vào cái tổ ngửi mấy cái, con Lu nhanh chóng dùng hai chân trước bới tung giật ra một đám cỏ khô trước mặt. Hấn và Huyền Linh nhìn nhau một tí rồi khóa chặt ánh mắt vào hành động của con Lu. Không phải đợi lâu, rất nhanh, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, con Lu moi ra trong cái tổ một quả trứng gà to bằng cái bát con, tròn xoe mỡ màng.

Vô cùng hưng phấn, hấn vội ngồi xuống cầm quả trứng lên lắc nhẹ rồi nghe thử. Đặc sánh, không nghe thấy gì ọc ọc, đây chắc chắn là quả trứng mới. Nuốt một ngụm nước bọt, hấn vui mừng đưa tay xoa nhẹ đầu con Lu coi như khen thưởng. Sau đó, hấn đặt quả trứng xuống đất rồi chui vào cái lỗ mà con Lu vừa bới tung. Hi hục một lát, hấn moi được ra thêm bốn quả trứng to lớn nữa. Kiểm tra hết một lượt, hấn cực kì phấn khởi vì tất cả đều là trứng mới và không có quả nào bị hỏng.

Đưa cho Huyền Linh và An Nhiên mỗi người một quả hấn khẽ nói:

- Em và cháu ăn thôi!

Nói dứt lời xong, hấn lập tức lấy cán rìu đập bốp một cái cho vỡ quả trứng vỡ rồi đặt xuống trước mặt cho con Lu ăn. Lấy quả khác, ngẩng đầu lên hấn chuẩn bị đập vỡ cho mình thì thấy phía đối diện, hai mẹ con An Nhiên vẫn đang cau mày không biết xử lí ra sao. Thế là, hấn lên tiếng dạy bảo:

- Em nhìn anh này... Đầu tiên, em đập vỡ một lỗ nhỏ dưới đáy quả trứng như thế này... Đây đúng rồi... Sau đó, em đặt lòng bàn tay lên che cái lỗ ấy đi, lật ngược quả trứng lại... Thế.. Bây giờ, em lại đập một lỗ nữa ở đầu quả trứng nữa... Xong rồi... Giờ cứ thế dốc vào mồm ăn thôi... – Vừa nói hấn vừa hành động để cho Huyền Linh và An nhiên làm theo.

- Ừc... ừc... ừc... – Kết thúc màn hướng dẫn, hấn không chờ đợi được thêm một giây nào nữa mà cấp tốc ngửa cổ, há mồm dốc quả trứng vào tu.

- Xi xụp... Xi xụp... - Ở bên cạnh, không cần bai bảo, con Lu đã húp quả trứng của nó sắp xong một cách chớp nhoáng rồi.

- Ợ... - Mấy giây sau, Tân làm một hơi hết sạch quả trứng rồi ngửa cổ ợ lên tiếng.

Về mặt của hấn lúc này thỏa mãn cực kì. Đã từ rất lâu rồi hấn mới được ăn quả trứng ngon như thế này. Vừa đưa vào miệng cái, ngay tức thì, dung dịch lòng trắng mát lạnh lại có chút ngọt ngọt chảy xuống cổ họng. Nó không chỉ giúp hấn đánh tan cơn khát, mệt nhọc, mà còn xoa dịu cảm giác khô khốc bỏng cháy tinh tảo hết cả người. Húp đến phần lòng đỏ là lúc vị giác của hấn được thăng hoa bởi cái chất béo ngậy ngậy mà lại không ngấy, không tanh như trứng vịt. Nó rất thơm ngọt, ăn vào cái là hấn cảm thấy sức khỏe hồi âm âm trở lại. Quả trứng gà to lớn này, hấn đánh giá phải ngon hơn trứng gà thông thường bây giờ gấp mấy lần.

Dư vị vẫn còn, hấn định cầm vỏ trứng lên dốc đến giọt cuối cùng thì tình cờ thấy phía đối diện Huyền Linh vẫn nhăn nhó chưa ăn. Trong khi đó, cô bé An Nhiên thì đang húp trứng say sưa rồi. Nhíu mày, hấn khó hiểu hỏi:

- Sao em chưa ăn? Uống cái này tốt lắm đấy... Còn thay nước giải khát được luôn...

- Em... Em... Em chưa ăn trứng sống bao giờ nên thấy ghê ghê... – Nghe hấn hỏi, Huyền Linh khó khăn trả lời. Cô bây giờ đúng là rất khát, nhưng từ bé đến giờ chưa trực tiếp ăn quả trứng bao giờ nên cứ đưa lên miệng là cảm thấy tởm.

- Mẹ ăn đi... Ngon lắm... – Thấy mẹ nói vậy, An Nhiên cũng tạm dừng ăn quệt mép nói. Cô bé thấy hấn và con Lu ăn ngon lành là bất chước ngay mà không phải suy nghĩ. Trẻ con đúng là không bao giờ sợ cái lạ, ai làm cái gì là bắt chước ngay.

- Thế... Để em thử... – Con mình cũng bảo ngon rồi, mà cổ họng ngày càng cháy bỏng, Huyền Linh không do dự thêm nữa mà nhắm mắt dốc quả trứng vào mồm.

Khi lòng trắng trứng vừa chảy vào cổ họng xong, cô lập tức trợn mắt khó có thể tin được.

Ngon quá!

Đang khát, thứ dung dịch mát lạnh này nó như thần dược cấp tốc xoa dịu cái cổ họng rực lửa của cô, khiến cho tất cả cảm giác khó chịu tan nhanh như tuyết gặp mặt trời vậy. Nhất là cái lòng đỏ béo ngậy kia, nó làm cho cơ thể thấm mệt của cô như được gột rửa vậy. Không thể kiềm chế được, cô há to miệng hơn, vừa dốc vừa mút một hơi dài đến hết quả trứng thì thôi. Húp xong kiệt đến giọt cuối cùng, cô chưa hết thèm thường buông vỏ trứng xuống mà liếm môi.

Chăm chú nhìn vào Huyền Linh, biểu hiện của cô làm hấn rất hài lòng. Trứng ngon như vậy không ăn sao được, nhất là trong hoàn cảnh thế này, để sống sót thì không được chể bả cứ thử gì ăn được. Quả trứng này là thứ dễ ăn rồi, có khi sau này cô ấy sẽ phải ăn những thứ khó ăn hơn nữa cơ. Phải tập ăn dần từ bây giờ thôi, và hấn biết mình phải giúp em ấy làm được điều đó.

Khi tất cả xử lí xong hết quả trứng của mình, còn sót lại một quả duy nhất, hấn lấy rìu đập vỡ ra, trộn đều lòng trắng với lòng đỏ rồi chia cho tất cả.

Ăn xong, hấn định chui vào ổ gà, lục đồng cỏ khô một lần nữa xem còn sót quả nào nữa không, do nãy tối quá không xem kĩ được thì một mùi thơm lạ bỗng xộc vào mũi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Cây quý

Ngẩng đầu lên, Tân hít sâu mấy hơi. Ngay lập tức, hương thơm lạ xông vào mũi khiến hắn cảm thấy mê mẩn. Hương thơm này rất đặc biệt, nó có phần giống như hoa nhài, nhưng lại không đậm và nồng nàn như thế. Nó bay thoang thoảng theo làn gió tới, mang cảm giác dịu nhẹ, nhưng lại cực kì quyến rũ. Đặc biệt hít hương thơm vào phổi xong, chưa đến một giây sau, hắn bỗng cảm thấy dễ chịu thoải mái cực kì, như được ăn thuốc kích thích vậy. Giống với hắn, hai mẹ con An Nhiên vừa ngửi thấy mùi hương này cũng nhanh chóng bị nó hấp dẫn. Cả hai không nói câu gì, mà nhắm mắt say mê hít từng hơi thật sâu.

Hương thơm tuyệt vời tới mức, chỉ một khoảng thời gian rất ngắn, nó khiến cho mọi người trầm mê vào và quên hết tất cả xung quanh.

Trong hoàn cảnh đó, chỉ còn con Lu là cảm thấy khó chịu khi bị hương thơm lạ xông vào mũi. Nó hắt xì liên tục, con mắt còn lại thì xót đến chảy cả nước. Cố gắng cúi xuống đất, nó rúc vào thảm cỏ rậm để ngăn cách với thứ mùi kia. Nhưng mặc cho con Lu thế nào đi chăng nữa thì hiệu quả đạt được cũng chẳng đỡ bao nhiêu. Cái mùi đáng ghét kia đáng sợ vô cùng, nó như có ma lực xuyên thấu mọi vật cản vậy. Nó không chỉ thấm thẳng vào khứu giác, mà còn như con lũ xông tới não bộ, ép buộc cho tất cả sinh vật sống trong tầm ảnh hưởng phải chịu đựng, dù có muốn hay không.

Theo thời gian, mùi hương hòa vào không khí ngày một đậm đặc. Và không những thế, kéo theo nó, còn bắt đầu xuất hiện một màn sương màu đỏ quý dị nhanh chóng lan tràn ra xung quanh. Hương thơm bây giờ đối với con Lu giống như đã biến thành một thứ độc dược vậy. Nó không chỉ vô hiệu hóa khứu giác, mà còn khiến con Lu choáng váng đến mềm người. Dần dần, cơ thể con Lu nhũn ra, mất sức và trở nên suy yếu đến đứng không vững.

- Bịch!

Mấy giây sau, con Lu không chịu được mà ngã vật xuống dưới thảm cỏ. Tình trạng của nó lúc này đã tệ vô cùng, mồ hôi sùi bọt mép, còn thân thể cứ run rẩy giật lên từng đợt. Hoảng sợ tột độ, nó cố gắng đưa đầu lên, kéo mở mí mắt hướng tới chỗ chủ nhân. Khó khăn há mồm, con Lu nỗ lực muốn cất tiếng kêu, cảnh báo cho hắn nguy hiểm để rời khỏi đây, nhưng có vẻ như đã quá muộn. Nó há mồm chực kêu lên, mà âm thanh phát ra chỉ là những tiếng ư ừ nhỏ bé yếu ớt.

- Ừ... ừ... ừ...

Trong cơn ngơ ngác của mình, con Lu tuyệt vọng nhìn chủ nhân và hai mẹ con An Nhiên chờ đợi như những con ròi tiến về phía trước, nơi đầu nguồn phát ra mùi hương. Cuối cùng, trước khi ý thức mất đi, nó hoảng sợ tột độ khi thấy thứ hấp dẫn mọi người giống như một con quái vật.

.....

Chậm rãi bước từng bước cứng ngắc xuyên qua đám cỏ rậm rạp, Tân cứ từng chút một tiến lại gần nơi phát ra mùi hương mà không hề hay biết. Về mặt của hắn lúc này nhìn hết sức kinh dị, miệng hé ra cười hạnh phúc, nhưng cứng đờ, quý dị. Đôi mắt thì mở to, nhưng nó đờ đẫn vô hồn giống như một bức tượng sáp vậy. Con người của hắn nhìn thấy cảnh vật truyền về, nhưng những thứ hiện ra trong não bộ lại là một thứ khác hoàn toàn. Ý thức của hắn bây giờ đã không còn tại hiện thực, mà đang ở một không gian khác, trong ký ức của quá khứ.

Thứ mà hắn thấy lúc này là một buổi chiều vàng, nơi cuối con phố trên thị trấn Ngã Năm. Trước một cửa hàng bán đồ chơi cho trẻ em, hai anh em hắn đang móc tất cả những đồng tiền mừng tuổi và dành dụm của mình ra để mua chiếc máy điện tử bốn nút cầm tay. Toàn tiền lẻ năm trăm với một nghìn, hai nghìn được cuộn nhỏ lại giấu kĩ trong túi áo, số tiền quý giá mà cả hai anh em kiên trì tích góp đến mua túi quà vật hai trăm đồng cũng không dám. Bây giờ đạt được ước muốn, có mấy chơi game bắn tank, xếp hình... hai anh em hắn sẽ không phải đi châu chực của những đứa trẻ khác trong xóm, rồi làm họ bọn chúng xong mới được chơi. Hắn vui lắm, cầm mấy chơi game nhảy cẫng lên, cười hô hô liên tục trong khi đứa em mếu máo với tay đòi...

Những hình ảnh tươi đẹp này thật chân thực, hắn ở trong đó mà cảm thấy mình đã trở về tuổi thơ, bao đau khổ đối mặt khi trưởng thành bỗng tan biến như một giấc mộng vậy. Hắn cứ thế sống trong những kỉ ức ấm áp đây, khi mà cả gia đình vẫn còn đoàn tụ bên nhau. Nghe chất giọng khàn khàn của bố, hắn cảm thấy thật an toàn. Còn tiếng nói dịu dàng của mẹ lại giúp hắn cảm nhận được hơi ấm của tình thương. Tiếng kì kèo tranh giành đồ chơi, cái ăn của thằng em sao giờ lại vui tai thế, khiến hắn muốn nghe mãi không thôi.

Đi song song với hắn, hai mẹ con An nhiên cũng có vẻ mặt và biểu hiện giống y như vậy. Có lẽ cả hai cũng đang tự chìm trong những hồi ức tươi đẹp của chính mình mà trầm mê không thoát ra được.

Tất cả đã rơi vào ảo giác, thứ ảo giác đẹp đẽ mà trong thâm tâm, ai cũng muốn khao khát được trở về một lần để quên đi những đau khổ của thực tại.

Trong khi đó, ngoài hiện thực, khung cảnh đã biến đổi trở thành ghê rợn đến mức bất cứ ai rơi vào cũng phải rùng mình sợ hãi. Trên cao, bầu trời đã chuyển thành màu đen kịt, các đám mây dày đặc như thực chất. Ánh chớp lóe lên liên tục, kéo theo phía sau nó là tiếng sấm đùng đoàng. Thời tiết đã rất xấu, nhưng trời vẫn chưa đổ mưa. Từng cơn gió lạnh không biết đã ngừng thổi từ lúc nào, khiến không gian bỗng trở nên yên ắng một cách đáng sợ.

Tân, Huyền Linh và An Nhiên vẫn nhúc nhích từng chút một trên thảm cỏ rậm um. Bao phủ quanh họ bây giờ là một thứ giống như sương mờ, nhưng lại có màu đỏ đã đậm đặc vô cùng. Nó giống như vào thời điểm sáng sớm mùa thu vậy. Thứ sương mờ kì dị này, kết hợp với khung cảnh u ám của bầu trời giống như một thứ báo hiệu tự nhiên rằng

Cái thứ dụ dỗ ba người tiến về phía trước là cực kì kinh khủng và đáng sợ vô cùng.

Đang bước đều về trước, bỗng Tân đứng khựng lại. Hắn cúi gầm đầu xuống một tí, khi ngẩng lên thì vẻ mặt quái dị, ngoác miệng cười đến tận mang tai đột nhiên thay đổi. Hai mắt trợn lớn như chuông đồng hằn đầy tơ máu, miệng nhe ra cắn chặt răng, hắn không còn cười nữa, mà chuyển sang cực kì giận dữ và phẫn nộ. Ở ngay bên cạnh hắn, Huyền Linh cũng đứng lại giống vậy, nhưng vẻ mặt của cô biểu hiện ra lúc này không phải là tức giận, mà là đau đớn tuyệt vọng đến cùng cực. Chỉ có cô bé An Nhiên là vẫn tiếp tục chậm rãi đi về phía trước mà không dừng lại.

Tại sao Tân và Huyền Linh bỗng nhiên lại biến trở thành thế này?

Cả hai đương nhiên sẽ không thể biết được mình vừa mới tiến vào một khoảng không gian khác.

Chỉ thấy dưới chân họ lớp thực vật đang xanh tươi, rậm rạp tốt um không biết từ lúc nào đã chuyển thành héo úa, khô khốc tàn tạ. Không có một ngọn cỏ, hay sinh vật nào còn sống, vùng đất dưới chân họ bây giờ đã là vùng đất chết. Ở chỗ này, lớp sương màu đỏ chuyển sang đặc quánh gần như thực chất.

- Loẹt... Xoẹt...

- Đùng... Đoàng...

Bất chợt, một ánh chớp cực mạnh lóe lên sáng quắc, rồi một giây sau tiếng sấm nổ ra vang dội ầm ầm. Âm thanh rất lớn, nhưng tiếc rằng nó không thể đánh thức Tân và Huyền Linh thoát khỏi ảo giác. Thay vào đó, nó tỉnh cờ rọi sáng khoảng không gian bao bọc cả hai lên trong nháy mắt. Ngay lập tức, thứ đáng sợ, nguồn cơn của tất cả mọi việc đang ẩn trong màn sương dày được phần nào phô bày ra ngoài không khí.

Chỉ thấy cách Tân và Huyền Linh khoảng chục mét về đằng trước, đột nhiên lộ ra một cái cây vô cùng kì dị. Nó chỉ cao tầm một mét, kích thước to bằng cổ tay, có cành nhưng không có lá. Thân nó màu đỏ sậm mọc thẳng dài với bộ rễ chồi lên khỏi mặt đất chạy lan tỏa ra xung quanh như những sợi xúc tu to bằng ngón tay vậy.

Cái cây này nhìn sơ qua thì không có gì lạ, nhưng để ý mới thấy sần gai ốc, bởi thấp thoáng trong màn sương dày, quẩn quanh gốc cây là chi chít những khuôn đầu người, lớn có, trẻ có, già có, nói chung là đủ mọi loại người. Tất cả đều mờ rề cây bao bọc, bọn chúng luồn vào từ lỗ tai, lỗ mũi, đâm xuyên qua miệng, mắt phủ lên đóng đầu lâu đó. Điều đáng sợ nhất là những cái đầu này nhìn giống như là vẫn sống, và vẻ mặt của họ giữ nguyên các cảm xúc trước khi chết. Đó là, đau khổ, tuyệt vọng, sợ hãi, khát máu... Càng kinh khủng hơn, khi đám sương mờ màu đỏ này là bốc ra từ những cái đầu ấy.

Tuy cái cây này giống như một cái cây quỷ, đáng sợ và kinh dị đến cùng cực, nhưng có một thứ của nó lại toát lên vẻ đẹp mỹ miều. Đó là, trên đỉnh của ngọn cây đang kết ra một trái rất lạ. Nó nhìn giống như quả táo tây, màu đỏ rực như máu, mong manh, mọng nước, có chút phát sáng trong đêm tối vô cùng yêu dị.

Quả lạ này mới nhìn qua cũng biết không phải là thứ tốt, thế mà giờ đây An Nhiên lại đang từng bước hướng lại gần nó.

Trong khi đấy, vẻ mặt của Tân sau một hồi tỏ ra giận dữ, phẫn nộ, bây giờ nó lại chuyển sang tàn độc, khát máu. Đột nhiên, hắn ngoái đầu sang nhìn chằm chằm vào Huyền Linh đứng bên cạnh với ánh mắt khao khát. Tay phải nắm cái rìu chậm chậm đưa lên cao, hắn nhắm vào cái cổ của cô gái giống như chuẩn bị chặt xuống.

Khác với hắn, vẻ mặt của Huyền Linh biểu hiện ra lúc này là đau đớn, tuyệt vọng đến cùng cực đến không thiết sống. Nhìn vào cái rìu giơ lên, cô ngẩn cổ chuẩn bị đợi nó kết thúc đi sinh mạng nhỏ bé của mình.

Giữa lúc rìu sắp sửa được hạ xuống bởi cánh tay của Tân thì cũng là lúc An Nhiên với tay lên chạm vào cái quả màu đỏ quỷ dị.

- AAAA!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Chương 65: Tỉnh lại

Con Lu đang chìm sâu trong hôn mê, nằm yên tĩnh trên thảm cỏ rậm. Bỗng từ trên thình không bất ngờ xuất hiện một tia sét đánh xuống thẳng vào cây đại thụ, vị trí cách chỗ nó không xa.

- ẦM...! Loẹt xoẹt... – Âm thanh chấn động lập tức vang lên dữ dội, kéo theo ngay phía sau là tia lửa bắn ra xung quanh.

- Tách... Tách... – Một vài cành cây không chịu nổi dư âm mà bắt đầu gãy gập rơi xuống đất.

Với khoảng cách chỉ có vài mét so với cổ thụ, con Lu vẫn nằm trong vùng chịu ảnh hưởng của tia sét. Thế là, sau dư chấn, có một vài tia lửa ngẫu nhiên rơi vào cơ thể nó. Mùi khét bốc lên, ngay lập tức một nhúm lông của con Lu bị thiêu rụi rồi đốt vào da thịt.

- U... U... Ủ...

Đau đớn nhói lên từng đợt đánh thẳng vào hệ thần kinh khiến con Lu rên lên ư ừ. Không đến một giây sau, nó ngóc đầu dậy thoát khỏi con mê. Ngay tức thì, bao nhiêu cảm giác xấu ập tới khiến đầu óc nó quay mòng, không chịu được mà lại ngã vật xuống đất.

- Học... Học... Học... - Há mồm, lè lưỡi, con Lu nằm yên thờ ra phì phì từng đợt rồi cố gắng chịu đựng.

Một lát sau, có lẽ do khả năng hồi phục kinh người mà rất nhanh nó tỉnh táo trở lại. Mặc dù trong đầu vẫn còn ong ong, đau nhói lên từng đợt, nhưng con Lu vẫn cố gắng run rẩy đứng dậy. Ý thức vừa mới hồi phục là nó lập tức nhớ tới chủ nhân của mình nên vô cùng lo lắng. Dĩ nhiên, nó hít hít mấy cái định đánh hơi mùi của hắn để đi tới.

- Xi... Xi... Xi... – Nhưng vừa mới hít được một hơi vào phổi, nó liền hắt xì lên liên tục.

Nước mũi bắn ra văng tứ tung kéo theo cả nước mắt, con Lu không nghĩ được cái gì cả, có vẻ như khứu giác của nó vẫn còn chưa bình phục. Không còn cách nào khác, nó dựa theo ký ức cuối cùng, hình ảnh hướng đi của chủ nhân mà cất bước tiến lên phía trước. Nhưng vừa bước được mấy bước thì con mắt nó lại hoa lên, đầu ong ong đau đớn ngã vật xuống đất. Cố gắng dựng người đứng dậy, nó kiên trì chập chững bước đi tiếp.

Khoảng gần chục phút sau, cuối cùng con Lu cũng đi đến biên giới của vùng đất chết bao quanh “cây quỷ”. Chứng kiến hình ảnh cái cây quỷ dị, dù là con vật thôi nhưng nó cũng cảm thấy sợ dựng đứng hết cả lông. Ngay lập tức, bản năng sinh tồn nguyên thủy của nó mách bảo là vật kia cực kì nguy hiểm, phải rời khỏi nơi đây ngay.

Trong tầm mắt của con Lu, cách khoảng chục mét về phía trước là hình ảnh toàn bộ cái “cây quỷ” lộ ra ngoài không khí. Không còn lớp sương mờ màu đỏ bao phủ, sự ghê rợn của cái cây này được tăng lên một tầm cao mới. Cái cây tuy nhỏ thôi, nhưng dưới gốc của nó thì số lượng đầu người nhiều đến đáng sợ. Được rễ cây cuộn lấy, đám đầu lâu tụ tập thành từng đống tầng tầng, lớp lớp trải dài ra bốn phía xung quanh. Tất cả đều lưu trữ biểu cảm và cảm xúc cuối cùng trước khi chết một cách cực kì mạnh mẽ, đến nỗi vừa mới nhìn vào con Lu đã bị cảm nhiễm. Chưa kể, không biết nguyên nhân vì sao mà trong bán kính khoảng chục mét vòng quanh cái cây không có đến một ngọn cỏ sống, dù sát bên cạnh lại tươi tốt cực kì. Dưới nền đất chỉ toàn cỏ không, thỉnh thoảng lại có đồng xương trắng phơi ra nhìn phát khiếp.

Đảo mắt liếc một vòng, rất nhanh con Lu liền phát hiện chủ nhân của mình và Huyền Linh nằm cách không xa trước mặt. Còn An Nhiên, nó vô cùng sợ hãi khi thấy cô bé đang nằm đè lên một đồng đầu lâu. Tất cả đều bất động không rõ sống chết làm nó lo lắng sốt ruột rồi hết cả lên.

- Gâu! Gâu! U... ừ... – Đứng ở ngoài rìa, con Lu nôn nóng cất tiếng sủa để đánh thức ba người.

Nhưng tiếc rằng, nó sủa mãi mà cả ba vẫn không có một chút phản ứng. Cuối cùng, không nhận được nữa, nó bất chấp cảm giác đè nén của bản năng mà chạy nhanh về phía Tân.

Tới nơi, con Lu nhanh chóng biết được chủ nhân của mình vẫn còn sống nên hết sức vui mừng. Chỉ là nét mặt của hắn lúc này đang cau có giống như chịu đựng một cái gì đó cực kì khó chịu. Sốt ruột và lo lắng, nó cúi xuống liếm liếm mặt hắn liên tục, hi vọng nước miếng của mình có thể đánh thức chủ nhân và xoa dịu bớt thống khổ.

.....

Trên cao, bầu trời u ám đen kịt, sau một thời gian đè nén cuối cùng cũng bắt đầu mưa xuống. Con mưa thì nhìn rất dữ dội, nhưng những hạt mưa rơi xuống lại rất nhỏ, thưa thớt lất phất bay. Ánh chớp vẫn lóe lên liên tục phía cuối chân trời, còn tiếng sấm, tiếng sét thì đã ngừng hẳn. Nhiệt độ hạ thấp xuống rất nhanh, chỉ mấy chốc mà không khí lạnh cảm giác như rơi vào đầu mùa đông vậy.

Khoảng chục phút trôi qua, sau khi con Lu đến nơi và liếm mặt Tân liên tục thì đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền của hắn bỗng giật giật. Đột nhiên, hắn ứ ớ kêu lên rồi vùng vẫy chân tay giống như đối mặt với điều gì đó vô cùng khủng khiếp. Mồ hôi vã ra liên miên, mặc cho con Lu ra sức liếm cũng không hết.

- KHÔNGGGG!!!

Mấy giây sau, hắn hét lớn lên một câu rồi mở mắt ra ngồi bật dậy.

- Học... Học... Học... – Thở ra hồng học, hắn hoảng sợ tột độ lùi lại đằng sau, đôi mắt thì đảo dác nhìn quanh.

Thấy chủ nhân đã tỉnh lại, con Lu mừng lắm, nhưng nhìn biểu hiện sợ hãi của hắn, nó lo lắng vô cùng. Vội lao tới đuổi theo, nó liếm liếm mặt hắn tiếp, mong sao mình làm thế này có thể giúp chủ nhân bình tĩnh lại.

Hoang mang lùi lại một khoảng cách khá xa thì những hạt mưa lất phất rơi vào mặt, mới giúp hắn tỉnh táo trở lại. Về với thực tại, hắn nhận ra mình vừa trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp. Trong mơ, mới đầu hắn đang trong quá khứ tuổi thơ, êm đẹp tươi vui thì đột nhiên không hiểu sao cảnh vật bỗng biến đổi chóng mặt. Hắn thấy mình khát máu như một con dã thú đứng trước mặt Huyền Linh. Giờ riu lên, hắn chặt đứt cổ cô ấy rồi điên cuồng bầm cái đầu nát như tương. Đang làm những việc kinh khủng như vậy, thế mà lúc đó hắn còn cười lên một cách man rợ và đáng sợ.

May mắn, tất cả chỉ là một giấc mơ, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm trong lòng. Đưa tay, ngăn con Lu liếm mặt mình tiếp, hắn xoa đầu nó mấy cái rồi ngẩng đầu lên liếc nhìn xung quanh.

Cảnh vật vừa hiện rõ lên trong con ngูoi, ngay lập tức, hắn hoảng sợ, xiết chặt cái riu trong tay rồi đứng bật dậy. Vào tư thế phòng thủ, mặt hắn tái mét nhìn chăm chăm vào đồng đầu lâu lúc nhúc trước mặt không xa. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn căng thẳng tột độ đến mức chân tay run lên nhẹ nhẹ.

“Tại sao mình lại ở chỗ kinh khủng thế này?”. Hắn hoang mang tự hỏi trong đầu mà không biết câu trả lời. Bởi ý thức của hắn đã dừng lại từ lúc hít phải mùi hương kia. Bây giờ, hắn chỉ nhớ mang máng rằng mình ngửi thấy một mùi rất thơm, rồi sau đó là không biết gì cả và gặp ác mộng. “Hai mẹ con An Nhiên đâu... Chẳng lẽ...”. Vừa nhớ lại cơn ác mộng, hắn nghĩ đến việc đáng sợ mình làm trong đó nên đưa ra suy đoán.

Mặt tái xanh như không còn chút máu, hắn tạm bỏ qua đồng đầu lâu mà dáo dác nhìn quanh. Rất nhanh, hắn phát hiện ra Huyền Linh nằm trên đồng cỏ khô cách chỗ mình không xa, còn An Nhiên thì ở tít đằng kia, trên đồng đầu lâu. Cả hai nằm ở góc khuất, phải để ý một chút mới thấy được, lúc này, hắn mới tập trung vào đồng đầu người nên không nhìn thấy họ.

Thấy Huyền Linh xong, hắn vội vã cắn răng chạy lại gần. Ở bên cạnh, con Lu cũng lập tức bám theo. Tới nơi, hắn lập tức đưa mắt nhìn vào cái cổ cô ấy, thấy nó vẫn lạnh lặn mới thở nhẹ một hơi. Ngồi xuống, hắn đưa tay lên mũi kiểm tra, cảm nhận được hơi thở đều đều thì tảng đá đè nặng trong lòng mới tạm được thả lỏng.

Dùng sức lay lay cô ấy, hắn khẽ cất tiếng gọi thử. Nhưng dù cho hắn đã làm đủ mọi cách, cô ấy vẫn chìm trong hôn mê mãi không tỉnh. Nhìn vào nét mặt sợ hãi của cô ấy, hắn đoán rằng chắc cũng đang rơi vào ác mộng giống mình lúc trước. Không mất thời gian thêm nữa, hắn để tạm cô ấy nằm xuống đất vì vẫn còn một người nữa cần được giải cứu.

Ngẩng đầu lên, nhìn tới chỗ An Nhiên, hắn nhú mày lo lắng nóng hết cả ruột gan. Tại sao cô bé lại ở tít trong đó chứ? Hắn hoang mang tự hỏi rồi chẳng biết làm gì để giải cứu cho cô bé. Dưới gốc cây kia, đồng đầu người xung quanh này mang cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm. Dù không biết nó nguy hiểm ở đâu, nhưng bản năng của hắn bảo vậy, và hắn tin tưởng điều đó.

Đắn đo suy nghĩ một tí, hắn nghiêng rằng, ánh mắt từ do dự chuyển sang kiên quyết.

Liều.

Hắn không thể trơ mắt nhìn bỏ mặc An Nhiên ở chỗ kia được. Hắn quyết định sẽ đi tới đó và mang cô bé ra bằng bất cứ giá nào. Mới cả, sau một thời gian quan sát, hắn nhận thấy, mấy cái đầu người này nhìn tuy đáng sợ, nhưng là vật chết. Chỉ là nó bị cái cây đáng sợ kia thao túng nên nhìn cứ như là một sinh vật sống vậy.

Ngồi xuống, hắn nói thầm ra lệnh cho con Lu ở bên cạnh Huyền Linh để bảo vệ cô. Kiểm tra xung quanh thêm một lượt nữa, khi chắc rằng sẽ không có thêm mối nguy hiểm nào khác, hắn xiết chặt cái riu trong tay rồi chậm chậm tiến lại gần chỗ An Nhiên.

- Lách... Cách... – Trong không gian yên tĩnh, tiếng mảnh xương vỡ do hắn đạp vào khi đi chuyển vang lên thật rõ ràng.

Tập trung hết mức có thể, hắn cảnh giác nhìn vào đồng đầu người trước mặt. Không nhìn thì thôi, chứ vừa nhìn vào chúng là hắn chợt áp lực muốn nghẹt thở. Ánh mắt của bọn chúng giống như đang sống vậy, hắn cảm giác giống như tất cả đang nhìn chằm chằm vào mình mà rợn tóc gáy. Không những thế, thỉnh thoảng còn có cái đầu ngo ngoáy làm hắn căng thẳng tí nữa là quăng riu tấn công.

Phải mất một khoảng thời gian để ổn định tinh thần nên quãng đường đến chỗ An Nhiên không xa lắm mà mãi hắn mới tới nơi. Đến gần chỗ đồng đầu lâu thì cảm giác kinh khủng lại tăng thêm một bậc nữa. Ở chỗ này, đồng rễ cây gần như chuyển động liên tục, mang theo những cái đầu lúc nhúc phập phồng, một số cái còn tình cờ đâm vào chân hắn. Những lúc ấy, hắn sồn hết cả gai ốc, muốn rụng tim. May mắn, là bọn chúng ngo ngoáy, nhưng không làm gì nguy hiểm đối với hắn cả. Biết được điểm này, hắn mới dám tăng nhanh tốc độ để đến đích.

Đứng trước tầng tầng đầu lâu, nhìn An Nhiên nằm trên đỉnh, bên dưới gốc “cây quỷ” kì quái hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Hít sâu một hơi rồi nín thở, hai mắt vẫn đầy tơ máu, hắn liều mình leo lên đồng đầu lâu tới chỗ cô bé. Khi lòng bàn tay vừa tiếp xúc với cái đầu lâu, hắn tê hết cả da đầu khi cảm thấy nó nhầy nhầy như được phủ lên một lớp chất nhờn. Bất ngờ mùi hôi thối khủng khiếp xộc ra, dù đã nín thở mà vẫn xông được vào mũi hun cho hắn suýt ngất. Bụng quặn lên từng đợt, hắn cắn răng cố chịu mà cấp tốc leo lên cao.

Tới chỗ An Nhiên, hắn vội vòng tay ôm lấy cô bé rồi nhún người bật lại đằng sau.

- Bạch!

Vừa tiếp xúc với mặt đất xong, hấn vội ngừng đầu lên quan sát cái “cây quý” và đóng đầu lâu. Thở nhẹ một hơi khi thấy bọn chúng không làm gì cả, hấn ôm An Nhiên chậm rãi lùi dần về đằng sau, trong khi vẫn hết sức đề phòng phía trước. Trên đường đi, hấn đưa tay kiểm tra sơ qua cô bé một lượt. Cảm nhận được mũi cô bé vẫn còn thở, tim vẫn đập đều đều dù rất yếu ớt thì mới triệt để buông tảng đá đè nặng trong lòng xuống. Nhưng khi hấn vừa chạm vào trán cô bé thì bị cảm giác nóng rực ập đến khiến cho phải vội rút tay lại. Mà không chỉ mỗi trán là nóng, mà cả người cô bé bây giờ tỏa ra nhiệt hừng hực như một bó đuốc vậy.

Nỗi lo mới nổi lên, nhưng trước mắt phải rời khỏi chỗ quỷ quái này đã mới tính tiếp được. Thế là, khi cách xa chỗ cái cây một tí, hấn vội tăng tốc chạy thật nhanh trở lại vị trí của con Lu và Huyền Linh.

Về tới nơi xong, hấn buông An Nhiên xuống rồi vội vàng kéo khóa móc trong ba lô ra một cái áo khoác da. Gọi con Lu lại gần, hấn nhanh chóng mặc cho nó. Sau đó, hấn đặt An Nhiên nằm úp sấp lên trên lưng con Lu rồi dùng sợi tơ cột chặt cô bé vào. Xong xuôi, hấn bế Huyền Linh lên trước ngực rồi cùng con Lu chạy thật nhanh rời khỏi chỗ đáng sợ này.

- ÁÁÁÁÁ... – Gần như hấn và con Lu vừa bước chân ra khỏi vùng đất chết xong là ở đằng sau bỗng vang lên tiếng la hét thảm thiết của rất nhiều người.

Không dám quay đầu lại, hấn dùng tất cả sức bình sinh mà chạy nhanh nhất có thể. Trong khi đó, tiếng la hét thì ngày một tăng lên chói tai, ghê rợn muốn rụng tim. Chẳng cần nhìn, hấn cũng đoán được nguồn cơn của âm thanh đó ở đâu ra. Chắc chắn là từ những cái đầu lâu kia, và bọn chúng đang tỏ ra cực kì tức giận.

- Vụt! – Bỗng hấn nghe thấy có tiếng xé gió của một vật đằng sau bay tới.

Vội thụt đầu xuống né thì một thứ đen xì vọt qua bay lên trước hấn rồi đập vào mảng đồ nát.

- Bốp! – Cái thứ kia không phải cái gì xa lạ, mà chính là mấy cái đầu lâu đáng sợ đó. Va vào miếng bê tông, nó lập tức vỡ tan rồi bắn một thứ chất lỏng màu đỏ tung tóe ra xung quanh.

- Uỵch! – Nhanh như chớp, hấn bắn người về đằng sau tránh né thứ chất lỏng đó.

Thành công tránh thoát, hấn không dám dừng lại một giây mà cấp tốc chạy tiếp. Trong khi đó cái “cây quý” vẫn liên tiếp đáp đầu người tấn công hấn và con Lu, nhưng không ăn thua lắm.

Khi khoảng cách đã rất xa, hấn không còn nghe thấy tiếng gào thét ghê rợn thì mới dám ra hiệu cho con Lu dừng lại để thở. Đến lúc này, thì cơn mưa lát phát cũng bắt đầu chuyển sang nặng hạt và dữ dội.

- Rào... Rào...

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Quá khứ của Huyền Linh

Trong một chiếc xe bus hoen gỉ đỗ bên cạnh đường, Tân đặt Huyền Linh nằm xuống hàng ghế dài cuối cùng xong, hần liền cởi dây đai cô bé An Nhiên vào hàng ghế tiếp theo. May mắn khi cơn mưa rào vừa đổ xuống thì trong tầm mắt của hần xuất hiện chiếc xe bus này. Nhanh chóng lại gần kiểm tra hết một lượt, không thấy có mối nguy hiểm gì hần liền hô con Lu mang hai mẹ con An Nhiên vào trong.

Bên ngoài, trời mưa càng lúc càng dữ dội. Những hạt mưa to đùng, dày đặc nối đuôi nhau trút xuống mặt đất. Ngoài khoảng cách năm mét là trắng xóa một màu, không nhìn thấy gì cả. Mưa to, kết hợp với nhiệt độ thấp khiến cho bầu không khí trở nên lạnh buốt và tràn ngập hơi nước.

Ở bên trong xe, hần rung mình run lên khi một đợt gió lạnh thốc qua cửa ừa vào. Vội mở ba lô, hần lấy cái áo khoác da mặc lên. Ngẩng đầu lên, tình cờ hần liếc thấy Huyền Linh chỉ mặc có mỗi một cái áo len mỏng. Dù đang hôn mê, nhưng chắc chắn là cô ấy cũng sẽ cảm thấy lạnh. Thế là, hần lục trong ba lô lấy một cái áo khoác dày rồi đắp lên cho cô ấy. Xong xuôi, hần ngoái đầu liếc sang nhìn An Nhiên một tí rồi bước lại gần.

Đặt lòng bàn tay lên trán An Nhiên, hần định kiểm tra xem thế nào rồi. Nhưng vừa với chạm vào da cô bé, hần phải nhanh chóng rút tay lại.

Nóng quá!

Trán cô bé nóng bỏng như một hòn than vậy. Không những thế, làn da của cô bé bây giờ còn đỏ rực lên nhìn cực kì đáng sợ. Bị như này, cô bé chắc là đang rất đau đớn thống khổ nên hai hàng lông mày nhíu chặt lại, miệng thỉnh thoảng lại rên khẽ lên. Cô bé bị làm sao rồi? Hần lo lắng sốt ruột tự hỏi mà không biết làm gì để giúp đỡ. Nguyên nhân, hần có thể đoán được đại khái, chắc chắn là do cái cây quỷ quái kia đã làm một cái gì đó với cô bé. Thế nên, khi hần mang cô bé ra khỏi tầm ảnh hưởng, nó mới phản ứng dữ dội như vậy.

Cau mày, hần vò đầu bứt tai loạn hết cả lên. Chợt hần liếc nhìn trời mưa một tí thì chợt nhớ ra mình vẫn có thể giúp cô bé được một chút. Vội mở ba lô, hần lấy một cái áo nút thu đông ra. Vận lực, hần xé nó ra thành từng miếng. Sau đó, hần mang ra cửa xe hứng nước mưa cho nó thấm ướt, rồi quay lại đắp lên trán, lên mặt cô bé. Bây giờ, hần chỉ biết làm đến thế này thôi, hi vọng nó có thể giúp được gì đó cho cô bé.

Làm xong tất cả, hần mệt quá ngồi vật xuống cái ghế đối diện. Mắt hoa lên, đầu thì cứ ong ong nhói lên từng đợt, hần đoán rằng đây, chắc là di chứng sau khi bị “cây quỷ” đưa vào ảo giác. Cổ họng khô khốc, rất cháy, hần khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Tiến sát lại ô kính xe bus, hần cắn răng gồng mình vận sức kéo nó ra.

- Gừ ừ... Kéttttt...

- Hộc... Hộc... Hộc...

Ô kính này có vẻ như đã lâu không dùng nên bị kẹt, làm hấn phải cực kì tốn sức mới mở được ra. Vội đưa đầu ra bên ngoài, hấn há to mồm cho những hạt mưa rơi vào. Rất nhanh dòng nước mát lạnh tràn vào cổ họng, những hạt mưa tí tách rơi vào mặt lập tức đánh tan đi cảm giác xây xẩm khó chịu mà giúp hấn tỉnh táo nhanh chóng trở lại. Nước mưa lạnh buốt như muốn gột rửa linh hồn hấn vậy.

Một lát sau, tạm thời thỏa mãn được cơn khát, hấn mới đưa đầu trở lại trong xe Bus. Đưa tay lên lau bớt những hạt nước trên mắt, tầm nhìn vừa sáng tỏ, hấn liền nhìn thấy con Lu cũng đang chìa đầu ra ngoài cửa hứng nước mưa uống giống mình. Ngoài đầu liếc nhìn hai mẹ con An Nhiên một tí, hấn chắc rằng hai người bây giờ cũng cảm thấy rất khát. Phải mang nước đến cho họ ngay, hấn lục trong ba lô móc mấy vỏ chai nhựa ra. Hấn đang chuẩn bị mang ra ngoài hứng nước mưa thì nhìn vào cái cổ chai bé tí mà cảm thấy không ổn. Thế này hứng đến bao giờ mới xong, hấn phải ra ngoài tìm cái khác thôi. Lúc trước, khi sắp vào xe bus, hấn có thấy cách chỗ này không xa là một con phố nhỏ, đến đó tìm chắc chắn sẽ có thứ hữu dụng.

Nhìn vào cơn mưa dữ dội bên ngoài, hấn đắn đo suy nghĩ một tí rồi đứng lên chuẩn bị ra ngoài. Cái áo khoác da của hấn không thấm nước nên không lo bị ướt, chỉ là còn cái quần bò và đôi giày thì phải xử lý một tí. Đáo mắt nhìn quanh xe, hấn tìm xem có cái gì dùng được không. Trong xe rỗng tuếch, chả có gì ngoài mấy túi ni-lon rác rưởi. Đi tới, hấn nhặt hai túi ni-lon rồi buộc chặt bọc lấy đôi giày. Rút cái riêu ra cầm chắc trong tay, hấn dặn dò con Lu ở yên trong xe bus bảo vệ hai mẹ con An Nhiên. Tháo con gấu buộc trên lưng suốt từ lúc trước, hấn để tạm xuống xe rồi dứt khoát cất bước đi ra bên ngoài.

.....

Khi Tân bước ra ngoài xe Bus được một khoảng thời gian ngắn. Đang nằm yên chìm trong hôn mê, bỗng đôi mắt nhắm nghiền của Huyền Linh khẽ nhúc nhích. Miệng ú ớ kêu lên, chắc chắn cô gặp cái gì đó đáng sợ trong giấc mơ. Vẫn đang ở ngoài cửa hứng nước mưa uống miết mãi, con Lu nghe thấy vậy liền động tai, nghiêng đầu quay lại nhìn. Thấy cô gái mà chủ nhân có vẻ rất thích gặp chuyện, nó chần chừ một tí rồi chạy ngay đến lê lưới liếm mặt. Đối với nó, chỉ cần liếm và nước miếng sẽ chữa được mọi đau khổ.

Trong giấc mơ, Huyền Linh lúc này trở về những năm tháng quá khứ, từ nhỏ rồi lớn dần lên. Cô sinh ra trong một gia đình nghèo ở Ninh Quảng, với cha mẹ làm nghề vất vả và là chui hầm đào than. Nhà có hai anh em, cô còn một người anh nữa, đi theo nghĩa vụ quân sự và phục vụ luôn ở đó. Trong nhà, cô như một hòn ngọc quý được anh và cha mẹ hết sức yêu thương. Biết được cô có ước mơ làm diễn viên, không ai ngăn cản mà ra sức làm lụng góp tiền cho cô ăn học. Với tài năng thiên bẩm và kiên trì nỗ lực, cô không phụ sự mong đợi mà thi đỗ vào trường Sân Khấu Điện Ảnh trên thủ đô Nội Hà. Khi biết được tin này cô vui lắm, cười tí mắt liên tục, cha mẹ già thì phấn khởi vô cùng. Dù nghèo, nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng họ vẫn làm cơm khao hàng xóm. Anh cô cũng tự hào lắm, đi đâu cũng khoe đứa em mình giỏi.

Những hình ảnh đen trắng liên tục lật qua, lên trường làm một cô sinh viên, cứ tưởng rằng cuộc đời của cô sẽ sang trang mới. Ai ngờ, đây cũng là lúc cô gặp bị kịch liên tiếp. Xinh đẹp, cao ráo, đáng người không những chuẩn mà còn có giọng nói hay, dù đang là sinh viên nhưng cô cũng đã rất nổi tiếng. Được chú ý, cô được các đạo diễn mời đóng phim từ sớm. Vui lắm, cô nhận lời và nghĩ rằng rồi tài năng của mình sẽ được tỏa sáng, sẽ có tiền ăn học mới gửi về cho bố mẹ ở quê đỡ khổ.

Khi hình ảnh chuyển đổi đến phòng làm việc của đạo diễn, cô mới biết cái giá để được làm diễn viên đó là lớn lao thế nào. Phải trả giá bằng thân xác và sự trong trắng của mình, nhìn vào tên đạo diễn bụng phê, cô ghê tởm điều đó. Hắt cốc nước vào mặt tên khốn nạn, cô giận dữ định xông ra ngoài. Nhưng tên đạo diễn kinh tởm này đầu dê cô làm được điều đó. Mới nhìn thấy, hấn đã thêm muốn sắc đẹp của cô rồi. Dù dễ không được, hấn lao lên dùng sức cưỡng bạo cô. Dự mưu đã lâu, cô cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi tên ghê tởm đó. Tối hôm đó là ác mộng đầu đời đối với một cô gái trẻ ngây thơ và tràn ngập mơ ước.

Tiếp đó, hình ảnh lại đổi khác, sau một thời gian chuyện đau đớn xảy ra. Cô không làm gì được tên khốn nạn kia khi hấn có mối quan hệ rộng, toàn người có chức có quyền và cả công an. Ngâm ngùi trong đau khổ, cô đang ở lì trong kí ức xót xa thì được bạn thân khuyên đi ra ngoài chơi cho khuây khỏa. Vốn là người mạnh mẽ, cô đồng ý cùng tí bạn đi chơi để cố quên chuyện kia. Tối hôm uống rượu ộc đó, cô buồn nên uống rất nhiều. Đến đêm muộn khi đã say khướt, tí bạn lại có việc bạn đi về trước, một mình quay lại kí ức xót xa, cô bị bọn côn đồ chặn đường. Giữa lúc cô sợ hãi vô cùng, thì anh ta xuất hiện. Dù bị đánh rất đau, nhưng anh ta cũng cứu vớt cô khỏi đám côn đồ đáng sợ đó. Anh ta không cần cảm ơn, lái ô tô chở cô đi về. Về sau, anh ta luôn giúp cô đứng lúc trong âm thầm. Và rồi, cô đã đem lòng yêu anh ta, một người đàn ông đẹp trai tốt bụng và giàu có.

Nếu những hình ảnh về vụ cưỡng hiếp vẫn chưa phải là quá lớn với Huyền Linh thì những hình ảnh nói tiếp sau đây liền đưa cô chìm sâu vào tuyệt vọng. Yêu người đàn ông kia, rồi không lâu sau cô mang thai. Là kết tinh của tình yêu, cô mừng lắm báo cho anh ta rồi hỏi khi nào cưới. Khi nhìn vào khuôn mặt do dự và ánh mắt tránh né, rất nhanh cô biết rằng mình đã bị lừa, một cú lừa đau thương và hoàn hảo. Người đàn ông này đã có vợ, hấn tán tỉnh và giúp đỡ cô suốt thời gian qua là có kế hoạch từ trước. Bạn thân cô đã bị mua chuộc từ lâu, đêm đó bọn lưu manh cũng vậy. Mỗi khi cô gặp rắc rối, hấn kịp thời xuất hiện cũng là lừa đảo. Cô hối hận, vô cùng hối hận mình mù quáng, nhẹ dạ cả tin. Cách không lâu, anh trai lên thăm cô đã ngăn cản không

nên đi với người đàn ông này, nhưng vì tình yêu, cô không nghe. Những hình ảnh anh mình đứng trước bến xe bắt lực nhìn mình trước khi ra về làm cô đau nhói lên từng đợt.

Ký ức cứ tiếp diễn như một đoạn phim quay chậm, cô gào khóc trong đau đớn cùng cực. Cô mất niềm tin vào cuộc sống và nghĩ đến chuyện tự sát. Nhưng hôm đứng trước lan can cầu chuẩn bị gieo mình xuống sông, bản năng làm mẹ trời dạy, cô không làm được mà chỉ có thể ngồi khóc. Đứa trẻ là vô tội, nó còn chưa kịp sinh ra, làm sao cô có thể nhẫn tâm kéo nó đi chết cùng mình được chứ. Và tên khốn nạn kia lại đến bên cô, hằn nói sẽ mua cho cô biệt thự và cấp tiền cho hai mẹ con sống ở đó. Bỏ học, từ bỏ ước mơ, vì đứa con trong bụng, cô đồng ý.

Những hình ảnh đen trắng u buồn trôi nhanh, tiếp đến khung hình trong bệnh viện khi cô sinh ra bé An Nhiên mới sáng hơn một chút. Nhìn vào khuôn mặt non nớt, ngây thơ của con mình, cô quyết định chôn sâu mọi đau khổ vào đáy lòng để nuôi con. Cố gắng cười lại, cô tập diễn làm một người mẹ tốt để con mình lớn lên không phải chịu ám ảnh tuổi thơ giống như những đứa trẻ bình thường khác. Từ lúc biết được sự thật, trái tim của cô đã vỡ tan ra từng mảnh. Là người có khiếu nghệ thuật, cảm xúc của cô mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nên nỗi đau nó cũng sâu lắng hơn. Cô cảm thấy ghê tởm người đàn ông giả dối này, đã cướp đi tương lai và ước mơ của cô, bắt cô sống trong căn biệt thự mà như ngục tù, biến cô thành người mà trước kia mình cực kì ghét, kẻ thứ ba. Nhưng vì An Nhiên cô chịu đựng, diễn cảnh gia đình êm ấm để cô bé có một tuổi thơ ấm áp bình thường.

Tất cả những hình ảnh Huyền Linh chôn sâu dưới đáy lòng này cứ luân phiên nhau hiện lên, khiến cô dù trong hôn mê nhưng vẫn chảy nước mắt.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Những cảm xúc hỗn loạn của Huyền Linh

Không biết là trải qua bao lâu, những ký ức đau buồn vẫn cứ liên tục chạy qua chạy lại trong đầu Huyền Linh, thì bất giác cô cảm thấy nhột nhột trên mặt. Khó khăn kéo mở mí mắt, hình ảnh mờ nhòe sau vài đợt cuối cùng cũng sáng tỏ. Lập tức, đập vào mắt cô là cái đầu to lớn của con Lu. Ngờ ngàng về những gì mình nhìn thấy, cô động não hồi tưởng. Nhưng ý nghĩ vừa mới lóe lên thì cảm giác đau nhói dữ dội liên bùng phát, khiến cô phải nhắm chặt mắt lại, đưa hai tay ôm đầu.

- Học... Học... Học...

Thờ ra hồng học, cô cố gắng chịu đựng. Cũng may, cơn đau diễn ra không lâu lắm, chỉ khoảng một phút sau là nó yếu và tan dần đi. Mở mắt ra một lần nữa, cô khó khăn dựng người ngồi dậy. Đảo mắt nhìn hết một lượt, cô nhú mày khó hiểu khi biết mình đang ở trong một chiếc xe bus cũ kĩ. Ý thức của cô dừng lại ở lúc vừa ăn xong quả trứng gà sống, ngửi thấy mùi hương lạ rồi ngất đi đột ngột.

Tại sao mình lại ở đây?... Anh Tân và An Nhiên đâu rồi?...

- Cộp... Cộp... Cộp...

Đang hoang mang tự hỏi, Huyền Linh chưa kịp tìm ra đáp án thì bên ngoài xe bus vang lên tiếng bước chân hòa lẫn tiếng mưa rơi làm cô giật nảy mình. Liếc mắt nhìn qua ô cửa kính, cô hốt hoảng khi thấy trong màn mưa to dày đặc, cách vài mét, có một bóng người màu đen đang tiến lại gần đây. Đảo mắt nhìn xung quanh, cô tìm con dao chắt xương nhưng không thấy. Không còn cách nào khác, cắn chặt răng, cô phát động năng lực, chuyển hóa cánh tay phải thành giáp xương. Vào tư thế phòng thủ, cô đã sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Khác với cô, con Lu vừa nghe thấy động tĩnh kia, nó dòng tai lên rồi nhanh chóng phi ra cửa. Nhìn thấy bóng đen lại gần, nó không có một chút lo lắng hay hoảng sợ mà vẫy đuôi mừng tíu tít. Trong khi đó, Huyền Linh vẫn khóa chặt ánh mắt vào bóng đen, căng thẳng không dám thở mạnh.

Khoảng cách mấy mét là không xa, rất nhanh bóng đen đã lại gần chiếc xe bus. Loay hoay ngoài cửa một tí, bóng đen bước vào trong xe. Nhìn rõ được bóng đen là ai, Huyền Linh thở phào một hơi rồi chuyển hóa làn da trở về như cũ. Ngay lập tức, cảm giác mệt mỏi ập đến khiến cô phải ngồi phịch xuống ghế mà thở hồng hộc.

Tân vừa bước vào trong một cái là con Lu chồm lên quần lấy hân. Người đang ướt, vuốt ve không tiện, hân cúi xuống vừa đẩy nó ra vừa lên tiếng xua đuổi:

- Lu... Đi ra chỗ khác, không ướt hết bây giờ...

Nói xong hân ngẩng đầu lên, bỏ cái mũ áo khoác da chồm đầu xuống rồi ngoái nhìn xuống cuối xe. Thấy Huyền Linh đã tỉnh lại, hân còn chưa kịp vui mừng thì phát hiện ra sắc mặt của cô đang cực kì tệ, khuôn mặt tái nhợt, trắng bệch, môi thâm tím, nứt nẻ, cả người thì run lên từng đợt kèm hơi thở hồng hộc, như thể vừa gặp chuyện gì đó vậy. Huyền Linh nhìn hân, miệng mấp máy như muốn nói, nhưng mệt quá không nói nên lời. Tưởng cô bị ồm, hân lo lắng vội tiến lại gần.

- Em không sao chứ? – Vừa cất tiếng hỏi thăm, hân vừa đặt lòng bàn tay lên trán cô kiểm tra.

Khi lòng bàn tay lạnh buốt, ướt đầm nước mưa của hân chạm vào trán, Huyền Linh lập tức rùng mình run lên. Cái lạnh làm cô khó chịu, nhưng lại khiến cảm giác ong ong tan đi và giúp cô tỉnh táo hơn. Mấy giây sau, đỡ hơn một tí, cô khó khăn trả lời hân:

- Không... Hộc... Hộc... Em không sao...

Sờ một hồi, cảm nhận được nhiệt độ trên trán cô ấy vẫn bình thường, hân thở nhẹ một hơi trong lòng. Nhìn làn da nhợt nhạt và đôi môi nứt nẻ, không cần nói, hân cũng biết được cô ấy đang rất khát nên gấp gấp quay lại chỗ ba lô. Móc ra vài cái vỏ chai nước lọc, hân tiến tới ngoài cửa xe rồi cúi xuống mức nước trong một cái thau nhôm loại lớn. Lúc này, sau một hồi lần mò tìm kiếm trong đồng đồ nát của con phố vắng kia, hân tìm được thứ này. Vừa đi về vừa hứng nước, đến giờ nước trong thau cũng được khá khá.

Mức đầy mấy chai nước xong, hân nhanh chóng trở về, vội đưa cho Huyền Linh một chai.

Run rẩy tiếp nhận chai nước trong tay Tân, Huyền Linh gấp gấp đưa lên miệng. Ngay lập tức, dòng nước lạnh buốt tràn vào cổ họng khô khốc khiến cô rùng mình. Mặc dù nước rất lạnh, làm cơ thể cứ run lên từng đợt, nhưng cô vẫn ngấu nghiến uống như chưa bao giờ được uống.

Khoảng một phút sau, khi đã uống sạch gần ba chai nước cô mới thỏa mãn dừng lại. Có nước vào, cô cảm thấy tỉnh táo hẳn lại và cảm giác mệt mỏi rã rời tan đi nhanh chóng. Thở phào một hơi, cô ngẩng đầu lên nhìn hân rồi nhẹ nhàng cất tiếng:

- Cảm ơn anh!

- Không có gì đâu! – Đang chăm chú nhìn Huyền Linh, thấy cô ấy khá hơn hân cũng thở nhẹ một hơi rồi đáp lời. Mặc dù như vậy, nhưng trong lòng hân vẫn hơi lo nên mở miệng hỏi tiếp.

- Em cảm thấy đỡ hơn chưa?

- Em đỡ nhiều rồi... – Gượng cười đáp lời cho hân đỡ lo, nhưng sức nhớ tới con mình, cô sốt ruột vội hỏi:

- An Nhiên đâu rồi anh?

Nghe Huyền Linh hỏi, hân vỗ vào đầu mình một cái, tại sao lại có thể quên khuấy đi chuyện quan trọng thế này được chứ.

- Cháu nó ở đây... – Vừa trả lời, hân vừa đi tới hai hàng ghế phía trước vội về mặt lo lắng.

Nhìn thấy nét mặt của hân, trong lòng của Huyền Linh lộp bộp trùng xuống. Dự cảm không lành, cô gấp gấp đi theo hân với tâm trạng sốt sắng vô cùng. Tối nôi, cô nhìn thấy con mình mặt đỏ rực như gấc, mắt nhắm nghiền, trong con hôn mê nhưng hai hàng lông mày vẫn nhú lại tỏ vẻ đau đớn. Hoảng sợ tột độ, cô vội chồm đến ôm lấy con mình rồi ra sức lay động, cất tiếng gọi:

- An Nhiên... An Nhiên... Tỉnh đi con... An Nhiên... – Gọi mấy câu không được, cô liền dùng tay vỗ vỗ mặt con. Nhưng khi vừa mới chạm vào làn da con bé, cô lập tức phải rút tay lại vì nó nóng quá, như hòn than vậy.

Sợ hãi trước nhiệt độ nóng hầm hập tỏa ra từ người con bé, cô hốt hoảng ngẩng đầu lên hỏi hân:

- Con bé làm sao vậy anh?

- Anh không biết... Khi anh tìm thấy thì con bé đã ở trong tình trạng này rồi... Em đừng lo lắng quá, chắc con bé đang thức tỉnh năng lực thôi... Em cho con bé uống nước đi, chắc khát lắm rồi... – Cầm chai nước đưa tới, hần trả lời Huyền Linh. Thấy cô lo lắng đến phát hoảng, hần vất óc vội tìm lấy một lý do để an ủi cô.

- Vâng!

Nghe hần nói vậy, Huyền Linh tuy vẫn còn rất lo lắng, nhưng không còn sợ hãi như trước. Tuy mới tiếp xúc với hần không lâu, nhưng không hiểu sao lời hần nói cô lại cảm thấy rất đáng tin. Vội tiếp lấy chai nước, cô dùng vạt áo lót tay, nâng đầu con mình lên, rồi đưa chai nước vào miệng cho con bé uống. Còn hần thì cầm lấy cái khăn đang đắp trên trán An Nhiên, đi ra ngoài cửa thăm nước mưa và múc thêm mấy chai nước nữa. Quay lại, hần đưa cho Huyền Linh để cô xử lý nốt. Xong xuôi, hần cúi xuống móc trong ba lô tất cả vỏ chai nước lọc ra, rồi mang đi múc đầy nước vào.

Cho An Nhiên uống hết chai nước xong, nhìn hai hàng lông mày con mình dần ra, nét mặt không còn cau có đau đớn nữa, cô mới dám thở phào một hơi. Tầng đá lớn trong lòng được buông xuống, cẩn thận đắp cái khăn ướt hần đưa lên trán con bé xong, cô mở ba lô lấy cái khoác rồi đắp lên người con bé. Ngẩng đầu lên, nhìn qua ô cửa kính xe bus, cô nhíu mày cất tiếng hỏi hần:

- Chúng ta đang ở đâu thế này?

- Anh không rõ... Một nơi nào đó ở khu phố ngoại thành... – Quay trở lại sau khi múc nước xong, hần vừa trả lời vừa cúi xuống lấy trong ba lô tất cả số đồ khô còn sót lại ra.

Thấy có đồ ăn, con Lu vẫn nằm im cuộn mình một chỗ liền nhanh chóng lại gần. Nó liếm tay hần, rồi vẫy đuôi tíu tít, ý muốn không cần nói cũng hiểu.

- Lúc trước xảy ra chuyện gì vậy? Đang tỉnh táo em đột nhiên không biết gì cả, rồi còn gặp ác mộng nữa... – Huyền Linh hỏi tiếp thắc mắc của mình. Nhớ đến giấc mơ, cảm xúc của cô trùng xuống, bất giác nỗi buồn hiện lên trên khuôn mặt.

Ngẩng đầu lên, hần chuẩn bị đưa đồ ăn tới cho Huyền Linh thì thấy nét mặt u buồn của cô. Lòng nhói nhói, bỗng nhiên một cảm giác lạ lẫm nổi lên trong hần. Hần muốn ôm em ấy vào lòng, che chở để cho khuôn mặt xinh đẹp kia không phải buồn thế này nữa. Thẩn thờ cả người, hần đứng lên đang tay chuẩn bị đưa tới. Nhưng sắp sửa ôm em ấy thì bất ngờ có âm thanh lạ vang lên làm hần giật mình tỉnh lại.

- Ọc... Ọc... Ọc... – Cái bụng đáng ghét của hần cảm thấy đồ ăn liền bất ngờ sôi lên, hồi thúc không đúng lúc.

Ngồi trên ghế, nghe thấy âm thanh này, Huyền Linh cũng giật mình hồi thần lại. Lắc lắc đầu cho cảm xúc tiêu cực qua đi, ngẩng lên cô tình cờ thấy vòng tay đang chuẩn bị ôm mình. Mặt lập tức đỏ lên, cô cúi gằm đầu xuống không dám nói câu gì. Tim đập thình thịch, trong lòng cô nhộn nhạo hết cả lên. Bất giác, những cảm xúc tưởng như đã chết bấy lâu nổi lên trong lòng cô. Hé mắt lên nhìn trộm, thấy vẻ mặt bối rối của hần, cô cảm thấy thật đáng yêu. Hần không đẹp trai, giọng ăn nói bằng những người đàn ông khác mà cô từng gặp trong đời. Nhưng hần có thứ mà mấy người đàn ông già dối kia không bao giờ có được.

Đó là, sự chân thành.

Có một chút chờ mong, lại có chút kháng cự, cô loạn lên không biết làm gì cho phải.

Nhìn thấy em ấy phát hiện ra ý đồ của mình, hần xấu hổ, ngượng ngập gãi đầu. Là một thằng độc thân lâu năm, hần đã rơi vào tình huống như này bao giờ đâu nên bối rối không biết làm gì tiếp. May mắn trong lúc khó khăn, con Lu, đồng bạn của hần đã lên tiếng giúp đỡ đúng lúc.

- Ừ.. ừ... ừ... – Thấy chủ nhân mãi không phát đồ ăn cho mình, con Lu khó chịu lên tiếng đòi hỏi.

- Đây... Đây.. Của mày đây... – Lập tức ngồi xuống bóc mấy gói đồ khô và đồ hộp ra đưa cho con Lu, hần thở phào một hơi trong lòng.

Tình huống lúc này làm hần cảm thấy căng thẳng còn hơn cả lúc đối mặt với quái vật. Nuốt một ngụm nước bọt, lấy lại bình tĩnh, hần làm như không có chuyện gì, cầm mấy thứ đồ khô đưa lên cho Huyền Linh và nói:

- Em đừng buồn... Chỉ là ác mộng thôi, không việc gì phải sợ... Em ăn mới giúp cháu ăn cho lại sức đã... – Vốn từ ngữ không được phong phú lắm, nhất là trong giao tiếp với gái nên lời an ủi của hần hết sức thô sơ.

- Vâng! – Nghe giọng nói trầm ấm chân thành của hần, rất nhanh Huyền Linh ổn định những cảm xúc hỗn loạn. Khẽ đáp lời, cô tiếp lấy đồng đồ ăn. Nghĩ đến con mình, cô vội bóc một hộp thịt ra, xé nát miếng thịt rồi tiến tới nâng đầu con bé lên.

Còn Tân thì do quá đói, hần không nghĩ nhiều nữa mà ngẫu nhiên xé túi đồ khô rồi tống thứ bên trong vào mồm.

Vừa ăn vừa uống được chút ít vào bụng, khi cảm giác đói tan bớt đi, hần mới nhíu mày lên tiếng nói tiếp:

- Em nhớ mùi hương lạ tất cả người thấy lúc trước gần chỗ ở gà chứ...

.....

Khoảng nửa tiếng sau, Tân vừa ăn vừa kể hết cho Huyền Linh về tất cả những điều hần biết sau khi tỉnh lại và phán đoán của mình. Hần đoán rằng, thủ phạm khiến mọi người, kể cả con Lu hôn mê là do cái “cây quỷ” quái dị kia. Và rất có thể, An Nhiên bị như thế này cũng là do nó gây nên. Nhưng để tránh cho Huyền Linh lo lắng, hần không nói cho ấy biết việc này. Đoạn thời gian bị mất đi ý thức có rất nhiều bí ẩn, hần không nhìn thấy nên chẳng thể

nói rõ được. Tại sao cái “cây quý” sắp ăn thịt được con mồi thì dừng lại, hần không biết, mà cũng chẳng muốn đi tìm hiểu. Thoát được là tốt rồi, hần không hi vọng gặp lại thứ khủng bố như thế một lần nữa.

Bên ngoài, cơn mưa dữ dội như trút nước cuối cùng cũng đã dừng lại. Sau khi xử lý sạch sẽ đồng đồ ăn, hần cảm giác ấm hơn hần và không còn mệt mỏi nữa. Hồi thăm Huyền Linh, thấy cô ấy trả lời đã tốt hơn, hần biết giờ là lúc lên đường trở về. An Nhiên vẫn chưa tỉnh lại, nhưng cơn bé sẽ không ảnh hưởng việc di chuyển.

Bỏ hết mấy chai nước đã đổ đầy vào ba lô, hần gom đồ rồi lên tiếng cho Huyền Linh biết. Bảo cô ấy đeo ba lô ra trước ngực, hần dùng sợi tơ buộc An Nhiên lên sau lưng cô. Buộc nốt con gà lên lưng mình, hần bước ra ngoài xe bus. Ngẩng đầu lên, hần thấy bầu trời vẫn còn xám xịt âm trầm, mưa lất phất, nhưng chắc rằng sẽ không mưa rào nữa thì thở nhẹ một hơi. Liếc mắt nhìn hai mẹ con Huyền Linh, hần lên tiếng hỏi cô ấy lần cuối.

Khi xác nhận tất cả đã sẵn sàng, hần cúi xuống giờ đồng hồ lên nhìn vào la bàn để xác định phương hướng. Đã hai giờ chiều rồi, xác định tốt phương hướng xong, hần nhón mày nhìn về phía trước. Rút cây rìu ra cầm chắc trong tay, hần bước đi nhanh chóng và dứt khoát. Trong khi đó, theo sát ngay sau hần là Huyền Linh cũng theo An Nhiên, còn con Lu thì đi cuối cùng bọc hậu.

Dưới nền trời u ám, cả ba gấp gáp bước đi tới con phố đồ nát không xa trước mặt.

- ----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi, Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiên Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Trở về

Giữa tiết trời âm u lất phất hạt mưa như vào cuối thu, Tân cùng với Huyền Linh và con Lu lặng lẽ cất bước đi xuyên qua những con phố đồ nát. Cẩn thận và miệt mài di chuyển, đến bây giờ cả nhóm đã đi được gần nửa quãng đường, còn cách xóm trọ một khoảng không xa nữa. Theo chỉ dẫn của la bàn, để ít gặp nguy hiểm nhất, hần lựa chọn những con đường lớn chưa bị cỏ cây xâm thực để đi. Không gặp quái vật chặn đường hay bị đồng đồ nát cản trở, hần đã đẩy nhanh tốc độ. Vượt qua vùng ngoại thành một cách thuận lợi, hần tưởng rằng, chả mấy thì mình sẽ về xóm trọ. Nhưng khi vừa đặt chân vào vùng nội thành, hần mới biết không nên mừng vội quá sớm.

Ở bên trong, có rất nhiều tòa nhà lớn đồ sập tạo thành những đồng đồ nát khổng lồ bất quy tắc. Nền đất sụt lún, khiến cho sau cơn mưa rào, ngập lụt xảy ra ở khắp mọi nơi. Đó không phải là những vùng nước nhỏ, mà là cả đoạn đường bị chìm sâu trong nước. Không thể đi thẳng được nữa, gặp những chỗ bị chặn, hần bắt buộc phải dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu đi vòng nên quãng đường kéo dài hơn hần.

Đồng đồ nát thì còn dễ xử lý, dù nó có to lớn hay gặp ghềnh như thế nào đi chăng nữa, cố gắng, cả nhóm vẫn có thể vượt qua an toàn. Còn những đoạn đường ngập nước thì khác, mỗi lần bắt buộc phải đi qua, hần đều cảm giác là không khác gì đang đánh liều với số phận vậy. Trèo lên những mòm bê tông nhô lên khỏi mặt nước, hần, Huyền Linh và con Lu phải nhảy từng bước một sang điểm tiếp theo. Mấy điểm tiếp nối có thể là xe ô tô, đồng đồ nát, hay bất cứ thứ gì khác nổi chằng chịt trên mặt nước. Hần đi trước dò đường, Huyền Linh cũng theo An nhiên bám ngay phía sau, còn con Lu thì đi cuối cùng.

Vẫn còn ám ảnh vụ quái địa lúc trước, ban đầu con Lu còn sợ hãi không dám nhảy. Nó ngược nhìn hần bằng ánh mắt đáng thương và kêu lên ư ư, khiến hần phải dụ dỗ khuyến nhủ mãi nó mới theo. Nhưng khi di chuyển, hần và con Lu rất nhanh đã làm quen được với việc này. Còn đối với Huyền Linh thì đây là một thử thách vô cùng lớn lao. Phải cõng An Nhiên trên lưng, lại chưa nắm bắt được sức mạnh mới trong người, có mấy lần cô nhảy mạnh quá suýt nữa sảy chân rơi xuống nước. Nhìn thấy thế, hần lo lắng thót tim, toát cả mồ hôi hột dù trời đang lạnh.

Hết sức cẩn thận di chuyển, đi đến giữa đoạn đường ngập nước, hần mới biết quyết định không lội xuống của mình là đúng đắn cỡ nào. Theo động tĩnh gây ra từ mỗi bước nhảy, những sinh vật lạ bắt đầu lộ ra, trồi lên khỏi dòng nước đục ngầu. Nheo mắt nhìn kĩ, hần nhận người thấy, đó là lúc nhúc những sinh vật có hình dáng giống như giun tròn, nhưng lại to bằng ngón tay trỏ và dài khoảng ba mươi phân. Bọn chúng uốn éo ngoi trên mặt nước, bu kín các điểm hần, Huyền Linh và con Lu đặt chân, rồi dùng cái miệng nhiều vòng tua tua răng nhọn như cá mứt đá bám chặt vào.

Tưởng đám quái vật này định trèo lên nóc ô tô mình đang đứng, Huyền Linh sợ hãi tái mét cả mặt. Người run lên, tí nữa thì cô sảy chân ngã xuống. May mà, lúc đấy hần đứng cách cô không xa, đã kịp thời nhảy lại níu giữ hai mẹ con. Chờ đợi một lát, còn tốt là lũ sinh vật gớm ghiếc này chỉ bám chặt vào điểm đặt chân chứ không leo lên được. Thế là, hần động viên Huyền Linh và con Lu đi tiếp. Cả bọn chậm nhưng chắc, nhảy từng bước một. Mất khá khá thời gian, nhưng cuối cùng thì tất cả cũng thành công vượt qua đoạn đường ngập nước an toàn.

Đến đường lớn, hắn lại dẫn đầu đẩy nhanh tốc độ. Nhưng khi vào sâu hơn trong thành phố thì quái vật “Năm đầu người” bắt đầu xuất hiện, khiến hắn không thể không bình tĩnh mà chậm lại. May mắn, số lượng quái vật không nhiều lắm, lại còn đứng thưa thớt cách xa nhau. Để ý kỹ, hắn thấy đây toàn là những con quái mới biến đổi, ý thức vẫn còn non nớt chưa kịp tiến hóa nên rất dễ diệt. Để tiết kiệm thời gian và ít xảy ra biến cố, trước tiên hắn tìm cách lách qua bọn chúng. Nếu như không thể tránh được thì hắn và con Lu phối hợp với nhau giải quyết nhanh gọn đám quái vật.

Cứ cẩn thận như thế, cả nhóm chậm rãi nhích từng chút một trên đoạn đường có quái vật. Khi đã vượt qua và không thấy bóng dáng con quái hay mối nguy hiểm nào khác, hắn lại tăng tốc nhanh hơn.

Trong khi đó, trên cao, mưa vẫn lất phất rơi xuống, trời tối nhanh, còn nhiệt độ thì hạ xuống ngày một thấp. Có lẽ, nhiệt độ thấp đã khiến cho nhiều sinh vật tìm chỗ trú ẩn nên quãng đường tiếp theo hắn đi khá thuận lợi, không gặp khó khăn gì quá lớn.

.....

3 giờ 35 phút, Chiều.

Đứng trước một đồng đồ nát, trước kia là tòa nhà lớn bị cây cỏ phủ kín, Tân dùng cái rìu vạc đám cỏ dưới chân. Khoảng một phút sau, đám cỏ bị đánh quang đi thì một tấm biển cửa hàng lộ ra trong mắt hắn. Ngôi xuống, hắn đưa tay gạt sạch chỗ đất cát che địa chỉ. Nội dung vừa xuất hiện, hắn lập tức vui mừng khi biết chỗ mình đang đứng là một địa điểm trong khu phố Nhỏ. Cuối cùng cũng sắp về xóm trọ rồi, hắn phấn khởi lên tiếng nói cho Huyền Linh biết.

Nghe xong, cô ấy cũng hết sức vui mừng và thở phào nhẹ nhõm. Suốt quãng đường lắt léo, gian khổ và không ngừng nghỉ đã vắt kiệt sức lực của cô. Đôi chân nặng như đeo chì, đau đớn, nếu còn đi tiếp đoạn xa nữa chắc cô không chịu được nữa. Ở sau lưng cô, An Nhiên vẫn chưa tỉnh lại. Tình hình của con bé có vẻ như chẳng khá hơn là bao làm cô rất lo lắng.

Nhìn nét mặt lo âu của Huyền Linh, hắn đoán được cô đang nghĩ gì trong đầu. Không chần chừ lâu hơn nữa, hắn cúi đầu nhìn vào la bàn, tìm phương hướng rồi nhanh chóng đi tiếp.

Một lát sau, vượt qua vài con phố đồ nát rậm rạp cỏ, cuối cùng thì cổng xóm trọ cũng xuất hiện trong mắt hắn. Mấy hôm rồi chưa về, giờ nhìn thấy cái cổng khóa chặt này, hắn bỗng cảm thấy thật an toàn. Tầng đá lớn trong lòng được buông xuống, hắn nhanh chóng dẫn Huyền Linh và con Lu lại gần kiểm tra. Hé mắt qua song sắt, hắn liếc nhìn một vòng trong xóm.

Sau một khoảng thời gian, dưới sân và kẽ nứt cạnh tường đã mọc lên rất nhiều cây cỏ. Cảnh vật trong xóm không có gì thay đổi, vẫn y nguyên như cũ, trước lúc hắn và con Lu rời đi. Nhặt mảnh vỡ bê tông, hắn đập vào trong sân rồi nín thở chờ đợi. Khoảng một phút sau, không thấy sinh vật lạ xuất hiện, hắn mới dám thở phào một hơi.

Xác định xóm trọ vẫn an toàn, hắn ngoái lại đằng sau, neho mắt nhìn kỹ hết một vòng. Chắc chắn rằng quanh đây không có con gì rình rập, hắn mới quay ra gật đầu với Huyền Linh. Cúi xuống, hắn khẽ lên tiếng báo con Lu trèo tường bao vào trước. Đợi nó vào xong, hắn liền ra hiệu cho Huyền Linh đến chỗ tường bao rồi dùng tay giúp cô leo lên. Chờ cho cô ngồi vững xong, cuối cùng, hắn tự mình trèo lên. Khi cả hai cùng ở trên tường bao, hắn nhảy xuống sân trước một cách thật nhẹ nhàng. Đứng vững xong, hắn lập tức xoay người rồi dang tay tiếp hai mẹ con từ trên xuống.

Ngẩng đầu lên liếc nhìn toàn bộ dãy trọ một chút, thấy vẫn đóng kín cửa, không có gì thay đổi, hắn triệt để yên tâm trong lòng. Con Lu đi trước, nó tiến tới trước cửa phòng rồi ngoái đầu lại nhìn hai người. Không chần chừ thêm nữa, hắn cũng nhanh chóng dẫn Huyền Linh đi tới phòng của mình. Móc chìa khóa trong túi quần ra, hắn tra vào ổ rồi vặn mở.

Cửa mở, con Lu lập tức phi vào trong, nó chạy đến trước ổ của mình, rũ cơ thể mấy cái cho nước văng đi rồi nằm xuống thỏa mãn. Chưa vội bước vào, hắn đảo mắt liếc một lượt thì thấy trong phòng vẫn y nguyên như cũ nên thở nhẹ một hơi. Lần đầu dẫn gái về phòng, dù trong hoàn cảnh đặc biệt, nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi căng thẳng. May mà lũ chuột đã không kéo đến một lần nữa và biến căn phòng hắn thành tan nát, thoải mái lên.

Dẫn Huyền Linh vào trong, hắn định báo cô ngồi xuống giường, nhưng thấy nó chỉ còn có mỗi thang gác nên nheo mắt lại. Sức nhớ ra chấn động mình đã mang lên nóc phòng tắm, và mùi của nó cũng không được dễ chịu lắm, hắn hơi xấu hổ lên tiếng:

- Em ngồi tạm xuống giường nghỉ ngơi... Đợi anh chút...

Nói xong, hắn không đợi Huyền Linh trả lời mà gấp gấp lao ra khỏi phòng dưới ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu của cô.

Đi ra cửa, cô ngoái đầu nhìn theo thì thấy hắn chạy tới cuối dãy trọ rồi mở cửa xông vào một căn phòng dưới đó. Cô không biết hắn định làm gì, nhưng đang mệt mỏi rồi cũng chẳng giúp được nên cô quay lại phòng. Liếc nhìn khắp một lượt, căn phòng thật đơn sơ, chỉ có vài bộ quần áo treo trên dây, một ít đồ đạc cùng với đồng bát đĩa nổi niêu dưới bếp. Ký ức về thời sinh viên nổi lên, cô cảm thấy thật thân thiết, nhưng có chút buồn man mác. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, cô ngồi xuống giường rồi tìm cách tháo sợi tơ buộc An Nhiên trên lưng mình ra. Loay hoay mãi mà không được, cô đang nghĩ xuống bếp tìm dao cắt thì hắn mới đi được một lát đã hùng hục quay lại.

Mang theo chấn động, Tân tiến tới chỗ giường rồi nhanh chóng trải xuống. Xong xuôi, hắn ngồi bệt luôn xuống đất mà thở hồng hộc. Đã mệt từ trước, hắn mang theo con gà to lớn trên lưng hùng hục vật lộn nên có chút khát. Vội móc chai nước trong ba lô ra, hắn mở nắp rồi ngửa cổ lên tu ừng ực. Uống được hết lưng chai hắn mới thỏa mãn, vừa buông chai nước ra thì Huyền Linh đứng đối diện lên tiếng:

- Anh giúp em tháo sợi dây này với... Nó chặt quá...

- Được!

Đáp lời xong, hắn đứng lên, rút cái riu ra rồi lại gần cất sợi tơ cho Huyền Linh. Nhẹ nhàng đỡ cô bé An Nhiên xuống dưới giường, hắn đặt tay lên trán kiểm tra. Vẫn nóng bừng như trước, tình trạng của cô bé không có gì thay đổi, có chăng là nét mặt không tỏ vẻ đau đớn nữa.

- Con bé liệu có sao không anh? - Ở bên cạnh, Huyền Linh vừa tháo ba lô, cởi chiếc áo khoác da ướt đầm ra khỏi người vừa lo lắng hỏi.

- Chắc không có vấn đề gì... Con bé chỉ đang thức tỉnh năng lực thôi, em đừng lo... - Khẽ an ủi Huyền Linh, hắn nhận cái áo khoác trong tay cô rồi lấy cái móc treo lên.

Sau đó, hắn cắt đứt dây đặt con gà xuống. Nhẹ cả người, mang theo con gà mấy chục cân đi suốt một quãng đường dài làm hắn khá đau và mỏi vai. Nằm ở góc phòng, con Lu thấy thế liền nhồm người lên liếm mép vẩy đuôi tíu tít.

- Từ từ... Đợi tao chế biến nó đã rồi hẵng ăn... Mày cố đợi một lúc đi... - Vừa nắn bóp vai, hắn vừa lên tiếng dỗ dành con Lu.

Tháo nốt cái ba lô bỏ xuống xong, hắn liền lại gần chỗ siêu nước kiểm tra thì thấy nước bên trong đã hết từ lâu. Muốn làm thịt thì phải có nước sôi, thế là, hắn xách cái siêu đi xuống bếp rồi vào phòng tắm. Hắn định lấy nước từ trong thùng son, nhưng tiếc là nước ở đây cũng hết rồi. Hắn lại xách cái thùng son lên, đi ra ngoài chuẩn bị lấy nước. Đi tới chỗ giường, thấy Huyền Linh đang nâng đầu An Nhiên và cho cô bé uống nước, hắn nhẹ nhàng cất tiếng:

- Em ngồi chăm cháu mới nghỉ ngơi nhé... Đợi anh lúc, anh xử lý con gà làm bữa ăn... Con bé như thế này, chắc chắn sẽ cần khá nhiều đồ ăn đấy...

- Em có giúp được gì không? - Mặc dù đang rất mệt, nhưng để hắn hi hục một mình cô cảm thấy nó không tốt nên mở miệng hỏi.

- Có gì đâu... Em cứ nghỉ đi, một mình anh là được...

Nói xong, hắn đi xuống nhà tắm, xách cái vỏ thùng son rồi đi ra bên ngoài tới chỗ bể lấy nước.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phát hiện mới về thịt gà

Đi ra đến chỗ bể nước, Tân trào lên thang rồi nhòm đầu qua tường bao, nhìn sang tòa nhà bảy tầng bên cạnh một lát. Thấy cái cổng vẫn đóng chặt như lúc trước, sân nhà không có dấu hiệu sinh vật lạ xâm nhập, hắn mới thở nhẹ một hơi. Xem ra, xung quanh khu vực này vẫn an toàn và hắn có thể tạm thả lỏng tinh thần được.

Trở lại chỗ bể, hắn múc đầy thùng nước rồi nhanh chóng quay về phòng trọ. Bước vào trong, hắn liếc mắt nhìn Huyền Linh thì thấy cô đã gục xuống giường ngủ không biết từ lúc. Hai chân buông thõng bên cạnh giường, lúc ngủ một tay vẫn cầm cái khăn ướt, chắc cô đang chăm An Nhiên thì mệt quá nên thiếp đi. Nhẹ nhàng để thùng nước xuống, hắn tiến lại gần chỗ giường rồi tháo đôi giày ra giúp cô. Sờ vào cái quần bò, hắn hơi ngạc nhiên khi thấy, nó khô ráo chứ không ẩm ướt như vừa mới đi từ ngoài trời mưa về. Ngẩng đầu lên nhìn lại, hắn mới thấy áo len cô mặc cũng đã đổi khác. Đúng là con gái có khác, dù trong hoàn cảnh nào cũng đặt việc sạch sẽ lên hàng đầu. Nâng đôi chân Huyền Linh vào trong giường, hắn xếp lại tư thế cho cô nằm thật thoải mái bên cạnh con mình. Lấy miếng vải ướt ra khỏi tay cô, hắn đắp lên trán An Nhiên rồi kéo chăn lên đắp cho cả hai.

Lặng nhìn hai mẹ con nằm ngủ an tường bên nhau, hắn bỗng cảm thấy bình yên đến lạ. Trước kia, hắn không dám nghĩ đến, nhưng có lẽ trong thâm tâm luôn khao khát có một người vợ người con như thế này. Ngắm nghía khuôn mặt của Huyền Linh, dù có bị đất cát bám vào làm cho lem luốc, bẩn thỉu, nhưng nó cũng không lu mờ được vẻ xinh đẹp vốn có mà càng làm tăng thêm nét quyến rũ lạ lùng. Thất thần cả người, bất giác hắn cúi xuống vén tóc cô và đặt một nụ hôn lên trán.

Con Lu vẫn nằm cuộn tròn trong góc nhà nhìn chăm chăm vào con gà với ánh mắt mong đợi. Thấy chủ nhân mình mang nước quay lại, nó tưởng hắn sẽ nhanh chóng bắt tay vào chế biến như đã hứa. Nhưng về xong, hắn lại đứng đực một chỗ như thằng đàn, đợi mãi mà không làm gì, nó khó chịu rên lên:

- Ừ... ừ... ừ...

Nghe tiếng kêu của con Lu, Tân giật bản mình vội lui lại đằng sau. Nhớ tới hành động trong vô thức của mình, hắn thấp thòm liếc nhìn Huyền Linh với tâm

trạng lo âu như trộm sợ bị chủ nhà phát hiện. Mấy giây sau, thấy đôi mắt của cô vẫn nhắm nghiền có vẻ như ngủ say không biết hành động đến tới lúc vừa, hần mới thở phào một hơi. Tim đập bình bịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hần không dám dừng lại lâu hơn, mà vội quay lại rồi xách thùng nước đi xuống nhà tắm.

Hần vừa đi khuất xong, tưởng như ngủ yên trên giường, Huyền Linh bỗng chậm rãi mở mắt. Đang sống trong hoàn cảnh đáng sợ, cô thiếp đi nhưng không có ngủ say. Khi hần vừa cảm lấy chân cô, tháo giày là cô tỉnh lại ngay. Nhưng không biết phải làm gì vào lúc đó nên cô nhắm mắt giả vờ ngủ tiếp. Mắt hồng lên, cô đưa tay lên trán sờ khẽ vào vị trí hần hôn. Miệng mỉm cười ngọt ngào, nhưng mấy giây sau chợt nhớ tới điều gì đó, nét mặt của cô biến đổi thành u buồn rồi thở dài một hơi.

.....

Đồ đầy hai cái nồi nước lớn, Tân đặt lên bếp ga đun. Trong khi chờ đợi nước sôi, hần thu gom đồng bát đĩa, nồi niêu mình ăn lúc trước, vớt đầy dưới đất mang đi rửa và dọn dẹp sạch sẽ rác rưởi trong phòng. Xếp qua loa đồ đạc cho bớt lộn xộn xong, hần xách con gà ra gốc sân rồi chuẩn bị sẵn thau chậu, dao thớt.

Một lát sau, nước sôi, hần bê nồi ra đổ vào cái thau to lấy từ phòng hai vợ chồng trẻ rồi nhúng con gà làm lông. Ở bên cạnh, con Lu không giúp gì được, nhưng con mắt của nó lúc nào cũng phải khóa chặt lấy con gà không rời thay cho lời thúc giục hần nhanh lên và nhanh hơn nữa. Hiểu ý, hần đẩy tốc độ vớt lông lên cao nhất, nhưng con gà này rất to nên sẽ mất một khoảng thời gian kha khá. Hần vừa nghĩ như thế trong đầu thì bất ngờ Huyền Linh từ trong phòng đi ra giúp đỡ.

Nhìn thấy cô, hần nhớ tới hành động lén lút khi nãy của mình mà bối rối hết cả chân tay. May mắn trò chuyện mấy câu, biết được cô ấy không phát hiện ra hành động của mình hần mới tự nhiên trở lại. Hai người cùng làm, rất nhanh con gà hơn ba chục cân được vớt lông sạch sẽ. Với dao thớt đã chuẩn bị sẵn, hần nhanh chóng mổ và xẻ thịt ra từng khối đều nhau. Xong xuôi, hần đang chuẩn bị đi xử lý đồng nội tạng thì Huyền Linh giành lấy làm cho. Là một người phụ nữ giàu có, hần không nghĩ rằng là cô ấy lại biết làm mấy thứ này nên hơi bất ngờ tò mò hỏi. Nghe câu hỏi của hần, Huyền Linh chỉ khẽ mỉm cười rồi không nói gì. Thấy ánh mắt buồn man mác của cô, hần hiểu ngay, cô chắc là có quá khứ không vui nên nhanh chóng lái sang chuyện khác.

Lấy một khối thịt lớn phần đùi, hần lọc thịt với xương rồi thái thịt gà thật nhỏ ra, tí nữa sẽ dùng để chế biến món ăn cho An Nhiên. Mấy miếng thịt khác để hai người và con Lu ăn, hần chặt nhỏ vừa thôi. Ước tính lượng ăn vừa đủ, số thịt còn lại, hần dùng đồng giấy báo trong phòng ông bác bảo vệ gói cẩn thận lại.

Chờ Huyền Linh xử lý sạch sẽ lòng mề xong, hần nhanh chóng mang tất cả vào bếp để chế biến. Chỗ thịt gà thái nhỏ, xương lọc ra và nội tạng, hần cho vào nồi nấu cháo. Phần thịt gà còn lại thì hần rang muối với xả ớt. Mấy thứ gia vị này, mới đầu hần tưởng chừng sẽ không để làm gì đến, thế mà thật không ngờ giờ cũng có lúc hữu dụng. Sắp thêm nồi com và siêu nước, hần muốn đun lên cùng lúc luôn thế, nhưng thiếu chỗ. Thế là, hần cùng với Huyền Linh phải sang phòng hai vợ chồng trẻ, khiêng thêm cái bếp ga cỡ lớn bên ấy mang về thì mới đủ chỗ để đun.

Trong khi chờ đợi, không còn việc gì khác, Huyền Linh nói với hần muốn tắm rửa vì cảm thấy khó chịu. Nhớ lại, cũng vài hôm rồi mình chưa tắm, vận động nhiều giờ người cũng đang bốc mùi nồng nặc, hần nhanh chóng đồng ý. Dẫn Huyền Linh đến một phòng trọ trước kia của một chị nữ công nhân, phòng này cũng có bếp ga, hần sắp nồi nước to đầy, đặt lên bếp đun để tí nữa cô ấy tắm. Còn hần, đun chín nồi com, rang thịt gà và vụn nhỏ lửa để ninh nồi cháo xong liền nhanh chóng lấy quần áo, xách siêu nước rồi kéo con Lu sang một phòng trọ khác tắm rửa. Có gái ở cùng, hần không thể để mình và đồng bạn hôi như cú được, dù cho con Lu có khó chịu vùng vẫy cỡ nào đi chăng nữa.

Một lát sau, tắm rửa sạch sẽ xong, đứng trước gương, hần dùng dao tem cạo râu của mình. Mấy hôm không cắt, bây giờ râu không những lởm chởm mà tóc của hần cũng mọc ra khá dài và rậm um, rất vướng víu. Nếu có thời gian, có lẽ hần sẽ tự cắt tóc thật ngắn đi để hành động cho tiện và vệ sinh dễ dàng. Ngắt một đoạn tơ nhỏ, hần túm tóc buộc thành đuôi gà cho gọn. Xong xuôi, hần nhìn vào trong gương ngắm hình ảnh của mình trong đó. Từ lúc trận động đất xảy ra đến bây giờ, hần nhận thấy mình như đã lột xác hoàn toàn. Làn da mặt xám đen sần sùi, thô ráp đầy mụn khiến hần già trước tuổi biến mất, thay vào đó là lớp da mới sáng khỏe mịn hơn, chỉ có vết sẹo nằm ở đuôi mắt trái là giữ nguyên như cũ.

Làn da thay đổi, dẫn đến khuôn mặt góc cạnh của hần có vẻ tốt hơn trước nhiều, không được gọi là đẹp trai, nhưng ít nhất sáng sủa hơn và trẻ lại như thời còn đi học. Đáng kể nhất phải là cơ thể của hần, vận động nhiều, ăn nhiều, mỡ trên cơ thể biến mất, các bó cơ thì dần cuồn cuộn phát triển. Phát triển ở đây không có nghĩa là cơ to ra, nhiều hơn, mà nó ngày một săn chắc. Nhìn đăm đăm, nhưng bó cơ cực kì dẻo dai và bền bỉ. So với trước kia, liếc qua thì cơ thể hần có vẻ như không thay đổi gì nhiều, chỉ lớn hơn một ít, nhưng để ý kĩ sẽ thấy được nó cân đối và khỏe khoắn hơn trước nhiều.

Không những thế, vết cắn của quái vật “Nấm đầu người” vào tay và vết thương trên lưng đến giờ, đã lành và gần như biến mất không để lại sẹo. Việc này cho thấy, hần không chỉ tiến hóa về thân xác để khỏe hơn, mạnh hơn, mà sức sống cũng được tăng cường lên đáng kể, tuy nhiên chưa thể bằng con Lu được.

Ngắm nghía mình trong gương, bất giác hần tưởng tượng lung tung. Trước kia, hần mà có vẻ ngoài như thế này thì có lẽ đi xin việc cũng không đến nỗi nộp mười đơn mà thất bại cả mười, hay đi tán gái ngoài hai bàn tay trắng thì cũng có chút vốn liếng để tự tin.

- U... u... u...

Bị ép buộc tắm, con Lu rất khó chịu, nhất là đang tắm còn thiếu nước phải dùng nước lạnh càng khiến nó bực bội hơn. Tắm xong, đợi mãi mà chủ nhân cứ đứng một chỗ thộn mặt ra nhìn vào gương, nó tức quá không chịu được lên tiếng rồi cắn vào gấu quần hần giật giật.

Hồi thần lại, hần thu hồi cảm xúc và vứt bỏ những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu.

Thế giới cũ mà hần đã từng rất chán ghét sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa rồi dù cho có khao khát đến cỡ nào đi chăng nữa.

Vuốt ve đầu con Lu đồ dành nó một lát rồi cả hai bước ra khỏi căn nhà trọ. Liếc mắt nhìn tới cửa phòng mà Huyền Linh tắm, thấy nó vẫn còn đóng chặt, hẳn biết được cô vẫn còn chưa tắm xong. Để mặc cho cô ấy tự nhiên, hẳn lặng lẽ nhanh chóng trở lại phòng mình.

Kiểm tra nồi cháo, hẳn đổ thêm nước vào đó rồi tăng lửa lên. Bốc vụng hai miếng thịt gà nóng hổi, một cho mình và một cho con Lu xong, hẳn không chờ đợi được mà vội vã cho vào mồm ăn.

Ngon quá!

Ngon cực kì luôn, thịt gà săn chắc, hơi dai khi cắn, nhai trong miệng thì ngọt đậm đậm, hơi cay và thơm phức mùi xả. Đã từ rất lâu rồi hẳn mới được ăn thịt gà ngon như thế này. Đây là hồi còn nhỏ, nhà hẳn nuôi cả năm mới được con gà, để dành tết thịt. Mẹ làm cho hai anh em món gà rang xả ớt này, ăn ngon quá, hẳn nhớ mãi, khắc sâu vào đầu nên cứ thịt gà là hẳn lại chế biến giống thế. Nhưng đến thời đại bây giờ, gà nuôi công nghiệp không còn được như trước nữa, dù hẳn có cố gắng bao nhiêu mà làm xong, ăn vẫn không ngon. Và mẹ hẳn cũng rất lâu rồi không trở về nấu cho hai anh em ăn.

- Ừ... ừ... ừ... – Trong lúc hẳn hồi tưởng lại quá khứ mà chảy cả nước mắt, con Lu đã ăn miếng thịt xong một cách chớp nhoáng không biết từ lúc nào. Vô cùng thèm thuồng, nó không chịu được kêu lên thúc giục muốn ăn tiếp.

Lấy tay áo gạt nước mắt đi, hẳn ăn nốt miếng thịt gà rồi vuốt ve đồ dành con Lu, bảo nó gắng đợi thêm lát nữa. Ổn định được con Lu xong, hẳn đến giường, lấy miếng khăn phủ trên An Nhiên rồi đi đắp nước mới. Sau đó, hẳn đắp lại cho con bé rồi thử lay lay, gọi xem có thức dậy được không. Nhưng gọi mãi mà vẫn vậy, hẳn lo âu dùng tấm khăn ướt khác lau mặt và chân tay cho con bé. Con Lu sau một hồi vùi vỉnh, thấy chủ nhân sẽ không đáp ứng yêu cầu, nó chán nản chạy về ổ của mình rồi hướng ánh mắt tới cái nồi thịt gà tiếp tục mong đợi.

Khoảng nửa tiếng sau, Huyền Linh cuối cùng cũng tắm xong. Đối với Tân là quá lâu, còn với cô thì chỉ mới tắm rửa được qua loa, tẩy sạch được vết bẩn. Nhưng nước nóng không đủ, trời lạnh, và sợ hẳn đợi lâu nên cô không đun nước tắm tiếp nữa. Mặc đơn giản, quần bò với áo len dày bó, cô rời khỏi phòng trọ trở về.

Đang đi ngoài xa, liếc vào phòng của Tân, tình cờ thấy hẳn đang chăm sóc con mình, bất giác, cô thần thờ cả người. Cái cách hẳn cẩn thận chăm chút con bé từng chút một, ánh mắt lo âu toát lên tình cảm yêu thương làm cô cực kì xúc động. Cùng là đàn ông, tại sao lại khác nhau nhiều đến vậy? Tên giả dối kia gây chuyện xong, thỉnh thoảng đến bên hai mẹ con cô nhưng thái độ chỉ như là một nghĩa vụ. Còn hẳn, dù là người xa lạ mới quen nhưng lại đối xử với hai mẹ con cô thật ấm áp chân thành, mà lại trong hoàn cảnh có lẽ sẽ chẳng có ai làm vậy.

Nước mắt chảy ra, cô ngấm ngấm hẳn đến mức đại ra si mê. Có lẽ, trong thâm tâm cô luôn mong ước một người chồng như vậy.

Đang chăm chút cho An Nhiên, Tân cảm nhận được có người đang nhìn mình nên quay ngoắt ra nhìn. Thấy Huyền Linh, tắm xong đã trở lại, hẳn vui mừng trong lòng vì rốt cuộc cũng được ăn. Nhưng đợi mãi mà cô ấy cứ đứng ngoài mưa nhìn vào đây, tưởng làm sao, hẳn vội đi ra cửa rồi cất tiếng:

- Có chuyện gì à em? Sao cứ đứng ngoài sân thế!

Nghe thấy tiếng hẳn, Huyền Linh giật mình tỉnh lại. Sợ hẳn biết mình khóc, cô lập tức quay lưng rồi đưa tay lau nước mắt đi. Lôi tấm gương nhỏ lấy từ phòng trọ ra, cô ngấm ngấm chỉnh lại dung nhan một chút. Mấy giây sau, cảm thấy mình trông tốt rồi, cô mới quay lại và đi vào phòng trọ của hẳn.

- Không có chuyện gì đâu anh... Em ngắm cảnh một tí thôi... – Vừa đi, cô vừa cất tiếng giải thích để chữa ngượng.

Đợi Huyền Linh đi vào phòng xong, hẳn cau mày khó hiểu nghiêng cổ nhìn bầu trời. Thấy nó u ám đen xì, chẳng có gì đẹp, thế mà cô ấy ngắm được, con gái đúng là lạ mà.

- Gâu... ư ư... – Huyền Linh đã trở lại, con Lu liền không thể đợi được nữa. Nó chạy đến bên hẳn sủa lên rồi kéo áo thúc giục.

Loại bỏ những chầm hời hợt đầu, hẳn nhanh chóng quay lại trải chiếu ra giữa nhà rồi mang nồi và bát đĩa chuẩn bị ăn. Trước lúc ăn, Huyền Linh muốn cho con ăn trước, nhưng hẳn nói đợi lát nữa vì cháo nấu vẫn chưa nhừ. Nghe vậy, cô ấy liền gạt đầu đồng ý. Thế là, hẳn lập tức mở vung nồi ra.

- Thơm quá!

Mùi thơm và khói trắng từ nồi thịt gà lan tỏa ra xung quanh, hương vị tốt làm Huyền Linh không nhịn được thốt lên.

- Thế tí nữa em ăn nhiều vào! – Khẽ mỉm cười, hẳn lên tiếng nói với cô.

- Vâng! Mà trong này tôi quá anh nhỉ! – Gật đầu với hẳn, cô nhìn vào nồi thịt gà mà không thấy gì nên cất tiếng nói. Bên ngoài lúc này đã u ám đen kịt như lúc năm giờ tối mùa đông rồi, ở trong phòng thì còn tối hơn nữa.

- Chết... Quên mất. Em đợi anh tí...

Vỗ đầu một cái, tại sao hẳn lại quên mất là Huyền Linh không nhìn được trong bóng tối giống mình chứ. Bảo cô đợi rồi hẳn cấp tốc leo lên nóc phòng tắm mang cái đèn pin to xuống. Bật đèn, treo nó lên cao xong, hẳn đóng cửa phòng trọ lại rồi quay lại mâm cơm.

Chia phần cho con Lu ra thau xong, hẳn xới cơm ra bát cho Huyền Linh và bản thân mình. Cầm bát cơm lên, hẳn gấp cho cô một miếng thịt gà ngon rồi chờ đợi cô ăn.

- Ngon quá... Trời... Anh nấu ngon thật ấy... – Đang đói, Huyền Linh không nghĩ nhiều mà vội đưa miếng thịt vào miệng. Vừa nhai vừa thổi, nóng nhưng

cô cũng không nhận được mà lên tiếng khen lấy khen để.

- Ngon thì em ăn mạnh vào... – Được người đẹp khen, hân vui như mở cờ trong bụng. Gắp thêm miếng nữa vào bát cô, hân nói thêm

- Anh ăn đi... Em tự gắp được... Kệ em... – Thấy thế, Huyền Linh ôm bát giấu đi và giục hân ăn.

- Sục... Sục... Sục... – Trong khi hân và Huyền Linh khách sáo chỗi đẩy, con Lu ở đằng kia thì hùng hục ăn như sợ bị cướp mất vậy. Tốc độ ăn của nó thật đáng sợ, loáng một cái mà đã hết nửa khẩu phần rồi.

Kính hải bởi sức ăn của con Lu, hân không hành động dư thừa nữa mà tập trung vào bát com của mình. Phía đối diện, bị thức ăn ngon hấp dẫn, Huyền Linh cũng quên hết tất cả mà đánh chén nhiệt tình.

Khoảng hai chục phút sau, ăn được hơn nửa nồi com và hơn nửa nồi thịt, Huyền Linh kêu đã no. Cô không ăn nữa mà đứng lên đi múc cháo chuẩn bị dứt cho con. Hân lúc này cũng cảm thấy lưng lửng bụng, chỉ có con Lu là vẫn điên cuồng ăn như trước. Không bị con đói ảnh hưởng, hân mới nhận ra một điều quan trọng. Đó là thịt gà ăn có thể giúp mình no chứ không giống như thịt bò và thịt lợn mới ăn. No ở đây là no thật sự, khiến hân có cảm giác không thể ăn thêm được nữa.

Trong khi đó, nhìn vào nồi, hân thấy thịt gà vẫn còn khá nhiều và com thì còn đủ ăn thoải mái. Như vậy, thịt gà này không chỉ ngon mà lượng năng lượng nó cung cấp cực kì nhiều, gắp nhiều lần các loại thịt thông thường hân ăn trước kia. Có lẽ, con gà này đã biến đổi không chỉ biến đổi về hình thể, mà còn biến đổi cả về chất thịt bên trong nữa. Nghĩ tới số thịt còn lại để dành, hân vui mừng vì biết nó có thể giúp cả bọn ăn được nhiều bữa hơn nữa. Nhưng vấn đề mới phát sinh trong đầu hân.

Đó là, làm cách nào để bảo quản chỗ thịt kia đây.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: An Nhiên bắt đầu biến đổi

6 h 30 phút, sáng.

- Tút... Tút... Tút...

Chiếc đồng hồ đeo tay như thường lệ vang lên tiếng chuông báo thức khiến Tân giật mình thoát khỏi giấc ngủ. Phải nghe âm thanh tút tút đâm vào tai cực kì khó chịu, hân vội gượng tay đưa đồng hồ lên rồi bấm nút tắt. Mắt nhắm nhèm, hân ngồi dậy há mồm ngáp mấy cái rồi to. Lắc lắc đầu cho cảm giác ngái ngủ tan bớt đi, hân nhìn xuống giường, nơi hai mẹ con Huyền Linh đang nằm thì thấy cô cũng đã thức dậy, và đang ngهن cổ lên nhìn mình.

Ở bên cạnh, con Lu bị động tĩnh đánh thức, nhưng chắc nó vẫn còn muốn ngủ tiếp nên lại gục xuống chúi đầu vào trong chăn. Cái đồ lười này, hân giật tẩm chăn ra, vỗ cho nó một cái rồi xua đuổi khỏi nóc phòng tắm. Ngay sau đó, hân cũng trèo xuống cùng với con Lu luôn.

Tối hôm qua, cả bọn vừa ăn com no bụng xong là cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ dữ dội ập đến. Không có điện nên chẳng thể làm gì được, vấn đề bảo quản thực phẩm, hân nghĩ mãi nhất thời cũng chưa tìm được ra cách gì hay. Đợi Huyền Linh cho An Nhiên ăn cháo xong, hân liền lên tiếng kêu cả bọn đi ngủ sớm. Hân và con Lu trèo lên nóc phòng tắm, chỗ cả hai ngủ từ trước, còn Huyền Linh thì nằm dưới giường cùng con. Do ban ngày phải trải qua nhiều việc vất kiệt sức khỏe và tinh thần nên cả bọn rất nhanh thì chìm sâu vào giấc ngủ.

Đi tới trước cửa, hân kéo then rồi nhẹ nhàng mở ra. Ngay lập tức, không khí lạnh tràn ngập hơi sương sớm ủa vào làm cho hân phải rùng mình. Nắm chặt cái rìu trong tay, hân ló đầu liếc nhìn xung quanh sân và phía cổng một vòng. Thấy cảnh vật không có gì thay đổi, vẫn an toàn, hân mới thở nhẹ một hơi rồi bước ra khỏi phòng trọ. Từ lúc cuộc sống bị ép thay đổi, sự cẩn thận bất giác đã trở thành một thói quen của hân, và điều đó là cực kì cần thiết đối với thế giới đáng sợ biến đổi từng ngày.

Chậm rãi cùng con Lu đi tới cổng xóm trọ, hân nhòm qua song sắt quan sát không gian bên ngoài. Cảnh vật vẫn vậy, chỉ có cỏ cây là ngày một rậm rạp

hơn, dần dần che phủ đi đồng đồ nát, đường bê tông, hay tất cả những dấu tích còn sót lại của con người. Sương mờ dày đặc bao phủ khắp nơi, làm cho tầm nhìn bị giảm xuống khiến cho khung cảnh mờ ảo trong mắt hân. Lặng lẽ nghe ngóng một lát, khi chắc rằng sẽ không có sinh vật lạ, hay mối nguy hiểm nào xung quanh đây hân quay trở lại trong sân.

Hôm nay, tiết trời âm u chứ không hừng sáng như hai hôm trước. Không khí cũng lạnh hơn, tuy không rét buốt bằng tối hôm qua, nhưng vẫn cảm giác như rơi vào đầu mùa đông. Giắt lưới riu vào thắt lưng, hân đánh một bài quyền do bố mình truyền cho từ hồi còn nhỏ. Từ lúc lên thành phố học và làm việc, đã rất lâu rồi hân không làm việc này. Một phần tại cuộc sống cuộc sống bận rộn, một phần thì do xã hội hiện đại không cần dùng đến. Nhưng giờ đây, thế giới đã biến đổi, nơi nơi tràn ngập nguy hiểm, hân không thể không rèn luyện lại để sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất ngờ phát sinh.

Nghe bố nói, môn võ mà ông truyền dạy cho hân là “Võ Núi Tây Bắc”. Trong thời kì chiến tranh, ông hành quân qua vùng núi tây bắc thì tình cờ được một võ sư có tài người H’ mông yêu quý truyền cho. Môn võ này thấy ông bảo là quý lắm, võ gia truyền chỉ truyền trong các dòng họ, ít khi xuất hiện bên ngoài nên số người biết là không mấy. Đặc điểm của môn võ này, là có hệ thống các kỹ thuật võ cùng khác biệt, đòn thế phần lớn rất ngắn gọn, thấp, khi ra đòn thì uyển chuyển, còn khi trúng mục tiêu lại bộc phát cương mãnh, không có chút màu mè hoa mỹ. Đặc biệt nhất của môn võ phải nói là tấn pháp cực kì linh động, do chủ yếu phải di chuyển trên địa hình đồi núi gồ ghề. Cho nên, với thế giới đồ nát bây giờ thì tấn pháp này là vô cùng quan trọng để hân xoay sở khi các tình huống nguy hiểm xảy ra.

Tập trung tinh thần cao độ, hân nhớ lại cảm giác của hồi còn bé, lúc hai anh em luyện tập cùng bố. Chìm sâu vào trong các thế võ, hân càng đánh càng thấy sáng khoái hết cả người. Hít thở không khí thanh tân, tràn ngập sức sống, hân kết hợp với bộ khí “Sùng thiên” trợ công của môn võ mà cảm giác các bó cơ của mình nóng lên chỉ trực bùng nổ.

Trong khi Tân đang múa võ say sưa, con Lu thấy chủ nhân không để ý đến mình nữa, nó liền chạy tới mái hiên trước cửa phòng trọ, vị trí quen thuộc rồi cuộn mình nhắm mắt ngủ tiếp. Phải dậy sớm, lại không có gì ăn, nó vẫn còn rất buồn ngủ đây.

Đang tập ngon lành đến mức quên hết tất cả xung quanh, bỗng hân nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Huyền Linh:

- Anh Tân... Anh Tân... Anh về đây xem con bé bị làm sao rồi này!!! – Huyền Linh đứng ở cửa vẫy tay gọi hân với nét mặt lo lắng hoảng hốt.

Vội thu công lại, hân lập tức chạy vào trong phòng. Con Lu thấy có chuyện, nó cũng không ngủ nữa mà dỏng tai lao theo hân vào trong.

Đứng trước giường, hân cau mày quan sát An nhiên. Con bé vẫn chìm trong hôn mê chưa tỉnh, đặt lòng bàn tay lên trán kiểm tra, hân cảm giác nó vẫn nóng rực như trước. Nhưng sau một đêm, không biết vì nguyên nhân gì mà một phần mái tóc đen của cô bé đã chuyển thành màu đỏ. Dưới ánh sáng của đèn pin, màu đỏ này hắt ra rực rỡ, long lanh yêu dị không giống thuốc nhuộm mà như sinh ra đã có rồi vậy. Cầm vài lọn tóc lên nghiên cứu, hân kinh ngạc khi ngửi thấy một thứ mùi thơm lạ lẫm, nhưng lại có chút quen thuộc như đã gặp ở đâu đó. Đã lâu rồi, cô bé không tắm, gội đầu, làm sao lại có thứ mùi thơm này được. Tới qua, Huyền Linh chỉ lau qua cơ thể cho cô bé thôi.

Cố gắng hồi tưởng lại, bỗng hân nổi hết da gà, sờn cả gai ốc khi nhớ được ra thứ mùi hương này. Bởi chỉ mới hôm qua thôi, chính mùi hương này đã khiến cho cả bọn rơi vào ảo giác rồi mê man, suýt chút nữa thì bị “cây quỷ” làm thịt. Không sai, mùi trên tóc con bé giống y như vậy, chỉ khác là hân vẫn chưa bị mê hoặc.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, đến lúc này, hân biết chắc rằng An Nhiên bị thế này là do cái “cây quỷ” đáng sợ kia. Chỉ là không rõ, nó đã làm gì con bé và liệu có nguy hiểm đến tính mạng không. Tưởng tượng đến những bộ phim kinh dị, quái vật chọn con người làm vật chủ để trứng vào cơ thể để phát triển, hân sợ hãi tái cả mặt. Khả năng này có thể xảy ra lắm, bởi hân mang cô bé về từ trung tâm “cây quỷ”.

- Con bé... Liệu con bé có việc gì không anh... Em sợ... – Đứng bên cạnh, Huyền Linh thấy sắc mặt của hân biến đổi thành trắng xám nên vô cùng sợ hãi. Cô cất tiếng hỏi hân với giọng điệu run run, ngập ngừng.

Nghe tiếng hỏi của Huyền Linh, hân thoát khỏi những tưởng tượng khủng khiếp trong đầu. Quay ra, nhìn cô hân khẽ lên tiếng an ủi:

- Em đừng lo lắng.. Anh chắc rằng con bé đang biến đổi giống em thôi... Đến da tay của em có thể biến đổi thành xương cứng thì mái tóc chuyển thành màu đỏ có gì ghê chứ...

- Vâng... Nhưng sao con bé lâu tỉnh thế? – Thấy hân nói có lý, Huyền Linh gật đầu đồng ý. Nhưng con mình lúc nào cũng giống như sốt cao, mãi không tỉnh, cô lại ngập ngừng hỏi.

- Có thể là quá trình biến đổi của con bé phức tạp hơn... Anh cũng không chắc... Em nghĩ nhiều cũng không giải quyết được việc gì. Hay em đi hâm nóng lại nồi cháo rồi cho An Nhiên ăn, chắc con bé đang đói lắm rồi..

Vất óc, Tân tiếp tục nghĩ ra những điều hợp lý để động viên Huyền Linh và để chuyển sự quan tâm của cô, hân tìm ra một việc chính đáng để cô làm. Điều này rất hiệu quả, bởi rất nhanh thì Huyền Linh ổn định cảm xúc và gật đầu đồng ý. Nhìn cô gấp gấp chạy xuống bếp bật bếp ga, hân khẽ thở dài một hơi. Hân không dám nói sự thật cho cô biết, bởi rất có thể sẽ khiến cho cô ấy bị sốc không chịu được. Đồng thời, thâm tâm hân cũng hi vọng những điều mình tưởng tượng về cô bé là không đúng. Vì nếu chẳng may xảy ra, hân không biết khi ấy sẽ xử lý như thế nào nữa.

Đắp lại tấm khăn ướt lên trán An Nhiên, hân khẽ vuốt ve mấy lọn tóc rối trên mặt con bé, qua một đêm hình như mái tóc cũng mọc dài và rậm hơn thì phải. Đắp chăn cẩn thận cho cô bé xong, hân xuống bếp lấy hai phần thịt gà ra rồi đi sắp nồi nấu bữa sáng.

Con Lu thấy thế liền vẩy đuôi háo hức theo ngay, thấy có ăn là nó lại quýnh lên. Trong thời kì tận thế này, có lẽ chỉ có nó là thấy vô tư thoải mái nhất.

.....

Khoảng gần tám giờ sáng, ngoài cổng xóm trọ, Tân một tay ôm hòm tôn, tay còn lại thì nắm chặt cái riu. Bên kia cánh cổng, là Huyền Linh cùng với con Lu đang dõi theo hần.

Nửa tiếng trước, sau khi ăn uống no đủ và nghỉ ngơi một chút, hần đã cùng với con Lu sang bên tòa nhà bảy tầng bên cạnh leo lên nóc quan sát như mọi khi. Hần muốn bảo quản chỗ thịt gà được tươi và lâu dài để lưu giữ bên trong nhiều năng lượng nhất, mà nghĩ đi, nghĩ lại thì chỉ có cách cho vào tủ lạnh là tốt nhất. Mà muốn dùng tủ lạnh thì phải có điện, trong khi đó điện đã mất nên hần nghĩ cách để có điện. Là một thợ cơ khí, hần cũng có kiến thức về điện nên điều này không khó, nhưng đây là trong thời kì bình yên, còn với hoàn cảnh bây giờ thì đây lại là một vấn đề khá nan giải.

Mãi mê suy nghĩ, cuối cùng hần cũng tìm được cách để lấy được nguồn điện mà đáp ứng đủ các yêu cầu của mình.

Đó là lấy điện từ bình ắc-quy.

Ắc-quy ở đây phải là ắc quy cỡ lớn, loại dùng cho xe tải hay xe con-tan-nơ thì mới đủ điện để dùng trong một khoảng thời gian. Sau một khoảng thời gian quan sát, hần tìm được rất nhiều mục tiêu là những chiếc xe ô tô con nằm la liệt trên đường lớn. Hần định đến đó tháo ắc-quy rồi mang về, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không ổn lắm. Những chiếc xe kia phần lớn là xe máy, còn lại toàn là ô tô con, cho nên bình ắc-quy bên trong tất cả đều loại nhỏ, lượng điện cung cấp rất ít. Để chạy được cái tủ lạnh trong khoảng thời gian nhất định, hần sẽ phải mất rất nhiều thời gian và công sức để thu thập từng bình ắc-quy một.

Có thể, trọng lượng không là vấn đề đối với hần. Nhưng sự công kênh của bình ắc-quy thì hần không thể mang nhiều một lúc được. Như vậy, để đạt được mục tiêu hần sẽ phải đi lại, di chuyển liên tục. Việc này là cực kì không tốt, vì bên ngoài lúc nào cũng đầy rẫy các mối nguy hiểm rình dập, hần không muốn vị trí xóm trọ của mình lộ ra. Nghĩ kĩ lại thì cái hần cần bây giờ vẫn là bình ắc-quy lớn, thứ không có trên đường lúc này.

Nhớ tới, trước kia ở khu phố xung quanh xóm trọ của hần có rất nhiều cửa hàng đồ điện có bán cả bình ắc-quy nên hần dùng ống nhôm, cố gắng tìm tới một chỗ lảnh lặn có thể đến để lấy đồ được. May mắn, mặc cho thực vật điên cuồng phát triển, những công trình không bị phá hủy vẫn còn rất dễ thấy trong tầm mắt của hần. Xác định được một cái đại lý lớn, có biển hiệu là thay thế phụ tùng, điện, ắc-quy cho ô tô, hần nhanh chóng lấy máy ảnh ra chụp ghi nhớ lại.

Đánh dấu phương hướng vào la bàn trong chiếc đồng hồ đeo tay xong, hần lập tức xuống dưới nói cho Huyền Linh và chuẩn bị hành trang. Sang bên phòng hai vợ chồng trẻ, hần xem thông số của cái tủ lạnh rồi tính toán số lượng bình ắc-quy cần thiết để đủ dùng trong vài ngày. Tủ lạnh này là loại mini, công suất có 100W, theo như lý thuyết thì một bình ắc-quy 12V, 1.200W sẽ dùng được khoảng nửa ngày. Như vậy, số bình ắc-quy hần sẽ phải lấy rơi vào khoảng mười bình đồ lại, khá là công kênh để mang về. Cái ba lô lớn của hần tuy lớn thật, nhưng cũng không đủ để chứa được đồng bình ắc-quy đấy. Tìm trong phòng mãi mà không có thứ gì dùng được, hần đi sang các phòng khác lục lọi. May mắn, đến phòng cậu sinh viên thì vấn đề được giải quyết, bởi ở đây hần tìm thấy cái hòm tôn có thể tích đủ để đáp ứng yêu cầu.

Trước lúc khởi hành, Huyền Linh cũng muốn đi theo giúp đỡ, nhưng vương An Nhiên nên cô bắt buộc dĩ phải ở lại phòng chăm sóc. Lo lắng cho sự an toàn của hai mẹ con khi mình không tại, hần để con Lu ở nhà bảo vệ họ. Chuyến đi lần này, hần sẽ hành động một mình và cố gắng để đạt được mục tiêu nhanh nhất rồi trở lại.

Vẫy tay ra hiệu cho Huyền Linh và con Lu trở lại phòng, hần quay người giờ la bàn lên xác định phương hướng rồi dứt khoát bước đi.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Cứu người

Quãng đường từ xóm trọ đến địa điểm trong kế hoạch không xa, chỉ rơi vào khoảng vài trăm mét nên sau một hồi cẩn thận di chuyển thì Tân đã đến được nơi mình muốn an toàn. Ôm cái hòm tôn, hần khom người nấp sau một chiếc xe ô tô con rồi ló đầu ra ngoài quan sát. Khung cảnh trước mắt hần lúc này là con đường quốc lộ, với lòng đường tràn ngập đồng đồ nát, các phương tiện đi lại thì bị cỏ cây rậm rạp bao trùm. Phía đối diện, bên kia đường là đại lý cung cấp phụ tùng ô tô mục tiêu mà hần nhắm đến để tìm bình ắc-quy.

Càng tiếp cận mục tiêu, hần càng cẩn thận hơn nữa, vì ở ngay cạnh đường lớn thế này thì thường có rất nhiều quái vật “Nắm đầu người” rình rập sẵn mồi. Nếu có con Lu đi cùng thì hần có thể yên tâm và tự tin hơn nhiều. Bởi trải qua một khoảng thời gian biến đổi, con Lu không chỉ tiến hóa về thân xác, mà còn thức tỉnh cả bản năng sinh tồn nguyên thủy. Đứng trước những mối nguy hiểm tiềm ẩn xung quanh, phần lớn là nó có thể đánh hơi và cảm nhận được ở một khoảng cách nhất định, rồi cảnh báo cho hần để tránh tiếp xúc. Hôm qua, hần có thể dẫn được hai mẹ con Huyền Linh an toàn về xóm trọ thì công lớn cũng là nhờ con Lu, mặc dù đường đi nhiều lần phải đổi hướng lòng vòng.

Nheo mắt, hần cố gắng nhìn xuyên qua màn sương mù dày đặc để xem xét các vùng phụ cận đại lý phụ tùng ô tô. Thời tiết hôm nay cực xấu, hơn tám rưỡi mà sương sớm không có dấu hiệu nào là sẽ tan đi, lại còn kết hợp với bầu trời u ám, lất phất hạt mưa rơi khiến cho tầm nhìn của hần giảm xuống rất nhiều. Cảnh vật trở nên mờ ảo, những khối vật cản thì biến thành các đốm đen xì, không rõ hình dạng, mặc cho đôi mắt đã tiến hóa của hần cũng không quan sát được. Bây giờ mà có quái vật “Nắm đầu người” ẩn nấp gần đây thì hần cũng không thể thấy.

Một lát sau, nhìn mãi mà không phát hiện được gì, hần hít sâu một hơi rồi nhặt mảnh bê tông đập thẳng vào một chiếc xe ô tô cách vài mét, giữa lòng đường.

- BANG!!! - Không gian buổi sáng hôm nay cực kì yên tĩnh, không có tiếng chim hót, quạ kêu nên âm thanh va chạm vang lên rất to và rõ.

Xiết chặt cái rìu trong tay, hần nín thở chờ đợi. May mắn, một hồi trôi qua, nhưng không có dị biến phát sinh nên hần thở nhẹ một hơi, thần kinh căng cứng cũng tạm buông lỏng xuống. Đợi thêm một lúc nữa, chắc rằng quanh đây không còn sinh vật sống nào khác ngoài mình, hần cẩn thận, ôm cái hòm tôn khom người chạy nhanh sang bên kia đường. Lúc di chuyển, hần nhón chân chỉ dùng mu bàn chân trên để động tĩnh phát ra nhỏ nhất.

Cẩn thận di chuyển, khoảng chục giây sau, hần thành công sang bên kia con đường đến trước cửa đại lý thay thế phụ tùng ô tô, ắc-quy. Vội nấp sau một mảng đồ nát, hần liếc mắt nhìn lại phía lòng đường xem có cái gì bám theo mình không. May mắn, chăm chú quan sát một hồi, hần không thấy dấu hiệu của sinh vật sống nào khác.

Thở phào một hơi, hần tiến lại gần cửa đại lý là cánh cửa cuốn rất to chỉ được cuộn lên hé mở một ít. May mà khoảng không gian cửa mở vừa để cơ thể của hần có thể lách vào, nếu không thì chỉ có chịu chết. Nằm xuống mặt đất, hần ló đầu vào trong quan sát.

Bên trong đại lý rất rộng, vừa mấy chiếc xe tải cỡ lớn, xếp đầy gian hàng treo đồ linh kiện ô tô. Bị trận động đất tác động, những gian hàng đổ xuống, nằm chõng chéo lên nhau. Lặng yên quan sát một lúc, thấy không có động tĩnh gì, hần nhặt một viên đá rồi ném vào thăm dò.

Đợi thêm một lát nữa, chắc rằng bên trong an toàn, hần ôm cái hòm tôn rồi lách mình chui vào trong. Cầm chắc cái rìu trong tay, hần đi tới chỗ các gian hàng tìm tòi bình ắc-quy. Không phải mất nhiều thời gian, rất nhanh hần tìm hơn chục bình ắc-quy Đồng Nai mới tinh loại lớn, đúng mục tiêu mà mình đề ra. Lập tức mở hòm tôn, hần xếp vào bên trong thì vừa đủ mười bình là đầy. Thu thập bình ắc-quy xong, hần còn lấy được một túi đồ dụng cụ tô vít, cờ lê, mỏ-lết nữa.

Kế hoạch bước đầu thực hiện thành công, hần cảm thấy trong lòng của mình nhẹ nhõm hẳn đi. Có chút khát, hần mở ba lô lấy chai nước rồi tu ừng ực.

- Uỳnh... Uych... Uych... Nhanh lên...

- GRAOOO!!!

Đang uống nước ngon lành, bỗng bên ngoài đại lý phụ tùng ô tô vang lên động tĩnh làm hần giật nảy mình. Vội buông chai nước xuống, hần nắm lấy cái rìu đi tới cửa rồi ló đầu ra quan sát. Nhìn vào hướng nguồn âm thanh phát ra, rất nhanh hần phát hiện được trong màn sương dày đặc, phía tay phải, dưới lòng đường lớn có khoảng gần chục người đang chạy gần về đây. Nhóm người nam, nữ này, chắc là sinh viên trường Đại Học Công Nghiệp Nội Hà vì tất cả đều rất trẻ tuổi, và một số còn mặc áo khoác đồng phục.

Bọn họ đang bị một đàn quái vật “Nắm đầu người” truy đuổi sát sao phía sau, lẫn trong màn sương mù hần không rõ số lượng ra sao, nhưng chắc là không đến mức quá đông vì dư chấn bọn chúng gây ra không lớn. Thấy đồng loại bị quái vật truy sát, Tân sôi máu lên, cả người nhanh chóng bị lửa giận bao phủ. Cảm thấy rằng, hần xiết chặt cái rìu định lao ra khỏi cửa hàng để giải cứu những người xấu số kia thì đột nhiên bên trái con đường cũng bắt ngờ cất lên âm thanh gào rú của quái vật.

- GRAOOO... GRUUU...

Ngay sau tiếng kêu, lũ quái vật lập tức ủa lên rồi chặn đầu và bao vây nhóm sinh viên vào giữa.

- Không... Không... Tôi không muốn bị quái vật cắn xé ăn thịt... – Phát hiện phía trước đã không còn đường, một cậu thanh niên trong nhóm tỏ ra hoảng sợ tuyệt vọng gào lên. Tinh thần tan rã, cậu ta bất ngờ rời khỏi nhóm rồi chạy ra khỏi lòng đường hướng tới con phố đồ nát bên cạnh.

- GRAOOO... Áaaaaa... – Nhưng đây có vẻ như là quyết định sai lầm, vì chỉ khoảng vài giây sau, tiếng la thảm thiết của cậu ta vang vọng lên trong màn sương u ám.

- Quạ... Quạ... Quạ... – Âm thanh cuối cùng của cậu sinh viên có vẻ như đã đánh thức lũ quạ, làm bọn chúng kêu vang lên khắp nơi khiến cho bầu không khí ngày càng trở nên u ám, bi thương.

- Mọi người đừng chạy loạn, hãy lập tức tập trung vào một chỗ bảo vệ Trâm ngay... Cô ấy đã nói chạy đến đây chúng ta có cơ hội sống sót thì chắc chắn là được... – Giữa lúc mọi người sắp hỗn loạn tung búng, tan vỡ đội hình thì một anh sinh viên vội về ngoài chừng chạc, già dặn hô lên.

Nói xong anh ta dừng lại, đứng chắn trước mặt một cô sinh viên trẻ có khuôn mặt thanh tú và dáng người nhỏ nhắn nhất trong nhóm. Những người khác

nghe thấy vậy, ánh mắt liền lóe lên ánh sáng hi vọng. Họ nhanh chóng bình tĩnh trở lại, tạo thành một vòng tròn quây kín cô sinh viên tên Trâm vào bảo vệ.

Nhóm sinh viên vừa tập trung lại xong thì lũ quái vật “Nắm đầu người” lập tức bao vây kín mít lại. Số lượng bây giờ phải đến gần hai chục con, tất cả đều là loại sơ khai, trừ một con có thể hình nổi trội hơn hẳn có vẻ là kẻ cầm đầu chỉ huy bọn quái. Thấy con mồi đã không còn đường chạy, con quái đầu đàn không vội tấn công mà hưng phấn gào rú lên vang vọng, kéo theo cả đàn quái cũng gào lên cộng hưởng.

Con quái đầu đàn này đã tiến hóa bước đầu tiên, cơ thể vẫn còn giữ hình dáng của con người, nhưng rễ cây đã bao phủ gần như khắp nơi, lấp đầy những chỗ bị thương, cường hóa cho nó. Miệng xẻ rộng ra đến tận mang tai, bộ hàm cũ được thay thế trở nên dày đặc sắc nhọn, con quái nhìn qua cực kì dữ tợn. Nhất là đồng cây nắm lúc nhúc trên đầu, trên lưng nó thỉnh thoảng còn phập phồng như sinh vật sống càng khiến con quái trở nên ghê tởm.

Nhìn con mồi run rẩy trước mặt, nó thỏa mãn liếm mép liên tục. Đã khá lâu rồi nó mới tóm được món ăn tươi ngon thế này. Nhìn ngấm lấy con mồi non mềm nhất được bảo vệ, nó không thể chịu được nữa, rú lên một tiếng rồi tung người vồ tới.

- GRAOOO!!!

- GRUUUU... GÀO... – Những con quái khác thấy con đầu đàn đã xông lên khởi động bữa ăn, bọn chúng cũng lập tức reo hò trợ uy rồi đồng loạt ủa tới.

Nhìn hình ảnh con quái vật dữ tợn phóng to trong con ngươi, cậu sinh viên chẳng chần chờ chút nào bắt đầu tỏ ra khiếp đảm. Mắt đỏ ngầu, đôi tay nắm cái rìu tự chế được tạo thành bởi thanh sắt và biển xe buộc lại với nhau run lên nhè nhẹ. Khi khoảng cách con quái vật đã gần trong gang tấc, không còn cách nào khác ngoài phản kháng để sống, cậu sinh viên nghiêng răng vung rìu chặt tới.

- PHẬP!!! – Âm thanh vật nhọn xuyên vào da thịt vang lên rộn người, lưỡi rìu đã bổ vào đầu con quái vật, nhưng không phải là của cậu sinh viên mà là ở một nơi khác bay đến.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng, cậu sinh viên vội quay ra hướng cái rìu nhỏ xuất hiện thì thấy sau một chiếc xe ô tô con có một người thanh niên đang đứng ở đó.

Quăng rìu bổ trúng đầu con quái xong, Tân đập mạnh chân phải vào xe ô tô, lấy đà vận sức giật cái rìu trở lại, đồng thời thu sợi tơ trong lòng bàn tay phải về. Với sức lực đã được cường hóa, kết hợp với phương pháp tụ lực trong thể võ, con quái vật lập tức chững lại trên không trung rồi bị hất kéo bay chéo về vị trí của mình.

- UYCH... Ret... Ret... Ret... – Con quái bay đi một đoạn rồi rơi xuống lòng đường và bị kéo rê đi nhanh chóng.

Khi con quái ra sức vùng vẫy, vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra với mình thì nó lại hứng chịu một cú giạt cực mạnh nữa khiến cơ thể nảy lên một chút. Ngay sau đó, con quái cảm nhận được thứ ghim trên đầu mình biến mất, nó lập tức trở mình đứng dậy. Vô cùng giận dữ, nó vội quay đầu về phía sau, tìm kiếm kẻ đã đánh lên mình.

- PHẬP!!! - Nhưng hình ảnh vừa rõ lên, cũng là lúc cái đầu rời khỏi cơ thể của nó.

Giật lưỡi rìu trở lại trong tay xong, Tân xông lên dùng tất cả sức mạnh chặt một cú đứt đầu con quái vật. Loại chưa tiến hóa biến dị hẳn như thế này hẳn vẫn có thể dễ dàng đối phó được. Liếc mắt nhìn đàn quái vật ủa vào đám sinh viên, hai mắt hắn vẫn to máu điên cuồng xông tới.

Trong khi đó, cậu sinh viên già dặn phát hiện ra có người tới cứu giúp, lại còn cực kì mạnh mẽ. Tinh thần của cậu lập tức dâng lên, quay ra hô hào cho đồng bạn bên cạnh biết, cậu dùng cái rìu tự chế điên cuồng chặt vào đám quái vật “Nắm đầu người” xông tới. Còn tốt là nhóm sinh viên này chắc cũng đã từng một vài lần đối mặt với quái vật nên bị tấn công cũng không đến mức sợ hãi tê cứng chân tay không biết phản kháng.

Đàn quái vật đầu người tuy đông, phải đến khoảng hai chục con, nhưng toàn là loại mới, sức mạnh so với một người bình thường thì không lớn hơn là bao nên nhất thời vẫn chưa làm gì được nhóm người. Có Tân xông tới cứu giúp, lại chứng kiến sự mạnh mẽ của hắn, cả xông hữu đột chặt đứt đầu, chân tay của đám quái một cách dễ dàng, đám người như được uống thuốc kích thích, phản kháng ngay một dữ dội hơn nữa.

Vung tay bổ chéo một nhát cực mạnh chặt đứt đầu con quái chồm tới, hắn nương theo lực, dựa vào tấn pháp linh hoạt, lấy chân phải làm trụ, xoay người tung một cú đá thẳng cao vào cổ con quái đánh lên phía sau.

- Rắc...! – Lực đạo mạnh, lập tức làm cổ con quái vật bị bẻ gãy, ật ngửa sang một bên. Nhưng như thế thì nó vẫn chưa chết nên lại chồm lên một lần nữa.

- AAA... – Đúng lúc này, cậu sinh viên già dặn lao tới. Hét lên để lấy can đảm, cậu dùng hai tay vung cái rìu tự chế của mình bổ liên tiếp vào đầu con quái vật.

- Phập... Phập... – Máu đông cùng thịt vụn tóe ra xung quanh, cái đầu của con quái bị đập vỡ nứt toát ra, đám nắm trên đầu bị bóc sạch, nó bắt lực ngả gục xuống chết hẳn.

Diệt con quái xong, nhưng vũ khí tự chế của cậu sinh viên cũng không chịu được mà đứt gãy. Cầm cái gậy ngắn trụ lụi, cậu sinh viên chuẩn bị dùng nó phang quái tiếp thì nghe thấy tiếng nói:

- Cầm lấy cái này mà chiến đấu... Keng... – Liếc mắt nhìn tới, cậu sinh viên thấy người lạ mặt nói xong liền rút từ cạnh ba lô ra một thanh mã tấu rồi ném

xuồng lòng đường trước mặt mình.

Gật đầu, cậu nhanh chóng nhặt thanh mã tấu lên rồi lao vào chém quái tiếp.

Một lát sau, điên cuồng chống cự và được sự giúp đỡ của Tân, đám quái vật bị diệt gần hết, còn lại một vài con thì tỏ ra sợ hãi và bắt đầu chạy trốn.

- Học... Học... Ha... ha... Sống rồi... Học... Học... – Thấy quái vật không dám tấn công nữa và lần mất, xung quanh trở lại trống trải, cậu sinh viên già dặn mệt quá ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc vui mừng cười nói.

- Học... Học... Nghe theo Trâm là không có sai... May quá có người cứu... – Một cô sinh viên khác có vẻ ngoài đầy đặn gọi cảm cũng lên tiếng sau giây phút thoát chết, rồi hướng đôi mắt của mình nhìn Tân đứng sừng sững cách vài mét ngoài kia.

- ...

Một vài người khác mệt quá không nói lên lời, nhưng ánh mắt của tất cả đều toát lên vẻ vui sướng khi chiến thắng quái vật, không bị xé ra ăn thịt. Trong nhóm sinh viên, chỉ có cô gái tên Trâm là vẫn còn đứng, do không phải chiến đấu và được bảo vệ. Nhưng khác với đồng bạn mình, thấy quái vật đã bỏ đi, đôi mắt đẹp của cô vẫn nhú lại dáo dác nhìn quanh với vẻ hết sức lo lắng. Ngoài cô ra thì còn một người nữa giống vậy, đó chính là Tân.

Đánh tan được đám quái vật dạng sơ khai, nhưng Tân lại cảm thấy ngày một bất an như có thứ gì đó kinh khủng khóa chặt lấy mình vậy. Cảm giác này, hắn đã gặp mấy lần gần đây, và sau những lần đó đều có chuyện không hay xảy ra. Cố gắng căng mắt nhìn khắp nơi xem có phát hiện gì không, nhưng sương mù vẫn còn quá dày nên hắn chẳng thấy gì. Trong khi đó, cảm giác bất an dâng lên ngày một mãnh liệt. Không thể ở đây lâu hơn, hắn quay ra hô lên với nhóm sinh viên:

- Tất cả cầm vũ khí lên theo tôi rời khỏi đây nhanh... – Nói xong, hắn xiết chặt cái riu vội nhắm tới con phố đổ nát bên cạnh đường xông vào.

- Mọi người đứng dậy đi theo anh ấy nhanh... – Nghe hắn nói hết câu, cô sinh viên tên Trâm liền hốt hoảng hô lên với bạn mình rồi nhanh chóng chạy theo hắn.

Đối với nhóm sinh viên, lời của Trâm như là thánh chỉ vậy. Cả bọn biết được có việc chẳng lành nên gấp gáp lượn vũ khí bám theo, nhưng có vẻ như là đã quá muộn.

- GAOOOO.... UỖNH....GRUUU.... – Trong màn sương mù, sau một hồi yên tĩnh lại vang lên vô số tiếng gào rú của quái vật, lẫn trong đó còn cất lên chấn động của một vật thể to lớn áp sát lại đây.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cuộc chạm trán của những kẻ khổng lồ

Cảm nhận được số lượng đàn quái vật ủa đến bao vây mình là rất đông. Tân tái mét hết cả mặt. Lúc chiến đấu gây ra động tĩnh, hắn đã đoán trước được rằng sẽ thu hút thêm quái vật tới, nhưng không ngờ lại nhiều kinh khủng thế này, nhất là khi xuất hiện cả con khổng lồ có thể là loại biến dị. Tình hình bây giờ đã ngoài tầm kiểm soát của hắn, chỉ hi vọng khi chạy vào khu phố, dựa vào địa hình phức tạp thì cả bọn có thể lẩn trốn và bỏ rơi đàn quái vật. Cứu người đến mức này, hắn đã làm hết sức rồi, bây giờ là lúc phó mặc cho số phận, xem ai may mắn thì sống sót.

- Vù... Vù... Phập... – Quăng lưới riu lên phía trước, bỏ vào đầu con quái vật xỏ ra cản đường, hắn dùng sức giật mạnh cho nó ngã xuống. Đồng thời, hắn thu sợi tơ trong lòng bàn tay lại, nương theo lực kéo để đẩy nhanh tốc độ hơn một chút.

Nhìn ngó nhỏ con phố thông ra đường lớn đã ở ngay trước mắt, hắn quay lại hô lên với nhóm sinh viên:

- Nhanh lên... Chạy vào khu phố kia thì mọi người sẽ có cơ hội sống sót...

Nói xong, hắn cắn răng dựa vào bộ pháp của môn võ để đẩy nhanh tốc độ đến mức tận cùng. Tưởng rằng như vậy thì không ai sẽ theo kịp mình, nhưng thật bất ngờ là cô sinh viên có dáng người nhỏ nhắn, cao chưa chắc đến mét sáu tên Trâm lại có thể chạy song song với hắn. Chậm hơn một chút, cách vài mét về đằng sau, nhóm sinh viên tuy rất chật vật, nhưng vẫn kiên trì được bám theo hắn được, mặc dù bọn họ vừa trải qua một cuộc chiến với quái vật đến kiệt sức. Xem ra, có thể sống sót được đến bây giờ thì không còn ai là người bình thường nữa, tất cả chắc chắn đã trải qua biến đổi tăng cường về thể lực và sức chịu đựng, thậm chí là đột phá giới hạn bản thân.

Bứt phá tốc độ, hắn vừa đặt chân vào ngõ nhỏ đồ nát thì lập tức có bốn con quái vật từ các góc ngách ủa ra chặn đường. Xiết chặt cán rìu trong tay, hắn nhíu mày chọn một mục tiêu tốt nhất để chuẩn bị đột phá. Đang tập trung cao độ, bỗng cô sinh viên chạy cùng hắn hoảng hốt thốt lên:

- Cẩn thận!!!

Ngay lập tức, hắn sồn gai ốc, rợn tóc gáy cảm giác như có một thứ gì đó cực kì nguy hiểm nhắm tới mình. Vội vàng tay ôm lấy eo cô sinh viên, hắn đập mạnh vào đồng đồ nát trước mặt để dừng lại đột ngột rồi nhún chân tung người kéo cả hai bật ngược lại đằng sau.

Gần như ngay tức khắc, khi hắn thành công kéo cô sinh viên cùng mình lùi lại thì một chiếc xe ô con xé gió trong màn sương bay tới đáp xuống vị trí cũ của hai người.

- RÀMMMM!!! – Âm thanh va chạm vang lên inh tai, kéo theo phía sau là dư chấn dữ dội như một vụ nổ bom.

Vài con quái vật “Nắm đầu người” đang đà xông lên không kịp tránh né, lập tức bị đập nát thành thịt vụn, đất đá thì bắn tung tóe ra xung quanh cho thấy lực đạo kẻ ném chiếc xe mạnh cỡ nào. Ở khoảng cách vài mét về phía sau Tân, nhóm sinh viên bị chấn động mạnh mẽ trước mặt khiến cho dòn dập ngã xuống mặt đất.

Nhanh chóng dừng người đứng dậy, Tân xiết chặt cái rìu trong tay dáo dác nhìn quanh. Mới bị ngăn cản một chút, mà đàn quái vật “Nắm đầu người” đã ủa tới tạo thành một vòng tròn quây kín nhóm người lại. Nhưng lạ thay, nhìn thấy con mồi bọn chúng không lao vào tấn công điên cuồng ngay như mọi khi mà chỉ đứng một chỗ gằm gù. Liếc mắt sơ qua, biết được số lượng đàn quái đông kinh khủng, trong đó còn không thiếu những con sắp sửa biến dị, hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh... – Trong lúc hắn đang vắt óc, tìm lấy một điểm để đột phá thoát khỏi vòng vây của đàn quái vật thì ở sau lưng vang lên âm thanh, cùng chấn động nhẹ nhàng của một sinh vật to lớn áp sát.

Vội quay lại nhìn, khi hình ảnh rõ lên cũng là lúc tinh thần của hắn chìm sâu vào tuyệt vọng. Cách khoảng gần chục mét về phía trước, xuất hiện một con quái vật “Nắm đầu người biến dị” khổng lồ từ từ, từng bước xuyên qua màn sương, lộ liễu trong tầm mắt của mọi người. Con quái vật này cũng không phải xa lạ gì, mà nó chính là “con quái biến dị bộc phá” trước kia hắn đã chạm trán một lần lúc thu thập lương thực ở siêu thị VinMart, đối diện chợ đầu mối Minh Khai.

Chỉ là đến hôm nay, thân hình của nó lại tiến hóa thêm một nấc nữa. Con quái cao phải đến gần ba mét, cơ thể của nó trước kia còn mơ hồ nhìn ra là được tạo thành bởi các bó rễ cây bây giờ đã liền thành một thể thống nhất. Nó vẫn giữ hình dáng cơ bản của con người, nhưng đôi tay lại dài hơn bình thường chổng xuống đất giống như kính kong vậy. Những khối cơ bắp của con quái nổi lên cuộn cuộn, tràn ngập tính bộc phá còn được bọc một lớp vỏ cây bảo vệ kiên cố. Bây giờ nhìn con quái không khác gì chiếc xe tăng bọc thép với ụ súng là bọc cây nấm lớn trên đầu vô cùng gớm giếc.

- GRAOOOOO!!! – Đào đôi mắt đỏ rực như phát sáng liếc nhìn toàn bộ con mồi trước mặt, tình cờ con “quái vật biến dị bộc phá” phát hiện ra Tân, người quen cũ, nó tức giận rống lên một tiếng inh tai, rất mừng nhỉ.

Con mồi nhỏ bé khốn kiếp kia đã từng khiêu khích sức mạnh của nó, lại còn thành công trốn thoát khiến nó vô cùng giận dữ, khắc sâu vào trong đầu.

- ÀMMMM!!! GRUUUU!!! – Đập mạnh hai tay xuống lòng đường, con quái không vội tấn công mà há to cái mồm tua tua răng nhọn rống lớn thị uy, khiêu khích.

Đứng trước hung uy của con “quái vật biến dị bộc phá”, nhóm sinh viên kẻ cả cô gái tên Trâm sợ muốn rụng tim. Mặt trắng xám tái mét không còn chút máu, tất cả run lấy bầy bò tới phía sau Tân, người duy nhất còn đứng vững, với hi vọng tấm lưng nhỏ bé kia có thể che chắn cho họ an toàn. Cả bọn bị sự sợ hãi bao phủ đã mất đi hành động, trong mắt thì toát lên vẻ tro tàn tuyệt vọng.

Không chỉ riêng nhóm con mồi hoảng sợ trước hành động phô diễn sức mạnh của con “quái vật biến dị bộc phá”, mà đám quái vật bình thường cũng bị dư chấn khiến cho phải tản mát ra xung quanh, để lại một khoảng đất trống cho kẻ cầm đầu. Nhìn thấy điều này, ánh mắt của Tân sáng lóe lên tia hi vọng. Đã từng rơi vào những trường hợp không có lối thoát này nhiều lần, hắn mặc dù sợ hãi, nhưng đầu óc vẫn có thể suy nghĩ đưa ra hành động. Nhận thấy khoảng trống lộ diện, hắn ngay lập tức thấy được cơ hội mong manh cho mình và nhóm sinh viên. Đã từng chạm trán con quái vật khổng lồ này, hắn biết được sức mạnh của nó rất khủng khiếp, nhưng độ nhanh nhẹn, linh hoạt lại không cao. Nếu tất cả mọi người ủa lên nhắm hướng của nó chạy qua, với tốc độ nhanh nhẹn như lúc này thì phần trăm thoát chết rất lớn. Mặc dù rất có thể sẽ có một số người nằm lại, nhưng còn hơn là không làm gì ở nguyên một chỗ đợi chết.

Có kế hoạch trong đầu, hắn lập tức triển khai ngay vì con quái vật khổng lồ có thể xông lên bất cứ lúc nào.

- Trâm... Em tên Trâm đúng không... Lại gần đây anh bảo cái này... – Ngoái đầu về phía sau, hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô sinh viên nhỏ nhắn mà đồng bạn tên Trâm rồi lên tiếng.

Giọng nói của hắn không to, nhưng trong bầu không khí cực kì căng thẳng thì nó lại rõ ràng vô cùng. Nghe chất giọng trầm đục chắc chắn của hắn, cô sinh viên tên Trâm bỗng cảm thấy sự sợ hãi tan bớt đi, bắt giác đứng lên đi lại gần.

Nhanh chóng nói nhỏ vào tai Trâm kế hoạch của mình, hần chờ đợi cô quay lại thông báo cho đồng bạn. Nhóm sinh viên nghe xong, thấy được hi vọng sống nhỏ nhoi xuất hiện, cả bọn như được uống thuốc tăng lực. Thoát khỏi trạng thái tê liệt, cả bọn lũ lượt đứng dậy tiến tới đứng phía sau hần. Mặc dù chân tay nhiều người vẫn run lên nhè nhẹ, nhưng đã có thể hành động là được rồi. May mà tổ chất tinh thần của nhóm sinh viên này không đến mức quá kém. Cũng phải thôi, có thể sống sót được đến lúc này thì làm gì còn ai chưa từng trải qua tình huống sinh tử chứ.

Khi chắc rằng tất cả đã sẵn sàng, Tân nhắm mắt hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra. Mờ mắt, nhìn chăm chăm vào con quái vật to lớn, hần kiên quyết hô lớn:

- LÊNNN!!!

Nói dứt câu xong, hần đập mạnh hai chân bắn người về phía trước lao nhanh hướng tới con quái vật khổng lồ. Gần như đồng thời, nghe tiếng hần cất lên là Trâm lập tức cầm đầu chạy. Thấy có người khởi đầu, nhóm sinh viên dù sợ hãi, nhưng cũng điên cuồng chạy theo bởi không ai muốn bị bỏ lại phía sau cả.

Vốn muốn phô diễn thêm sức mạnh để đám con mồi kia sợ hãi tuyệt vọng rồi từ từ thưởng thức từng món mồi, “con quái biến dị bọc phá” không ngờ bọn chúng lại xông lên chạy về phía mình. Đây có khác gì là hành động khiêu khích trần trụi đâu, nhất là khi kẻ cầm đầu lại là con mồi nhỏ bé đã từng một lần làm thế với nó.

- GRAOOOO!!! UỖNH!!! – Vô cùng giận dữ, con quái khổng lồ rống lên một tiếng rung màng nhĩ rồi đập mạnh đôi tay cuộn cuộn của mình xuống lòng đường, bắn người bay lên không trung hướng tới đám con mồi nhỏ bé.

- GRAOOO... GUUU... – Tiếng rống của con “quái vật biến dị bọc phá” như một tiếng kèn lệnh, nghe xong, đám quái vật xung quanh lập tức ủa lên tấn công con mồi.

Nhìn hình ảnh khổng lồ như một viên lưu tinh từ trên cao đáng xuống đầu mình, Tân

nghiến răng quăng ngang rìu về phía trước, mục tiêu là cột đèn cao áp bên lề đường. Khi cái rìu kéo theo sợi tơ quấn chặt vào cột đèn xong, hần dùng sức giật mạnh, đồng thời thu nhanh sợi tơ trong lòng bàn tay lại. Dựa vào lực kéo, hần đột ngột tăng tốc lên một quãng cực nhanh.

- UỖNHHHHH!!! – Gần như ngay tức thì, hần vừa thoát khỏi vị trí cũ xong là con “quái vật biến dị bọc phá” đáng xuống. Trượt mục tiêu, nhưng cú đập hai tay của nó xuống lòng đường là cực mạnh. Âm thanh nổ lớn như bom cất lên, đường nhựa lập tức xuất hiện một cái hố lớn, đất đá bị bạo tác bắn tứ tung ra xung quanh vèo vèo như đạn bắn.

Con quái có vẻ như cay cú Tân từ trước nên mục tiêu nó chọn là hần. Nhóm sinh viên tuy không không nằm trong tầm ngắm của nó, nhưng dư chấn của đòn tấn công quá dữ dội khiến cho một vài người bị ảnh hưởng ngã gục xuống.

- Dừng... Nhanh đứng lên chạy... Nhanh... – Một cậu sinh viên trẻ túm lấy cánh tay của bạn mình ra sức kéo, có vẻ như đây là một đôi bạn thân, họ không nỡ bỏ mặc nhau để chạy trốn một mình.

- Đi... Mày chạy đi... Kệ tao... Nhanh... Chạy... – Cậu sinh viên to béo được bạn nâng đỡ, sau cú trời dánh của con quái vật khổng lồ, có vẻ như đầu đã bị đất đá bắn cho bể, choáng váng nhất thời không cử động được. Biết mình khó thoát khỏi, cậu cố gắng giãy tay dùng dằng, thúc giục thẳng bạn thân bỏ mình lại chạy đi.

- Nhanh lên... Để tao đỡ mày chạy... – Tình bạn của họ chắc là rất thân thiết nên mặc cho cậu bạn xua đuổi, cậu ta vẫn cố kéo cánh tay vực bạn mình loạn choạng bước đi.

Đánh trượt mục tiêu, con “quái vật biến dị bọc phá” cảm thấy sự giận dữ của mình lại tăng thêm một bậc nữa. Vừa trở mình quay lại, nó liền thấy hai con mồi nhỏ bé ở rất gần cố gắng chạy trốn. Thấy được chỗ phát tiết, nó lập tức giơ cánh tay to lớn của mình lên cao chuẩn bị cho một cú dánh xuống nát bét hai con mồi này.

Khi các bó cơ căng ra hết mức, con quái sắp xura ra đòn đến nơi thì bất ngờ từ đằng xa có một chiếc rìu nhỏ bé nhanh như tia chớp bay tới.

- Phập! – Lưỡi rìu xoay nhanh bổ vào bọc nắm khổng lồ trên đầu con quái vật.

- XỤT!!! – Với lực đạo và quán tính cực mạnh, lưỡi rìu lập tức sắt đi một mảng nắm trên đầu con quái.

Bị tấn công vào điểm yếu, cơ thể của con quái vật liền khựng lại tức thì, cánh tay khổng lồ cũng chững lại trên không trung. Mấy giây sau, thoát khỏi trạng thái tê liệt tạm thời, nó quay đầu tìm kiếm kẻ đánh lên mình. Và không phải ai xa lạ, lại là con mồi cực kì đáng ghét kia khiêu khích nó.

- GAOOOO... Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh... – Rống lên một tiếng, hai mắt của nó đỏ ngầu rực sáng phản nộ. Đám mạnh đôi tay xuống lòng đường mượn lực, con quái điên cuồng xông tới chỗ Tân.

Tấn công xong, thu cái rìu về trong lòng bàn tay, hần lập tức quay đầu chạy thẳng. Đây là tất cả những điều hần có thể làm để giúp đỡ nhóm sinh viên rồi, giờ đây muốn sống, họ chỉ có thể tự dựa vào bản thân thôi.

- AAAA... Cứu... Cứu tôi...

- ẦM!!! – Lách mình lẩn sang một bên tránh đi mảng bê tông mà con “quái vật biến dị bọc phá” đáp tới, hần ngoái đầu liếc mắt tới chỗ tiếng người kêu

cứu.

Mắt đỏ ngầu hằn đầy tơ máu, hần phần nộ như muốn nổ tung khi thấy một cô gái sinh viên bị đàn quái thường chồm lên bắt giữ. Một vài người khác thì bị chặn kín đường đi, nếu không có gì xảy ra thì rất nhanh họ sẽ chịu chung số phận giống cô gái trẻ kia. Vô cùng khó chịu, hần muốn lao lên giúp đỡ. Nhưng vừa mới chững lại một giây thì bóng đen của con quái vật khổng lồ lại từ trên cao đáng xuống vị trí của hần.

- UỖNH!!!

Vội tung riu quần lấy vật cản kéo cơ thể mình tăng tốc đột ngột tránh đi, hần xoay người nhắm lấy một con hèm gần nhất chuẩn bị chạy vào. Nhưng vừa mới đứng lên, hần lập tức phải nằm dạt xuống dưới lòng đường.

- VÚTTTTT!!! – Gần như ngay khoảnh khắc Tân nằm xuống thì một cái xúp tu khổng lồ từ trong màn sương dày đặc quất ngang tới.

- LỚP.. BỐP... BỐP... – Cái xúp tu với lực đạo mạnh không gì cản nổi như lưỡi liềm gặt bay tất cả những gì cản trở nó, kể cả con “quái vật biến dị bộc phá” cũng không chịu được mà bị đánh văng ra xa.

Một cái xúp tu vừa quất xong, chưa đến một giây sau lại xuất hiện thêm một cái nữa quăng ngang. Những cái xúp tu này rất lớn, phải to ngang với cái thùng sơn hần đựng nước, có giác mút nên những con quái bị đánh trúng lập tức bị dính lại rồi từ từ thu về.

- GUU... ỤPPPPP... – Một giây sau, một tiếng kêu kì quái vang lên rồi một sinh vật to lớn đến đáng sợ từ từ xuất hiện.

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Tân từ từ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy lơ mờ trong màn sương là một sinh vật khổng lồ to nhất trong các con quái mà hần đã từng thấy. Nó phải cao đến hơn chục mét, thân thể hơi cong xuống giống như một cụ già, mang đôi chân bật nhảy của loài châu chấu, không có đôi tay, trên lưng thì búa ra tua tủa xúp tu. Điểm đặc biệt của con quái vật là cái miệng nằm dọc kéo dài từ ngực xuống dưới bụng, tua tủa răng nhọn đang điên cuồng nhai nuốt đám quái vật “Nắm đầu người” bắt được tạo ra âm thanh ron người.

Con quái này mang đến cho hần cảm giác vô cùng quen thuộc. Tập trung nhớ lại, rất nhanh hần biết được mình đã từng gặp nó ở đâu. Đây chính là “quái vật người bọ”, thứ đã từng bắt giữ hần lúc mất ý thức trong đêm chạy trốn đến chỗ của quân đội bất thành. Con này giống ý như vậy, chỉ khác là kích cỡ của nó lớn hơn gấp nhiều lần thôi. Hay đúng hơn, hần cảm thấy nó chính là con quái kia, nhưng đã đột biến trở nên khổng lồ thế này.

- Graooo... Gruuu... – Bị kẻ lạ mặt tấn công bất ngờ, đàn quái vật “Nắm đầu người” bị đánh cho tan tác. Biết rõ kẻ đó là ai, bọn chúng hoảng sợ gào rú rồi điên cuồng chạy trốn. Có vẻ như đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng bị con quái vật này săn giết.

- GUU... ỤPPPPP!!! – Đang tiến tới dùng xúp tu quăng tới bắt thêm con mồi cho vào cái miệng khổng lồ đi gần đến vị trí của Tân, con “quái vật người bọ” bỗng dừng lại, cúi gần xuống chỗ hần giống như đánh hơi rồi kêu lên.

- GRAOOO!!!! – Nín thở, hần chuẩn bị bộc phát chạy trốn. Nhưng ngay khi sắp hành động thì ở phía xa bị đánh bay đi, con quái vật “biến dị bộc phá” đã trở mình rống lên tức giận với kẻ thù.

- GUU... ỤPPPPP – Bỏ qua Tân, con “quái vật người bọ” ngẩng đầu lên rống lớn đáp lại. Rồi có lẽ cảm thấy như thế là chưa đủ, nó dùng hành động để thể hiện ý chí của mình bằng cách nhún chân nhảy tới rồi quật mạnh mớ xúp tu vào kẻ thù.

- VÚT... VÚT... VÚT... – Những chiếc xúp tu xé gió quất đi với một tốc độ cực nhanh tạo thành tàn ảnh đằng sau.

- BỐP... BỐP... BỐP... – Vốn chậm chạp từ trước, con “quái vật biến dị bộc phá” không tránh được việc bị trúng đòn.

- UỖNH... – Lực đánh mạnh khiến con “quái vật bộc phá” như một quả bóng da bị đá văng vào tòa nhà cạnh đường khiến tòa nhà sụp xuống.

So kích thước thì con “quái vật bộc phá” chỉ như là một đứa trẻ với con “quái vật người bọ”. Trúng đòn đau, con “quái vật biến dị” nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Biết mình không phải đối thủ kẻ mới tới, nó lập tức quay đầu chạy trốn. Còn con “quái vật người bọ” có lẽ vẫn chưa đủ no lên nhanh chóng đuổi theo thu hoạch đám quái vật “Nắm đầu người” bình thường tiếp.

- GUU... ỤPPPPP

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Từ chối

Khoảng năm phút trôi qua, khi con “quái vật người bọ” điên cuồng săn giết đàn quái vật “Nấm đầu người”, tận dụng khoảng trống, Tân dẫn nhóm sinh viên chui vào đại lý phụ tùng ô tô ẩn nấp. Sau vụ bị đàn quái vật ủa lên tấn công, những người may mắn sống sót còn lại tất cả năm người. Ba nam hai nữ, nam gồm có cậu sinh viên già dặn, đôi bạn thân, nữ chỉ còn lại hai người là Trâm và một cô sinh viên có vẻ ngoài gọi cảm khác. Trong tình cảnh gần như không còn lối thoát, số lượng người sống được như thế này là khá nhiều rồi.

Đỡ cậu sinh viên già dặn ngồi xuống, hần nhủ mày quan sát thương thế của tất cả mọi người một lượt. May mắn, không ai bị thương nặng cả. Bởi khi đàn quái vật “Nấm đầu người” ủa lên tấn công, chưa được bao lâu thì con “Quái vật người bọ” xuất hiện săn mồi đã tình cờ đã giải cứu cho nhóm sinh viên. Vết thương của họ phần lớn là các dấu răng nông, xước xước ngoài da khi ngã xuống và đập vào vật cản dưới đất, nhìn dữ tợn nhưng thực chất không đáng sợ. Vấn đề bây giờ, là phải làm sao để rửa sạch vết thương và cầm máu cho nhóm sinh viên, trong khi hần không có hộp cứu thương. Minh không có, chưa chắc người ta cũng vậy nên hần khẽ cất tiếng hỏi:

- Các cậu có hộp cứu thương chứ?

- Có... Aaa... Trong ba lô của bọn em có hộp cứu thương... – Nghe hần hỏi, cậu sinh viên già dặn mặc dù đang rất đau, nhưng vẫn gắng gượng đáp lời.

- Tốt! Vậy các cậu giúp đỡ nhau sơ cứu cầm máu, tôi ra ngoài kia quan sát xem bọn quái vật quái vật có quay lại không..

Khẽ gạt đầu, hần lấy cái đèn pin trong ba lô ra, bật sáng rồi để lên cao giúp nhóm sinh viên có thể nhìn được. Lúc trước, hần dẫn bọn họ lách qua mấy gian hàng đi vào một góc khá sâu nên trong chỗ này tối om, người bình thường gần như không nhìn thấy gì. Xong xuôi, cảm thấy có chút khát, hần móc một chai nước lớn ra, ngửa cổ tu ừng ực. Có nước vào, hần cảm thấy mệt mỏi tan bớt đi, tỉnh táo hơn hần.

Cúi xuống, thấy nhóm sinh viên nhìn chăm chăm vào chai nước của mình với ánh mắt thèm thuồng, không cần hỏi hần cũng biết họ đang muốn gì. Đưa chai nước trên tay cho cậu sinh viên già dặn, hần lấy thêm vài chai nước nữa chia đều cho mọi người. Rút kinh nghiệm từ những lần trước nên sáng nay, lúc chuẩn bị, hần đã cho vào trong ba lô khá nhiều nước và một ít thực phẩm. Sau đó, hần để cho nhóm sinh viên tự xử lý vết thương, còn mình thì nắm chặt cái riu lạng lẽ đi ra phía cửa đại lý.

Nhìn bóng lưng của hần khuất dần vào bóng tối, cậu sinh viên già dặn khẽ mấp máy môi như muốn nói cảm ơn, nhưng mệt quá không nói lên lời. Rồi không chịu nổi cơn khát cháy bỏng trong họng, cậu vội đưa chai nước lên miệng tu ừng ực. Trời lạnh, nên nước trong chai cũng rất lạnh, chảy vào cổ họng một cái là cậu sinh viên bất giác rùng mình. Ở xung quanh, đồng bạn của cậu cũng không chậm trễ chút nào mà ngấu nghiến uống nước như chưa bao giờ được uống. Khi đã thỏa mãn cơn khát, không ai nói câu gì, tất cả mờ ba lô, lấy hộp cứu thương ra rồi giúp đỡ lẫn nhau sơ cứu vết thương.

.....

Ra đến ngoài cửa, Tân nép vào một cái quầy hàng bên cạnh rồi nghiêng tai nghe ngóng. Một lát sau, chắc rằng ở gần đây không có sinh vật sống hoạt động, hần mới chậm rãi đưa đầu ra bên ngoài quan sát.

Liếc một vòng trước mặt, hần chỉ thấy trắng xóa một màu mà không thấy gì khác. Thời gian trôi qua, sương mờ có tan bớt đi, nhưng vẫn còn quá dày để tầm nhìn được xa như bình thường. Trên cao, bầu trời vẫn u ám, lất phất hạt mưa như trước và kiểu thời tiết xấu thế này rất có thể sẽ kéo dài cả ngày. Trong bán kính hơn chục mét đồ lại, căng mắt nhìn, nhưng hần không thấy bóng dáng một con quái vật “Nấm đầu người” nào như thể bọn chúng chưa từng xuất hiện vậy. Con “quái vật người bọ” cũng mất hút luôn, chắc nó mải săn mồi nên đã rời xa nơi đây. Tình hình như này là không còn gì tốt hơn, áp lực đè nặng như núi được buông lỏng, hần thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lặng yên quan sát thêm một lát nữa, khi chắc chắn là xung quanh đây đã an toàn hần mới quay trở lại chỗ nhóm sinh viên. Tới nơi, hần thấy tất cả đã sơ cứu xong rồi, và có lẽ là do kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần nên mọi người tựa lưng vào quầy hàng thiếp đi. Nghe thấy động tĩnh của hần, chỉ có cô sinh viên tên Trâm là bừng tỉnh mở mắt. Nhìn cô gái định mở miệng lên tiếng, hần vội ra dấu im lặng rồi vẫy tay cho cô bé đi theo mình.

Cả hai đi một đoạn đến gần ngoài cửa, khi đã cách nhóm sinh viên nghỉ ngơi một khoảng cách khá xa, hần dừng lại ngồi lên một cái quầy hàng đồ nằm ngang rồi cất tiếng:

- Em vẫn tốt chứ?

Trâm kiếm một chỗ ngồi đối diện với Tân, nghe hần hỏi cô liền nhanh chóng đáp lời:

- Em khỏe... Chỉ bị xây xước nhẹ không sao.... Còn anh thì thế nào?

Nghe Trâm hỏi lại với giọng quan tâm, hần khẽ mỉm cười trả lời:

- Anh không có việc gì... – Nói xong, hần hỏi luôn vấn đề mà bản thân đã thắc mắc từ đầu:

- Bọn em tất cả đều là sinh viên Trường Đại Học Công Nghiệp Nội Hà à?

- Vâng! – Trâm gật đầu đồng ý, cô định mở miệng hỏi vì có rất nhiều vấn đề tò mò về hấn. Nhưng cô chưa kịp cất tiếng thì hấn đã nói luôn.
 - Bọn em làm cách nào mà có thể sống sót đến bây giờ? – Nhíu mày, hấn đưa ra nghi vấn khó hiểu. Bời với cách hành động non nớt của nhóm sinh viên, hấn hơi khó tin là họ có thể sống được với thế giới đáng sợ đến lúc này.
 - Anh có biết là sau trận động đất, mọi người dần thức tỉnh năng lực không? – Nghe vấn đề của hấn, Trâm không trả lời mà hỏi lại luôn.
 - Anh biết! – Tân gật đầu đồng ý rồi đợi cô nói tiếp.
 - Mới đầu bọn em có đông người lắm, nhưng bị quái vật săn giết dần nên mới còn ít như vậy... Trong lúc trốn chết và tìm kiếm đồ ăn, em may mắn đã thức tỉnh khả năng có thể cảm nhận được trước nguy hiểm... – Kể ra nguyên nhân, nhớ tới bạn bè từng mất đi, giọng nói của Trâm có vẻ trầm buồn.
 - Mọi chuyện đã qua... Em đừng buồn, nghĩ nhiều nữa... – Khẽ vỗ vai Trâm, hấn nhẹ giọng an ủi. Biết được khả năng đặc biệt của cô, hấn càng cảm thấy tò mò hơn nên không nhịn được mà hỏi ngay:
 - Có được khả năng kì diệu như vậy, tại sao bọn em lại chọn hướng đi đến đây để rồi gặp quái vật chứ?
 - Là do tất cả bọn em thức giục cô ấy phải đi... – Trâm chưa kịp đáp lời thì có giọng nói khác chen vào, cả hai quay đầu ra thì thấy cậu sinh viên già dặn không biết tỉnh lại từ lúc nào đang đi lại gần đây và nói.
 - Tại sao? – Tân khó hiểu hỏi tiếp, trong lúc nói hấn ngồi dịch sang bên cạnh chừa ra một chỗ cho cậu sinh viên già dặn ngồi xuống.
 - Hết thức ăn anh ạ... Nước thì còn dễ kiếm, chứ thức ăn càng lúc càng khó... Chỗ nào có thực phẩm là y như rằng bọn quái vật trấn giữ ở đấy... – Ngồi xuống, không may động chạm vào vết thương, cậu sinh viên già dặn khẽ nhăn mặt nói.
 - Mà khả năng của Trâm cũng không đến mức thần kì như anh tưởng tượng đâu... Cô ấy chỉ cảm giác được nguy hiểm như một thứ trực giác chứ không biết chính xác... Trước khi đi đến đây, cô ấy đã cho bọn em biết là rất có thể sẽ mất mạng... Nhưng không còn cách nào khác, trốn một chỗ cũng chết, mà đi thì còn có cơ hội mong manh... – Khẽ thờ dài, cậu sinh viên già dặn kể lại quá trình tại sao bọn họ liều chết chạy tới đây.
 - Tôi hiểu rồi... Thế các cậu định đến đâu?
 - Khu an toàn anh ạ... Đó là nơi duy nhất giúp bọn em còn hi vọng để sống sót... – Thấy bạn mình có vẻ đau buồn khó nói, Trâm trả lời thay tiếp luôn.
 - Ừ... Ừ... Ừ... – Trâm vừa nói hết câu thì bụng cậu sinh viên già dặn bắt ngờ sôi lên.
 - Xin lỗi... Từ tối qua đến giờ bọn em chưa có gì vào bụng... – Gãi gãi đầu, cậu sinh viên già dặn ngượng ngùng giải thích.
 - Không sao... Cậu vào kia gọi mấy người bạn và mang cái đèn ra đây... Tôi có thứ này cho mọi người... – Vỗ vào vai cậu sinh viên vài cái, hấn khẽ mỉm cười an ủi và giục cậu ta gọi người.
- Một lát sau, nhóm sinh viên ngồi quây lại một vòng tròn cạnh Tân. Mỗi người trên tay lúc này đều có một miếng thịt gà, tất cả ngấu nghiến ăn như chưa bao giờ được ăn. Quả thật ai cũng đói lắm rồi, vớ được miếng ngon như thế này thì làm sao mà bình tĩnh được. Nhìn mọi người ăn, hấn như được chứng kiến hình ảnh của mình trước kia mà cảm thấy đồng cảm. Bất giác, hấn nhớ lại quãng thời gian sinh viên mà thần thờ cả người, không biết thằng bạn từng điểm danh hộ còn sống không nữa.
- Anh không ăn à? – Đang chìm trong hồi ức, bỗng Trâm lên tiếng hỏi đánh thức hấn.
 - Anh ăn rồi... Bọn em ăn hết đi... – Lắc lắc đầu, hấn trả lời.
 - Nãy bọn em kể về hoàn cảnh của mình rồi... Bây giờ anh có thể cho biết làm sao mà anh có thể sống sót một mình đến giờ không... – Có chút thức ăn vào bụng, sức lực hồi lại, Trâm tò mò hỏi hấn.
 - Đúng vậy... Làm sao anh lại mạnh vậy, diệt quái vật đáng sợ một cách dễ dàng... – Thấy bạn mình hỏi, cô sinh viên gọi cảm mắt cũng sáng lên chăm chú nhìn vào hấn.
 - Có gì đâu... May mắn thôi... Chuyện là như thế này... – Thấy hai người đẹp nhìn mình bằng ánh mắt hâm mộ, hấn xấu hổ gãi đầu gượng cười.
- Khi tất cả mọi người tập trung vào đây, hấn bắt đầu nói sơ lược qua kinh lịch mấy hôm nay của mình. Nghe hấn kể những nguy hiểm phải đối mặt, cách bản thân xoay sở cùng đồng bạn là con Lu vượt qua, nhóm sinh viên thỉnh thoảng lại trầm trồ lên khen ngợi. Ánh mắt mọi người cũng trở nên kính phục, so với hấn trải qua thì việc bọn họ có thể sống đến bây giờ mới là may mắn. Từ lúc Trâm thức tỉnh năng lực của mình, nhờ vào cô ấy mà mỗi nguy hiểm của bọn cũng thấp đi rất nhiều.
- Ăn hết chỗ thịt gà, vẫn còn rất đói, nhưng sức khỏe cũng hồi phục được khá khá vì trong chỗ thịt mới này rất nhiều năng lượng. Mọi người đang trò chuyện rôm rả với nhau, hấn cũng vừa mới biết được tên của cậu sinh viên già dặn là Hùng, cậu béo mập mập là Dũng và bạn thân Nam, cùng với cô sinh viên Hà gọi cảm thì Trâm lên tiếng cắt đứt cuộc trò chuyện:
- Anh Tân... Anh đi cùng bọn em đến khu an toàn chứ... Bọn em có thể đợi anh mang chị Huyền Linh và An Nhiên, cùng với con Lu tới. Nhưng anh phải

nhanh lên vì em cảm giác đi vào lúc này là tốt nhất...

Những người khác dù không nói gì, nhưng ánh mắt trông mong đã thay cho điều họ muốn nói.

- Để anh suy nghĩ một chút...

Cau mày, hẳn nghĩ tới tình huống của mình bây giờ và khả năng sẽ đến đích thành công. Nếu chỉ có hấn và con Lu thì hấn sẽ đồng ý ngay, nhưng giờ thêm Huyền Linh và An Nhiên thì chuyện lại khác, nhất là khi An Nhiên vẫn còn đang hôn mê không biết bị làm sao. Ngẫm nghĩ một lúc, phân tích lợi hại xong, hấn ngẩng đầu lên nhìn tất cả một lượt rồi khẽ trả lời:

- Xin lỗi... Bây giờ anh không thể đi cùng mọi người được... Mong mọi người hiểu cho...

Nghe câu trả lời của hấn, mấy người sinh viên cúi xuống không nói câu gì, nhưng ánh mắt buồn bã thất vọng thì không che giấu được.

- Không sao đâu anh... – Hùng gượng cười vỗ vai hấn. Sau đó, cậu ta quay ra nói với bạn mình.

- Mọi người quay lại chỗ cũ lấy ba lô rồi chuẩn bị lên đường thôi... Trâm nói lúc này đi thì phải đi ngay, chậm sinh biến lúc ấy thì chỉ có đường chết...

Nói xong, cậu ta cầm đèn pin đứng lên cùng với mấy người bạn quay lại chỗ nằm ban đầu. Thấy mọi người đi khuất, hấn cũng tìm lại cái hòm tôn đựng bình ắc-quy rồi mang ra cửa.

Đứng bên ngoài đường lớn, Tân và nhóm sinh viên chia tay. Trước khi khởi hành, Trâm nhìn hấn mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Chúc bọn họ lên đường may mắn bình an, hấn chăm chú nhìn vào bóng lưng mỗi người đến khi tầm nhìn bị màn sương che mất mới vác cái hòm tôn lên vai, tìm đường quay trở lại xóm trọ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nghiêm khắc huấn luyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

10h 30' sáng.

Sau một hồi cẩn thận di chuyển, cuối cùng Tân cũng đã về được đến xóm trọ an toàn. Đứng trước cổng ngõ vào trong sân, hấn thấy Huyền Linh và con Lu đã chờ mình không biết từ lúc nào. Chuyển cái hòm tôn qua thành tường bao để Huyền Linh đỡ xuống hộ, hấn ngoái đầu lại đằng sau nhìn ngắm một lúc. Khoảng một phút sau, chắc chắn xung quanh đây không có con gì bám theo mình, hấn mới bật tường leo vào sân.

Vừa đặt chân tiếp đất, ngay lập tức, con Lu lao tới chồm lên người hấn, vẫy đuôi tíu tít, mừng ron. Đến lúc này, nguy hiểm đã hoàn toàn qua đi, có thể buông lỏng tinh thần, hấn khẽ cười rồi vuốt ve đầu con Lu. Về đến nhà, có người chờ đợi mang cho hấn cảm giác thật ấm áp, bao mệt nhọc, đau đớn bỗng chốc như tan biến hấn đi. Cảm thấy có chút khát, hấn buông con Lu ra, mở ba lô lấy chai nước rồi ngửa cổ tu ừng ực.

Ôm cái hòm tôn đứng bên cạnh, Huyền Linh nhìn bộ dạng nhếch nhác, phờ phạc của hấn, cô lo lắng lên tiếng hỏi:

- Anh ổn chứ?

- Không có việc gì đâu em... Lúc nãy gặp chút chuyện thôi... – Khẽ cười, hấn lắc lắc đầu ra vẻ mình không có việc gì để cô bót lo.

- Chuyện gì? Quái vật “Nắm đầu người” tấn công anh à? – Nghe hấn trả lời, Huyền Linh cảm thấy không đơn giản như vậy nên quan tâm hỏi tiếp.

- Ủ! Không chỉ có quái vật “Nắm đầu người” mà còn thêm con quái đáng sợ khác... Đi vào phòng rồi từ từ anh kể cho... – Gật đầu, hấn tiếp cái hòm

tôn trong tay Huyền Linh rồi bước tới phòng trọ của mình.

- Mà An Nhiên có tiến triển gì không em? – Vừa đi, hấn vừa quay đầu nhìn sang bên cạnh hỏi thăm Huyền Linh về tình hình của An Nhiên.

- Con bé vẫn hôn mê, nhưng người đã bớt nóng hơn trước một chút... – Nhẹ nhàng đáp lời hấn, sức nhớ ra có việc quan trọng, cô vội nói tiếp luôn.

- À, mấy tiếng trước, đang yên lành, con Lu tự nhiên dáo dác, chạy đi chạy lại muốn ra ngoài... Nó có vẻ lo lắng lắm... Rồi chỉ một lát sau thì tiếng gào rú của quái vật và con người la hét vang lên, em cùng với con Lu vội chạy sang tòa nhà bảy tầng leo lên nóc nhìn tới nơi phát ra âm thanh... Nhưng sương mù dày quá, chả nhìn thấy gì cả... Lúc đấy anh có ở gần chỗ này không?

- Chuyện anh sắp kể chính là chuyện này đó... – Đặt cái hòm tôn xuống nền nhà, hấn ngồi lên nó rồi bắt đầu kể lại cho Huyền Linh biết khoảng thời gian lúc trước.

.....

Khoảng hơn hai chục phút trôi qua, Huyền Linh mới nghe xong Tân kể toàn bộ sự việc hấn vừa trải qua lúc này. Đoạn hấn nói mình cùng với nhóm sinh viên bị đàn quái vật “Nắm đầu người” bao vây, xuất hiện cả con quái biến dị đáng sợ, cô nắm chặt tay, cả người căng thẳng cứng lại. Tưởng tượng đến cảnh, chẳng may con “Quái vật người bộ” không xuất hiện, hấn bị cuốn lấy không thoát ra được, cô cảm thấy lo lắng muốn rụng tim. Còn tốt là hấn đã trở lại, mọi chuyện vẫn ổn, cô thở nhẹ một hơi, áp lực nặng trĩu cũng được buông lỏng.

Đang vỗ ngực cho nhịp tim của mình bình ổn trở lại, hấn đột nhiên lên tiếng hỏi cô:

- Em thấy quyết định của anh từ chối nhóm sinh viên có đúng không?

Câu này ngẫm nghĩ một lát rồi cô nhìn vào mắt hấn đáp:

- Em không biết nữa... Nhưng em tin tưởng anh dù mọi chuyện có ra sao đi chăng nữa...

Nghe câu trả lời của Huyền Linh, hấn cảm thấy những khúc mắc trong lòng được tan biến. Dù sao, vừa này hấn cũng bỏ qua một cơ hội tốt để đưa hai mẹ con Huyền Linh đến “Khu an toàn”. Khả năng của Trâm hấn đã được chứng kiến rồi, quãng đường có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng khả năng thành công sẽ rất lớn.

- Nước... Nước... – Cả hai đang trò chuyện say sưa, bỗng An Nhiên vẫn luôn hôn mê đột nhiên cất tiếng nói.

Nghe tiếng con, Huyền Linh vội quay lại. Một tay cầm cốc nước, một tay cô nâng đầu con bé lên rồi gấp gấp gọi:

- An Nhiên... Tỉnh... Tỉnh con ơi... Nước đây – Cô gọi mãi vài câu mà con bé hai mắt vẫn nhắm nghiền, môi thỉnh thoảng lại mấp máy trong vô thức.

- Em giúp con bé uống nước đi... Chắc nó phải một thời gian nữa mới tỉnh lại được... – Đứng sát bên giường, hấn vừa đặt tay lên trán An Nhiên cảm nhận nhiệt độ vừa nói.

- Vâng!!! – Khẽ gạt đầu, Huyền Linh nhẹ nhàng mím môi con rồi cho con bé uống nước.

Nhìn Huyền Linh chăm sóc An Nhiên vô cùng cẩn thận và không cần đến sự giúp đỡ của mình, hấn mở cái hòm tôn lấy mấy cái bình ắc-quy ra. Ở gần đấy, con Lu thấy hấn mở hòm tưởng có gì ăn ngon nên háo hức ngó vào xem. Nhưng thấy chỉ toàn mấy khối hình vuông không ăn được, nó chán nản chạy đến ổ của mình ở góc nhà, rồi cuộn tròn lại nằm ngủ.

Hấn học khoa cơ khí, nhưng trước kia cũng được nhà trường cũng dạy cả kiến thức về điện. Cho nên, để khai thác đồng bộ bình ắc-quy này một cách dễ dàng và hiệu quả nhất hấn biết mình phải làm cái gì bây giờ. Đó là, đấu nối song song các bình ắc-quy thành một hệ. Mà cách để thực hiện việc này có đến bốn phương án.

Ngẫm nghĩ một lúc, hấn chọn lấy một phương án tối ưu trong đầu rồi bắt tay vào làm. Lấy cái kìm trong túi dụng cụ, hấn đi cắt hết dây điện có trong phòng. Xếp các bình ắc-quy thành một hàng thẳng, song song với nhau, hấn đấu từng đoạn dây điện vào hai cực của các bình. Sau đó, hấn gom chung đầu các đoạn dây điện vừa đấu vào hai điểm riêng biệt, cực dương với cực dương, cực âm với cực âm. Cuối cùng, hấn dùng thêm hai đoạn dây tương đối dài khác đấu vào điểm kết nối chung, hai đoạn dây cuối này có nhiệm vụ là đấu thẳng vào tủ lạnh để cung cấp dòng điện.

Kiểm tra lại toàn bộ hệ thống một lượt, chắc chắn là không có vấn đề gì, hấn nhanh chóng sang phòng hai vợ chồng trẻ bê cái tủ lạnh mini mang về. Bây giờ, muốn sử dụng cái tủ lạnh này, hấn còn phải thực hiện một bước nữa. Lấy tô vít, hấn vặn ốc chỗ nguồn, tháo bảng mạch biến áp vứt đi. Sau đó, hấn bê cái tủ lạnh lại gắn hệ thống bình ắc-quy, thực hiện công đoạn cuối là đấu nốt hai dây nguồn vào tủ.

- Ro... Ro... Ro..

Hấn vừa đấu xong, lập tức tủ lạnh hoạt động phát ra tiếng kêu. Không nén được vui mừng, hấn vội mở cửa tủ kiểm tra thì đèn bên trong lập tức sáng lên, chiếc tủ lạnh hoạt động bình thường như lúc vẫn dùng điện lưới vậy. Ở gần đấy, Huyền Linh thấy thế liền cất tiếng trầm trồ khen ngợi. Sau khi cho An Nhiên uống nước xong thì con bé lại nằm yên nhắm mắt, không còn việc gì khác cô liền chăm chú nhìn hấn loay hoay.

- Ừc... Ừc... Ừc...

Tân đang tháo nốt bóng đèn trong tủ lạnh vất đi để tiết kiệm điện được cao nhất thì phía sau hắn đột nhiên vang lên tiếng bụng của Huyền Linh sôi lên. Ngoái đầu nhìn lại, thấy cô ấy cúi đầu xấu hổ, hắn giờ đồng hồ lên xem vậy mà đã hơn 1h trưa. Ngay lập tức, hắn cảm thấy bụng mình cũng quặn lên rồi con đói dữ dội bùng phát. Không chậm trễ thêm nữa, hắn nhanh chóng xếp thịt gà vào tủ rồi đi nấu bữa trưa.

Thấy hắn đi nấu cơm, Huyền Linh liền tiến tới phụ giúp. Con Lu ngủ thấy mùi đồ ăn liền tỉnh dậy sấn vào ngay để hóng hớt. Trong căn phòng nhỏ, hình ảnh đôi nam nữ trẻ trò chuyện với nhau cùng với con chó ngồi sát bên cạnh nhìn âm áp như một gia đình.

.....
1h 15 phút, chiều.

Trời hừng sáng hơn trước một chút, sương mờ đã tan đi gần hết, mưa ngừng hẳn và không khí thì âm áp hơn rất nhiều. Trong không gian, tiếng chim chóc hót líu lo khắp mọi nơi. Trên những đồng cỏ nất lớn, bụi cỏ rậm bắt đầu nở hoa sắc tím. Khung cảnh tạo ra trong mắt yên bình như một bức tranh thiên nhiên tươi đẹp vậy.

Đứng sau cổng dây trụ, Tân nheo mắt quan sát kỹ một vòng trước cổng. Khi chắc chắn rằng, xung quanh đây không có thêm cái gì khả nghi khác hắn mới quay lại khoảng sân rộng ngay cạnh cổng. Khoảng hơn chục phút trước, hắn thức dậy từ giấc ngủ trưa kéo dài hơn một tiếng, bởi ăn xong là cảm giác mệt mỏi liền ập tới nên không thể không nghỉ ngơi. Sau khi rửa mặt, vệ sinh cá nhân xong, tỉnh táo trở lại, hắn ngay lập tức nghĩ tới một vấn đề cực kì quan trọng. Đó là, khả năng chiến đấu, đối mặt với nguy hiểm của Huyền Linh rất kém. Sắp tới, khi di chuyển đến “Khu an toàn” mà cô ấy vẫn vậy thì phần trăm rất lớn là không đến được đích.

Cái tủ lạnh đã giải quyết xong, với lượng điện từ hệ thống mười bình ắc-quy thì có thể chạy được vài ngày liên tiếp. Không phải lo nghĩ vấn đề tìm thực phẩm và bảo quản tươi, hắn có thời gian dư giả để làm việc khác. Thế là, hắn nghĩ đến ngay việc rèn luyện cho Huyền Linh.

Nói cho cô ấy biết ý nghĩ của mình, Huyền Linh rất nhanh thì đồng ý với hắn. Tình hình của An Nhiên bây giờ không cần lúc nào cũng phải có người bên cạnh, cho nên hắn muốn tiến hành kế hoạch ngay với Huyền Linh vào lúc này. Trước tiên, hắn trèo lên nóc tòa nhà bảy tầng dùng ống nhòm quan sát trước một vòng. Biết được xung quanh đây vẫn an toàn, hắn xuống dưới cổng xem kỹ thêm một lần nữa. Bây giờ, khi đã hoàn toàn yên tâm, hắn bắt đầu thực hiện việc rèn luyện.

Vấn đề trước mắt của Huyền Linh là hai vấn đề chính. Một là nỗi sợ hãi khi đối mặt với quái vật “Nấm đầu người”, hai là kỹ năng chiến đấu và sử dụng sức mạnh của bản thân cực kém. Ngẫm nghĩ cẩn thận trong đầu, hắn cảm thấy việc khắc phục tâm lý sợ hãi chưa cấp thiết bằng kỹ năng chiến đấu. Cho nên, hắn sẽ huấn luyện khả năng chiến đấu cho cô trước tiên.

- Anh nói trước... Khi huấn luyện anh sẽ rất nghiêm túc đó... Em chú ý làm cho tốt... Bây giờ em cầm đoạn gãy ngắn này thay cho thanh mã tấu và coi anh giống như con quái vật “Nấm đầu người” rồi dùng hết sức tấn công... – Đưa cho Huyền Linh một đoạn cành cây thẳng, dài khoảng hơn ba chục phân, hắn đồng đặc nói cô biết phải làm gì.

- Có được không anh... Nhờ... – Nhìn cây gãy trong tay rồi lại liếc mắt tới hắn, Huyền Linh ngập ngừng hỏi, chắc cô lo lắng sẽ làm hắn bị thương.

- Em không phải lo việc đấy... Cứ tấn công dứt khoát vào... Chọn những vị trí mà em cảm thấy hiểm nhất... – Không đợi Huyền Linh nói hết câu, hắn lên tiếng ngắt lời rồi thúc giục.

- Được rồi! Giờ em tấn công luôn đi... Nhớ là phải dùng hết sức...

- Vâng!!! – Khẽ gạt đầu, Huyền Linh gác những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, cô chăm chú quan sát tìm mục tiêu để tấn công.

Mấy giây sau, làm ra quyết định, cô hít sâu một hơi, nắm chặt cái gãy bằng hai tay, lao lên rồi dùng hết sức đập thẳng, mục tiêu là đầu hắn.

- Vút!!! - Hơi lách mình sang một bên, Tân dễ dàng tránh thoát đoàn tấn công trực diện đó.

- Uych!!! – Trượt mục tiêu, vì dùng hết sức ra đòn, Huyền Linh không khống chế được cơ thể mà ngã đã ngã vật xuống đất.

- Đứng dậy!!! – Cau mày, hắn quát to lên một tiếng. Chờ Huyền Linh đứng lên, hắn nhìn vào mắt cô lạnh lùng nói:

- Không kiểm soát được cơ thể, hạ bàn quá yếu... Trước mắt cô đứng tấn một tiếng đồng hồ đã...

- Vâng... Nhưng... Nhưng em không biết đứng tấn... – Thấy hắn như biến thành một người khác, không có một chút gì là dịu dàng, Huyền Linh có chút ủy khuất nói với giọng như muốn khóc.

- Nhìn tôi làm mẫu đây... Nói năng dứt khoát vào... Cô chưa ăn cơm à... – Hai chân rộng bằng vai, Tân trùng gối xuống vào thế tấn, đồng thời hai tay hắn nắm thành nắm đấm đưa thẳng lên trước. Quay ra, hắn gắt lên với Huyền Linh. Vào trạng thái huấn luyện, hắn như biến thành bố mình, người từng hết sức nghiêm khắc với hai anh em.

Bậm môi, mắt rơm rớm, Huyền Linh không dám nói câu gì mà bất chước tư thế đứng của hắn. Cô biết, hắn chỉ muốn tốt cho mình nên mặc dù ủy khuất, nhưng trong lòng không có ý trách hắn. Chỉ là, cô vừa nghĩ như vậy xong thì hành động tiếp theo của hắn làm nước mắt của cô không giữ được nữa.

- Vút... Bốp... – Nhìn đôi chân mềm yếu như sợi bún đứng sai tư thế, Tân cầm cái gãy quát cho một nhát khá mạnh vào bắp chân rồi quát:

- Cô đang đứng tấn hay tập múa thế hả... Đứng kiểu gì mà chân cong queo được, tài thật... – Thấy cô cắn răng chảy nước mắt, hấn khề thở dài rồi lại tiếp tục nói với giọng nghiêm khắc:

- Khóc cái gì mà khóc.. Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả...

- Bóp!!! Hai tay thẳng lên không được hạ thấp xuống...

- ...

Nằm ở dưới mái hiên, con Lu nhìn hai người nhảy nhót như xiếc khi mà cảm thấy nhàm chán. Nó há mồm ngáp một cái rõ to, rồi không thể chịu được nữa mà cuộn tròn người lại, chìm vào trong giấc ngủ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Giấc mơ của An Nhiên

7 giờ 30 phút, Sáng.

Trước khoảng sân ngay cạnh phòng trọ, Huyền Linh đang đứng tấn trong khi Tần thì đánh một bài quyền trong môn “Võ núi Tây Bắc”. Ở dưới mái hiên, con Lu vẫn như thường lệ nằm ngái ngủ ở chỗ quen thuộc của mình. Hôm nay thời tiết vẫn xấu như mọi khi, trời âm u tối, sương mù dày đặc khắp nơi, còn không khí thì vừa khô, vừa lạnh.

Đã ba ngày trôi qua kể từ buổi Tần mang được bình ác-quy về, An Nhiên vẫn chưa tỉnh nên trong lúc chờ đợi, hấn tiếp tục kế hoạch huấn luyện cho Huyền Linh. Từ sáng sớm cho đến chiều muộn, hấn chia ra nhiều bài tập vào những khoảng thời gian khác nhau. Lúc năm giờ, cả hai thức dậy, hấn sang tòa nhà bảy tầng quan sát, còn Huyền Linh thì chạy bộ vòng quanh sân. Sáu giờ, hấn làm một chút đồ ăn sáng, rồi cả hai nghỉ ngơi một lát. Đến bảy giờ, vào thời gian huấn luyện chính thức, trước tiên hấn đề Huyền Linh đứng tấn một tiếng. Rồi sau đó, hấn huấn luyện kỹ xảo chiến đấu cho cô bằng cách tập đánh những đòn thế cơ bản, hết nửa buổi sáng. Giữa trưa, cả hai ăn uống và nghỉ ngơi trong khoảng một tiếng rưỡi, khi thức dậy, hấn lại tiếp tục việc huấn luyện cho cô. Lần này là khả năng thực chiến và phản xạ, Huyền Linh sẽ coi hấn là quái vật “Nắm đầu người” và tung ra những đòn đánh được học lúc sáng. Trong lúc đỡ đòn, hấn thỉnh thoảng sẽ phản công lại bất ngờ để rèn luyện phản xạ cho cô, cả hai cứ tập như vậy đến cuối ngày.

Dưới áp lực nghiêm khắc của hấn và khả năng bắt chước thiên bẩm, Huyền Linh học rất nhanh những chiêu thức cơ bản và vận dụng nó được nhuần nhuyễn. Kết hợp với bộ khí “Sùng thiên”, cô bây giờ đã hoàn toàn làm chủ được sức mạnh trong cơ thể mình. Mặc dù chưa thể so với hấn, nhưng đối với mấy hôm trước thì nay Huyền Linh gần như thay đổi khác một trời một vực. Thân thể nhỏ hấn một vòng, không phải gầy đi mà thon gọn và các bó cơ săn chắc hơn. Để dễ vận động, cô đổi kiểu tóc từ xõa ngang vai thành đuôi gà. Việc này làm cho sự nữ tính dịu dàng của cô biến mất, nhưng thay vào đó là vẻ đẹp anh khí, mạnh mẽ lên ngôi. Đặc biệt, phải kể đến ánh mắt của cô, không còn toát ra vẻ yếu đuối, cam chịu nữa mà lúc nào cũng bùng lên ánh sáng hi vọng, tự tin vào bản thân.

Huyền Linh đang ngày một tốt lên, nhưng thời gian trôi qua mà An Nhiên mãi chưa tỉnh nên vấn đề mới lại phát sinh. Đó là, lương thực đang dần cạn kiệt, chỗ thịt gà hấn săn được lúc trước đã sắp hết. Nghiêm trọng hơn, là gạo cũng chỉ còn một ít, chắc đủ khoảng một hai bữa nữa. Hết cái ăn, không còn cách nào khác, hấn sẽ phải ra ngoài để tìm kiếm. Lần trước, lúc đi lấy bình ác-quy hấn đi chuyển một mình và không có con Lu nên suýt chút nữa thì mất mạng. Nên lần này, đi tìm kiếm lương thực, nguy hiểm hơn, hấn không thể không mang theo con Lu bên cạnh. Như vậy, trong phòng trọ chỉ còn lại hai mẹ con Huyền Linh. Mặc dù khu này có vẻ an toàn, nhưng từ lúc biến đổi xảy ra, cái gì cũng có thể phát sinh. Hấn mới chỉ huấn luyện sơ qua kỹ năng chiến đấu cho Huyền Linh, chưa trải qua thực chiến, khắc phục vấn đề tâm lý, đối mặt với nguy hiểm bất ngờ sẽ là một vấn đề lớn đối với cô.

.....

Đánh xong bài quyền, thu công lại, Tân giờ đồng hồ lên nhìn thì thấy mới gần tám giờ sáng, còn một khoảng thời gian nữa mới đến lúc để Huyền Linh chuyển sang khâu tập luyện tiếp theo. Ngẩng đầu, hần liếc mắt nhìn Huyền Linh nghiêm túc đứng tấn rồi thở dài một hơi. Việc lương thực sắp hết, hần chưa cho cô biết, bởi nói ra cũng không giải quyết được việc gì. Cau mày, hần suy tư cố gắng nghĩ ra một biện pháp để giải quyết tình hình rối rắm lúc này.

Đang động não, bỗng từ phía sau hần đột ngột có tiếng người nói cất lên:

- Chú Tân! Mẹ con đang làm gì thế?

Giật mình, hần thoát khỏi suy nghĩ vội quay đầu lại nhìn. Khi biết rõ người vừa cất tiếng nói là cô bé An Nhiên, hần kinh ngạc đến há hốc mồm. Bởi chất giọng của con bé khác quá, nó vẫn còn non nớt, nhưng không có vẻ ngây thơ như trước mà vương vấn một chút gì đó quyến rũ lạ lùng. Mà không riêng gì giọng nói, cơ thể của con bé cũng biến đổi giống như lột xác biến thành người khác vậy. Lúc trước, mẹ con bé đắp chăn che đi, hần không biết được ra sao, giờ nhìn thấy mới cảm giác kinh hãi sững sờ cả người.

Trong lúc hôn mê, hần không biết những gì biến đổi đã xảy ra bên trong con bé. Nhưng bây giờ, hần cảm giác là con bé đã lớn hơn trước một vòng, từ một bé con tầm năm, sáu tuổi biến thành giống như đứa trẻ chín đến mười tuổi. Tóc con bé đã đổi toàn bộ từ đen thành màu đỏ rực, cơ thể thì thanh mảnh hơn và bắt đầu có dáng của một thiếu nữ. Kế thừa gen của mẹ, khuôn mặt bụ bẫm của con bé giờ nhìn có vẻ thanh tú và rất xinh đẹp. Đặc biệt nhất phải kể đến, là con người trong đôi mắt của con bé, không còn là màu đen như trước, mà chuyển thành màu đỏ nhìn cực kì yêu dị.

Con bé đứng vịn tay ở cửa phòng trọ, tò mò nhìn hai người. Vương trong không khí, hần thoang thoang ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, thơm dịu giống như của “Cây quỳ” phát ra, nhưng lại không mang cảm giác mê hoặc. Xem ra, tất cả những biến đổi của con bé là do cái cây đáng sợ này gây ra. May mắn, là con bé không biến thành quái vật như trong tưởng tượng của hần.

- An Nhiên... Con tỉnh rồi!!! – Nghe thấy tiếng nói, Huyền Linh ngoài đầu nhìn lại thì thấy con mình đứng ngoài cửa. Hết sức vui mừng, cô reo lên, vội chạy tới ôm chầm lấy con gái bế lên rồi hôn chút chút vào má con bé.

- A..a.. Mẹ bỏ con xuống... Nước miếng văng tứ tung đầy mặt con rồi... – Cảm giác hành động của mẹ mình hơi quá đà, An Nhiên khó chịu vùng vẫy.

Nằm gần đó, con Lu thấy An Nhiên tỉnh lại, chắc nó cũng quý cô bé nên vẫy đuôi tíu tít, lập tức chạy lại gần, rồi chồm lên liếm láp bấp chân cô bé. Trong khi đó, động tĩnh của Huyền Linh và An Nhiên đã đánh thức hần khỏi cảm giác sững sờ. Quăng những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, hần mỉm cười nhanh chóng lại gần hai mẹ con. Đợi cho Huyền Linh âu yếm con xong, hần đặt tay lên trán An Nhiên kiểm tra rồi khẽ hỏi:

- Cháu cảm thấy khỏe chứ?

- Con khỏe lắm! – Vẫn được mẹ bế, An Nhiên gật đầu đáp lời. Nói xong con bé đưa ngón trỏ lên miệng mút, đảo mắt nhìn khắp nơi rồi cất tiếng hỏi hần:

- Chỗ này là ở đâu thế chú Tân?

- Đây là xóm trọ của chú... Con còn nhớ những gì xảy ra lúc trước không? – Hần đáp lời An Nhiên rồi hỏi thử xem con bé có biết việc gì đã xảy ra với chính bản thân mình không.

- Con chỉ nhớ là đang ở một chỗ đầy cây cỏ cùng với chú và mẹ thì tự nhiên buồn ngủ... Sau đó, con ngủ mơ một giấc mơ dài, thật dài đến mãi giờ mới tỉnh... – Nhíu mày, An Nhiên cố gắng hồi tưởng lại rồi trả lời hần.

- Mà con ngủ lâu thế cơ... – Không biết được thực tại ra sao, con bé hỏi luôn hần về khoảng thời gian bị mất ý thức.

- Mấy ngày rồi đấy... Con ngủ mãi không tỉnh làm mẹ lo phát khiếp đi được... Chụt... – Huyền Linh đáp lời luôn, tiện đó cô hôn trộm luôn một cái vào má lúc An Nhiên không phòng bị.

- Thế con ngủ mơ thấy cái gì mà mẹ gọi mãi không được... – Bé An Nhiên vào phòng rồi ngồi xuống giường, Huyền Linh vừa vuốt tóc con vừa tò mò hỏi.

Ngồi trên cái ghế nhựa cao đối diện, Tân dù không nói gì, nhưng ánh mắt cũng tỏ ra hết sức hiếu kì về giấc mơ của con bé. Bên cạnh hần, con Lu nằm vẫy đuôi đang chăm chú nhìn An Nhiên cũng khẽ sửa một tiếng, chẳng biết nó có hiểu bọn họ nói gì không mà hóng hớt như vậy nữa.

- Mẹ muốn nghe con kể thật hử? – An Nhiên nhìn mẹ mỉm cười hỏi lại, nụ cười của bây giờ mang một cái gì đó yêu dị, mê hoặc khiến Tân nhìn thấy mà thất thần cả người.

- Ừ.. Kể mẹ nghe đi... Mẹ tò mò lắm... – Huyền Linh là mẹ của con bé nên đương nhiên sẽ không bị nụ cười ảnh hưởng. Nghe con hỏi, cô háo hức thúc giục.

- Vậy được... Con mơ là hai mẹ con mình quay lại nhà cũ... Rồi cả hai bận tíu tít sắm sửa dọn nhà... Rồi sau đó bao nhiêu người đến chơi này, họ mang nhiều quà lắm, còn mang cả một bộ váy rất đẹp tặng cho mẹ nữa... Mẹ mặc cái váy vào mẹ trở nên cực kì xinh đẹp đi ra trò truyện với mọi người ai cũng phải trầm trồ lên khen ngợi...

- Hi hi... Váy gì đấy con... Đẹp thế cơ à... – Nghe con kể, Huyền Linh mừng rỡ ra vẻ cảnh tượng mà cảm thấy thích thú không nhịn được ngắt lời.
- Váy đẹp lắm... Mẹ nhìn xinh lung linh luôn... Cái váy liền áo trắng tinh, đuôi váy dài thật dài làm con phải đi sau nâng váy cho mẹ đấy... – Nhớ lại hồi ức đẹp trong giấc mơ, An Nhiên vừa kể vừa mỉm cười hạnh phúc. Rồi đang nói, cô bé đột nhiên quay ra nhìn hấn và con Lu khiến cả hai khó hiểu nhìn nhau.
- Trong giấc mơ, con thấy chú Tân với con Lu cũng xuất hiện nữa cơ...
- Thế hử! Thế chú Tân với con Lu làm gì trong giấc mơ của con? – Bị cuốn hút vào câu chuyện, Huyền Linh hỏi con luôn mà không cần nghĩ.
- Mẹ từ từ để con kể đã nào... – Cảm giác bị chen ngang khó chịu, An Nhiên gắt giọng lên với mẹ.
- Ừ.. ừ... Mẹ xin lỗi... Con kể tiếp đi... – Vội mỉm cười xin lỗi, Huyền Linh im lặng lắng tai nghe con mình nói tiếp.
- Mẹ mặc cái váy đẹp ra bên ngoài được một lúc thì có xe ô tô đến trước cửa nhà mình đón... Con đỡ váy cho mẹ đi đến trước xe ô tô thì thấy ông ngoại và bà ngoại bước từ trong ra... Trong mơ, con không nhìn rõ, nhưng con cảm giác được ông, bà hiền và quý con lắm như mẹ nói đấy... Ông, bà bảo bận lắm không đến thăm hai mẹ con mình được, nhưng hôm nay là ngày quan trọng của mẹ nên phải tới...

Nghe giọng nói ngây thơ của con về ông bà, Huyền Linh bất giác nhói lên trong lòng. Nghĩ tới việc mình không dám về quê kể cho bố, mẹ biết chuyện, giấu cả con mình, giờ lại không biết họ còn sống không nữa mà nước mắt của cô chực trào ra. Vội quay mặt đi không cho con mình biết, cô cố gắng kiềm chế nước mắt. May mắn, là tất cả mọi người đang tập trung câu chuyện của An Nhiên nên không ai để ý xem cô.

Trong khi đó, An Nhiên vẫn say sưa kể lại mà không biết được cảm xúc của mẹ mình.

- Con với mẹ lên xe ô tô cùng với ông bà này... Cả nhà mình đi đến nhà thờ lớn trong thành phố... Phía sau có nhiều người đi theo lắm..

Thấy con mình kể đến việc đi tới nhà thờ, Huyền Linh dần cảm thấy là lạ. Sự tò mò ngăn cho cảm xúc tiêu cực của cô phát tán. Quay đầu lại, cô chăm chú nhìn con mình rồi lắng nghe.

- Đến nhà thờ rồi, mẹ bước xuống xe đi dần đến lễ đường, ở bên cạnh đỡ tay mẹ là ông ngoại, còn con thì phải đi sau nâng váy... Rồi mọi người hai bên tung hoa này, toàn cánh hoa hồng đẹp lắm... Đến trước lễ đường, ngẩng đầu lên nhìn con mới biết là có người đứng đợi hai mẹ con mình ở đó...

- Mẹ biết là ai không? – An Nhiên cười tí mắt hỏi.

Ấn ấn cảm giác được cái gì, Huyền Linh đỏ mặt lắc đầu không đáp lời.

- Là chú Tân ấy... Chú ấy mặc vest, thật ca-vạt đẹp trai lắm mỉm cười đợi mẹ... Đứng cạnh chú còn có con Lu luôn, nó thật nơ con bướm trước cổ nhìn ngộ lắm.. Rồi cả hai trao nhẫn cho nhau này... Cuối cùng trước sự hò hét của mọi người, cả hai hôn nhau đắm đuối luôn, như trong phim ấy... Rồi chú Tân và con Lu về ở cùng với hai mẹ con mình, con phải gọi chú ấy là bố nữa cơ... Thế nào, mẹ thấy giấc mơ của con đẹp không?...

Nói đến đoạn hay, An Nhiên quay ra hỏi mẹ rồi liếc nhìn chú Tân chờ hai người tán thưởng để lấy hứng kể tiếp. Nhưng vừa nhìn, cô bé liền giật mình tưởng hai người bị ôm vì mặt họ đỏ rực như gấc. Cả hai cúi gằm đầu xuống ngực, không dám ngẩng lên nhìn nhau, cũng không dám nói câu gì, chỉ có con Lu là dỏng tai khê sủa lên như cảm thấy hứng thú thật lớn.

- Mẹ với chú không bị ôm chứ? – Đặt tay lên trán mẹ, An Nhiên lo lắng hỏi thăm.

-

-

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: An Nhiên thức tỉnh năng lực

6 giờ 30 phút, Sáng.

Hôm nay thời tiết đã tốt hơn so với mọi khi, trên cao, trời vẫn còn âm u dày đặc mây đen, nhưng sương mù không có và cơn mưa lất phất cũng tạnh hẳn. Nhiệt độ thì ngày một hạ thấp, tuy không bằng thời điểm giữa mùa đông, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Sau cơn mưa, trong không khí tràn ngập hơi nước, khiến cho cái lạnh càng trở nên buốt giá và khó chịu hơn nhiều.

Đứng trước cổng xóm trọ, Tân với tay qua song sắt khóa cổng. Khóa xong, hắn quay người, rút cuốn sổ nhỏ trong túi áo khoác ra rồi chăm chú nhìn. Nội dung bên trong là những đường nét, hình vẽ nguệch ngoạc, đại khái của một tấm bản đồ. Để hoàn thành được cái này, hắn đã phải dành cả buổi chiều hôm qua quan sát rồi tự vẽ lên. Tìm lấy một địa điểm đánh dấu tọa độ gần nhất trong bản đồ, hắn giờ đồng hồ lên, dựa vào la bàn rồi xác định một phương hướng chuẩn xác. Những ký hiệu được đánh dấu này là các cửa hàng tạp hóa, siêu thị mini VinMart, quán ăn, nhà hàng còn lạnh lặn... Mục tiêu tìm kiếm thực phẩm mà hắn cảm thấy khả năng lớn sẽ có đồ ăn.

Khi đã chắc chắn hướng đi, hắn gật đầu với Huyền Linh và An Nhiên rồi rút cái riu ra lặng lẽ cất bước. Bám sát ngay phía sau hắn là hai mẹ con An Nhiên, còn con Lu thì đi cuối cùng bọc hậu. Bắt đầu di chuyển, tất cả mọi người đều im lặng cảnh giác nhìn ngó xung quanh, không ai nói với ai câu gì.

.....

Hôm qua, khi An Nhiên tỉnh lại khỏi cơn hôn mê dài, Tân đã làm một bữa ăn thịnh soạn để chúc mừng. Bữa cơm đã tiêu tốn rất nhiều thịt gà và gạo, giúp mọi người được ăn no nê, kể cả con Lu. Nhưng như vậy, số lương thực dự trữ liền vơi đi nhanh chóng, hắn ước lượng chỉ đủ khoảng ba bữa nữa là hết sạch. Không còn cách nào khác, hắn cho Huyền Linh nghỉ huấn luyện nửa buổi chiều và nói cho cô biết tình hình thực tế. Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, cả hai thống nhất kế hoạch, là ngày mai sẽ ra bên ngoài tìm kiếm thực phẩm. Sẵn tiện, hắn sẽ rèn luyện khả năng thực chiến và khắc phục vấn đề tâm lý cho Huyền Linh bằng cách để cô đối mặt với quái vật thực sự.

Thế là, ăn uống và nghỉ ngơi hết một khoảng thời gian buổi trưa xong, hắn lập tức đi sang nóc tòa nhà bảy tầng quan sát, tìm kiếm mục tiêu. Trong khi đó, ở phòng trọ, Huyền Linh cùng với An Nhiên chế biến thịt gà làm ruốc, và nấu cơm nắm để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. Trong khi tất cả mọi người đều bận rộn, chỉ có con Lu là rảnh rỗi. Nó không đi theo hắn như thường lệ mà ngồi hóng ở bếp, thỉnh thoảng lại được An Nhiên cho một miếng thịt nhỏ, rồi lấy đó làm niềm vui.

Dùng ống nhòm chăm chú quan sát, rất nhanh hắn phát hiện được xung quanh xóm trọ có khá nhiều nơi là nhà hàng, quán ăn, cửa hàng, đại lý... còn lạnh lặn, khả năng lớn sẽ có thực phẩm. Chụp ảnh lại, hắn định đánh dấu vào la bàn trên đồng hồ, nhưng địa điểm nhiều quá rất khó để nhớ nếu chỉ dựa vào la bàn. Động não, hắn nghĩ ra phương án là vẽ lại thành bản đồ vào quyển sổ nhỏ vẫn luôn mang theo. Không có kinh nghiệm về việc này nên hắn chỉ vẽ những đường nét đơn giản sơ sài rồi ghi tên địa điểm, đánh dấu tọa độ và phương hướng.

Tiêu tốn hết gần nửa buổi chiều, cuối cùng hắn cũng vẽ đại khái được hình dáng bản đồ. Mặc dù, chỉ là những đường nét nguệch ngoạc, nhưng nhìn vào đó, hắn có thể hiểu là được. Xuống bên dưới, quay về xóm trọ, Huyền Linh đã chuẩn bị đồ ăn xong còn nấu luôn bữa tối thay cho hắn.

Lần đầu được thưởng thức tay nghề của người đẹp, hắn khá là chờ mong. Và rất nhanh hắn không phải thất vọng vì cô ấy nấu khá ngon, mặc dù phải nấu cơm trực tiếp bằng bếp ga. Ăn uống no đủ xong, hắn kiểm tra kỹ lại hành trang một lần nữa rồi kêu mọi người ngủ sớm để lấy sức cho ngày mai hành động.

.....

Khom người cẩn thận di chuyển, Tân dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu lượn lách qua nhiều ngách nhỏ vòng vèo, chật hẹp mọc cỏ rậm um. Hai bên đường là rất nhiều những nhà dân lạnh lặn được xây lình tinh, mỗi người một kiểu không có quy hoạch. Theo chỉ dẫn của la bàn, để đến được mục tiêu, hắn bắt buộc phải xuyên qua khu phố này. Nhìn những tòa nhà cao, cửa rộng được rào chắn kín mít, hắn nghĩ rằng rất có thể bên trong sẽ có gạo. Những chỗ như thế này sẽ rất ngon ăn, nếu như cánh cửa của bọn chúng không bị khóa kín. Muốn đột nhập vào bên trong bây giờ là không dễ và mất khá nhiều thời gian, mà thực phẩm khả năng lớn là chỉ có gạo, ăn không đủ no nên hắn tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Một lát sau, hắn dẫn mọi người vượt qua khu dân cư chật hẹp, đến một con phố mặt đường rộng ra hơn một chút. Nơi này các tòa nhà cao lớn hơn nhiều, tình trạng đổ sập sau trận động đất cũng nghiêm trọng hơn. Trong số những căn nhà bị phá hủy hoàn toàn, còn lại khá nhiều nơi chỉ bị đổ vỡ một nửa, tạo thành kẽ hở để có thể đột nhập vào trong. Nhìn thấy cơ hội, hắn vừa có ý định tìm kiếm xem có thứ gì hữu dụng không. Nhưng để ý kỹ, rất nhanh hắn phải thất vọng vì con phố này các cửa hàng toàn là bán đồ thời trang hàng hiệu.

Lấy bản đồ ra xem, hắn giờ la bàn lên xác định lại phương hướng. Đang cau mày chăm chú thì đột nhiên con Lu sủa nhẹ lên một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

- Gâu...

Vội cất bản đồ đi, hắn rút cái riu ra nắm chặt trong tay rồi neho mắt nhìn theo hướng con Lu cảnh báo. Hắn thấy cách vài mét, đối diện bên kia con đường tại một lối rẽ vào ngách nhỏ loáng thoáng xuất hiện bóng người đứng vật vờ. Kéo hai mẹ con Huyền Linh nấp vào sau một đồng hồ nát, hắn ra dấu cho họ im lặng rồi móc ống nhòm ra quan sát.

Trong ống kính, hắn thấy đối tượng là một con quái vật “Nắm đầu người” có hình dạng là người đàn ông mặc vest đang đứng quay lưng về đây. Zoom lên nhìn cận cảnh, hắn xác định được con quái vật kia là mới hình thành, bởi đám nấm mọc trên rất ít và những vết thương trên cơ thể máu còn rất tươi. Mà với tình hình bây giờ, cũng chỉ có quái vật “Nắm đầu người” dạng sơ khai mới đứng vật vờ đơn lẻ thế này.

Đưa ống nhòm cho Huyền Linh quan sát, hấn quay ra nhìn con Lu khẽ nói:

- Lu... Mày đi một vòng quanh chỗ này xem còn quái vật nào khác không...

Nghe hấn ra lệnh, con Lu chạy vào một con hẻm gần đấy, vừa đi nó vừa dí mũi xuống đất đánh hơi.

Nhìn con Lu đi khuất, hấn đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ cất tiếng hỏi Huyền Linh:

- Em thấy rõ con quái vật rồi chứ?

- Vâng!! – Huyền Linh buông ống nhòm xuống rồi khẽ gật đầu.

- Con quái này chỉ là dạng sơ khai, mới hình thành không lâu nên sức mạnh của nó rất yếu ớt... Mặc dù nhìn nó khá lành lặn, nhưng con quái không khỏe hơn người bình thường là bao... Đây là một đối tượng tốt để em luyện tập... – Nheo mắt nhìn con quái vật, hấn đưa ra đánh giá của mình cho Huyền Linh biết. Nói hết câu xong, hấn quay ra nhìn vào mắt cô ấy rồi nghiêm túc hỏi:

- Em có sẵn sàng chiến đấu với nó không?

- Có! – Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mở mắt ra Huyền Linh nhìn hấn rồi trả lời dứt khoát.

- Tốt! Ở trong ngách hẹp kia chiến đấu hơi bất lợi, để anh dụ con quái ra đường lớn rồi em xông lên tấn công nó... – Gật đầu hài lòng với câu trả lời của Huyền Linh, hấn nắm lấy một mảng bê tông chuẩn bị đập ra lòng đường phía trước để thu hút con quái vật. Nhưng hấn chưa kịp hành động thì An Nhiên vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Chú Tân để con làm cho! – Cô bé vừa nói vừa lấy khẩu súng cao su treo trước ngực ra, kéo căng dây vài cái cảm nhận lực đạo để chuẩn bị bắn.

- Được không con... Viên đạn bé xú làm sao có thể gây ra động tĩnh lớn được... – Ngoài đầu lại nhìn An Nhiên, hấn nghi ngờ hỏi.

Từ lúc tỉnh lại, con bé mang cho hấn cảm giác hơi khác lúc trước. Vẫn còn ngây thơ, nhưng hấn nhận thấy sự ngây thơ này giống như là con bé cố tình tỏ ra như vậy. Bởi từ chiều qua đến nay, con bé nói khá nhiều câu khiến hấn và Huyền Linh đỏ mặt xấu hổ. Chắc chắn nhận thức của con bé đã cao hơn trước nhiều, từ việc không ngăn cản hấn để Huyền Linh tấn công quái vật giống như mọi đã nói rõ điều đó. Bây giờ, con bé còn đưa ra đề nghị giúp đỡ nữa nên hấn càng chắc rằng suy nghĩ của An Nhiên không đơn thuần như trước. Nhưng hành động của con bé lại làm hấn khó hiểu, nếu chỉ bắn mấy viên đá nhỏ thì làm sao thu hút quái vật được.

Tân không phải đợi lâu, hấn vừa đưa ra nghi vấn là An Nhiên lập tức có câu trả lời:

- Đương nhiên dùng viên đá bình thường là không được... Mà con dùng thứ này... – Xòe bàn tay nhỏ ra trước mặt hấn, An Nhiên cau mày tập trung nhìn vào giống như đang phát động cái gì đó.

Và rất nhanh, trước ánh mắt trừng lớn khó tin của hấn và Huyền Linh, từ giữa lòng bàn tay An Nhiên bất ngờ trôi lên một hạt màu đỏ đậm, có kích cỡ ngang với viên bi mà trẻ con hay chơi. Viên bi màu đỏ này xuất hiện giống như thâm thấu qua da lòng bàn tay con bé vậy.

- Con cảm thấy như thế nào? Có làm sao không? – Nhìn thấy viên bi đỏ, Huyền Linh sững sờ mất mấy giây. Rồi sau đó khi tỉnh lại, cô lập tức nắm lấy bàn tay của con mình lo lắng hỏi.

- Con không sao đâu. Làm ra thứ này con chỉ hơi mệt một tí... – Khẽ cười với mẹ, An Nhiên lắc lắc đầu trả lời.

- Con bé không việc gì đâu. Chỉ thức tỉnh năng lực thôi, em đừng lo lắng – An ủi Huyền Linh mấy câu, hấn cảm viên bi màu đỏ nghiên cứu. Ngoài thấy nó rất rắn và phát ra mùi thơm thoang thoang giống như cơ thể con bé, hấn không nhìn ra có điểm gì đặc biệt. Hết sức tò mò, hấn không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Cái này có gì đặc biệt không con?

- Con cảm giác được nếu mình bắn cái này nó sẽ phát nổ nếu trúng mục tiêu... – Nhận lại viên bi đỏ, Huyền Linh nhắm mắt cảm nhận. Mấy giây sau, cô bé mở mắt nhìn hấn rồi đáp lời.

- Tuyệt vời! Uy lực của nó có lớn không con? – Biết được công dụng của viên bi đỏ, hấn vui mừng thốt lên. Nếu quả thật nó có thể nổ, lại kết hợp với khẩu súng cao su thì đây sẽ là một vũ khí tầm xa đáng sợ. Chỉ không biết sức công phá ra sao nên hấn nhanh chóng hỏi tiếp.

- Con cũng chưa biết... Đây là lần đầu con tạo ra viên đạn này nên muốn thử... – Lắc lắc đầu, An Nhiên tròn mắt nhìn hấn đáp.

- Thế được. Đợi lát nữa con Lu trở về thì thử ngay và luôn thôi. Huyền Linh em chuẩn bị đi, con quái mà lao ra đường thì em xông lên kết liễu nó một cách nhanh chóng nhất – Gật đầu đồng ý với An Nhiên xong, hấn quay ra dặn dò Huyền Linh.

Tháo ba lô đeo trên vai đặt xuống đất, Huyền Linh rút thanh mã tấu tự chế mà hấn đưa cho cô từ cạnh ba lô ra. Nắm chặt vũ khí trong tay, cô chuyển hóa làn da thành lớp giáp xương. Cả người vào tư thế chuẩn bị, cô hít sâu một hơi, ánh mắt kiên quyết nhìn con quái vật rồi khẽ nói:

- Em đã sẵn sàng...

- Đứng căng thẳng quá... Em cứ phát huy như lúc luyện tập với anh là được... – Khẽ vỗ vai Huyền Linh, hấn cất tiếng động viên.

Cả bọn không phải đợi lâu, khoảng một phút sau con Lu từ một ngách nhỏ bên cạnh trở về. Thấy nó, hấn vội lên tiếng hỏi thăm:

- Xung quanh đây không còn con quái nào chứ?

Con Lu nhìn hấn lúc lắc cái đầu xem như đáp lời là không có. Hải lòng xoa đầu nó mấy cái, hấn quay ra nói với An Nhiên.

- Lát nữa chú đếm từ một đến ba thì con bắn ra giữa đường nhé. Con sẵn sàng rồi chứ?

- Vâng! – Nhíu mày nhìn vào con quái, lấp đạn vào miếng lót, An Nhiên nghiêm túc trả lời.

Nắm chặt cái rìu trong tay, hấn tập trung cao độ sẵn sàng với mọi tình huống dị biến phát sinh. Mặc dù, con Lu đi thám thính trở lại cho hấn thông tin là xung quanh đây không còn con quái nào khác, nhưng cẩn thận không bao giờ là thừa cả. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, hấn ngẩng đầu lên chăm chú nhìn con quái vật rồi khẽ nói:

- Một... Hai... Ba... Bắn!

- Păng! – Gần như ngay tức khắc, hiệu lệnh của hấn vừa kết thúc là An Nhiên buông tay cho viên đạn bay đi từ khẩu súng cao su.

- Đoàng! – Đúng như cô bé cảm nhận, viên đạn bay đi rất nhanh và chạm xuống lòng đường với lực mạnh rồi lập tức phát nổ.

Âm thanh tạo ra to như một quả pháo diêm mà hồi nhỏ hấn vẫn thường chơi dịp tết. Ngay sau đó, những mảnh vụn của viên đạn đỏ bắn tứ tung ra xung quanh.

- Lách... Cách... Cách... – Uy lực của vụ nổ không lớn, nhưng mảnh đạn văng đi thì không tầm thường.

- GRAOOO!!! – Nghe thấy động tĩnh, con quái vật “Nắm đầu người” gào lên một tiếng rồi lập tức quay đầu chạy tới nơi phát ra.

Nhìn con quái chạy gần đến giữa đường, đến thời điểm thích hợp, hấn hô dứt khoát cho Huyền Linh biết:

- Lên!!!

Hiệu lệnh hô xong, nhưng không giống như hấn nghĩ, Huyền Linh ngồi yên một chỗ bất động mà không lao lên tấn công. Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn tâm lý sợ hãi, vội ngoái sang nhìn, hấn vô cùng ngạc nhiên vì biểu hiện trên mặt cô. Đó không phải là sợ hãi, mà là sững sờ khó tin, ánh mắt thì phức tạp, chan chứa tình cảm và nhiều điều khó nói. Tưởng cô ấy bị làm sao, hấn há mồm định cất tiếng hỏi thăm. Nhưng chưa kịp nói, ở bên cạnh, An Nhiên bỗng thốt lên:

- Bỏ! Bỏ!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Sự tha thứ

Nấp sau đồng cỏ nát, Tần yên lặng theo dõi con quái vật “Nắm đầu người” từ trong ngách nhỏ xông ra. Nghe An Nhiên bật thốt lên, hấn loáng thoáng đoán được con quái trước đây trước kia là ai nên không thúc giục Huyền Linh tấn công nữa. Ánh mắt phức tạp, hấn chăm chú quan sát người đàn ông đã từng là chồng của Huyền Linh.

Anh ta còn khá trẻ, chắc chỉ khoảng tầm hơn ba mươi tuổi. Mặc dù đã bị biến đổi thành quái vật, nhưng cơ thể không bị tàn phá quá nhiều nên vẻ ngoài gần như vẫn còn nguyên vẹn. Có thể nói chồng của Huyền Linh rất đẹp trai, cao ráo, mang phong cách của một nhân sĩ thành công, so với anh ta, hấn

đúng là không sánh nổi một phần.

“Cũng phải thôi, chỉ có người hoàn hảo như thế này thì mới xứng với Huyền Linh chứ, còn mình chỉ là một thợ cơ khí nghèo thì làm gì có cửa...”

Bỗng nhiên, cảm giác tự ti nổi lên trong lòng làm hắn cảm thấy khó chịu.

- Graooo!!! – Đang bị cảm xúc tiêu cực lấn át thì đột nhiên con quái vật rống lên một tiếng khiến hắn giật mình tỉnh lại.

“Tại sao mình lại so sánh bản thân với chồng của Huyền Linh chứ, anh ta đẹp trai, giàu có thì cũng liên quan gì đến mình đâu. Huống chi giờ còn không may mắn biến thành quái vật chứ”. Lắc lắc đầu, hắn cố gắng loại bỏ những suy nghĩ linh tinh. Trở về với thực tế, hắn cau mày tìm cách giải quyết tình hình trước mắt.

Người kia đã từng là chồng của Huyền Linh, là bố của An nhiên, kết liễu anh ta ngay bây giờ ở đây thì không ổn lắm. Nhìn thấy người thân quan trọng nhất của mình bị biến thành quái vật, cả hai chắc chắn đã rất đau buồn rồi, cho nên, hắn không thể để họ phải chịu thêm một cú sốc lớn nữa. Ngẫm đi, ngẫm lại thì cách tốt nhất vẫn là mặc kệ con quái rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Quay sang nhìn Huyền Linh và An Nhiên, thấy cả hai đã không kiềm nổi nước mắt và vẻ mặt thì hết sức đau buồn, hắn không nhìn được khẽ cất tiếng:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi! – Vừa nói, hắn vừa nắm tay cả hai rồi ra hiệu cho con Lu chuẩn bị di chuyển.

Nghe hắn nói, An Nhiên khẽ gật đầu đồng ý đi ngay, nhưng Huyền Linh thì lại khác. Mặc cho hắn lay động, cô vẫn chìm sâu vào trong suy nghĩ của riêng mình, ngồi yên không đáp. Ánh mắt cô chăm chú nhìn vào người đàn ông đã từng là chồng mình liên tục lóe lên những tia tình cảm phức tạp, có yêu, có hận, đan xen lẫn nhau. Rồi bỗng cô nhắm mắt lại, cơ thể nhẹ run lên từng đợt như phải gánh chịu một điều gì đó cực kì đau đớn.

Ở bên cạnh, hắn tưởng Huyền Linh đã không chịu nổi cú sốc mà tạm thời mất đi hành động nên chuẩn bị dùng sức kéo cô ra khỏi nơi đây. Một tay vòng qua ôm lấy eo, tay còn lại đỡ vai, hắn vừa mới vận lực thì cô ấy đột ngột lên tiếng:

- Em sẽ kết thúc anh ta khỏi nỗi đau khổ này!

Nghe vậy, Tân hé mồm định cất tiếng ngăn cản, nhưng nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của cô thì lời nói vừa đến cửa miệng của hắn lập tức bị nghẹn lại. Ánh mắt của cô ấy lúc này chỉ còn sự kiên quyết, hắn biết mình không thể ngăn cản được nữa. Khẽ thở dài một hơi, hắn gật đầu đồng ý. Rồi không yên tâm lắm về hành động sắp tới của cô, hắn lên tiếng nhắc nhở:

- Cẩn thận!

Nhẹ gật đầu với hắn, Huyền Linh quay lại khóa chặt ánh mắt vào con quái vật. Hít sâu một hơi, cô xiết chặt thanh mã tấu trong tay rồi chuyển hóa làn da của mình thành lớp giáp xương. Căn chặt răng, hai mắt hắn đầy tơ máu, cô đột ngột tung người bật ra khỏi đống đổ nát.

- Bịch! – Đôi chân vừa tiếp xúc với mặt đất xong, cô lập tức nghiêng người lao nhanh về phía con quái vật.

- GRAOOO!!! – Đang mải mê tìm kiếm giữa lòng đường, con quái nghe thấy tiếng động Huyền Linh gây ra liền vội vã ngoái đầu nhìn. Phát hiện có con mồi đang xông tới phía mình, nó hưng phấn rống lên một tiếng rồi lao nhanh đón đầu.

Nhìn hình ảnh người đàn ông đã từng là quan trọng nhất trong đời mình phóng to trong con ngươi, những mảnh vỡ ký ức phủ bụi của cô ào ào lật nhanh. Từ giây phút cô biết mình yêu anh ta, đến khi sự thật phũ phàng được hé lộ, rồi cuộc sống hạnh phúc giả tạo khi có An Nhiên, những hình ảnh cứ đảo qua, đảo lại trong đầu. Đã từng cảm hận người đàn ông này vô cùng, ngay khoảnh khắc đầu tiên nhận ra hắn biến thành quái vật, cô cảm thấy hả hê, đáng đời. Nhưng rất nhanh, cảm xúc đó biến mất, sự thiện lương trong cô bảo rằng hắn thật đáng thương, hãy tha thứ và giải thoát cho hắn. Và có một sự thật là, dù luôn luôn chối bỏ, nhưng sâu trong tâm khảm cô trước kia, luôn tồn tại một khao khát cháy bỏng, được sống một cuộc sống gia đình trọn vẹn với người đàn ông này.

Khi khoảng cách cả hai rút ngắn ngày càng gần, nhìn vào khuôn mặt dữ tợn của con quái vật, cô nắm chặt chuôi thanh mã tấu bằng hai tay rồi khóa chặt mục tiêu là cái cổ. Đến thời điểm thích hợp, cô vận lực xoay người, vung tay chuẩn bị cho một cú chém ngang tầm cao. Một loạt thao tác ra đòn được vận dụng một cách hoàn hảo, nhưng ngay trong khoảnh khắc cô phải tấn công thì bất ngờ nhận thấy trong ánh mắt mờ đục của con quái kia toát ra nét gì đó thông minh giống con người. Thế là, bất chợt cô cảm thấy hơi do dự nên động tác chậm đi một nhịp. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, sự lơ là của cô đã phải trả giá đắt.

- Uỳnh!!! – Con quái chồm lên húc thẳng vào ngực Huyền Linh tạo ra âm thanh trầm đục.

- Bịch! Bịch! – Theo phản lực, cả hai lập tức bắn ngược về đằng sau, rơi xuống lòng đường rồi bị kéo rê đi một đoạn.

Cú va chạm cực mạnh làm Huyền Linh bị choáng váng nhất thời mất đi hành động, thanh mã tấu cũng bị văng mất đi khỏi tay. Ánh mắt hoa lên, miệng ứa máu, cô cắn răng cố gắng nhào người bắt lấy vũ khí cách đây không xa. Nhưng không để cô thực hiện điều đó, con quái vật đã lại chồm tới một lần nữa, mở to cái miệng với đầy cái răng sắc nhọn chuẩn bị tấp xuống. Đôi mắt của nó lúc này đã đỏ ngầu, không có một chút tia tình cảm mà chỉ còn sự khát máu điên cuồng muốn ăn thịt con mồi.

Luôn vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng, nhìn thấy tình cảnh nguy hiểm của Huyền Linh, Tân lập tức nghiêng người lấy đà, vào tư thế đáp riu tiếp ứng. Ở sát bên cạnh hắn, con Lu cũng cúi đầu sát xuống mặt đất, cong người như con tôm sẵn sàng lao lên. Khi các bộ cơ căng ra hết cỡ, ngấm chuẩn được mục tiêu, hắn sắp sửa đáp riu thì đột nhiên An Nhiên chồm tới ngăn cản.

Vô cùng sốt ruột, hấn vội cúi đầu xuống xem có chuyện gì xảy ra thì thấy An Nhiên mắt nhắm lệ nhìn mình lắc đầu. Chắc con bé sợ hấn làm tổn thương bố mình, nhưng người đàn ông kia đã không phải là bố nữa rồi. Hết sức nóng nảy, hấn vừa định mở miệng giải thích thì con bé cướp lời nói trước:

- Chú không tin mẹ con à?

- Nhưng... Nhưng... – Nghe An Nhiên hỏi, hấn bối rối muốn nói cái gì đó. Nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của con bé, hấn ngậm mồm dừng lại động tác tấn công lại.

Ở bên cạnh, không có hiệu lệnh của hấn, con Lu vẫn chỉ ở tư thế chuẩn bị chứ không xông tới. Đứng hấn lên đồng đồ nát, hấn cắn răng khóa chặt ánh mắt vào con quái vật, cả người ở tư thế sẵn sàng đáp riu đi bất cứ lúc nào, nhưng sẽ không tấn công nếu Huyền Linh vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng. Đầu óc bị sự lo lắng che phủ, hấn không nhận ra một điều, là không biết từ lúc nào mình lại quan tâm sự an nguy của Huyền Linh đến mức bình tĩnh như vậy.

- Graooo!!! - Rú lên một tiếng, con quái vật chồm lên người Huyền Linh rồi dứt khoát mở miệng đón xuống.

- Khực!

Trong giây phút nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, bản năng sinh tồn đã giúp Huyền Linh làm ra phản ứng. Cô vội đưa cánh tay phải được bọc lớp giáp xương lên chắn trước mặt, rồi để con quái cắn vào đó. Tạm thời ngăn cản được miệng con quái, tay còn lại lặn mò dưới lòng đường, cô túm lấy một tảng bê tông rồi đập liên tiếp.

- Bốp... Bốp... Crắc... – Tiếng đập vào đầu vang lên bôm bốp, vài giây sau, một mảng đầu của con quái vỡ nát, máu đông, thịt vụn và óc bắn tung tóe ra xung quanh rơi cả vào mặt cô.

Huyền Linh phản đòn rất dữ dội, nhưng chỉ thế này thì không đủ để ngăn cản con quái được. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, cô tụ lực co chân đập một nhát hết sức vào bụng con quái vật.

- Uych! – Với sức lực đã được cường hóa lớn hơn trước nhiều, con quái lập tức bị cô đập bay về đằng sau rồi nặng nề rơi xuống đất.

Thoát khỏi trời buộc, cô nhanh chóng nhặt lấy thanh nã tẩu rồi trở mình đứng dậy. Mắt đỏ sọng, cô vào tư thế chuẩn bị phản công vì con quái đã lại lao lên. Nhìn khuôn mặt dữ tợn bị phá hủy một nửa và hàm răng sắc nhọn của chồng mình, cô bỗng nhiên không cảm thấy sợ nữa. Một trạng thái kì lạ đột nhiên lan tỏa khắp tế bào thần kinh, cô thấy mình bình tĩnh hơn bao giờ hết. Những cảm xúc dư thừa biến mất, trong đầu cô chỉ còn lại ý nghĩ duy nhất là kết thúc bi kịch này.

- Graoooo!!!

- Phập!!!

Không có một chút dư thừa sai sót, con quái vừa vỡ tới, cô đợi cho nó rơi vào đúng tầm rồi lao lên, vịn người vung tay chặt một cú chém ngang tầm cao dứt khoát. Khi cả hai lướt qua nhau, con quái không còn ồn ào nữa, bởi cái đầu của nó đã rời khỏi cổ bay lên không trung.

- Bịch! – Cái đầu văng đi, rơi xuống đất rồi lăn cách xa ra một đoạn.

Quay lại, cô tiến gần tới chỗ cái đầu lâu. Ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt chồng mình lần cuối, cô khẽ thì thầm trong miệng.

- Tôi tha thứ cho anh tất cả mọi chuyện...

Kì lạ thay, rõ ràng anh ta đã chết rồi, nhưng không hiểu sao nói xong câu kia, đôi mắt không có tiêu cự của anh nhìn cô bỗng thật an tường.

Ngẩng lên, nhìn Tân và An Nhiên lo lắng chạy lại, cô cảm thấy trong lòng mình như vừa trút bỏ được một gánh nặng to lớn. Định đi tới tiếp đón, nhưng vừa bước được mấy bước thì đầu cô ong lên một tiếng. Hai mắt tối sầm lại, cô thấy ý thức của mình dần mất đi.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Huyền Linh lột xác hoàn toàn

Trên vỉa hè, bên dưới gốc cây sấu khổng lồ, Tân tiếp nhận những mảng bê tông, gạch vụn, đất đá An nhiên đưa cho rồi lấp xuống cái hố mà hắn mới đào ra không lâu. Trong cái hố này là thi thể bố của An Nhiên, hắn dự định sẽ mai táng cho anh ta ở nơi này. Mặc dù cả hai không quen biết nhau, nhưng anh ta là người thân vô cùng quan trọng của hai mẹ con An Nhiên nên hắn không thể không giúp một tay.

Trong khi hắn và An Nhiên miệt mài bận rộn thì cách đó không xa dưới lòng đường, Huyền Linh vẫn còn bất tỉnh sau trận chiến thương tâm. Nằm sát bên cạnh cô là con Lu, nó được hắn giao cho nhiệm vụ là canh chừng và cảnh giới. Nhớ lời chủ nhân dặn, cứ mỗi chốc nó lại ngẩng đầu lên đảo mắt nhìn quanh. Khi thấy tạm thời không có mối nguy hiểm nào đe dọa, nó cúi xuống khóa chặt ánh mắt vào Huyền Linh rồi thỉnh thoảng liếc liếm mặt cô.

Khoảng hơn hai chục phút trôi qua, cái huyết được hắn lấp đã đầy được hơn phân nửa. Chèn chắc một khối bê tông trên tay xuống dưới hố xong, ngẩng đầu lên liếc nhìn đồng đất đá bên cạnh, hắn tạm thời không nhận thêm mảnh vụn An Nhiên đưa tới nữa. Ước lượng chỗ đất đá kia đã đủ dùng, hắn nhanh chóng trèo lên khỏi miệng hố rồi bắt đầu bới đất lấp xuống. Ở bên cạnh, con bé thấy hắn làm vậy liền quăng khối gạch lát đường trên tay đi rồi ngồi xuống giúp đỡ hắn.

Hì hục lấp đất, chẳng mấy chốc hắn và An Nhiên đắp được một cái nấm mồ đơn sơ. Dùng viên gạch lát đường, hắn ghè khắp xung quanh một lượt cho chặt đất. Nhìn ngôi mộ mới có vẻ trống vắng, An Nhiên đã lúng kúng khu vực xung quanh, đào những bụi cây cỏ lạ có hoa đem về trồng.

Khi hoa cỏ được phủ xanh, ngôi mộ chỉ còn thiếu mỗi mộ bia. Tìm xung quanh mãi mà không thấy vật gì thích hợp, bắt đắc dĩ, hắn phải dùng cán rìu gõ lấy một khối bê tông hình vuông rồi khắc đơn giản họ tên vào đấy. Đến lúc này, tất cả công đoạn cũng coi như xong và hắn cũng biết được bố của An Nhiên có tên là Dương.

Đứng trước nấm mồ, nhìn vào ngôi mộ đơn sơ, An nhiên không kìm nổi nước mắt khóc thút thít. Con bé vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh từ lúc đầu, nhưng đến lúc này cũng không chịu được nữa, bởi người nằm dưới lòng đất lạnh giá kia chính là người bố đã từng thương yêu mình. Dù cho tâm tính của con bé đã thay đổi, nhưng bản chất vẫn chỉ là đứa nhỏ chưa đến chục tuổi. Phải chứng kiến người thân nhất của mình ra đi mãi mãi thì con bé làm sao không đau buồn cho được.

Khẽ thở dài một hơi, Tân chấp tay vái ba vái rồi nói:

- Cầu cho anh ra đi được an lành... Nếu có linh thiêng, anh hãy phù hộ cho hai mẹ con họ khỏe mạnh, bình an đến hết quãng đời còn lại...

Nói xong, hắn lại vái thêm ba vái nữa rồi nắm tay An Nhiên rời khỏi đây.

Quay lại chỗ Huyền Linh nằm nghỉ, con Lu lập tức lao ra vẫy đuôi mừng tíu tít, với tình cảnh bây giờ, chắc chỉ còn mỗi nó là có thể vui đến vậy. Đây con Lu sang một bên, hắn mở ba lô rồi lấy một chai nước lớn ra. Mở nắp, hắn đổ nước rửa sạch đôi tay lấm lem bùn đất cho An Nhiên và bản thân mình. Rửa xong, cảm thấy có chút khát, hắn ngửa cổ đưa chai nước lên miệng rồi tu ừng ực từng ngụm nước to.

Ngay lập tức, dòng nước lạnh buốt bởi nhiệt độ ngoài trời thấp tràn vào cuống họng làm hắn tỉnh táo tức thì. Lắc lắc đầu cho tâm trạng tiêu cực tan đi, trở về với thực tế, hắn cau mày suy nghĩ phương án hành động tiếp theo. Huyền Linh đang bị bất tỉnh, việc tiếp tục đi tìm kiếm thực phẩm là không khả thi. Bây giờ, hắn chỉ còn hai cách để có thể lựa chọn. Một là, hắn phải kiếm một chỗ nào đó kín đáo, mang cả bọn ẩn nấp tạm thời ở đó, rồi chờ đợi cho đến lúc Huyền Linh tỉnh. Hai là, quay về xóm trọ, cả bọn chấm dứt hành động hôm nay.

Nghĩ đi, nghĩ lại, mặc dù không cam lòng, nhưng hắn cảm thấy phương án hai vẫn là tốt nhất để đảm bảo an toàn cho cả bọn. Lấy quyền sở ra, hắn nhìn vào bản đồ rồi cau mày tính toán hướng đi. Dù sao lương thực vẫn đủ ăn hết hôm nay, ngày mai bắt đầu cuộc tìm kiếm cũng không muộn.

Ở gần đó, An Nhiên thấy hắn bận rộn, con bé liền không làm phiền nữa mà tiến tới chỗ mẹ mình nằm. Lấy miếng vải sạch, con bé đổ nước thấm đẫm rồi bắt đầu lau đi vết máu đông, thật vụn vụn hơi thổi bắm trên mặt mẹ mình. Không biết có phải do nước lạnh tác động hay không, con bé mới lau được vài lần thì Huyền Linh giật giật mí mắt. Nhận ra mẹ mình sắp tỉnh lại, con bé ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi reo lên:

- Chú Tân... Chú Tân... Mẹ cháu tỉnh rồi...

Vội chạy đến gần xem, hắn vui mừng khi thấy Huyền Linh đã thoát khỏi hôn mê. Đợi cô ngồi dậy xong, hắn gấp gấp hỏi thăm:

- Em không sao chứ? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

- Em không có việc gì, anh đừng lo lắng quá... – Ngơ ngác mất một lát, mấy giây sau hồi thần trở lại, Huyền Linh lắc lắc đầu khẽ cất tiếng đáp lời hắn.

Vòng tay ôm con, cô nhẹ vuốt tóc An Nhiên khi con bé rúc vào ngực mình. Sau đó, cô ngoái đầu nhìn xung quanh như muốn tìm kiếm cái gì đó. Đoán được cô muốn tìm gì, hắn lên tiếng nói tiếp:

- Anh và An Nhiên đã mang anh ta đến đằng kia an táng... Em có muốn đến xem chứ... – Vừa nói, hắn vừa chỉ tay hướng đến ngôi mộ mới đào.

Khẽ gật đầu, Huyền Linh đứng rồi dắt tay An Nhiên đi tới vị trí ngôi mộ. Hắn đứng đây định đi theo, nhưng nghĩ đến đây là chuyện riêng của gia đình họ nên khựng người dừng lại. Cảm giác được Huyền Linh có vẻ yêu anh ta, không hiểu sao hắn thấy buồn buồn, thất lạc thần thờ cả người. Ở bên cạnh, con Lu có lẽ cảm giác được chủ nhân không vui nên tiến lại gần liếm tay hắn. Giật mình tỉnh lại, hắn cười tự giễu rồi đưa tay vuốt ve đầu con Lu.

Một lát sau, Huyền Linh mang theo An Nhiên quay về. Đang gom đồ chuẩn bị để di chuyển, tình cờ liếc mắt nhìn, hần bỗng cảm thấy cô ấy có một cái gì đó rất khác. Tâm hồn cô ấy giống như vừa trải qua một lần gột rửa vậy, ánh mắt trước kia luôn toát ra một nét gì đó u buồn, cam chịu đã không còn, thay vào đó là tràn ngập sức sống, hi vọng và sự kiên định. Mắt đi lóp gong xiềng, bó buộc tâm lý, cô ấy bây giờ mang cho hần cảm giác mạnh mẽ, tự tin, sẵn sàng đối mặt với bất cứ thứ gì mà không chùn bước.

Vốn định cất tiếng an ủi sự mất mát, nhưng nhận thấy điều đó là không cần thiết nữa nên hần khẽ cười nói:

- Chúng ta đi tiếp chứ? – Vừa nói, hần vừa đưa cái ba lô và thanh mã tấu tới.

- Vâng! – Nhận đồ trong tay hần, Huyền Linh kiên định gật đầu. Xoay thanh mã tấu trong tay vài vòng, cô giắt nó vào cạnh ba lô rồi cất lời nói tiếp:

- Bây giờ... Em đã không còn sợ hãi quái vật nữa rồi...

.....

Khoảng nửa tiếng sau, dựa vào bản đồ, la bàn và ảnh chụp những điểm quan trọng, Tân thành công dẫn hai mẹ con Huyền Linh đến chỗ mục tiêu. Trước mặt hần bây giờ là một nhà hàng khá lớn, cửa mở toang rất thuận lợi để tìm kiếm thực phẩm. Ở giữa là con đường, còn hai bên là những tòa nhà, cửa hàng đồ nát bị cô cây bao trùm.

Mục tiêu đã xuất hiện trong tầm mắt, bước tiếp theo là thám thính rồi đột nhập vào trong. Trước tiên, hần kêu con Lu đi một vòng quanh khu phố này xem có quái vật hay mối nguy hiểm nào khác không. Sau đó, hần bảo hai mẹ con đợi ở chỗ nấp rồi một mình lén lút áp sát cửa nhà hàng.

Xiết chặt cán rìu trong tay, hần dựa vào đồng đồ nát, phương tiện giao thông nằm dưới lòng đường làm vật cản rồi dần dần tiếp cận nhà hàng. Đến sát cửa, hần lách mình nép sang một bên rồi chậm rãi hé đầu nhìn vào trong. Đúng như dự đoán từ trước, bên trong nhà hàng tồn tại hơn chục con quái vật “Nấm đầu người” đang ẩn nấp trong chỗ tối để rình rập con mồi. Mùi hôi thối bốc ra nồng nặc, hần nheo mắt nhìn kĩ thì thấy nền nhà rải rác rất nhiều mảnh xương vụn, đoán chừng là những người xấu số bị bọn quái vật bắt rồi ăn thịt.

Săn giết được con mồi, cho nên đàn quái vật này không chỉ có những con quái bình thường, mà còn xuất hiện hai con quái sắp tiến hóa biến dị. Một con theo dạng bọc phá có thân hình đồ sộ, với những cụm rễ cây quấn chặt tạo thành các bộ cơ cuộn cuộn. Con còn lại như bạch tuộc, bởi đám rễ cây mọc trên người nó đâm ra tua tủa, quấn thành giống như mớ xúc tu liên tục ngo ngoáy.

Ngoài hai con quái này ra thì những con quái kia chỉ cao cấp hơn loại sơ khai một chút, sức mạnh của bọn chúng không lớn, ước lượng với khả năng của mình bây giờ, hần và con Lu có thể tiêu diệt cả đàn mà không mấy khó khăn. Chăm chú quan sát thêm một lát nữa, khi đã chắc chắn trong nhà hàng chỉ có ngần này con quái, hần liền cẩn thận lùi về đằng sau rồi quay trở lại vị trí hai mẹ con Huyền Linh ẩn nấp.

Trong lúc đợi con Lu đi do thám một vòng quanh đây phố này, hần nói cho Huyền Linh biết về đàn quái vật rồi hỏi xem cô có muốn tiếp tục rèn luyện khả năng chiến đấu không. Nghe được câu trả lời dứt khoát là có, cả hai liền xúm lại bàn bạc phương án tấn công. Trong đàn quái vật, mối nguy hiểm lớn nhất đối với Huyền Linh là hai con quái nửa biến dị, hần sẽ dụ nó ra nơi khác rồi kết liễu, cùng với vài con quái thường nữa. Như vậy, còn lại mấy con quái bình thường khác sẽ là đối tượng luyện tập tuyệt vời cho Huyền Linh. Để bảo đảm sự an toàn cho cô, con Lu và An Nhiên sẽ ở gần đó để yểm trợ.

Thống nhất kế hoạch xong là lúc bắt tay vào thực hiện ngay, để chia rẽ đàn quái, hần cần phải đặt một cái bẫy đơn giản. Thế là, khom người, hần cẩn thận di chuyển sang bên kia con đường. Tìm tới cột đèn cao áp ở gần cửa nhà hàng, hần nhả sợi tơ từ lòng bàn tay ra rồi buộc chặt vào đó. Sợi dây cách mặt đất một khoảng gần ba chục phân, rất mảnh, gần như trong suốt, khi căng dây sẽ tạo thành một cái bẫy tầm thấp. Kéo sợi dây quay lại chỗ ẩn nấp, hần đưa cho Huyền Linh chứ không vội buộc cố định đầu bên này.

Căng dây kéo thử, cảm thấy độ chắc chắn đã ổn, hần quay lại gật đầu với hai mẹ con. Chờ đợi thêm một lát, con Lu cuối cùng cũng quay trở lại. Hần hỏi nó xem xung quanh đây có con quái nào khác không thì thờ phào một hơi khi biết được câu trả lời là không.

Kêu con Lu ở sát bên cạnh hai mẹ con, bảo vệ an toàn cho họ xong, hần xiết chặt cái rìu trong tay rồi đi ra giữa đường. Hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra, hần chuyển sang trạng thái tập trung hết mức. Quay đầu ra hiệu cho An Nhiên tấn công, hần hơi nghiêng người vào tư thế chuẩn bị ném rìu.

- Păng! – Được lệnh của hần, An Nhiên kéo căng súng cao su, ngắm chuẩn vào cửa nhà hàng rồi buông tay nhả đạn.

- Đoàng! – Viên đạn bay đi cực nhanh, đập xuống nền bê tông rồi cất tiếng nổ vang giòn giã.

- GRAOOO!! GUUU!! Uych... Uych... Uych... – Nghe thấy động tĩnh to lớn ngoài cửa, đàn quái lập tức rú lên hưng phấn rồi lao ra khỏi nhà hàng.

Dẫn đầu là hai con quái nửa biến dị, bởi sức mạnh nổi trội và sự linh hoạt nhanh hơn hẳn đám quái bình thường. Xô ra ngoài đường, hai con quái còn đang dao dác chưa kịp nhìn thấy con mồi thì một cái rìu xoay tròn bay tới nhanh như lưu tinh.

- Vù... Vù... Phập... – Bị tấn công bất ngờ, con quái nửa biến dị bọc phá chưa kịp phản ứng thì bị lưỡi rìu bổ vào đầu.

- GRAOOO!!! – Rống lên một tiếng giận dữ, con quái lập tức quay đầu tới hướng kẻ vừa đánh lên mình. Phát hiện cách đây không xa, vài mét về phía trước, xuất hiện một con mồi nhỏ bé đứng giữa đường, và tên kia chính là kẻ vừa khiêu khích mình, hai mắt nó lập tức đỏ ngầu như xuất huyết.

- ẦMMM!!! – Vô cùng giận dữ, con quái nửa biến dị bọc phá đâm mạnh hai cánh tay to lớn của nó xuống lòng đường rồi hùng hục phi tới.

- GAOOO... - Ở sát bên cạnh, con quái nửa biển kia phát hiện ra con mồi cũng rống lên rồi nhanh chóng ủa tới.

- Graooo...! Gruuu...! - Kéo theo sát phía sau hai con quái nửa biển đi là vài con quái thường khác.

- Uyeh... Uyeh... Uyeh... - Nhìn thấy đàn quái đuổi theo mình, Tân lập tức quay đầu chạy. Khi cảm thấy số lượng đàn quái bám theo mình đã đủ rồi, hắn quay đầu rồi hô lớn:

- CĂNG DÂY!!!

- Păng! - Vẫn luôn chờ sẵn từ trước, Tân vừa hô lên một cái là Huyền Linh ngay tức thì kéo căng sợi tơ rồi tì chặt vào đồng đồ nát.

- Bịch... Bịch... Rầm... - Bất ngờ gặp vật cản, đám quái thường đằng sau lũ lượt vấp ngã xuống lòng đường chồng chồng lên nhau.

Khi tất cả đàn quái đã ngã xuống và đang lóc ngóc bò dậy, Huyền Linh xiết chặt chuỗi thanh mã tấu bằng hai tay, cắn chặt răng lao ra khỏi đồng đồ nát. Diên cuồng tăng tốc, tiếp cận đàn quái vật, cô chọn lấy một mục tiêu trong tầm với rồi vung thanh mã tấu chém ngang một nhát cực mạnh.

- Phực! - Ngay lập tức, con quái thường bị cô chém bay đầu. Lốp máu đồng giống như nhựa cây rỉ ra, thân xác con quái không đầu nhanh chóng ngã vật xuống đất.

- GAOOO!!!

Tấn công xong con quái thứ nhất, Huyền Linh chưa kịp thu tay về thì một con quái khác bên cạnh đã chồm lên định vồ lấy cô. Vội gạt lùi lại đằng sau, cô định vung chân tung một cú đá chính diện thì từ đằng xa, một viên đạn bay tới ghim vào đầu con quái rồi phát nổ.

- Bùng... - Vụ nổ mạnh bóc đi một mảng đầu của con quái vật, lực phản chấn làm nó mất thăng bằng ngã xuống đất một lần nữa.

Chớp lấy cơ hội, Huyền Linh vung thanh mã tấu chặt một cú cực mạnh cắt đầu con quái, không cho nó thêm cơ hội nào nữa. Ngoài đầu liếc về đằng sau, thấy con mình đã treo hẳn lên đồng đồ nát bắn yểm trợ, cô khẽ gạt đầu vói con rồi xông tới chiến đấu với đàn quái vật. Dựa vào thanh mã tấu, sự linh hoạt của mình và khả năng bắn chuẩn yểm trợ của An Nhiên, cô liên tục gạt hái những cái đầu lâu của đàn quái thường. Càng chiến đấu thì khả năng phản ứng của cô càng tăng lên, những đòn thế, chiêu thức học được vận dụng ngày một nhuần nhuyễn giống như một thứ bản năng.

Vài phút qua đi, chả mấy chốc mà cô hạ được hơn nửa đàn quái vật. Còn vài con, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì rất nhanh cũng sẽ bị cô kết thúc. Sự tự tin tăng mạnh, cô tả xung hữu đột vào giữa đàn quái để diệt bọn chúng nhanh hơn. Nhưng như vậy, khoảng trống sau lưng của cô lộ ra trong tầm mắt đàn quái. Thế là, không một chút do dự, hai con quái vật đột nhiên từ bỏ tấn công cô mà lao hùng hục đến chỗ An Nhiên.

Bọn chúng cảm thấy con mồi trước mắt này khó nhai nên đổi mục tiêu sang nhỏ hơn. Nhận ra điều này, đôi mắt cô tròn lớn muốn rách cả mí mắt. Tâm treo lên cô hòng, cô gấp gấp đuổi theo hai con quái, đồng thời miệng hô lớn cho con mình chạy đi. Nhưng khác với trong suy nghĩ của cô, An Nhiên không hề tỏ ra sợ hãi nao núng mà vẫn đứng sừng sững trên đồng đồ nát. Con bé giương súng, ngắm bắn hạ gục một con quái vật xong thì con còn lại cũng kịp lúc chồm tới.

Tưởng chừng như bị kịch sẽ xảy ra thì một bóng đen xô tới, cản cổ con quái vật quật xuống đất rồi ra sức day nghiền. Mấy giây sau, con quái không kịp gãy giữa liền bị con Lu nhanh chóng vật đầu. Mãi chiến đấu, cô đã quên mất mình còn một trợ lực mạnh mẽ nữa. Khẽ thở nhẹ một hơi, cô cắn răng xông tới tiếp tục chiến đấu với đàn quái vật.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bướm quỷ

Giữa trưa

Trên cao, bầu trời đang sáng sủa bỗng mây đen ùn ùn kéo tới. Gió bắt đầu hiu hiu thổi nhẹ, còn nhiệt độ thì hạ xuống ngày càng thấp. Trong không khí, hơi nước tràn ngập khắp nơi, khiến cho cái lạnh trở nên buốt giá. Giữa không gian tĩnh lặng, tiếng sấm bất ngờ nổ ra đi đùng, rồi ánh chớp lập lòe lóe lên,

rọi sáng một vùng thình không phía cuối chân trời. Mọi dấu hiệu như báo trước, sắp có một trận mưa lớn xảy ra.

Nấp sau một chiếc xe ô tô con trước cửa nhà hàng, hai mẹ con Huyền Linh liên tục ngoái đầu, cảnh giác nhìn xung quanh. Cả hai đang chờ đợi Tân và con Lu, ở bên trong tìm kiếm thực phẩm. Họ không dám đi cùng, bởi có rất nhiều chuột ở bên trong nhà hàng. Toàn những con chuột có kích cỡ to lớn, mắt đỏ ngầu ghê gớm và không hề tỏ ra sợ hãi con người. Mặc dù, có con Lu gầm gừ đàn áp khiến lũ chuột nháo nhác chạy đi, nhưng bọn chúng không rời khỏi mà rình rập ở những góc tối theo dõi. Vốn sợ chuột từ trước, hai mẹ con chứng kiến cảnh này mặt liền tái mét đi, cả người run rẩy từng đợt, vô cùng khó khăn khi phải di chuyển sâu vào trong. Cho nên, để không mất thời gian, hai mẹ con quyết định ở bên ngoài cảnh giới, còn hấn và con Lu thì tiếp tục tìm kiếm.

Lấy một chai nước trong ba lô ra, Huyền Linh mở nắp rồi ngửa cổ tu ừng ừng. Lúc này, chiến đấu với đám quái vật “Nấm đầu người” đã làm cô hao phí khá nhiều thể lực và cảm thấy có chút khát. Uống xong, cô đưa chai nước cho An Nhiên rồi cầm lấy thanh mã tấu, ngهن cô, căng mắt nhìn khắp nơi. Cả hai lặng lẽ, không nói câu gì, bởi ghi nhớ lời của hấn là, yên tĩnh cảnh giới.

Chờ đợi khoảng hơn hai chục phút, cuối cùng Tân và con Lu cũng từ bên trong nhà hàng bước ra. Nhìn thấy hấn, lưng không những đeo một cái ba lô to lớn nặng nề, mà tay còn xách thêm một cái nữa có vẻ nặng trĩu, Huyền Linh vội tiến tới đỡ lấy cái ba lô trên tay, rồi háo hức hỏi:

- Thu hoạch thế nào anh?

- Không tốt lắm... Anh tìm đến kho lạnh, đột nhập vào trong, nhưng chỉ kiếm được khoai tây, cà rốt, táo... và một ít rau củ, đồ uống khác. Thịt để lâu quá, toàn bộ hỏng hết, mới cả gạo cũng bị chuột ăn sạch... – Cau mày, hấn khẽ lắc đầu chán nản nói ra tình hình thực tế.

- Vậy chúng ta làm gì tiếp theo bây giờ? – Nghe hấn đáp, Huyền Linh vừa đeo ba lô lên vai vừa hơi thất vọng hỏi.

- Xem ra chỉ có thể đến chỗ siêu thị, cửa hàng tạp hóa tìm xem...

Lấy quyển sổ trong túi áo ra, hấn đánh dấu “X” vào địa điểm vừa đến này. Tìm lấy một chỗ khác có khoảng cách gần đây nhất, hấn dùng la bàn xác định phương hướng. Một giây sau, biết rõ hướng đi xong, hấn ngẩng đầu lên nhìn trời một lát rồi nói tiếp:

- Trời sắp mưa rồi... Chúng ta phải nhanh lên, tìm được cái gì hay cái đó... – Nói hết lời xong, hấn vừa định cất bước đi ngay thì nghe thấy âm thanh bụng An Nhiên sôi lên.

- Ục... Ọc... Ọc...

Liếc mắt nhìn sang, thấy con bé ôm bụng xấu hổ cúi đầu, hấn tự vỗ cho mình một cái. Đi từ sáng đến giờ, mọi người chắc chắn đói hết cả rồi, làm sao hấn có thể quên được cơ chứ. Nhưng thời tiết ngày càng xấu, phải tiết kiệm thời gian để đến đích nhanh nhất nên hấn cất tiếng nói:

- Chúng ta vừa đi vừa ăn thôi... Không lát nữa trời mưa xuống thì khổ...

Nói xong, hấn mở ba lô móc túi com nầm, ruốc gà ra rồi chia sẻ cho hai mẹ con. Về phần mình, hấn vừa ăn vừa dứt cho con Lu. Thế là, cả bọn không nói với nhau câu gì thêm nữa mà lặng lẽ ăn uống và gấp gáp di chuyển đến mục tiêu tiếp theo.

.....

Cẩn thận di chuyển, dựa vào cảnh báo của con Lu, Tân tránh xa những chỗ có đám quái vật “Nấm đầu người” đông đúc. Ban đầu, gặp nhóm nhỏ loại bình thường, hay con quái hoạt động đơn lẻ, hấn và con Lu sẽ dành thời gian, cảnh giới xung quanh để Huyền Linh và An Nhiên luyện tập kỹ năng chiến đấu, hỗ trợ cho nhau. Nhưng theo thời gian trôi qua, thời tiết ngày càng xấu đi, những hạt mưa nhỏ thưa thớt bắt đầu rơi, hấn không thể không bỏ qua tất cả và tăng tốc đến chỗ mục tiêu.

Cũng may, quãng đường tiếp theo không bị cản trở gì nhiều nên rất nhanh hấn đến được đích. Mục tiêu là một cái siêu thị VinMart cỡ nhỏ, bao quanh là những ngôi nhà lụp xụp của phu khó nghèo. Vẫn theo phương pháp cũ, hấn để con Lu đi thám thính, còn bản thân thì lén lút tiếp cận thăm dò. Xác định rõ được bên trong siêu thị có những mối nguy hiểm nào xong, hấn đặt bẫy và thống nhất kế hoạch với hai mẹ con Huyền Linh.

Đợi con Lu quay lại, nắm rõ được tình hình xung quanh, hấn và hai mẹ con An Nhiên lập tức triển khai kế hoạch. Cái siêu thị bé bằng lỗ mũi nên quái vật tụ tập bên trong không nhiều, khoảng gần chục con. Bằng vũ lực áp chế và cạm bẫy, cả bọn tiêu diệt đám quái vật rất nhanh, bởi lần này con Lu cũng tham gia tấn công. Diệt quái xong, cả bọn gấp gáp lục lọi trong siêu thị thu thập thực phẩm. Các thứ khác đa số bị chuột phá hủy không còn nhiều, chỉ còn đồ hộp là phong phú nên hấn ưu tiên tìm các loại thịt hộp, bánh kẹo.

Mất một khoảng thời gian kha khá để nhét đầy thực phẩm vào ba lô, ra bên ngoài, cả bọn không ngờ được bầu trời đã âm trầm tối đen như lúc năm giờ tối, trong khi đồng hồ mới báo có hơn ba giờ. Cảm nhận được cơn mưa lớn đã kéo tới nơi, Tân không dám chậm trễ, lập tức dùng la bàn, tìm hướng di chuyển về xóm trọ.

Rời khỏi siêu thị mini không lâu, hấn còn tình cờ thấy hiệu thuốc còn lạnh lặn ven đường. Nhớ tới hộp cứu thương của mình đã hết, hấn không do dự dẫn hai mẹ con An Nhiên đột nhập vào trong rồi tìm kiếm. Bảo An nhiên nhét đầy hộp cứu thương, các loại thuốc vào ba lô xong, cả bọn rời khỏi hiệu thuốc rồi tiếp tục di chuyển một cách nhanh chóng.

.....

Khoảng hơn chục phút sau, Tân dẫn đầu, hai mẹ con Huyền Linh bám sát theo sau, còn con Lu đi cuối cùng đoạn hậu. Cả bọn đã rời khỏi vị trí ban đầu

được một khoảng cách tương đối, bây giờ đang tiến vào khu vực đổ nát với hai bên đường là những đồng đồ sập to lớn, được tạo thành bởi các tòa chung cư cao ốc. Con đường chật hẹp rậm um cỏ, cũng đã chuyển thành rộng lớn trống trải, nên tầm nhìn trở nên thoáng đãng và quan sát được xa hơn. Những nơi như thế này khả năng lớn sẽ có quái vật rình rập, nhưng cả bọn đi được một lúc rồi, mà hấn vẫn chưa nhìn thấy nào xuất hiện trong tầm mắt. Càng đi, hấn càng cảm thấy có cái gì đó không đúng nên cảm giác bất an bắt đầu nổi lên trong lòng.

Lấy ống nhòm ra, hấn trèo lên nóc một chiếc xe container rồi nheo mắt nhìn vào khoảng trống trước mặt. Gió đã ngừng thổi, những hạt mưa thưa thớt liên tục rơi vào vai áo khoác da tạo thành những âm thanh tí tách bên tai. Quan sát mãi, suốt một đoạn đường dài, hấn vẫn không thấy bóng dáng bất cứ một con quái nào xuất hiện trong tầm mắt nên cảm thấy cực kì kinh ngạc. “Có khi bọn chúng không sẵn được con mồi ở đây, cho nên đã đổi địa điểm...” Mặc dù, nghĩ như vậy, nhưng tâm trạng bất an không lái đi được mà càng tăng lên.

Xuống dưới lòng đường, hấn xiết chặt cán rìu rồi dẫn mọi người di chuyển nhanh hơn. Đi được thêm một đoạn khoảng chục mét, con Lu đột nhiên chạy nhanh về phía góc khuất, bị che chắn bởi các phương tiện giao thông chồng đồng lên nhau, rồi cúi đầu cất tiếng gầm gừ:

- Gâu... Gừ...!

Giật thót mình, Tân giờ tay ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh dừng lại rồi chậm rãi tới gần chỗ con Lu. Xiết chặt cán rìu trong tay, hấn tập trung cao độ, sẵn sàng cho mọi tình huống bất ngờ xảy ra. Mấy giây sau, đến nơi, phát hiện ra thứ thu hút con Lu là ba con quái vật “Nấm đầu người” nằm la liệt dưới lòng đường, hấn xoay rìu, vận lực định ném tới tấn công. Nhưng rất nhanh, hấn nhận ra rằng, những con quái vật này đã chết từ trước. Bởi đám nấm trên đầu bọn chúng héo rũ, cơ thể khô quắt chỉ còn da bọc xương giống như bị thứ gì đó hút sạch. Nhưng kì lạ là, trong khi cả cơ thể lép kẹp thì bụng của đám quái vật xấu số này lại trương phềnh lên.

Chăm chú quan sát thêm một lúc, hấn không phát hiện thêm được điều gì đặc biệt nên gọi con Lu quay lại. Nói cho hai mẹ con Huyền Linh biết sự việc mình nhìn thấy rồi cả bọn tiếp tục di chuyển. Lần này, cả bọn không bước đi nữa mà chuyển hấn sang chạy bước nhỏ, đẩy nhanh tốc độ. Mặc dù, không biết được thứ gì gây ra cái chết cho đám quái vật “Nấm đầu người”, nhưng hấn cảm giác được nó rất có thể chỉ ở quanh đây.

Trong lúc di chuyển, hấn cảm giác ngày càng bất an, khi số lượng quái vật “Nấm đầu người” chết trên đường tăng lên nhanh chóng. Tất cả đều có biểu hiện giống y chang xác ba con quái, hấn nhìn thấy lúc đầu. Rồi không chỉ quái vật, hấn bắt đầu phát hiện ra xác người chết. Nhìn vào vết máu hấn còn tươi, hấn biết họ chỉ mới chết cách đây không lâu.

Nhiu mày chăm chú nhìn vào xác một người mới chết, hấn cố gắng tìm hiểu xem thứ gì gây ra chuyện này. Làn da còn gần như nguyên vẹn, nhưng bề mặt có chi chít những chấm nhỏ lấm tấm. Ở một vài lỗ thủng lớn, hấn thấy cơ thịt bên trong đã hóa lỏng chỉ còn xương trắng. Biểu hiện này cho thấy, rất có thể họ bị một sinh vật gì đó có ngòi nhọn đốt, hóa lỏng cơ thể rồi bị hút sạch. Tưởng tượng ra nguyên nhân, hấn cảm thấy một dòng hơi lạnh từ sống lưng chạy thẳng đến đỉnh đầu. Chỉ là, đã bị hút khô, nhưng tại sao bụng của nạn nhân lại trương phồng lên đây, điều này làm hấn nghi hoặc nghĩ mãi không ra.

Mặc kệ nó là thứ gì, hấn cảm thấy tốt nhất là không nên động vào. Con đường lớn này chắc chắn không an toàn, hấn cảm thấy mình phải rời khỏi chỗ này ngay. Quay lại chỗ hai mẹ con Huyền Linh, hấn hô lên:

- Đi. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi con đường này... – Nói hết câu xong, hấn đảo mắt nhìn hai bên đường tìm lấy một lối đi để thoát khỏi đây.

Phản ứng của hấn là tương đối nhanh, nhưng có vẻ như vẫn quá muộn.

- Gâu!— Vẫn luôn khóa chặt ánh mắt lấy xác người chết, con Lu đột nhiên sủa lớn.

Ngoái đầu nhìn lại, hấn lập tức sồn da gà, tóc gáy dựng đứng lên, bởi từ miệng người chết có con gì đó vừa chui ra.

Đó là, một con bướm đen.

Sinh vật này không phải thứ gì xa lạ, hấn đã từng nhìn thấy bọn chúng vào lúc tận thế mới diễn ra. Bọn chúng xuất hiện chỉ có ăn xác chết, không gây nguy hại cho sinh vật khác được một thời gian thì lặn mất tăm. Lúc trước, hấn cứ tưởng là do hết thức ăn nên bọn chúng rời khỏi thành phố, nhưng thực tế có lẽ không giống như vậy.

Một con bướm chui ra xong, không đến một giây sau lại có con khác chui ra. Số lượng ngày càng đông, và không chỉ có một cái xác mà những cái xác bên cạnh cũng liên tiếp ủa ra đám bướm màu đen. Những con bướm này cũng không nhỏ bằng một bàn tay như trước, mà đã lớn bằng hai bàn tay chụm lại. Cơ thể một màu đen kịt như mực, gần mép ngoài cánh là hai chấm tròn đỏ như mắt quỷ, phần lưng nổi lên một bọc màu xanh không biết là gì, còn phía miệng là cái ngòi nhọn hoắt, dài ngoằng như mũi tiêm.

Nhìn hình dáng đáng sợ của mấy con bướm, hấn có ngu đi chăng nữa cũng phải biết rằng bọn chúng đã tiến hóa. Không còn là loài ăn xác thối nữa mà chuyển sang săn mồi, bọn chúng đã thay đổi hấn hoàn toàn tập tính ban đầu trong một khoảng thời gian ngắn. Những người xấu số kia, chắc chắn là bị bọn bướm quái vật này ăn thịt, bởi làn da của họ có rất nhiều vết châm li ti có kích cỡ bằng cái ngòi của con bướm vừa chui ra.

- CHẠY! CHẠY MAU!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Diên cuồng chạy trốn

Túm lấy tay Huyền Linh, còn cô ấy nắm tay An Nhiên, Tân kéo cả hai cầm đầu chạy nhanh về phía trước, cố gắng thoát khỏi vị trí xác chết càng xa càng tốt. Ở bên cạnh, con Lu cũng diên cuồng phi nước đại chạy song song với hắn. Phản ứng của hắn là rất nhanh, dẫn mọi người chạy cũng cực kì dứt khoát, nhưng tiếc là vẫn quá muộn.

- Rào... Rào... Rào... – Những con bướm đen ồ ạt chui ra từ tất cả những xác chết có trên đường rồi diên cuồng truy đuổi nhóm của Tân.

Theo việc bọn chúng chui ra thì bụng của xác chết cũng xẹp đi. Vậy cho nên, cái bụng xác chết là ổ chứa, hoặc là bọn chúng chui vào để ăn tiếp nội tạng.

Quay đầu về phía sau, chứng kiến đàn “bướm quỷ” đuổi theo mình, Tân sợ hãi muốn rụng tim. Số lượng của bọn chúng không những ngày một đông lên, mà còn bay lập lờ thoát ần, thoát hiện với tốc độ nhanh đến đáng sợ. Bọn chúng giống như những con quỷ, âm hồn trong không gian u tối ráo riết truy đuổi con mồi vậy.

Nhìn đàn bướm áp sát ngày một gần, mà tốc độ của hai mẹ con An Nhiên giống như đến cực hạn, không thể chạy nhanh hơn được nữa, hắn cảm thấy nguy cơ chưa bao giờ lớn như thế này. Huyền Linh thì còn đỡ, cô giống như vẫn có thể chạy nhanh thêm được nữa, nhưng vướng An Nhiên chân ngắn nên không thể tăng tốc được. Nếu cứ để yên như vậy, thảm kịch sẽ nhanh chóng xảy ra, hắn phải làm cái gì đó ngay. Động não suy nghĩ, rất nhanh hắn tìm thấy biện pháp đối phó tạm thời. Liếc mắt nhìn Huyền Linh, hắn hô lớn lên:

- Huyền Linh! Bỏ cái ba lô trên lưng vất đi! Mau! – Vừa hét, hắn vừa hạ tốc độ xuống một chút để chạy song song với An Nhiên. Sau đó, hắn vòng tay ôm ngực xách con bé lên rồi hét lên tiếp:

- Lu, lại đây! Nhanh!

Đội con Lu thả chậm lại chạy gần với mình, hắn để An Nhiên lên lưng nó rồi dặn:

- An Nhiên ôm cổ con Lu bám chặt vào. Nhất quyết không được buông tay...

Hiểu ý hắn, con bé lập tức vòng tay ôm chặt lấy cổ con Lu. Còn Huyền Linh, sau khi nghe lời hắn tháo bỏ ba lô vất đi xong, tốc độ của cô được đẩy nhanh hơn hẳn. Vội đưa tay trái bắt lấy tay Huyền Linh, hắn nhả đầu dính của sợi tơ trong lòng bàn tay ra dính chặt cả hai lại. Nheo mắt nhìn về đằng sau, hắn thấy đàn bướm đã rút ngắn được một khoảng cách dài, bởi động tác thừa của cả bọn. Nghe tiếng rào rào đập cánh của bọn chúng, hắn tê cả da đầu, sợ hãi vô cùng. Hít sâu một hơi xuống bụng, hắn gắng gượng điều tiết nhịp thở vào trạng thái nén khí. Nghiêng người gần như dốc thẳng về đằng trước, hắn chuyển sang bước chạy của bộ pháp, miệng gằn lên một chữ:

- CHẠYYY!!!

Sau tiếng hô, Tân diên cuồng tăng tốc kéo theo Huyền Linh chạy nhanh về phía trước. Ngay trên hắn một đoạn là An Nhiên và con Lu, với cơ thể đã biến đổi to lớn, việc chở thêm một cô bé con trên lưng không làm ảnh hưởng bao nhiêu tốc độ của nó cả. Với khả năng của mình, thực ra con Lu có thể chạy nhanh được hơn nữa, nhưng nó làm sao có thể bỏ chủ nhân của mình lại mang theo An Nhiên chạy trốn được chứ.

Tốc độ được đẩy nhanh hơn, hắn thỉnh thoảng ngoái lại đằng sau nhìn, thấy khoảng cách cả bọn với đám “Bướm quỷ” được kéo dần ra liên tục một hơi trong lòng. Nếu không có gì thay đổi thì chỉ một lát nữa là cả bọn sẽ bỏ rơi được đàn bướm đáng sợ trở về với an toàn. Nhưng hắn vừa nghĩ như thế xong thì diễn biến tiếp theo ngay lập tức đưa tất cả vào vực sâu tuyệt vọng.

- Rào... Rào... Rào...

Có lẽ động tĩnh cả nhóm gây ra quá lớn, nên đã kinh động đến những con “Bướm quỷ” khác. Chỉ thấy từ những xác chết phía trước, ngóc ngách, lỗ hổng trong những đồng đồ sập của các tòa nhà đổ nát ở hai bên đường, bất ngờ trào ra ừng ực từng đợt bướm đen. Số lượng đông đến mức khủng bố, bọn chúng như một con sông thần màu đen ập tới, dần thu hẹp khoảng cách với trung tâm là con đường quốc lộ. Điều này cho thấy, những đồng đồ sập hai bên đường rất có thể là tổ của bọn chúng.

Đứng trước áp lực khủng khiếp, Tân không một chút do dự tháo ba lô vất xuống đường rồi diên cuồng kéo theo Huyền Linh tăng tốc. Ở phía trước, con Lu cũng cảm nhận được khoảnh khắc sinh tử tới gần, nó tỏ ra nôn nóng vô cùng, nhưng không dám chạy quá nhanh, bỏ rơi chủ nhân lại. Nhìn phía trước con đường, lối đi dần thu hẹp rồi bị bịt kín do đàn bướm ập vào, hai mắt của hắn tròn lớn vẫn đầy tơ máu.

Phải mở lấy một lối thoát khẩn cấp ngay. Cấn răng, hắn xiết chặt cán rìu trong tay xoay vài vòng tròn lấy đà. Khi lực li tâm đến mức cao nhất, hắn đột

ngột buồng tay đập thẳng cái riu về đằng trước.

- Vù... Vù... Vù...

- Phắc... Phắc... Phắc... – Cái riu bay nhanh như một viên lưu tinh xuyên thủng qua dòng suối màu đen chặn trước mặt, nhanh chóng chặt đứt những con “Bướm quý” cản đường khiến cho những mảnh cánh vỡ, thân thể của bọn chúng rơi là tả xuống lòng đường.

Một khe hẹp được tạo ra trong giây lát, chớp lấy cơ hội, Tân dùng hết sức bình sinh điên cuồng kéo Huyền Linh chạy xuyên qua.

- Pắc... Pắc... Pắc... – Lỗ hổng rất nhỏ và hẹp, hai người chạy qua không thể tránh khỏi việc va chạm vào những con bướm vật vờ xung quanh.

Chạy với tốc độ cao nên va chạm xảy ra cũng lớn, những con bướm đập vào người cả hai lập tức bị nát bét, bọc màu xanh trên cơ thể chúng vỡ ra dung dịch nhơn nhớt bốc mùi hắc khó chịu. Huyền Linh thì còn đỡ, cô nhìn thấy phải xuyên qua đàn bướm đã tự vòng một tay lên che mặt chắn nên không đáng ngại. Tân thì khác, hắn phải thu cái riu lại nên không giờ tay lên đỡ được, mà phải đương đầu va chạm trực diện với đàn bướm. Kết quả là có vài con vỡ nát trên mặt hắn, thứ dung dịch màu xanh bắn tứ tung, chảy cả vào mắt.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy đôi mắt của mình rất nạt, nóng cháy như bị bọ xít dái vào. Nước mắt tự động chảy ra khiến cho hình ảnh nhòe đi mà chỉ có thể cắn răng cố chịu, không dám giờ tay áo lên lau. Trong tầm nhìn mờ hồ, hắn lại thấy có một đoàn màu đen xông ra bịt kín đường. Không một chút do dự, hắn lại tiếp tục quăng riu mở lối đi.

- Pắc... Pắc... Bực...

- A...

Lần này đàn “Bướm quý” đông hơn nên vụ va chạm xảy ra càng dữ dội. Ở tốc độ cao, những đôi cánh của “Bướm quý” như lưỡi dao cứa rách mặt hắn. Rồi thứ dung dịch màu xanh tõe ra khắp nơi, vào mắt vào vết thương mang cho hắn cảm giác đau xót dữ dội đến mức không chịu được phải hét lên.

“Bướm quý” xò ra ngày càng nhiều, từ bốn phương tám hướng tụ lại đuổi theo con mồi. Sau hai lần bắt đắc dĩ, phải xuyên qua dòng suối được tạo bởi những con bướm, tốc độ của Tân và Huyền Linh chậm hẳn lại. Chỉ có con Lu cũng theo An Nhiên là vẫn giữ nguyên được tốc độ, bởi đàn bướm bay cao là cách mặt đất hơn một mét nên cả hai không bị cản trở bao nhiêu.

.....

Bị Tân một đường kéo chạy, rồi lại dùng thân mình che chở khi phải đối mặt với nguy hiểm, Huyền Linh cảm thấy mình chưa bao giờ vô dụng như thế. Nhìn thấy hắn cắn răng chịu đựng đau khổ, tim cô cảm thấy đau đớn như bị đao cắt. Cô cố gắng chạy nhanh hơn, để hắn giảm bớt vướng víu đi, nhưng càng ra sức thì cơ thể ngày một nặng lên. Vận động điên cuồng, khiến cho lượng ô-xi trong máu tiêu hao nhanh chóng. Thiếu dưỡng khí, cô bắt đầu cảm thấy tức ngực, đau nhói một bên bụng và hai chân mỏi rã rời. Đôi mắt nhòe đi, cảnh vật bỗng trở nên mờ hồ, trong đầu cô bắt gặp nổi lên câu hỏi.

“Từ bỏ sao?”

- A...!

Bỗng tiếng kêu đau đớn của hắn vang lên bên tai, khiến trái tim của cô lập tức giống như bị xuyên qua một nhát dao đau đớn. Nhịp tim điên cuồng gia tốc, mỗi tế bào của cô nóng lên như muốn bùng nổ. Cấn chặt răng đến mức bật máu, cô điên cuồng gào thét trong lòng.

“Phải nhanh lên, mạnh lên!... Mày phải cứu anh ấy!...”

Bùng!

Giống như một mớ ràng buộc nào đó bị đứt gãy, Huyền Linh đột nhiên cảm thấy từ cánh tay trái của mình nổi lên một dòng nước ấm, rồi trong giây lát lan tỏa khắp cơ thể. Ngay lập tức, cô cảm thấy mình khỏe lên trông thấy, ánh mắt trở lại rõ ràng và đầu óc một mảng thanh minh. Giờ tay trái lên, cô thấy nó đã được bọc một lớp giáp xương giống như tay phải.

Sức khỏe hồi phục hoàn toàn, ần ần còn lớn hơn lúc trước, Huyền Linh không nghĩ nhiều mà điên cuồng tăng tốc chạy nhanh hơn. Vượt lên phía trước, cô cố gắng kéo theo hắn đằng sau nhanh hơn nữa. Xiết chặt nắm đấm, cô một tay vung vẩy trước mặt, đập nát những con “Bướm quý”, gạt ra một lối đi, gắng gượng kéo hắn xuyên qua biển lớn màu đen.

.....

Vượt qua được đợt “Bướm quý” lần hai, không chịu được nỗi đau xót do thứ dung dịch màu xanh chảy vào mắt, vết thương, Tân hét lên một tiếng đau đớn xong, hắn gần như không nhìn thấy cái gì trước mắt nữa. Thu cái riu lại, hắn điên cuồng vung vẩy, chặt chém cố gắng phá tan cản trở, nhưng ngày một yếu đi. Một vài con bướm đã đậu được vào cơ thể hắn và đâm ngòi vào đốt. Chỗ bị đốt nhói lên một cái, rồi hắn cảm thấy tê liệt, chân tay cứng lại, còn ý thức thì ngày một mờ hồ.

Đột nhiên vẫn luôn chạy ở phía sau, Huyền Linh tăng tốc kéo hắn vụt đi. Giật mình, hắn cố gắng loại bỏ cảm giác mê man tỉnh táo trở lại.

- Gâu... Gâu...

Chạy ở phía trước một đoạn xa, con Lu thấy hai người chậm lại rồi bị đàn bướm bao trùm. Nó vội vàng quay lại rồi tung người, há mồm đập liên tục, nhưng số lượng “Bướm quý” đông quá lên hành động này không có tác dụng cho lắm. Nằm rạp trên lưng con Lu, An Nhiên tương đối an toàn vì thân hình nhỏ nhắn của mình và do di chuyển với tốc độ cao, những con bướm không đậu được vào người con bé. Thấy mẹ và chú Tân bị cuốn lấy, con bé lo lắng sốt ruột vô cùng cất tiếng gọi lên.

- Mẹ...! Chú Tân chạy nhanh lên...!

Nghe thấy tiếng kêu của con Lu và An Nhiên, Tân bắt giác tỉnh táo lại hơn một chút. Hắn bây giờ đã bị đám “Bướm quý” bao kín khắp người rồi, hành động ngày càng chậm, ý thức cũng sắp mất đi. Có thể chạy không ngã, hoàn toàn là nhờ Huyền Linh kéo hắn đi. Hai mắt của hắn cũng đã nhắm chặt lại, tạm thời không nhìn được nữa nên cũng chẳng biết cô ấy giờ thế nào.

“Không thể chết được... Phải cố gắng đến hơi thở cuối cùng”, hắn tự nhủ trong đầu rồi hét lớn:

- LU! CẦN LẤY CÁI RIU! KÉO ĐI...! – Nói dứt câu xong hắn dùng tất cả chút sức lực còn lại quăng cái riu về hướng âm thanh con Lu và An Nhiên phát ra.

- Vù... Vù...

- GẦU...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Hoa lạ

Trời tối sầm, những hạt mưa thưa thớt đều đều rơi xuống mặt đất. Trong một chiếc xe ô tô con bốn chỗ nằm cạnh đường, Huyền Linh liên tục ló đầu ra ngoài cửa quan sát. Một lát sau, không thấy gì khả nghi, cô rút về, rồi ngoái lại đằng sau nhìn xem tình trạng của Tân. Thấy hắn mãi vẫn chưa tỉnh, cô nhủ chặt hai hàng lông mày, lo lắng, sốt ruột vô cùng.

Ngồi ở ghế phụ bên cạnh Huyền Linh, con Lu chăm chú nhìn chủ nhân của mình rồi thỉnh thoảng lại khẽ kêu lên ư ư. Nó muốn dùng tiếng kêu của mình để đánh thức hắn, nhưng có vẻ như không ăn thua lắm. Thấy con Lu tò ra ngày càng sợ hãi, hoang mang, An Nhiên liền đưa tay vuốt ve nhẹ đầu nó để an ủi. Sau đó, con bé cúi xuống, bóp nát từng chùm hoa lạ rồi thoa khắp vết thương của hắn.

.....

Khoảng hơn hai chục phút trước, khi cả bọn bị đàn “Bướm quý” đáng sợ bao vây tấn công. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, tưởng chừng như tất cả sẽ bỏ mạng tại đây thì bất ngờ đã xảy ra. Con Lu vừa kéo mọi người lết vào đám cỏ rậm rạp bên lề đường thì đàn bướm đột nhiên rời bỏ con mồi, bay tứ tán lên không trung. Bọn chúng giống như tiếp xúc với cái gì đó cực kì đáng sợ, khiến cho không thể không bỏ đi.

Ban đầu, nhìn đàn bướm bay ộp một khoảng không trên đầu, Huyền Linh sợ hãi muốn rụng tim. Nhưng theo thời gian trôi qua, cô dần cảm thấy có điều lạ. Tại sao đàn bướm đang tấn công lại bỏ đi, rồi không dám tới nữa, cô hoang mang tự hỏi. Động não suy nghĩ, cô chăm chú quan sát xung quanh cố gắng tìm ra nguyên nhân. Rồi không lâu lắm, cô ần ần đoán được cái gì khiến đàn bướm có phản ứng như vậy.

Đó là những bông hoa lạ mọc tua tua ở thảm cỏ bên dưới.

Bông hoa này nhìn sơ qua giống hoa trinh nữ, có kích cỡ to bằng nắm đấm, dạng cầu tròn, màu tím thẫm, với cánh hoa nhỏ li ti như cây kim đầu bấm đầy phần trắng. Những cây cỏ mọc ra hoa này, cô không biết là loại gì, bởi đây là lần đầu tiên chứng kiến. Mùi thơm của hoa này rất nồng, lạ không giống bất cứ loại hoa nào cô từng biết.

Đoán là như vậy, còn không biết sự thật có phải không nên Huyền Linh bắt tay vào thử nghiệm. Vặt một vài bông hoa, cô bóp nát rồi đắp lên không trung. Thật không ngờ, cô đắp đến đâu, đàn bướm hoảng sợ bay tứ tán khỏi đó. Mất một lúc, lặp đi lặp lại nhiều lần thí nghiệm, thậm chí cô bóp nát cánh hoa bôi lên người rồi đánh bạo đi ra bên ngoài. May mắn, đúng như dự đoán, đàn bướm không dám tấn công mà chỉ bay toán loạn xung quanh.

Biết chắc chắn về điều này, cô trở lại cùng với An Nhiên vội vàng bóp nát cánh hoa xoa khắp cơ thể, quần áo của mình và cho Tân cùng với con Lu. Rồi càng ngạc nhiên hơn, khi bôi cánh hoa vào vết bị “Bướm quý” đốt, cô lập tức cảm thấy đỡ đau nhức đi hẳn. Việc này cho thấy cánh hoa không chỉ xua đuổi được những con bướm đáng sợ, mà còn có thể chữa trị được vết thương. Hết sức vui mừng, cô cùng với con mình thu thập thật nhiều bông hoa, nhét đầy túi quần, túi áo.

Ở trên cao, đàn bướm quây một lúc, nhưng không thể bắt được con mồi nên bắt đầu dần dần tản đi. Bọn chúng quay trở lại tổ của mình, là những hốc hác trong đồng đồ nát, khe hẹp. Đợi cho lũ bướm thưa thớt hẳn đi, cô cõng Tân lên lưng rồi cùng với An Nhiên và con Lu rời khỏi khoảng đất trống, tìm lấy một vị trí kín đáo hơn để ẩn nấp.

Sau khi nhìn ngắm một lúc, cô chọn chiếc xe ô tô con bốn chỗ cách chỗ mình không xa. Để An Nhiên ngồi hàng ghế dưới, bóp nát bông hoa lạ bôi vào vết thương cho hẳn, cô cầm lấy cái riệu rồi liên tục cảnh giới xung quanh.

.....

Không biết đã trải qua bao lâu, đang chìm sâu trong hôn mê, Tân bất giác giật mình tỉnh lại. Ngay lập tức, hẳn cảm thấy toàn thân nhói lên đau đớn, còn đôi mắt thì bóng rât, đau xót cực kì khó chịu. Ý thức phục hồi, hẳn nhớ tới tình huống mình bị đàn bướm đáng sợ tấn công đến mức ngất đi nên cố gắng kéo mí mắt, định dựng người ngồi dậy. Nhưng hẳn vừa nhúc nhích được một chút thì nghe thấy thì nghe thấy tiếng An Nhiên thốt lên:

- Mẹ ơi. Chú Tân tỉnh rồi!

Đang lơ đãu qua cửa quan sát, nghe thấy An Nhiên gọi, Huyền Linh vội quay lại rồi nhòm đầu xem Tân. Còn con Lu thì đã lách qua khe hai cái ghế, chồm tới lễ lưởi liếm mặt hẳn.

Mọi người có thể hoạt động được bình thường và không có vẻ gì là sợ hãi thế này, hẳn biết chắc là mình đã được mình đã an toàn. Không cố gắng ngồi dậy ngay, hẳn thả lỏng cơ thể để thích ứng dần với cảm giác đau. Mấy giây sau, con Lu liếm mặt nhột quá khiến hẳn không thể không đưa tay lên đây đầu nó ra rồi nói:

- Lu... Thôi... – Vừa nói, hẳn vừa gắng mở mắt ra một lần nữa.

- Anh không sao chứ? – Nhìn thấy hẳn có vẻ khó chịu, Huyền Linh lo lắng quan tâm hỏi.

- Không... Anh không có việc gì... – Nghe giọng Huyền Linh gấp gáp lo âu, hẳn khẽ lắc đầu đáp lời. Mắt mờ nhòe, hẳn không nhìn rõ được cảnh vật xung quanh nên cất tiếng hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu?

- Trong một chiếc xe ô tô con... Em thấy chỗ này kín đáo nên phá cửa vào... – Trả lời hẳn xong, cô thấy mắt hẳn chảy đầy nước, đồ ngầu nên hỏi thêm:

- Anh không sao thật chứ?

- Mắt chỉ hơi rát một chút thôi... – Ngoài đôi mắt đau nhức, hẳn còn cảm thấy cổ họng của mình khô khốc, bỏng cháy cực kì khó chịu nên nhanh chóng hỏi luôn.

- Thế trong xe có nước không em...?

- Có... Nước đây chú... – Ngồi ở bên cạnh hẳn, An Nhiên trả lời thay mẹ rồi cầm chai nước đưa tới. Thấy hẳn hoạt động khó khăn, con bé nhanh nhẹn nói tiếp luôn:

- Để con giúp chú uống nước... – Vừa nói, con bé vừa giúp đỡ hẳn ngồi dậy.

- Ừng... Ừc... Ừc... – Há mồm, hẳn ngửa cổ tu từng ngụm nước lớn.

Dòng nước lạnh buốt chảy xuống cổ họng, ngay lập tức, hẳn rung mình sồn gai ốc, tỉnh táo hết cả người. Cảm giác nóng cháy trong họng được đánh tan, nỗi đau ê ẩm khắp người cũng giảm bớt nhanh chóng. Uống một mạch hết sạch chai nước xong, hẳn cảm thấy mình như vừa được sống lại.

Nhờ An Nhiên lấy cho thêm một chai nước nữa, hẳn dùng nó rửa mắt. Một lát sau, rửa sạch tàn tích chất bẩn của con “Bướm quý” bám vào mắt xong, hẳn cuối cùng cũng nhìn bình thường được trở lại. Đầu óc thanh tỉnh hoàn toàn, cơ thể cũng không còn quá khó chịu, ngoại trừ đôi mắt đỏ sưng. Có thời gian suy nghĩ, hẳn lập tức cất tiếng hỏi hai mẹ con An Nhiên về khoảng thời gian sau khi mình bị ngất.

Khoảng hơn chục phút sau, nghe Huyền Linh kể rõ ràng xong, biết được nguyên nhân tại sao cả bọn còn sống sót, hẳn hết sức kinh ngạc. Chăm chú quan sát bông hoa lạ trên tay, hẳn nhìn mãi mà không thấy nó có điểm gì đặc biệt nên thật bất ngờ. Xem ra, thiên nhiên biến đổi không hoàn toàn là điều xấu.

Nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, có lẽ đúng như hai mẹ con Huyền Linh nói, vò nát rồi bôi bông hoa này lên vết đốt của đám bướm quý, cảm giác đau nhức trên cơ thể của hẳn giảm mạnh. Sức lực dần hồi phục, hẳn ngoài đầu ra bên ngoài nhìn thì thấy trời đã tối đen. Không thể ở đây lâu hơn được nữa, hẳn cảm thấy đã đến lúc phải trở về nên quay lại nói cho hai mẹ con biết.

Ra khỏi xe ô tô, chăm chú quan sát cảnh vật xung quanh một lát, hẳn biết được đoạn đường mình đang đứng đã cách khu xóm trọ không còn xa nữa.

Trong lúc điên cuồng chạy trốn, cả bọn bất giác đã rút ngắn khoảng cách. Nhưng cứ thế này, tay trắng mà về thì hẳn cảm thấy không ổn lắm. Hai ba lô lớn đựng lương thực đã vắt lại đằng sau, chỉ còn lại mỗi cái ba lô bé tí đựng thuốc của An Nhiên, bây giờ mà trở về thì chút ít lương thực ở phòng trọ không đủ để lót dạ.

Không còn cách nào khác, hẳn dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu quay lại tìm ba lô. Biết được bông hoa lạ có thể xua đuổi “Bướm quỷ”, hẳn không lo lắng việc bị bọn chúng tấn công lần nữa. Trong đêm tối thường xuất hiện sinh vật đáng sợ, nhưng trời lạnh thế này thì khả năng lớn bọn chúng sẽ trú ẩn dưới đất không hoạt động.

Đúng như hẳn nghĩ, khoảng thời gian quay trở lại lấy ba lô rất an toàn, cả đoạn đường vắng tanh, không gặp bất cứ nguy hiểm nào khác. Kiểm tra sơ qua, thấy cái ba lô vẫn còn nguyên, hẳn nhanh chóng đeo nó lên vai rồi đi về xóm trọ. Tìm được cái ba lô của hẳn là đủ rồi, không cần thiết phải tìm thêm cái của Huyền Linh nữa. Bởi khoảng cách giữa hai cái ba lô tương đối xa, đi lại sẽ mất khá nhiều thời gian, trong khi cả bọn đã rất mệt và đói. Mới cả, trong cái ba lô kia chỉ có một ít đồ khô, bánh kẹo, không có gì quan trọng đáng giá để hẳn đi tìm.

.....

Gần nửa tiếng trôi qua, cấp tốc di chuyển, cuối cùng cả bọn cũng trở về được xóm trọ. Đóng cánh cổng, khóa lại, nhìn vào trong sân, cảnh vật vẫn như lúc đầu, đến lúc này hẳn mới dám thở phào một hơi trong lòng.

Vào trong phòng trọ, hẳn tìm cái đèn bật lên rồi cùng Huyền Linh nhanh chóng sắp sửa nấu cơm. Tủ lạnh đã hết điện, bên trong còn hai khối thịt gà, hẳn rửa đi rồi cho vào nồi hầm hỗn hợp với khoai tây, cà rốt và một vài hộp thịt cá các loại. Gạo không còn nhiều, hẳn chia làm hai bữa để nấu bữa này với thêm một bữa nữa.

Ba người xúm lại làm, còn con Lu thì nằm một góc nhìn, rất nhanh bữa cơm được chuẩn bị xong xuôi. Cho vào nồi nấu, trong lúc chờ đợi, hẳn đi sang phòng trọ khác rồi tắm. Nói là tắm, nhưng thật ra là hẳn dùng khăn nháp xuống nước lạnh để lau người thì đúng hơn. Trời rất lạnh, nhưng hẳn bắt buộc phải làm vậy vì chỗ bị con bướm đốt, chảy ra nước vàng nhầy nhầy rất khó chịu. Cái này chắc là chất độc bọn chúng tiêm vào người hẳn, nhưng bôi hoa lạ lên đã bị đào thải ra. May mà tìm được loại hoa này, sử dụng kịp thời, chứ cứ để mặc đấy, hẳn không biết được liệu giờ mình còn sống hay không.

Tắm qua loa và gội đầu xong, hẳn trở lại cũng là lúc cơm chín. Không chờ đợi thêm nữa, cả bọn ăn như hổ đói vào một cái hết sạch bát đũa. Thực phẩm không nhiều lắm, nhưng vẫn cũng đủ để no, bởi số lượng thực phẩm đóng hộp khá nhiều. Có thức ăn vào, sức khỏe hồi phục trở lại, hẳn ngồi ngẫm nghĩ về việc mình gặp ngày hôm nay, trong khi đợi hai mẹ con Huyền Linh đi tắm.

Điện trong bình ắc-quy đã hết, muốn sử dụng được tiếp, hẳn sẽ phải đến chỗ lần trước lấy thêm. Lương thực cũng cạn kiệt, thu hoạch thì không được bao nhiêu, lại toàn là thực phẩm khô, loại ăn rất khó để no mà cái giá phải trả và sự nguy hiểm lại quá lớn. Nếu muốn tiếp tục sống tốt, hẳn phải tìm kiếm loại lương thực khác, tươi sống như con gà lần trước. Với tình hình bây giờ, hẳn nghĩ tìm kiếm được những con vật như thế không khó, vì gà có thể biến đổi thì lợn, hay bất cứ con gì trước kia cũng có khả năng như vậy. Nhưng muốn săn được chúng chắc chắn không dễ, mà thiên nhiên biến đổi từng ngày, những mối nguy hiểm sẽ liên tục xuất hiện, một mình hẳn, con Lu và hai mẹ con An Nhiên lang thang sẽ rất dễ dàng gặp nguy như ngày hôm nay.

Phương án tốt nhất bây giờ, là đến “Khu an toàn”, bởi ở đó có nhiều người, có quân đội, khả năng sống sót ở đây sẽ cao hơn nhiều. Huyền Linh và An Nhiên cơ bản cũng tạm thời nắm được cách chiến đấu, hỗ trợ cho nhau. Mặc dù vẫn còn chưa được linh động, nhuần nhuyễn, nhưng là cũng có khả năng tự vệ khi đối mặt với nguy hiểm. Như vậy, thời điểm này là tốt nhất để đi đến “Khu an toàn”, khi thiên nhiên bên ngoài vẫn chưa vượt quá tầm kiểm soát của hẳn quá nhiều.

Nghĩ đi, nghĩ lại, hẳn đến lúc hẳn làm ra quyết định thì hai mẹ con Huyền Linh cũng tắm xong và quay trở lại. Nói cho họ ý nghĩ của mình, bàn bạc kỹ lưỡng xong, cả bọn thống nhất sẽ dành ra một ngày để chuẩn bị rồi khởi hành.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chuẩn bị

Sáng sớm, trên nóc tòa nhà bảy tầng, Tân dùng ống nhòm chăm chú quan sát những con đường trong thành phố rồi miệt mài vẽ đại khái bản đồ vào cuốn sổ nhỏ. Ở bên cạnh hẳn, hai mẹ con Huyền Linh thì tỏ ra háo hức, tò mò đánh giá khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ trước mắt. Chỉ có con Lu là không cảm thấy hứng thú gì, nó nằm cuộn tròn một chỗ rồi nhắm mắt lim dim ngủ.

Thống nhất kế hoạch từ tối qua, để chuẩn bị trước cho hành trình đi đến “Khu an toàn”. Sau khi ngủ dậy, ăn sáng và tập luyện một khoảng thời gian vài tiếng, hấn nghĩ ngay đến việc leo lên nóc tòa nhà quan sát. Cũng may, hôm nay thời tiết không xấu như mọi khi nên tầm nhìn xa của hấn tăng mạnh.

Hôm nay, bầu trời xanh trong vắt, lưa thưa vài gợn mây. Mắt đi cản trở, ánh nắng vàng thỏa thích chiếu xuống thế gian. Gió hiu hiu thổi nhẹ, mang đến cảm giác dịu mát thoải mái đến gần cả lỗ chân lông. Không khí trong lành tràn ngập ô-xi và mùi cỏ cây, thanh tân đầy sức sống khiến cho, chỉ hít một hơi thôi là tỉnh táo hết cả người.

Nền trời đẹp, ánh nắng yếu ớt nên sắc màu thiên nhiên như được quét một lớp sơn bóng. Nổi bật nhất là màu xanh tươi bật ngàn trải rộng đến hút tầm mắt của các cây đại thụ, dây leo khổng lồ hay bụi cỏ rậm um tùm. Xen kẽ ở tầm thâm xanh đó, là đủ loại bông hoa mang màu sắc rực rỡ xinh đẹp vô cùng. Các công trình kiến trúc còn sót lại, phương tiện giao thông bị thiên nhiên bao phủ, biến thành khung cảnh hoang tàn, bỗng trở nên đẹp lạ lùng giống như di tích của một nền văn minh cổ xưa trong rừng rậm vậy. Tất cả sẽ hoàn mỹ cực kì, nếu như không có loáng thoáng bóng dáng vài con quái vật “Năm đầu người” đứng vật vờ ở những đồng đô nát bên dưới.

Cầm máy ảnh trên tay, Huyền Linh được giao nhiệm vụ chụp những vị trí quan trọng, vậy mà chứng kiến cảnh đẹp bên dưới, bất giác cô thả hồn vào đó đến mức thất thần. Ở bên cạnh cô, An Nhiên nhìn thấy những bông hoa lạ đủ mọi màu sắc bên dưới mà tíu tít trầm trồ hết cả lên. Con bé chốc chốc chỉ tay chỗ này rồi thốt lên bông hoa đẹp, rồi một lát nữa lại kéo vai mẹ chỉ chỗ khác đẹp hơn. Phản ứng như vậy mới giống một cô bé năm, sáu tuổi, nhưng tiếc rằng hiện thực phũ phàng sẽ khiến con bé dần mất đi sự ngây thơ trong sáng này.

Cau mày tập trung nhìn vào khu chung cư cao ốc đồ sộ qua ống nhòm, hấn chậm rãi tìm tấm bảng tròn lớn viết chữ “Khu an toàn”. Thực vật phát triển quá mạnh mẽ, xâm lấn lên cả những tòa nhà cao tầng khiến cho những chỗ trong trí nhớ lúc trước của hấn thay đổi. Liên tục phải nhìn qua ống nhòm, hấn khá là mỏi mắt, nhưng nếu không tìm được vị trí chính xác mục tiêu thì sẽ không thể xuất phát được.

Sau một hồi nỗ lực, đảo một vòng xung quanh thì cuối cùng hấn cũng tìm được mục tiêu, bởi tấm bảng tròn này không chỉ có một tấm. Lập tức giờ la bàn lên, hấn căn tọa độ phương hướng rồi ghi lại vào cuốn sổ. Dựa vào những con đường ngoằn ngoèo trong tấm bản đồ đơn sơ, hấn căn chỉnh tìm ra một lộ tuyến ngắn và dễ đi nhất. Nhưng với thảm thực vật dày và đồng đồ nát lộn xộn, to lớn như nhưng quả đồi thì không có con đường nào dễ đi cả. Cơ bản hấn chỉ vẽ được đại khái hướng đi, còn thực tế thì chắc chắn sẽ phải chuyển đổi liên tục do địa hình phức tạp.

Cố gắng vẽ hướng đi một cách chi tiết nhất có thể, xong xuôi, hấn tìm xem trên đường có những mối nguy hiểm tiềm ẩn nào không để còn tránh đi. Nhưng nhìn mãi mà không thấy gì, hấn đành phải đánh dấu những điểm cảm thấy khả nghi vào trong bản đồ rồi lưa lưa vào đó mà cẩn thận. Ở bên cạnh, theo ý hấn, Huyền Linh cũng tập trung hơn và chụp cẩn thận từng khung hình những điểm mấu chốt. Chỉ có An Nhiên chơi vui được một lát là cảm thấy chán nản nên con bé chạy tới chỗ con Lu và khiến nó không thể ngủ tiếp được nữa. Hình ảnh nhìn lướt qua ảm áp như một gia đình nhỏ trong ngày nghỉ chủ nhật, nhưng hiện thực mãi mãi sẽ không trở thành được như thế.

Trưa.

Như mọi khi, thời tiết như mọi khi chuyển biến xấu. Những đám mây đen từ cuối chân trời kéo tới, phủ kín bầu trời khiến cho ánh nắng mất đi. Khung cảnh u ám âm trầm quay trở lại, ánh chớp lóe lên liên tục như báo hiệu sắp có mưa. Nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng, nhưng không rét buốt, so với vài hôm trước thì ấm hơn rất nhiều. Thời tiết xấu khiến cho việc quan sát không còn hiệu quả nữa, trong khi đó, hướng đi và lộ tuyến, hấn cũng xác định được khá tỉ mỉ nên cũng không cần thiết phải tiếp tục việc này.

Đói bụng, cả bọn xuống dưới quay về phòng trọ rồi lục tục nấu bữa trưa. Gạo không còn nhiều, hấn quyết định sẽ tiết kiệm để làm lương thực dự trữ khi khởi hành đi đến “Khu an toàn”. Hôm nay không ăn cơm nữa, với phần lương thực có sẵn, hấn và Huyền Linh quyết định nấu hỗn hợp củ khoai tây, cà rốt và thịt hộp rồi ăn với mì tôm. Món ăn không có nhiều chất lượng, nhưng được cái số lượng phong phú nên vẫn đủ để cả bọn ăn no.

Ăn xong, cả bọn nghỉ ngơi khoảng một tiếng rồi thức dậy. Tiếp theo là lúc chuẩn bị đồ đạc dụng cụ, sẵn sàng cho chuyến đi. Trong xóm trọ này, có cái gì hữu dụng, hấn đã lấy hết sử dụng rồi. Nhưng như thế là chưa đủ cho một chuyến đi dài, nhất là khi hai mẹ con An Nhiên chẳng có gì cả ngoài quần áo. Không còn cách nào khác, hấn chỉ có thể ra bên ngoài tìm kiếm, tiện đây rèn luyện thêm khả năng thực chiến, phối hợp của hai mẹ con An Nhiên luôn.

Mục tiêu lần này hấn nhắm tới là cửa hàng bán đồ phượt, một nơi chứa tất cả những dụng cụ cần thiết để sinh tồn trong thiên nhiên hoang dã. Trước đó, lúc quan sát, hấn đã tìm được một nơi khá gần xóm trọ, chỉ ở ngay con đường lớn dẫn vào nội thành, cách đây khoảng ba trăm mét. Địa điểm sắp tới không phải là nơi chứa đồ ăn nên nguy hiểm bên trong không lớn, xung quanh đó cũng không có bao nhiêu quái vật “Năm đầu người” cả.

Khóa công lại, hấn giờ tám bản đồ lên, đọc tọa độ xong liền dùng la bàn điều chỉnh xác định phương hướng. Mấy giây sau, biết mình phải đi theo hướng nào, hấn cắt bản đồ đi rồi rút con dao chặt xương ra nắm chắc trong tay. Khẽ gật đầu với hai mẹ con Huyền Linh, hấn quay người dẫn đầu đi về phía trước.

Vẫn theo đội hình cũ, hấn đi đầu, hai mẹ con An Nhiên đi sau, còn con Lu thì đi cuối cùng. Thanh mã tấu, hôm qua đã bị rơi mất, nay hấn chuẩn bị cho Huyền Linh dùng tạm cái riêu của mình, bởi hòm đồ tự chế đã không còn vũ khí thuận tay.

Lách qua nhiều bụi cỏ rậm, đồng đồ nát và ngách nhỏ hấn vừa cẩn thận di chuyển vừa chăm chú nhìn ngó xung quanh. Sáng nay, trời hửng lên một tí mà thiên nhiên giống như được tưới thần được vậy. Các cây cỏ đua nhau nở hoa, ngoài một số loại quen thuộc thì đa số toàn là hoa lạ, hấn chưa nhìn thấy bao giờ. Màu sắc cũng đa dạng, nhưng chủ yếu nhất là hai màu hồng nhạt và tím thắm. Hoa nở, còn trùng kéo ùn ùn kéo đến, những con bọ cánh cứng, cánh cam, xén tóc bay rập rờn khắp nơi. Nhiều con có hình dáng cơ bản giống như con trùng bình thường, nhưng kích cỡ lại đột biến lớn đến đáng sợ. Có con bằng ngón tay cái, rồi có hấn con to hấn bằng quả dừa lớn, khiến hấn không biết bọn chúng là loại gì nữa.

Những con bướm cũng xuất hiện, nhưng không phải là loại “Bướm quỳ” đáng sợ kia, mà là những con có màu tươi sáng rực rỡ rất đẹp mắt. Qua quan sát, hẳn thấy bọn chúng chỉ xâu bầu vào hút mật hoa nên thờ phào một hơi trong lòng. Nhìn thấy con vật xinh đẹp, An Nhiên sôi động hẳn lên. Nếu không phải biết rằng bên ngoài có rất nhiều nguy hiểm thì con bé có lẽ đã xông tới thỏa thích nô đùa với mấy con bướm.

Đi được một đoạn cách khá xa xóm trọ, tiếp cận khu vực bằng phẳng trước kia có lẽ là sân bóng nhân tạo, hẳn bất ngờ phát hiện trên thảm cỏ dày rậm có rất nhiều châu chấu. Hình dáng của bọn chúng không khác gì loài châu chấu lúa, nhưng kích cỡ to đến kinh ngạc. Bình quân mỗi con phải to bằng cái thìa, số lượng thì cực kì đông đảo, hơi động một tí là bay vù vù kín mắt. Châu chấu đối với dân quê như hẳn thì đây là một món ngon đặc sản không phải lúc nào cũng có. Bây giờ, nhìn thấy đàn châu chấu béo mẫm to lớn thế này, bất giác hẳn thèm chảy cả nước miếng. Hẳn muốn bắt lấy một ít về ăn, nhưng tạm thời không có công cụ nên đành gác lại phía sau.

Vượt qua khu vực châu chấu, hẳn bắt gặp một đám bụi cây lạ mọc ra quả có hình dạng gần giống như cà chua, chín đỏ mọng nhìn rất ngon mắt. Cây này hẳn không biết là cây gì nên quả chín nhìn rất thèm nhưng cũng không dám vật ăn. Để xoa dịu cảm giác, mọi người không còn cách nào khác là phải tạm uống nước thay thế, cả con Lu cũng không ngoại lệ.

Một lát sau, nhanh chóng di chuyển, hẳn bắt đầu chạm trán quái vật “Nấm đầu người” trên đường. Toàn là mấy con quái bình thường, hẳn lập tức kêu con Lu đi thăm dò một vòng xung quanh. Khi phát hiện ra số lượng của bọn chúng trong một khu vực không đông, hẳn liền đề cho hai mẹ Huyền Linh tấn công những con quái. Trong khi đứng bên ngoài cảnh giới, hẳn sẽ hướng dẫn, nêu ra lỗ hổng nhược điểm, hay chỉ ra đòn thế sai của Huyền Linh để cô cải thiện. Còn An Nhiên thì khác, khả năng xạ chiến của con bé đã đến mức thượng thừa, hẳn không có gì để đóng góp cả. Nhưng trong hoàn cảnh nguy hiểm sắp tới, chỉ xạ chiến thôi là chưa đủ nên hẳn huấn luyện thêm cho con bé kỹ năng cận chiến. Để tốc độ được nhanh nhất, hẳn theo sát chỉ đạo con bé chiến đấu với quái vật bằng rìu.

Không phụ sự kì vọng của hẳn, An Nhiên học rất nhanh, phản xạ và phản ứng của con bé nhanh hơn người bình thường rất nhiều. Sau một khoảng thời gian, nếu như không phải sức lực chưa đủ thì một mình con bé cũng có thể dễ dàng đối phó với con quái vật bình thường được. Có lẽ khoảng thời gian con bé biến đổi, không đơn giản là chỉ thức tỉnh nỗi năng lực, mà nó còn bật phát khả năng tiềm ẩn khác, và chiến đấu là một trong số đó.

Miệng mãi di chuyển, khoảng gần ba mươi phút sau, cuối cùng hẳn cũng tiếp cận được mục tiêu. Nhìn cửa hàng bán đồ phượt đóng kín bằng cửa kính, hẳn không do dự phá cửa rồi đột nhập vào trong. Cùng Huyền Linh và An Nhiên, hẳn lập tức lục lọi tìm những thứ cần thiết. Đây là một cửa hàng lớn nên cái gì cũng có, thấy đôi giày phượt chống nước, hẳn nhanh chóng tháo bỏ của mình ra rồi đi vào. Giày này thấy ghi chống nước tuyệt đối, là một món tốt vô cùng đối với hoàn cảnh bây giờ. Bảo An Nhiên và Huyền Linh cũng tìm thêm những đôi giày vừa chân như thế thay đôi xong, hẳn lấy thêm vài cái áo phao chống nước bỏ vào ba lô. Sau đó, hẳn tìm thêm những dụng cụ quan trọng khác nữa như, túi ngủ, lều phượt, dụng cụ lọc nước, móc khóa đa năng, túi cứu thương, xong nồi nhỏ, cần câu, thanh ma-giê....

Cho hết những thứ quan trọng ở gian hàng bên ngoài vào ba lô xong, hẳn đi vào sâu hơn thì hết sức vui mừng khi phát hiện ra có cả dao đi rừng. Con dao có lưỡi được làm bằng thép carbon, dài khoảng gần một mét, rộng khoảng năm centimet, phần mũi hơi to ra nhọn theo kiểu vòng cung, sống lưng dao là lưỡi cưa gỗ và cán được bọc một lớp cao su. Cầm con dao lên vung thử, hẳn cảm thấy chặt chém rất đầm tay, là một vũ khí cực kì thích hợp cho Huyền Linh và An Nhiên. Tìm được vũ khí tốt, thế là mọi người nhanh chóng lấy mỗi người một con giắt vào bên cạnh ba lô. Ngoài con dao lớn kia ra, cả bọn còn trưng dụng thêm vài con dao găm sinh tồn khác nữa.

Một lát sau, lục lọi tất cả đồ đạc có trong cửa hàng, thấy những thứ cần thiết đã có đủ, hẳn dẫn hai mẹ con Huyền Linh cùng con Lu quay trở lại xóm trọ. Khi đi chỉ có hẳn hẳn mang ba lô, khi về thì mỗi người một cái với đủ thứ đồ đạc bên trong. Tính toán thêm đồ ở phòng, hẳn không xếp đầy ba lô mà để trống ra khoảng một nửa. Như vậy, những thứ cần thiết lúc này đã đầy đủ, hẳn không phải lo nghĩ gì thêm nữa.

Đi theo hướng cũ, mất khoảng hơn hai mươi phút thì hẳn về tới chỗ có đàn châu chấu. Dừng lại, hẳn nói cho hai mẹ con biết ý định của mình, rồi cả ba mang vọt xông vào cánh đồng cỏ đuổi bắt châu chấu. Nhìn thấy mọi người bắt mồi, con Lu cực kì hưng phấn xô theo tham gia. Nhưng với cái mồm của nó, đớp phát nào là chết luôn con ấy, hẳn thấy ghê hết cả người nên nhanh chóng ngăn cản. Cuối cùng, con Lu không cãi được lệnh của chủ nhân, nó đành phải buồn rầu đứng một chỗ ngóng trông.

Đàn châu chấu bay rất nhanh, khó bắt, nhưng số lượng đông đảo nên chỉ một thời gian ngắn là mọi người bắt được kha khá. Cảm thấy đủ rồi, hẳn kêu mọi người dừng lại rồi nhanh chóng thu dọn đồ đạc cất bước trở về.

Mất thêm khoảng nửa tiếng nữa, cả bọn an toàn về đến xóm trọ. Lúc này, mới có hơn ba giờ, trời vẫn còn sớm nhưng hẳn đã cảm thấy khá đói. Thế là, không để hai mẹ con An Nhiên và con Lu đợi lâu, hẳn bắt tay vào chế biến châu chấu ngay. Nhớ tới bên đám cây cảnh trong sân tòa nhà bảy tầng có một cây chanh, hẳn trèo sang hái về. Nhổ đầu rút ruột, cắt cánh đi, hẳn định làm món châu chấu rang lá chanh thì Huyền Linh ngăn cản vì muốn tự tay chế biến món này. Tò mò về khả năng của Huyền Linh, hẳn đồng ý để cô làm vậy. Nhìn thao tác lão luyện của cô ấy, hẳn cảm thấy khá bất ngờ. Nhưng khi hoàn thành, nếm thử hẳn còn cảm thấy bất ngờ hơn vì nó rất ngon.

Con châu chấu này rang xong có mùi thơm phức, ăn vào có vị ngọt bùi bùi, béo ngậy, giòn tan trong miệng cực kì ngon. Kích cỡ to, lượng thịt nhiều, hẳn ăn thử một con mà cảm thấy đã vô cùng. Thế là, không chờ đợi được thêm một giây nào nữa, mọi người ủa tới nhanh chóng mở tiệc ăn uống. Con Lu cũng không chê món này, nó khen ngon, tôn trọng đầu bếp bằng hành động điên cuồng xục những con châu chấu vào miệng như lợn ăn cám vậy.

Ăn xong, nghỉ ngơi một lát, Tân thấy trời vẫn còn chưa tối nên mang hai mẹ con Huyền Linh ra sân tập luyện kỹ năng chiến đấu, để hai người làm quen với vũ khí mới. Ngày hôm sau, cả bọn sẽ phải đối mặt với một hành trình dài và nguy hiểm nên hẳn cố gắng hướng dẫn tất cả những gì mình biết cho hai mẹ con. Mặc dù, thể này thì hiệu quả sẽ không cao, nhưng hoàn cảnh không cho phép làm khác đi được. Chỉ có con Lu là nhàn nhất, ăn no xong cái là ra một chỗ cuộn tròn nằm ngủ, hạnh phúc vô cùng.

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Mèo săn mồi

Sáng sớm.

Ăn qua loa bữa sáng là món châu chấu còn thừa xong, Tân, Huyền Linh và An Nhiên tất bật sắp xếp đồ đạc cần thiết vào trong ba lô. Chuyến đi lần này có thể sẽ mãi không về lại đây nữa nên mọi người cố gắng mang nhiều nhất có thể, nhưng phải đảm bảo là ba lô không quá chật, nặng nề. Chia đều những vật dụng quan trọng hôm qua lấy được từ cửa hàng đồ phượt cho vào ba lô xong, hần cố gắng mang hết đi số thực phẩm ít ỏi còn sót lại.

Một lát sau, thu xếp xong xuôi, hần đeo ba lô lên vai, cùng với hai mẹ con Huyền Linh và con Lu đi ra ngoài cổng phòng trọ. Nhìn ngắm toàn bộ dây trụ một lát, hần khẽ thở dài một hơi rồi dứt khoát quay đầu lấy bản đồ ra, đọc tọa độ, xác định phương hướng trong la bàn. Biết được phải đi hướng nào xong, hần rút cái rìu ra rồi lặng lẽ cất bước. Theo sát phía sau hần là hai mẹ con, còn con Lu đi cuối cùng như mọi khi.

Hôm nay, thời tiết khá đẹp, không có nắng, nhưng mây đen cũng không quá dày đặc, trời hừng sáng và nhiệt độ tăng lên ấm áp hơn trước kia rất nhiều. Dẫn đầu đi phía trước, Tân cố gắng đẩy nhanh tốc độ lên cao nhất có thể, bởi quãng đường đến “Khu an toàn” rất xa, lại vòng vèo khó đi. Hần hi vọng có thể sớm đến đích trong ngày, bởi lang thang bên ngoài càng lâu thì độ nguy hiểm sẽ càng lớn.

Xuyên qua nhiều ngách nhỏ, khe hẹp, hay đồng đồ nát rậm um cò, cuối cùng hần cũng đi ra được đến đường lớn dẫn vào nội thành. Nhớ đến đám “Bướm quỷ” trú ngụ ở những đồng đồ nát hai bên đường, hần vội vàng cùng với hai mẹ con An Nhiên tìm hoa lạ lần trước vật, bóp nát rồi thoa vào quần áo khắp cơ thể. Mặc dù, chỗ này không phải là đoạn đường nguy hiểm kia, nhưng cẩn thận là không có gì thừa cả.

Bởi cho con Lu xong, cả bọn lại nhanh chóng cất bước lên đường. Đến khu vực này, hần thấy loáng thoáng đằng xa bắt đầu xuất hiện bóng dáng quái vật “Nấm đầu người”. Ở phía sau, nghe con Lu liên tục gầm gừ cảnh báo, hần biết rằng đã đến khu vực nguy hiểm nên bảo hai mẹ con Huyền Linh cầm chắc vũ khí, cảnh giác, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất ngờ. Đội hình di chuyển được sắp xếp lại, tất cả dàn hàng ngang bước đi, Huyền Linh và An Nhiên ở giữa, còn hần và con Lu mỗi người ở một bên.

Không phải đợi lâu lắm, cả nhóm đi được thêm khoảng một trăm mét, xuất hiện trong tầm nhìn của đám quái vật là bọn chúng ồ ạt xông lên tấn công. Bình tĩnh quan sát, nhận thấy tất cả chỉ là mấy con quái loại bình thường và sơ khai, hần liền đề hai mẹ con Huyền Linh chiến đấu với bọn chúng, rèn luyện khả năng cận chiến. Đứng ở bên cạnh lược trận, hần không tham gia tấn công mà chạy vòng quanh chỉ đạo trực tiếp, chỉ ra yếu điểm, làm mẫu để hai người vận dụng đòn đánh một cách hiệu quả nhất. Chỉ có con Lu là nhàn nhã, nó chỉ việc trèo lên một chỗ cao cảnh giới, sẵn sàng báo động nếu có biến cố bất ngờ xảy ra.

Mất một khoảng thời gian kha khá để giải quyết hết lũ quái vật và tiếp tục lên đường, nhưng hần cảm thấy nó đáng giá. Vì hai mẹ con An Nhiên sau mỗi lần thực chiến thế này, các đòn thế chiêu thức được họ tiếp thu rất nhanh, và dần dần biến nó thành một thứ bản năng, phản xạ tự nhiên của cơ thể. Tuy chưa thể so với hần, nhưng cơ bản cả hai đã có thể tự vệ. Sau trận chiến này, hần cũng biết thêm được sự lợi hại của vũ khí mới. Thanh đao làm bằng thép không gỉ này rất sắc bén, đầm tay, vô cùng phù hợp với Huyền Linh và An Nhiên.

.....

Vừa di chuyển, vừa rèn luyện cho hai mẹ con Huyền Linh, chẳng mấy chốc mà thời gian buổi sáng qua đi. Cả bọn lúc này đã cách nhà trọ một khoảng cách khá xa, rồi bỏ con đường lớn, bước vào khu có nhiều tòa nhà chung cư cao tầng chọc trời, văn phòng địa ốc lớn. Đám quái vật “Nấm đầu người” ở khu này bắt đầu đông lên, tuy là quái loại bình thường, nhưng cả bọn cũng không dám tự nhiên trêu chọc. Nếu bất đắc dĩ phải đối mặt, hần và con Lu sẽ tham gia tấn công cùng để kết thúc trận chiến một cách chóng vánh.

Ẩn nấp trong một chiếc xe Bus hạn gì đỗ bên cạnh đường, bị cây cỏ và dây leo bao phủ gần hết, Tân móc trong lô ra bịch thức ăn được gói kỹ lưỡng bằng giấy báo. Chia đều ra ba phần khác nhau, hần phân phát cho hai mẹ con Huyền Linh và con Lu rồi mọi người gấp gấp ăn uống. Bữa trưa của cả bọn là cơm nắm, ăn cùng với châu chấu rang, thịt hộp và khoai tây luộc. Nốt bữa này thì số thịt châu chấu rang giàu năng lượng cũng hết, trong ba lô chỉ còn lại đồ khô, bữa tiếp theo chắc chắn là cả bọn ăn sẽ không đủ no. Cho nên, trước khi trời tối, hần hi vọng cả nhóm có thể đến được “Khu an toàn”. Nhưng hiển nhiên việc đó sẽ không dễ dàng như hần muốn.

Ngồi ở hàng ghế cuối của xe Bus, hần vừa ăn vừa cau mày nhìn qua lớp kính mờ đục về con đường trước mặt. Cách không xa chỗ này, khoảng gần chục mét về phía trước, hần thấy loáng thoáng bóng dáng quái vật “Nấm đầu người”. Bọn chúng có số lượng rất đông, đứng tụ tập cùng nhau chặn luôn con đường đi sắp tới của hần. Đa số là quái thường, một vài con là nửa biến dị, hần chưa thấy con quái biến dị hoàn toàn nào trong đàn. Xem ra, quái vật biến dị được hoàn toàn không phải là dễ, trước kia hần phải đen đủi lắm mới gặp nhiều như vậy. Cũng phải thôi, nếu có con quái biến dị hoàn toàn ở đây

thì đàn quái cũng sẽ không đứng ở chỗ thoáng thế này mà đã ẩn nấp ở đâu đó.

Diệt quái thường đối với cả nhóm bây giờ không có bao nhiêu khó khăn cả, nhưng nếu quá đông thế này thì hẳn không thể không đi vòng. Như vậy, quãng đường tới mục tiêu sẽ dài hơn, phần trăm gặp sự cố không may cũng tăng lên, hẳn không muốn việc đó xảy ra nên cố gắng tìm xem có điểm đột phá nào không để di chuyển lên lút qua.

Sau một hồi quan sát, hẳn nhận ra nếu chỉ ngồi trong ô tô thì sẽ không nhìn được gì cả, cần phải leo lên một chỗ cao để lấy tầm nhìn bao quát. Muốn đi vòng thì cũng phải biết lối đi như thế nào nên việc này là cực kì cần thiết hẳn phải làm ngay bây giờ.

Ăn xong, hẳn mở chai nước đưa lên miệng tu ừng ực cho xuôi com. Uống được lưng chai đỡ khát, hẳn liền lấy một cái bát nhôm to trong ba lô ra, đổ đầy nước vào đó rồi đưa đến trước mặt con Lu cho nó uống nước. Nhìn Huyền Linh và An Nhiên vẫn còn ăn chưa xong, hẳn khẽ lên tiếng:

- Em với cháu cứ ăn rồi ngồi nghỉ trong xe nhé... Anh ra bên ngoài nhìn một lát...

Nghe hẳn nói, hai mẹ con gật nhẹ đầu không đáp rồi tăng tốc ăn nhanh cho hết khẩu phần lương thực của mình. Trên quần áo, mặt, cánh tay của hai người lúc này bám đầy máu đông và thịt vụn, bốc mùi hôi thối đáng sợ, nhưng như vậy cũng không làm hai mẹ kinh tởm lúc ăn. Sau buổi sáng điên cuồng chém giết, chứng kiến những hình ảnh máu me, ngửi mùi thịt thối, hai người đã trở hết cảm xúc về mấy thứ này. Mặc dù nhìn cả hai có chút thảm, nhưng hẳn biết như thế là tốt để hai người có thể sống sót được với hiện thực khốc liệt bây giờ.

Giắt thanh đao vào thắt lưng, hẳn nắm chặt cái riu đi tới cửa phụ ở giữa xe Bus. Đưa tay, hẳn vừa sắp sửa đẩy cửa bước ra ngoài thì dị biến phát sinh.

- Thịch... – Đột nhiên trên nóc xe Bus xuất hiện chấn động nhẹ như có vật gì đó rơi xuống khiến cho cả xe rung rinh lên.

- Thịch... Thịch... Thịch... – Rồi không để mọi người kịp phản ứng, chưa đến một giây sau đó liên tiếp nhiều chấn động giống như vậy trên nóc xe Bus.

Chạy vội vào trung tâm xe Bus, đứng chắn trước mặt hai mẹ con Huyền Linh, hẳn rút thanh đao ra, một tay nắm riu vào tư thế phòng thủ sẵn sàng đối mặt mọi tình huống. Thấy hẳn phản ứng như vậy, con Lu liền lập tức lại gần chân hẳn, xù lông lên cảnh giác. Còn hai mẹ con An Nhiên thì dừng ăn, rút thanh đao ra đứng lên đề phòng.

Đảo mắt một vòng, rất nhanh hẳn phát hiện vật gì gây ra động tĩnh này. Chỉ thấy từ trên nóc xe Bus liên tục phi xuống những con thú to lớn, rồi điên cuồng tăng tốc lao đến chỗ đàn quái vật “Nắm đầu người”. Nheo mắt nhìn kĩ, hẳn phát hiện ra mấy con thú này thực chất là những con mèo nhưng kích cỡ lại to lớn không khác gì con hổ. Lập tức chạy đến cuối xe, hẳn nhòm đầu nhòm qua tấm kính xem lũ mèo định làm gì. Ở bên cạnh, hai mẹ con Huyền Linh cùng với con Lu cũng nhanh chóng bám theo hẳn.

Trong tầm mắt tò mò của cả bọn, chỉ thấy đàn mèo tiếp cận đàn quái vật xong, liền nhanh như chớp, mỗi con vồ lấy một con quái rồi quật ngã xuống. Sau đó, bọn chúng dùng cái miệng to như chậu máu của mình ngoạm đứt đầu con mồi. Hạ gục con mồi xong, đàn mèo lập tức tha cái xác rồi điên cuồng chạy trốn theo hướng ngược lại với tốc độ nhanh đến chóng mặt.

- GRAOOO.... GRUUU...

- Uych... Uych... Uych...

Đến khi đám quái vật kịp phản ứng, rống lên rồi điên cuồng đuổi theo thì đàn mèo đã chạy được một khoảng cách khá xa rồi.

Nhìn đôi mắt đỏ rực khát máu cùng hàm răng sắc nhọn to lớn của mấy con mèo chạy gần về đây, Tân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Lập tức kéo hai mẹ con An Nhiên nằm xuống, ẩn nấp bên dưới ô tô, hẳn quay ra quát khẽ con Lu im lặng không dám giữ nữa. Những con mèo này không còn là mèo bình thường nữa rồi, nhìn tốc độ bọn chúng săn mồi, hẳn biết được là không hề dễ đối phó tí nào nên không muốn chạm mặt. Nếu chỉ có hẳn và con Lu thì không sợ bọn chúng, nhưng thêm hai mẹ con An Nhiên thì không được.

- Bành... Bành... Bành... – Đàn mèo lại một lần nữa quay lại theo hướng cũ là tha con mồi nhảy lên nóc xe Bus, rồi nhảy tiếp đi đâu đó khiến cho cả cái xe chấn động dữ dội.

- Uych.... Uych... Uych...

- GRAOOO... GRUUU...

Khoảng nửa phút sau, đàn quái vật “Nắm đầu người” mới chạy đến chỗ này, nhưng có lẽ nhìn thấy đàn mèo chạy mất hút lên bọn chúng dừng lại rồi điên cuồng rống lên giận dữ.

Không dám thở mạnh, Tân ra hiệu cho mọi người giữ im lặng rồi từ từ bò lại gần chỗ thức ăn hai mẹ con An Nhiên vừa ăn giờ lúc này. Gối lại cẩn thận xong, hẳn cất vào trong túi áo khoác rồi ngồi yên chờ đợi.

Trong khi đó, đàn quái vật lúc này đã đến sát bên cạnh xe Bus, tiếng gào rú của bọn chúng vang lên liên tục. Thịnh thoảng, có một vài con còn đập vào xe phát ra âm thanh bành bành, gây chấn động dữ dội. Mấy giây sau, tiếng cào két két vang lên ghê rợn, có vẻ như bọn chúng muốn trèo lên nóc xe Bus đuổi theo đàn mèo.

Yên lặng chờ đợi, sau một hồi bị tra tấn thần kinh thì cuối cùng, âm thanh gào rú của đám quái vật cũng yếu dần đi, rồi không có con nào va chạm vào xe Bus nữa. Cảm thấy bọn chúng đã rời khỏi, hẳn nép sát vào thành xe, rồi chậm rãi nhòm đầu lên hé mắt ra ngoài quan sát. Thấy đàn quái vật đang quay

lại chỗ cũ của bọn chúng, hấn thở phào một hơi trong lòng.

Đi một vòng trong xe Bus, hấn nhòm đầu qua tất cả các ô cửa kính hé mắt xem còn con quái nào còn sót lại không. Xác định chắc chắn không còn con quái nào gần đây, hấn ra hiệu an toàn cho hai mẹ con Huyền Linh, để họ chui ra khỏi gầm ghế. Đi tới cuối xe, hấn móc ra chút thức ăn còn sót lại đưa cho hai người rồi ngoái đầu chăm chú quan sát đàn quái vật tiếp.

Một lát sau, thấy đàn quái lại ổn định như lúc đầu, và hai mẹ con Huyền Linh cũng ăn uống xong, hấn ra hiệu cho mọi người gom đồ, đeo ba lô, rồi lén lút bước ra khỏi xe Bus. Nấp phía đầu xe, tránh đi tầm nhìn của đàn quái, hấn ngẩng đầu đánh giá nóc xe Bus xem tại sao đàn mèo lại nhảy vào đó đi sẵn mỗi. Nhìn thấy cách một đoạn, ngay phía trên nóc xe là tòa nhà biệt thự có mái thoải thấp, hấn liền hiểu vì sao.

Đảo mắt một vòng xung quanh, nhìn thấy gần đây có cột phát sóng, hấn liền quay người dẫn cả bọn đi đến hướng đó.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Gian khổ di chuyển

Đến chân cột thu phát sóng, Tân liền kêu hai mẹ con Huyền Linh và con Lu nấp vào những chỗ kín đáo rồi cảnh giới xung quanh. Còn hấn thì tháo ba lô xuống, mang theo ống nhòm và máy ảnh, rồi bắt đầu leo lên cột thu phát sóng.

Một lát sau, leo đến gần đỉnh của cột ăng-ten, hấn nhìn xuống dưới, thấy độ cao này đã đủ rồi nên dừng lại. Nhả sợi tơ từ lòng bàn tay ra, hấn quán quanh người, buộc vài vòng cột chặt cơ thể mình với cột thu phát. Khi đã chắc chắn về sự an toàn, hấn lấy ống nhòm ra, đảo mắt nhìn ngắm một vòng xung quanh rồi về lại bàn đồ vào cuốn sổ nhỏ. Dùng máy ảnh, hấn zoom to lên, chụp lại những vị trí quan trọng trong lộ tuyến sắp sửa đi.

Biết rõ được địa hình, các con đường có thể đi xong, hấn nhanh chóng leo xuống. Trờ về với mặt đất, hấn lập tức vẫy tay gọi hai mẹ con Huyền Linh và con Lu lại gần. Sau đó, hấn nói cho hai người biết được mình đã tìm được đường đi, rồi cả bọn tiếp tục di chuyển. Cầm cái la bàn trong tay định vị phương hướng, hấn dẫn mọi người quay trở lại đường cũ. Từ lúc lấy được cái la bàn trong cửa hàng đồ phượt, hấn cảm thấy thuận tiện nên dùng nó thay cho cái đồng hồ.

Nghe hấn bảo đã biết lối đi, nhưng trên đường di chuyển, Huyền Linh thấy nhiều điểm quen thuộc, giống như là đang quay lại đường cũ. Chỗ đó vốn là một khu phố kín mít, với hai bên đường là những tòa nhà cao tầng dính sát vào nhau, chỉ có một lối đi duy nhất ở cuối con đường, nhưng đã bị đàn quái vật đông đảo chiếm giữ. “Chẳng lẽ anh ấy muốn chiến đấu mở một đường máu để đi qua?...”, cô khó hiểu tự hỏi trong đầu. Cảm thấy ý nghĩ của mình không khả thi lắm, lại không biết hấn định làm thế nào nên cô không nhận được cất tiếng hỏi:

- Sao quay lại vậy anh... Chẳng lẽ chúng ta phải giết đám quái vật mới đi qua được?

- Không, Ở hướng này có lối để vượt qua đàn quái, nhưng hơi khó đi một chút... – Nghe Huyền Linh hỏi, hấn lắc đầu trả lời. Nói xong hấn ngẫm nghĩ một lát rồi lên tiếng hỏi cô tiếp:

- Em đã leo tường bao giờ chưa?

- Chưa... Sao anh lại hỏi vậy? – Càng khó hiểu hơn, Huyền Linh hỏi lại.

- Tí nữa em sẽ biết... – Nhẹ nhàng đáp lời Huyền xong, sợ cô ấy vẫn còn lo lắng, hấn khề an ủi:

- Em yên tâm. Lối đi này rất an toàn.

-

Khoảng gần chục phút sau, cả bọn quay trở lại khu phố cũ. Nấp vào một chiếc xe ô tô con, hấn hé đầu nhòm về phía gần cuối con đường, nơi quái vật tụ tập cực kì đông đúc. Lúc trước ở trên cột ăng-ten quan sát, hấn thấy sâu hơn nữa về đằng sau đám quái vật không những không ít đi, mà còn đông hơn nữa. Cho nên, việc dẫn dụ đàn quái chạy đi lấy lối vượt qua là không thể nào.

Nếu hấn chọn đi vòng thì sẽ cực kì mất thời gian, bởi một bên khu phố là những đồng đồ nát không lồ được tạo ra bởi nhiều tòa nhà cao ốc chọc trời, bên còn lại thì bị sụt xuống một cái hố lớn tràn đầy nước. Cả hai lối đi vòng đã xa lại còn không dễ đi, vì cây cỏ ở xung quanh mọc rậm um tùm, hấn ước lượng cao phải ngập đầu người. Ở những chỗ đấy, hấn chắc chắn sẽ có đầy sinh vật lạ nguy hiểm chờ mình. Cũng may, giữa lúc hấn đau đầu không biết phải đi như thế nào thì có một lộ tuyến tuyệt vời xuất hiện trước mắt.

Khom người, hấn kéo tay hai mẹ con Huyền Linh vội chạy bước nhỏ thật nhanh, rồi nấp vào một chiếc xe ô tô con đỗ nằm ngang giữa lòng đường, cách vị trí cũ một khoảng tương đối. Ở bên cạnh, con Lu cũng học ba người hạ thấp trọng tâm, bò theo một cách cực kì lén lút. Di chuyển thành công, hấn lại ló đầu ra quan sát đàn quái vật, xem bọn chúng có phát hiện ra điều gì không. Thấy bọn chúng vẫn vật vờ một chỗ, không để ý đến hướng này, hấn mới thở nhẹ một hơi. Tìm kiếm vị trí ẩn nấp tiếp theo, hấn lại theo phương pháp cũ, chạy thật nhanh nhích lên một đoạn nữa.

Theo từng giây phút trôi qua, Tân dần theo hai mẹ con An Nhiên và con Lu di chuyển lén lút zích zắc, cả bọn tiếp cận đàn quái vật ngày càng gần. Nhìn đàn quái vật chỉ còn cách mình có mấy mét, ngửi mùi hôi thối nồng nặc từ không khí ập đến, Huyền Linh bắt đầu cảm thấy áp lực to lớn, bất giác cô xiết chặt bàn tay của hấn. Mặc dù, cô đã không còn sợ hãi khi chiến đấu với mấy con quái vật này, nhưng giờ là thời khắc sinh tử, chỉ sợ sẩy một chút thôi là cả bọn khó có thể sống sót được. Nhịp tim điên cuồng gia tốc, cô cảm thấy căng thẳng đến cứng cả chân tay. Giữa lúc tưởng chừng như mình sẽ không thể chịu được nữa, hấn bỗng nhẹ xoa bàn tay cô. Ngẩng đầu lên ngược mắt nhìn, cô thấy khẩu hình miệng “Tin tưởng anh”, cùng với ánh mắt tràn đầy sự tự tin của hấn, bỗng áp lực trước ngực tan nhanh như tuyết gặp mặt trời. Khẽ gật đầu với hấn, đôi lông mày nhíu chặt của cô giãn ra một chút.

Động viên Huyền Linh xong, hấn định quay ra an ủi nốt An Nhiên thì bất ngờ thấy con bé tỏ ra không có bao nhiêu là sợ hãi trước tình cảnh này cả. Thậm chí lúc hấn quay lại nhìn, con bé còn khẽ mỉm cười. Biết rằng con bé đã không giống như trước nữa, nhưng cân nhắc thế này, hấn không thể không bội phục được.

Ổn định được hai mẹ con xong, hấn ló đầu ra quan sát đàn quái vật. Hấn cần tìm một khoảnh khắc mà bọn chúng không chú ý để vọt sang bên kia con đường. Nơi đó có một nhà hàng hai tầng thụt vào, chỉ cần cả bọn chạy được đến cửa là khuất tầm nhìn của đám quái vật. Đó cũng là điểm mấu chốt, hấn bắt buộc phải tới để có thể vượt qua đàn quái vật này.

Hít sâu một hơi, hấn nắm chặt lấy tay hai mẹ con An Nhiên rồi khom người vọt cái lao sang, khi một vài con quái đang nhìn về đây lơ đãng quay đầu đi hướng khác. Chạy song song với hấn, con Lu cũng không chậm trễ một giây nào. Thế là, sau một hồi cân nhắc, cả bọn cũng thành công đến mục tiêu.

Vừa sang bên kia xong, hấn vội nép sát vào mép tường, rồi hé mắt quan sát đàn quái vật. Thấy bọn chúng thực sự không phát hiện ra mình, hấn mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Vừa nãy an ủi Huyền Linh, hấn tỏ ra lạnh nhạt thế thôi, chứ thực chất trong lòng cũng rất là lo lắng. Có lẽ, chỉ con bé An Nhiên có thần kinh thép mới có thể bình tĩnh lúc nguy hiểm đến vậy.

Quay lại trước cửa nhà hàng, thấy nó bị khóa kín cửa, hấn không quan tâm lắm. Mục đích, hấn dẫn mọi người đến đây không phải là tìm kiếm đồ ăn, mà là làm việc khác. Kêu Huyền Linh ra kia canh chừng đàn quái vật, hấn mở trong ba lô lấy ra một vật dụng giống như cái bồ cào, nhưng mũi cong hơn nhiều. Món đồ giống như một bàn tay đang nắm hờ là dụng cụ leo tường, trước kia mê phim kiếm hiệp, hấn rảnh rỗi đã chế ra giống như vậy.

Nhà sợi tơ trong lòng bàn tay ra, điều chỉnh cho kích cỡ to bằng ngón út, rồi hấn dính đầu sợi tơ vào chuôi bồ cào. Quán thêm vài vòng buộc cho chắc ăn xong, hấn giật thử kiểm tra. Khi sợi tơ đã kết nối chắc chắn và cái bồ cào, hấn nhả một đoạn ra rồi múa tay xoay vài vòng. Ngắm lấy một vị trí thích hợp, hấn phát lực đập cái bồ cào bay qua nóc nhà hàng.

Sau đó, hấn thu sợi tơ lại, kéo cái bồ cào bám vào mép tường. Giật giật vài cái kiểm tra, khi thấy rằng đã chắc chắn, hấn thu sợi tơ lại tự kéo bản thân lên. Vài giây sau, trèo lên trên nóc nhà hàng xong, hấn cắt đứt sợi tơ buộc vào bồ cào, rồi nhả ra buông thõng nó xuống mặt đất. Ra hiệu cho An Nhiên nắm vào đầu sợi tơ, hấn thu lại kéo con bé lên theo. Tiếp đó, hấn vẫy tay gọi Huyền Linh rồi kéo cô lên bằng cách tương tự. Còn con Lu, hấn kêu nó cắn chặt, rồi kéo lên cuối cùng.

Khi tất cả mọi người đã ở trên nóc nhà hàng, hấn lại buộc sợi tơ vào cái bồ cào, chuẩn bị dùng phương pháp tương tự để leo nóc tòa nhà sát bên cạnh. Tòa nhà kia là một văn phòng gì đó, cao đến năm tầng, nhưng hấn đang ở độ cao hai tầng nên trèo lên cũng không mấy khó khăn.

.....

Khoảng chục phút sau, khi cả bọn thành công leo lên nóc tòa nhà năm tầng, Tân đứng sát mép lan can cúi đầu nhìn xuống. Trông thấy đàn quái vật “Nắm đầu người” đứng chật kín đường, lúc nhúc một chỗ với nhau hấn tê cả da đầu, vì không ngờ số lượng của bọn chúng đông vậy. Chậm rãi lui lại, hấn mở chai nước tu ừng ực rồi ngược mắt nhìn về phía trước.

Từ trên nóc tòa nhà năm tầng này, nối tiếp liên tục là rất nhiều những tòa nhà có độ cao gần tương tự như thế, sát sạt với nhau, rất thích hợp để cả bọn có di chuyển leo qua. Đây chính là lối đi có thể an toàn vượt qua đàn quái vật, hấn quan sát được lúc ở trên cột ăng-ten. Con đường này khá dài, bởi phía sau dãy phố hấn đang đứng chạy dọc theo bờ sông. Con sông phía sau khá rộng, nước ngập đến tận chân móng của các tòa nhà dãy phố, nước thì đen ngòm, thỉnh thoảng lại ục ục sủi tăm như có con gì hoạt động khiến hấn không dám xuống lội sang bờ bên kia.

Uống nước xong, cất vỏ chai đi, hấn giờ đồng hồ lên xem thì thấy đã hơn hai giờ chiều. Trên cao, bầu trời lúc này cũng chuyển thành âm u, các đám mây đen dày đặc phủ kín khắp mọi nơi, cuối chân trời ánh chớp thỉnh thoảng lại lóe lên lập lều. Xem ra, trời lại sắp mưa rồi, hấn phải dẫn cả nhóm di chuyển nhanh lên mới được. Dù sao, đi trên nóc những tòa nhà này thì không sợ bị quái vật “Nắm đầu người” làm phiền.

Quay lại vẫy tay ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh và con Lu biết, cả nhóm lại tiếp tục lên đường.

.....

Một hồi di chuyển, leo qua nhiều tòa nhà, khoảng nửa tiếng sau, cả bọn cũng đi đến điểm cuối. Đó là một đoạn ngã tư, có cái cầu lớn bắc qua sông

nhưng đã bị ngập nước chỉ nhô lên thành cầu. Ở cuối dãy phố, số lượng đàn quái vật cũng thưa thớt dần, gần như không còn. Không còn đường đi, nhưng không phải lo lắng số lượng quái vật đông đảo, cả bọn lên lút tụt xuống từ tòa nhà cao rồi nấp vào một chỗ kín đáo.

Hướng bên bờ kia sông là không đi được rồi, Tân lấy quyền sở ra xem bản đồ, tìm lấy một lối khác, rồi dẫn hai mẹ con An Nhiên và con Lu nhanh chóng di chuyển. Trời đã sắp tối, cơn mưa lất phất như thường lệ đã bắt đầu rơi xuống, nhiệt độ thì hạ thấp, hắn không muốn mất thời gian lang thang trong thành phố hoang tàn này chút nào. Tân dụng quãng thời gian ít ỏi trời còn sáng, hắn sẽ cố gắng đi nhanh nhất có thể. Hôm nay, hắn chắc chắn không đến được “Khu an toàn rồi”. Bây giờ, chỉ còn đặt hi vọng vào việc bắt gặp quân đội di chuyển rồi gia nhập thôi, nhưng khả năng này rất nhỏ.

Băng qua nhiều con phố lớn đồ nát, nhiều ngách nhỏ chật hẹp, hay những con đường nứt vỡ do trận động đất rậm um có. Cả bọn di chuyển nhanh, hạn chế không va chạm với quái vật “Nấm đầu người”. Nếu không thể tránh khỏi thì tìm cách đánh lạc hướng bọn chúng để lấy lối đi để đẩy tốc độ lên cao nhất. Nhìn những tòa chung cư cao ốc chọc trời khắp nơi, hắn biết mình đã vào sâu hơn một chút trong vùng nội thành, nhưng để đến được “Khu an toàn” thì vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Biết chắc là mình sẽ không thể đến đích được, trong khi trời lúc này đã tối sầm và cơn mưa cũng nặng hạt hơn, hắn đề nghị với hai mẹ con An Nhiên tìm chỗ trú ẩn qua đêm. Sau khi quan sát một lúc, hắn quyết định sẽ vào một tòa nhà biệt thự gần ngay trước mặt. Mặc dù, tòa nhà phía trước bị rất nhiều dây leo bao phủ, rậm rạp um tùm nhưng nó rất lạnh lặn và mang cảm giác kín đáo.

Nắm chặt cái rìu, hắn cùng với hai mẹ con An Nhiên và con Lu lại gần tòa nhà, nhìn ngắm xem, chuẩn bị tìm cách đột nhập thì tình cờ phát hiện ra sự thật kinh dị ở đây. Đó là, xung quanh và bên trong ngôi nhà này có rất nhiều răn, toàn những con to bằng cổ tay, dài loằng ngoằng, người thì đầy sọc xanh đỏ. Hắn không biết đây là răn gì, nhưng chắc chắn là có độc vì nhìn thấy cặp răng nhọn hoắt mỗi khi thè lưỡi của bọn chúng.

Tê hết cả da đầu, Tân vội vàng định dẫn cả bọn nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng đi được vài bước, hắn nhớ tới bữa tối không đủ thức ăn nên dừng lại. Những con răn này nhìn rất đáng sợ, nhưng biết cách xử lý đây sẽ là một món ăn ngon giàu năng lượng. Sau một hồi đắn đo, hắn quyết định sẽ quay lại giết một vài con làm thức ăn. Nhưng việc này không dễ một chút nào, vì số lượng đàn răn đông kinh khủng. Bọn chúng bỏ lúc nhúc xung quanh tòa nhà, chỗ nào cũng có, kể cả trên nóc nhà, hắn mà không cẩn thận là dễ dàng mất mạng ngay.

Cách tốt nhất là tấn công tầm xa, hắn đặt hi vọng vào khả năng bắn súng của An Nhiên. Và quả nhiên không để hắn thất vọng, những viên đạn phát nổ của con bé đã thành công phá nát đầu con răn. Sau đó, hắn kêu con Lu lên lút bò tới đón lấy rồi chạy thật nhanh mang về. Diệt được năm con bò ở ra bên ngoài tòa nhà, hắn thấy lũ răn bắt đầu tỏ ra xao động giận dữ liền nhanh chóng dừng lại.

Cất chiến lợi phẩm đi, hắn cùng với hai mẹ con An Nhiên và con Lu khẩn cấp chạy trốn khỏi khu vực này. Để an toàn, hắn dẫn cả bọn đi xa một khoảng cách tương đối rồi mới dừng lại. Tìm kiếm xung quanh, hắn đến trước một khu nhà biệt thự khác, còn lạnh lặn và không bị cỏ cây bao phủ. Cẩn thận kiểm tra một vòng, không thấy bóng dáng con răn nào, hắn quyết định chọn nó làm nơi ở qua buổi tối.

Sau khi quan sát một lúc, hắn trèo lên tầng hai ban công, phá vỡ cửa sổ rồi đột nhập vào trong. Kiểm tra kĩ càng hết một lượt bên trong tòa nhà, không tìm thấy cái gì khả nghi hắn mới mở cửa để hai mẹ con An Nhiên và con Lu đi vào trong. Đóng chốt lại cẩn thận, hắn mở ba lô lấy cái đèn bật lên rồi mang đến phòng bếp. Cái đèn này trước kia lấy được bình ắc-quy mang về, hắn đã tranh thủ sạc đầy nên giờ còn có thể dùng được một khoảng thời gian khá dài nữa.

Lôi xác mấy con răn ra khỏi ba lô, hắn cùng với Huyền Linh lột da, mổ bụng, rửa sạch, tẩm gia vị rồi đưa lên bếp ga nướng. May là, trong tòa nhà này bồn nước dự trữ vẫn còn nước nên việc chế biến không mấy khó khăn. Thêm việc trong tủ lạnh vẫn còn quả ớt có thể dùng được, món răn nướng của hắn sẽ ngon thêm một bậc nữa.

Một lát sau, mùi răn nướng thơm lừng tỏa ra khiến con Lu chảy nước dãi liên tục. Thức ăn báo hiệu đã chín, hắn lập tức tắt bếp rồi mang đồ ra bàn ăn. Khi tất cả mọi người ngồi vào vị trí, hắn phân phát cho mỗi người một con, rồi không chờ đợi được cho vào miệng cắn. Ngay lập tức, hắn cảm nhận được vị ngọt đậm đà, có chút đầm đẫm mặn, lại cay tê đầu lưỡi, ăn một miếng xong là lập tức muốn thêm miếng nữa. Đặc biệt, món thịt răn này cũng giống như loại thịt của những sinh vật đột biến. Đó là, năng lượng ẩn chứa bên trong rất nhiều, ăn đến đâu biết đến đấy, giúp bụng hắn có cảm giác thỏa mãn.

Ngồi đối diện, ban đầu Huyền Linh còn tỏ ra ghê ghê, nhưng ăn một miếng xong, ánh mắt của cô phải sáng lên rồi thay đổi suy nghĩ lập tức. Thế là, cô điên cuồng nhét thịt răn vào mồm ăn như chưa bao giờ được ăn vậy. Ở bên cạnh cô, An Nhiên còn mạnh mẽ hơn, tiếp được thịt răn là gấp gáp ăn không phải suy nghĩ. Con Lu thì khỏi phải nói rồi, nó có bao giờ sợ cái gì lúc ăn đâu.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, cả bọn cuối cùng cũng kết thúc bữa ăn tối. Ngoài thịt răn, ăn hết số lượng thực mang theo thì mọi người mới no bụng. Có nhiều nước, Huyền Linh liền đun một nồi nước to rồi cùng với An Nhiên tắm rửa. Hắn định không tắm, cùng với con Lu tìm chỗ ngủ ngay. Nhưng Huyền Linh với An Nhiên tắm xong ra ngoài liền dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá. Cuối cùng, hắn không thể chịu được phải kéo con Lu đi tắm cùng mình.

Một lát sau, mọi người lên tầng trên, tìm hai căn phòng ngủ sạch sẽ cạnh nhau, hắn và con Lu một phòng, hai mẹ con Huyền Linh thì ở phòng khác. Nếp sát sau cửa sổ, hắn vén rèm hé mắt nhìn ra bên ngoài. Chăm chú quan sát một lúc, không thấy có sinh vật nguy hiểm gì lảng vảng gần đây hắn mới quay trở lại giường. Sau một ngày mệt nhọc, cả bọn rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

- - - - -OoO- - - - -

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Gặp tiếp ứng

- Tít... Tít...Tít...

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi khiến Tân giật mình tỉnh lại. Vội với tay bấm nút tắt chuông, hần ngáp vài hơi rồi ngồi dậy. Xoa đầu con Lu mấy cái, hần dùng sức kéo nó khỏi giường không cho ngủ tiếp nữa. Thời gian gần đây, hần nhận thấy con Lu đặc biệt thích ngủ nhiều, chỉ cần có cơ hội là nó tìm một chỗ nằm ngủ ngay không dậy.

Tiến lại gần cửa sổ, kéo rèm, hần hé mắt nhòm ra bên ngoài quan sát. Sáng sớm, trời tờ mờ tối, khung cảnh u ám hiện ra chỉ có hai màu trắng đen. Không gian yên tĩnh vô cùng, nhìn những dãy phố hoang tàn, đồ nát văng tanh, hần bỗng cảm thấy buồn man mác.

Quan sát một lát, không thấy có gì khả nghi, hần lặng lẽ rút đầu lại. Khẽ thở dài một hơi, hần mặc quần áo, xỏ giày rồi xách ba lô mở cửa bước ra khỏi phòng. Đến trước cửa phòng hai mẹ con Huyền Linh, hần đứng yên nghe ngóng một lát rồi đưa tay gõ cửa.

- Cộc... Cộc... Cộc... – Trong không gian yên tĩnh, tiếng gõ cửa vang lên rất chói tai.

- Cạch...

Mấy giây sau, tiếng chốt cửa xoay vang lên, Huyền Linh xuất hiện trước mặt hần với mái tóc bù xù và áo ngủ mỏng tang. Đôi mắt díp lại, cô che miệng ngáp vài cái rõ to rồi cất tiếng nói hàm hồ:

- Hai mẹ con em xuống ngay... – Nói xong, không đợi hần trả lời, cô lập tức đóng cửa lại.

Sững sờ cả người, trong đầu hần hiện lên hình ảnh mờ ảo, thân thể nóng bỏng trong lớp áo ngủ của Huyền Linh, mà tim đập bình bịch. Mặc dù trong nhà tối om, nhưng đôi mắt của hần là tốt cỡ nào chứ, chỉ liếc qua mấy giây là đủ quét trọn vẹn từ trên xuống dưới. Mồm khô khốc, hần khó khăn lắm bấm:

- Cô ấy không mặc áo ngực...

Khoảng một phút chìm trong tưởng tượng, khi con Lu lè lưỡi liếm tay, hần mới hồi thần lại. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hần cúi xuống nhìn phần dưới đã dựng thành cái lều vãi cao vút của mình mà cảm thấy xấu hổ. Đưa tay căn chỉnh một chút, hần gấp gấp chạy xuống dưới nhà. Không hiểu sao dạo gần đây dục vọng của hần lại mạnh mẽ như vậy, đi gần Huyền Linh nhiều lúc chỉ muốn vuron tay ôm cô ấy vào lòng.

Cố gắng loại bỏ những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, hần bước vào phòng tắm rồi vệ sinh cá nhân. Khi dòng nước lạnh buốt ập vào mặt, hần lập tức tỉnh lại rồi nhủ mấy quan sát hình ảnh của mình trong gương. Đến hôm nay diện mạo của hần khác trước hoàn toàn, thậm chí hần còn khó tin tưởng nổi. Mái tóc không được cắt tia đã rậm um, dài che hết cả mắt, râu ria thì xồm xoàm tươi tốt chạy lên tận má. Làn da thiếu ánh nắng trắng hơn trước rất nhiều, mụn trứng cá biến mất hoàn toàn, nhưng vết sẹo dử tồn ở đuôi mắt trái lại không thay đổi. Nhìn vẻ ngoài của hần có vẻ tốt hơn trước nhiều, nhưng để làm gì chứ.

Lục lọi xung quanh, hần tìm con dao cạo râu với cái kéo dọn dẹp qua râu tóc cho đỡ vướng víu. Một lát sau, bước ra bên ngoài phòng tắm, hần giống như lột xác hoàn toàn, trở nên gọn gàng trẻ trung hơn hẳn. Không lãng phí thời gian thêm nữa, hần tìm thùng gạo trong bếp, lấy ruột nồi com điện đang đầy, sắp sửa rồi đặt lên bếp ga đun. Kiểm tra chai nước có trong ba lô, thấy không còn nhiều, hần nhanh chóng lấy cái siêu đổ đầy nước rồi để lên bếp, đun cạnh nồi com.

Đang móc đồ hộp ra, chuẩn bị cho bữa sáng, hần nhìn thấy hai mẹ con Huyền Linh cầm đèn pin chậm rãi bước xuống từ bậc cầu thang liền lên tiếng nhắc nhở. Con gái đúng là chúa lè mề, chỉ mặc mấy bộ quần áo thôi mà mất bao nhiêu thời gian. Tính toán số lượng đồ hộp vừa đủ, hần cho vào trong nồi com ủ nóng trong lúc đợi com chín.

Một lát sau, hai mẹ con Huyền Linh vệ sinh cá nhân xong, com cũng vừa chín, hần chia cho mỗi người một phần thức ăn khác nhau rồi cả bọn nhanh chóng ăn sáng. Thực phẩm không có nhiều, không đủ để ăn no, nhưng may mắn là cả bọn vẫn cảm thấy lưng lửng bụng. Trong thời mạt thế này có cái ăn lót dạ là quý lắm rồi, không đòi hỏi nhiều được.

Ăn xong, chờ đợi siêu nước sôi, hần pha loãng nó với vài chai nước nguội mang theo cho bớt nóng rồi đổ đầy các chai nước. Nghỉ ngơi thêm một lát, hần trèo lên nóc tòa nhà biệt thự quan sát, rồi xác định trước hướng đi sắp tới. Khoảng năm phút sau, khi biết rõ lộ tuyến đi như thế nào, hần gom đồ, đeo ba lô, rồi cùng với hai mẹ con An Nhiên và con Lu bước ra khỏi tòa nhà biệt thự.

Rút cái riu ra nắm chặt, hấn nhăm lấy một hướng rồi lạng lè cất bước. Đi ngay sát phía sau hấn là hai mẹ con Huyền Linh, còn con Lu như thường lệ đi cuối cùng bọc hậu.

.....

Liên tục vượt qua nhiều khu phố, dãy nhà đồ sập, những con đường nứt vỡ, cả nhóm tiến ngày một sâu vào khu vực nội thành. Trên đường đi, Tân thấy số lượng quái vật “Nấm đầu người” đã đạt đến một mức nào đó bão hòa, không tăng lên, cũng không giảm đi. Bọn chúng phân bố khắp nơi, nhưng không đồng đều, một số khu vực đông nghịt, còn một số thì lại vắng tanh. Những con quái cũng không đơn giản chỉ đứng một chỗ nữa, mà liên tục di chuyển tìm kiếm con mồi dưới sự chỉ huy của đám quái nửa biến dị.

Để tránh đụng độ với quái vật, hấn tiếp tục lựa chọn phương án di chuyển trèo lên nóc những tòa nhà cao tầng như hôm qua. Ưu tiên tốc độ lên hàng đầu, hấn cố gắng dẫn cả nhóm di chuyển nhanh nhất. Nếu không còn cách nào khác, buộc phải chiến đấu, hấn sẽ đặt bẫy, phối hợp với hai mẹ con Huyền Linh và con Lu nhanh chóng tiêu diệt quái vật. Trên đường đi, hấn phát hiện số lượng loài cây ra quả lạ ngày càng nhiều, đủ loại hình dáng kỳ quái khác nhau. Một số quả chín mọng, màu đỏ màu vàng rất ngon mắt, nhưng hấn không dám ăn. Động vật đột biến cũng nhiều lên, không chỉ có chó, mèo hấn còn thấy vài con lợn có kích cỡ to lớn không khác gì thùng phi, vô cùng hung hãn ở những khu vực rậm rạp.

Có một vài lần, cả bọn chạm trán đàn mèo trên nóc nhà. Tưởng chừng như sẽ phải có một cuộc chiến khó khăn nổ ra, nhưng thật không ngờ, bọn chúng chỉ kêu lên cảnh cáo rồi buông tha khi cả nhóm rút lui. Có lẽ, con mồi của đàn mèo là đám quái vật “Nấm đầu người” nên buông tha cho người, cũng có thể là sự hung hãn của con Lu làm chùn bước bọn chúng.

Mặc dù, đã cẩn thận hết sức có thể và được sự cảnh báo trước nguy hiểm của con Lu, nhưng cả bọn có nhiều lúc vẫn rơi vào hiểm cảnh bị đàn quái vật “Nấm đầu người” săn đuổi, phải chạy trốn trời chết. May mắn, nhờ có nhiều kinh nghiệm trong trường hợp giống như vậy, hấn đã bình tĩnh tìm ra lối thoát, hay chỗ ẩn nấp kín đáo trong gang tấc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chốc mấy chốc thời gian buổi sáng kết thúc. Giữa trưa, cả bọn nấp vào một chiếc xe rồi giải quyết nhanh bữa trưa với thức ăn là cơm nắm và chút ít đồ hộp còn sót lại. Ăn không đủ no, nhưng cả bọn chỉ có thể cố gắng chịu đựng vì không có thời gian săn bắt thực phẩm tươi rồi chế biến.

Ăn xong, nghỉ ngơi thêm một chút, cả nhóm lại gấp gáp lên đường. Từ hôm qua cho đến nay, mất khá nhiều thời gian di chuyển vòng vèo, trèo leo qua những tòa nhà cao tầng, cả nhóm cuối cùng cũng đi được hơn nửa quãng đường được đánh dấu trong lộ trình. Còn một đoạn đường tương đối dài nữa, để đạt được mục tiêu đến “Khu an toàn” trước khi trời tối thì cả nhóm phải đi cấp tốc hơn nữa.

.....

Chiều đến

Tiết trời âm u dày đặc những đám mây xám khổng lồ, trên thỉnh thoảng một vài hạt mưa to rớt xuống. Sau trận động đất, thời tiết đã biến đổi khác thường, không giống bất cứ mùa nào trong năm. Nhưng may thay, vài hôm gần đây nhiệt độ hạ thấp ở một mức vừa phải không gây khó chịu như lúc đầu.

Miệt mài di chuyển, cả nhóm ngày càng tiếp cận gần hơn tới mục tiêu. Vào khu vực trung tâm nội thành, các tòa nhà chọc trời nhiều, gần sát nhau nên bị đồ sập nhiều hơn sau trận động đất. Các con đường bị đông đồ nát chận, không quen địa hình, Tân phải mất khá nhiều thời gian quan sát mới tìm được hướng đi an toàn.

Lúc này, trước mặt hấn là một con hẻm nhỏ hẹp dài ngoằn ngoèo với hai bên là những tòa nhà dân ba, bốn tầng cao vút. Đây là lối đi an toàn duy nhất không có quái vật, mà hấn quan sát được lúc ở trên cao khi nãy. Lối đi này có cây phát triển rất rậm rạp, đặc biệt hai bên tường dây leo ngoi lên dày đặc, phủ kín cả bờ tường. Những cây dây leo này là cùng một loại, to bằng cổ tay, rất ít lá, thân thì được bao bọc bởi lớp vỏ có gai nhọn. Loại cây này hấn chưa từng thấy bao giờ, nhìn có vẻ ghê gớm, nhưng quan sát một lúc, hấn không phát hiện ra có gì nguy hiểm, ngoài một vài bọc lớn do dây leo cuộn tròn không biết để làm gì.

Nhìn kỹ, hấn thấy trong đồng dây leo này cũng không có rắn, hay con gì lạ ẩn giấu, nhưng không hiểu sao, hấn cứ cảm thấy rờn rợn khi đứng trước bọn chúng. Ngẩng đầu lên cao nhìn, thấy trời tối xuống ngày một nhanh, hấn bắt đầu nóng ruột và có chút lo lắng hôm nay sẽ không đến được “Khu an toàn”. Không chần chừ lâu thêm nữa, hấn rút thêm thanh đao ra nắm chặt, rồi kêu hai mẹ con Huyền Linh cầm vũ khí cẩn thận rồi dẫn đầu đi vào con hẻm nhỏ.

Nhưng hấn đi chưa được ba bước thì nghe thấy tiếng kêu thất thanh của một người nào đó từ đằng xa vọng tới.

- Dừng lại...

Vội quay người chạy lên trước hai mẹ con An Nhiên, hấn một tay cầm đao, một tay cầm riu hướng ánh mắt tới nơi có tiếng người gọi.

Chỉ thấy các khoảng chục mét xuất hiện một nhóm năm người đàn ông mang vũ khí nóng, tiểu liên AK đang nhanh chóng chạy lại đây. Chẳng lẽ họ là lực lượng vũ trang trong “Khu an toàn”, hấn hết sức vui mừng ngăn con Lu gầm gừ, rồi dẫn hai mẹ con Huyền Linh bước về phía họ.

Mấy giây sau, hai nhóm người tiếp cận với nhau, Tân chưa kịp lên tiếng thì một người đàn ông trung niên có vẻ như là chỉ huy của đám người mỉm cười hỏi trước:

- Cậu đang tìm đường đến “Khu an toàn” à? – Vừa nói, người đàn ông này vừa đánh giá nhóm người của Tân. Nhìn đến chỗ Huyền Linh, ánh mắt người đàn ông lóe lên một chút rồi rất nhanh che dấu đi.

- Vâng! Các anh có phải là lực lượng quân đội? – Nhìn thấy người đàn ông có vẻ ngoài đáng tin, mặc quần áo màu xanh này, hấn háo hức đáp lời và hỏi lại.

- Đúng vậy... Tôi là Hoàng tiểu đội trưởng dân quân tự vệ... Gia đình cậu may mắn lắm đấy, chỉ cần vào sâu hơn nữa trong con hẻm đó là chết không thấy xác rồi... – Người đàn ông giới thiệu tên mình, bắt tay, rồi cười vỗ vai hấn một cách thân thiết.

- Trong con hẻm đó có gì mà đáng sợ vậy? – Nghe anh Hoàng nói, hấn rợn người, toát mồ hôi lạnh vì biết mình vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Nhưng nhìn qua con hẻm chẳng có gì nguy hiểm nên hấn khó hiểu hỏi lại.

- Đi... Chúng ta vừa đi vừa nói... Phải nhanh chóng trở về khu an toàn, không thì trời tối sẽ rất nguy hiểm... – Đáp lời hấn xong, anh Hoàng xoay người ý bảo hấn cùng đi với mình.

- Được! – Gật đầu đồng ý, Tân cất thanh đao vào bao da giắt cạnh thắt lưng rồi đi song song với anh Hoàng.

Theo sát phía sau hấn là hai mẹ con Huyền Linh cùng với con Lu, cả ba từ lúc gặp người lạ vẫn luôn im lặng không nói câu gì. Khi mọi người cất bước, bốn người lính dân quân tự vệ còn lại liền tạo thành một vòng tròn bảo hộ cho nhóm của Tân.

Gặp được người trong “Khu an toàn”, ban đầu Huyền Linh cảm thấy hết sức phấn khởi. Nhưng không hiểu sao khi tiếp xúc với họ, cô cảm thấy ánh mắt của họ nhìn hai mẹ con mình có nét gì đó không tốt. Xem kĩ thì lại thấy họ giống như những người lính bình thường. Lắc lắc đầu, cô loại bỏ những suy nghĩ linh tinh đi. Sau bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng cũng tới được đích, cô nên vui mừng mới phải.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nghi ngờ

Dưới sự dẫn đường của nhóm dân quân tự vệ, cả bọn lần lượt xuyên qua những con hẻm nhỏ bí ẩn được giấu kĩ. Những lối đi này được nguy trang thành ngõ cụt, rất khó để tìm ra nếu không thông thuộc địa hình. Tiến sâu hơn vào khu vực nội thành, Tân vừa đi vừa nghe anh Hùng giải thích nguyên nhân tại sao lại ngăn cản hấn bước vào con hẻm kia. Bởi nơi đó là một cái bẫy tự nhiên hết sức nguy hiểm, những sợi dây leo gai kia thực chất là kẻ săn mồi. Khi có sinh vật sống đi vào trong, bọn chúng sẽ vụt một cái, quấn chặt lấy con mồi rồi xiết đến chết. Mặc cho nạn nhân có vùng vẫy thế nào đi chăng nữa thì cũng rất khó để thoát ra được, do bọn chúng có chất độc làm tê liệt hệ thần kinh.

Nghe xong, hấn rợn người toát mồ hôi lạnh, trong lòng thì thầm hô may mắn. Chỉ một chút nữa thôi, là hấn đã kéo theo cả nhóm phải ôm hận rồi. Âm thầm nhớ kĩ bài học này, chuyển sang chủ đề khác, hấn bắt đầu tò mò hỏi về “Khu an toàn”. Ai đã gây dựng “Khu an toàn”, tại sao lực lượng chiến đấu có ít người thế này, và những người sống sót bên trong có đông không... hấn liên tục hỏi những vấn đề đã thắc mắc từ lâu.

Trước những câu hỏi của hấn, anh Hùng từ tốn đáp lời. Đó là, “Khu an toàn” được quân đội tạo lên để giải cứu người dân thoát khỏi đám quái vật “Nắm đầu người” săn giết. Nhóm của anh cũng không phải trong biên chế quân đội, mà chỉ là những người dân bình thường được rèn luyện rồi cấp cho vũ khí. Trước tình hình thiếu thốn nhân lực, nhóm của anh đã xung phong nhận nhiệm vụ tìm kiếm những người sống sót, tập kết lại rồi đưa đến cứ điểm. Những cứ điểm này được tạo dựng bên ngoài “Khu an toàn” có khoảng cách tương đối xa với trụ sở chính, là nơi tiếp ứng tạm thời cho những người sống sót. Bên trong cứ điểm, trừ nhóm của anh Hùng ra, còn khoảng hơn một trăm người nữa, đa số đều là lực lượng xung phong, chỉ có một ít là chiến sĩ chính quy. Và sắp tới, nhóm của hấn sẽ được đưa đến một cứ điểm như vậy để nghỉ ngơi, rồi sáng ngày hôm sau thì di chuyển tới “Khu an toàn”.

Trong khi di chuyển, anh Hùng cũng hỏi xem hấn có biết những người sống sót khác không. Nhận được câu trả lời không rõ, anh ta khá thất vọng, nhưng rất nhanh thì bỏ qua rồi tán gẫu thân mật với hấn. Trên đường, chỉ có hấn với anh Hùng là kẻ trò chuyện, còn các chiến sĩ khác cùng hai mẹ con Huyền Linh và con Lu thì giữ im lặng đi chuyển. Ban đầu, hấn hơi khó hiểu về nhóm của anh Hùng, nhưng biết rõ về sau, tâm lý cũng dần được buông lỏng.

.....

Một lát sau, cẩn thận di chuyển lắt léo qua nhiều góc ngách bí hiểm, mọi người cuối cùng cũng tới được cứ điểm. Nhìn vào biển báo trước cổng, Tân nhanh chóng nhận ra, chỗ này trước kia là một bệnh viện tâm thần. Liếc một vòng sơ qua, hắn thấy bệnh viện này có diện tích khá lớn được bao bọc bằng lớp tường bao cao hơn năm mét, phía trên có rào chắn thép gai rất kiên cố. Nhưng không biết nguyên nhân tại sao, một đoạn tường bao phía trước cổng bị vỡ tung, đổ sập giống như bị cái gì đó to lớn đè lên vậy. Tò mò, hắn cất tiếng hỏi anh Hùng thì được giải thích là do con quái vật khổng lồ có hình dáng quái dị gây nên. Nhưng không phải lo, anh Hùng nói con quái đó đã bị các chiến sĩ đánh cho trọng thương, chắc chắn sẽ không dám quay lại đây gây sự. Hiểu rõ câu chuyện, hắn cũng không quá để ý chuyện này nữa mà ngược mắt nhìn phòng bảo vệ.

Trời tối, phòng bảo vệ cạnh cổng hắt ra ánh đèn vàng leo lét. Từ sau trận động đất, rất lâu rồi, hắn mới được nhìn thấy ánh sáng của đèn điện thế này. Đến được nơi an toàn, không phải lo nghĩ những mối nguy hiểm rình rập xung quanh nữa, hắn thở phào một hơi vì tảng đá lớn đè nặng trước ngực cuối cùng cũng được buông xuống.

Giắt cái rìu vào phía sau thắt lưng, hắn quay lại nhìn hai mẹ con Huyền Linh xem biểu cảm của hai người thế nào. Nhưng thật bất ngờ, trong ánh mắt hai người, chỉ có Huyền Linh là toát ra vẻ vui sướng từ nội tâm, còn An Nhiên lại có nét gì đó rụt rè, lo lắng và sợ hãi. Hắn định lại gần an ủi con bé, nhưng cảm thấy không cần thiết, vì rất có thể con bé gặp nhiều người lạ nên mới có phản ứng như vậy. Vuốt ve đầu con Lu, hắn khẽ lên tiếng nhắc nhở để nó bình tĩnh khi chạm mặt người lạ sắp tới. Ngẩng đầu lên, hắn nhanh chóng dẫn cả bọn theo anh Hùng lại gần cứ điểm.

Đi tới cổng bệnh viện, anh Hùng lên tiếng chào mấy người mặc thường phục đeo súng trong nhà bảo vệ, rồi khoảng chục giây sau, cánh cửa sắt to dày từ từ hé ra một lối đi nhỏ. Theo hiệu lệnh vẫy tay của người lính bên trong, anh Hùng nhanh chóng dẫn mọi người đi vào. Nhìn nhóm của Tân, những người trong khu cứ điểm chào đón rất nồng hậu, nhiệt tình, họ hỏi thăm sức khỏe cả bọn, rồi nói những câu chúc mừng.

Sau màn chào hỏi, những người lính khác lập tức tản ra xung quanh làm nhiệm vụ, chỉ còn lại anh Hùng tiếp tục dẫn nhóm của Tân đi sâu hơn vào trong bệnh viện. Trên đường đi, hắn để ý thấy trước sân bệnh viện có khá nhiều người lính đeo súng đi lại, họ không mặc quân phục mà mặc đồ thường ngày. Thấy người mới, họ lập tức hướng ánh mắt nhìn chằm chằm, đặc biệt là hai mẹ con An Nhiên được chú ý nhiều nhất. Hành động quái dị của họ làm hắn khó hiểu, nhưng được anh Hùng giải thích là đã lâu không gặp người sống sót bên ngoài mới phản ứng mạnh như vậy nên hắn nhanh chóng bỏ qua.

Cả nhóm vừa tiến vào đại sảnh bệnh viện, lập tức có một người đàn ông trung niên tiến ra tiếp đón. Ông ta khoảng hơn bốn mươi tuổi, chiều cao thấp, không những béo bụng phệ mà cái đầu còn bị hói mất gần hết. Đôi mắt ông ta rất nhỏ, há miệng cười là híp lại chỉ còn hai khe hẹp, môi thì thâm đến mức tím tái, không biết có phải do trời lạnh quá hay không nữa. Ông ta mặc quân phục sĩ quan hàm tá, hay úy gì đó hắn cũng không rõ, nhưng có cảm giác là cao nhất ở đây.

Quả nhiên khi được anh Hùng giới thiệu, hắn biết được người đứng trước mặt mình là đại tá Luân, người đứng đầu chỉ huy của khu cứ điểm này. Đại tá nghe anh Hùng kể về những vất vả, nguy hiểm mà nhóm của hắn phải trải qua, ông ta liền ngay lập tức bắt tay, rồi lên tiếng an ủi, động viên từng người một rất là thân thiết. Chỉ là ông ấy có vẻ như nhiệt tình quá mức, bắt tay hắn và Huyền Linh là được rồi, vậy mà ông ta còn nặng nề đòi bắt tay An Nhiên nữa. Hắn phải giải thích là con bé sợ người lạ, ông ta mới hiểu và dừng lại.

Kết thúc màn gặp lãnh đạo, anh Hùng lại được giao nhiệm vụ dẫn nhóm của Tân đi tìm phòng ở. Bệnh viện tâm thần này khá lớn, có hẳn ba dãy nhà bốn tầng nên phòng để ở không thiếu. Nhưng để tiết kiệm điện và nước, anh Hùng bảo chỉ sử dụng dãy nhà trung tâm nên dẫn mọi người bước lên tầng ba, bởi tầng một và tầng hai đã có người ở hết. Chọn lấy hai phòng sát cạnh nhau, anh Hùng bảo cả bọn tạm thời nghỉ ngơi, có tắm rửa thì xuống tầng một, vì ở dưới mới có nước. Một lát nữa, đến giờ cơm, anh ta sẽ đi tìm, còn giờ đang bận nên phải đi trước.

Đợi cho anh Hùng đi khuất, Tân quay lại rồi ngồi xuống chiếc giường đơn. Mở ba lô ra, hắn móc chai nước, mở nắp rồi gửa cổ tu ừng ực. Uống xong, thấy hai mẹ con An Nhiên đi sang đây, hắn xê dịch ra lấy chỗ cho hai người ngồi. Đưa chai nước cho Huyền Linh, hắn liếc một vòng quan sát phòng mình. Căn phòng khá nhỏ, có diện tích khoảng hai mươi mét vuông, nền được lát một lớp gạch men màu cam đục, trên tường thì là gạch màu trắng. Nội thất bên trong rất đơn sơ, ngoài cái giường đơn bằng sắt, cái bàn nhỏ cạnh cửa sổ, cùng với bộ rửa tay thì không còn thứ gì khác. Chăn màn cũng không có luôn, lát nữa chắc hẳn phải hỏi anh Hùng xem thế nào.

Đang ngồi suy tính mấy vấn đề linh tinh, bỗng Huyền Linh cất tiếng nói:

- Anh cảm thấy nơi này thế nào?

Thoát khỏi suy nghĩ, hắn lập tức há miệng đáp lời:

- Khá tốt, phòng ở đơn sơ một chút, nhưng được cái an toàn... Có nhiều người mang súng, nếu chẳng may nguy hiểm xảy ra thì chắc cũng dễ dàng giải quyết được...

- Anh cảm thấy như vậy thật à?... – Nhíu mày, Huyền Linh hỏi lại hắn tiếp với giọng ngập ngừng như ẩn chứa điều khó nói.

Gật nhẹ đầu coi như đáp lời, nhìn biểu hiện nặng nề của cô, hắn nhanh chóng hỏi thăm:

- Có chuyện gì sao em?

Nhìn hắn, Huyền Linh mấp máy môi rồi trầm mặt xuống nói:

- Không... Không có gì... Chỉ là em cảm thấy những người ở đây có cái gì đó là lạ...

- Thật sao! Hay là do trong này toàn đàn ông, lại quá lâu không thấy phụ nữ nên gặp em và An Nhiên thì mới có ánh mắt như vậy... – Bật thót lên, hắn nhíu mày hỏi lại.

- Em cũng không biết nữa... – Khẽ thở dài, Huyền Linh lắc lắc đầu không biết nói sao. Bất chợt, cô hồi tưởng đến ký ức ác mộng trong quá khứ, khi bản thân mình bị con quỷ làm nhục. Ánh mắt đáng sợ chứa đầy dục vọng của kẻ đó đã in sâu vào trong tâm trí, và những người đây, cô cảm thấy có chút gì đó giống vậy.

- Chú Tân, con cảm thấy tất cả bọn họ là người xấu... Chúng ta rời khỏi đây đi... – An Nhiên bất ngờ xen vào, con bé nắm lấy tay hắn rồi nói với giọng lo âu, có chút sợ hãi.

Trầm mặc nhìn hai mẹ con, hắn ngẫm nghĩ lại quãng thời gian từ lúc tiếp xúc với người ở đây đến bây giờ. Đúng là họ có điểm gì đó không đúng thật, mọi người đều rất tốt, nhưng lại quá chú ý đến hai mẹ con Huyền Linh. Tác phong của họ không giống một người lính chút nào, mà có vẻ gì đó giả dối. Chẳng lẽ lại phải rời khỏi đây, ra bên ngoài kia lang thang, hắn tự hỏi trong đầu rồi không biết phải làm sao. Nếu như chỗ này mà không ở được thì không biết “Khu an toàn” có giống vậy không. Như vậy, hắn có nên tiếp tục tìm đến “Khu an toàn” nữa hay không.

Nhắm mắt lại, hắn nghĩ đến mục đích ban đầu của mình là gì. Đó là, tìm đường về quê, tìm đứa em của mình và bà xem họ thế nào rồi. Gặp hai mẹ con Huyền Linh, hắn chỉ muốn giúp họ tìm được một nơi an toàn để sống sót, sinh tồn, rồi bản thân có thể tự do cùng con Lu trở về. Bởi con đường về quê của hắn rất dài, và chắc chắn sẽ cực kì nguy hiểm, hắn không thể dẫn hai mẹ con họ liều lĩnh được. Bây giờ, cả hai người lại nói khu cứ điểm này có vấn đề, hắn không chắc lắm về điều này, nhưng hắn lựa chọn tin tưởng họ. “Tất cả mới chỉ là cảm xúc đơn phương của hai mẹ con thôi... Mình cần phải âm thầm quan sát chứng thực mới được...”. Ngẫm nghĩ trong đầu như vậy, hắn mở mắt ra cất tiếng:

- Được. Để chú ra bên ngoài xem đã, hai mẹ con cứ ngồi yên ở đây. Mà trong ba lô vẫn còn một ít thịt hộp đấy, cả hai lấy ăn đi rồi cho con Lu ăn với.

Nói hết lời xong, hắn cầm lấy thanh đao, nhả ra một đoạn đầu sợi tơ cực dính vào lớp vỏ rồi gắn về sau lưng. Rút cái riu ra, hắn chuẩn bị bước đi ra ngoài phòng xem xét thì Huyền Linh lên tiếng ngăn cản:

- Hay là thôi đi anh. Chắc là do em nghỉ nhiều thôi, đằng nào ngày mai họ cũng dẫn chúng ta đến “Khu an toàn” rồi... – Nhìn bên ngoài trời đã tối sẫm, nghĩ đến những nguy hiểm phải lần mò trong bóng tối, Huyền Linh lên tiếng ngăn cản hẳn.

- Cứ để anh xem tình hình ra sao đã...

-----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Nghiêm khắc huấn luyện

10h 30' sáng.

Sau một hồi cẩn thận di chuyển, cuối cùng Tân cũng đã về được đến xóm trọ an toàn. Đứng trước cổng ngõ vào trong sân, hắn thấy Huyền Linh và con Lu đã chờ mình không biết từ lúc nào. Chuyển cái hòm tôn qua thành tường bao để Huyền Linh đỡ xuống hộ, hắn ngoái đầu lại đằng sau nhìn ngắm một lúc.

Khoảng một phút sau, chắc chắn xung quanh đây không có con gì bám theo mình, hắn mới bật tường leo vào sân.

Vừa đặt chân tiếp đất, ngay lập tức, con Lu lao tới chồm lên người hắn, vẫy đuôi tíu tít, mừng rơn. Đến lúc này, nguy hiểm đã hoàn toàn qua đi, có thể buông lỏng tinh thần, hắn khẽ cười rồi vuốt ve đầu con Lu. Về đến nhà, có người chờ đợi mang cho hắn cảm giác thật ấm áp, bao mệt nhọc, đau đớn bỗng chốc như tan biến hẳn đi. Cảm thấy có chút khát, hắn buông con Lu ra, mở ba lô lấy chai nước rồi ngửa cổ tu ừng ực.

Ôm cái hòm tôn đứng bên cạnh, Huyền Linh nhìn bộ dạng nhếch nhác, phờ phạc của hắn, cô lo lắng lên tiếng hỏi:

- Anh ổn chứ?

- Không có việc gì đâu em... Lúc này gặp chút chuyện thôi... – Khẽ cười, hắn lắc lắc đầu ra vẻ mình không có việc gì để cô bớt lo.

- Chuyện gì? Quái vật “Nắm đầu người” tấn công anh à? – Nghe hắn trả lời, Huyền Linh cảm thấy không đơn giản như vậy nên quan tâm hỏi tiếp.

- Ủ! Không chỉ có quái vật “Nắm đầu người” mà còn thêm con quái đáng sợ khác... Đi vào phòng rồi từ anh kể cho... – Gật đầu, hắn tiếp cái hòm tôn trong tay Huyền Linh rồi bước tới phòng trọ của mình.

- Mà An Nhiên có tiến triển gì không em? – Vừa đi, hắn vừa quay đầu nhìn sang bên cạnh hỏi thăm Huyền Linh về tình hình của An Nhiên.

- Con bé vẫn hôn mê, nhưng người đã bớt nóng hơn trước một chút... – Nhẹ nhàng đáp lời hắn, sức nhớ ra có việc quan trọng, cô vội nói tiếp luôn.

- À, mấy tiếng trước, đang yên lành, con Lu tự nhiên dáo dác, chạy đi chạy lại muốn ra ngoài... Nó có vẻ lo lắng lắm... Rồi chỉ một lát sau thì tiếng gào rú của quái vật và con người la hét vang lên, em cùng với con Lu vội chạy sang tòa nhà bảy tầng leo lên nóc nhìn tới nơi phát ra âm thanh... Nhưng sương mù dày quá, chả nhìn thấy gì cả... Lúc đấy anh có ở gần chỗ này không?

- Chuyện anh sắp kể chính là chuyện này đó... – Đặt cái hòm tôn xuống nền nhà, hấn ngồi lên nó rồi bắt đầu kể lại cho Huyền Linh biết khoảng thời gian lúc trước.

.....

Khoảng hơn hai chục phút trôi qua, Huyền Linh mới nghe xong Tân kể toàn bộ sự việc hấn vừa trải qua lúc nãy. Đoạn hấn nói mình cùng với nhóm sinh viên bị đàn quái vật “Nắm đầu người” bao vây, xuất hiện cả con quái biến dị đáng sợ, cô nắm chặt tay, cả người căng thẳng cứng lại. Tưởng tượng đến cảnh, chẳng may con “Quái vật người bọ” không xuất hiện, hấn bị cuốn lấy không thoát ra được, cô cảm thấy lo lắng muốn rụng tim. Còn tốt là hấn đã trở lại, mọi chuyện vẫn ổn, cô thở nhẹ một hơi, áp lực nặng trĩu cũng được buông lỏng.

Đang vỗ ngực cho nhịp tim của mình bình ổn trở lại, hấn đột nhiên lên tiếng hỏi cô:

- Em thấy quyết định của anh từ chối nhóm sinh viên có đúng không?

Cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi cô nhìn vào mắt hấn đáp:

- Em không biết nữa... Nhưng em tin tưởng anh dù mọi chuyện có ra sao đi chăng nữa...

Nghe câu trả lời của Huyền Linh, hấn cảm thấy những khúc mắc trong lòng được tan biến. Dù sao, vừa nãy hấn cũng bỏ qua một cơ hội tốt để đưa hai mẹ con Huyền Linh đến “Khu an toàn”. Khả năng của Trâm hấn đã được chứng kiến rồi, quãng đường có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng khả năng thành công sẽ rất lớn.

- Nước... Nước... – Cả hai đang trò chuyện say sưa, bỗng An Nhiên vẫn luôn hôn mê đột nhiên cất tiếng nói.

Nghe tiếng con, Huyền Linh vội quay lại. Một tay cầm cốc nước, một tay cô nâng đầu con bé lên rồi gấp gáp gọi:

- An Nhiên... Tỉnh... Tỉnh con ơi... Nước đây – Cô gọi mãi vài câu mà con bé hai mắt vẫn nhắm nghiền, môi thỉnh thoảng lại mấp máy trong vô thức.

- Em giúp con bé uống nước đi... Chắc nó phải một thời gian nữa mới tỉnh lại được... – Đứng sát bên giường, hấn vừa đặt tay lên trán An Nhiên cảm nhận nhiệt độ vừa nói.

- Vâng!!! – Khẽ gạt đầu, Huyền Linh nhẹ nhàng mím môi con rồi cho con bé uống nước.

Nhìn Huyền Linh chăm sóc An Nhiên vô cùng cẩn thận và không cần đến sự giúp đỡ của mình, hấn mở cái hòm tôn lấy mấy cái bình ắc-quy ra. Ở gần đây, con Lu thấy hấn mở hòm tưởng có gì ăn ngon nên háo hức ngó vào xem. Nhưng thấy chỉ toàn mấy khối hình vuông không ăn được, nó chán nản chạy đến ổ của mình ở góc nhà, rồi cuộn tròn lại nằm ngủ.

Hấn học khoa cơ khí, nhưng trước kia cũng được nhà trường cũng dạy cả kiến thức về điện. Cho nên, để khai thác đồng bộ bình ắc-quy này một cách dễ dàng và hiệu quả nhất hấn biết mình phải làm cái gì bây giờ. Đó là, đấu nối song song các bình ắc-quy thành một hệ. Mà cách để thực hiện việc này có đến bốn phương án.

Ngẫm nghĩ một lúc, hấn chọn lấy một phương án tối ưu trong đầu rồi bắt tay vào làm. Lấy cái kìm trong túi dụng cụ, hấn đi cắt hết dây điện có trong phòng. Xếp các bình ắc-quy thành một hàng thẳng, song song với nhau, hấn đấu từng đoạn dây điện vào hai cực của các bình. Sau đó, hấn gom chung đầu các đoạn dây điện vừa đấu vào hai điểm riêng biệt, cực dương với cực dương, cực âm với cực âm. Cuối cùng, hấn dùng thêm hai đoạn dây tương đối dài khác đấu vào điểm kết nối chung, hai đoạn dây cuối này có nhiệm vụ là đấu thẳng vào tủ lạnh để cung cấp dòng điện.

Kiểm tra lại toàn bộ hệ thống một lượt, chắc chắn là không có vấn đề gì, hấn nhanh chóng sang phòng hai vợ chồng trẻ bê cái tủ lạnh mini mang về. Bây giờ, muốn sử dụng cái tủ lạnh này, hấn còn phải thực hiện một bước nữa. Lấy tô vít, hấn vặn ốc chỗ nguồn, tháo bảng mạch biến áp vất đi. Sau đó, hấn bê cái tủ lạnh lại gần hệ thống bình ắc-quy, thực hiện công đoạn cuối là đấu nốt hai dây nguồn vào tủ.

- Ro... Ro... Ro...

Hấn vừa đấu xong, lập tức tủ lạnh hoạt động phát ra tiếng kêu. Không nén được vui mừng, hấn vội mở cửa tủ kiểm tra thì đèn bên trong lập tức sáng lên, chiếc tủ lạnh hoạt động bình thường như lúc vẫn dùng điện lưới vậy. Ở gần đây, Huyền Linh thấy thế liền cất tiếng trầm trồ khen ngợi. Sau khi cho An Nhiên uống nước xong thì con bé lại nằm yên nhắm mắt, không còn việc gì khác cô liền chăm chú nhìn hấn loay hoay.

- Ục... Ục... Ục...

Tân đang tháo nốt bóng đèn trong tủ lạnh vất đi để tiết kiệm điện được cao nhất thì phía sau hấn đột nhiên vang lên tiếng bụng của Huyền Linh sôi lên. Ngoái đầu nhìn lại, thấy cô ấy cúi đầu xấu hổ, hấn giờ đồng hồ lên xem vậy mà đã hơn 1 h trưa. Ngay lập tức, hấn cảm thấy bụng mình cũng quặn lên rồi con đói dữ dội bụng phát. Không chậm trễ thêm nữa, hấn nhanh chóng xếp thịt gà vào tủ rồi đi nấu bữa trưa.

Thấy hấn đi nấu cơm, Huyền Linh liền tiến tới phụ giúp. Con Lu ngủ thấy mùi đồ ăn liền tỉnh dậy xán vào ngay để hóng hớt. Trong căn phòng nhỏ, hình ảnh đôi nam nữ trẻ trò chuyện với nhau cùng với con chó ngồi sát bên cạnh nhìn ấm áp như một gia đình.

.....

1 giờ 15 phút, chiều.

Trời hửng sáng hơn trước một chút, sương mờ đã tan đi gần hết, mưa ngừng hẳn và không khí thì ẩm áp hơn rất nhiều. Trong không gian, tiếng chim chóc hót líu lo khắp mọi nơi. Trên những đồng cỏ mát lớn, bụi cỏ rậm bắt đầu nở hoa sắc tím. Khung cảnh tạo ra trong mắt yên bình như một bức tranh thiên nhiên tươi đẹp vậy.

Đứng sau cổng dây trụ, Tần neho mắt quan sát kỹ một vòng trước cổng. Khi chắc chắn rằng, xung quanh đây không có thêm cái gì khả nghi khác hẳn mới quay lại khoảng sân rộng ngay cạnh cổng. Khoảng hơn chục phút trước, hắn thức dậy từ giấc ngủ trưa kéo dài hơn một tiếng, bởi ăn xong là cảm giác mệt mỏi liền ập tới nên không thể không nghỉ ngơi. Sau khi rửa mặt, vệ sinh cá nhân xong, tỉnh táo trở lại, hắn ngay lập tức nghĩ tới một vấn đề cực kì quan trọng. Đó là, khả năng chiến đấu, đối mặt với nguy hiểm của Huyền Linh rất kém. Sắp tới, khi di chuyển đến “Khu an toàn” mà cô ấy vẫn vậy thì phần trăm rất lớn là không đến được đích.

Cái tủ lạnh đã giải quyết xong, với lượng điện từ hệ thống mười bình ắc-quy thì có thể chạy được vài ngày liên tiếp. Không phải lo nghĩ vấn đề tìm thực phẩm và bảo quản tươi, hắn có thời gian dư dả để làm việc khác. Thế là, hắn nghĩ đến ngay việc rèn luyện cho Huyền Linh.

Nói cho cô ấy biết ý nghĩ của mình, Huyền Linh rất nhanh đồng ý với hắn. Tình hình của An Nhiên bây giờ không cần lúc nào cũng phải có người bên cạnh, cho nên hắn muốn tiến hành kế hoạch ngay với Huyền Linh vào lúc này. Trước tiên, hắn trèo lên nóc tòa nhà bảy tầng dùng ống nhòm quan sát trước một vòng. Biết được xung quanh đây vẫn an toàn, hắn xuống dưới cổng xem kỹ thêm một lần nữa. Bây giờ, khi đã hoàn toàn yên tâm, hắn bắt đầu thực hiện việc rèn luyện.

Vấn đề trước mắt của Huyền Linh là hai vấn đề chính. Một là nỗi sợ hãi khi đối mặt với quái vật “Nắm đầu người”, hai là kỹ năng chiến đấu và sử dụng sức mạnh của bản thân cực kém. Ngẫm nghĩ cẩn thận trong đầu, hắn cảm thấy việc khắc phục tâm lý sợ hãi chưa cấp thiết bằng kỹ năng chiến đấu. Cho nên, hắn sẽ huấn luyện khả năng chiến đấu cho cô trước tiên.

- Anh nói trước, khi huấn luyện anh sẽ rất nghiêm túc đó. Em chú ý làm cho tốt. Bây giờ em cầm đoạn gậy ngắn này thay cho thanh mã tấu và coi anh giống như con quái vật “Nắm đầu người” rồi dùng hết sức tấn công... – Đưa cho Huyền Linh một đoạn cành cây thẳng, dài khoảng hơn ba chục phân, hắn đồng dạng nói cô biết phải làm gì.

- Có được không anh... Nhờ... – Nhìn cây gậy trong tay rồi lại liếc mắt tới hắn, Huyền Linh ngập ngừng hỏi, chắc cô lo lắng sẽ làm hắn bị thương.

- Em không phải lo việc đấy. Cứ tấn công dứt khoát vào. Chọn những vị trí mà em cảm thấy hiểm nhất – Không đợi Huyền Linh nói hết câu, hắn lên tiếng ngắt lời rồi thúc giục.

- Được rồi! Giờ em tấn công luôn đi. Nhớ là phải dùng hết sức!

- Vâng!! – Khẽ gạt đầu, Huyền Linh gác những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, cô chăm chú quan sát tìm mục tiêu để tấn công.

Mấy giây sau, làm ra quyết định, cô hít sâu một hơi, nắm chặt cái gậy bằng hai tay, lao lên rồi dùng hết sức đập thẳng, mục tiêu là đầu hắn.

- Vút! - Hơi lách mình sang một bên, Tần dễ dàng tránh thoát đoàn tấn công trực diện đó.

- Uỵch!!! – Trượt mục tiêu, vì dùng hết sức ra đòn, Huyền Linh không khống chế được cơ thể mà ngã vật xuống đất.

- Đứng dậy!!! – Cau mày, hắn quát to lên một tiếng. Chờ Huyền Linh đứng lên, hắn nhìn vào mắt cô lạnh lùng nói:

- Không kiểm soát được cơ thể, hạ bản quá yếu. Trước mắt cô đứng tấn một tiếng đồng hồ đã.

- Vâng... Nhưng... Nhưng em không biết đứng tấn... – Thấy hắn như biến thành một người khác, không có một chút gì là dịu dàng, Huyền Linh có chút ủy khuất nói với giọng như muốn khóc.

- Nhìn tôi làm mẫu đây. Nói năng dứt khoát vào. Cô chưa ăn cơm à? – Hai chân rộng bằng vai, Tần chùng gối xuống vào thế tấn, đồng thời hai tay hắn nắm thành nắm đấm đưa thẳng lên trước. Quay ra, hắn gắt lên với Huyền Linh. Vào trạng thái huấn luyện, hắn như biến thành bố mình, người từng hết sức nghiêm khắc với hai anh em.

Bặm môi, mắt rom róm, Huyền Linh không dám nói câu gì mà bất chúc tư thế đứng của hắn. Cô biết, hắn chỉ muốn tốt cho mình nên mặc dù ủy khuất, nhưng trong lòng không có ý trách hắn. Chỉ là, cô vừa nghĩ như vậy xong thì hành động tiếp theo của hắn làm nước mắt của cô không giữ được nữa.

- Vút... Bốp! – Nhìn đôi chân mềm yếu như sợi bún đứng sai tư thế, Tần cầm cái gậy quát cho một nhát khá mạnh vào bắp chân rồi quát:

- Cô đang đứng tấn hay tập múa thế hả!? Đứng kiểu gì mà chân cong queo được, tài thật! – Thấy cô cắn răng chảy nước mắt, hắn khẽ thờ dài rồi lại tiếp tục nói với giọng nghiêm khắc:

- Khóc cái gì mà khóc. Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?

- Bốp! Hai tay thẳng lên không được hạ thấp xuống..

- ...

Nằm ở dưới mái hiên, con Lu nhìn hai người nhảy nhót như xiếc khi mà cảm thấy nhàm chán. Nó há mồm ngáp một cái rõ to, rồi không thể chịu được nữa mà cuộn tròn người lại, chìm vào trong giấc ngủ.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

: Phạm Văn Linh

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiên Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87-2: Chạy trốn khỏi ổ quỷ

Nép sát vào bờ tường, Tân lén lút di chuyển xuống tầng hai. Rón rén bước xuống bậc cầu thang, hắn vừa đi vừa nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh. Bên dưới, tiếng bước chân và tiếng người cười nói vang lên liên tục, có vẻ như sau một ngày dài, tất cả mọi người đã trở về khu cứ điểm. Tới góc cua, hắn vừa ló đầu nhòm xuống thì lập tức phải rút lại, bởi có hai người cầm súng đang tiến lại gần đây.

Vội nhấc chân, hắn định quay trở về phòng thì hai người bên dưới kia dừng lại, đứng gác dưới chân cầu thang, rồi bắt đầu nói chuyện.

- Hắc... Hắc... Hắc... Nghe nói hôm nay anh Hùng dẫn về mấy con hàng ngon lắm*, tao háo hức muốn ăn ngay quá... – Hé mắt nhòm xuống, hắn thấy một tên thanh niên trẻ, có vẻ ngoài khá điển trai, tri thức đột nhiên há miệng cười bí ối, phát ngôn những lời lẽ thô tục và liếm mép liên tục.

- Ừ... Thời gian gần đây những người sống sót bên ngoài ngày càng ít... Mấy con hàng trong này lại nát hết cả rồi, hơi động một cái là lăn ra chết.... Mãi mới có hàng mới, nay tao phải chơi cả đêm mới được...Khắc... Khắc... Khắc... – Một tên khác chặc lưỡi, đứng bên kia lối đi, nghe đồng bọn nói vậy liền gật đầu rồi nhanh chóng cười nói hưởng ứng.

- Bình tĩnh đi mày... Bao nhiêu người thế này, mỗi người một lượt thì con hàng chết cmn mất... Mà có cả một đũa hân còn non, chưa mất trình, tiếc là bọn mình đ* được sờ vào... – Càng nói càng hăng say, tên thanh niên trẻ đã không còn giới hạn trong lời nói của mình.

- Đúng vậy... Mẹ nó chứ, cái lão đại tá đúng là biến thái... Thích kiểu trâu già gặm cỏ non, mấy con tươi mới lão ta đều chiếm dụng một mình rồi chơi đến chết... Hiếm lắm mới nhả cho anh em mình một, hai đũa... Cơ mà toàn là tã đến mức không ra hình người nữa rồi... Chặc... Chặc... – Nhìn ngó xung quanh một tí, không thấy ai, đồng bọn của tên thanh niên chuyển sang nói xấu chỉ huy của mình.

- Mày nói phải... À, ngoài hai con hàng ngon ra thì còn có thằng chồng của bọn nó và một con chó nữa... Mày tưởng tượng thử xem, nếu bọn mình ăn thịt con chó kia, rồi chơi con vợ ngay trước mặt thằng chồng thì biểu cảm của của nó sẽ như thế nào nhỉ... Hắc... Hắc... – Đúng là nhìn người thì không thể nhìn bề ngoài, tên thanh niên kia trông tri thức vậy mà trong đầu lại đen tối, bản thủ đến đáng sợ.

- Há... Há... Há... Tao không ngờ một thằng trước kia là thầy giáo như mày lại có thể nói ra như vậy... Nhưng nghe thật cmn kích thích, tí bọn mình thống nhất với anh em thực hiện việc này xem... Tao rất chờ mong đấy... – Với vai tên thanh niên, đồng bọn của hắn tiếp tục phóng ra ướm ngữ bí ối đến rợn người.

- Cảnh khoe tao làm gì, trước kia mày còn là công an giao thông đấy...

-

Xiết chặt cái rìu trong tay, trán nổi gân xanh, hai mắt của Tân hằn đầy tơ máu đỏ ngầu. Hắn đang cố gắng kiềm chế để bản thân không lao lên giết chết hai tên khôn nạn bên dưới. Máu trong người sôi lên sùng sục, hắn chưa bao giờ cảm thấy tức giận và phẫn nộ như thế này. Bọn chúng định đối xử với nhóm của mình như vậy, hắn tự hỏi đây còn là con người sao. Không cần tìm hiểu thêm nữa, đến lúc này hắn đã biết chắc chắn khu cứ điểm này là cái gì rồi. Một cái động quỷ, còn đáng sợ hơn quái vật “Năm đầu người” ngoài kia. Và càng bi ai hơn, những con quỷ này mang hình dáng con người.

Hít sâu một hơi rồi thở nhẹ ra, mấy giây sau, đầu óc thanh tỉnh trở lại, hắn cắn răng lặng lẽ lui về. Hắn muốn giết chết hai tên khôn nạn bên dưới, nhưng hiển nhiên việc đó là không khả thi vào lúc này. Thứ nhất, bọn chúng có súng, hắn dùng rìu vào thanh đao tấn công sẽ rất khó để đạt được hiệu quả tốt. Thứ hai, không diệt gọn được hai tên này một cách thâm lặng, động tĩnh gây ra chắc chắn sẽ thu hút đồng bọn của bọn chúng xung quanh. Khi đó, nhóm của hắn sẽ bị tóm rồi hành hạ đến chết là không phải nghi ngờ. Điều quan trọng nhất cần làm bây giờ là, hắn phải nhân lúc bọn chúng vẫn còn lơ là canh gác, lập tức dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu bỏ trốn khỏi đây mới được.

Vài giây sau, gấp gáp chạy về tới phòng, vừa nhìn thấy hai mẹ con Huyền Linh, hấn liền vội vã cất tiếng:

- Em với cháu trở lại phòng của mình, đeo đô lại đầu mau... Chúng ta phải trốn khỏi chỗ này khẩn cấp... Nhanh... – Vừa nói, hấn vừa tức tốc thu đóng đồ hộp, nước uống vào trong ba lô.

Thấy hành động của hấn, Huyền Linh biết được có chuyện chẳng lành xảy ra. Cô không hỏi hấn nguyên nhân tại sao mà vội vã kéo tay An Nhiên tức tốc chạy về phòng của mình. Xách ba lô đeo lên, hai mẹ con cô cuống cuống quay lại phòng hấn.

Lúc này, Tân cũng vừa thu thập xong xuôi đồ đạc và chạy vội ra cửa. Ra hiệu cho hai mẹ con bình tĩnh, hấn khom người nấp dưới lan can hành lang rồi nhòm đầu hé mắt quét một vòng dưới sân tìm lối thoát. Trong tầm mắt, hấn thấy sân bãi của bệnh viện bây giờ loáng thoáng có khá nhiều người đi lại, tất cả đều mang theo súng, cả bọn muốn đột phá chính diện là không thể nào. Nhìn sang hai bên hành lang, lối dẫn đến hai tòa nhà gần liền hình chữ U với dãy nhà chính giữa, hấn thấy lối đi đã bị chặn bằng cánh cửa sắt đóng kín. Tòa nhà hai bên tối om, đứng như tên Hùng khốn nạn dẫn nhóm của hấn vào đây nói, là không có người ở bên trong. Như vậy, phương án chạy trốn khả thi nhất bây giờ, là cả bọn chỉ có thể đi sang một trong hai dãy nhà tối đó rồi tìm đường chạy.

Biết được mình phải làm gì, hấn khom người, nấp dưới lan can rồi nhanh chóng dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu chạy về cuối hành lang cánh phải. Đến trước cánh cổng sắt, hấn kiểm tra thấy nó đã bị khóa bằng một cái khóa rất to. Bây giờ, hấn muốn phá khóa để đi sang kia chắc chắn sẽ rất mất thời gian, và động tĩnh gây ra sẽ thu hút bọn tội phạm chú ý. Lập tức bỏ ngay ý định này trong đầu, hấn đi vòng quanh kiểm tra tìm cách đột phá khác. Cái cửa sắt này ở cuối hành lang, đoạn tiếp giáp vuông góc với tòa nhà bên cạnh, phía tường ngoài

Rất nhanh, hấn tìm được cách để vượt qua cánh cửa sắt này mà không phải phá khóa. Nhà hai đầu sọt tơ dính trong lòng bàn tay ra, hấn dính chặt bức tường của cây cột trụ lớn rồi cheo leo nhích từng chút một di chuyển sang hành lang vuông góc đối diện. Một lát sau, thành công sang bên kia hấn rút cái riu, dính đầu sọt tơ vào đó, phóng lớn sọt tơ lên to bằng bắp tay rồi đập sang cho Huyền Linh tiếp lấy. Kêu Huyền Linh cắt sọt tơ, cắt cái riu đi rồi buộc vào lan can xong, hấn cũng lập tức buộc nốt đầu bên này lại.

Sau đó, hấn kêu hai mẹ con bám vào sọt dây lớn rồi chậm rãi đu sang. Chờ hai mẹ con vượt qua an toàn xong, hấn gấp gáp nhả hai đầu dính của sọt tơ, bóp lại thành một quả cầu bằng nắm đấm rồi đập lại cho con Lu đón lấy. Ra hiệu cho con Lu phi ra khỏi hành lang, hấn cùng với Huyền Linh hợp sức kéo bay nó sang hành lang bên cạnh. Cuối cùng, hấn cắt đoạn tơ buộc nối đi để che lấp dấu vết.

- Hộc... Hộc... Hộc... – Ngồi bệt xuống đất, Tân và Huyền Linh há miệng thở dốc.

Chỉ leo trèo có một đoạn thôi nhưng do tâm lý căng thẳng, hấn cảm thấy mệt mỏi rã rời. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hấn mở chai nước tu ừng ực mấy hơi. Dòng nước lạnh buốt chảy vào cổ họng, ngay lập tức hấn cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn, cảm giác đau nhức trong các bó cơ dần dần tan biến. Nhóm đầu, hấn nhòm lại lối cầu thang đi lên, trên hành lang tầng hai tòa nhà đối diện. Thấy không có người nào đi lên, hành động của cả bọn vẫn chưa bị phát hiện, hấn thở nhẹ một hơi trong lòng.

Ở sát bên cạnh, Huyền Linh uống một vài ngụm nước xong liền không nhịn được thì thầm vào tai hấn cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà chúng ta phải lần trốn thế này vậy anh?

- Cảm giác của em với An Nhiên là đúng... Khu cứ điểm này là một ổ tội phạm vô cùng đáng sợ... Bọn chúng dụ chúng ta vào đây là có ý đồ cả, may mà lúc này đi tìm hiểu anh sớm phát hiện ra điều này... Nếu chậm một chút, chắc chúng ta khó mà sống nổi... – Vừa khẽ trả lời Huyền Linh, hấn vừa cúi đầu nhòm xuống sân quan sát.

Trời tối sẫm, một vài bóng đèn từ hành lang tầng một hắt ra ánh sáng không được bao nhiêu. Dưới sân là một màu đen kịt, nhưng với đôi mắt có thể nhìn đêm của hấn thì đây không phải là vấn đề. Nhìn thấy lượng người đi lại ngày một thưa thớt, trong đầu hấn nảy ra ý tưởng mượn bóng tối làm chỗ ẩn thân rồi tìm cách chạy trốn ra ngoài. Càng nghĩ càng thấy khả thi, hấn vừa ra hiệu cho mọi người di chuyển thì tính cờ liếc mắt thấy camera lắp trên trần hành lang.

Cái camera này không hoạt động, nhưng hấn nghĩ tới một vấn đề mà cảm thấy rợn người. Đó là, tầng hai, hành lang hấn ở lúc đầu, rất có thể cũng có camera, và những cái camera kia vẫn hoạt động bình thường. Như vậy, tung tích chạy trốn của cả bọn sẽ bị phát hiện rất nhanh. Tầng này không có điện, hấn không lo bị thu hình lúc chạy trốn. Nhưng bên dưới sân kia, và đằng sau dãy nhà, hấn không chắc có camera hay không. Bây giờ đi thẳng xuống dưới rất không ổn, mà trốn ở trong này thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

“Chết tiệt... Phải thoát khỏi đây ngay... Nhưng trốn ở chỗ nào mới không bị camera thu hình lại... À đúng rồi... Nóc nhà”

Cau mày hấn dáo dác nhìn xung quanh, hấn cấp tốc suy nghĩ. Tinh cờ liếc mắt lên nóc nhà, trong đầu hấn lóe lên phương án ẩn nấp tạm thời. Không có nhiều thời gian, từng giây từng phút trôi qua thì cả bọn sẽ đối mặt với nguy hiểm ngày một tăng cao. Vội nhả sọt tơ ra, hấn buộc vào bụng hai mẹ con Huyền Linh, từng đoạn một cách nhau vài mét. Nhả một cục tơ lớn rồi kêu con Lu ngâm chặt vào, hấn tiến tới vị trí có ống nước dẫn từ trên trần xuống bên ngoài cột trụ. Trèo lên lan can, hấn nhào người dùng sự kết dính ở đầu sọt tơ bám vào ống nước rồi bắt đầu leo lên. Tiếp theo ngay sau hấn là hai mẹ con An Nhiên, còn con Lu thì đứng ở dưới hành lang chờ đợi được kéo.

.....

Khoảng năm phút trôi qua, sau khi nhóm của Tân tìm đường chạy trốn, anh Hùng, một con quỷ đội lốt người, cười đều giả bước dần đến vị trí chân cầu thang lên tầng ba. Gặp hai tên đồng bọn đứng canh gác, bọn chúng cười đùa tí tưng, trao đổi với nhau vài câu tục tĩu rồi Hùng nhanh chóng bước lên tầng ba. Lên tới hành lang, hấn lập tức chuyển đổi về mặt thành chân thật, đáng tin rồi đi tới phòng nhóm của Tân. Trước khi đại tiệc diễn ra, hấn vẫn phải đóng vai một người tốt, một đồng chí dễ mến để dẫn con mồi vào tròng. Lâu lắm rồi mới gặp hàng cực phẩm thế này, đại tá đã ra lệnh, không để một sai

xót nhỏ xảy ra được. Không ra tay ngay từ đầu, là để hưởng thụ giây phút niềm tin của con mỗi sự đổ, còn gì đẹp hơn thế nữa.

Tôi nôi, bắt ngờ phát hiện ra bên trong không có ai, đồ đạc cũng biến mất, hẳn biết có chuyện không hay xảy ra nên vội vàng chạy khắp hành lang tìm kiếm. Không thấy bóng dáng của con mỗi hay dấu vết gì, hẳn vội rút bộ đàm lên rồi gào lớn:

- Con mỗi chạy trốn... Phòng quan sát có người không... Lập tức xem lại camera xem bọn chúng ở đâu...

Nói hết câu xong, mặt của hắn vặn vẹo tỏ ra đáng sợ vô cùng rồi khả khả cười. Hẳn thật không ngờ có thể phát hiện ra sớm như vậy rồi chạy trốn. Như vậy mới kích thích chứ, nhóm con mỗi này mang đến cho hắn cảm giác thật tuyệt. Liếm mép mấy cái, hắn chạy vội chạy xuống dưới tới phòng điều khiển.

.....

Trong căn phòng của viện trưởng, dưới ánh đèn nhấp nháy mờ đục, đại tá Luân tà tà cười tiến lại gần chiếc giường sắt. Ở trên đó, có một cô bé tầm mười một, mười hai tuổi đang nằm ở trên. Tay chân của cô bé bị trói gỗ vào bốn góc giường, còn miệng thì bị đút một miếng gẻ. Nhìn thấy tên đại tá, cảm nhận nên lại gần, mặt cô bé tái mét đi, đôi mắt ánh nên nỗi sợ hãi vô bờ rồi ra sức vùng vẫy.

Tôi nôi, đại tá nhìn thấy con mỗi của mình phản ứng như vậy, hẳn cảm thấy hưng phấn vô cùng. Làn da đỏ dục lên, hắn phì phì thở dốc, bên dưới, quần đã nhô cao một cái lều vãi. Liếm liếm môi, mặt vặn vẹo như dã thú, hắn ha ha cười lớn rồi nói:

- Bé ngoan... Bé cũng không chờ đợi được đúng không... Vốn định sau bữa ăn sẽ chơi trò chơi với bé, nhưng xem ra chúng ta đều không kiềm chế được nữa rồi... Há... Há... Há... – Vừa nói, tay hắn vừa run rẩy đỉnh đưa ngon nên tới nhỏ vào ngực của cô bé đáng thương.

Túm tụm ở một góc nhà cách chỗ này không xa, có ba cô bé khác nữa bị xích cổ vào cây cột, run lên cảm cấp khi chứng kiến hành động ghê tởm của tên đại tá. Cả ba cô bé chỉ mặc mỗi áo mỏng tang, cơ thể gầy như que củi, còn làn da hẳn lên nhiều vết bầm tím vì bị bạo hành. Nhìn thấy sắp có một người nữa giống như mình, ánh mắt của ba người ánh lên nỗi sợ hãi, tuyệt vọng, đau đớn mà không dám hét lên. Vì mỗi lần hét lên, con quý kia sẽ chỉ càng hưng phấn hơn và hành hạ thêm bọn họ.

Đang lúc tên đại tá lột bỏ cái áo để lộ ra lớp bụng mỡ rồi chuẩn bị hành sự thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Cộc... Cộc... Cộc...

Không thể không dừng lại, tên đại tá mất hứng gằn giọng hỏi:

- Có chuyện gì... Nói nhanh...

- Thừa đại tá... Nhóm con mỗi mới dẫn về đã bỏ trốn... Mời đại tá chỉ huy lùng bắt...

- Một đám phế vật... Bao nhiêu người mà để bọn chúng chạy... Việc gì cũng đến tay tao, rút ra ngoài kia đợi tí... – Nghe thấy nhóm con mỗi, có một cô bé là đối tượng hẳn định sẵn trong bữa tối chạy mất, tên đại tá gằn lên chửi bới.

Mấy giây sau, hắn mặc áo lại, thở hồng hộc rồi đi ra ngoài.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Bản chất thực sự của con người

Leo lên nóc tầng thượng của tòa nhà, Tân khom người dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu lặng lẽ di chuyển. Khoảng một phút trước, hắn và hai mẹ con Huyền Linh vừa trèo lên nóc nhà xong, đang hợp sức kéo con Lu lên trên thì tòa nhà dưới chân đột ngột sáng điện. Sau đó là tiếng người chạy rầm rầm lên từng bậc khắp nơi. Mặc dù, ngay khi điện vừa lóe sáng, cả bọn cũng kịp thời kéo được con Lu lên nóc nhà, thành công tránh thoát khỏi tầm nhìn của kẻ địch trong gang tấc. Nhưng bây giờ, tòa nhà này đã bị quân địch tập trung truy quét, ẩn nấp ở trên đây thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện. Cho nên, hắn phải dẫn cả bọn đi qua dãy nhà giữa, sang nóc tòa nhà đối diện.

Tìm đập bình bịch như trống trận, hấn căng thẳng đến toát cả mồ hôi hột. Nghe động tĩnh từ bên dưới vọng lên, hấn biết được bọn tội phạm đã chạy lên đến tầng năm, chỉ cách cả bọn một mái nhà bên trên. Bọn chúng đã lũng sục khắp nơi, nhưng không có kết quả nên bắt đầu chửi nhau, và có một số tên đưa ra ý kiến lên gác thượng làm hấn thót cả tim. Cũng may, những ý tưởng tốt thì thường không được trọng dụng, chỉ huy của bọn chúng lập tức bác bỏ và ra lệnh tìm kĩ ở nhà vệ sinh, nhà kho, những chỗ không có camera trước đã.

Biết được bọn tội phạm bắt đầu có ý lên nóc nhà, hấn tăng tốc đi nhanh hơn. Dẫn mọi người sang tòa nhà đối diện, hấn treo hấn lên nóc căn nhà bé tí, lúi từ cầu thang lên gác thượng. Ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh và con Lu nằm im trên đó, hấn đảo dác đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. Trong tầm mắt, hấn thấy ở phía sân trước và sau dãy nhà, bắt đầu xuất hiện những tốp người nhỏ chiếu đèn pin đi tuần, lũng sục mọi góc ngách. Nheo mắt lại nhìn kĩ, hấn còn phát hiện trên tường bao, cứ cách khoảng chục mét lại có một cái camera lắp ở trên. Thở nhẹ một hơi, hấn thâm hô may mắn trong lòng vì bản thân đã không bắt chắp xuống đất chạy trốn.

.....

Trong phòng quan sát, lão đại tá nheo mắt chăm chú nhìn đoạn video tua lại hình ảnh Tân dẫn nhóm của mình bám vào tường lách qua lan can chạy trốn. Ở bên cạnh hấn, tên Hùng thì chúi đầu vào màn hình, xem hình ảnh trực tiếp của tất cả các camera trong dãy nhà, nơi con mồi leo sang. Quan sát mãi mà không thấy tung tích con mồi đâu, nghe tiếng báo cáo từ bộ đàm cũng không phát hiện được gì cả, hấn gào lên điên cuồng rồi chạy quay lại dùng sức bập tai thật mạnh vào hai tên được giao nhiệm vụ quan sát. Hấn quả thật đã tức điên lên, nhóm con mồi hôm nay có một con hàng cực phẩm, đẹp không thua gì người mẫu, là người hấn định sẽ thưởng thức đầu tiên ngay sau bữa ăn, vậy mà bây giờ không thấy. Thậm chí do phải lũng sục tìm kiếm con mồi, đến giờ hấn vẫn chưa được cái gì vào bụng, đói đến cồn cào ruột gan. Càng nghĩ càng thấy tức, tất cả là do hai tên khốn nạn trước mặt này lơ là canh gác, mới dẫn đến hậu quả như vậy.

Hành hung hai tên đồng bọn một cách tàn bạo xong, hấn rút bộ đàm ra cất tiếng hỏi phòng bảo vệ ngoài cổng. Nghe báo cáo lại, không phát hiện bất cứ dấu hiệu nào của con mồi là đã chạy trốn được ra ngoài, và hình ảnh camera trong khoảng thời gian đó cũng chứng thực điều này nên hấn thở nhẹ một hơi. Chỉ cần con mồi chưa thoát ra ngoài được thì sớm muộn gì cũng bị tìm ra thôi, để trút nỗi bực tức này, hấn nghĩ mình sẽ phải chơi hết cả đêm nay. Tưởng tượng đến cảnh mình chơi con vợ trước ánh mắt bất lực của thằng chồng, hấn cảm thấy hưng phấn đến run rẩy cả người.

Tên Hùng đang chìm đắm trong ảo tưởng, đang ngồi im xem đi xem lại đoạn video, bỗng lão đại tá cất tiếng nói:

- Ra lệnh cho toàn đội lên nóc tòa nhà tìm kiếm đi, bật nốt điện tòa nhà còn lại rồi truy quét luôn – Lão ta vừa gõ ngón tay đều đều xuống bàn vừa lạnh lùng ra lệnh.

- Rồ!!! Thừa đại tá!! – Không hiểu sao lão đại tá lại ra lệnh như vậy, nhưng tên Hùng không dám hỏi nhiều mà vội vàng thực hiện ngay.

Là người hầu cận đầu tiên của lão đại tá, hấn hiểu tính cách của lão biến thái này hơn bất cứ ai. Những lúc lão ta tỏ ra bình tĩnh như thế này, thực ra là đang ắp giấu một con cuồng nộ trong người. Đến lúc bắt được nhóm con mồi, hấn tin chắc sẽ có một màn tra tấn tàn bạo nhất xảy ra. Tất cả những việc lão ta làm chỉ để thỏa mãn dục vọng bản thân, chứ không hề coi mạng sống của người khác như thế nào.

- Cút! Bọn mày quỷ mồi ở đây làm gì, còn không đi tìm kiếm con mồi mau! Không tìm thấy bọn nó, chúng mày biết điều gì sẽ xảy ra rồi nhỉ? – Quát đuổi hai tên tội đồ đang quỳ trong phòng, lão đại tá mỉm cười quỷ dị.

Sau khi hai tên kia sợ hãi run rẩy chạy đi, lão đại tá quay lại nhìn vào màn hình, trong đó là hình ảnh phóng to dừng lại, đoạn Tân phóng sợi tơ từ trong lòng bàn tay ra rồi bám vào tường ngoài. Hình ảnh ở một góc khuất camera, độ phân giải thấp khá mờ nhòe, nếu không để ý kĩ thì khó mà thấy được. Tầm hình này cho thấy, tên dẫn đầu nhóm con mồi có khả năng đặc biệt. Đó là tạo ra những sợi dây chứ không phải là dụng cụ mang theo. Cười rộ lên, lão đại tá lăm lăm trong miệng từ thú vị liên tục. Lão ta không ngờ nhóm con mồi này lại có người thức tỉnh năng lực, điều này khá là hiếm thấy, nhưng có vẻ như năng lực này cũng khá mạnh mẽ cho lắm.

Theo dõi toàn bộ quá trình, từ khi tên đàn ông trong nhóm con mồi rình mò phát hiện ra sự thật, đến lúc hấn quay lại dẫn vợ con và con chó chạy trốn một cách dứt khoát, không chút do dự, lão nhe răng cười khẩy. Bây giờ, chắc trong đầu tên kia đang nghĩ khu cứ điểm này là một chỗ bắn thiu, những con người nơi đây toàn là kẻ xấu xa, khốn nạn, còn hấn và vợ con mình là những người tốt, đáng thương.

Điều đó thật hết sức nực cười.

Nhớ tới một vài nhóm con mồi gần giống vậy bị dẫn vào trước đây, người chồng lúc phát hiện ra sự thật cũng tỏ ra mình là một người tốt, hết mực thương yêu và sẵn sàng hi sinh vì vợ con. Nhưng sự thật có đúng như thế không, lão chỉ cần đồng bộ sóng não, khơi dậy một chút những ham muốn chôn giấu sâu trong tâm hồn người đàn ông kia, hấn ta liền lộ ra bản chất thực sự. Ngay trước mặt vợ con mình, hấn ta như một con dã thú giãy xéo người phụ nữ khác. Rồi nhìn vợ mình bị người khác làm nhục trước mặt, hấn lại cười hưng phấn không một chút đau thương. Thế nào là tốt chứ, lão cảm thấy chẳng có ai tốt cả, có chăng chỉ là những vị thánh thần do người ta nghĩ ra. Đã là con người, bất cứ ai cũng có những điều xấu chôn sâu trong nội tâm cả, tiêu biểu nhất là sự ích kỉ, chỉ là bọn họ giỏi che giấu trong mắt người khác thôi. Nhiều lúc lão từng nghĩ, có lẽ loài người càng lúc càng dơ bẩn nên tận thế mới diễn ra để tự nhiên thanh trừng giống loài tham lam, phá hoại vô độ này.

Lão cũng là một người đã thức tỉnh năng lực, và năng lực là đồng bộ sóng não với người khác, cảm nhận, khơi dậy những ham muốn, dục vọng xấu xa của người đó để khống chế, nô dịch họ. Nói là khống chế, chứ thực ra không phải vậy, lão chỉ đánh thức bản chất sâu trong con người nạn nhân thôi. Nếu người kia cái xấu nhiều hơn điều thiện, lão sẽ nô dịch được họ. Và ngược lại, người kia phần thiện nhiều hơn, lão sẽ thất bại. Nhưng từ lúc thức tỉnh năng lực đến giờ, lão chưa từng thất bại. Năng lực này thật tuyệt vời, nó không chỉ cứu sống lão lúc tận thế diễn ra, mà còn giúp gây dựng một khu cứ điểm bảo vệ sự an toàn của bản thân với hơn trăm tên nô lệ. Không còn những giới hạn đạo đức xã hội, lão được là chính mình. Có quyền lực, lão có thể thoải mái hưởng thụ những bé gái non tơ, mà bản thân luôn thòm thèm từ lâu.

Lão không biết tại sao mình lại thức tỉnh năng lực như vậy, có lẽ là do bản thân lão đã sớm nhận ra bản chất thực sự của con người từ lâu.

Nhắm mắt lại, lão hồi tưởng lại quá khứ của mình.

Sinh ra trong một gia đình quyền cao chức trọng, bố là quan chức cấp cao trong chính phủ, mẹ là thành viên trong ủy ban thường vụ quốc hội Việt Nam. Cuộc đời của lão có thể nói là được trải thảm đỏ cứ thế mà nhẹ nhàng bước đi. Hồi còn nhỏ, lão học hành cực kì kém, có thể nói là dốt nát ngu si thuộc hạng bết láp. Nhưng thế thì sao chứ. Là con của cán bộ cấp cao, làm sao bố mẹ của lão để cho thành tích của con mình tệ hại, để rồi bề mặt với mọi người được. Cho nên, lão chỉ cần ngồi trong phòng thi, còn có làm được bài hay không, chẳng quan trọng. Bởi kết quả phía sau, lão chắc chắn sẽ đứng top những thí sinh có điểm cao nhất.

Đối với bạn bè, sự tồn tại của lão là không công bằng, nên suốt từ lúc tuổi thơ cho đến bây giờ, lão không có một người bạn nào thực sự. Tất cả những người khác đều cho rằng, sự tồn tại của lão là điều xấu xa, ung nhọt của xã hội, trước mặt thì cười thân thiện, phía sau thì nói xấu sau lưng. Thậm chí đến bố mẹ của lão, khi không có ai liên chửi bới nguyên rủa con mình mà không có một lời động viên, an ủi. Hai người bọn họ chỉ quan tâm đến thành tích của lão, vất cho nhà trường là không để ý gì nữa, chẳng bao giờ quan tâm đến cảm xúc của con mình. Ban đầu, lão tự trách bản thân mình quá kém cỏi, lão cố gắng nhiều hơn, tập trung học hơn để cải thiện thành tích. Nhưng rồi kết quả sao chứ, chẳng có ai nhìn vào sự cố gắng lão. Tất cả mọi người, họ vẫn như vậy, kể cả bố mẹ, luôn đánh giá lão bằng những cái bề ngoài. Lão học tốt hơn, nhưng so với yêu cầu khắt khe của bố mẹ, thế vẫn là chưa đủ. Bạn bè cùng trang lứa thì vẫn coi khinh lão, thầy cô giáo đã nhận tiền của thì lão có làm tốt hay không điểm vẫn cao chót vót.

Tới khi trưởng thành, lão nhận ra mình không cần thiết phải cố gắng để làm gì. Mọi thứ phải làm, chỉ cần đi theo khuôn mẫu cha mẹ đã dựng ra là được. Khi ra ngoài xã hội, không ai nhìn đến bằng điểm, thành tích trong trường nữa, cái người ta muốn thấy là tiền tài, địa vị. Được nắm quyền lực trong tay, những người khác liền tìm mọi cách nịnh nọt tiếp cận lão. Làm trong công tác nhà nước, nhưng có mấy ai nghĩ đến người khác ngoài bản thân mình trước. Vợ của lão rất trẻ và xinh đẹp, nhưng đến với lão vì tiền và địa vị chứ đâu phải tình yêu. Dần dần, lão nhận được ra bản chất thực sự của những người xung quanh, và biết cách để có thể khống chế họ. Muốn làm được điều đó, trước tiên, trong mắt họ hình ảnh của lão phải là một người tốt, dù nó có giả tạo đi chăng nữa. Rồi bằng mọi cách, lão cố gắng leo lên vị trí cao hơn. Có nhiều quyền lực hơn, lão sẽ càng làm được nhiều điều hơn, khống chế được nhiều người khác hơn. Nhưng trong xã hội, lão không phải là người duy nhất, vì ngay phía trên đầu lão, trưởng phòng bộ nội vụ là một minh chứng như vậy. Tên kia luôn tỏ ra là người chính trực, chí công vô tư, nhưng có vị trí tốt, bổ nhiệm người giỏi vào làm việc, là hẳn không do dự nhét người nhà của mình vào.

Đang chìm sâu trong suy nghĩ, bỗng tên Hùng, cánh tay đắc lực cất tiếng nói đưa lão Luân về hiện thực:

- Thừa đại tá, dây nhà A đã tra xét toàn bộ, kể cả trên nóc nhà. Nhưng... Nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích nhóm con mồi... – Tên Hùng nom nóp lo sợ, không dám nhìn thẳng vào mắt lão đại tá nói ngập ngừng nói.

- Cứ từ từ... Bọn chúng vẫn còn ở đây thôi. Tao có thể cảm nhận rõ điều đó. Còn hai dây nhà nữa, lật tung nó lên kiểu gì cũng thấy... Cứ làm từng cái một, chúng ta có nhiều thời gian mà... – Nghe thủ hạ báo cáo, lão đại tá không hề tỏ ra thất vọng, mà hào hứng đáp lại. Trò mèo vờn chuột này làm lão ta thực sự thích thú, và cũng không mong nó sớm kết thúc.

Lão tự hỏi trong đầu, người chồng cố gắng bằng mọi cách bảo vệ vợ con mình kia khi bộc lộ bản chất sẽ như thế nào nhỉ.

- Khả... Khả... Khả...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Cực khổ chạy trốn

Nép sát thân thể xuống gác mái sân thượng. Tân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Nhìn thấy bọn tội phạm ráo riết truy lùng cả nhóm trong dãy nhà đầu tiên, rồi bây giờ tới dãy nhà giữa, hẳn hoang mang lo lắng vô cùng. Bây giờ, bọn chúng không chỉ tập trung lùng sục trong các dãy nhà mà còn ráo riết truy lùng trên nóc nhà. Ý tưởng leo lên gác thượng ẩn nấp, rồi chờ đợi cơ hội chạy trốn ra bên ngoài của hắn là tốt, nhưng như thế vẫn là quá nguy hiểm. Từ cái cách bọn tội phạm đang tập trung tìm kiếm ở trong dãy nhà, bỗng chú trọng nhiều hơn trên sân thượng, hẳn biết được bọn chúng đã đoán ra nơi cả bọn sẽ ẩn nấp. Cũng phải thôi, lúc trèo sang dãy nhà kia, hẳn không để ý có camera nên để lộ quá nhiều thông tin.

Phải làm một cái gì đó ngay, nếu không thì sớm hay muộn cả bọn cũng bị phát hiện. Suy nghĩ như vậy, hắn động não, cố gắng tìm phương án để giải quyết tình thế nguy hiểm lúc này. Nghênh cổ, hắn hướng ánh mắt nhìn vào những cái camera lắp trên tường bao ngoài của bệnh viện. Đám camera này là

loại hồng ngoại, có thể quan sát được trong đêm nên hắn không thể mượn bóng tối để che dấu hành tung của mình. Đám camera bố trí rất dày, gần như không có khoảng trống, hắn mà tụt xuống mặt đất là bị phát hiện ngay, bởi tường bao phía sau khá gần với tòa nhà bệnh viện. Chưa kể, bọn tội phạm đã chia thành tốp đi tuần đều đều bên dưới.

Phía trên sắp không có chỗ trốn, bên dưới cũng không xuống chạy được, tình hình của hắn lúc này cực kì tệ. Ở bên cạnh, Huyền Linh và An Nhiên dù cố gắng tỏ ra bình tĩnh, yên lặng, nhưng nét mặt tái mét, trắng xám đã nói lên tâm trạng cực kì lo âu, căng thẳng của cả hai. Tim đập bùm bụp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, đồng thời đại não điên cuồng vận chuyển. Đã từng rơi vào hoàn cảnh giống như thế này không phải một, hai lần nên rất nhanh hắn bình ổn được cảm xúc tiêu cực, trong đầu lóe lên cách giải quyết tạm thời. Chỉ là cách này của hắn rất là mạo hiểm, chỉ sợ sảy một chút là cả bọn ôm hận ngay. Nhưng giờ không còn phương án nào khác nữa rồi, bọn tội phạm đã bật điện sáng dãy nhà cả nhóm đang trú ẩn, rồi di chuyển dần sang đây.

Lập tức thực hiện kế hoạch ngay, hắn phải hành động một cách nhanh chóng, trước khi bọn tội phạm leo lên gác thượng lùng sục. Cũng may, ở trên sân thượng các dãy nhà đều có rào chắn, nếu không thì mấy tên tội phạm đã vọt sang đây, không cho hắn thời gian suy nghĩ. Ra hiệu cho Huyền Linh và con Lu im lặng, giữ nguyên vị trí, hắn khẽ kêu An Nhiên trèo lên lưng mình. Dùng sợi tơ buộc chặt cả hai lại, hắn tụt xuống sân thượng. Nhả đầu sợi tơ dính trong lòng bàn tay ra, hắn trèo qua hàng rào, rồi bám vào tường di chuyển thấp xuống dưới. Cheo leo ngay sát dưới gác thượng tầng năm, hắn cố theo An Nhiên gấp gấp trèo sang dãy nhà giữa. Mặc dù đã sử dụng khả năng cực đỉnh của đoạn đầu sợi tơ để leo tường, nhưng đây là lần đầu hắn mạo hiểm dùng nó di chuyển như người nhện như thế này nên khá là áp lực.

Đang nhích từng bước sang ngang, hắn muốn trèo qua dãy nhà trung tâm đến phía bên kia tòa nhà đối diện thì bỗng có tên tội phạm đứng sát hàng rào chiếu đèn pin thẳng xuống dưới đất. Lập tức dừng lại, hắn và An Nhiên cố gắng nép sát thân mình vào bức tường, rồi nín thở. Yên lặng chờ đợi, giữa lúc hắn căng thẳng và cả mồ hôi hột, tưởng mình bị phát hiện thì may mắn tên kia chuyển đèn sang hướng khác. Khẽ thở phào một hơi trong lòng, hắn cẩn thận tiếp tục nhích sang tiếp. Tình huống lúc vừa là cực kì nguy hiểm, may mắn là hắn phản ứng nhanh. Nếu không, chỉ chậm một xíu thôi là hắn và An Nhiên bị phơi ra dưới ánh đèn.

Một lát sau, cố gắng di chuyển nhanh nhất có thể, hắn và An Nhiên lúc này đã leo qua dãy nhà giữa, sang mảng tường phía sau của tòa nhà đối diện. Hạ thấp độ cao, hắn dừng lại ở khoảng tầng hai. Ngoái đầu nhìn bên trên một chút, xác định mấy tên tội phạm đứng trên sân thượng đã đi sang chỗ khác, hắn gấp gấp xoay người, vặn ngược hai tay dính vào bức tường đằng sau. Lúc này, hắn đã đối mặt với tường bao quanh bệnh viện, và khoảng cách hai bên được rút ngắn đáng kể. Không dám chậm trễ một giây nào nữa, hắn bắt tay vào thực hiện kế hoạch ngay.

Cong người, hắn cúi đầu xuống để cho An Nhiên có tầm nhìn rộng nhất. Lựa chọn một cái camera có khoảng cách gần đây, hắn kêu An Nhiên lấy súng cao su ra, tạo viên đạn nổ rồi nhắm vào đó. Những cái camera này trong bóng tối có sáng lên đèn báo hiệu màu đỏ nên con bé không cần nhìn thấy rõ mục tiêu, chỉ nhắm chuẩn vào điểm sáng là được. Lặng lẽ chờ đợi, khi bọn tội phạm tuần tra dưới đất vừa đi khuất tầm mắt, hắn lập tức phát động cho An Nhiên tấn công.

- Đoàng! – Viên đạn lao nhanh trong bóng tối đập vào cái camera phát nổ, tạo ra âm thanh khá lớn.

Ngay khi tiếng nổ vừa phát ra, hắn vội vã xoay người, mang theo An Nhiên leo nhanh sát bức tường tầng năm, ngay sát dưới sân thượng rồi vòng theo đường cũ quay lại. Mục đích của hắn tới đây là tạo ra động tĩnh, thu hút sự chú ý, đánh lạc hướng bọn tội phạm tạm thời. Hắn muốn tạo ra dấu hiệu giả rằng, cả nhóm đang lẫn khuất trong tòa nhà này, vừa thoát xuống mặt đất, phá hủy camera để tìm cách chạy trốn. Như vậy, hắn có thể khiến cho bọn chúng mất một khoảng thời gian ở đây, chậm đi tiến độ lục soát tòa nhà, Huyền Linh và con Lu đang trốn. Nhưng đây cũng chỉ là phương án cầm chân tạm thời, vì sớm hay muộn thì bọn tội phạm cũng tìm nốt dãy nhà còn lại.

Leo sang được bức tường dãy nhà giữa, hắn ngoái đầu nhìn xuống đất một chút. Động tĩnh An Nhiên gây ra đúng là có hiệu quả tuyệt vời, bọn tội phạm bây giờ đã kéo tới rất đông. Mấy tên trên nóc hai dãy nhà cũng dạt hết về một phía, và dãy nhà hắn chọn làm điểm tựa điểm tựa để An Nhiên bắn thì đã tràn ngập đầy người sục sạo tìm kiếm. Bọn chúng ồ ạt kéo về đây thì chắc chắn ở dãy nhà Huyền Linh và con Lu ẩn nấp sẽ còn rất ít người. Từng dãy nhà của bệnh viện, hắn để ý có khá nhiều phòng, không tập trung số lượng đông đảo, tiến độ truy quét của bọn tội phạm sẽ chậm đi. Nhân lúc bọn chúng vẫn còn đang bị lừa, hắn phải nhanh chóng thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Bây giờ, hắn phải tìm một chỗ khác để ẩn nấp mà bọn tội phạm không thể ngờ tới. Trong ba dãy nhà thì chắc chắn dãy nhà trung tâm là ít ai ngờ được, nhưng vấn đề là hắn phải đột nhập được vào trong mà không lộ diện tầm nhìn trước camera. Việc này không quá khó, lúc này khi di chuyển, hắn đã phát hiện được một chỗ tuyệt vời có thể ẩn nấp.

Bám vào bức tường tầng năm, hắn gấp gấp nhả đầu sợi tơ dính trong lòng bàn tay ra rồi di chuyển nhanh nhất có thể. Leo được đến gần giữa của dãy nhà trung tâm, đến đoạn có ô kính hé mở thông gió của nhà vệ sinh, hắn ló đầu nhòm vào trong quan sát. Mấy giây sau, chắc chắn bên trong không có người, hắn vội rút cái riu ra đưa cho An Nhiên, rồi kêu con bé cẩn thận nạy khung ô kính. Khu bệnh viện tâm thần này được xây dựng từ rất lâu rồi, đã xuống cấp trầm trọng nên rất nhanh con bé nạy xong ô kính.

Dùng sợi tơ gắn vào cái khung, hắn nhẹ nhàng thả nó rơi xuống nền trong nhà vệ sinh. Nhòm vào xem kĩ bên trong một lần nữa, hắn cắt đứt sợi tơ buộc An Nhiên rồi kêu con bé trèo vào trong. Ra hiệu cho con bé trốn vào một phòng vệ sinh xong, hắn nhanh chóng leo về chỗ Huyền Linh và con Lu.

Khoảng ba phút sau, hắn lén lút trở lại gác thượng của tòa nhà. Vội đeo một cái ba lô lên trước ngực, Huyền Linh đeo cái còn lại, hắn theo cách cũ mang cô đến nhà vệ sinh, vị trí ẩn nấp mới. Bọn tội phạm phần lớn đã tập trung ở tòa nhà đối diện, loạn lên một bầy tìm kiếm nên hắn thành công mang Huyền Linh đi không mấy khó khăn. Kêu hai mẹ con nấp kĩ xong, hắn trở lại mang nốt con Lu đi.

Đến chỗ nấp, để có thể đưa con Lu vào trong qua lỗ thông gió khá là khó khăn. Nhưng có sự trợ giúp của hai mẹ con Huyền Linh ở bên trong thì hì hục một lát, cuối cùng cũng hắn cũng nhét được nó vào. Chui nốt vào bên trong, hắn mệt mỏi đứt cả hơi.

Vội kêu con Lu chạy ra nấp sát cửa ngoài canh gác, hắn ngồi bệt xuống nhà vệ sinh mà thở hồng hộc. Bất chấp mùi hôi thối nồng nặc từ bồn cầu bốc

lên, hần tiếp chai nước mà Huyền Linh đưa cho rồi đưa lên miệng tu ừng ực. Suốt từ trưa đến giờ, hần chưa được cái gì vào bụng, lại liên tục sử dụng năng lực nên bây giờ vừa đói vừa mệt rã rời. Uống gần hết chai nước xong, tay run run, hần trả lại cho Huyền Linh. Hỏi xem còn sót lại thứ gì ăn được không, hần kêu hai mẹ con lấy hết ra bóc vỏ. Trong lúc chờ đợi, hần rón rén lại gần cửa nhà vệ sinh nghe ngóng. Chắc chắn bên ngoài không có ai, hần quay lại, rồi treo lên thò đầu qua ô kính thông gió nhòm ra bên ngoài. Thấy bọn tội phạm đã tản ra xung quanh, có hướng quay về tòa nhà lúc trước cả bọn trốn tìm kiếm giống như dự đoán, hần khẽ thở phào một hơi trong lòng.

.....

Trong phòng quan sát, lão đại tá chăm chú xem màn hình máy tính, nghe báo cáo truyền về từ bộ đàm của tên Hùng, lão ta lặng yên gõ ngón tay trở xuống bàn, trầm ngâm không biết nghĩ gì. Ở bên cạnh, tên Hùng thì vã mồ hôi liên tục, liên tục gào thét vào bộ đàm ra lệnh liên tục. Mất rất nhiều thời gian rồi mà không bắt được nhóm con mồi, hần ta đang nom nớp lo sợ lão đại tá tính khí thất thường trừng phạt mình. Lũ con mồi thật đáng ghét, lần như trạch, rõ ràng vẫn ở trong khu bệnh viện này mà tìm mãi không thấy.

- Hùng... Mày nói xem bọn chúng đang ở đâu... – Đang im lặng, bỗng lão đại tá mỉm cười quỷ dị rồi cất tiếng hỏi tên Hùng.

- Thưa... Thưa đại tá... Bọn chúng chắc chỉ có thể trốn ở hai tòa nhà bên cạnh... – Nghe chất giọng the thé của lão đại tá, tên Hùng run rẩy trả lời. Cảm thấy lão ta sắp mất đi bình tĩnh, hần vắt óc suy nghĩ rồi cẩn thận nói thêm.

- Đúng rồi! Bọn chúng chắc chắn ở dãy nhà B. Lúc này khu A xảy ra vụ nổ, một cái camera bị phá hủy. Em lập tức cho người lục soát, nhưng lại không phát hiện ra chúng... Chỉ có thể là bọn chúng đánh lạc hướng để ta không truy quét dãy nhà B tiếp.

- BỐP! Loảng xoảng! – Tên Hùng vừa nói hết lời xong, mặt lão đại tá liền chuyển sang dữ tợn, rồi vùng dậy giáng một cái tát cực mạnh khiến cho hần loạng choạng ngã xuống nền nhà.

- Đồ phế vật... Mày khiến tao thất vọng quá. Dù gì trước kia mày cũng là đội trưởng công an giao thông. Tao thuận phục mày, cũng không khiến mày ngu đi mà không ngờ đầu óc của mày toàn c*t hay sao! – Túm cổ tên Hùng, lão đại tá tức giận gào vào mặt hần. Chửi bới một hồi một hồi xong, lão ta nghiêm mặt rồi ra lệnh.

- Gọi người tập trung lại tòa nhà giữa, để lại một ít tiếp tục tra xét hai dãy A và B... Bảo bọn dưới đất chiếu đèn lên tường nhà, không cần lều lữ nữa...

- Rõ!!! Thưa đại tá!

Buồng tên Hùng ra, lão đại tá cất bước đi ra khỏi phòng quan sát. Hướng tới cầu thang lên tầng toàn nhà trung tâm, lão vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng:

- Con mồi cũng khá đấy, dành một ít thời gian để bọn chúng nuôi hi vọng... Giờ đến đã đến lúc đập tắt nó... Khắc khắc... Tỉ nhìn nét mặt bọn chúng phải thú vị lắm... Khắc... Khắc...

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bắt đầu chiến đấu

Trên hành lang tầng hai của tòa nhà trung tâm, lão đại tá chấp tay sau lưng, đứng sát lan can trầm ngâm nhìn xuống khoảng sân tối đen như mực. Ở phía sau lão, tên Hùng cúi gằm đầu yên tĩnh đợi lệnh. Trong khi đó, xung quanh cả lại là bọn tội phạm chạy ngược xuôi lùng sục khám xét khắp nơi. Đang yên lặng, bỗng lão Hùng đột nhiên mở miệng nói:

- Mày có biết tại sao tao lại tập trung vào dãy nhà này không?

Nghe lão đại tá bất ngờ cất tiếng hỏi, tên Hùng giật nảy mình vội vàng đáp lời:

- Thưa đại tá... Em... Em không biết... – Vốn định nói gì đó, nhưng sợ nói ra không đúng ý lão đại tá, tên Hùng dứt khoát trả lời không biết.

- Tao hiểu mà... Thứ phế vật như mày chỉ giỏi ăn và chơi mấy con đĩ thôi... – Lắc lắc đầu, lão đại tá lẩm bẩm. Sau đó, lão đột ngột quay lại nhìn thẳng

vào tên Hùng rồi gắn lên từng chữ:

- Mày là cánh tay phải chủ lực của tao... Tao không muốn nhìn thấy sự ngu si của mày thêm nữa.... Nghe cho rõ đây... Mày không phát hiện ra bọn nó trốn ở đâu là do suy nghĩ của mày vẫn còn trong giới hạn người bình thường, trong khi đó, con mồi lại có năng lực đặc biệt... Và nhờ chính khả năng này, đám con mồi đã quay mày như chong chóng...

- Vâng... Thừa đại tá... – Mặc dù hơi nghi hoặc về lời giải thích của lão đại tá, nhưng tên Hùng không dám hỏi lại mà chỉ cúi xuống gặt đầu.

- Bọn mày lật tung dây nhà A mà không tìm thấy bọn chúng, là do con mồi không trốn ở những chỗ bình thường... Theo như tao suy đoán, thằng chồng có năng lực đeo bám được trên những bức tường thẳng đứng... Đầu tiên, nó mang theo vợ con và con chó lên nóc tòa nhà A... Nhưng trốn ở đây sẽ không được bao lâu, bởi khi chúng ta truy quét, bọn chúng chắc chắn sẽ bị bắt nên bắt buộc phải chạy tới dây nhà B... Mà ở dây nhà B cũng không ổn, vì lính của ta xoát dây nhà A xong sẽ sang bên đó... Bị bức vào đường cùn, bọn chúng tìm cách đánh lạc hướng, và đó là lí do vì sao một cái camera trên tường bao đối diện dây nhà A bị phá hủy... Khi chúng ta lùng sục tìm hiểu nguyên nhân, nhóm con mồi chắc chắn sẽ phải tìm một chỗ trốn mới... Trong ba dây nhà thì còn chỗ nào tốt hơn dây nhà C, dây nhà trung tâm chứ... Thằng chồng trong nhóm con mồi khá là nhạy cảm, nhưng vẫn còn non lắm...

- Vâng... Đại tá quả là thông minh tuyệt đỉnh... Nhóm con mồi ngu ngốc có trốn lên trời cũng thể thoát khỏi lòng bàn tay của đại tá... – Hiểu ra nguyên nhân, tên Hùng sưng người một lát, rồi nhanh chóng mở miệng tăng tốc lão đại tá.

- Bọn chúng mà ngu thì mày là cái c*t gì... Không có tao, khéo quay đi quay lại là nó lừa được mày rồi trốn ra bên ngoài... Nhớ kĩ bài học lần này, tao không muốn có thằng phé vật đi bên cạnh... Rõ chưa... – Cười khẩy với tên Hùng, lão đại tá bỗng trợn mắt gắn lên với hấn dọa nạt.

- Rõ!!! Thừa đại tá! – Mặt tái mét đi, tên Hùng sợ hãi cúi đầu không dám ngẩng lên.

- Được rồi... Kêu bọn lính nhanh lên, bắt được con mồi, ăn uống xong tao còn phải đi dỗ dành các bé... Khả khả... Đợi lâu như vậy, chắc là các bé sẽ muốn phạt tao đây... Khắc khắc.... Đặc biệt là con bé tóc đỏ đang trốn kia, em chắc phải đau lòng lắm vì bị thằng bố ngăn cản mất nhiều thời gian... – Lão đại tá cười vắn vẹo một cách biến thái khi nghĩ đến những điều đen tối trong đầu.

- Rõ!!! – Đáp lời lão đại tá xong, tên Hùng quay lại hét lớn, thúc giục đồng bọn.

- Bọn mày nhanh lên, cùng tao lên tầng ba... Đại tá bắt đầu cảm thấy không hài lòng rồi...

- Rõ... Rõ... Rõ.... – Nghe tiếng hét của tên Hùng, trong hành lang, những tên tội phạm liên tiếp đáp lời rồi tăng tốc độ.

- Còn nữa.... Vốn muốn kéo thêm thằng chồng kia vào đội cho đông, nhưng thôi, nó đã làm tao mất hứng rồi thì bọn mày biết phải xử lí thế nào rồi đấy.... – Nhìn tên Hùng sắp đi khuất, lão đại tá gọi hấn lại trầm giọng dặn dò.

- Rõ! Đại tá yên tâm... Em sẽ khiến thằng chồng được hưởng thụ cảm giác muốn chết nhưng không được.... – Cát tiếng đáp lời, nói đến việc xử lý Tần, tên Hùng hưng phấn đến đỏ cả mặt.

.....

Trốn trong phòng vệ sinh, Tần tận dụng thời gian quét sạch đồng đồ hộp vào bụng để bổ sung thể lực bị mất đi. Chút thức ăn ít ỏi không đủ để lót dạ, nhưng cũng giúp hấn lại sức, đỡ mệt hơn rất nhiều. Ở bên cạnh, Huyền Linh và An Nhiên không ăn, cả hai đã ăn từ trước, mặc dù vẫn còn rất đói, nhưng với tình thế bây giờ, thức ăn nên để dành hết cho hấn. Con Lu vẫn nằm ở cửa phòng vệ sinh canh gác, thấy hấn ăn, nó không vui vênh như mọi khi mà chăm chú nghe ngóng. Có lẽ, nó cũng hiểu được tình hình nghiêm trọng lúc này nên tỏ ra hết sức căng thẳng.

Vào đây chưa được chục phút, hấn ăn xong, vừa mở chai nước đưa lên miệng uống được mấy ngụm thì bên dưới bỗng vang lên động tĩnh rầm rộ. Không cần con Lu cảnh báo, hấn cũng biết được bọn tội phạm đã tập trung rất đông vào dây nhà này truy quét. Vắt chai nước ra khỏi tay, hấn vội chạy tới chỗ lỗ thông gió, trèo lên, rồi ló đầu ra bên ngoài. Nhưng vừa mới đưa đầu ra, hấn lập tức phải rút lại, bởi đột ngột có ánh đèn pin chiếu tới. Đợi mấy giây sau, ánh đèn chuyển sang vị trí khác, hấn lại một lần nữa hé mắt quan sát.

Nhìn bọn tội phạm đứng thành một vòng tròn, vây kín bức tường phía sau dây nhà, rồi chiếu đèn khắp nơi, hấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Mọi chuyện không ổn rồi, bọn tội phạm dường như đã biết chính xác nhóm của hấn ở đâu. Bọn chúng không chỉ bao vây tứ phía, mà còn phong tỏa luôn đường lui duy nhất của hấn. Không thể bám vào tường trèo sang nơi khác trốn, hấn chỉ còn một lựa chọn duy nhất là chiến đấu.

Tự xuống, hấn cau mày liếc một vòng trong nhà vệ sinh. Không gian trong này rất hẹp, rộng chỉ khoảng hai chục mét vuông, cửa đơn ra vào khá nhỏ, kích cỡ vừa hai người đi vào cùng lúc. Đại não điên cuồng vận chuyển, hấn vắt óc cố gắng nghĩ ra phương án tối ưu nhất để phục kích, rồi đột phá vòng vây. Trong tay chỉ có vũ khí lạnh, hai mẹ con Huyền Linh mới chỉ học sơ qua kỹ năng cận chiến, con Lu thì cách chiến đấu quá đơn giản, tình huống của hấn đã khó lại càng thêm khó. Trong khi đó, từng giây trôi qua, tiếng ồn ào của bọn tội phạm vang lên ngày càng gần, bây giờ, ước chừng bọn chúng đã leo lên đến tầng ba.

Không còn kịp nữa rồi, giờ chỉ còn nước liều thôi, thà chết do bị bắn còn hơn là để bọn chúng bắt được. Lúc đấy, hấn muốn chết cũng không còn có cơ hội nữa. Nghĩ như vậy, hấn ra hiệu cho hai mẹ con Huyền Linh cầm vũ khí lên chuẩn bị chiến đấu. Khẽ kêu con Lu lui lại đằng sau, hấn dùng năng lực của mình thiết kế một cái bẫy đơn giản.

Đầu tiên, hấn căn ngang một sợi tơ cực mảnh ở vị trí gần cửa ra vào, có độ cao khoảng mười phân so với mặt đất. Tiếp theo, hấn tự mình thí nghiệm, khi vấp vào sợi tơ rồi ngã xuống mặt đất thì cổ của nạn nhân sẽ ở vị trí nào. Đánh dấu vị trí đó, hấn căn thêm một sợi tơ nữa, nhưng dùng sức kéo căng ra

hết cỡ, độ mảnh nhỏ nhất có thể, cách khoảng sáu mươi phân với mặt đất. Như vậy, một cái bẫy đơn giản, nhưng lại có sức sát thương cao được hoàn thành. Bởi sợi tơ càng mảnh, càng chắc, lại được kéo căng sẽ rất sắc bén. Sau nhiều ngày cường hóa, sợi tơ của hắn đủ đáp ứng những điều này. Nghĩ đến cảnh một người bất ngờ ngã xuống, khi sức nặng đạt đến mức lớn nhất thì phần cổ mỏng manh tiếp xúc trực tiếp với sợi tơ, hắn không biết kết quả ra sao, nhưng chắc chắn nạn nhân khó mà sống nổi.

Hì hục tính toán, ước lượng, thí nghiệm cho độ chính xác cao nhất, hắn mất khoảng vài phút mới căng sợi tơ thứ hai xong. Cúi xuống, hắn kiểm tra kỹ lại một lượt cuối cùng. Chắc chắn cái bẫy sẽ hoạt động tốt, hắn nhanh chóng chuyển sang bước chuẩn bị thứ hai.

Bước thứ hai là mai phục và dụ địch dính bẫy.

Gấp gáp mở ba lô, hắn móc ra một cái quần bò và vài cái áo len dày. Cắt nhỏ mấy cái áo len ra từng mảnh, hắn nhét nó vào trong quần bò cho đầy đoạn ống chân. Dùng sợi tơ, hắn buộc thêm đôi giày vào ống quần, nguy trang nửa cái quần bò giống như phần thân dưới của một người bình thường. Dưới sự trợ giúp của hai mẹ con Huyền Linh, hắn mất thêm khoảng vài phút để làm xong miếng mồi này.

Tiếp theo, hắn đút cái quần bò qua ô kính thông gió, rồi dính một sợi tơ vào cái quần, không cho nó rơi xuống. Kéo dài sợi tơ ra sát cửa, hắn nép sát vào một bên tường cùng với con Lu. Bên còn lại, hắn kêu hai mẹ con Huyền Linh nấp vào đó, cầm chắc thanh đao sẵn sàng đợi lệnh. Làm xong tất cả, hắn quăng rìu phá hủy tất bóng típ trong phòng vệ sinh, khiến cho bóng tối ập đến.

.....

Liên tục gào thét, hồi thúc bọn tội phạm tăng tốc độ điên cuồng lục soát, chỉ mất một khoảng thời gian ngắn là tên Hùng leo được lên tầng năm. Đây là tầng cuối cùng của dãy nhà này, nếu như lời lão đại tá là đúng thì nhóm con mồi chắc chắn phải ẩn nấp ở đây. Mặc dù, rất chán ghét lão già biến thái ghê tởm này, nhưng lời của lão ta rất có lý nên hắn không thể không tin. Nghĩ đến cảnh mình sắp được chơi con hàng cực phẩm, rồi tra tấn thẳng chống của nó đến chết, hắn hưng phấn đến vận vẹo cả mặt. Rống lên ra lệnh cho đồng bọn chia nhỏ ra lục soát, hắn chấp tay sau lưng chờ đợi.

Nghe đội trưởng ra lệnh, nhóm tội phạm nhanh chóng tản mát ra hai bên hành lang rồi chia thành những nhóm nhỏ khoảng bốn đến năm người yểm trợ cho nhau lục soát. Tòa bệnh viện này khá rộng, mỗi một dãy nhà đều được chia thành hai lần phòng ở mỗi bên nên việc tìm kiếm khá mất thời gian, vì phần lớn các phòng đều không đóng cửa. Thời gian trôi qua, liên tục chạy ngược xuôi, bọn tội phạm lúc này đã thấm mệt, đói bụng nên bắt đầu mất đi sự bình tĩnh cảnh giác. Trong tư tưởng của bọn chúng, nhóm con mồi chỉ là những người bình thường yếu đuối, không có vũ khí nóng, nếu bị phát hiện sẽ rất dễ dàng bắt được.

Trước ý nghĩ đó, một nhóm tội phạm nhỏ bốn người không một chút thận trọng tiếp cận khu vực giữa dãy nhà, nơi có một phòng vệ sinh chìm trong bóng tối. Những nơi bị mất điện như thế này không phải là ít, dù sao tòa nhà bệnh viện này cũng đã cũ lắm rồi, hỏng hóc xảy ra là chuyện thường. Lập tức bật đèn pin, hai tên tội phạm đứng trước bật đèn chuẩn bị đi vào bên trong lục soát. Đến gần hơn một chút, hai tên đồng bọn còn lại, nhận thấy đây là một cái phòng vệ sinh bé tí, lại còn bốc mùi hôi thối khủng khiếp liền nhanh chóng dạt cách xa ra, rồi cười đùa trên sự đau khổ của người khác.

Hai tên kém may mắn, bắt buộc phải đi thấy vậy, tức giận chửi ầm lên, nhưng không còn cách nào khác. Bọn chúng đã thống nhất theo lượt từ trước, hai tên kia lúc này vừa khám xét nhà vệ sinh xong rồi, giờ là đến phiên bọn họ. Mặt xám xịt, hai tên này hít sâu một hơi rồi nín thở. Cẩn thận, hai tên soi đèn, giương súng chậm rãi bước vào trong nhà vệ sinh.

Đi được một hai bước, thẳng theo tầm nhìn, hai tên chiếu đèn xuống cuối nhà vệ sinh trước. Do bên trong tối om, hai tên phải đảo đèn pin thì mới thấy hết toàn bộ. Tình cờ chiếu đến chỗ cửa thông gió, hai tên giật nảy mình vì thấy có người sắp chui ra ngoài chỉ còn lại đôi chân. Nắm chặt khẩu súng nhắm tới, bọn chúng định cất tiếng hô lên ngăn cản thì người kia đột ngột nhảy luôn.

Sững sờ mất nửa giây, hai tên đưa nhau hét lên, đồng thời chạy nhanh tới.

- Dừng lại... Lập tức quay lại...

- Uych... Uych... Uych...

- Phắc... Phắc... – Đang chạy nhanh, hai tên bất ngờ vấp vào vật cản dưới chân, ngã úp mặt xuống.

- Bành... Bành... – Hai khẩu súng lập tức bị văng đi rơi xuống đất vang lên âm thanh chát chúa, khi bọn chúng sắp sửa chống tay xuống nền nhà theo phản xạ.

- XỤC.... XỤC.... – Nhưng trong lúc đang rơi tự do, cảm thấy cổ họng của mình nhói lên một cái, rồi thân thể bị chặn dừng lại đột ngột, cách một khoảng so với nền nhà.

Không đến một phần nghìn của giây, hai tên tội phạm cảm thấy cổ mình đau đốn dữ dội. Bọn chúng đưa tay ôm cổ, muốn hét lên, nhưng miệng chỉ có thể phát ra âm thanh ọc ọc cùng với bọt máu.

- Ọc... Ặc... Ặc....

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đấu súng khốc liệt

Yên tĩnh chờ đợi trong nhà vệ sinh, Tân và con Lu nép sát vào một bên tường cạnh cửa ra vào. Bên còn lại là hai mẹ con Huyền Linh, cả hai đã rút vũ khí ra, nắm chặt trong tay sẵn sàng tấn công khi có hiệu lệnh của hấn. Lần đầu tiên phải chiến đấu với đồng loại, cả bọn không chỉ lo lắng căng thẳng, mà còn có một chút cảm giác sợ hãi. Bình tĩnh, lạnh lùng nhất ở đây chắc chỉ có con Lu. Do trong suy nghĩ non nớt của nó, không tồn tại nhiều cảm xúc như vậy. Chỉ cần chủ nhân ra lệnh, là nó lập tức lao lên, không cần biết đối thủ của mình là ai, huống chi đám người này còn là loại nó chán ghét nhất.

Nghe tiếng bước chân, ồn ào của bọn tội phạm chạy lên tầng năm, là người chỉ huy trong nhóm, hấn bỗng cảm thấy áp lực và căng thẳng tăng nhanh đột biến. Chân tay tê cứng lại, hấn lập tức nhắm mắt, khê hít một hơi thật sâu nén xuống bụng, rồi từ từ thở ra. Thực hiện vài lần hít thở theo môn khí công tinh thần mà bố của mình dạy, hấn dần dần cảm thấy tốt hơn nhiều. Mở mắt ra, ánh mắt của hấn lúc này đã chuyển thành cương quyết.

Liếc mắt sang phía đối diện, thấy sắc mặt của Huyền Linh không được tốt, nhưng may mắn là cũng không đến nỗi quá tệ, hấn khê thở nhẹ một hơi trong lòng. Gió cánh tay trái lên, hấn ra dấu chuẩn bị sẵn sàng. Nhìn cả hai kiên định gặt đầu, hấn cảm thấy yên tâm hơn hấn. Dù sao, hai mẹ con họ cũng từng rất nhiều lần chiến đấu và tiêu diệt quái vật “Nắm đầu người” rồi. Hình thể của những con quái đó chính là những người bình thường nên giờ đối phó với bọn tội phạm, cả hai tuy có áp lực, nhưng cũng không đến nỗi quá lớn. Thứ đè nén tinh thần ở đây, chủ yếu là cảm giác tội lỗi khi giết người, nhưng bọn tội phạm này còn có thể coi là con người sao.

Khoảng năm phút trôi qua, cả bọn yên tĩnh chờ đợi, bọn tội phạm sau khi tản ra, lưng sục khắp nơi, cuối cùng cũng có một nhóm nhỏ tiếp cận lại đây. Nghe âm thanh ồn ào của lũ ô hợp, hấn không cần nhìn cũng biết được bọn chúng có tất cả bốn người. Số lượng như thế này là rất vừa phải, thích hợp để hấn tiến hành kế hoạch.

Khi hai tên tội phạm bước từng bước, chiếu đèn áp sát nhà vệ sinh, hấn nín thở, chuyển sang trạng thái tập trung cao độ. Nhìn ánh đèn đảo qua, đảo lại, hấn khê nói lòng sọt tơ trong lòng bàn tay phải, để mỗi nhữ trên lỗ thông gió trượt ra bên ngoài một ít, tạo thành âm thanh xột xoạt. Tiếng động cất lên, hai tên tội phạm vừa chiếu đèn pin tới là hấn ngay lập tức ngắt sọt tơ, để mỗi nhữ rơi luôn khỏi lỗ thông gió.

Tưởng rằng cả bọn đã chui ra ngoài trốn thoát, hai tên tội phạm bất giác cất bước chạy nhanh, hướng tới cuối nhà vệ sinh. Thế là không có bất ngờ nào xảy ra, hai tên dính bẫy của hấn, ngã xuống, rồi bị sọt tơ cắt cổ. Ngay khoảnh khắc bọn chúng ngã xuống, hấn lập tức có hành động tiếp theo. Cắt đứt sọt tơ tầm thấp, hấn khê hô lên:

- Huyền Linh... Lu... Lên... – Vừa nói, hấn vừa phóng nhanh về phía khẩu súng hai tên tội phạm làm rơi xuống nền nhà.

- Phắc.... – Sau hiệu lệnh Tân, Huyền Linh nắm chặt thanh đao bằng hai tay xông lên, rồi dùng hết sức chém thật mạnh vào gáy một tên tội phạm.

- Gừrur... Rắc... - Gần như đồng thời với Huyền Linh, con Lu cũng nhanh như chớp chồm tới, ngoạm cổ nốt tên còn lại, rồi dùng sức day nghiền.

- Bạch... Bạch... – Kết thúc màn tấn công dũng mãnh của Huyền Linh và con Lu, hai cái đầu lâu lập tức rời khỏi cổ văng đi chỗ khác, để lại phần thân thể nặng nề co giật rơi xuống đất. Dưới ánh đèn pin nhấp nhোang, máu từ cổ hai tên tội phạm phụt ra thành vòi.

Trong lúc Huyền Linh và con Lu kết liễu kẻ địch, Tân lao lên nhặt súng thì An Nhiên cũng không rảnh rỗi. Nghe thấy hiệu lệnh của hấn xong, con bé liền giương súng cao su hé mắt ra bên ngoài cửa phòng vệ sinh bắn liên tiếp hai nhát. Mục tiêu là hai tên tội phạm còn lại đang gấp gáp lao tới.

- Đoàn... Đoàn... – Tiếng nổ vang lên chói chói, hai tên tội phạm kia mỗi người bị bắn nát một bên mắt. Bọn chúng ngay tức thì, ngã ngửa về đằng sau, buông súng văng đi một bên, rồi đưa tay lên ôm mắt lẫn lộn, gào thét.

Nối tiếp hành động của An Nhiên, Tân nhặt khẩu súng tiểu liên AK xong, hấn liền một mạch xoay người, giương súng ngắm vào hai tên tội phạm lăn lóc dưới đất rồi, cắn răng bóp cò.

- Kinh... Kinh... Kinh... – Tia lửa tóe ra, tiếng súng vang lên đánh thép, hấn vừa giữ cò vừa cất bước chạy ra cửa nhà vệ sinh.

- Phup... Phup... Phup... – Từng viên đạn bay đi với tốc độ bằng mắt thường không thể nhìn thấy đâm xuyên vào thân thể hai tên tội phạm tạo thành những lỗ máu, rồi nhanh chóng kết thúc sinh mạng của bọn chúng.

Diệt địch xong, hấn liền gấp gáp giương súng bắn nổ những cái bóng típ và camera trên trần ngoài hành lang, khiến cho một đoạn trước cửa nhà vệ sinh chìm vào trong bóng tối.

- Uych.... Uych... Uych... – Lúc này, hai đầu hành lang và những lối thông tới cũng bắt đầu ồ ạt tràn tới rất nhiều tên tội phạm.

Vội nhặt hai khẩu súng dưới chân chạy quay trở lại nhà vệ sinh, hấn nép sát vào mép tường rồi chìa súng ra bên ngoài điên cuồng nã đạn vào những tên tội phạm áp sát lại gần. Ở bên còn lại, Huyền Linh cũng đã nhặt một cây súng rồi bóp cò bắn liên tục. Dưới hỏa lực mạnh mẽ của cả hai, vài tên tội phạm dẫn đầu lập tức bị đánh giết. Khoảng một giây sau, những tên còn lại mới kịp phản ứng, vội vàng thụt vào những góc ngách, bờ tường khuất tầm nhìn. Tìm được chỗ ẩn nấp, bọn tội phạm liền giương súng ra điên cuồng phản công. Nhưng bọn chúng ở ngoài sáng, mà chỗ của Tần lại chìm vào trong bóng tối nên chỉ có thể bắn bừa, không có mục tiêu chính xác.

Không còn cách nào khác, một vài tên tội phạm phải chìa tay hé đèn pin cố gắng chiếu tới. Nhưng những cái đèn vừa mới nhô ra, là An Nhiên bằng vào khả năng thiện xạ của mình, lập tức bắn nổ hết. Thế là, trong cuộc đấu súng này, hấn và Huyền Linh có thể dễ dàng ngắm bắn bọn tội phạm, còn bọn chúng thì không thể. Mặc dù, cả hai chưa từng được sử dụng vũ khí nóng, nhưng trước kia, những buổi học quân sự thì cả hai phải tiếp xúc và thực hành với mấy thứ này. Tiểu liên AK là súng trường tự động, rất dễ sử dụng, chỉ cần lên đạn rồi bóp cò là xong. Chỉ là, cả hai không được rèn luyện, nên độ chính xác trong từng phát bắn là không cao. Nhưng khoảng cách của cả nhóm với vị trí bọn tội phạm lại cách nhau rất gần, nên tên nào để lộ thân thể ra đều bị ăn đạn.

Vài phút trôi qua, đang đấu súng khốc liệt với bọn tội phạm đến đỏ cả mắt, bỗng khẩu súng tiểu liên AK của hấn hết đạn. Vội quăng khẩu súng đi, nhặt khẩu khác lên định bắn tiếp thì hấn nhận ra, đây là khẩu súng cuối cùng rồi. Như bị một gáo nước lạnh dội vào, hấn giật mình thoát khỏi trạng thái điên cuồng. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hấn ngoái sang nhìn Huyền Linh thì thấy cô ấy cũng nhìn lại bằng ánh mắt lo lắng. Không cần hỏi, hấn cũng biết được cô ấy cũng vừa bắn hết đạn xong, mới nhặt lên khẩu súng khác. Cả hai chỉ còn sáu mươi viên đạn tất cả, phải sử dụng cực kì tiết kiệm, vì với tình thế bây giờ, hết đạn là coi như xong rồi.

Trong khi đó, số lượng bọn tội phạm vẫn còn lại rất đông, ngoài vài tên ngu ngốc xông lên lúc đầu bị hấn và Huyền Linh diệt thì ở cuộc đấu súng lúc này, cả hai cũng không kết liễu thêm được bao nhiêu. Không còn cách nào khác, hấn phải tìm cách đột phá khỏi đây ngay, nếu không thì chỉ còn đường chết. Nhưng hấn phải làm thế nào đây. Phía sau, lối lỗ thông gió không thể đi được rồi. Phía trước, nếu hấn dẫn cả bọn liều mình đột phá, dù có mượn bóng tối để ẩn nấp thì chắc chắn cũng không đi được bao xa. Mục tiêu lớn, không gian trống trải, bọn tội phạm bắn bừa cũng có thể trúng.

Tần đang hoang mang, vất óc suy nghĩ, bỗng ở ngoài kia vang lên tiếng quát tháo lớn át cả tiếng súng truyền vào tai hấn:

- Lũ ngu... Bọn mày không biết lấy cái gì che chắn rồi tiến lên áp sát à... Bọn chúng chỉ bốn khẩu súng, bắn một lúc là hết đạn ngay... Còn mấy thằng này... Đứng xa ra chiếu đèn lên nóc trần để phản quang xuống là được rồi.... – Tiếng chỉ huy là của tên Hùng, xem ra trong lũ ô hợp này chỉ có hấn là giữ được đầu óc tỉnh táo.

Lòng trùng xuống, điều hấn lo lắng nhất đã xảy ra. Vào đường cùng rồi, hấn phải liều thôi, dù sao chết do súng đạn vẫn còn hơn bị bắt nhiều. Mất đồ ngẫu, hấn ngoái đầu nhìn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu hết một lượt. Hít sâu một hơi nén xuống bụng, hấn há miệng chuẩn bị hét lớn xông lên thì một âm thanh ghê rợn từ bên ngoài bệnh viện truyền tới làm tất cả mọi người giật nảy mình.

- GU.....UUUUPPP!!!

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Hành động khó hiểu của con “quái vật người bộ”

Đang đứng chờ đợi nhóm con mồi bị bắt dưới hành lang tầng một, lão đại tá tái mét mặt khi nghe thấy tiếng rống inh tai, ghê rợn từ trong màn đêm thăm thẳm trước cổng bệnh viện. Âm thanh này không phải cái gì xa lạ, bởi chỉ mới hôm qua thôi, lão đại tá đã được trải nghiệm sâu đậm, khắc vào tận trong óc. Thứ tạo ra âm thanh này, là một con quái vật có hình dạng gớm ghiếc, tởm lợm vô cùng.

Lão ta không biết thứ gì hình thành nên con quái vật này, nó từ đâu đến, và lão không thể hiểu được tại sao con quái lại tấn công khu cứ điểm. Là vì sẵn mồi ư, biểu hiện hôm qua của nó giống như không phải vậy. Con quái phá hủy một đoạn tường bao xông vào bệnh viện, nó gào rống, xối tung mọi thứ lên, làm bị thương, nhưng lại không bắt người ăn thịt. Nó rất đáng sợ, không chỉ mang hình dạng kinh khủng, con quái còn sở hữu sức mạnh to lớn, và tiếng gào rống có khả năng công kích tinh thần. Dùng súng trường điên cuồng nã đạn vào con quái vật, nhưng không hiệu quả, đám lính của lão cực kì hoảng sợ. Lại nghe thêm tiếng rống thảm thiết của nó, chút nữa thì cả đám tan rã ý chí, mất đi sự không chế mà bỏ chạy toán loạn.

May mắn, trong lúc nguy cấp đó, lão đã sử dụng năng lực của mình, đồng bộ sóng não với đám lính, khắc sâu mệnh lệnh tấn công thì bọn chúng mới không tan rã. Để xua đuổi con quái, lão phải hạ lệnh cho tên Hùng sử dụng vũ khí có sức bộc phá cao, là súng chống tăng B40 làm nó bị thương nặng mới được. Tưởng rằng bị trọng thương, con quái sẽ sợ hãi và không dám bén mảng đến nữa. Nhưng thật không ngờ, chỉ sau một ngày nó đã quay trở lại.

Việc dùng năng lực khống chế bọn lính rất tiêu hao tinh thần, hôm qua vận dụng xong, lão bị suy kiệt đến mức không thể âu yếm các bé mà phải nghỉ ngơi luôn. Việc này làm lão rất bức mình, vì có một bé mới thu về trong ngày mà không có sức chơi đùa ngay được. Hôm nay nhất định phải diệt con quái vật khốn kiếp này, nếu không lão chỉ có nước dọn ổ chuyển sang nơi khác. Vì con quái không chỉ khiến lão tiêu hao đạn dược, mà sự xuất hiện của nó còn khủng bố tinh thần đám lính. Đặc biệt, đạn của súng chống tăng B40 cũng không còn nhiều, đây là vũ khí có sức sát thương duy nhất hiệu quả đối với con quái vật, hết đạn là khu cứ điểm này xong rồi.

.....

- Uỳnh.... Uỳnh.... Uỳnh....

Sau tiếng gào rống báo hiệu, con quái bắt đầu di chuyển, thân hình đồ sộ của nó khiến mặt đất chấn động rung lên từng đợt. Ở bên dưới, đám lính canh cổng đã bỏ chạy toán loạn từ lâu, cho nên con quái dễ dàng đột phá vào trong bệnh viện như chỗ không người. Nhảy tới khoảng sân trống, con “quái vật người bộ” phát hiện ra một vài tên tội phạm điên cuồng chạy trốn phía trước, nó liền gào lên một tiếng thê lương kì quái, rồi vung xúp tu đuổi theo.

- GỤUUPPP!!!

Với tốc độ ra đòn nhanh như chớp giật, ba tên tội phạm chưa kịp chạy vào trong dãy nhà lập tức bị con quái vật quán chặt bắt lấy rồi từ từ kéo về.

- AAAAA... – Hoàng sợ gào thét, bọn chúng cố gắng bấu víu vào mặt đất, cõ cây để giữ thân thể lại, nhưng không có một chút hiệu quả, vì sức mạnh của con quái quá lớn.

Tơ mắt, bất lực nhìn con quái vật đáng sợ phóng to trong tầm mắt, ba tên nạn nhân xấu số, thảm cầu nguyện nó sẽ bỏ qua cho mình như vài tên may mắn hôm qua. Nhưng không đến một giây sau, bọn chúng nhanh chóng phải chìm sâu vào tuyệt vọng. Con quái kéo người về xong, nó liền há cái miệng to như chậu máu ở bụng mình ra, rồi từ từ nhét ba tên tội phạm vào đó. Đau đến chết đi sống lại, bây giờ bọn chúng mới biết cảm giác bị ăn sống là tồi tệ như thế nào. Trước khi ý thức mất đi hoàn toàn, trong đầu bọn chúng chỉ có một ý nghĩ. Có lẽ, trước kia mình tra tấn người khác bằng cách để quái vật ăn thịt chậm rãi từng phần cũng giống như thế này.

Những tên tội phạm nhanh chân hơn ngoài đầu lại chứng kiến cảnh này thì sợ hãi đến tái mét cả mặt, chân tay run lên bần bật. Không dám nhìn thêm, bọn chúng vội chạy bỏ vào trong những căn phòng của dãy nhà, rồi chui xuống gầm giường gầm ghế trốn. Mặc dù, tận thế xảy ra, bọn chúng đã từng chứng kiến rất nhiều hình ảnh kinh dị. Tâm lý được rèn luyện, nhưng không hiểu sao đối mặt với con quái vật này bọn chúng lại cảm thấy cực kì sợ hãi, nỗi sợ như muốn đánh sâu vào trong linh hồn.

.....

Dưới ánh sáng nhấp nhোang, từ đèn pin trên sân thượng ba dãy nhà mà đám lính chiếu xuống, lão đại đá chứng kiến cảnh vài tên bị con quái vật ăn thịt mà tái nhợt hết mặt. Vừa sợ vừa giận, lão không ngờ con quái chỉ qua một ngày một đêm đã bình phục vết thương gần như hoàn toàn, và lần tấn công này nó bắt người ăn thịt. Lão không thương xót mấy tên xấu số bị chết kia, nhưng tiếc nuối việc mất đi bọn chúng sẽ làm lực lượng của mình mỏng đi, và trở nên yếu đuối. Bởi vì, để thu phục được những tên như thế không dễ dàng, lão cần phá bỏ ra khá nhiều thời gian và tinh thần đi dụ dỗ rồi khống chế.

Đang yên đang lành thì con quái vật khốn nạn này bất ngờ xuất hiện làm xáo trộn đi cuộc sống tuyệt vời của lão. Nó khiến cho mọi sự thuận lợi của lão từ sau khi tận thế diễn ra biến mất. Càng uất ức hơn, lão còn không biết nó phát điên chạy vào đây để làm gì nữa. Mắt đỏ ngầu, mặt vằn vẹo đáng sợ, lão nghiêng răng gằn lên:

- Khốn... Kiếp... Con quái vật khốn kiếp... – Giọng nói khàn khàn phun ra cho thấy tâm lý của lão cực kì bất ổn vào lúc này.

- Rầm! – Đấm mạnh một tay vào lan can, lão rút bộ đàm ra, bấm nút rồi rống lên hạ lệnh.

- Hùng... Mày nhanh chóng mang hết người xuống đây khẩn cấp cho tao... Hôm nay, tao nhất quyết phải tiêu diệt con quái vật đáng ghét này... Cái gì... Mày vẫn chưa bắt được nhóm con mồi... Đồ phế vật, để lại khoảng chục đứa trên đây thôi, còn xuống đây nhanh lên...

Quát tháo qua bộ đàm xong, lão quay sang hai bên chỉ huy đám tội phạm có nhiệm vụ canh phòng bên dưới mặt đất vừa mới tập trung về đây. Đầu tiên, lão kêu bọn chúng đứng thành hàng ngang, bám sát lan can, yểm trợ cho nhau rồi điên cuồng nã đạn vào con quái vật. Tiếp theo, lão cử một vài tên khác chạy tới nhà kho lấy thêm hộp đạn và súng chống tăng B40 mang ra đây tiếp tế. Cuối cùng, khi tạm thời ổn định được tình hình, lão lập tức vận dụng năng lực đồng bộ sóng não của mình, khống chế những tên tội phạm vừa bỏ trốn, bắt buộc bọn chúng đi ra cầm súng và chiến đấu với quái vật.

Cách khoảng hai chục mét ngoài kia, ở khoảng sân trống trải, “con quái vật người bộ” đang hùng hục chạy gần về đây, bất ngờ bị nhóm bọn tội phạm nã đạn như mưa, nó lập tức phải đứng khựng lại. Gào lên tiếng rất mạnh mẽ, nó dùng xúp tu bọc cơ thể lại, rồi cố gắng tiến lên từng bước một. Nhưng trước hỏa lực mạnh mẽ của nhóm tội phạm, nó chỉ tiến thêm được một đoạn ngắn thì mớ xúp tu dày đặc đã không chịu được. Lực xuyên phá đáng sợ của đầu đạn không chỉ phá hủy tan nát những cái xúp tu, mà còn đẩy lùi con quái lại đằng sau. Nó biết, với thương tích như thế này thì không đủ để uy hiếp sinh mạng mình, nhưng nếu bản thân không nhanh lên, lũ con người khốn kiếp kia sẽ sử dụng thứ vũ khí đáng sợ hơn nữa tấn công.

Không còn cách nào khác, con quái gào rống lên một tiếng thê lương, đột nhiên bắt lấy một con bộ sau lưng rồi nhanh như chớp cho vào trong miệng ăn.

.....

Một lát sau, tên Hùng dẫn người chạy xuống chỗ lão đại tá. Nhìn thấy tình hình trước mắt, không cần lão đại tá hạ lệnh, hắn liền để cho đám lính tàn ra xung quanh tạo thành một vòng tròn, bắn yểm trợ, còn bản thân thì lập tức tiếp nhận khẩu B40. Lắp đạn, hắn giương súng ngắm vào con quái vật chuẩn bị bắn thì dị biến phát sinh.

- GỤUUUPPPPP!!!

Con quái đang bị cầm chân ở khoảng trống giữa sân, đột nhiên rống lên một tiếng rung trời khiến tất cả mọi người khựng lại. Mặt trắng bệch, trong lòng tên Hùng bỗng nổi lên cảm giác bi thương, chán nản, không muốn sống, không muốn làm gì cả nữa. Rồi những kỷ ức trong quá khứ, trước khi tận thế xảy ra nổi lên. Hắn thấy mình khi đó là tiểu đội trưởng, đang dẫn đội viên đi xây nhà tình nghĩa giúp những người khó khăn, neo đơn. Làm việc rất mệt nhọc, nhưng ai cũng vui vẻ, đầy ắp tiếng cười khi giúp đỡ được người khác. Hoàn thành công việc xong, trước khi dẫn tiểu đội ra về, nhìn vào ánh mắt chan chứa tình cảm, đầy sự biết ơn của những người khốn khổ, hắn cảm thấy thật đáng giá, thật vui, thật ấm áp.

- TẤN... CÔNG...

Đang chìm trong hồi ức, tiếng hét của lão đại tá bất ngờ vang lên trong tai hắn. Những cảm xúc tiêu cực lập tức tan biến, hắn tiếp tục giương súng lên, ngắm bắn con quái vật. Không còn cảm giác tội lỗi trong tâm nữa, được trở về với con người thực, hành động của hắn trở nên dứt khoát kiên định. Cái ác cũng giống như một chất ma túy vậy, đã hãm vào là chỉ có thể chìm sâu trong đó, rất khó để tìm thấy đường thoát ra. Nhưng hắn không biết rằng, sâu trong ánh mắt mình vẫn luôn âm ỉ một cái gì đó khác lạ.

Những tên tội phạm khác cũng trong tình trạng giống như tên Hùng, được lão đại tá đánh thức. Bọn chúng giương súng lên chuẩn bị bóp cò tấn công con quái vật tiếp. Nhưng tâm nhin vừa sáng tỏ, bọn chúng liền kinh hồn táng đảm, vì con quái vật trước mắt bỗng biến thành khổng lồ. Con quái không cao hơn bao nhiêu, nhưng thân thể của nó đột nhiên to ngang ra, mớ xúp tu đứt gãy không những mọc trở lại, mà còn phát triển dài hơn trước. Hình dạng của nó trở nên ngày càng dữ tợn, gần như không còn dấu tích nào trước kia của con người, trừ đôi mắt trên cái đầu lâu quái dị.

Hoàn tất biến đổi xong, con quái bật nhảy xông lên nhanh chóng áp sát dãy nhà trung tâm, nơi bọn tội phạm tập trung nhiều nhất. Vung vẩy mớ xúp tu, nó quét ngang bắt đi khoảng chục tên kém may mắn, mặc cho bọn chúng điên cuồng nã đạn. Rống lên kinh hồn, nó nhét tất cả đám tội phạm vào cái miệng khổng lồ của mình, rồi ngấu nghiến nhai nuốt. Đợt tấn công đầu tiên thành công xong, con quái vừa vung xúp tu định làm tiếp đợt nữa thì một cái đầu đạn to lớn bay nhanh phóng to trong con ngươi của nó.

- Uỳnh... – Âm thanh trầm đục vang lên, đầu đạn B40 đâm vào cơ thể con “quái vật người bọ” rồi phát nổ.

- GỤPPPPPP!!! – Gào lên một tiếng đau đớn, con quái ngã ngửa về đằng sau, một mảng thịt bên vai và vài sợi xúp tu của nó lúc này bị nổ tung, bắn ra xung quanh rồi rơi là tả xuống đất.

Con quái gắng gượng dựng người đứng lên, nhưng bọn tội phạm xung quanh điên cuồng nã đạn AK tới khiến nó lại ngã vật xuống.

Trong khi đó, tên Hùng bắn xong phát đạn đầu tiên liền lập tức nhét đầu đạn chuẩn bị cho lần bắn thứ hai.

.....

Trong nhà vệ sinh, sau khi nghe thấy âm thanh gào thét của “quái vật người bọ”, Tân liền lập tức dừng lại ý định đột phá. Tiếp tục cố thủ, hắn kiên nhẫn chờ đợi xem tình hình sẽ ra sao. Và rất nhanh, hắn biết được quyết định của mình là đúng đắn, vì chưa đến hai phút sau, tên Hùng đã kéo đi một lượng lớn tên tội phạm rời khỏi tầng năm dãy nhà. Bao vây hai bên hành lang, trước cửa nhà vệ sinh bây giờ chỉ còn lại khoảng chục người. Số người ít đi, nhưng bây giờ hắn và Huyền Linh muốn chiến đấu trực diện, hạ gục bọn chúng tìm lối thoát vẫn là không thể nào. Phải tìm cách khác để diệt bọn chúng, nhử mồi, hắn vắt óc suy nghĩ.

Vài phút trôi qua, bỗng hắn nghe thấy bên dưới vang lên tiếng súng nổ kịch liệt, rồi tiếng con “quái vật người bọ” rống lên. Cả hai bên đang chiến đấu với nhau, và có vẻ như tất cả bọn tội phạm bên dưới đã tập trung vào một chỗ để đối kháng với con quái vật. Nếu thực sự trường hợp xảy ra như vậy thì hắn có lối thoát để dẫn hai mẹ con Huyền Linh và con Lu trốn khỏi đây rồi.

Vội rời khỏi mép cửa, hắn chạy tới cuối nhà vệ sinh, trèo lên lỗ thông gió rồi ló đầu nhòm ra bên ngoài. Phát hiện dưới đất đằng sau dãy nhà đúng là không có bóng dáng một tên tội phạm nào, hắn mừng thầm trong lòng. Quay trở lại cửa, hắn ghé vào tai Huyền Linh khẽ nói cho cô biết kế hoạch tẩu thoát của mình. Kêu cô ấy hết sức cẩn thận, cố thủ ở cửa, và dặn dò con Lu nếu có chuyện gì xảy ra, phải bắt chập tất cả bảo vệ hai mẹ con xong, hắn đeo khẩu lên rồi trèo tường chui qua lỗ thông gió ra bên ngoài nhà vệ sinh.

Nhanh chóng leo lên gần sân thượng, hắn hé mắt nhòm thì thấy đám tội phạm bên trên, tất cả đều tập trung vào một hướng chiếu đèn xuống khoảng sân ở giữa ba dãy nhà. Bọn chúng không nổ súng, mà vát ở một bên, có vẻ như là đã hết đạn. Đảo mắt sang hai bên, hắn thấy ở hai dãy nhà bên cạnh, những tên tội phạm khác cũng trong tình trạng tương tự. Tất cả bọn chúng có khoảng chục tên, chia đều ra ba dãy nhà khác nhau.

Nắm rõ được tình hình trước mắt xong, hắn lén lút trèo lên trên sân thượng dãy nhà giữa. Nhìn hết một lượt cho chắc, mình không bỏ sót tên nào, hắn lúi khẩu súng ra, cẩn thận, điên cuồng xả đạn vào đám tội phạm. Bị tấn công bất ngờ, những tên tội phạm không kịp làm ra một chút phản ứng liền bị hắn nhanh chóng diệt gọn.

Giết địch xong, hắn cẩn thận chạy tới rìa sân thượng, nơi bọn tội phạm vừa đứng chiếu đèn pin xuống. Trong tầm mắt, hắn nhìn thấy con “quái vật người bọ”, có thể nói là quen thuộc đang bị bọn tội phạm điên cuồng xả súng nằm vật lộn dưới sân. Con quái có vẻ như đã bị trọng thương, cơ thể với nhiều lỗ hồng bị phá nát, con quái giờ như một đồng thịt bầy nhầy. Nhưng nó vẫn sống, và thỉnh thoảng còn bắt được một vài tên tội phạm, kéo vào cái miệng khổng lồ rồi ăn thịt. Sức sống của con quái thật đáng sợ và ngoan cường, nhưng hắn không hiểu sao nó phải liều mình tấn công ở tội phạm này làm gì.

Nếu như để sẵn mồi thì đám quái vật “Nấm đầu người” ngoài kia chẳng phải dễ dàng hơn sao. Con quái vật này sẽ là một nỗi ám ảnh khi cận chiến, nhưng hứng chịu công kích tầm xa thế này, nó làm sao là đối thủ của bọn tội phạm. Sớm hay muộn, nó cũng bị bọn chúng bảo chết thôi, hấn phải nhanh chóng tận dụng cơ hội này trốn khỏi đây mới được.

Nghĩ vậy, hấn lập tức bám tường treo xuống hành lang tầng năm. Chạy tới chỗ cầu thang, hấn tìm cầu dao rồi kéo đập ngắt điện. Khi cả tầng chìm vào trong bóng tối, hấn lặng lẽ tiếp cận nhóm tội phạm đang bao vây khu nhà vệ sinh, nơi hai mẹ con Huyền Linh và con Lu cố thủ. Mất điện, bên trong tối như mực, bọn tội phạm dù có đèn pin, nhưng cũng lập tức lâm vào hoảng loạn. Thấy đội hình bọn chúng bị phá vỡ, hấn liền nổ súng bắn chết từng tên một.

Một lát sau, dọn dẹp xong xuôi bọn tội phạm, hấn nhặt lấy vài khẩu súng AK còn đầy đạn chạy về chỗ nhà vệ sinh. Mất đi ánh sáng, Huyền Linh và An Nhiên nghe động tĩnh tưởng hấn là địch suốt nửa thì nổ súng. May là con Lu đã ngăn cản kịp thời cả hai, nếu không thì hấn phải ôm hận rồi. Bọn tội phạm trên tầng năm đã không còn, giờ là lúc hấn phải nhanh chóng mang cả bọn chạy trốn.

Lấy một cái đèn pin, hấn đưa cho Huyền Linh để cô soi sáng. Tiếp theo, hấn tắt bật thực hiện công tác chạy trốn. Dính sợi tơ vào ba lô, hấn vận chuyển đồng đồ này xuống mặt đất trước, bằng cách thông qua qua lỗ thông gió. Sau đó, là đến lượt con Lu, rồi An Nhiên và Huyền Linh. Khi tắt cả tiếp đất an toàn xong, hấn mới tụt từ trên xuống.

Đang lúc Tân từ từ nhả sợi tơ, để thân thể mình hạ xuống, tới lưng chừng quãng đường, ở ô cửa sổ tầng ba, hấn tình cờ liếc vào bên trong thì thấy một đám các bé gái bị xích cổ vào cây cột. Các cô bé có độ tuổi từ tám đến mười hai, thân hình gầy gò với đầy vết bầm tím do bị đánh đập bạo hành trên da. Trời rét lạnh mà quần áo của các cô bé hết sức đơn bạc, để giữ ấm, các em phải rúm ró cuộn lại với nhau. Cảm nhận được có người nhìn mình, các em ngoái đầu hướng ánh mắt tới chỗ hấn. Nhìn thấy hấn treo leo ngoài cửa sổ giống như là đang chạy trốn, các em liền ư ư lên cầu cứu. Các em không nói được lên lời là do miệng bị buộc một thứ dụng cụ kỳ lạ gì đó. Hấn không rõ các em nói gì, nhưng nhìn vào ánh mắt đáng thương của mỗi người hấn hiểu là “Cứu với”.

Lòng thất lại, đôi mắt đỏ ngầu lên, hấn chưa bao giờ thấy tức giận bọn tội phạm thế này. Cấn chặt răng, hấn chuẩn bị bất chấp tất cả, đột nhập vào trong giải cứu những cô bé đáng thương, nhưng sức nhớ đến hoàn cảnh của mình bây giờ liền cảm thấy do dự. Chỉ mang hai mẹ con Huyền Linh chạy trốn, hấn đã đối mặt với rất nhiều khó khăn rồi, giờ thêm một đám người yếu đuối, không có khả năng tự vệ thế này thì làm sao lo liệu nổi. Nhưng cứ thế mà bỏ đi, tâm lý của hấn sau này làm sao mà yên ổn được.

- Gâu!

Ở dưới đất, con Lu thấy chủ nhân của mình dừng lại lâu quá liền nôn nóng cất tiếng sủa thúc giục.

Giật mình thoát khỏi những suy nghĩ lung tung, nhớ tới ý tưởng bỏ mặc các cô bé chạy khỏi đây, hấn sợ hãi toát cả mồ hôi lạnh. Từ lúc nào mà bản thân hấn lại thay đổi trở thành ích kỉ thế này. Trước kia, hấn luôn mặc niệm trong đầu, dù thế nào cũng phải tuân theo bản tâm, làm những việc mình cho là đúng dù hoàn cảnh có thế nào đi chăng nữa, để không phải hối hận. Vậy mà, bây giờ hấn nghĩ đến lợi ích của mình trước rồi mới hành động. Luôn luôn coi khinh bọn tội phạm rồi nhận mình là người tốt, xem ra trong thâm tâm của hấn cũng không tốt đẹp như vậy.

Không cho phép mình sai lầm thêm nữa, hấn đập vỡ cửa kính rồi đột nhập vào trong phòng giam giữ các bé gái.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Người quen cũ

Đột nhập vào bên trong căn phòng, Tân đảo mắt quét qua một lượt. Tới góc khuất cạnh tường, hấn kinh hãi nhìn thấy trên cái bàn lớn, có một đồng những dụng cụ kì quái, sextoy. Mặc dù lần đầu tiên chứng kiến mấy thứ này, nhưng hấn có thể đoán được chúng dùng để làm gì. Chủ nhân của căn phòng này, là một ấu dâm, biến thái, bệnh hoạn không phải nghi ngờ. Từ mùi máu và nước tiểu nồng nặc trong không khí, thì nơi đây đã từng có rất nhiều nạn nhân bị bắt chứ không chỉ mỗi ba bé gái kia. Tình cờ liếc mắt đến chỗ giường, hấn phát hiện quả thật trên đó vẫn còn một cô bé bị trói buộc nữa.

Nghĩ tới cảnh những bé gái ngây thơ, non nớt bị bạo hành, hai mắt của hấn bỗng chuyển thành đỏ ngầu. Gân xanh nổi lên chẳng chịt, hấn tức giận, sôi máu như sắp nổ tung. Nếu như, lúc này con quỷ biến thái mà xuất hiện trước mặt, hấn nghĩ sẽ tự tay băm sống nó ra từng mảnh nhỏ. Cùng là con người với nhau, sao lại nở đối xử với đồng loại như vậy.

Nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi thở nhẹ ra, hần cố gắng kìm nén cảm xúc phần nộ. Cầm chắc cái riu trong tay, hần tiến lên, cẩn thận cắt đứt vòng cổ, giải thoát cho ba bé gái. Vừa thoát khỏi trói buộc, hần thấy ba em lập tức co rúm người lại, hoảng loạn rúc vào một góc run lẩy bẩy, trong lòng liền bất giác nhói lên đau đớn. Cúi xuống, hần hé môi, gắng mỉm cười thân thiện, rồi khẽ cất tiếng nói:

- Đừng sợ... Các con được an toàn rồi... Chú hứa sẽ không để các con bị đau nữa...

Nghe hần nói, ba cô bé chỉ yên lặng, rồi hướng ánh mắt nom nớp sợ hãi nhìn, chứ không đáp lời. Nhưng có lẽ cảm nhận được sự chân thành trong ánh mắt của hần, một cô bé đánh bạo yếu ớt gật đầu.

Tạm thời ổn định được ba bé gái, hần xoay người, tiến lại gần cái giường. Giải thoát nốt cho cô bé này xong, đưa tất cả xuống, rồi nhanh chóng rời khỏi đây thì cả nhóm mới chính thức an toàn được. Nhưng vừa tới nơi, liếc mắt, nhìn rõ được dung mạo của cô bé, hần liền kinh ngạc sững sờ cả người.

Đây không phải ai xa lạ, chính là bé Thương, đứa trẻ mồ côi sống cùng với bà nhật đồng nát ở khu ổ chuột, mà trước kia hần vẫn hay giúp đỡ. Tuy dung mạo cô bé bây giờ đã đổi khác, tóc từ màu đen biến thành bạch kim, làn da đen nhem trở nên trắng nõn, còn cơ thể thì đầy đặn hơn, nhưng hần vẫn có thể nhận ra được em, do bộ quần áo cũ kĩ và vết chàm bằng cái chén bên má phải. Không biết cô bé đã bị tên biến thái trong phòng này giờ trò gì rồi, mà mặt mũi em trắng bệch không có một chút huyết sắc. Hai mắt nhắm em nghiền, đôi môi nhợt nhạt thâm tím, còn cơ thể thì lạnh băng như xác chết.

Vô cùng lo lắng, hần vội đặt tay lên mũi em kiểm tra. Phát hiện cô bé vẫn còn thở, dù nó yếu ớt đứt quãng, hần mới thở nhẹ một hơi trong lòng. Cắt đứt mở dây trói buộc, hần thử mọi biện pháp mà bản thân biết để đánh thức cô bé dậy, nhưng không có kết quả. Có vẻ như cô bé đã chìm vào trong hôn mê sâu, nhất thời sẽ không tỉnh lại được.

Một lát sau, không còn cách nào khác, hần cõng bé Thương lên lưng, rồi dùng sợi tơ buộc chặt em lại. Trở về chỗ ba cô bé, hần khẽ mở lời bảo cả ba theo mình chạy trốn. Nghe xong, cả ba gật đầu đồng ý rất nhanh làm hần khá bất ngờ. Có lẽ, ba em nhìn thấy hần ân cần chăm sóc bé Thương nên đã bớt sợ hãi và đã có một chút tín nhiệm hần. Làm tốt công tác tinh thần xong, hần gấp gấp tiến tới chỗ cửa sổ. Nhả sợi tơ trong lòng bàn tay ra, hần từ từ thả từng người một từ trên xuống mặt đất.

Để ba bé gái an toàn tiếp đất xong, hần cõng theo bé Thương vội vàng đu mình xuống. Gặp hai mẹ con Huyền Linh tiến lại gần tò mò muốn hỏi, hần liền ra hiệu cho cả hai im lặng, vì không có thời gian. Mở ba lô, hần lấy ba cái áo khoác phao đưa cho ba cô bé mặc xong, rồi tự khoác lên mình thêm một cái nữa để giữ ấm cho bé Thương. Xong xuôi, hần vội vã nhắm hướng tường bao bệnh viện mà cất bước. Theo sát phía sau hần là ba cô bé đáng thương, Huyền Linh và An Nhiên thì mỗi bên soi đèn pin, còn con Lu thì đi cuối cùng bọc hậu.

Cả nhóm đang cấp tốc di chuyển, bỗng ở phía bên kia dãy nhà vang lên tiếng rống vang trời khiến mọi người khựng lại.

- GỤUUUUPPPPP!!! – Âm thanh gào thét của con “quái vật người bọ” đột ngột vang lên giữa làn đạn liên thanh, mang cảm giác thê lương, thảm thiết khiến mọi người bất giác thất thần.

Vài giây sau, tinh táo trở lại, Tân lắc lắc đầu loại bỏ những cảm xúc tiêu cực. Nghe tiếng gào rống của con quái vật, hần cảm giác có vẻ như nó sắp không cầm cự được rồi. Mặc dù, không hiểu vì sao con quái lại liều mình ăn thua với bọn tội phạm, nhưng sâu trong thâm tâm, hần phải cảm ơn nó rất nhiều. Vì không biết là vô tình, hay cố ý, con quái này gián tiếp cứu hần lần này. Bây giờ, cứ thế mà bỏ đi, hần cảm thấy thật bất nhẫn, nhưng không còn cách nào khác nữa. Nhóm của hần đã thêm bốn người, ba cô bé yếu đuối và một người bị hôn mê, không rõ tình trạng ra sao. Cho nên, hần phải đặt an toàn lên hàng đầu, nhanh chóng rời khỏi đây, để còn tìm cách chạy chữa cho bé Thương.

Thở dài một hơi, hần kiên quyết, chuẩn bị dứt khoát bước đi thì ở sau lưng, bé Thương bất ngờ tỉnh lại khỏi hôn mê, rồi mở miệng hét lên:

- BÀ.... BÀ.... Oi...

Vội đưa tay bịt miệng cô bé lại, hần ra hiệu cho em im lặng. Nhưng có vẻ như cô bé vừa tỉnh dậy từ ác mộng nên nhất thời không thể bình tĩnh được mà ra sức giãy dụa. Cắt đứt sợi tơ, hần đặt cô bé xuống đất, để em bình tĩnh lại. Vài giây sau, thấy bé Thương đã bớt hoảng loạn, hần chuẩn bị mở miệng giải thích sơ qua tình hình thì đột nhiên em trượt khỏi tay hần, rồi cầm đầu chạy. Sững sờ mất một giây, hần kêu hai mẹ con Huyền Linh, và con Lu chờ đợi ở đây, bảo vệ ba cô bé mới cứu, còn bản thân thì vội vàng cầm một khẩu súng rồi tức tốc đuổi theo.

.....

Nấp sau cây cột của hành lang, lão đại tá ló đầu hé mắt quan sát con “quái vật người bọ”. Nhìn nó bây giờ đã gần như không còn hình dạng ban đầu, chỉ còn một đồng máu thịt bầy nhầy nằm yên bất động, nhưng lão vẫn nom nớp sợ hãi. Vì con quái vật này có sức sống đáng sợ đến kinh khủng. Mấy lần trước, con quái cũng giống như thế này, lão tưởng nó chết chắc rồi, ai ngờ vừa mới hạ lệnh dừng bắn thì không đến một giây sau, con quái liền vùng dậy quăng xúc tu bắt người. Ngay lúc này, chỉ vì thiếu cảnh giác, suýt chút nữa thì lão đã bị nó tóm gọn. May mắn, tên Hùng nổ súng B40 kịp thời, bắn tan mớ xúc tu giúp trói buộc lão thì mới thành công thoát ra.

Con quái vật khốn kiếp này hôm nay giống như bị điên, không biết rốt cuộc nó muốn cái gì mà sống chết quán lấy lão không chịu bỏ trốn. Bắt buộc phải chiến đấu thảm liệt, một mất một còn với con quái, lực lượng của lão bị tổn thất nghiêm trọng. Gần một trăm người, mà bây giờ chỉ còn khoảng hơn chục người. Con quái quá xảo quyệt, nó điên cuồng tấn công, không để hở ra một chút thời gian nào để lão bố trí thế trận. Bởi những lúc con quái ngấp ngoai gần chết, không biết nguyên nhân vì sao, chỉ trong một thời gian ngắn nó có thể cấp tốc phục hồi, rồi điên cuồng phản công. Muốn ngăn cản nó, lão chỉ có thể bắt chấp tất cả để bọn lính điên cuồng xả súng, rồi tên Hùng bắn B40 liên tiếp không ngừng.

Đến giờ súng trường đã hết đạn toàn bộ, đạn B40 cũng chỉ còn một viên duy nhất, nếu không diệt được con quái, lão chỉ có thể bỏ cứ điểm mà chạy trốn. Một chỗ tốt như này, bỏ đi lão không cam lòng. Nhất là di chuyển trong đêm tối sẽ cực kì nguy hiểm, bởi không biết được lần khuất trong màn

đêm kia có những gì. Chưa kể, lão cảm giác, có chạy cũng chưa chắc có thể thoát được con quái vật này.

Khoảng năm phút sau, thấy con quái vẫn nằm yên một chỗ không động đậy, lão đại tá khẽ thở phào một hơi. Có vẻ như lần này nó chết hẳn rồi, nhưng để cho chắc, lão vẫn vẫy tay, ra hiệu cho tên Hùng chuẩn bị bắn viên đạn cuối cùng, rồi mới đi kiểm tra. Nhưng giữa lúc tên Hùng sắp sửa bóp cò, bỗng cả đám nhìn thấy có một bóng đen lao vút tới rồi ôm chầm lấy cái đầu tàn khuyết của con quái vật.

Kêu mấy tên lính chiếu đèn pin vào bóng đen, lão kinh ngạc khi phát hiện sự thật. Bóng đen chính bé gái mới bắt được hôm qua, bị con quái vật quấy rầy, đến giờ lão vẫn còn chưa kịp hưởng dụng. Không biết con bé lại thoát bằng cách nào, phát điên chạy tới chỗ con quái vật làm gì, nhưng lão sẽ không cho phép con mồi của mình trốn thoát.

Quay sang bên cạnh, lão chỉ một tên lính gần nhất rồi cất tiếng:

- Mày... Ra đằng kia mang con bé về đây cho tao...

Thấy lão đại tá chỉ tay ra lệnh mình, tên tội phạm kia mặt xám ngắt lại áp úng:

- Nhưng... Nhưng... Thưa đại tá...

- Không nhưng nhĩ gì hết... mày có đi không... hay thích ăn đạn... – Nhìn tên lính áp úng, lão đại tá rút khẩu súng lục ra đưa lên ngắm ngay vào đầu hắn rồi âm trầm gằn giọng.

- Vâng... Em đi... Em đi... – Mặc dù rất sợ con quái vật còn sống sẽ thịt mình, nhưng trước sự uy hiếp của lão đại tá, tên lính chỉ có thể khuất phục.

.....

Cầm khẩu súng, Tân dùng bộ pháp tăng hết tốc lực đuổi theo bé Thương, định giữ em lại. Nhưng rất nhanh, hắn khiếp sợ phát hiện, không biết vì sao, tốc độ của cô bé nhanh hơn hắn rất nhiều. Loáng một cái, cô bé chạy khuất tầm mắt của hắn, lao vút đến chỗ rẽ hành lang tầng một của dãy nhà trung tâm, nơi bọn tội phạm và con “quái vật người bọ” chiến đấu với nhau ở đây. Không thể ngăn cản được cô bé, hắn đấu tranh tâm lý mấy giây, rồi cắn răng khom người lên lút theo sau.

Từ việc không nghe thấy tiếng súng, và âm thanh gào thét của con quái vật, có vẻ như cuộc chiến đã kết thúc. Không biết bên nào giành thắng lợi, trong thâm tâm, hắn mong con quái vật sẽ chiến thắng. Nhưng theo thực tế, hắn nhìn thấy trên sân thượng lúc này, thì phần trăm này rất nhỏ. Con quái tuy mạnh thật, nhưng dưới hỏa lực áp đảo của vũ khí nóng, cơ thể bằng xương bằng thịt như nó chỉ có thể bị bắn đến nát bét.

Nép sát vào bờ tường, hắn rón rén tiến vào lối rẽ đến hành lang tầng một của dãy nhà trung tâm. Vừa đi, hắn vừa nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh. Để đối phó với con quái vật, đám tội phạm sẽ phải tập trung hết ở bên ngoài nên chỗ camera, chắc không còn ai ngồi quan sát. Nhưng để yên tâm, mỗi khi đến gần chỗ tầm nhìn của camera, hắn đều cẩn thận quăng riệu phá hủy. Thành thạo, hắn để ý trên tường nhà, xem có thấy cầu dao ngắt điện của toàn bộ tầng một hay không, nhưng tiếc rằng không có.

Khoảng một phút sau, hắn áp sát hành lang tầng một của dãy nhà trung tâm. Phát hiện ra bọn tội phạm đang đứng tập trung phía trước không xa, hắn vội lách người nấp sau cây cột trụ lớn. Ló đầu, hắn hé mắt ra bên ngoài, rồi quan sát một vòng trước mặt. Trong tầm mắt, hắn thấy bọn tội phạm chỉ còn lại mười hai tên, tính cả lão đại tá liền thở nhẹ một hơi. “Con quái vật người bọ” đã không làm hắn thất vọng, khi một mình nó có thể diệt gần hết đám người hung hãn này. Chỉ là, không biết nó sống chết ra sao nên hắn đưa mắt nhìn ra sân.

Thấy đồng thịt không lỏ, bày nhảy giữa sân, là cơ thể của con quái vật, ánh mắt của bất giác ánh lên cảm xúc bi thương. Chợt hắn giật nảy mình, khi phát hiện ra, tại một chỗ trên thân thể con quái, bé Thương đang nằm ngất ở đó. Tại sao cô bé lại chạy ra đây làm gì, hắn nhủ mày tự hỏi trong đầu. Nghĩ tới giây phút mình thất thân khi nghe tiếng rống cuối cùng của con quái vật, hắn suy luận. Chẳng lẽ, chính âm thanh này đã tác động đến ý thức, rồi khiến cô bé chạy tới đây. Điều này có thể xảy ra lắm chứ, cô bé trước đó bị tên ấu dâm biến thái bắt được thì tinh thần chắc phải bị khủng bố đến mức yếu đuối. Cho nên, trong tình trạng suy nhược, tiếng gào thét của con quái sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến ý thức. Mà hắn cũng không ngờ, chỉ trong một khoảng thời gian khá ngắn, “con quái vật người bọ” lại tiến hóa thêm được khả năng công kích bằng âm thanh mạnh mẽ đến như vậy.

Bỗng đang quan sát, hắn thấy một tên tội phạm rón rén tiếp cận con quái vật. Nhìn hướng đi tới chỗ bé Thương, hắn nhanh chóng đoán được ý định của tên kia, chắc chắn là bắt lấy cô bé rồi dâng cho kẻ ấu dâm.

Phải hành động thôi, cần giăng, hắn giương khẩu súng AK hướng đến chỗ đám tội phạm.

- -----OoO-----

Viết chính: Thăng Thiên Họa

Hỗ trợ kịch bản: Lan Thi

Phụ tá: Sói Lạc Lối

Cộng tác viên biên tập: Mộc Chi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Tiến Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

